This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Purchased from
the Income of the
ıa Vickers Crawford
Memorial Fund

anford University
Libraries

PA 3973
A3
1822

[redacted]

Euripides

EURIPIDIS

SUPPLICES ET IPHIGENIA IN AULIDE ET IN TAURIS

CUM

ANNOTATIONIBUS MARKLANDI, PORSONI, GAISFORDI, ELMSLEII, BLOMFIELDI ET ALIORUM.

VOLUMEN PRIMUM.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. P. HARTMANNI.

MDCCCXXII.

ΤΡΙΠΙΑΟ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

EURIPIDIS

SUPPLICES MULIERES

CUM

NOTIS JER. MARKLANDI INTEGRIS

ET ALIORUM SELECTIS

ACCEDUNT

DE GRAECORUM QUINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABICA, ET INDE FORMATA LATINORUM TERTIA, QUAESTIO GRAMMATICA,

EXPLICATIONES VETERUM ALIQUOT AUCTORUM,

PISTOLAE QUAEDAM AD D'ORVILLIUM DATAE,

CUM

INDICIBUS NECESSARIIS.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXII.

[redacted]

TIBERIO HEMSTERHUSIO

ET

PETRO WESSELINGIO

VIRIS DOCTISSIMIS,

ET SUMME INTER SE AMICIS.

PETIT a vobis hujus Dramatis Commentator, ut sine offensa sibi licuerit vestra nomina, *πρόσωπον πλαυγής*, FABULAE praefixisse; in observantiae tamen non fictae, verique affectus testimonium, ab extero homine, et vobis ignoto, profectum.

Non quod ob eruditionem, in qua tamen neminem superiorem habetis, beatos vos et praedicandos existimat; neque ob judicium, quod in vobis pari passu cum eruditione inc

dia ea parvi aestimat prae amabilibus istis animi dotibus, quae non nisi *verae* eruditionis, et *recti* judicii fructus sunt effectusque, *Modestia*, *Candore*, et *Humanitate*: quibus vos praediti, omnibus hominibus prodesse cupitis, neminem laeditis; ne obloquio quidem, usitato isto literarum hodiernarum condimento. Sit anima mea vobiscum!

Quo enim eruditionis nomen, si barbarorum animos retineamus? Quo simulationem rei optimae, si absit veritas? Quid prodest, si pro mitibus, probis, simplicibus, ingenuis, modestis, benevolis erga omnes homines, quales promittit *Literata Institutio*; ea nos dimittat feroces, maledicos, versutos, insolentes, malignos, implacabiles omnibus qui a nobis dissentire ausi fuerint, etiam in nugis? Mallem sane literas alphabeti nescire, quam hujusmodi esse literatum, etiam si ista conditio daretur, ut vos rerum cognitione exaequarem. Hanc enim morum pravitatem nulla

doctrina pensare potest, non si *omnem noverimus scientiam, et linguis Hominum et Angelorum loquamur.* Enimvero res absurda est *Eruditio* sine *Bonis Moribus;* in quibus, cum primas partes teneant *Modestia* et *Humanitas,* si quis homo natus, his neglectis, in ista sibi placet, nae ille, quicunque sit, praepostere et stulte elegit, et τετύφηται, μηδὲν ἐπιστάμενος.

Longe aliter vos, revera eruditi, non ad famam *hominum,* neque ad speciem, compositi. Apud vos nihil illiberale, nihil ferox et truculentum: mitia omnia, modesta, ingenua; Concordiae, Musis, et Humanitati convenientia. Quo fit, ut vestra disciplina exemplisque excitata patria juventus, ad aemulationem morum atque eruditionis vestrae feliciter succreverit; et *Belgium Foederatum,* quod alioquin Viris Doctissimis, adhuc viventibus, insigniter ornatum prius erat, in hoc genere nunc adeo floreat, ut (ne memorem

quatuor viros praeclaros, quos morte nonnisi pridem amisistis, Burmannum, Drakenborchium, Dorvillium, Piersonum) ex nulla gente, ut mihi videtur, tam illustris catalogus virorum omnis antiquitatis peritorum hoc tempore possit contexi, quam ex vestra parva regione. Utinam exemplum ad vicinos vestros, mari disjunctos, pertineret!

Quodcunque autem de nobis futurum sit, mihi certe gratius aututilius omnibus qui Literas Humaniores amant, optare potest Auctor harum notarum, quam ut vos diutissime pergatis facere quod facitis! VALETE.

April. 7°. MDCCLXIII.

LECTORI S.

HAE notae pleraeque multis abhinc annis scriptae erant. quas postquam scripsisset Auctor, nactus est hujus dramatis et utriusque Iphigeniae collationem cum tribus *codicibus* ex Bibliotheca Regia Parisiensi, qui hic notantur literis A. B. C. Haec omnia Editioni parata erant. Quum autem rure degens, valetudine infirmissima, et senectute jam ingruente, insuper observasset quanto in neglectu a plerisque fere haberetur lingua Graeca et totum hoc literaturae genus, studiis hominum alio, ut fit, conversis; maluit has notas non edere, et eas mihi donavit, qui exemplaria aliquot hujus dramatis et notarum edenda jam curavi. Addita sunt praecipua, quae Viri eruditi in hanc fabulam notarunt, quatenus ad notitiam Auctoris pervenerunt. Effeci quoque, ut opusculum De Graecorum Quints

Declinatione Imparisyllabica etc. Londini editum duobus abhinc annis, cujus exemplaria erant paucissima, denuo recusum, his subjiceretur. Absente Auctore, vicem ejus ad prelum suscepit Vir Doctissimus Joannes Joninus S. T. P. cujus eruditae curae multum debere hanc Editionem profitetur Commentator. Ne fierent Indices, obstitit Auctoris oculorum infirmitas, et arthritis saevissima. Vale.

W. H.

MONITUM
[THOMAE GAISFORDI.]

MONENDUS es, amice lector, nos contextum a Marklando concinnatum plerumque secutos esse, nonnulla tamen, quae in melius mutari poterant, haud illibenter *correxisse*; sed nunquam, ut speramus, sine idonea auctoritate. In notis Marklandi omnia integra dedimus; ex Musgravio aliisque ea selegimus, quae studiosae Juventuti haud inutilia fore videbantur. Quum Iphigenia prior tertiam fere partem typis excusa esset, traditae sunt nobis in manum notulae quaedam ex exemplari R. Porsoni Prof. Gr. Cantab. non ita pridem magno literarum nostrarum dispendio erepti, descriptae; quas post versum 585 suis locis repositas invenies. Ceterae petantur ex addendis.

[In editione Lipsiensi annotationes quaedam accesserunt et Petri Elmsleii censurae duae, quarum priorem nunc non integram dedimus, sed posteriorem partem, quae annotationes in Iphigeniam utramque continet, alteri volumini reservavimus. De observationibus in Euripidem quae nuperrime in Batavia prodierunt praefatione ad Iphigenias dicendi locus erit.]

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

[redacted]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[a]

Ἡ μὲν σκηνὴ, ἐν Ἐλευσῖνι· ὁ δὲ χορὸς, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἱ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων. τὸ δὲ δρᾶμα, [b] *ἐγκώμιον Ἀθηναίων.*

a Herodotus IX, 27. (*Ἀθηναῖοι*) *Ἀργείους τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαντας, τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα, καὶ ἀτάφους κειμένους, στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκροὺς φαμὲν καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐλευσῖνι.*

b *ἐγκώμιον Ἀθηναίων*] Probabile est, rem majoris momenti propositam habuisse Euripidem in hoc Dramate. vide ad vers. 1185. Ceterum prior pars hujus Argumenti periit. Haec enim, quae jam restant, extrema tantum sunt verba. quod etiam *Electrae* Euripidis videtur accidisse. Quamobrem aliud *Argumentum* addidi. *Marklandus.*

ALIUD ARGUMENTUM.

V. 1. *CHORUS* Matronarum Argivarum *Supplicum*, et Adrastus Rex Argorum, una cum parvis filiis Septem Ducum caesorum apud Thebas, *Eleusina* accedunt. ibi inveniunt matrem Thesei Aethram; quam orant, ut *Theseo* suadeat petere ad sepulturam cadavera filiorum suorum, a *Thebanis* detenta, et sub dio in eorum agro putrescentia. Theseus Adrasto, hoc petenti, obtentu rei publicae primum negat; mox, suasu matris, hoc suscipere pollicetur. *Chorus* gaudet, Theseique et Atheniensium Humanitatem laudat.

V. 582. Theseus, nuncium Thebas ad amice petenda caesorum cadavera missurus, praevenitur a Rege Creonte et Thebanis, qui, per praeconem, Theseum vetant in Atticam admittere Adrastum, aut, si jam admiserit, expellere jubent. Hujus denunciationis insolentiam *aegre fert* Theseus. Disputatur ab eo et praecone de Regimine *Monarchico* et *Populari*: pulcherrimeque et humanissime a Theseo agitur *de Mortuis sepeliendis*. Praeco minatur Theseo; qui, minis ejus contemtis, ad repetenda cadavera exercitum contra Thebanos ducit. *Chorus* timet, dubitat, precatur.

V. 634. Servus, qui in priore bello captus fuerat, a Thebis profugit, et narrat Choro et Adrasto, qui Eleusine manserant, victoriam Thesei, et totum rei gestae ordinem. Mox, cadaveribus ipsis caesorum Ducum allatis, *Choro* et Adrasto renovatur luctus.

V. 858. Thecis cadaverum in Scenam illatis, dum rogus paratur, Elogium uniuscujusque Septem Ducum Adrastus, rogante Theseo, percurrit. *Chorus* iterum luget.

V. 990. Evadne, uxor Capanei unius ex Septem, Argis profugit Eleusinem, et in ardentem rogum mariti sui se conjicit. Iphidis, patris ejus, super ea, et *Chori* Adrastique de ceteris, lamentationes. Minerva apparet *ἐκ Μηχανῆς*, et monet Theseum jam dimissurum Argivos cum ossibus Ducum, ut, ob hoc beneficium, antequam abeant, jusjurandum ab illis exigatur, *ne unquam irrumpant in agrum Atticum ipsi*; et, *ut, aliis irrumpentibus, illi obsistant*. Quae res praecipua caussa Dramatis hujus videtur. adi notata ad ver. 1185.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΙΘΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ.

ΚΗΡΥΞ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΑΔΝΗ.

ΙΦΙΣ.

*ΠΑΙΣ.

*ΑΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ἡ Αἴθρα.

* Addidi has duas *Dramatis Personas*. Παῖς inducitur ver. 1125. Ἀθηνᾷ ver. 1185. *Marklandus*.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΔΙΘΡΑ.

ΔΗΜΗΤΕΡ, ἐστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς
τῆσδ', οἵ τε ναοὺς ἔχετε πρόσπολοι θεᾶς,
εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν,
πόλιν τ' Ἀθηνῶν, τήν τε Πιτθέως χθόνα·
ἐν ᾗ με θρέψας ἀλβίοις ἐν δώμασιν
Δίθραν πατὴρ, δίδωσι τῷ Πανδίονος
Λίγειᾶ δάμαρτα, Λοξίου μαντεύμασιν.
εἰς τάσδε γὰρ βλέψασ', ἐπευξάμην τάδε,
γραῦς, αἳ λιποῦσαι δώματ' Ἀργείας χθονὸς,
ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γονυ,
πάθος παθοῦσαι δεινόν· ἀμφὶ γὰρ πύλας
Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων,
ἄπαιδές εἰσιν, οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ
Ἄδραστος ἦγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας
μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων,
γαμβρῷ· νεκροὺς δὲ, τοὺς ὀλωλότας δορὶ,
θάψαι θέλουσι τῶνδε μητέρες χθονί·
εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν
δοῦναι θέλουσι, νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν.
κοινὸν δὲ φόρτον ταῖσδ' ἔχων χρείας ἐμῆς
Ἄδραστος, ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε,
κεῖται, τό τ' ἔγχος, τήν τε δυστυχεστάτην
στένων στρατείαν, ἣν ἔπεμψεν ἐκ δόμων·
ὃς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς,

1. Distinctionem, quam Markus post Ἐλευσῖνος posuerat, Musgravio auctore, delevi. 17. μητέρων Ald.

νεκρῶν κομιστὴν, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς
φώμῃ γενέσθαι, καὶ τάφου μεταίτιον·
μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
πόλει τ' Ἀθηνῶν. τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς
ἀρότου προθύουσα, ἐκ δόμων ἐλθοῦσ' ἐμῶν
πρὸς τόνδε σηκὸν, ἔνθα πρῶτα φαίνεται
φρίξας ὑπὲρ γῆς τῇδε καρπίμους στάχυς.
δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος,
μένω πρὸς ἀγναῖς ἑσχάραις δυοῖν θεαῖν,
Κόρης τε καὶ Δήμητρος, οἰκτείρουσα μὲν
πολιὰς ἄπαιδας τάσδε μητέρας τέκνων,
σέβουσα δ' ἱερὰ στέμματ'. οἴχεται δέ μοι
κήρυξ πρὸς ἄστυ, δεῦρο Θησέα καλῶν,
ὡς ἢ τὸ τούτων λυπρὸν ἐξέλῃ χθονὸς,
ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ, θεοὺς
ὅσιόν τι δράσας. Πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵ τινες σοφοί.

ΧΟΡΟΣ.

ἱκετεύω σε, γεραιὰ, στροφή.
γεραιῶν ἐκ στομάτων, πρὸς
γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν,
ἀνά μοι τέκνα λῦσαι
φθιμένων νεκύων, οἳ
καταλείπουσι μέλη
θανάτῳ λυσιμελεῖ, θηρ-

27. *Μόνῳ* Reiskii et Marklandi correctionem probat Musgravius.

29. Videsis, monente Musgravio, Suidam v. *Προηρόσιαι*, Schol. Aristoph. Equit. 725.

32. *δεσμὸν ἄδεσμον*. Recte Heathius de circulo matronarum interpretatur, quae Aethram cingentes religionis quodam vinculo in templo retinebant. Simillimum est illud Nostri de Theseo: *πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἕζευκται πόδας*. v. Fragm. Pirithoi IV. *Musgravius*.

35. *Μενῶ* Ald. Mutavit post Marklandum Musgravius.

42. Hoc chori carmen disposuimus viri eruditissimi Caroli Benedicti judicium secuti. Metrum 42. 43. 48. 50. 51. 56. 58. 59. 62. 63. 65. 66. 67. 70. 71. 72. 75. 77. 78. 79. est Ionicum a minori dimetrum acatalectum. 44. 47. 49. 52. 55. 57. 64. 76. Ionicum a minori dimetrum catalecticum. vv. 45. 46. 53. 54. 61. 73. 80. Ionicum a minori dimetrum brachycatalectum. vv. 81. Ionicum a minori dimetrum catalecticum *ἀνακλώμενον*.

43. *γεραιῶν* repositum ex Marklandi pro *γεραρῶν*.

σὶν ὀρείοισι βοράν.
ἐσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων ἀντιστροφὴ δ'.
δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις, ῥυ-
σὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
κατάδρυμα χειρῶν.
τί γάρ; ἃ φθιμένους παῖ-
δας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
προθέμαν, οὔτε τάφων χῶ-
ματα γαίας ἐσορῶ.
ἔτεκες καὶ σύ ποτ', ὦ πότ- στροφὴ β'.
νια, κοῦρον, φίλα ποιη-
σαμένα λέκτρα πόσει σῷ·
μετὰ νῦν δὸς ἐμοὶ σᾶς
διανοίας, μετάδος δ' ὅσ-
σον ἐπαλγῶ μελέα τῶν
φθιμένων, οὓς ἔτεκον.
παράπεισον δὲ σὸν, ὃν λισ- 65
σόμεθ', ἐλθεῖν, τέκνον, Ἰσμη-
νὸν, ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι
νεκύων θαλερῶν σώ-
ματα λάϊνον τάφον.
ὁσίως οὐχ, ὑπ' ἀνάγκας ἀντιστροφὴ β'. 70
δὲ προπίπτουσα, προσαιτοῦσ'
ἔμολον δεξιπύρους θεῶν
θυμέλας· ἔχομεν δ' ἔν-
δικα· καὶ σοί τι πάρεστι
σθένος, ὥστ' εὐτεκνίᾳ δυσ- 75
τυχίαν τὴν παρ' ἐμοὶ
καθελεῖν. Οἰκτρὰ δὲ πάσχουσ',
ἱκετεύω τὸν ἐμὸν παῖ-
δα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι,
νέκυ' ἀμφιβαλεῖν παι- 80
δὸς ἐμοῦ μέλη λυγρά.
I. ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων στροφὴ γ'.
διάδοχος· ἀχοῦσι προσπόλων χέρες.

51. Sic Musgravius. Edd. habent χερὶ μέλη παιδός γ' ἐμοῦ.

80. Optime Marklandus hunc et sequentem versum Aethrae tribuit.

ΧΟ. ἴτ', ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς,
ἴτ', ὦ ξυναλγηδόνες,
χορὸν, τὸν Ἅιδας σέβει.
διὰ παρῇδος ὄνυχα λευκὸν
αἱματοῦτε, χρῶτά τε φόνιον.
τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὄρῶσι νόσμος,
ἄπλησος ἄδε μ' ἐξάγει χάρις γόων ἀντ. γ'.
πολύπονος, ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας
ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν,
ἄπαυστος ἀεὶ γόων.
τὸ γὰρ θανόντων τέκνων,
ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας
εἰς γόους πέφυκε πάθος. ἔ, ἔ,
θανοῦσα τῶνδ' ἀλγέων λαθοίμαν.

ΘΗΣΕΥΣ

τίνων γόων ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον,
νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο
ἠχοῦς ἰούσης; ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ,
μή μοι τι μήτηρ, ἣν μεταστείχω τοδὶ
χρονίαν ἀποῦσαν ἐκ δόμων, ἔχῃ νέον.
ἆα· τί χρῆμα; καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων,
μητέρα γεραιὰν βωμίαν ἐφημένην,
ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας, οὐχ ἕνα ῥυθμὸν
κακῶν ἐχούσας· ἔκ τε γὰρ γερασμίων
ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ·
κουραί τε, καὶ πεπλώματ', οὐ θεωρικά.
τί ταῦτα, μῆτερ; σὸν τὸ μηνύειν ἐμοὶ,
ἡμῶν δ' ἀκούειν· προσδοκῶ τι γὰρ νέον.
ΑΙ. ὦ παῖ, γυναῖκες αἵδε μητέρες τέκνων
τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας,
ἑπτὰ στρατηγῶν· ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις

Mendo utrumque laborare arbitror, quod sic sustulerim: Ἀγὼν δ' ἄλλος ἔρχεται· γόοι γόων Διάδοχον ἄγουσι πρεπόλων χέρες. Quod dant vulgatae minus inter se venuste connexum est. Πρεπόλων pro πρόσπολων Heathii commentarius suppeditavit. Musgravius, Burneius in Monstrua Censura N. S. T. XXVIII. p. 206. legendum putat, Ἀγὼν δ' ἄλλος ἔρχεται, γόων γόοις (vel γόῳ) Διάδοχος. 108. τε. Sic Marklandus. Antea δέ.

φρουροῦσί μ', ὡς δέδορκας, ἐν κύκλῳ, τέκνον.
Ι. τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὰν ἐν πύλαις ὅδε;
Α. Ἄδραστος, ὡς λέγουσιν, Ἀργείων ἄναξ.
Ι. οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τούτου τέκνα;
Α. οὐκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι.
Ι. τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερί;
Α. οἶδ' ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὐντεῦθεν, τέκνον.
Ι. σὲ, τὸν κατήρη χλανιδίοις, ἀνιστορῶ·
λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ πάρες γόον·
πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ.

ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ
Θησεῦ, σὸς ἱκέτης, καὶ πόλεως ἥκω σέθεν.
Η. τί χρῆμα θηρῶν, καὶ τίνος χρείαν ἔχων;
Α. οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν;
Η. οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
Α. ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.
Η. τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
Α. τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν.
Η. κήρυξιν Ἑρμοῦ πίσυνος, ὡς θάψῃς νεκρούς;
Α. κἄπειτά γ' οἱ κτανόντες οὐκ ἐῶσί με.
Η. τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρῄζοντος σέθεν;
Α. τί δ'; εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν.
Η. ξύμβουλον οὖν μ' ἐπῆλθες; ἢ τίνος χάριν;
Α. κομίσαι σε, Θησεῦ, παῖδας Ἀργείων θέλων.
Η. τὸ δ' Ἄργος ἡμῖν ποῦ 'στιν; ἢ κόμποι μάτην;
Α. σφαλέντες οἰχόμεσθα· πρὸς σὲ δ' ἥκομεν.
Η. ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει;
Α. πάντες σ' ἱκνοῦνται Δαναΐδαι θάψαι νεκρούς.
Η. ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας λόχους;
Α. δισσοῖσι γαμβροῖς τήνδε πορσύνων χάριν.

125. Markland emendanti Πε-ρὶ γὰρ οὐδὲν μὴ διὰ γλώσσης ἰὼν restitur Musgravius.
135. Ita interpungunt Marklandus et Reiskius. Vulgo τί δ' εὐτυχοῦντες· οὐκ ἐ. φ. Supra 134. χρῄζοντες Ald.
138. κόμποι. Ita Marklandus et MSS. Musgravius retinet κόμπει, et paullo ante ὑμῖν ex P.
142. Λόχους reponentibus Piersono et Marklando assentitur Musgravius. Vulgo ὄχους.

ΘΗ. τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
ΑΔ. οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα πηδείαν δόμοις.
ΘΗ. ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας;
ΑΔ. Τυδεῖ τε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαγενεῖ.
ΘΗ. τίν' εἰς ἔρωτα τῆσδε πηδείας μολών;
ΑΔ. Φοίβου μ' ὑπῆλθε δυστόπαστ' αἰνίγματα.
ΘΗ. τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις ναίνων γάμον;
ΑΔ. κάπρῳ με δοῦναι καὶ λέοντι παῖδ' ἐμώ.
ΘΗ. σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;
ΑΔ. ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας —
ΘΗ. τίς, καὶ τίς, εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
ΑΔ. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ' ἅμα.
ΘΗ. ἦ τοῖς ἔδωκας, θηρσὶν ὡς, κόρας σέθεν;
ΑΔ. μάχην γε δισσοῖν νωδάλοιν ἀπεικάσας.
ΘΗ. ἦλθον δὲ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους;
ΑΔ. Τυδεὺς μὲν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
ΘΗ. ὁ δ' Οἰδίπου παῖς, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
ΑΔ. ἀραῖς πατρῴαις, μὴ κασίγνητον κτάνῃ.
ΘΗ. σοφὴν ἔλεξας τήν γ' ἑκούσιον φυγήν.
ΑΔ. ἀλλ' οἱ μένοντες, τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν.
ΘΗ. ἦπου σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται;
ΑΔ. ταυτὶ δικάζων ἦλθον, εἴτ' ἀπωλόμην.
ΘΗ. μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
ΑΔ. οἵ μοι, διώπεις μ', ἦ μάλιστ' ἐγὼ σφάλην.
ΘΗ. οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.
ΑΔ. τί πλεῖον; ἦλθον Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν.
ΘΗ. οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως ἀπεστράφης;
ΑΔ. νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπλησσέ μ.

147. Θηβαγενεῖ. Sic Marklandus. Antea Θηβαιγενεῖ.

156. τοῖσδ' ex em. Marklandi et Valckenaerii verum videtur Musgravio.

160. καῖς, quod ab omnibus exemplaribus aberat, inserendum putavi metri gratia.

165. Locum mendosum arguit forma Attica ταυτὶ, Comicis usitatissima, a Tragicis autem nunquam adhibita. Confer Burneium in Menstrua Censura T. LXXXI. p. 6. cum Porsoni nota ad Med. 157.

169. γε insertum ex MSS. auctoritate Porsoni Suppl. praef. Hecub. p. xxxvii. qui initio versus citat τί πλεῖον; pro τί δῆ; πλέον, —

170. Ita certatim Reiskius, Marklandus, Tyrwhittus, Musgravius. Aliter ἐ' ἀπεστράφη.

ΘΗ. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας.
ΑΔ. ὃ δῆτα πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
ἀλλ', ὦ καθ' Ἑλλὰδ' ἀλκιμώτατον κάρα,
ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω,
πιτνῶν πρὸς οὐδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερὶ,
πολίοις ἀνὴρ, τύραννος ἰσοδαίμων πάρος·
ὅμως δ' ἀνάγκη ξυμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
σῶσον νεκρούς μοι, τἀμά τ' οἰκτείρας κακὰ,
καὶ τῶν θανόντων τάσδε μητέρας τέκνων,
αἷς γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.
ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο, καὶ ξένον πόδα
θεῖναι, μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη,
πρεσβεύματ', οὐ Δήμητρος εἰς μυστήρια,
ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν· ὡς αὐτὰς ἐχρῆν,
κείνων ταφείσας χερσὶν, ὡραίων τυχεῖν.
σοφὸν δὲ, πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον,
πένητά τ' εἰς τοὺς πλουσίους ἀποβλέπειν,
ζηλοῦνθ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ·
τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι·
τὸν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη,
χαίροντα τίπτειν· ἦν δὲ μὴ πάσχῃ τόδε,
οὗτοι δύναιτ' ἂν, οἰκοθέν γ' αἰτώμενος,
τέρπειν ἂν ἄλλους· οὐδὲ γὰρ δίκην ἔχει.
τάχ' οὖν ἂν εἴποις, Πελοπίαν παρεὶς χθόνα,
πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον;
ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.

173. δῆτα. Sic editum ex citatione Porsoni ad Hec. 15. qui observat, „ὃ est τὸ σκεύδειν εὐψυχίαν ἀντ' εὐβουλίας." Obiter quoque notandum particulam γ', quam cum Valckenaerio post εὐψυχίαν inserendam putat Marklandus, ab eodem viro eruditissimo minime adoptari. Aliae edd. ὃ δή γε.

177. ἰσοδαίμων. Haec lectio ex MSS. et editionis Aldinae vestigiis Porsono eruta est in supplemento ad Praefat. Euripid. Hec. p. xxix.

190. δεδοικέναι. Marklandus et Tyrwhittus δεδορκέναι, probante Musgravio.

191—194. Hunc et tres sequentes versus delet Tyrwhittus; ex alia fabula in hanc migrasse putat Reiskius. Audiendus tamen Plutarchus: ὁ γοῦν Εὐριπίδης — φορτικωτάτῃ κέχρηται μεγαλαυχίᾳ, καὶ τῷ συγκαταπλέκειν τοῖς τραγῳδουμένοις πάθεσι καὶ πράγμασι μηδὲν προσήκοντα τὸν περὶ αὑτοῦ λόγον. Vide initium libri Περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν. Neque imitatore caruit Euripides; siquidem Lyco, coram Alexandro comoediam docens, στίχον αἰτητικὸν, eodem Plutarcho teste, Op. Mor. p. 596. St. inseruit. *Musgravius.*

Σπάρτη μὲν ὠμὴ, καὶ πεποίκιλται τρόπους,
τὰ δ' ἄλλα, μικρὰ, κἀσθενῆ· πόλις δὲ σὴ
μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον·
τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε, καὶ νεανίαν
ἔχει σε ποιμὲν' ἀσθλόν· οὗ χρείᾳ πόλεις
πολλαὶ διώλοντ', ἐνδεεῖς στρατηλάτου.
ΧΟ. κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδέ σοι λόγον λέγω,
Θησεῦ, δι' οἶκτον τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας.
ΘΗ. ἄλλοισι δὴ πόνησ' ἀμιλληθεὶς λόγῳ
τοιῷδ· ἔλεξε γάρ τις, ὡς τὰ χείρονα
πλείω βροτοῖσίν ἐστι τῶν ἀμεινόνων.
ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου
καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο,
πρῶτον μὲν ἐνθεὶς ξύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον
γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥστε γιγνώσκειν ὅπα·
τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
σταγόνας ὑδρηλὰς, ὡς τάχ' ἐκ γαίας τρέφῃ,
ἄρδῃ τε νηδύν. πρὸς δὲ τοῖσι, χείματος
προβλήματ', αἶθόν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ·
πόντου τε ναυστολήμαθ', ὡς διαλλαγὰς
ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πένοιτο γῆ.
ὃ δ' ἔστ' ἄσημα, νοὺ σαφῶς γιγνώσκομεν,
εἰς πῦρ βλέποντες, καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας,
μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.
ἆρ' οὐ τρυφῶμεν θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
δόντος τοιαύτην, οἵσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε;
ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
ζητεῖ· τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι,
δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι.
ἧς καὶ σὺ φαίνει δεκάδος· οὐ σοφὸς γεγὼς,
ὅστις κόρας μὲν, θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς,
ξένοισιν ὦδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν.

198. πεποίκιλται τρόπους. Heathius apte confert Androm. 446. seqq.

232. ζώντων θεῶν. Verba postrema ridicula sunt: et tamen non desunt qui defendant. Alii

λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,
ἥλκωσας οἴκους. χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν ξυμμιγνύναι,
εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς δόμους κτᾶσθαι φίλους.
κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσεν
τὸν οὐ νοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα.
εἰς δὲ στρατείαν πάντας Ἀργείους ἄγων,
μάντεων λεγόντων, θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας,
βίᾳ παρελθὼν θεοὺς, ἀπώλεσας πόλιν,
νέοις παραχθείς· οἵτινες τιμώμενοι
χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης,
φθείροντες ἀστοὺς, ὁ μὲν ὅπως στρατηλατῇ,
ὁ δ', ὡς ὑβρίζῃ, δύναμιν εἰς χεῖρας λαβὼν,
ἄλλος δὲ, κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν
τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.
τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· οἱ μὲν ὄλβιοι,
ἀνωφελεῖς τε, πλειόνων τ' ἐρῶσ' ἀεί·
οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου,
δεινοὶ, νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος,
εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακὰ,
γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι.
τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις,
κόσμον φυλάσσουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις,
κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;
τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς λέγων καλόν;

λώντων, alii δόντων θεῶν. Utrumque pravum, et non hujus loci. De Phoebo enim solummodo hic sermo est. Rescribo certissima, opinor, emendatione: ξένοισιν ὡδ' ἔδωκας, ὡς ξὺν τῷ θεῷ. Soph. Aj. 382. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κάδύρεται. *Toup.* Em. Suid. T. I. p. 457. Mihi neque λώντων, neque δόντων, neque ζώντων, neque ξὺν τῷ, neque χρώντων placet. Quod ait Noster, de Phoebo solo sermonem esse, id quidem nullius momenti est. Recte dicuntur Dei in genere id praecipere aut vetare quod Phoebus ex tripode praecipit aut vetat. Caeteris igitur conjecturis accedat mea, ξένοισιν ὡδ' ἔδωκας ὡς ΕΩΝΤΩΝ θεῶν. Notus versiculus apud Plutarch. Cic. p. 874. D. Apophthegm. p. 205. C. ΦΟΙΒΟΤ ποτ' οὐκ ΕΩΝΤΟΣ ἔσπειρεν τέκνα. *Porsonus* in Appendice T. IV. p. 461.

236. εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κ. φ. Φόβους interpretor κινδύνους sive tempora timoris et periculi plena, ut εὐδαιμονοῦντας cum φίλους conjungatur. MSS. ambo et P. δόμους, quod licet a Marklando receptum, non expedio. *Musgravius.*

χαίρων ἴθ', οὐ γὰρ μὴ βεβούλευσαι καλῶς
αὐτὸς, πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν·
ΧΟ. ἥμαρτεν· ἐν νέοισι δ' ἀνθρώποις τόδε
ἔμφυτ· συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.
ΑΓ. οὗτοι δικαστὴν σ' εἰλόμην ἐμῶν κακῶν,
ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφιγμεθα·
οὐδ', εἴ τι πράξας μὴ καλῶς εὑρίσκομαι,
τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητὴν, ἄναξ,
ἀλλ' ὡς ὀναίμην. εἰ δὲ μὴ βούλει τάδε,
στέργειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;
ἄγ', ὦ γεραιά, σεύχετε, γλαυκὴν χλόην
αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος καταστροφῇ,
θεούς τε, καὶ γῆν, τήν τε πυρφόρον θεὰν
Δήμητρα θέμεναι μάρτυρ', ἡλίου τε φῶς,
ὡς οὐδὲν ἡμῖν ἤρκεσαν λιταὶ θεῶν.

* * * * * * * * *

ὃς Πέλοπος ἦν παῖς. Πελοπίας δ' ἡμεῖς χθονὸς
ταυτὸν πατρῷον αἷμά σοι κεκτήμεθα.
τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα; κἀκβαλεῖς χθονὸς
γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν;
μὴ δῆτ'. ἔχει γὰρ καταφυγὴν, θὴρ μὲν πέτραν,
δοῦλος δὲ βωμοὺς θεῶν· πόλις δὲ πρὸς πόλιν
ἔπτηξε, χειμασθεῖσα. τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς
οὐκ ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν.

ΧΟ. βᾶθι, γάλαιν', ἱερῶν δαπέδων ἀπὸ Περσεφονείας,
βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἐπὶ χεῖρα βαλοῦσα,
τέκνων τε θνατῶν κόμισαι δέμας. ὦ μελέα γᾶ,
οὓς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κούρους.

259. Aldus χαίρων ἴθι· μὴ οὐ γὰρ β. κ. Marklandus ex MSS. χ. ἴθι δὴ μὴ γὰρ. Heathius χ. ἴθ' οὐ μὴ γὰρ. Musgravius locum adhuc corruptiorem existimat.

261. νέοισι. Vide supra 245.

270. Pro καταστροφῇ emendat Scaliger καταστιφῇ, probatum etiam ab Heathio et Marklando. Mihi suspicio incidit, nullo sane adhuc testimonio comprobata, veterem, quoties spreta esset θυλλοῦ ἱκετηρίου religio, non modo illum relinquentes abiisse, sed frondes quoque deorsum, tanquam contumeliae acceptae indicium, vertisse. Haec si probaveris, facilior emendatio est: αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος κάτω στροφῇ. Musgravius.

284. τέκνων τεθνεώτων Marklandus, τεθνεώτων Musgravius.

ἰώ μοι. λάβετε, φέρετε, πέμπετε·
κρίνετε ταλαίνας χέρας γεραιάς.
πρός σε γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
ἅντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν
οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν,
ᾗ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰήλεμον, οἰκτρὸν ἱεῖσαν.
μήδ' ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου, χάρματα θηρῶν,
παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ κατίδῃς, ἱκετεύω.
βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἐπὶ δάκρυον, ἃ περὶ σοῖσιν
γούνασιν ὧδε πιτνῶ, τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι.

Η. μῆτερ, τί κλάεις, λέπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη
βαλοῦσα τῶν σῶν; ἆρα δυστήνους γόους
κλύουσα τῶνδε; κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι.
ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυῤῥόει
σεμναῖσι Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη.
Ι. αἶ, αἶ. ΘΗ. τά τούτων οὐχὶ σοὶ στενακτέον.
Ι. ὦ τλήμονες γυναῖκες. ΘΗ. οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς.
Ι. εἴπω τι, τέκνον, σοί τε καὶ πόλει καλόν;
Θ. ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
Ι. ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.
Η. αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλους.
Ι. οὔτοι σιωπῶσ', εἶτα μέμψομαί ποτε
τὴν νῦν σιωπὴν, ὡς ἐσιγήθη κακῶς·
οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
δείσασ', ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν.
ἐγὼ δέ σ', ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν

289. Scribendum δειλαία, qui eam sequitur versus non est inter. Erat fortasse sic scriptus: οἴκτισαι, οἴκτισαι, ἀμφὶ τέκνων ἱκέταν σέθεν, ὦ φίλος. Versus omnes hexametri sunt. Hermanus ad Aristot. Poët. XII. 7. 134. cf. librum de Metris p. 5.

291. Admittendam putavi Musgravii correctionem, ᾗ τιν' ἀ. velut erronem aliquem.

306. φίλους nunc editum ex sententia Barnesii, Marklandi, et Musgravii. Adde Brunckii notam ad Aeschyli P. V. 630.

σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας·
σφαλῇ γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν.
πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν μὴ δικαιουμένοις ἐχρῆν
τολμηρὸν εἶναι, κἀρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως·
νυνὶ δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει,
κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον,
ἄνδρας βιαίους, καὶ κατειργοντας νεκρούς
τύφου τε μοίρας, καὶ περισμάτων λαχεῖν,
εἰς τήνδ' ἀνάγκην ᾗ κατασταῖεν χερί,
νόμιμά τε πάσης ξυγχέοντας Ἑλλάδος
παῦσαι. τὸ γάρ τοι ξυνέχον ἀνθρώπων πόλεις
τοῦθ' ἕδος, ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς.
ἰδοὺ δὲ δή τις, ὡς ἀνανδρία χερῶν,
πόλει παρὼν σοὶ στέφανον εὐκλείας λαβεῖν,
δείσας ἀπέστης. καὶ σὺ μὲν ἀγρίου
ἀγῶνος ἦψω, ῥᾳδίως ἀθλήσας πόνον·
σὺ δ' εἰς κράνος βλέψαντα, καὶ λόγχης ἀκμὴν,
χρῆν ἐκπαγῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφευρέθης.
μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὢν, ὦ τέκνον, δράσῃς τάδε.
ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς πεπερτομημένη,
τοῖς περτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
σὴ πατρίς. ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται·
αἱ δ' ἡσυχοι σκοτειναὶ πράσσουσαι πόλεις,
σκοτειναὶ καὶ βλέπουσιν, εὐλαβούμεναι
οὐκ εἰ, νεκροῖσι, καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις

516. *Νυνί*. Hunc locum corruptum censet Porsonus ad Med. 157.

520. κατασταῖεν Reiskii probat Musgravius.

552. Sic editum pro vulgata *Γοργόν'* ex monitu Hemsterhusii, cui praeiverat tamen Scaliger. Vide Toupii Em. in Suidam T. II. p. 259. Eustathius ad Il. E. p. 602, pen. = 458, 51. *Καὶ ὥσπερ ἐπαγγίζει τοῖς ἀντιπάλοις, καὶ οὐκέτι γαληνὸν καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ γοργὸν ἐμβλέπει.* Sententiam loci ingeniose explicat Musgravius: „Temeritatis Athenienses arguebant, qui gloriae eorum minus „favebant, quod plerumque in „riori parti se adjungerent. „crates in Panegyrico: *διὸ „κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν, ὡς „ὀρθῶς βουλευομένων, ὅτι τ „ἀσθενεστέρους εἰθίσμεθα δ „πεύειν.* Vid. infra 578. (58 „Heracl. 177. Ad eandem ca „mniam pertinet *ἄβουλος ὡς „περτομημένη*, quod inverso or „ne construendum, *πεπερτομη „νη ὡς ἄβουλος.*"

554. Vereor ut recte lectior Aldinae. Stobaei quoque auctoritate munitam XXIX. p. 151. Grot. *πράσσουσιν* moverint Malandus et Musgravius.

προσωφελήσων, ὦ τέκνον, κεχρημέναις;
ὡς οὔτε ταρβῶ ξὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα,
ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν
πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
Ο. ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἰρηκας καλῶς,
κἀμοί· διπλοῦν δὲ χάρμα γίγνεται τόδε.
Η. ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι,
ὀρθῶς ἔχουσ' εἰς τόνδε, κἀπεφηνάμην
γνώμην, ὑφ' οἵων ἐσφάλη βουλευμάτων.
ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ', ἅπερ με νουθετεῖς,
ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις
φεύγειν τὰ δεινά. πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ,
ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην,
ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι.
οὔκουν ἀπαυδᾷν δυνατόν ἐστί μοι πόνους.
τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν,
ὅθ' ἡ τεκοῦσα, χὑπερορῴωδοῦσ' ἐμοῦ,
πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον;
δράσων τάδ' εἶμι, καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι,
λόγοισι πείσων· εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορὸς
ἥδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ συν φθόνῳ θεῶν.
δόξαι δὲ χρῄζω καὶ πόλει πάσῃ τάδε·
δόξει δ', ἐμοῦ θέλοντος· ἀλλὰ τοῦ λόγου
προδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον.
καὶ γὰρ κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν,
ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.
λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων,
εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· καὶ πείσας τάδε,
λεπτοὺς ἀθροίσας δευρ' Ἀθηναίων κόρους
ἥξω· παρ' ὅπλοις θ' ἥμενος, πέμψω λόγους
Κρέοντι, νεκρῶν σώματ' ἐξαιτούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιαὶ, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη
μητρὸς, πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω,

354. Edd. MSS. δθ' ἡ τεκοῦσα δορὸς delendum. Constructio est: εἰ δὲ μὴ (πείσω λόγοις), τότε ἥδη ἔσται τοῦτο (i. e. πείσω) βίᾳ δορός. Beck.

δ', Pronomen e Gl. natum, metro noxium, delevi.

357. βίᾳ δορός. Punctum post

φίλην προσάψας χεῖρα. τοῖς τεκοῦσι γὰρ,
δύστηνος, ὅστις μὴ ντιδουλεύει, τέκνων·
κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ, ἀντιλάζυται
παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῷ.

ΧΟ. ἱππόβοτον Ἄργος, ὦ πάτριον ἐμὸν πέδον, στροφ
ἐκλύετε τάδε γ', ἐκλύετ' ἄναντος,
ὅσια περὶ θεοὺς, καὶ μεγάλα,
Πελασγία, καὶ κατ' Ἄργος.
εἰ γὰρ ἐπὶ τέρμα, καὶ τὸ πλέον, ἐμῶν κακῶν ἀντ
ἱκόμενος, ἔτι ματέρος ἄγαλμα
φόνιον ἐξέλοι, γᾶν δὲ φίλαν
τὰν Ἰνάχου θεῖτ' οἰήσας.
καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος, στροφ
χάριν τ' ἔχει τὰν ἐσαεί.
τί μοι πόλις κρανεῖ ποτ'; ἆρα φίλιά μοι
τεμεῖ, καὶ τέκνοισιν ταφὰς ληψόμεθα;
ἄμυνε ματρὶ, πόλις, ἄμυνε, Παλλάδος, ἀντ
νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν.
σὺ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
νέμουσ', ἀεὶ τὸν δυστυχῆ πάντα ῥύῃ.

ΘΗ. τέχνην μὲν ἀεὶ τήνδ' ἔχων, ὑπηρετεῖς
πόλει τε κἀμοὶ, διαφέρων κηρύγματα.
ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ,
σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε·
Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκρούς, 3
ξυγγείτον' οἰκῶν γαῖαν ἀξιῶν τυχεῖν,
φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών.
κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
στεῖχ'· ἢν δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι,
κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. 4
στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν,

378. Legendum *Πελασγία*: *Pia erga Deos et magni aestimanda in Pelasgia, et ad Argos. Musgravius.*
382. *τὰν* deest Edd. MSS. addidi secutus Marklandum.
385. Edidi fere ex Musgravii emendatione. Edd. *χάριν τ' τὰν εἰσαεὶ* (*ἐσαεὶ* Markl.) *Τι πτολις. κρανεῖ ποτ' ἆρα φίλια τ. λ.*
390. *νέμουσ'* pro *νέμεις* dede Canterus probantibus viris doc

Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν, εὐτρεπὴς ὅδε.
καὶ μὴν ἑκοῦσά τ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο
πόλις πόνον τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ἤσθετο.
ἔα· λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται;
Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι,
πήρυξ. ἐπίσχες, ἦν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου,
μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν.

ΚΗΡΥΞ.

τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ
λόγους Κρέοντος; ὃς κρατεῖ Κάδμου χθονός,
Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἑπταστόμους
πύλας, ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ὕπο.
Η. πρῶτον μὲν ἦρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένε,
ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἄρχεται
ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις,
δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει
ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χὠ πένης ἔχων ἴσον.
Κ. ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως
πρεῖσσον. πόλις γὰρ, ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο,
ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται·
οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις,
πρὸς κέρδος ἴδιον, ἄλλος ἄλλοσε στρέφει·
ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
εἰσαῦτις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις
κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.
ἄλλως τε, πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους,
ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;
ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους
κρείσσω δίδωσι· γηπόνος δ' ἀνὴρ πένης,
εἰ καὶ πένοιτο, κἀμαθὴς ἔργων ὕπο,
οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν' ἀποβλέπειν.
ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,

402. Repositum εὐτρεπὴς pro ἕτοιμος ex virorum eruditorum consensu.
406. Musgravius, Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν οὐ σάφ' εἰδότι, Κήρυξ.
433—435. Citat Stobaeus CVI. p. 443. ed. Grot. v. 435, Trincavellus corrupte, γλώσσης κατάρχων δόμων.
433. νοσῶδες odiosum interpretatur Musgravius.

ὅταν πόνηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τοπρίν.
ΘΗ. κομψός γ' ὁ κήρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων.
ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
ἄκου'· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει·
ὅπου, τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
κοινοί, κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος
αὐτὸς παρ' αὑτῷ· καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.
γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων, ὅ τ' ἀσθενὴς
ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει·
ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς·
νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.
τοὐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, ΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΠΟΛΕΙ
ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ ΒΟΥΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΜΕΣΟΝ ΦΕΡΕΙΝ, ἔχων
καὶ ταῦθ' ὁ χρῄζων, λαμπρὸς ἔσθ'· ὁ μὴ θέλων,
σιγᾷ. τί τούτων ἔστ' ἰσαίτερον πόλει;
καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος εὐθύντης χθονὸς,
ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις·
ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,
καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν,
κτείνει, δεδοικὼς τῆς τυραννίδος πέρι.
πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν,
τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους;

459. Citat Stobaeus XLIX. p. 185. ubi πόλει omittit ed. Trincav.

442. τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι. Marklandus conjecit τόδ' οὐκέτ' ἔσθ' ἴσον, cui conjecturae suffragantur Musgravius et Tyrwhittus. Toupius tamen mavult Em. Suid. T. II. p. 258. καὶ τόδ' οὐ μέτεστί σοι.

443. Stobaeus XLIV. p. 171. ita recitat; Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον, ἢ νόμοι πόλει Καλῶς τεθέντες· ὅ τε γὰρ ἀσθενέστερος Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει. Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.

446. Supplendum est τις. Musgravius.

450. Huc respicit Aristoteles Polit. V. 9. p. 151, 9. ed. Sylburg. Ἐλεύθερον δὲ καὶ ἴσον, τὸ, ὅτι ἂν βούληταί τις, ποιεῖν· ὥστε ζῇ ἐν ταῖς τοιαύταις δημοκρατίαις ἕκαστος ὡς βούλεται, καὶ εἰς ὃ χρῄζων, ὥς φησιν Εὐριπίδης. Et ex hoc loco Philosopho lux petenda est.

452. εὐθύντης pro αὐθέντης editum ex conjectura Marklandi, probante Musgravio.

455. οὓς τ' ἂν ἡ. Marklandus, probante Musgravio.

κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις,
ὡς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον;
ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ,
δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι; μὴ ζῴην ἔτι,
εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα.
ἥκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημένος;
κλάων δ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ πέμψεν πόλις,
περισσὰ φωνῶν· τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν
λέξανθ', ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πάλιν
χωρεῖν. τολοιπὸν δ' εἰς ἐμὴν πόλιν Κρέων
ἧσσον λάλον σου πεμπέτω τιν' ἄγγελον.
Ο. φεῦ, φεῦ, κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ
καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.
Η. λέγοιμ' ἂν ἤδη τῶν μὲν ἠγωνισμένων,
σοὶ μὲν δεκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ', ἐναντία.
ἐγὼ δ' ἀπανδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς,
Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·
εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας,
λύσαντα σεμνὰ στεμμάτων μυστήρια,
τῆσδ' ἐξελαύνειν, μηδ' ἀναιρεῖσθαι νεκροὺς
βίᾳ, προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει.
κἂν μὲν πίθῃ μοι, κυμάτων ἄτερ πόλιν
σὴν ναυστολήσεις· εἰ δὲ μὴ, πολὺς κλύδων
ἡμῖν τε, καὶ σοὶ, ξυμμάχοις τ' ἔσται, δορός.
σκέψαι δὲ, καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος
λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων,
σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον· ἐκ βραχιόνων
ἐλπὶς βροτοῖς κάκιστον, ἢ πολλὰς πόλεις
ξυνῆψ', ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς.

70. Obtemperavi viris eruditis ... pro πόλει reponentibus.
73. Stobaeus CVI. p. 445.
79. Marklandus ἐν γῇ. Sed fer... potest τῇ pro αὐτῇ, ut non ra... apud Aeschylum. *Musgra-*...
88. Musgravius βραχιόνων interpretatur *ex virium fiducia*, et cum superioribus connectit.
489. Edidi βροτοῖς ex Stobaeo CXI, p. 463. ut anapaestum tertio loco vitarem. Musgravius maluit ἐλπὶς γὰρ ἓν κ... Ceteri ἐ. γὰρ ἔστι κ. Mox pro ἄγουσα Trincavellus male ἔχουσα.

ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ψῆφον πόλεως,
οὐδεὶς ἔθ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται,
τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.
εἰ δ' ἦν παρ' ὄμμα θάνατος ἐν ψήφου φορᾷ,
οὐκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλλυτο.
καί τοι δυοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν
τὸν κρείσσον' ἴσμεν, καὶ τὰ χρηστὰ καὶ κακὰ,
ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς·
ἣ πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη,
γόοισι δ' ἐχθρά· τέρπεταί τ' εὐπαιδίᾳ,
χαίρει δὲ πλούτῳ. ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοὶ,
πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα
δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλις πόλιν.
σὺ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς θεοῖς, θανόντας ὠφελεῖς,
θάπτων, κομίζων θ' οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν.
οὔτ' ἄν γ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον
δέμας καπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων,
ἃς προσβαλὼν πύλαισιν, ὤμοσεν πόλιν
πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ·
οὐδ' ἥρπασεν χάρυβδις οἰωνοσκόπον,
τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι·
ἄλλοι τε κεῖνται πρὸς πύλαις λοχαγέται,
πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς.
ἤ νυν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διὸς,
ἢ θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι.
φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σοφοὺς πρῶτον τέκνα,
ἔπειτα τοκέας, πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεὼν,
καὶ μὴ κατάξαι. σφαλερὸν, ἡγεμὼν θρασὺς,
νεώς τε ναύτης· ἥσυχος καιρῷ, σοφός.
καὶ τοῦτό μοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία.
ΑΔ. ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος·

496. καί τοι pro καὶ τοῖν ex Stobaeo LV. p. 213.

500. Γόοισι ex Stobaeo edidit Marklandus edit. sec.

504. Edidi ex Marklandi conjectura, a Musgravio probata, ἐχθροὺς θεοῖς. MSS. et Edd. ἐχθροὺς, καὶ θανόντας ὠ. Vocem θεοὺς librariis saepenumero corruptam esse docuit Porsonus ad Phoen. 5.

505. ὕβρεις ἀπώλεσαν correct est Marklandi pro vulg. ὕβρις ἀπώλεσεν. Contra in Heraclid. 9 ὕβριν pro ὕβρεις reponendum judicat Musgravius.

ὑμᾶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν,
ὦ παγκάκιστε. ΘΗ. σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα,
καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους
θῇς· οὐ γὰρ ἥκει πρὸς σὲ κηρύσσων ὅδε,
ἀλλ' ὡς ἔμ'· ἡμᾶς κἀποκρίνασθαι χρεών.
καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.
οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμοῦ,
οὐδὲ σθένοντα μεῖζον ὥστ' ἀναγκάσαι
δρᾶν τοὺς Ἀθήνας ταῦτ'· ἄνω γὰρ ἂν βέοι
τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ 'πιταξόμεσθα δή.
πόλεμον δὲ τοῦτον οὐκ ἐγὼ καθίσταμαι,
ὃς οὐδὲ σὺν τοῖσδ' ἦλθον εἰς Κάδμου χθόνα.
νεκροὺς δὲ τοὺς θανόντας, οὐ βλάπτων πόλιν,
οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας,
θάψαι δικαιῶ, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζων. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;
εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο,
τεθνᾶσιν· ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς,
αἰσχρῶς τ' ἐκείνοις· χὴ δίκη διοίχεται.
ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον·
κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.
δοκεῖς κακουργεῖν Ἄργος, οὐ θάπτων νεκρούς;
ἥκιστα· πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,

58. Reduxi vulgatam πεπόν-
. In sequentibus Musgravia-
a interpunctionem adoptavi,
χρῶς τ' ἐκείνοις· χὴ δ. δ. „Ipso
terprete, *Turpiter vero illis; ad-
que vestrum jus ultionis perit.*
e. satis jam ulti estis, nullum
tra jus habetis. Aristides II. p.
. ed. Canter. οὐκοῦν καὶ δεδώ-
σι δίκην Θηβαίοις Λακεδαιμό-
ι; τοῦτ' ἔχει τέλος ἡ μέμψις.
timum hujus loci comma com-
entarii in Euripidem vicem,
eo saltem judicio, praestat."

543. εἰς τὸ σῶμ'. Toupius, cui adstipulantur Valckenaerius Diatr. Eurip. p. 55. et Musgravius, ad Suid. I. p. 234. reponit εἰς τὸ ζῆν. Quem tamen, ut observavit Porsonus in Appendice p. 449. cum linguae usus, tum metri lex refutat. In proximo versu Toupius praefert ex Stobaeo CXXIV. p. 505. ἀπελθεῖν, pro ἀπῆλθε, quod admisi. Idem v. 545. pro βίον conjicit μόνον.

εἰ τοὺς θανόντας νεκρώσας ἐν δεῖ λαχεῖν,
ἀτάφους τις ἔξει· δεινὸν γὰρ εἰσφέρει
τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἦν τεθῇ νόμος.
καὶ μοὶ μὲν ἦλθες δεῖν' ἀπειλήσων ἔπη,
νεκροὺς δὲ ταρβεῖν, εἰ προβήσονται χθονός,
τί μὴ γένηται; μὴ κατασκάψωσι γῆν
ταφέντες ὑμῶν; ἢ τέκν' ἐν μυχῷ χθονὸς
φύσωσιν, ἐξ ὧν εἶδί τις τιμωρία;
σκαιὸν γε τἀπάλλαγμα τῆς γλώσσης τόδε,
φόβους πονηροὺς καὶ νεκροὺς δεδοικέναι.
ἀλλ', ὦ μάταιοι, γνῶτε τἀνθρώπων κακὰ
παλαίσμαθ' ἡμῶν· ὁ βίος· εὐτυχοῦσι δὲ
οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη, βροτῶν.
τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων· πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
ὡς εὐτυχὴς ᾖ, τίμιος γεραίρεται·
ὁ δ' ὄλβιος νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν,
ὑψηλὸν αἴρει. γνόντας οὖν χρεὼν τάδε,
ἀδικουμένους τε μήτρια, μὴ θυμῷ φέρειν,
ἀδικεῖν τε τοιαῦθ', οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.
πῶς οὖν ἂν εἴη; τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς
θάψαι δὸς ἡμῖν, τοῖς θέλουσιν εὐσεβεῖν·
ἢ δῆλα ταὐνθένδ'· εἶμι, καὶ θάψω βίᾳ.
οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται,
ὡς εἰς ἔμ' ἐλθών, καὶ πόλιν Πανδίονος,
νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη.

ΧΟ. θάρσει· τὸ γάρ τοι τῆς δίκης σώζων φάος,
πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους.

ΚΗ. βούλει ξυνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν;

ΘΗ. λέγ', εἴ τι βούλει· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.

ΚΗ. οὐκ ἂν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.

ΘΗ. καὶμοῦ νυν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν.

ΚΗ. κλύοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος.

ΘΗ. θάψω νεκρούς, γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας.

ΚΗ. ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον.

555. Marklandianam μυχοῖς probat Musgravius.
561. τάχ'. Marklandus τόθ' probante Musgravio.
565. εὐτυχὴς ᾖ debetur Musgravi
569. εὐσεβεῖν editum pro εὖ δεῖν ex emendatione Marklan probante Musgravio.

ΘΗ. πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.
ΚΗ. ἦ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ;
ΘΗ. ὅσοι γ' ὑβρισταί· χρηστὰ δ' οὐ κολάζομεν.
ΚΗ. πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥτε σὴ πόλις.
ΘΗ. τοιγὰρ πονοῦσα πολλά, πόλλ' εὐδαιμονεῖ.
ΚΗ. ἔλθ', ὡς σε λόγχῃ Σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ.
ΘΗ. τίς δ' ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ' ἄρης;
ΚΗ. γνώσει σὺ πάσχων· νῦν δέ τ' εἶ νεανίας.
ΘΗ. οὕτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας,
τοῖς σοῖσι κόμποις. ἀλλ' ἀποστέλλου χθονὸς,
λόγους ματαίους, οὕσπερ ἠνέγκω, λαβών·
περαίνομεν γὰρ οὐδέν, ὁρμᾶσθαι χρεὼν
πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην,
μοναμπύκων τε φάλαρα πνεῖσθαι, στόμα
ἀφρῷ καταστάζοντα, Καδμείαν χθόνα.
χωρήσομαι γὰρ ἑπτὰ πρὸς Κάδμου πύλας
αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων,
αὐτός γε κήρυξ· σοὶ δὲ προστάσσω μένειν,
Ἄδραστε, κἀμοὶ μὴ ναμίγνυσθαι τύχας
τὰς σάς· ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοὐμοῦ μέτα,
στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.
ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι
δίκην σέβονται. ταῦτα γὰρ ξυνόνθ' ὁμοῦ,
νίκην δίδωσιν. ἡ ἀρετὴ δ' οὐδὲν φέρει
βροτοῖσιν, εἰ μὴ τὸν θεὸν χρῄζοντ' ἔχει.

ΑΔ. ὦ μέλεαι μελέων ματέρες λοχαγῶν, στροφὴ ἀ.
ὡς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει.
ΧΟ. τίν' αὐδὰν τάνδε προσφέρεις νέαν;
ΑΔ. στράτευμα μὲν Παλλάδος κριθήσεται.
ΧΟ. διὰ δρυὸς εἶπας, ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς;
ΑΔ. γένοιτ' ἂν κέρδος· οἱ δ' ἀρείφατοι
φόνοι, μάχαι, στερνοτυπεῖς τ' ἀνὰ τόπον
πάλιν φανήσονται κτύποι.

583. χἀτέρους καλοὺς Marklandus, κἀτέρους ἄλλους Musgravius.

599. 600. Versuum ordinem mutavi secutus Musgravium.

608. Persona Adrasti loco Aethrae posita monente Tyrwhitto.

615. Sic metri causa Brunckius ad Hecub. 280. Olim κτύποι φανήσονται.

φόβῳ γαρ τῷ πάρος διόλλυσα
δίκα δίκαν ἐξεκάλεσσε, καὶ φόν
φόνον. κακῶν δ' ἀναψυχὰς
θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν,
ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί
τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἄν,
καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιποῦσαι —
ποτανὰν εἴ σέ τις θεῶν κτίσαι.
διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω.
εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν τύχα
ἔτι πότ' αἶσα. τίς ἄρα πότμος
ἐπιμένει τὸν ἄλκιμον
τᾶσδε γᾶς ἄνακτα;
κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς.
ἀλλὰ φόβων πίστις ἅδε πρῶτα.
Ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος
παιδογόνε, πόριος Ἰνάχου,
πόλει μοι ξύμμαχος γενοῦ τᾷδ' εὐμενής.
τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα
πόλεος ἐκκομίζομαι
πρὸς πυρὰν ὑβρισθέν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἶκες, ἥκω πάλ' ...

ἵν' οἱ θανόντες ἑπτὰ δεσποτῶν λύχοι
ἠγωνίσαντο, φεῦμα Διρκαῖον πάρα)
νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν. λόγου δέ σε
μακροῦ ποπαύσω· Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις,
ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ.
ΧΟ. ὦ φίλτατ', εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις σέθεν,
τήν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν. εἰ δὲ καὶ στρατὸς
σῶς ἔστ' Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα.
ΔΓ. σῶς· καὶ πεπραγμέν', ὡς Ἄδραστος ὤφελε
πρᾶξαι, ξὺν Ἀργείοισιν ὡς ἀπ' Ἰνάχου
στείλας, ἐπεστράτευσα Καδμείων πόλιν.
ΧΟ. πῶς γὰρ τρόπαια Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
ἔστησεν, οἵ τε συμμετασχόντες δορός;
λέξον· παρὼν γὰρ τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.
ΔΓ. λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφὴς,
ἔβαλλε γαῖαν. ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαυγῆ λαβών.

646. Manifestum in hoc versu vitium corrigunt Heathius et Marklandus legendo θανόντων. Malim, ἵν' οἱ θανόντες, ἑπτὰ δεσποτῶν λόχων. *Musgravius.*

652. Emendat Marklandus πρᾶξαι vel βᾶξιν. Mihi verum videtur βᾶξιν, nam πρᾶξιν cum ἀμφὶ consistere vix potest. *Musgravius.*

659. Reduxi, auctore Musgravio, lectionem Aldinam. Marklandus ex Mss. παρόντας.

662. εὐαυγῆ. Ita pro εὐαγῆ Hemsterhusius, cujus egregia nota deinceps subjicitur. „Euripidis „loco apte convenit interpretatio „*A quo longe lateque prospici potest*: ipsi voci convenire, fuerat „ostendendum. Εὐαγὴς si ducatur ab ἄγος, quid sit, notum „est, quemadmodum ἀναγὴς, δυσαγὴς· si ab ἄγω, *duco*, erit „*agilis, flexibilis*. qua potestate capitur in Hippocr. περὶ διαίτ. „II. p. 363. 34. neque aliter Henr. „Stephan. intellexit Anth. I. c. 60. „Ep. 6. Χαίροιτ' εὐαγέες (μέλισσαι) „in Th. L. Gr. t. i. p. 126. C. agi„les apes, quod per aërem feran„tur cito et facile: vel *mobilis*, „*volubilis*, ut in Aretaeo p. 19. „ver. 33. ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμ„προὶ, exponi possunt, licet pu„*ros* dederit Crassus, Wiganus „*lucentes*, quod vix perspicias un„de pendeat, nisi legisse vel legi „voluisse statuas εὐαυγέες· jun„guntur tamen itidem ab Ada„mantio Physiog. l. c. 9. ὀφθαλ„μοὶ μεγάλοι τε καὶ λαμπροὶ καὶ „εὐαγεῖς, cujus vice admodum vi„tiose εὐλαβεῖς Polemo praefert. „Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι, *fran„go*, significabit *fragilem, quique „facile comminui possit*; quo per„tinet Suidae locus ita scriben„dus: Εὐαγὲς, εὐκόλως κεκλασμέ„νον, et στάχυς εὐαγὴς idem qui „εὔκλαστος, εὔθραυστος, apud „Etym. in v. Δημήτηρ. In his, „sicuti linguae norma postulat, „penultima corripitur: aliis in „locis eadem vox syllabam istam „habet productam: Leonid. Anth. „VI. 27. Ep. 6. Καὶ πέλεκυν ἐυ„κάναν τ' εὐαγέα, καὶ πειραγὲς „Τρύπανον—Parmen. apud Clem.

ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων,
τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω
Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον, ὡς μὲν ἦν λόγος,
αὐτόν τ' ἄνακτα παῖδα Κλεινοῦ Αἰγέως,
καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους
κέρας, παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας·
αὐτὸν δὲ Πάραλον ἐστολισμένον δορὶ

„Al. Str. V. p. 732. καθαρᾶς εὐ-
„αγέος ἠελίοιο Λαμπάδος τρ' ἀΐ-
„δηλα — nimirum forma Dorica
„nascuntur ex εὐηγής et περιηγής·
„quorum illud rarissimum, alte-
„rum frequentatur pro circuma-
„cto, circumjecto, rotundo: saepe
„tamen quam proprie vim habeat
„obscurum est; qua de re nunc
„nihil amplius dicam. Singulare
„est, quod ex Lex. Vet. MS. Bibl.
„Sangerm. mecum communicavit
„Praestantissimus noster Ruhn-
„kenius: Ἀγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέ-
„σεως καταλείπεται τοῦ εὐαγής, ἢ
„καναγής. Ἐμπεδοκλῆς· Ἄθρει μὲν
„γὰρ ἄνακτος ἐναντίου ἀγέα κύ-
„κλον. pro καναγής, quod longe
„diversum est, melius scripsisset
„περιαγής, ut in illo versu pro-
„verbiali, quem suggerit Philo-
„pon. περὶ Κοσμοπ. p. 179. μηδ'
„ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον
„ἰλίξαι. Vid. Suid. in Εὐαγής.
„Nunc investiga quantum libet,
„harum, quas notavi in εὐαγὴς,
„significationum quaenam vel
„Aeschyli verbis vel Euripidis ac-
„commodari possit, nullam, ni
„fallor, invenies: at scripseris
„inserta litera εὐαυγῆ, omnis dif-
„ficultas fuerit sublata: nam εὐ-
„αυγὴς, *locus illustris*, vel *qui*
„*undique conspici potest*, vel *unde*
„*prospectus in vicina late patet*.
„Ratio structurae in ἕδρα παντὸς
„εὐαυγὴς στρατοῦ itidem expedita,
„quae frustra quaeratur in εὐα-
„γής. Enimvero jam dudum ve-
„reor, ne εὐαυγὴς per culpam li-
„brariorum pluribus locis abierit
„in εὐαγής· in Jamblichi certe
„Protr. p. 152. ver. 23. vice vul-
„gati, λαμπροτάτη τις εὐαγία, Cod.
„Reines. quem ipse cum
„contuli, praefert εὐαυγία,
„utique longe melius cor
„cum λαμπροτάτη et τὸ τῆς
„ὄμμα, quam εὐαγία. Perin
„res habet in Platone de LL.
„p. 989. C. ἃ μαθοῦσι μὲν ε
„στερα γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦ
„σκοτωδέστερα . . . καὶ ἀ
„Tim. p. 1065. E. ἀέρος τ
„εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθῆρ κ
„μενος· ὁ δὲ Θολερώτατος ὁ
„τε καὶ σκότος: unde sui
„Jamblichi de Myst. p. 80. ve
„τὸ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον το
„ρος. Si tum juncta propin
„tum opposita contrariae po
„tis adtente spectes, quid
„in mentem veniat quam o
„tunissimum εὐαγής; Ac
„Aristoteles, vel quicunque
„men ejus mentitus auctor
„Mund. p. 14. ver. 12. κόσμο
„λαμπρότητι δὲ εὐαγέστατος.
„tit Apuleius: *splendore pe*
„*dus*: quin clarius etiam cau
„nostram suffulcit diversa,
„Stobaeus suppeditat Ecl.
„p. 78. ver. 9. lectio, λαμπρ
„δὲ τηλαυγέστατος. in Parm
„quoque εὐαγέος ἠελίοιο
„sprevero. Pythagoreis aute
„primis αὐγὴ et voces inde
„placuerunt; unico Theagi
„emplo defungar apud Sto
„11. ver. 46. ὁ νόος . . . ἔχω
„φαυγέα καὶ διαγέα τὰν ἐπ
„Jam neminem opinor fore
„contendat, pro εὐαυγὴς Gr
„vitandae κακοφωνίας ergo s
„ni more pronunciasse εὐα
[V. Elmslei. ad Bacchas v.
ED. LIPS.]

κρήνην παρ' αὐτὴν Ἄρεος, ἱππότην τ' ὄχλον
πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον,
ἴσους ἀριθμόν· ἁρμάτων δ' ὀχήματα
ἔνερθε σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος.
Κάδμου δὲ λαὸς ἦστο πρόσθε τειχέων,
νεκροὺς ὄπισθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ' ἀγών.
ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,
τετραόροισί τ' ἀντὶ ἅρμαθ' ἅρμασιν.
κήρυξ δὲ Θησέως εἶπεν εἰς πάντας τάδε·
σιγᾶτε, λαοί· σῖγα, Καδμείων στίχες,
ἀκούσαθ'· ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα,
θάψαι θέλοντες, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζοντες, οὐδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον.
κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις,
ἀλλ' ἦστ' ἐφ' ὅπλοις σῖγα. ποιμένες δ' ὄχων
τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης.
πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους,
παραιβάτας ἔστησαν εἰς τάξιν δορός.
χοὶ μὲν σιδήρῳ διεμάχοντ', οἱ δ' ἔστρεφον
πώλους ἐς ἀλκὴν αὖτις ἐς παραιβάτας.
ἰδὼν δὲ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἄναξ

670. ἱππότην τ' ὄχλον mavult Musgravius pro ἱππότην ὄχον, et sic editum ὄχλον etiam infra 691.

686. Suspiceris forte huc Suidae glossam pertinere, ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν· οὕτως Εὐριπίδης. Nec aliter vocem ἀλλήλων interpretatur Marklandus. Heathius pro πέραν legendum suadet πέλας, ut ἀλλήλων usitatum sensum obtineat. Mihi vitium in ἀλλήλων esse videtur, legendumque vel ὁπλιτῶν *gravis armaturae militum*, vel, quod propius ad vulgatae vestigia accedit, ἀλκτήρων, i. e. ἑπιούρων, *sociorum*. Mens Auctoris haud dubie est, proelii initium a curribus factum: eos ultra peditum ordines procurrisse, et parabatas hosti admovisse: ibi vero nonnullos ferro dimicantes constitisse, alios vero equos retro flexisse, auxilii causa, ad gravis armaturae milites: ἐς ἀλκὴν αὖτις ἐς φερασπίδας. Sic enim legendum puto pro παραιβάτας, quod nec distinctione post ἀλκὴν posita, prout voluit Marklandus, locum tueri potest. Nec absurdum foret ἐς πρωτοστάτας, *versus primum ordinem*. Currus sic ad pedestrem aciem confugientes ab Homero exhibentur Il. E. 502 ad 505. Vox φέρασπις exstat in Epigr. Leontii Anthol. H. Steph. p. 238. Aeschyl. Pers. 240. Agam. 702. Curruum in pugnis usum vel praecipuum, vel non minimum fuisse in protegendo ab equitum incursionibus peditatu clare liquet ex Phoen. 739. 40. Plutarch. Timoleon. p. 453. ed. Steph. *Musgravius.*

687. ἐς τάξιν δορὸς, *hastae protentionem. Musgravius.*

ἦν τοῖς Ἐρεχθείδαισιν, ἁρμάτων ὄχλον,
οἵ τ' αὖ τὸ Κάδμου διεφύλασσον ἱππικὸν,
ξυνῆψαν ἀλκὴν, κἀκράτουν, ἠσσῶντό τε.
λεύσσων δὲ ταῦτα, κοὐ πλύνων (ἐκεῖ γὰρ ἦν,
ἔνθ' ἅρματ' ἠγωνίζετ', οἵ τ' ἐπεμβάται)
τἀκεῖ παρόντα πολλὰ πήματ', οὐκ ἔχω
τί πρῶτον εἴπω· πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν·
ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
ἱμᾶσιν· αἵματός τε φοινίου ῥοὰς,
τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ, θρασυθέντων δίφρων,
εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.
νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν
Κρέων, τό γ' ἐνθένδ' ἰτέαν λαβὼν χερὶ
χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν.
καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη·
ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.
καὶ ξυμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
ἔκτεινον, ἐκτείνοντο· καὶ παρηγγύων
κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ,
θεῖν, ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.
λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος,
δεινὸς παλαιστὴς ἦν· ἔκλινε γὰρ κέρας
τὸ λαιὸν ἡμῶν, δεξιοῦ δ' ἠσσώμενον
φεύγει τὸ κείνων· ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπος.
κἀν τῷδε τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν·
οὐ γὰρ τὸ νικῶν τοῦτ' ἐκέρδαινεν μόνον,
ἀλλ' ᾤχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ·
ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα·

690. Vulgatam interpunctionem restitui. Alteram admitti non posse demonstrat insolita particulae δὲ collocatio. Eadem chorda oberrat Marklandus infra 917.

694. ἐκεῖ γὰρ ἦν. Hic Euripidis vel memoriam desidero, vel curam. Currus bellici, ut ex Schemate patet, juxta Proetidas portas constituti erant: Nuncius, ut ipse testatur v. 653. in turre vel specula juxta portas Electras, et tamen hic affirmat se in ea parte fuisse, ubi currus, et curruum milites pugnabant. *Musgravius.*

704. Νικῶντα. Valckenaerii emendationem εἶκοντα probant Marklandus et Musgravius.

705. Ita Marklandus. MSS. Κ. τὸ ἐνθένδ'. Aldus Κ. γε τοὐνθένδ'.

ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στερῥὸν δόρυ
σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος.
θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Δαναϊδῶν στρατῷ.
αὐτὸς δ' ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν
δεινῆς κορύνης, διαφέρων ἐσφενδόνα,
ὁμοῦ τραχήλους κἀπικείμενον κάρα
κυνέας θερίζων, κἀποκαυλίζων ξύλῳ·
μόλις δέ πως ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πόδα.
ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρχησάμην,
κἄκρουσα χεῖρας. οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας,
βοὴ δὲ καὶ κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πτόλιν
νέων, γερόντων· ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν
φόβῳ. παρὸν δὲ τειχέων εἴσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν· οὐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν
μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς.
τοιόνδε τὸν στρατηγὸν αἱρεῖσθαι χρεών,
ὃς ἔν τε τοῖς δεινοῖσίν ἐστιν ἄλκιμος,
μισεῖ θ' ὑβριστὴν λαόν· ὃς πράσσων καλῶς,
εἰς ἄκρα βῆναι πλιμάκων ἐνήλατα
ζητῶν, ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆσθαι παρῆν.
ΧΟ. νῦν τήνδ' ἔλπτον ἡμέραν ἰδοῦσ' ἐγὼ,
θεοὺς νομίζω, καὶ δοκῶ τὰς ξυμφορὰς
ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τισάντων δίκην.
ΑΔ. ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἅν σὺ τυγχάνῃς θέλων.
ἡμῖν γὰρ ἦν τότ' Ἄργος οὐχ ὑποστατὸν,
αὐτοί τε πολλοὶ, καὶ νέοι βραχίοσιν·
Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου,

725. Δαναϊδῶν. Marklandus κραλίων. Musgravius potius legendum censet Κραναϊδῶν Atheniensium, a Cranao, qui post Cecropem Atticae imperium tenuit.

724. τοὐπιδαύριον. Spolium ipse Periphetae Epidaurii. Pluch. Thes. p. 8. ed. Steph. Musgrave.

725. Κορύνη Homero mediam corripit. Producit tamen Nicander Alexipharm. 409. δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην, cum Theocrito XXV. 63. ubi vide Toupium.

727. κἀποκαυλίζων Canteri est emendatio pro vulg. κἀποδαυλίζων, Marklando et Musgravio probata.

μέτριά τε δόντος, οὐκ ἐχρῆζομεν λαβεῖν·
κἄπειτ' ἀπωλόμεσθ'. ὃδ' αὖ, τότ' εὐτυχὴς,
λαβὼν, πένης ὡς, ἀρτίπλουτα χρήματα,
ὕβριζ' ὑβρίζων τ' αὖτις ἀνταπώλετο
Κάδμου πανόφρων λαός. Ὦ κενοὶ βροτῶν,
οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα,
καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακὰ,
φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασιν.
πόλεις τ', ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ,
φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα.
ἀτὰρ τί ταῦτα; κεῖνο βούλομαι μαθεῖν,
πῶς ἐξεσώθης· εἶτα τἄλλ' ἐρήσομαι.

ΑΓ. ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορὶ,
πύλας διῆλθον, ἥπερ εἰσήει στρατός.

ΑΔ. ὧν δ' οὕνεχ' ἁγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε;

ΑΓ. ὅσοι γε κλεινοῖς ἔπτ' ἐφέστασαν δόμοις.

ΑΔ. πῶς φῄς; ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκμηκότων ὄχλος;

ΑΓ. τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.

ΑΔ. τοὐκεῖθεν ἢ τοὐνθένδε; τίς δ' ἔθαψέ νιν;

ΑΓ. Θησεὺς, σκιώδης ἔνθ' Ἐλευθερὶς πέτρα.

ΑΔ. οὗς δ' οὐκ ἔθαψε, πῇ νεκροὺς ἥκεις λιπών;

ΑΓ. ἐγγύς. πέλας γὰρ πᾶν ὅ τι σπουδάζεται.

ΑΔ. ἦπου πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου;

ΑΓ. οὐδεὶς ἐπέστη τῷδε δοῦλος ὢν πόνῳ.
φαίης ἂν, εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.
ἔνιψεν αὐτὸς τῶν ταλαιπώρων σφαγὰς,
κἄστρωσέ γ' εὐνὰς, κἀκάλυψε σώματα.

ΑΔ. δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, καισχύνην ἔχον.

ΑΓ. τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά;

ΑΔ. οἵ μοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον;

750. Edd. et MSS. *μέτρια θέλοντος*. Emendavit Marklandus, probante Musgravio.

757. *πράγμασιν*. Idem est, quod aliis verbis Hesiodus dixit, *καθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω*. Op. et D. 218. *Musgravius*.

759. *καθαιρεῖτ'* mavult cum Marklando Musgravius.

768. *ἥκεις* repositum Heathio, Marklando, Musgravio auctoribus.

775. Personae ad Marklandi mentem mutatae, et *αὐτὸς* pro *αὐτῶν* ex ejusdem conjectura repositum.

Π. ἄκραντα θύρει, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.
Μ. δοκῶ μέν· αὐταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
ἀλλ' εἶεν· αἶρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
ᾅδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους,
φίλους προσαυδῶν· ὧν λελειμμένος τάλας,
ἔρημα κλάω. τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς
οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.

Ο. τὰ μὲν εὖ, τὰ δὲ δυστυχῆ. στροφὴ ά.
πόλει μὲν εὐδοξία,
καὶ στρατηλάταις δορὸς
διπλάζεται τιμή.
ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη,
πικρόν. καλὸν θέαμα δ' εἴπερ ὄψομαι,
τὰν ἄελπτον ἀμέραν,
ἰδοῦσα πάντων μέγιστον ἄλγος.
ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ ἀντιστροφὴ ά.
χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
ὤφελ' ἀμέρᾳ κτίσαι.
τί γάρ με δεῖ παίδων;
τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἤλπιζον ἂν πεπονθέναι
πάθος περισσὸν, εἰ γάμων ἀπεζύγην.
νῦν δ' ὁρῶ σαφέστατον
κακὸν, τέκνων φιλτάτων στερεῖσθαι.
ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω
τῶν οἰχομένων παίδων. μελέα,
πῶς ἂν ὀλοίμην ξὺν τοῖσδε τέκνοις,
κοινὸν ἐς Ἅιδου καταβᾶσα.

780. Aldus et MSS. ἄκραντ' ὀ-ῥᾳ. Vide Porsonum ad Hec. 734.

781. Post δοκῶ μὲν, quod obrum Marklando videbatur, non commode suppleri potest ἐξά-ν. Pro αὐταί γ' Reiskius et arklandus αὐταὶ δ', quod verum videtur. *Musgravius.*

782. Legendum putem cum arklando, Ἀλλ' εἶ', ἀναίρων ἵφ', ἀπαντήσω νεκροῖς, Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους. Hanc certe ex pluribus ejus conjecturis verisimillimam arbitror. Notandum autem, ἐκχέω hic futuri indicativi esse. *Musgravius.*

798. ἀμεραῖαν citat Porsonus ad Orest. 1679.

803. στερεῖσα Marklandi probant Musgravius et Bruncknius ad Hecub. 623.

ΑΔ. στεναγμὸν, ὦ ματέρες, στρ
τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν
ἀΰσατ', ἀπύσατ', ἀντίφων' ἐμῶν
στεναγμάτων κλύουσαι.
ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων
προσηγόρημα ματέρων·
προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.
ΑΔ. ἰὼ, ἰὼ τῶν γ' ἐμῶν κακῶν ἐγώ.
ΧΟ. αἶ, αἶ, ἐπάθομεν, ὦ
τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν.
ΑΔ. ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσο
ΧΟ. ὁρῶσι κἀμὲ δῆτα τὴν τάλαι-
ναν, τέκνων ἄπαιδα.
ΑΔ. προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ ἀντιστρ

821 Personarum notae ad Musgravii mentem reformatae exhibentur. Rationes ex ipsius verbis sic colligas, „Metro subveniri potest legendo προσάξατ'. δυσπότμων quod dedi pro vulg. δυσπότμῳ MS. E. debetur. Personae, quae per magnam hujus Antistrophes partem confunduntur, sic fortasse constitui possunt. ΑΔ. Προσάξατ', ὦ δυσπότμων Σώμαθ' αἱματοσταγῆ, Σφαγέντα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων, Ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη. Adrastum haec loqui colligo ex ultimo versu, ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη, qui ipsi melius, quam foeminis quibuscunque, convenit. Quippe belli ipse rector fuerat, horumque heroum facta propriis oculis contemplatus erat. Hoc autem si verum sit, προσάξατ' ὦ interpretari oportebit *matribus eorum admovete*, quod ipsum Adrasto non male conveniet, qui paullo antea e scena digressus, nunc cadavera rediens comitatur. Sequentia Choro tribuenda esse liquet cum ex aliis, tum praecipue ex voce τέκνα: Δόθ' ὡς περιπτυχαῖσι δὴ Χέρας προσαρμόσασ', ἐμοῖς Ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι. A choro haec enunciari vidit Barnesius, confirmatque MS. E. Adrasti nomen figit, ut et priori ῥήσει, . Responsum ἔχεις, ἔχεις n ab Adrasto proficisci potest jungit Chorus, πημάτων βάρος, i. e. *habeo quidem: satis magnum doloris onus.* querelae nihil praeter g reponit Adrastus, αἶ, αἶ quenti clausulae τοῖς τεκ οὐ λέγεις superscribitur in E. G. περισσόν. Iidem M v. 808. cujus hic ἀντίστοιχ defectum notarunt. Anim terat sc. Grammaticus a horum versuum mensuran convenire, adeoque alteri ctus notam, alteri redund adscripsit. Utrum autem verius sit, cum anceps te nium sit, ex orationis nexu dole investigandum est. Ja bitare non possum, quin i αἶ, quod ab Adrasto enu dixi, et ἀΐετέ μου, quod ce me ab eodem proficiscitur, aliqua Chori intercesserit, alioqui nulla sententiae co sit. Qualis enim, obsecro, esset, αἶ αἶ, ἀΐετέ μου. I suspectam hanc clausulam τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις] sine ulla sitatione Euripidi assero: n

σώμαθ' αἱματοσταγῆ,
σφαγέντα τ', οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων,
ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη.
δόθ', ὡς περιπτυχαῖσι δὴ
χέρας προσαρμόσασ', ἐμοῖς
ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι.
ἔχεις, ἔχεις. ΧΟ. πημάτων γ' ἄλις βάρος.
αἰ, αἰ. ΧΟ. τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις. ΑΔ. ἀϊτέ μου.
στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.
ἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν ποναισιν.
ἐμὸν δὲ μή ποτ' ἐξύγη δέμας
εἰς τιν' ἀνδρὸς εὐνάν.

ἴδετε πακῶν πέλαγος, ὦ ματέρες
τέκνων. ΧΟ. κατὰ μὲν ἄγυξιν
ἠλοπόμεθ', ἀμφὶ δὲ σποδὸν
κάρα πεχύμεθα.
ἰὼ, ἰὼ μοι μοι.
κατά με πέδον γᾶς ἕλοι,
διὰ δὲ θύελλα σπάσαι,
πυρός τε φλογμὸς
ὁ Διὸς, ἐν κάρᾳ πέσοι.
πικροὺς ἐσείδες γάμους,
πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν
ἔγημας. ἃ πολύστονος

sed, quo laborabat, sub-
ΔΡ. αἰ, αἰ. ΧΟ. τοῖς τε-
κοῦσι λέγεις. ΑΔΡ. ἀϊτέ μου.
amentis ingemuerat Adra-
Respondet Chorus, *acili-*
natibus eorum heu, heu, di-
si exprobrans, ipsum ni-
parum dolere, saltem in-
levissimam partem mali
quae ad ipsum pertineret.
dicti quasi morsiunculam
Adrastus, exclamat illico
w. Reponit Chorus στέν',
ἀμφοῖν ἄχη. Sic enim le-
a, ut MSS. exhibent, στέ-
ἀμφοῖν ἄχη. Sensus est:
nam uterque nostrum eau-
sam doloris habet. Confirmat emendationem non absimilis clausula Herc. Fur. 915. Στενάζεθ' ὡς στεναχτὰ—Οὐκ ἂν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πεπόνθαμεν."

844. Post φάτιν distinctionem plenam ponendam censeo. Sequitur, ἔγημας, ἃ πολύστονος, i. e. ἔγημας τὴν πολύστονον Ἐριννύν, ἃ ἦλθε λιποῦσ' Οἰδιπόδα δώματα. Nempe allegorice hic affert, quod supra verbis disertis v. 224. vid. etiam Hippolyt. 553. Marklando placet, ἔρημα δ' ἃ πολύστονος, ut ἔρημα ad Οἰδιπόδα δώματα referatur. Judicet Lector. *Musgravius.*

Οἰδιπόδα δώματα
λιποῦσ', ἦλθ' Ἐριννύς.

ΘΗ. μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ
γόους, ἀφήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
εἰς τἀ σά γε μύθους· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ
πόθεν πόθ' οἵδε, διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ,
θνητῶν ἔφυσαν; εἰπέ γ', ὡς σοφώτερος,
νέοισιν ἀστῶν τῶνδ'· ἐπιστήμων γὰρ εἶ·
εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ,
τολμήμαθ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν.
ἓν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ,
ἢ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο.
κοινοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι,
καὶ τοῦ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς,
λόγχης ἰούσης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς,
σαφῶς ἀπήγγειλ', ὅστις ἐστὶν ἀγαθός.
οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' ἐρωτῆσαι τάδε,
οὔτ' αὖ πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν.
μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾶν
δύναιτ' ἄν, ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος.

ΑΔ. ἄκουε δὴ νῦν· καὶ γὰρ οὐκ ἄκοντί μοι
δίδως ἔπαινον τῶν ἔγωγε βούλομαι
φίλων ἀληθῆ καὶ δίκαι' εἰπεῖν πέρι.
ὁρᾷς τὸν ἄβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο;
ΚΑΠΑΝΕΥΣ ὃν ἐστίν· ᾧ βίος μὲν ἦν πολὺς,
ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν· φρόνημα δὲ

848—850. Locus vexatissimus, cui explicando parum profuerunt viri eruditissimi, Marklandus, Musgravius, Brunckius, alii.

859. *Κοινοί.* Grotius Excerpt. p. 954. quem secuti sunt Reiskius, Tyrwhittus, Musgravius, emendat *κενοί.*

870. Toupius Emend. Suid. T. II. p. 157. ex Polybio III. 16. p. 499. Sami Iambographi Parodiam citat, *ὁρᾷς τὸ Δῖον οὐ βέλος διέπτατο*, et ita scripsisse Euripidem contendit, sic locum interpretatus. „*Τὸ δῖον βέλος* est *fulmen*, „sive *telum Jovis*. *Τὸ δῖον* ait „vocat poeta in Bacchis. His „elegantissima parodia Sami, *ὁρᾷς τὸ Δῖον* — Quo respexit poeta ad *Dium* urbem, quam Aetolae „nefarie incenderant; de quo Polybius IV. 19. p. 454.“ Musgravius Marklando adstipulatur. *ἄβρὸν*, *grandem*, *procerum*, congenti. Tyrwhittus reposuerat, *ὁρᾷς τὸ λάβρον οὐ β. δ.*

οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνήρ·
φεύγων, τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν,
τἀρκοῦντ' ἀτίζων. οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
τὸ χρηστὸν εἶναι, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν, ἔφη.
φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε,
καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.
ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα·
ἄκραντον οὐδὲν οὐδ' ἐς οἰκέτας ἔχων,
οὔτ' εἰς πολίτας. Τὸν δὲ δεύτερον λέγω,
ΕΤΕΟΚΛΟΝ, ἄλλον χρηστότητ' ἠσκηκότα.
νεανίας ἦν, τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς,
πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί.
φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων,
οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὥστε τοὺς τρόπους
δούλους παρασχεῖν, χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο.
τούς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν
ἤχθαιρ'. ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις,
κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.
ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ' ΙΠΠΟΜΕΔΩΝ, τοιόσδ' ἔφυ·
παῖς ὤν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς
μουσῶν τραπέσθαι, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου·
ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς
ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον, εἴς τ' ἄγρας ἰὼν,
ἵπποις τε χαίρων, τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν,
πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον θέλων.
ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος, Ἀταλάντης γόνος,
παῖς ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ, εἶδος ἐξοχώτατος,
Ἀρκὰς μὲν ἦν· ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς,
παιδεύεται κατ' Ἄργος· ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ,
πρῶτον μὲν, ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους,

873. οὐδέν τι μεῖζον. Non con-
nt notae Capanei superbiae, ut
te animadvertit Marklandus.
l puto, Poetam in Ducibus Ar-
is laudandis nobilium quorun-
n Atheniensium vitam et mo-
effinxisse. Quare non est adeo
randum, si receptam de Vete-
us illis opinionem non anxie
que secutus est. *Musgravius.*

877. Admisi Reiskii correctionem, quam comprobarunt Brunckius ad Orest. 426. Porsonus ad eandem fabulam 910. Edd. insulse exhibent φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος π.

889. ἐπεί τοι κοὐδὲν reponendum monuit Porsonus ad Med. 675. ex Ald. cum Stobaeo Trincavelli et Grotii.

λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ἐπίφθονος πόλει,
οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς
μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε, καὶ ξένος.
λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γέγως,
ἤμυνε χώρᾳ· χὠπότ' εὖ πράσσοι πόλις,
ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχεῖ.
πολλοὺς δ' ἐραστὰς, κἀπὸ θηλειῶν ὅσας,
ἔχων, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.
ΤΥΔΕΩΣ δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν;
οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
[δεινὸς σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.]
γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος,
ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορὸς,
εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι.
φιλότιμον ἦθος, πλούσιον· φρόνημα δὲ
ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.
ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων,
Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν.
τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει.
αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ,
κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις· ἡ δ' εὐανδρία

[illegible] ὅσας. Musgravius cum Cantero ἴσας.

913. Reponendum videtur, δεινὸς σοφιστὴς, πολλὰ δ' ἐξευρεῖν σοφός. Δεινὸς σοφιστὴς, sed in re et artibus belli, non verbis σοφιστής. Τουρίνε Em. Suid. T. II. p. [illegible]. Parum felix fuit Toupius in Euripidis versiculo, qui manifesto spurius est, emendando; quod non animadvertentes Reiskius, Valckenaerius (ad Hippol. 921.) Merklandus, omnes certatim ad medicinam mortuo faciendam incubuerunt. Scilicet, cum δεινὸς semel adscriptum esset pro λαμπρὸς, ut liquet ex Scholiis ad Homerum a Valckenaerio ad Ammonium p. [illegible] editis (sic etiam Villoison. Il. Δ. 400.) nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit. Porsonus in App[illegible] dice T. IV. p. 478.

917. ἦθος πλούσιον non im[illegible] rito Interpretes offendit, licet [illegible] γὴν πλουσίαν dicat Menan[illegible] apud Stobaeum c. 93. (fr. p. [illegible] ed. Cleric.) Legi potest non commode, φιλότιμον ἦθος πλ[illegible] σιος· i. e. πλούσιος τὴν φιλοτ[illegible] αν, vel, quae usitatior cons[illegible] ctio est, τῆς φιλοτιμίας. Dei[illegible] reliqua sic—φρόνημα δὲ Ἐν [illegible] σιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις, [illegible] Ubi postrema per μείωσιν d[illegible] sunt, significantque, eum m[illegible] majorem elationem animi fa[illegible] quam verbis demonstrasse. [illegible] gravius.

923. κεκλῆσθαι. Haec vox [illegible] ptata ex Stobaeo p. 3. ad men[illegible] Porsoni in Phoen. 576. Edd. [illegible] νέσθαι.

διδακτὸς, εἴπερ καὶ βρέφος διδάσκεται
λέγειν, ἀκούειν θ', ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει. 925
ἃ δ' ἂν μάθοι παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φίλει
πρὸς γῆρας· οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε.

ΧΟ. ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ' ἔτρεφον,
ἔφερον ὑφ' ἥπατος,
πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι· 930
καὶ νῦν Ἅιδας τὸν ἐμὸν
ἔχει μόχθον ἀθλίας·
ἐγὼ δὲ γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω,
τεκοῦσα τάλαινα παῖδα.

ΘΗ. καὶ μὴν τὸν ΟΙΚΛΕΟΥΣ γε γενναῖον ΤΟΚΟΝ,
θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς 935
αὐτοῖς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς·
τὸν Οἰδίπου τε παῖδα, ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΝ λέγω,
ἡμεῖς ἐπαινέσαντες, οὐ ψευδοίμεθ' ἄν.
ξένος γὰρ ἦν μοι, πρὶν λιπὼν Κάδμου πόλιν 940
φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι;
ΑΔ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἔν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
ΘΗ. τὸν μὲν Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρὶ —
ΑΔ. ἢ χωρὶς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, θάψαι θέλεις; 945
ΘΗ. ναί· τοὺς δέ γ' ἄλλους πάντας ἐν μιᾷ πυρᾷ.
ΑΔ. ποῦ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας;
ΘΗ. αὐτοῦ, παρ' οἰκτροὺς τούσδε συμπήξας τάφον.
ΑΔ. αὐτὸς μὲν ἤδη δμωσὶν ἂν μέλοι πόνος.
ΘΗ. ἡμῖν δέ γ' οἵδε. στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν. 950
ΑΔ. ἴτ', ὦ τάλαιναι μητέρες, τέκνων πέλας.
ΘΗ. ἥκιστ', Ἄδραστε, τοῦτο πράσφορον λέγεις.

926. καῖς. Sic repositum ex emendatione Valckenaerii, quam probarunt Marklandus et Musgravius. Edd. MSS. τις cum Stobaeo.

928. δυστυχῆ σ' ἔτρεφον. Jortinus δυστυχῆ σ' ἔφερον.

935. Hanc orationem Theseo assignat Musgravius, et sic deinceps. v. 950. itidem Theseo tribuit. Et sic reformavi.

942. Marklandi emendationem ὃ δρᾶν σε βούλομαι adoptat Valckenaerius ad Hippol. 598. non item proximo versu πείσεσθαι.

948. οἰκτρούς. Reiskius et Tyrwhittus οἴκους (v. 998.) probante Musgravio.

ΑΔ. πῶς; τὰς τεκούσας οὐ χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;
ΘΗ. ὅλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἡλλοιωμένους·
πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν·
τί δῆτα λύπην ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
ΑΔ. νικᾷς· μένειν χρὴ τλημόνως· λέγει γὰρ εὖ
Θησεύς. ὅταν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρί,
ὀστᾶ προσάξεσθ'. Ὦ ταλαίπωροι βροτοί,
τί κτᾶσθε λόγχας, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους
τίθεσθε; παύσασθ'. ἀλλὰ λήξαντες πόνων,
ἄστη φυλάσσεσθ', ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.
σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ χρὴ
ὡς ῥᾷστα, καὶ μὴ ξὺν πόνοις, διεκπερᾶν.

ΧΟ. οὐκέτ' εὔτεκνος, οὐκέτ' εὔπαις, στροφή.
οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι
πουροτόκοις ἐν Ἀργείαις.
οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους·
δυσαίων δ' ὁ βίος.
πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα,
πνευμάτων ὕπο δυσχείμων ἀΐσσω.
ἑπτὰ ματέρες, ἑπτὰ κούρους ἀντισ
ἐγειναμέθ' αἱ ταλαίπωροι

955. χ'ἅμα τῷ τέλει. Interpretatur Marklandus *etiam* [*simul cum morte* i. e.] *statim post mortem*. Corrigebat Tyrwhittus: χ'ἅμ' ἀνωφελεῖς. Paullo magis placet Toupii emendatio ad Suidam v. ὠτειλή. P. ii p. 189. proposita: πικρὰ γὰρ ὄψις αἵμα κἀτειλαὶ νεκρῶν. *Sanguis et vulnera mortuorum visu sunt acerba*. Verum non sic Euripides ratiocinari solet: *Pereant, quia spectaculum hoc acerbum foret*. An legendum: ΘΗ. τί δῆτα λύπην ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις; ΑΔ. πικραὶ γὰρ ὄψεις χάρμα τῷ τέλει νεκρῶν. ΘΗ. ὅλοιντ', ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἡλλοιωμένους. ΑΔ. νικᾷς.—τῷ τέλει νεκρῶν valet *principi mortuorum*. Sic τῷδε Καδμείων τέλει Aeschyl. S. Theb. 1033. συνέδοξε Κύρῳ τε καὶ τοῖς Π τέλεσι. Xenoph. Cyrop. VII. gem inferorum tristibus spe lis ex opinione veterum d tum esse docebit v. 75. Ste rus apud Plutarch. Op. M 701. κήδεά τε στοναχάς τ' ἔλαχε. Epigramma in Dio Ἅϊδος ὦ νεκυηγὲ, κεχάρμε κρυσι πάντων. Anthol. H. p. 284. Apposite Varro citat ctatio ad Statii Theb. VI *Ideo mulieres solitas in luc lacerare, ut sanguine ostens vis satis fiat*. Magnam huic dationi speciem dat vox ostendens utique, Adrastu statim, nec nisi re paullisp ceptata, in Thesei sent transilisse. *Musgravius*.

κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις·
καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκνος
γηράσκω δυστηνότατος,
οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις,
οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη,
χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα μοῖραν.
ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα ἐπῳδός.
μελέᾳ· παιδὸς ἐν οἴκοις
κεῖται μνήματα, πένθιμοι
κουραὶ, καὶ στέφανοι κόμας,
[λοιβαὶ νεκύων φθιμένων,]
ἀοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας
Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται.
γόοισι δ' ὀρθρευομένα,
δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων
πρὸς στέρνῳ πτύχα τέγξω.

καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ
Καπανέως ἤδη, τύμβον θ' ἱερὸν,
μελάθρων τ' ἐκτὸς
Θησέως ἀναθήματα νεκροῖς·
κλεινήν τ' ἄλοχον τοῦ καταφθιμένου
τοῦδε κεραυνῷ πέλας Εὐάδνην,
ἣν Ἶφις ἄναξ παῖδα φυτεύει.
τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν,
ἣ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει,
τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον;

ΕΥΑΔΝΗ.

τί φέγγος, τίν' αἴγλαν στροφή.
ἐδιφρεύετο τάλας;
σελάνα τε κατ' αἰθέρα

9. Pro ἀριθμουμένη Erfurd- ad Sophocl. Antig. 845. con- κληζομένη. Musgravius κρι- ένη.
01. Barnesius, Cantero au- e, γ' ἅλιος. Propius abest a . lectione conjectura Duporti τάλως. Hesychius: τάλως, ὁ ἥλιος. Marklando placet activa potius, quam media, vox; legitque adeo, Canteri conjectura paululum immutata, ἐδίφρευεν ὅ τ' ἀέλιος. *Musgravius.*

λαμπάδ', ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι
ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας,
ἡνίκα γάμων
τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
ἀοιδὰς εὐδαιμονίας
ἐπύργωσε, καὶ γαμέτα
χαλκοτευχοῦς τε Καπανέως;
προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν
οἴκων ἐκβακχευσαμένα,
πυρὸς φῶς καθέξουσα, τάφον τε
βατεύσουσα τὸν
αὐτὸν, ἐς ᾅδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον
βίοτον, αἰῶνός τε πόνους.
ἥδιστος γάρ τοι θάνατος,
ξυνθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνει.

ΧΟ. καὶ μὴν ὁρᾷς τήνδ', ἧς ἐφέστηκας πύλας,
πυρὰν, Διὸς θησαυρόν· ἔνθεν ἐστὶ σὸς
πόσις, δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις.

1003. Euripidem scripsisse puto, λαμπαὶ ἵν' ὠκυθόαι, *ubi lumina velociter currentia.* Exstat vox λαμπὴ apud Aeschylum Eumen. 390. νυμφαὶ variam lectionem esse puto, ex λαμπαὶ non intellecto ortam, quae in contextu, cum vera voce, primo integra, deinde in λαμπάδ' corrupta, permansit. *Musgravius.*

1008. ἀοιδὰς ἐπύργωσε. Sic Aristoph. Ran. 1036. πυργώσας ῥήματα σεμνά. Legi etiam posset ἀοιδαῖς (vel ᾠδαῖς) et tum constructio esset ἐπύργωσεν εὐδαιμονίας *amplificavit gaudia*, ut Heraclid. 294. δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων. *Musgravius.*

1009. Sensus postulare videtur, χαλκοτευχοῦς τοῦδε Καπανέως. *Musgravius.*

1010. ᾧ προσέβαν Musgravius.

1013. ματεύσουσα probat Musgravius. Verum videtur ματεύουσα, nam Aldus βατεύουσα, i. e. ματ.

1020. ἔνθ' ἔνεστι σὸς Mus[illegible]vius, post Canterum et Bar[illegible]um. Sed totum carmen ex [illegible]manni de metris p. 258. disp[illegible]tione in nonnullis quidem pa[illegible] liberius reformatum, non erit[illegible] men inutile deinceps exhibere.

τί φέγγος, τίν' αἴγλαν
ἐδίφρευεν ὁ θ' ἅλιος,
σελάνα τε κατ' αἰθέρα,
λάμπαι τ' ὠκυθόαι, ἵν' ἀμ-
φιππεύουσι δι' ὄρφνας,
ἀοιδαῖς ἡνίκα γάμων
τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
ἐπύργωσ' εὐδαιμονίας
χαλκοτευχοῦς τ' ἐμοῦ γαμέτα
ᾧ προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν
οἴκων ἐκβακχευσαμένα
πυρὸς φῶς καθέξουσα,
τάφον τε ματεύουσα
τὸν αὐτὸν, ἐς ᾅδαν καταλύσ[illegible]
ἔμμοχθον
βίοτον, αἰῶνός τε πόνους.
ἥδιστος γάρ τοι θάνατος
συνθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνει.

ὁρῶ δὴ τελευτὰν ἀντιστροφή.
ἣν ἕστακα· τύχα δέ μοι
ξυνάπτει ποδός. ἀλλὰ τῆς
εὐκλείας χάριν
ἔνθεν ὁρμάσω,
τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας
πηδήσασα πυρὸς ἔσω,
σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ
πόσει ξυμμίξασα φίλον,
χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα,
Περσεφονείας ἥξω θαλάμους,
σὲ τὸν θανόντ' οὔ ποτ' ἐμᾷ
προδοῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς.
ἴτω φῶς, γάμοι τε.
εἴθε τινὲς εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων
ἐν Ἄργει φανῶσι τέκνοισιν·
ὁ σὸς δ' εὐναῖος γαμέτας
ξυντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις,
γενναίας ψυχᾶς ἀλόχῳ.

...αὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
...γεραιὸς Ἶφις εἰς νεωτέρους λόγους,
...οὓς οὐ κατειδὼς πρόσθεν, ἀλγήσει κλύων.

...δὴ τελευτὰν
...κα, τύχα δέ μοι
...ει ποδός. ἀλλὰ τῆς
...ς χάριν ἔνθεν ὁρ-
...τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας
...σα πυρὸς ἔσω,
...ά τ' αἴθοπι φλογμῷ
...συμμίξασα φίλον,
...χρωτὶ πέλας θεμένα,
...ρόνας ἥξω θαλάμους.
...θανόντ' οὔποτ' ἐμᾷ
...ροῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς.
...φῶς, γάμοι τε.
...νὲς εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων
...ει φανῶσι τέκνοις.
...δ' εὐναῖος γαμέτας
...θεὶς αὔραις ἀδόλοις,
...ς ἀλόχῳ ψυχᾶς.
...l legitur vulgo, ἡνίκα γάμων
...ἐμῶν πόλις Ἄργους ἀοιδὰς

„εὐδαιμονίας ἐπύργωσε; barbarum „est. Hoc dicit Evadne: qualem „lucem advexit sol, et luna, et „sidera noctu in caelo equitantia; „quum hymenaeis Argivi mearum „nuptiarum felicitatem praedica„rent. Versus 1. et 13. ex anti„spasto et trochaeo constant: 2. 3. „et 18. antispastici dimetri sunt, „4. Glyconeus, 5. 7. Pherecratei: „in 6. antispastum sequitur creti„cus in paeonem quartum solu„tus; 8. 10. 11. 15. 16. 17. Gly„conei polyschematisti sunt; 9. e „ditrochaeo compositus est et cho„riambo, qui iambicam anacrusin „habet: 12. antispasticus dimeter „catalecticus est; 14. trimeter ca„talecticus: δικαίων in antist. me„diam brevem habet."

οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν·
ὅστις φυτεύσας, καὶ νεανίαν τεκὼν
ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι.
εἶεν· τί δῆτα χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
στείχειν πρὸς οἴκους; κἄτ' ἐρημίαν ἰδὼν
πολλὴν μελάθρων, ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ;
ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω;
ἥδιστα, πρίν γε· δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι,
ἀλλ' οὐκέτ' ἐστίν· ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσήγετ' ἀεὶ στόματι, καὶ κάρα τόδε
κατεῖχε χειρί. πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
γέροντι θυγατρός. ἀρσένων δὲ μείζονες
ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύματα.
οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' εἰς δόμους,
σκότῳ δὲ δώσετ', ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
δέμας γεραιὸν ξυντακεὶς ἀποφθερῶ;
τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀστέων θιγεῖν;
ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων.
μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον,
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασιν
παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν·
οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλουν πόλιν,
θανόντας ἔρρειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

ΗΜ. ἰώ. τάδε δὴ παίδων, καὶ δὴ φθιμένων
ὀστᾶ φέρεται. λάβετ', ἀμφίπολοι,
γραίας ἀμενοῦς (οὐ γὰρ ἔνεστιν
ῥώμη, παίδων ὑπὸ πένθους)
πολλοῦ δὲ χρόνου ζώσας μέτα δή,

„κακόν. Quod alteri anteferrem, „nisi multos esse scirem, qui in „poetis quidvis comminisci, quam „versum aliquem rejicere, tam„quam commentitium, malint.“

1106. πολλήν. Admisi Reiskii correctionem viris doctis probatam. Antea πολλῶν.

1108. Musgravius Canteri probat emendationem, ἥδιστα, πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. *Jucundissime, antea scilicet, dum mihi filia adhuc superstes erat.*

1112. Legendum fortasse, Κατεῖχε χερσίν. Οὐδὲν ἥδιον πατρί Vide Notas ad hunc locum.

1126. γεραιᾶς reponi vult Hermannus ad Hec. 64.

1128. Malim πόλλ' ὧδε χρόνου ζώσας μέτρα δή. *Adeo multas*

καταλειβομένας τ' ἄλγεσι πολλοῖς·
τί γὰρ ἂν μεῖζον τοῦδ' ἔτι θνατοῖς
πάθος ἐξεύροις,
ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

ΠΑΙΣ.

φέρω, φέρω, στροφὴ ά.
τάλαινα μᾶτερ, ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη,
βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς, ἀλγέων ὕπερ,
ἐν δ' ὀλίγῳ τἀμὰ πάντα συνθείς.

ΜΗ. ἰὼ, ἰώ. στροφὴ β'.
πᾷ δάκρυα φέρεις φίλα
ματρὶ τῶν ὀλωλότων,
σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων
εὐδοκίμων δή ποτ' ἐν Μυκήναις;

ΑΙΣ. παπαὶ, παπαί. ἀντιστροφὴ ά.
ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβὼν,
οὐ πατρὸς ἐν χερσὶ, τοῦ τεκόντος.

ΜΗ. ἰὼ, ἰώ. ἀντιστροφὴ β'.
ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων;
ποῦ νυχευμάτων χάρις;
τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη,
καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;

ΑΔ. βεβᾶσιν, οὐκ ἔτ' εἰσί σοι, μᾶτερ, τέκνα· στροφὴ γ'.
βεβᾶσιν· αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη
πυρὸς τετακότας σποδῷ·
ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Ἀΐδαν.

ΑΙΣ. πάτερ, σὺ μέν τοι σῶν κλύεις τέκνων γόους,
ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι πότ' ἀντιτίσομαι

poris periodos viventis. Sic ων μέτρα μινυνθάδια Anthol. Steph. p. 211. *Musgravius.*

146. MS. G. et P. πολυχευμά- superscripto tamen ποῦ νυ. gendum ποῦ λοχευμάτων. *Musvius.* Supra 1142. voces πα-, παπαὶ ex ejusdem conjectura itae.

149. Personae mutatae, et carmen in strophas et antistrophas divisum ad mentem Tyrwhitti, licet vv. 1152. 1159. 1164. 1170. sibi invicem non accurate respondeant.

1153. „Aldus Πάτερ σὺ μὲν τῆς „σῶν κ. τ. γ. Dele literam male „repetitam et lege, Πάτερ, σὺ „μέν τοι σ." Porsonus ad Orest. 674.

σὸν φόνον; ΑΛ. αἰ γὰρ γένοιτο, πάππα, 1
ὅταν, θεοῦ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκη
πατρῷος. οὔπω κρεισσὸν τοῦδ' εὕδει.
ΧΟ. αἴ, αἴ, γόων ἄλις πάρα,
ἄλις ἀλγέων πάρεστί μοι.
ΠΑΙΣ. ἆρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσκανοῦ με δέξεται γάνος 1
χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλάταν,
τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐνδικαστάν;
ΑΛ. ἔτ' εἰσορᾷν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ,
φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν.
λόγων δὲ παραπέλευσμα σῶν,
ἀέρι φερόμενον οἴχεται.
δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
σέ τ' οὔ ποτ' ἄλγη πατρῷα λείψει.
ΧΟ. ἔχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μ' ἀπώλεσεν. ἀντιστ
φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδόν. 1
ΑΛ. ἔκλαυσα, τόδε κλύων ἔπος
στυγνώτατον· ἔθιγέ μου φρενῶν.
ΧΟ. ὦ τέκνον, ἔβας· οὐκέτι φίλον,
φίλον ἄγαλμ' ὄψομαι σῆς ματρός.

ΘΗ. Ἄδραστε, καὶ γυναῖκες Ἀργεῖαι γένος, 1
ὁρᾶτε παῖδας τούσδ', ἔχοντας ἐν χεροῖν
πατέρων ἀρίστων σώματ', ὧν ἀνειλόμην;
τούτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα.
ὑμᾶς δὲ τῶνδε χρὴ χάριν μεμνημένους

1160. Edd. στάσω. κοῦμε. Quod editur Tyrwhitti sagacitati debemus. Sed obloquitur Toupius Em. T. I. p. 457. Nomen quidem Ἀσκανοῦ hic feliciter detexit vir doctissimus. Sed aliud quid restat, quod omnes fefellit. Repono, ne litera mutata: ΣΤ. ΑΣΩΠΟΥ με δέξεται γάνος. Illud ΣΤ est nota silentii, quae a Graecis ad Romanos devenit. Terent. Phorm. v. 1. *ST. Quid has metuis fores?* Vide Scaligeri Conject. in Varron. p. 24. Sensus autem Tragici est, *Desine mollium tandem querelarum. Mox ad Asopum miles contendam.* Cui re det Porsonus in Appendice T p. 461. Si in palmaria Tyr acutissimi emendatione acqu re nolebat Toupius, daret s quod Euripides scribere po caveretque ne Cothurnum cum in Soccum Romanum ret. ΣΤ illud valde ridiculu

1161. στρατηλάταν post H um Musgravius. Vulgo στ λατῶν.

1163. κατέρ', et 1167. Tyrwhittus.

1174. φίλας Musgravius e jectura.

σάζειν; ὁρῶντας ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ.
παισίν δ' ὑπεῖπον τούσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους,
τιμᾶν πόλιν τήνδ', ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις
μνήμην παραγγέλλοντας ὧν ἐκύρσατε.
Ζεὺς δὲ ξυνίστωρ, οἵ τ' ἐν οὐρανῷ θεοὶ,
οἵων ὑφ' ἡμῶν στείχετ' ἠξιωμένοι.
Θησεῦ, ξύνισμεν πάνθ', ὅσ' Ἀργείων χθόνα
δέδρακας ἐσθλὰ, δεομένην εὐεργετῶν,
χάριν τ' ἀγήρων γ' ἕξομεν· γενναῖα γὰρ
παθόντες, ὑμᾶς ἀντιδρᾷν ὀφείλομεν.
τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή;
χαῖρ'· ἄξιος γὰρ καὶ σὺ, καὶ πόλις σέθεν.
ἔσται τάδ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις.

ΑΘΑΝΑ.

ἄκουε, Θησεῦ, τούσδ' Ἀθηναίας λόγους,
ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τάδε.
μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα
παισὶν κομίζειν, ῥᾳδίως οὕτω μεθείς·
ἀλλ' ἀντὶ τῶν σῶν, καὶ πόλεως μοχθημάτων,
πρῶτον λάβ' ὅρκον. τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν
Ἄδραστον· οὗτος κύριος, τύραννος ὤν,
πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖν.
ὅδ' ὅρκος ἔσται· μή ποτ' Ἀργείους χθόνα
εἰς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν·
ἄλλων τ' ἰόντων, ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.
ἢν δ' ὅρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν,
κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.
ἐν ᾧ δὲ τέμνειν χρὴ σφάγιά σ', ἄκουέ μου.
ἔστιν τρίπους σοι χαλκόπους εἴσω δόμων,
ὃν Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα,
σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος,
στῆσαί γ' ἐφεῖτο Πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν.

1181. Παισίν pro πᾶσιν admisi virorum doctorum conjectura.
1200. ὁρκωμοτεῖν ex emendatione Reiskii, Heathii, Tyrwhitti probat Musgravius. Et sic dudum conjecerat Grotius *De Jure Belli ac Pacis* II. 15. 5.
1210. στῆσαί σ' probat Musgravius.

ἐν τῷδε λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμὼν,
ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει·
κἄπειτα σώζειν θεῷ δὸς, ᾧ Δελφῶν μέλει,
μνημεῖά θ' ὅρκων, μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι.
ᾗ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον,
ὀξύστομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχοὺς
κρύψον, παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαιὰς νεκρῶν.
φόβον γὰρ αὐτοῖς, ἤν ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,
δειχθεῖσα θήσει, καὶ κακὸν νόστον πάλιν.
δράσας δὲ ταῦτα, πέμπε γῆς ἔξω νεκρούς.
τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρὶ,
μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παισὶ δ' Ἀργείων λέγω,
πορθήσεθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν,
πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον,
σύ τ' ἀντὶ πατρὸς, Αἰγιαλεῦ, στρατηλάτης
νέος καταστὰς, παῖς τ' ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν
Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδην πατήρ.
ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν
καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατὸν,
ἑπτάστομον πύργωμα Καδμείων ἔπι.
πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἥξετ', ἐκτεθραμμένοι,
σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες.
κοὐκ ἔστιν ἄλλως. Ἐπίγονοι δ' ἀν' Ἑλλάδα
κληθέντες, ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε·
τοῖον στράτευμα, σὺν θεῷ, πορεύσετε.
ΘΗ. δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς,
(σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ ξαμαρτάνειν)
καὶ τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι· μόνον σύ με

1221. ἡγνίσθη pro ἁγνισθῇ ex virorum doctorum emendatione repositum.

1222. Ἰσθμία θεὸς, Musgravio judice, Ino erat, sive Leucothea. Toupius Emend. T. II. p. 261. reponit Ἰσθμίας χθονός. Cui respondet Tyrwhittus: Infeliciter, si quid video; nihil enim juris habebat Theseus in terram Isthmiam, quo in ea τεμένη conce ret. Legendum credo, Τεμένη —Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον ΣΘΜΙΑΝ ΘΕΩι. Τρίοδος Ἰσθμ est *via ad Isthmum ducens.* Θ Apollini scilicet, cujus memi v. 1213.

1251. Ἑπτάστομον ex Valch naerii correctione editum. Ald ἑπτάστολον.

εἰς ὀρθὸν ἵστη. σοῦ γὰρ εὐμενοῦς πόλει 1240
οὔσης, τολοιπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.
ΧΟ. στείχωμεν Ἄδρασθ', ὅρκια δῶμεν
τῷδ' ἀνδρὶ, πόλει τ' ἄλιά δ' ἡμῖν
προμεμοχθήκασι, σέβεσθαι.

ΤΕΛΟΣ ΙΚΕΤΙΔΩΝ.

NOTAE a)

IN

EURIPIDIS

SUPPLICES MULIERES.

VERSIONI ἱκετηρίδες addidi vocem *mulieres*, quia in Gr. est Ἱκέτιδες non Ἱκέται. Latina autem vox SUPPLICES sexum discriminat, sicut *Bacchae*, *Cressae*, *Troades*, *Phoenissae*, Aeschyli Ἱκέτιδες sunt SUPPLICES *foeminae*, cum discrimine *tus* solummodo. Euripidis enim sunt *matres*, Aeschyli *virg*.

Ceterum hic in limine profiteri liceat, neminem in his m laesum fore acerbis, contumeliosis, aut contemtum aliquem se ferentibus verbis. Aequum erat hoc fieri, si ob nihil, saltem ut auctoris erroribus paratior esset venia; in his enim bus omnes erramus.

Ver. 2. πρόσκολος Θεᾶς. Quaesitum fuit, cur *sacer* hic ab Aethra memorantur una *cum Cerere?* Ratio, opinor, quia sacerdotum erat nunciare Deo seu Deae cui sacrum fiebat quid esset quod sacrificaturi peterent, ipsis quoque sacerdotibus eorum nomine, idem simul petentibus. Unde, post appellatum Deam, Aethra hic sacerdotes monet, quid pro ea precari debe rent. Exemplum est in Andromach. ver. 1104. ubi a Neoptole mo, Apollini sacrum facturo, quaerit sacerdos, *O adolescens quid tibi a Deo petemus? cujus rei caussa venis?* Porro, retic tur verbum εὔχομαι, ut bene Brodaeus, vel tale aliquid ante finitivum εὐδαιμονεῖν, ver. 8. Et hoc usitatum in votis: v Aristoph. Ran. 914. 920. Acharn. 250. b) ubi male intelligit Herodot. V, 105. et Jac. Gronovium ibi. Apposite ad rem et locutionem Noster Electr. 805. ubi Aegisthus in privato et domestico sacrificio ipse suus sacerdos, pro se ita precatur,

a) N. B. Quaecunque signis * () interjecta vides, editionis secundae, forma octava 1775 Londini vulgatae, propria sunt; quaecunque ex eadem editione exulant notis * [] inclusa exhibentur.

b) Marklandum laudat Brunckius ad Aristophanis locum.

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις μὲ βουθυτεῖν,

scil. *precor*, vel *date:* nullum enim sacrificium erat sine precibus c).

Οἳ ἔχετε verti potest *incolentes*, ut in isto Homeri, *Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες*, quia sacerdotes nonnunquam *habitabant* in templis, et ibi pernoctabant, Iph. Taur. 66. Joseph. Antiq. Jud. VIII, 4: 4. Herodot. I, 181. Noster Ion. ver. 55. 314, 315.

In versu primo distinxi post *Ἐλευσῖνος*, cui appositivum est *ἱερὸς*, quod verti potest *urbis* hic, et ver. 4, 9, et centies alibi. um *χθὼν*, *γῆ*, et *χώρα*, apud poëtas idem significare quod *πός*, docuit Cl. Kusterus ad Aristoph. Thesmophor. ver. 115. Pro *προσπολοι Θεᾶς*, legi posset et defendi, *αἱ πρόσπολοι Θεαῖν*, ita MSS. In Scholiaste Aristoph. Equit. 792. pro *τῆς Ἐλευσῖ; πόλεως* legitur *τῆς Σαλαμῖνος πόλεως*.

Ver. 3. *Εὐδαιμονεῖν μὲ* etc. Aethra venit huc sacrum et eces factura pro semente prospera: sed conspectus harum murum miserarum terruit eam, et excussit animo preces quas eposuerat, et diversum genus precum suggessit, majoris momenti; nempe, pro salute sua, et Thesei, et Patriae. unde necesse erat ut sacerdotibus narraret quid pro ea jam precari deberent.

Ver. 8. *Εἰς τάδε ΓΑΡ βλέψασ'*. „Significant haec aliqua superioribus deesse. *Reiskius.*" Aliter mihi videtur: nempe, ec particulam *γὰρ* reddere rationem sententiae non expressae, d subintellectae, ut fieri solet: hoc modo, ‚Optimam causam beo quare ita precer;' *precor* ENIM *haec, intuens hasce anus* etc. ic ver. 117. 288. et passim: ut et in Sacris Literis, Act. xxvii. 5. Rom. xiv. 10. et alibi saepissime. Alioquin *γὰρ* saepe ponitur pro *δὲ*; sed in hoc loco non opus est.

Ver. 12. *τέκνων, Ἅπαιδές εἰσιν*. Tolli potest distinctio post *ενων*, ut constructio sit *ἅπαιδες τέκνων*, quemadmodum ver. . 810. Androm. 714. et alibi.

Ver. 17. *θάψαι χθονί*. Non superfluum est *χθονί*· multae im sunt *ταφαὶ* quae non sunt in *terra*. Vide ad ver. 935.

Ver. 18. *οἱ κρατοῦντες*. *Qui rerum potiuntur*, i. e. Creon, x Thebarum: non *victores*, prout vertitur. Cicero ad Attic. . 25. *Nos tenemus praeceptum illud, Τὰς τῶν κρατούντων* — aeceptum illud extat Phoeniss. 406. edit. King. Menander ap. obaeum Tit. 42. p. 276.

Σέβειν καὶ (l. *δὲ*) *τοὺς κρατοῦντας, ἀρχαῖος νόμος.*

c) Adde Aristoph. Thesm. 293. schyli Theb. 259. Choëph. 304. *Porsonus.*

Ver. 11. Conf. Tonp. in Suidam . p. 34. *Porsonus.*

Ver. 17. *μητέρων* Ald. MS. apud Musgravium superscripto *μητέρες*. *Porsonus.*

vid. Sophocl. Electr. 342. 398. Aeschyl. Χοηφ. 265. Absque articulo, κρατούντων, Iphig. Taur. 1301. quod rarum puto.

Ver. 19. νόμιμ' ἀτίζοντες Θεῶν. Cod. A. ατιμαζοντες ex glossemate. Aeschylus Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 447. Supplic. 741. Θεοὺς ἀτίζων. sic Alcest. 1037. pro ἀτίζων vet. edit. habet ἀτιμάζων, ut ἀτιμάζων Θεοὺς Heraclid. 79. Sophocles Oed. Colon. 1214. Πρᾶγος δ' ἀτίζειν [d]) οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών. vulgo ibi, οὐδέν' ἀνθρώπων. Male. ἄνθρωπον est, ὄντα ἄνθρωπον, *hominem natum*, qui homo sit. In hoc Euripidis loco scriptum videtur ατιμαζοντες
ἀτίζοντες: inde explicatio supra vocem scripta, in contextum admissa. Quod centies in hoc dramate, et in aliis omnibus factum fuit. Pro certo enim habe, huic fabulae et ceteris Euripidis, et antiquorum scriptis, plura et graviora ab interpolatoribus inflicta esse vulnera, quam a librariis.

Ver. 22. Κεῖται. Ex hac voce colligi non debet *(opinor) Adrastum *humi jacuisse*, non magis quam *mortuum* fuisse, quod κεῖται saepe significat; sed κεῖται ἔχων solum exprimit *est habens*. Verba enim *gestus*, sicut *stare*, *jacere*, *sedere*, etc. saepe nihil volunt praeter *esse* vel *existere*: vide ad ver. 665. Et versu 110. quando Adrastum primo alloquitur Theseus, non jubet eum *surgere* (quod fecisset si Adrastus *humi jacuisset*), sed *detegere caput* solummodo, et *luctum omittere*. vid. Hecub. 484, 493, 497. Heraclid. 633, 635. [κλαίει coniicit Reisig. Coni. in Aristoph. I. p. 139. *ED. LIPS.*]

Ibid. τό τ' ἔγχος — Στένων. [e])Non intelligo. Ἔγχος vertunt *bellum*. δόρυ quidem apud Tragicos *bellum* saepe significat: δόρυ quoque et ἔγχος saepe synonyma sunt: et tamen mihi non ullo exemplo liquet ἔγχος apud eos unquam denotare *bellum*. Invenio saepe apud poëtas πόλιν vel πάτραν στένειν et ἀναστένειν: et Ἴλιον στένειν, Orest. 1387. Ad quam formam foret, τό τ' Ἄργος στένων, *gemens* patriam suam *Argos*. Scripturae propius est τό τ' ἔχθος στένων, sensui bene conveniret, τὸ κῆδος, *affinitatem*, nempe, quam contraxerat cum Tydeo et Polynice.

Ver. 25. Pro Νεκρῶν Ald. Νεκρόν.

Ver. 26. τάφου, *sepulcri*, i. e. ταφῆς, *sepulturae*, ut Homer. Odyss. Ω. 87. Μεταίτιον, ut Herodot. vii. 156. μεταίτιον τοῦ πολέμου.

Ver. 27. Μόνον τόδ' ἔργον. Ad evitandam ambiguitatem forte, Μόνῳ τόδ' ἔργον προστίθεις ἐμῷ τέκνῳ· *Soli meo filio*,

d) οὐδὲν Suid. v. πρᾶγος. *Porsonus.*

e) Intelligo *exercitum*. *Hasta* pro *hastatis*. v. Iphig. Taur. 141. *Musgravius.*

Ver. 27. Μόνῳ quoque Musgravius. Μόνον citat J. Meursius Att. Lectt. II. 1. p. 53. qui de προηροσίοις consulendus. *Personus.*

Solum hoc opus. Sic μόνη σὴ πόλις, ver. 189. non μόνον. ocum. Et ita Reiskius. Conjecturam hanc in ima pagina , et saepe alibi, ut Lectori gratiam facerem molestiae con- i notas, cum forte res per se satis evidens esset. Saepe : versionem accommodavi conjecturis, non mutato con- consilium Cl. Graevii semper ante oculos habens, Praef. ron. De Officiis, „Vix latum unguem a scriptis libris re- dum esse, nisi aut Librarii, aut Scioli peccatum sit tam im, ut ab omnibus, qui non sunt ἄμουσοι, quique non nt in sole, videri possit.“ In hoc loco, multo probabi- hi videtur Μόνῳ: sed cum defendi possit Μόνον, et pa- sensu discriminis sit, temerarii et petulantis esset con- mutare. Quod, semel dictum, de multis aliis locis in- m.

r. 29. προθύουσ'. Reiskius προθύσουσ'.

r. 30. πρῶτον φαίνεται. Codd. Paris. A. B. C. πρωτα [1]). dmisi. φαίνεται vero pro ἐφαίνετο (*ostendit se, apparuit: pparere solet*) ut saepe in hoc dramate, et ubique. Alio- gi posset, cum Valckenaerio ad Phoeniss. 674. πρῶτ' ἐ-). *Fruges* autem primum apparuerunt in *Rario*, campo iis.

r. 31. φρίξας — στάχυς. Adumbratum forte ex Homero . 598.

εἶσαί τε περὶ στάχυέσσιν ἐέρσῃ
Λήϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι.

r. 32. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος. Vox est valde ambigua (et in ambiguis, quis audet affirmare m vera sit interpretatio?): significare enim potest vel, *te*- in manibus nempe; vel *habens*, in genibus; vel *habens*, des; vel *habens*, in ara juxta positum hunc δεσμόν. Vide eraldum ad Arnob. lib. V. p. 212. ed. Lugd. Bat. 1651. pectatoribus fabulae mens Aethrae liquebat ἐξ αὐτοψίας· x isto defectu nunc eadem incerta est, et in hoc et in mille cis: interdum ob diversas distinctiones, quae sensum va- eddunt; interdum ob diversas significationes vocum; vel- oc ipso loco, ubi, praeter ἔχουσα, ambiguitas visa est in εσμὸν quoque, quam Cl. Heathius sumit, non pro *fasci*- el *manipulo*, sed metaphorice, pro *vinculo*, *obligatione*, *tate:* adeo ut „δεσμὸν ἄδεσμον φυλλάδος, sit, circulus rgivarum Matronarum, quae Aethram, frondes manibus des, circumcingebant.“ Eandem metaphoram infra ver. icta, inquit, vocat ἀνάγκας ἱκεσίους, quas Theseus λῦσαι t: et remittit ad ver. 102, 103. Canterus et Barnesius ., *Tenens autem hunc manipulum frondis non vinctum:*

1) Contra inf. 203. iidem Codd. πρῶτον pro πρῶτα.

quae pessime versa esse dicit Heathius. Ego nihil mali in hac versione videns, eam fere secutus sum. Utcumque sumas (nam de *ambiguis* sine fine vel fructu litigari potest), pro ἄδεσμα forte non male legeretur ἀδέσμου. *[Istud vero, *Circulus ad Argivarum Matronarum*, etc. est explicatio, non versio.]

Ver. 33. *Μενῶ πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις.* Vel *Μένω*, ut τοῦ χάνω προθύουσα ver. 28. Nam in prologis caussa redditur *praesentium* actionum et περιστάσεων: quid *faciunt*, non quid *facturi sunt*.

Ver. 35. *ματέρας.* Admisi ex conjectura μητέρας, quia decies alibi in hac Fabula vox haec ita scribitur, neque unquam aliter in Iambis. Vid. doctiss. Valckenaerium ad Phoeniss. ver. 11. qui ex compendio μρῶς, μρῖ, μῆρ, hanc formam Doricam Ald. officinae imputat.

Ver. 37. *Θησέα καλῶν.* Ultima in *Θησέα* longa est, ut ver. 8. et alibi. Et ita in *Πηλέα*, *Ὀρφέα*, *Μενοικέα*, *βασιλέα*. Brevis tamen est Nostro in *φονέα* ter, Electr. 599. *Λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τῖσαίμην πατρός;* et ver. 763. ejusdem dramatis, et Hecub. [g]) 882. Clarkius ad Homer. Iliad. A, 265. scribit, α in accusativis Atticis *semper* produci. Quod verum esse non potest, nisi *φονέα* in istis locis non sit accusativus Atticus, vel nisi versus sit depravatus. Vide eum et ad Iliad. O, 463. et Suidam v. *Ἀτρέα*, et Etymolog. Magn. v. *Βασιλέα*.

Ver. 38. *τὸ τούτων λυπρόν. Quod has dolet:* nempe, cadavera insepulta filiorum suorum. *Χθονὸς, ex terra*, scil. Thebana, in qua nunc jacent: absolute χθονὸς, pro *Thebis:* ut πόλις, ver. 120. et alibi. Sed et χθονὸς eodem more pro *terra Attica* seu *Athenis*, ver. 265. et alibi. Reiskius legit φρενὸς pro χθονός.

Ver. 39. *Ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ.* Dilemma hoc intelliges ex iis quae dicuntur ad ver. 359. Per δράσας Θεοὺς ὅσιόν τι, opinor innui *Sacrificium*. Chariton Aphrodis. lib. I. 10. p. 14. πρὸς ἀνθρώπους δίκαια, καὶ πρὸς Θεοὺς ὅσια. Ubi vide doctissimum commentatorem, p. 112.

Ver. 40. *πάντα γὰρ δι' ἀρσένων* etc. Notandus veterum tragicorum mos, finiendi Scenas et Actus plerosque, morali aliqua, vel ad vitam utili sententia. Unde in theatra nostra derivatus idem mos videtur.

Ver. 41. *γυναιξὶν—αἵτινες σοφοί.* Attice pro σοφαὶ: ut ξένους γυναῖκας ver. 94. et νοτερὸν πτύχα, 978. Codices A. B. habent σοφαι, et Stobaeus, Serm. 83. Parum refert [h]). Sed pro

g) Porsonus ad Hecub. 876. addit Philemonem Athenaei VII. p. 307. E. Euphorionem ejusdem XI. p. 503. A. Piersono allegatum ad Moerin p. 192.

h) σοφαὶ recte defendit Cl. Br[illegible]kius ad Eurip. Med. 288. In Magistrum citat Marklandus, si eadem esset ratio τῶν ἀργ[illegible] σοφός. *Porsonus.*

[illegible] σοφοὶ: et ita Aldina. Thomas Magister: Ἀργὸς ἡμέρα, [illegible]γὸς γυνὴ, κρεῖττον ἢ ἀργή.

[illegible]er. 42. [V. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 498. *ED.* [illegible]] Ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν ἐκ στομάτων. Codex C. [illegible]co singularis est. Dividit enim omnes hos anapaesticos ad ver. 70. in duas strophas et duas antistrophas. In antistrophe, secundum divisionem hujus codicis, septem [illegible]ersus: unde patet totidem fuisse in prima strophe; et [illegible]e hunc versum, quem citavi, divisum fuisse in duos. [illegible]ur ver. 3, 4, Πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν, Ἀνά μοι τέκνα quavis divisione horum versuum, tribrachys, σᾰ τŏ σŏν, [illegible]test stare in anapaesto quum sequatur Ανα. Describam [illegible]n primam et antistrophen, quemadmodum legi potest, [illegible]um hunc codicem:

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. 1. Ἱκετεύω σε, γεραιὰ,
2. Γεραιῶν ἐκ στομάτων,
3. Πρὸς γόνυ προσπίπτουσα σὸν,
4. Ἀνά μοι τέκνα λύσαι, φθιμένων
5. Νεκύων οἳ καταλείπουσι μέλη,
6. Θανάτῳ λυσιμελεῖ,
7. Θηρσὶν ὀρείοισι βοράν·

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

1. Ἐσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων
2. Δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
3. Ῥυσσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
4. Καταδρύματα χειρῶν. τί γάρ; ἃ
5. Φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
6. Προθέμαν, οὔτε τάφων
7. Χώματα γαίας εἰσορῶ.

[illegible] sequitur in eodem codice

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἔτικες καὶ σύ ποτ', ὦ πότνια, κοῦρον, etc.

[illegible] octo sunt anapaestici, et octo pariter in antistrophe, quae [illegible], Ὁσίως· οὐχ ὑπ' etc. Si haec vera sint, vox Ἀντι[illegible] post versum 70, forte poni debuit versu 42, ante Στρο[illegible] et quae nunc est Στροφὴ simpliciter ver. 71, debuit signari [illegible] γ', et ita Ἀντιστροφὴ γ'. Exspectandi sunt alii codi[illegible] firmandam hanc novitatem. Pauca addam, quae fere [illegible] antequam collationem istius codicis accepissem.

Ver. 42. γεραιὰ potest esse vel nominativi vel vocativi ca[illegible] ἐγὼ γεραιὰ, quod verum puto, vel ὦ σὺ γεραιὰ, ad Ae[illegible]. Et pro Γεραρῶν bene legi potest Γεραιῶν, quae vox sae[illegible]paestum facit, quasi pronunciata fuisset γĕ-ρᾰ-γῶν: *[de pronunciatione literae ι dixi alibi plenius.] vide Hecub. 63. 133. Hippol. 171. Herc. Fur. 447. nam γεραρῶν, (*hono-*

rabili, *venerando* ore) videri potest non adeo bene conveni miserabili huic choro, de se praedicanti. Reiskius quoque co jicit γεραιῶν. Scio tamen in Anapaestis syllabam αι ante voc lem (aliquando) corripi posse.

Ver. 44. προσπίπτουσα πρὸς, ut Herc. Fur. 79. Aristop Ἱππ. 31. D. Marc. vii. 25. Sine duplicata praepositione sup ver. 10. προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ. Metrum quoque antistroph hoc postulat.

Ver. 45. Haec nobis incerta sunt, quia ea pronunciata no audivimus: unde nescimus veram distinctionem. Vulgo ita,

ι) Ἀνά μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
Νεκύων, οἳ etc.

et vertitur, *Ut redimas mihi filiorum extinctorum Cadavera*, qua etc. Atqui τέκνα φθιμένων νεκύων, non potest significare *filiorum extinctorum cadavera*. Si quis hanc retineat distinctionem intellexerit forte, cum Brodaeo et Heathio, ἐκ ante νεκύων, u sit, *Ut eximas meos liberos* ex *cadaveribus defunctorum*, et Abreschius (teste Reiskio) Lect. Aeschyl. p. 416. dicit, componendum esse Ἀνάλυσαί μοι (non Ἀναλῦσαι), et vertendum, *restitue mihi*. Conjecerum cum Brodaeo, Ἄνα μοι, τέκνα λῦσαι φθιμένων etc. *Surge mihi*, *redime filios meos*, etc. *Surge* quia Aethra ad aram *sedebat*, ver. 93. Quin et νεκύων φθιμένων absolute sumi potest, *cadaveribus tabescentibus*: vel μέλη νεκύων, ut σώματα νεκύων ver. 62. et ita distinguit Reiskius. In tanta opinionum diversitate, et distinctionum possibilitate quis tam temerarius est ut in se recipiat manum et mentem Euripidis praestare?

τέκνα οἳ, ut ver. 13. quasi scriptum fuisset υἱοὺς οἳ: quo schema διανοίας frequentissimum est. 2 Epist. Joan. ver. 1. τοῖς τέκνοις οὖς, et ver. 4. ἐκ τῶν τέκνων σου περιπατοῦντας.

Ver. 48. (49.) βορᾶν. Ultimam longam habet, ut apud Aeschyl. Agam. 1606. et Nostrum Cyclop. 99. Unde in antistrophe, ultima in ἐσορῶ longa esse debuit. Sed sequitur vocalis ἔτεκες. itaque ob metrum ibi scribendum videtur εἰσορῶ, brevi ω, ut Hecub. 125. in anapaesto, Τὼ Θησείδα δ' ὄζω Ἀθηνᾶν *Duo autem filii Thesei, germina Athenarum.* Nunquam ita in iambo tragico.

Ver. 49. (50.) Suspecta haberi possunt ὅσσων δάκρυα ἀμφὶ βλεφάροις, *oculorum lacrymas in oculis*, seu *palpebris*. Quaerendum forte de diversa lectione, vel distinctione post δάκρυ', ut reliqua continuentur, et exprimatur istud XII Tabularum, *mulieres genas ne radunto*. Δακρῦσαι βλέφαρα in H. 964. vertitur, *lacrymis rigare palpebras*; quae vulgatae pati non videri potest. Si abesset ὅσσων, nulla foret difficultas;

ι) ἄνα μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων νεκύων. Musgravius.

[illegible] forte nulla est. Nos enim jam ignoramus quantum licen[illegible] veteres tragici in locutionibus, sine reprehensione, sibi su[illegible] potuerint.

Ver. 50. (51.) Ῥυσὰ δὲ. Legendum ῥυσσὰ, cum Heathio, [illegible] metrum. [Fallitur. V. Heyn. ad Homer. T. V. p. 648. *ED.* [illegible]] Vide Illustriss. Spanhemium ad Aristoph. Plut. ver. 266. [illegible] χηρῶν Reiskius legit χηρῶν, et remittit ad Androm. 348.

Ver. 54. (56.) οὔτε τάφων Χώματα γαίας ἐσορῶ. Nihil va[illegible] exemplaria; et omnia defendi possunt praeter ἐσορῶ, pro [illegible] εἰσορῶ necessarium videtur.

Ver. 57. (61.) σὰς διανοίας. Mallem σᾶς: *communica me[illegible] de tua sententia:* nempe, eam partem ejus quae ad hanc rem [illegible]tinet. Hoc est, Dic nobis quid sentias de hac nostra calamit[illegible]. Sic μετάδος λόγου, Orest. 153. μετάδος σῆς εὐπραξίας ibid. [illegible]. 450. τῶν τυρῶν ἤσθιον, Cyclop. 232. potius quam τὸν τυ[illegible], ut nunc legitur. Herodotus III, 11. ἐμπιόντες τοῦ αἵματος· [illegible] exspectasses τοῦ κράματος: vide locum, et lib. IV, 70. Mar[illegible] quoque Barnesii habet σᾶς. Sequitur: Μετάδος δ', ὅσσον [illegible]λγῶ etc. id est, κατὰ τόσον, καθ' ὅσον ἐπαλγῶ· *communica [illegible] proportione habita ad meum dolorem.* ut Helen. 73. Θεοί [illegible] ὅσον μίμημ' ἔχεις Ἑλένης, ἀποπτύσαιεν· i. e. κατὰ τόσον [illegible] ὅσον ἔχεις μίμημα etc. (Teucer loquitur) *quatenus similis es [illegible]denae.*

Ver. 59. (64.) Τῶν φθιμένων οὓς ἔτεκον. Id est, Τῶν [illegible]μένων τέκνων, ut φθιμένους παῖδας ἐμοὺς, ver. 52.

Ver. 60. (65.) λισσόμεθ'. Ut ἔχομεν ver. 65. Codices A. B. [illegible]. hoc esset λίσσομαι: quod (λισσομ') non stabit in versu. [illegible]ρέπεισον, ut Homer. Iliad. II, 120. ubi vide Clarkium. *[Reis[illegible]ius delet ὄν. sed mensura versus hoc non patitur, nisi δὲ quo[illegible]ue *deleatur.*]

Ver. 62. (69.) λάϊνον εἰς τάφον. Barnesius et Heathius [illegible] Brodaeum supplent istud εἰς, quod in prioribus deerat. [illegible]iskius putat aliquid plus abesse. εἰς (vel ἐς) hoc loco est quod [illegible]cimus *in ordine ad*: ut ἐς Αὖλιν, Iph. Taur. 818. εἰς ἴασιν, et [illegible] ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, in Evangelio.

Pro θαλερῶν Codd. A. B. θαλερα, metro abnuente, nisi le[illegible]tur πτώματα pro σώματα, ut Phoeniss. 1491. ubi vide Valcke[illegible]aerium.

Ver. 63. (71.) προπίπτουσα. Iidem codices προσπιπτουσα. [illegible] ita Scaliger. Codex C. προσπιπουσα. Sed si haec sint anti[illegible]trophica, metrum poscit προπίπτουσα.

Ibid. Ὁσίως· οὐχ ὑπ' ἀνάγκας. Iterum ambiguitas, aliis post Ὁσίως plenius, aliis post οὐχ, minus distinguentibus. Bro[illegible]aeus, et ex eo Barnesius, explicat, „Non ut te cogere aut pos-

Ver. 62. γάϊνον βάρος *Musgravius.*

sim, aut velim," priore modo distinguentes. Reiskius, *Ὅσι' οὐχ, ὑπ'* etc. *non quidem reverenter, coacta tamen* etc. et po cum Heathius, *Ὅσίως οὐχ*, „quia sordido et funebri vestitu i „dutae, aras Deorum accedebant; quem vestitum Theseus infi „ver. 97. advertens, appellat *πεπλώματ' οὐ θεωρικά*." Volui opinor, non mera necessitate compulsae, sed caussae quoq justitia fretae, huc venimus. Vox *Θεῶν* (ver. 64.) est monosy labon. Sequitur, *καὶ σοὶ Τὶ πάρεστι σθένος, ὥστ'* etc. aliud a gumentum quare Aethrae se applicarent, quia illa potuit c opitulari. Perite quoque *εὐτεκνίας* Aethrae mentionem injicit *εὐτεκνίαν* suam innuentes. Haec sunt artificiosissima. Si ver sus admisisset *ἔχουσα* vel *ἔχουσαι* pro *ἔχομεν*, nulla obscuritas i sensu hujus loci fuisset: neque nunc est, ut mihi videtur.

Ver. 64. (72.) *δεξιπύρους* Brodaeus interpretatur, *liba a placentas suscipientes*. Male, opinor: quia prima in *πυρὸς*, *tri ticum*, longa est. In vocum quantitatibus vir summus, Bro daeus, saepe labitur.

Ver. 69. (79.)

ἐν χερὶ θεῖναι
Νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδὸς γ' ἐμοῦ.

Mallem,

i) *Τὸν ἐμὸν παῖδα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι*
Νέκυν, ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδὸς γ' ἐμέ.

Νέκυν, alii quoque conjecerunt. *ἀμφιβαλεῖν* est *ὥστε ἐμὲ ἀμφι βαλεῖν*, *ut amplectar*. Reiskius legit *τ'* pro *γ'*, et distinguit, *Νέ κυν ἀμφιβαλεῖν, λυγρὰ* etc. Heathius, qui non viderat dispo sitionem hujus codicis C, has duas strophas et antistrophas re ducit in regulare systema anapaestorum triginta, hoc modo:

1. *Ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν*
2. *Ἐκ στομάτων, πρὸς γόνυ πίπτουσα σὸν,*
3. *Ἀνά μοι τέκν' ἐμὰ λῦσαι φθιμένων*
4. *Νεκύων, οἳ καταλείπουσι μέλη,*
5. *Θανάτῳ λυσιμε-*
6. *λεῖ, θηρσὶν ὀρείοισι βορὰν,*
7. *Ἐσιδοῦσ'* etc.

Versu 2°, mecum delet *τὸ*. ver. 3°, interpolat *ἐμὰ* post *τέκν'* ver. 8°, legit *ῥυσσὰ* pro *ῥυσὰ*. ver. 14°, delet *σῷ*. versu ultim interponit *δὴ* post *παιδὸς*, et delet *γ'*: quod et ego deleveram sed non nisi sero vidi rationem istius particulae, et legendu esse *δός γ' ἐμὲ* (non *ἐμοῦ*), cui praeit in strophe dactylus, *τάφον*. *[Dele igitur ad imum paginae 8ae verba, F. *παιδὸ ἐμοῦ*, et pone, F. *παιδός γ' ἐμέ*. Patet unde venerit *ἐμοῦ*: neni pe, ex praecedente *παιδός*.]

Ceterum, post hunc versum recitatum, audiuntur ve ministrarum, (quas secum adduxerant Matronae Argivae)

i) *σὸν ἐμοὶ παῖδα. Musgravius.*

ma pulsantium. Unde Aethra, ut opinor, non Chorus, dicit, Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων Διάδοχος. ubi ultimo γόων Valckenaerius legendum censet γόοις, (ad Phoen. 874.) ut Androm. 748. et 802. κακὸν κακῷ διάδοχον, ut in Cod. Florent. et in edit. vet. pro κακῶς. Frequentius in Euripide. Cum secundo casu Sophocles Philoct. 888. ὕπνου διάδοχον. In sensu nulla est differentia [k]).

Ver. 72. (88.) προσπόλων χέρες. Ex antistropha videtur hic scribendum esse προπόλων. Et ita Heathius. Hunc, et antecedentem versum, Aethrae, non Choro, assignavi in versione. Aethra loquitur ea quae statim sequuntur, Ἴτ', ὦ etc.

Ver. 73. (84.) Ἴτ', ὦ ξυνῳδοὶ κακοί. Imo κακοῖς, concentu meis malis. et ita Codd. A. B. quemadmodum conjecerám. Orest. 132. Helen. 178. vide Med. 1008. Phoeniss. 1542. Herodot. V, 92. p. 320. προσῳδὸς eodem sensu Ion. 359.

Ξυναλγηδόνες (ver. 74.) pro ξυναλγοῦσαι, res pro persona: ἐς χορὸν pro εἰς χορόν· quorum utrumque frequentissime occurrit. Per ἴτε εἰς χορὸν, vult, opinor, concinite: *[quod est σὺν μολπαῖς ἐλθεῖν ver. 773. vide ad ver. 975. et Iphig. Taur. 182.]

Ver. 76. (87.) Διὰ παρηΐδος. Scribendum παρῇδος ob metrum. [De vv. 76. 77. et antistroph. vid. Reisig. Coni. p. 136. D. LIPS.]

Ver. 78. (89.) Pro ὁρῶσιν metrum vult ὁρῶσι: et sic edidit Barnesius.

Ver. 79. (90.) μ' ἐξάγει χάρις γόων. Ut Alcest. 1080. ἔρως μ' ἐξάγει. Hesychius: Ἐξάγειν· παροξύνειν. Ion. 861. vide Dorvill. ad Chariton. p. 481. Apud Herodot. V, 49. ἐνάγει προθυμίη, eodem sensu; et ita passim. Sic forte scribendum lib. VII, 160. ἐπενάγειν τὸν θυμὸν, non ἐπανάγειν. Sed quid est χάρις γόων, ἄπαυστος γόων? Num voluit χάρις γόνων, amor liberorum meorum? an ἄπαυστος λόγων? nam hae voces alibi commutantur. Videri posset alludere ad Nioben in istis, ὡς ἐπ' εἰρᾶς Τγρὰ ῥέουσα σταγών. Andromacha tenerrime, ver. 85. fabulae cognominis, in suavissimis istis elegiacis,

Τάκομαι, ὡς πετρινὰ πιδακόεσσα λιβάς.

Nox γόων vel γόους quater occurrit intra paucos versus.

Ver. 82. (93.) [m]) ἀεί. Restitui αἰεὶ, mensura versus ita po-

k) Vide Valckenaer. ad Hippol. Porsonum.

m) In repetita hac editione ἀεὶ quae revocavimus, Porsoni monitu praefat. Hecub. p. iv. Suppl. xvi. xvii. obsecuti. Insignis est locus Grammatici Germanensis apud Heynium Homer. Il. M. Supplem. 212. T. VI. p. 638. Πάντα τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ συντιθέμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον, ἀείμνηστος, ἀειγενέτης, ἀείφρουρος, ἀειπάρθενος, ἀειφανής, πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Λεὶ γινώσκειν, ὡς δώδεκα φωναὶ εἰσὶ τοῦ ἀεί. Ἔστι γὰρ αἰεὶ, καὶ

stulante. Prima enim strophes dipodia est diiambus. et : thius. Ante Ἄπαυστος Brodaeus subintelligit εἰμί.

Ver. 84. (95.) [n]) Ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας. S praecedens, et ἄπαυστος ΑΙΕΙ, et rationale γὰρ, vident gerere Ἐπίμονόν τι, constanter manens quidam affectu durans. Andromach. 93.

ἐμπέφυκε γὰρ
Γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν,
Ἀνὰ στόμ' ΑΙΕΙ, καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.

haec sunt simillima. Brodaeus explicat τὸ γὰρ θανόντων per, οἱ γὰρ θανόντες υἱοί. Sed τὸ istud pertinet ad quod sequitur, et θανόντων τέκνων absolute sumi pote

Ver. 86. (97.) τῶν ἀλγέων. Codices A. B. τωνδ', Rectius.

[Ver. 87. Vid. schol. Rom. ad Sophocl. Oed. Col. ED. LIPS.]

Ver. 87. (98.) καὶ στέρνων κτύπον. Sic Troas. 78 γματα κρατὸς, στέρνων τε κτύπους. ubi tamen legendu τε[o]) τυπὰς, propter anapaestum, ne ε brevis fiat ante sychius: Τυπῇσι, πληγαῖς: ex Illiad. ε, 887.

αἰὲν, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς ποιητικῶς. καὶ ἀεὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ συστολῇ τοῦ ᾱ. καὶ ἀεὶ ἐκτάσει τοῦ ᾱ, ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ (Phoen. 87.) τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. καὶ αἰῒ διὰ τοῦ ῐ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. καὶ αἰεὶν σύντονον παρ' αὐτοῖς. ὁμοίως δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄει (leg. ἄϊ) βαρύτονον διὰ τῆς ῑ καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀΐδιον γράφεται, καὶ σημαίνει τὸ ἀεὶ ὄν. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὡς καὶ τὸ ἀειπάρθενος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κοινῶς. Αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ϊ. Ἔστι δὲ καὶ ἠιὸν παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ η καὶ ϊ, καὶ αἰὴ παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ η̄. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Ταραντίνων (Λακεδαιμονίων). Ἔτι δὲ καὶ αἰὲς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Καὶ ταύτας δώδεκα φωνὰς λέγουσιν εἶναι. Ἔστι δὲ καὶ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ (Πινδάρῳ v. Pyth. IX. 154.) καὶ μηρεῖ (Μηροῖ). His similia ipse addo ex MS. Bibliothecae Bodleianae magnam partem inedito: αἰεὶ τὸ ἐπίῤῥημα καὶ αἰέν· λέγεται γὰρ δωδεκαχῶς καθὼς Ἡρωδιαν καθόλου· οὕτως γὰρ αὐτ στησιν. αἰεὶ ἀεὶ συστολῇ χούσης· αἰέν· παρὰ δὲ ἀτ τὰ συστολὴν τοῦ ᾱ ἀεὶ, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ᾱ ἀεί. αἰολεῦσιν τῆς ἀρχούσης τὴν αι̅ δίφθογγον, τοῦ δ τὸ ϊ συστελλόμενον βαρυτό λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ν̅ αἰΐν. γράφεται δὲ παρ' καὶ κατὰ συστολὴν τῆς ἀ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̅ ἄϊ βαρ λάκωνες δὲ αἰὲς διφθόγγῳ. δὲ καὶ αἰὲ δίχα τοῦ ν̅ καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου κατ' καὶ διὰ τοῦ ε̅ κατὰ τὸ τέλο τοὶ δὲ ἠῒ διὰ τοῦ η̄ καὶ μακ ῑ κατὰ τὴν λήγουσαν. λέ καὶ αἰὴ διὰ τοῦ η̅ παρὰ τ νοῖς, φυλαττομένης τῆς κ χὴν αι̅ διφθόγγου, τροπῇ διφθόγγου εἰς η̄. [Add. E Gregor. p. 246. 894. ED.

n) Ἐπίτονον Musgravius

o) Probante Musgravio.

86. Lege Αἴδας dissyllabo sonus.

88. (99.) τῶνδ' ἀναστόρων ἔπο. Pro τοῦδ' ἀναστόρου: Nam ἀνάστορον est templum Cereris Eleusiniae: He-, 64. De voce ἠχώ vide ad Moerin Atticist. in Ἠχή, . 1118. ed. King. ubi in Barnesiana editur Ἄχω, quod st. ita tamen Aldina. Sed in eadem editione quam ha-ectam ad MS. manu L. Holstenii, invenio Ἠχώ. No-ieus, ἠχοῦς, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦ. Voluit, opinor, ἀντὶ τοῦ

89. (100.) φόβος μ' ἀναπτεροῖ. Hesychius: Ἀναπτε-ιτέσορον ποιήσω. Vide Xenophon. Hist. Graec. III, p. et 496. A. ἀνακουφίζομαι eodem sensu, Hist. Graec. 557. A. μετεωρίζομαι D. Luc. xii. 19. αἴρειν τὴν ψυ-. x. 24. nisi ibi scribendum sit τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἰσ-. *suspendis*, suspensam tenes. Nam αἴρειν τὴν ψυχήν re animam, ver. 18. Max. Tyrius VII, 1. πτέρωμά τε ιαὶ μετάρσιον, ἐπαῖρόν τε καὶ ἀνακουφίζον τὴν ψυχήν.

90. (101.) ἦν μεταστείχω ποδί. *Quam peto profectus, situm veni.* ποδί, quod vertunt *pedibus*, nullam habet, relationem ad modum quo venit Theseus, sive equo, vento, sen pedibus; sed ad simplicem adventum vel nem ejus. Hippolyt. 666. ed. Oxon. Θεάσομαι δὲ σὺν ολαὶν ποδὶ, *cum patris pede* P), i. e. *cum patre reverso*, *pater meus* revertitur. Ibi quoque vertitur *pedibus*. r. 336. Ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀδέλφῳ μητρὸς ποδί· *O fi-imini miseram matrem proficiscentem.* Orest. 1217. δέχου πόδα, *exspecta virginis pedem*, i. e. redituma telligi potest Act. Apost. v. 9. ἰδοὺ, οἱ πόδες τῶν θα-τὸν ἄνδρα σου, ἐπὶ τῇ θύρᾳ· quod explicari potest, *ersi sunt, et ad ostium, illi qui ad sepulturam extule-ritum tuum.* Vide Esai. lii. 7. collat. enm Rom. x. 15. st supponi, Theseum Athenis Eleusina profectum esse quod est spatium duodecim milliarium Anglicorum) et us Athenas eodem more, et Eleusina iterum, eodem nadmodum fecit.

μεταστείχω Cod. A. καταστειχω.

91. (102.) Pro ἔχῃ Reiskius ἔχει. Vide ad Iphig. Aul. 6.

92. (103.) εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων. Sic Ion. 686. Ὁρῶ— ν εἰσβολάς. Aristophanes Ran. 1135. εἰσβολαὶ σοφι-i. e. ἀφορμαὶ, ἀρχαὶ, Scholiastes. Νέον (ver. 91.) sen-κὸν, ut saepe in Tragicis. Ver. 93. βωμίαν ἐφημένην, *in ara* sedentem, prout vertunt, sed *ad aram, juxta* od est Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη ver. 290. *Cereris ocis.*

observationem laudat Valckenaerius Hipp. 866. *Porsonus.*

Ver. 94. (105.) οὐ ῥυθμόν γ' ἕνα. Codex A. ου ρυθμον εν Sed B. clare habet ουχ ενα ρυθμον, quod verum puto. Nesci Sed interpolator syllabam brevem centies produci ante ῥ, et p mam in ῥυθμὸν brevem esse. Ita Cyclop. 397. Ἔσφαξ' ἑτ ραν τῶν ἐμῶν ῥυθμῷ τινι· ubi Cod. A. recte habet τινι ρυθμ Apud Sophoclem Antig. 324. ubi nunc legitur, Τί δαὶ ῥυθ ζας τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου, Poëta potuit scripsisse, [q]) Τί δὲ ῥ θμίζεις. Noster Electra 772. Ποίῳ τρόπῳ δὲ, καὶ τίνι ῥυθ φόνου. Idem mendum videtur Aristoph. Nub. 647. μανθάν περὶ ῥυθμῶν. nunc legitur, σὺ περὶ ῥυθμῶν. Ex supplement opinor, σύ[r]).

Ver. 97. (108.) Κουραὶ ΔΕ. Mallem, [s]) Κουραί ΤΕ: pra cessit enim, ἔκ ΤΕ γὰρ γερασμίων etc. De θεώροις vide Valck naerium ad Ammonium p. 92. seqq. et Salmasium ad Achill. T tium lib. VIII. p. 715.

Ver. 99. (110.) προσδοκῶ τι γὰρ νέον. Naturalis ordo ve borum est προσδοκῶ γάρ τι [t]) νέον. Sed Poëta a quantitate co ctus est cum pervertere; unde patet τι non esse [u]) commune sed brevem. Ne mutes sine codicibus Ἡμῶν in Ἐμὸν: n enim hic opus est, licet ita scribat Ione 1020. σὸν λέγειν, τ μᾶν δ' ἐμόν. Vide ad ver. 516.

Ver. 106 (117.) Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τούτου [x]) τέκ Cod. B. τῶνδε. Quod si verum sit, et verum mihi videt mutanda est distinctio, Οἱ δ' ἀμφὶ, τῶνδε (sc. γυναικῶν) π δες, ἢ τούτου τέκνα; *Qui vero circumstant, filiine sunt hor an hujus?* Ἀμφὶ (ut *circa* Virgil. VI. 865.) sine substantivo casu, ut Ion. 236. Mutavit Barnesius, opinor, ἢ, lectionem e tionum, in ἤ, *an*. Notandum vero est, mares, Adrastum pueros, seorsum hic collocatos esse, non foeminis Supplici mistos: opinor, quia supplicatio fit ad foeminam, Aethr Contra, apud Sophoclem (init. Oedip. Tyran.) ubi Oedipo s plicatur, nulla foeminarum mentio inter Supplices. Pueri lummodo et Viri apparent. An hoc perpetuum erat, o Πρέπον? certe hujus rei observantissimi erant veteres.

q) Atque ita MS. teste Brunckio ad Aeschyl. Prom. 1051. qui et ita edidit. In Electrae loco, ποίῳ τρόπῳ δὴ— Dawes. Misc. Crit. p. 160. qui omnino consulendus. Sic Hecub. 605. recte ex Aldina edidit Musgravius, καὶ ταῦτα μὲν δή. adstipulante Scholiaste et Eustathio ad Hom. Il. κ. p. 950. Rhes. 874. Ποῖ δὴ (non δὲ) τράπωμαι. Alexis apud Polluc. X. 17. ποῖ δή μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων ubi vulgatur δέ. *Porsonus.* quem vi Eurip. Med. 1008.

r) σὺ in exilium abire Brunckius, consentiente M ptimo Ravennate.

s) Probat Musgravius.

t) οὔτε τι γὰρ Archilochus tarchi T. II. p. 55. B. et *Porsonus.*

u) Ut censet Valckenaerius Euripid. Phoen. 856. *Porson*

x) τούτων MS. G.

(118.) *νεκρῶν τῶν ὀλωλότων πέρι.* Sic ver. 16. *νε-*
ὀλωλότας, et ver. 558. et *φθιμένων νεκύων* ver. 48.
κτεθνειῶτας Homer. Odyss. κ, 447. et *νεκύων κατα-*
Iliad. π, 409. ubi vide Clarkium. Nihilominus non
tum videtur hoc Euripidis loco, filii mortuorum qui
ro, filii ducum qui perierunt. Nam multi erant mor-
peditione praeter Septem Duces: sed de Ducum filiis
hic loquitur. *Νεκρῶν* itaque, licet verum sit quod
en non satis videtur. Distinctius fuisset, *τέκνων*, ut
69. et alibi. Tunc diceret, *οὐκ εἰσὶ νοῦνον τέκνα,*
τέκνων (non *νεκρῶν*) *τῶν ὀλωλότων*: de quibus ei
σι paullo ante meminerat Aethra: *non sunt Argivo-*
que Adrasti; sed sunt filii filiorum Argivorum, (i. e.
qui in bello perierunt.

08. (119.) *ἱκεσία χερί.* Id est, manu protensa, et
um supplicatorium.

09. (120.) *ὁ ἐντεῦθεν.* Edidi [y]) *ὀὐντεῦθεν*, quod et
rnesius, et quod oblitus erat se edidisse prius, Hip-
Neque aliter hic legi potest (vid. ver. 695. 788.)
i in Iambis suis hunc hiatum, *ὁ ἐντεῦθεν*, non ad-
Inde apud Clem. Alexandrinum Strom. I. p. 346. ed.
εὖ λεγόμενοι οἱ λόγοι ad finem Iambi, scribendum est,
ἐ cum Valckenaer. ad Hippol. Distrib. p. 260.) *ἰαλε-*
ι, non, cum Grotio, *καὶ λεγόμενοι σὺ λόγοι*. Inde
us est Kingius, qui Hecub. 565. edidit, *Τίνος αὐδᾷ-*
διαῤῥοάς pro *πνεύματος*. De loco Orest. 697. *Εἰ*
σας (i. e. *ὁ ἐγκελεύσας*, [z]) crasi *ὀὐγκελεύσας*, elisione
σας) qui spreto Tragicorum more, nunc legitur, *Εἰ*
σας, dicam plenius * [ad Iphig. Taur. ver. 1010.]
ἐμὲ et in Comici [a]) *Batrách.* 964. legitur *ἐν* pro *δ' ἐν*,
ν, et ita legendum Vesp. ver. 22. ubi nunc est *ἴν τε*
ἴν τε γῆ: * [ut alibi plenius dicam.] Nam Troas. 59. [b])
ἦλθεν τὴν πρὶν etc. Euripides, nisi fallor, scripsit
ἔλθων. et Andromach. 169. *Οὐ Πρίαμος οὐδὲ Χρύ-*
Ἑλλὰς πόλις, vox *Χρύση*, quam edidit Barnesius pro
ctione omnium MSS. certissime depravata est. Tenta-
Πρίαμος [c]) *ὁ ζάχρυσος, ἀλλ'* etc. *Non auri dives iste*
sed etc. Utcumque vero hoc sit, in Bacch. 814.
erat in Editt. Porti, Stephani, Barnesii, *Σάφ' ἴσθι,*

ἴθι Ald.
ive crasis sive elisio Graecis cognita est. *Porsonus.*
l loc.
ις δ'ὦν edidit Brunckius secutus. *Porsonus.*
ndum secutus.
didit partim ex MS.

Musgravius, *Ἦκον νυν ἐλθὼν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δὴ*, cum ante legeretur, *Ἦκον δὴ — ἐκβαλοῦσα νῦν*. *Porsonus.*

c) Ut edidit Brunckius. *Porsonus.*

σιγῇ ὑπ' ἐλάταις καθήμενος, non dubitavi quin Euripide pserit, σιγῇ γ' ὑπ' ἐλάταις: et ita postea inveni in Aldina universum, et, ut semel dicam, hoc verum esse semper hendes, in Tragicorum iambis vocalem longam aut diphth non corripi ex eo quod sequatur altera vox incipiens a vel diphthongo; sed semper, nisi fiat elisio, interponi inter vocales vel diphthongos, frequenter [e]) obstaculum γ' inter σιγῇ et ὑπ': nonnunquam bis in eodem iambo. Τί ἐστι, Οἳ ἐγὼ, Τί εἶπας, Εὖ ἴσθι, Ἰοὺ, ἰοὺ, et similia passim efferuntur ab *iratis*, *mirantibus*, *festinantibus*, *dubus*, etc. qui regulas loquendi non curant, alius sunt r (et alius adhuc ἐπεὶ οὖ, ἐπεὶ οὐδέπω, et ἐπεὶ οὐκ in Aeschyli et Sophoclis.) Vide errorem similem iis de quib stus sum, in comment. ad Ion. ver. 286. ed. Barn. Quod in Viro summo[f]) et fere acutissimo, quem video ita em tem Euripidis Philocteten, ed. Barn. p. 501.

Καί τοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι
Νόσος.

vulg. πόλλ' ἤδη, pro πολύ γε δή, si sit Euripidis: quod Cl. Heathius in Fragm. Eurip. p. 181.

Ver. 110. (121.) Σὲ, τὸν κατήρη. De vi articuli quu nomini subjungitur, saepius inservientis irrisioni quam e indignatio, vide editorem Phoenissarum ad ver. 1637. Scienter dixit *saepius*: non enim *semper*, novit in Tragicis me versatus, ex hoc loco, et ver. 804. 1023. Helen. 111 219. 442. Hic articulus, ut hoc obiter moneam, valde rari videtur in Sophoclis Philoctete 1088[g]). ubi Ulisses, tans Philocteti, dicit, χαῖρε, τὴν Λῆμνον πατῶν. Si legas, ὁ τὴν Λῆμνον πατῶν, non mediocrem emphasin et eleg addideris, ut Joan. xix. 3. Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰου idem quod ὦ βασιλεῦ. Saepe conspicitur hic defectus arti

d) Ut edidit Musgravius. *Porsonus.*

e) Particulam γε saepenumero interseri πρὸς λύσιν χασμωδίας identidem testatur Eustathius: v. g. Il. Ξ. p. 969, 55. = 955, 20. Τὸ δὲ, τῆς δέ γ' ἀμείνονα, οὐ πρὸς ἀνάγκην οὐδὲ αὐτὸ τόν γε σύνδεσμον ἔχει, ἀλλ' ἢ πρὸς βύσιν χασμωδίας, ἢ διὰ τραχυφωνίαν φίλην τῇ ποιήσει. Il. p. 1076, 34. = 1100, 23. τὸ δὲ, ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν, καὶ ἑξῆς, δηλοῖ τῇ ἐπενθέσει τοῦ γε συνδέσμου, φορτικὴν καὶ Ὁμήρῳ εἶναι τὴν σκληρὰν χασμωδίαν, εἰ καὶ ἄλλως αὐτῇ χαίρει ὅτε χασμᾶται καίρια. Add 1108, 34. = 1145, 24. T. p 53. = 1244, 48. p. 1187, 1259, 5.

f) Vir summus quem hi nomine memorat Markl D'Orvillius est in Charit. Marklandi humanitatem praedicat ipse humanissimu kenaerius Diatr. Eurip. Observat Porsonus eadem oberrasse D'Orvillium p. 3 D. Lucam Poetarum or adscribere conatur.

g) Vulgatam defendit Brun

et in nonnullis locis ubi Graecae linguae ratio, nisi fallor, postulat, ut Lucae x. 29. 36. ubi ὁ desiderari videtur ante ν. nam πλησίον est *prope*. sed *propinquus* vel *proximus* est σίον: neque unquam aliter, opinor.

bid. τὸν κατήρη χλανιδίοις. *Veste virili instructum*. Ita in- κατήρη, sive sit a κατὰ et ἄρω, *apto*, sive a κατὰ et ἐρέσ- *migo*. Heathius ad Eurip. Electr. 498. a sola praepositione educit κατήρης, et ἀμφήρης ab ἀμφὶ, εὐήρης ab εὖ, ἀντή- ἀντὶ, διήρης a διά. Ceterum necesse erat ut Theseus men- faceret χλανιδίων (quae erat vestis *virorum*, Pollux VII, 46. qua significatione pendet tota loci mens); alioqui enim us non intellexisset se appellatum fuisse: nam Thesea vi- on potuit, utpote faciem veste, seu his χλανιδίοις, obte- abens; quod a viris in luctu fieri solebat, ut Orest. 42. et . Odyss. Θ, 85. Foeminae πέπλοις suis in hanc rem ute- , Hecub. 405. Orest. 280. quin et viri, quandoquidem ve- orum nonnumquam πέπλοι abusive appellabantur. Vocem ης habet Herodotus VIII. 21. καὶ εἶχε πλοῖον κατῆρες ἑτοῖ- quod vertitur, *et habebat expeditum et remis instructum* *um*; proprie quidem *remis*, si sit ab ἐρέσσω, *remigo*. No- phig. Taur. 1346. ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος Ταρσῷ ι πίτυλον ἐπτερωμένων· forte, Ταρσῷ κατῆρες, πίτυλον etc. *s Graecam navim Remis instructam, ad navigationem velut aratam*. νεὼς πίτυλος εὐήρης habetur versu 1050. istius tis. Ταρσῷ κατῆρες, erit, ut hic, χλανιδίοις κατήρη, et ectra 497[h]). Πολιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε, Ὀ- κατῆρες. Vertunt, *Odore gratum*. intelligo, *Odore instru-* : id est, vinum *odorum*, εὐώδη Theocrito Idyll. XIV. 16.

Ver. 112. (123.) Πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν. forte legi posset Περᾷς, et ἰὼν: ut περᾷν ὅρκον Aeschyl. id. 492. Ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν· (Vulgo, : Stanleius, φράσαι) et περᾷν λουτρὰ ibid. ver. 640. διεκ- βίον, hac Fab. 954. Nam διὰ γλώσσης ἰέναι est *loqui*, et rsona dicitur, ut διὰ λόγων ἰέναι Troad. 916. διὰ λόγων ῶσθαί τινι, Medea 872. διὰ λόγων ἰὼν τῷ Ὁμήρῳ ὁ Χῖος, *cutus cum Homero*, Auctor Vit. Homeri, qui appellatur He- us, cap. 24. Dubito an πέρας recte dici possit ἰέναι διὰ ης. Περᾷν οὐδὲν idem exprimere videtur quod περαί- οὐδὲν, ver. 584. Phoeniss. 603. et Xenophon Hist. Graec. . 586. B. *Nihil enim efficis* (agis), *nisi loquaris*. Et Bro- explicat, „Nil consequi potes, nisi, quid ex me velis, ser-

ολιὸν est emendatio Scaligerum in vulgatis esset παλαιὸν: ν autem probat Musgravius, laudans Pierson. ad Moerin v. σαπρὸς, Nicandr. Theriac. 582. *Porsonus*.

„mone expresseris.“ quamquam scio πέρας οὐδὲν recte dici de re vel conatu inutili et inani.

Ver. 115. (126.) *Τί χρῆμα θηρῶν.* Helen. 1254. *Τί χρῆμα θηρῶσ'*, etc. *ἰχνεύειν* eodem sensu Alciphron. II. 3. eadem metaphora.

Ver. 116. (127.) *Οἷσθ' ἣν στρατείαν* etc. Efferri potest sine interrogatione; ut Horat. I. Epist. ii. 23. Luc xviii. 20. Versu proxime sequenti, intelligitur *Οἶδα· Οὐ γὰρ* etc. ut notavi ad ver. 8. Hunc versum *Οὐ γάρ τι σιγῇ* etc. in animo forte habuit Miltonus Paradis. Amiss. lib. II. ver. 994. loco nobili.

Ver. 119. (130.) [i]) *Τοιαῦθ' ὁ τλήμων* etc. Citatur ab auctore epistolar. ad Quintum Fratrem lib. II. epist. 14. *Ὁ τλήμων πόλεμος, miserum bellum*: cujus etiam nomen adeo detestabile erat, ut Chorus apud Sophoclem Oedip. Tyran. 199. nomine Martis, vel *belli sine clypeis*, vocet *pestilentiam*, rem hominibus maxime abominandam.

Ver. 122. (133.) *οἱ κτανόντες οὐκ ἐῶσί με.* Ferri potest: sed praetulerim *οἱ κρατοῦντες, rex* Creon: ut ver. 18. *Εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες*, eadem sententia. Creon enim erat qui a sepultura mortuos prohibuit; quod ex toto dramate liquet, et ex Statio Thebaid. XII. 558. *Quos vetat igne Creon.* et hic ipse Creon vocatur *οἱ τότε κύριοι Θηβαίων ὄντες*, Isocrat. Panath. p. 530, 531. i. e. *οἱ κρατοῦντες*, seu *Rex*.

Ver. 124. (135.) Ita distinguendum opinor, *Τί δ'*; *εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν. Quid vero* dicant, quaeris? *bonam fortunam nesciunt ferre.* ita etiam disting. Reiskius. Vide Ion. 958, 959. infra ver. 158.

Ver. 127. (138.) *Τὸ δ' Ἄργος* [k]) *ἡμῖν ποῦ 'στιν; ἢ κόμπει μάτην.* Hic, ut mihi videtur, sui paullum oblitus est Theseus, vel Poëta; et dolet legere hunc versum, superbiae et insolentiae potius quam humanitatis indicem. nam excusatio ejus ad matrem (ver. 334. seqq.) non excusat, et parum valet adversus hunc acerbum iambum. *(Sed, ut verum fateamur, Argivos non amabat Euripides. Ceterum pro *'κόμπει* (i. e. *ἐκόμπει*) Codd. Paris. A. B. C. habent *κομποι*. Bene. *Num* (*ἦ*, non *ἢ*) *gloriationes* vestrae *falso* (i. e. *falsae*) *erant?* nam *μάτην* est *falso*, non *frustra*, hoc loco. Saepe ita in Euripide, et aliis, in quibus fere vertitur *frustra*, non recte. *κόμποι μάτην*, ut *μάτην λόγος* Ion. 275. Apposite Herodotus VII. 103. *Ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἴη.* Sic *κομπάζειν μάτην* Hippol. 978. *ἐκβαλὼν κόμπους κενοὺς*, Herc. Fur. 148. Sotion apud Athenaeum VIII. 3. p. 336. F.

i) Laudat Dion Cassius LXXI. 22. T. II. p. 1189, 46. *Porsonus.*

k) *ὑμῖν* P. ut edidit Musgravius; et sic citat Valckenaerius ad Euripid. Phoen. 1682. *Porsonus.*

Ἀφταὶ δὲ, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι
Κόμποι κενοὶ φοφοῦσιν ἀντ' ὀνειάτων,

ut pro *ὀνειράτων* legit Valckenaerius ad Phoeniss. 397. p. 144. cujus notam vide. Pro *ἡμῖν* Cod. C. *ὑμεν*: et ita Brodaeus, *ἡμῖν* vel *ὑμῖν*. Pro *κόμπει* Miltonus *κομπεῖ*. Sequor Codices. *ἡμῖν* vero, ut Soph. Electr. 274. et Virgilius Aen. V. 391. *ubi nunc nobis Deus ille*, etc. De articulo interdum praeposito propriis nominibus apud Tragicos, ut hic τὸ *Ἄργος*, dicam ad ver. 702. τοῖς *Ἐρεχθείδαις*.

Ver. 129. (140.) *ἰδίᾳ δοκοῦσάν σοι τόδ'*. Ex Aldina recte dedit Barnesius *δοκῆσαν*, quod firmatur duobus Codd. Paris. A. B. *Δοκῆσαν* idem est quod *δοκοῦν*. et *τόδε δοκῆσάν σοι* ponitur absolute, pro genitivo, *τοῦδε δοκήσαντός σοι*. Heraclid. 187. *ψήφῳ δοκῆσαν*, pro *ψήφῳ τοῦδε δοκήσαντος*, *quandoquidem decreto ratum hoc fuerit*. Xenophon Cyrop. IV. p. 110. E. *ὡς καὶ ἐμοὶ τοῦτο συνδοκοῦν*· ubi in marg. scribitur *τούτου συνδοκοῦντος*, ab explicatore.

Ver. 131. (142.) *Ἐκ τοῦ δ' ἑλανύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους*. Opinor, *λόχους*, *cohortes*. Statius, *agmina septem*. Sic ver. 636. *ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι*. vide Sophoclem Antig. 145. Noster Phoeniss. 1110.

Λόχους ἔπεμψεν ἑπτὰ etc.

et Aeschyl. Sept. Theb. 42. 56. *Ἐλαύνεις* vero pro *Ἥλαυνες*. et *ἐκ τοῦ* pro *ἐκ τίνος*, sc. *πράγματος*, *quare?* ut Helen. 92. Electr. 246. ubi male vertitur, *Ex quo tempore*. Phoeniss. 946. Aristoph. Ran. 773.

Postquam haec scripseram, comperi in eandem conjecturam venisse virum doctissimum Joan. Piersonum, Verisimil. I. 6. p. 76.

Ver. 133. (144.) *Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας* etc. Sensus videtur poscere, *Τίσι δ'—Ἀργείων*, propter *παῖδας*. vide ver. 135. Certe absurdum est *Τῷ* [1]· nemo enim pater *duas* filias collocat *uni* marito. *Τοῖς* pro *Τῷ* optime conveniret, si quemadmodum τῷ pro *τίνι*, ita τοῖς pro *τίσι* ponerent Tragici. Quod non factum puto.

Ver. 136. (147.) *τῷ Θηβαιγενεῖ*. Correxeram *Θηβαγενεῖ* ex Hesiodi Theogon. 530. ed. Robinson. et ex Varrone apud Nonium restituto a Cl. Bentleio Epist. ad Joan. Millium p. 69. *Ismenias* (i. e. *Ismenus*) *Thebogenes fluit scaturex*. Lege, inquit, *Thebagenes*, *Θηβαγενής*. Et ita Valckenaerius (quod ad *Θηβαγενεῖ* hoc loco Euripidis) ad Ammon. lib. II. cap. 4. p. 98. qui istum locum Hesiodi, et, pro eruditione sua, plures alios advocat. Emenda obiter Dionysium Afrum *Περιηγ.* 623. ubi legitur

1) Nescio quid argutetur ad h. l. Marklandus, cui absurda immerito videtur vulgata lectio. *Brunckius ad Aeschyli S. Theb.* 474.

Θηβαιγενέος Διονύσου. Sic *νοθαγενεῖ* Androm. 912. et *νοθαγενεῖς* 942. *Θηβαιγενὴς* non magis Graeca vox est, opinor, quam *δύναιμ' ἄν*, pro *δύναι' ἄν* (i. e. *δύναιο ἄν*) Phoeniss. 410. ed. Barn. *Δύναιμ' ἄν* *[quod in omnibus quas vidi editionibus legitur] accipitur, opinor, pro *δυναίμην ἄν*, ut Bacch. 943. *Ἆρ' ἂν δυναίμην τὰς Κυθαιρῶνος* etc. cui respondetur, *Δύναι' ἄν, εἰ Βούλοιο.* Sed ubi inveniemus *δύναιμ'* (i. e. *δύναιμι*) *ἄν*, a verbo *δύναμαι*? Potes *δύνωμ' ἄν*, si minus placet *δύναι' ἄν* [m]).

Initio versus Codd. A. B. omittunt *τε*.

Ver. 140. (151.) *παῖδ' ἐμώ.* Pro *ἐμὰ*, cum de *puellis* loquatur. Tragici et Attici ita solent. sic *τὼ παῖδε τώδε* Sophocl. Antig. 567. de Antigone et Ismene. Et tamen *παῖδ' ἐμὼ* Phoeniss. 1224, est, *filii mei duo*, sed in sensu loci utriusque hemo falli potuit. Sic Isocrates in Panath. p. 523. cum dixisset *εἷς πόλεε ταύτα*, de *Athenis* et *Lacedaemone*, mox de iisdem pone *τὼ πόλεε τούτω*. vide Clarkium ad Iliad. *E*, 778. Ceterum *δοῦναι* pro *δώσειν*. *[Dicam ad Iphig. Aul. ver. 91.]

Ver. 145. (156.) *Ἦ τοῖς ἔδωκας.* Vel *τοῖσδ'*, *his*, et ita Valckenaerius ad Phoeniss. 423.

Forte olim invenietur *ὁμοῦ* pro *ἅμα* in alterutro versuum praecedentium. vide Ammonium V. *Ἅμα*, et Phoeniss. 1119. ed. King. licet alibi reperiantur duo versus continui in eandem vocem desinentes.

Pro *διοσσοῖν* (ver. 146.) Cod. A. *δισσων*. non male. neque male legeretur *σφε* (i. e. *αὐτοὺς*) pro *γε*.

Pro *Μάχην* Reiskius legit *Μάχῃ*. Quod eodem recidit, si recte capio.

Ver. 147. (158.) *πῶς* est *quare*, ut ver. 185. et saepe alibi. sic et *τίνι τρόπῳ* (ver. 149.) *quo modo*, est *quare*, *quamobrem*: ut Sophocl. Oed. Tyran. ver. 10. Helen. 1244. *πῶς οὖν τόνδ' ἔτ' οἰκήσεις τάφον*; *quare igitur* etc. Aristophan. Plut. 575.

Ver. 148. (159.) *Τυδεὺς μὲν, αἷμα συγγενὲς φεύγων.* Sic in Oeneo Noster: *αἷμα συγγενὲς φυγὼν Τυδεὺς—Ὤικησεν Ἄργος.*

Ver. 151. (162.) *Σοφὴν ἔλεξας τήν γ'.* Codd. A. B. *Σοφην γ'*. Opinor,

m) Recte *δύναι' ἄν* probante Brunckio ad Aeschyli Prom. 764. *Porsonus.*

142, 3. (153, 4.) Citat Dawesius M. C. p. 50. ad confirmandam suam de numero duali doctrinam. *Porsonus.*

149. (160.) Conjecturam meam de h. l. confirmant Porsoni observata. „Excidit *παῖς*. Confer Al„caeum Athenaei X. p. 430. D. „431. A. In Oreste 1152. *παῖς* „omittit Harl. In Menandro Grot. „p. 329. Cleric. p. 64. *παίδων* „omittit Trinc. *παῖς* om. in Hec. „1123. Ms. Par. quem voco G. et „1219. Musq. 5. Excidit etiam *ὁ* „*παῖς* post *ἡρώστηκότες* in Dromone Athenaei IX. p. 409. F. *καὶ*„*δων* Diodoro Sic. IV. 33.“

Σοφὴν γ' ἔλεξας τήνδ' ἑκούσιον φυγήν.
Prudens saltem dixisti hoc voluntarium exilium.

ide ad ver. 766. ἆρα

Ver. 153. (164.) Ἦπου σφ' ἀδελφός. Cod. B. ita, ηπου. C. ρα σφ' αδελφος. *(Hoc foret Ἆρά σφ' ἀδελφός. non male.) ccentus omisi, quia per totam collationem omittebantur.

Ver. 154. (165.) *Ταυτὶ διδάξων ἦλθον.* Conjeceram δικά-ν: et ita edidi quia ita inveni in Codd. A. B. In Electr. 1095. ίνον δικάζων φόνος vertitur, *Caedes ulciscens caedem.* In Ore-1579. φόνον δικάζων explicatur *caussam dicens de caede:* for-, *ulciscens caedem*, sc. patris. at ver. 164. ejusd. dramatis, ικαζε φόνον, vertitur, *pronunciavit, statuit caedem:* adde ver-ni *ulciscendam esse.* Infra ver. 1215. πατέρων ἐκδικάζοντες ίνον, *patrum caedem ulciscentes*: quo sensu ἐκδικοῦντες, uni-ius est. Ἦλθον δικάζων, pro δικάσων, ut ἦλθον ἐξαιτῶν pro ιτήσων ver. 120. vid. D. Luc. xiii. 6. Legi possit *Ταῦτ' ἐκδι-σων—Haec ulturus.* Sed tutius erat sequi MSS. Suidas: δικά-, *αἰτιατικῇ, τὸ ἐγκαλῶ.* ita legitur in Edit. Mediolan. monente ctissimo Toupio p. 102. Emendat. in Suidam. Vide tamen ad r. 1215.

Ver. 156. (167.) Scrib. *ἐγὼ 'σφάλην*, i. e. *ἐσφάλην.*

Ver. 158. (169.) Post Ἀμφιάρεω Codd. B. C. inserunt *γε.*

Praecedentem versus partem, *Τί δέ; πλέον, ἦλθον* etc. si cte habet, ita intelligo: *Quid vero* dicis *me non ivisse σὺν νοΐᾳ* εῖν? Imo, quod *majus* est, *ivi* Deorum interprete *Amphiarāo nito et repugnante.* Distinxi post *πλέον.* Lapsum Brodaei in xplicatione vocum Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν, notavit Barnesius, quod in hallucinationibus magnorum virorum fieri aequum est, hoc solum intuitu, ne in errorem minores abripiamur eorum au-ctoritate. *[Reiskius legit, *Ἔτι δὲ πλέον ἦλθον, *et praeterea quo-ue ivi*: cum Anapaesto in secunda sede: de qua re dicam in raefat. ad Iphig. Aulidensem.]

Ver. 159. (170.) *ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη.* Multo animosius idetur, litera transposita,

Οὕτω τὸ Θεῖον ῥᾳδίως ἀπεστράφης;
Tamne negligenter Deos aversabaris?

t huc spectat Adrasti responsum, non ad vulgatam. Helen. 77. *Τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὢν, μ' ἀπεστράφης; (Quare vero, o mi-r, quisquis es, me aversaris?* οὕτω n) *ῥᾳδίως*, ut Aristoph. esp. 632. et hac Fab. ver. 1186. quasi de re *nullius momenti*: Androm. 744. *τοὺς σοὺς μύθους ῥᾳδίως φέρω.* vide locum. ita Reiskius, de ἀπεστράφης. Οὕτω cum interrog. ut Matt. xvi. 40.

n) οὗτος ῥᾳδίως ibi legendum Melius exemplum suppeditat ejus-cuit Dewesius M. C. p. 233. dem fabulae v. 459. *Porsonus.*

Ver. 161. (172.) *Εὐψυχίαν ἔσπευσας.* Cl. Valckenaerius ad Phoeniss. 753. inserit γ' post *Εὐψυχίαν.* perite: utcumque sileant Codices. Solet enim ita fieri post ν longam ante ε, ut ver. 141. *Σοφήν γ' ἔλεξας*, et passim. Saltem ante ε saepe hoc factum observare licet: unde ver. 766. *Κᾄστρωσέ γ' εὐνὰς* maluit dicere quam *Κᾄστρωσεν εὐνάς.* Ratio ejus rei nobis nunc, opinor, ignota est. Idem Vir doctus versum proxime sequentem Theseo continuat, et Heathius. *(Recte puto.)

Ver. 165. (176.) *γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί.* Hoc est, *ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ*, Phoeniss. 1616. *περιπτύξαι γόνυ* Iph. Aul. 262. *περίσχετο γούνατα χερσὶ*, Apollonius Rhodius III. 706.

Ver. 166. (177.) *εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.* Pro his Codices A. B. C. dant, *τυραννος ευδαιμων παρος.* quae admisi. Offendebat forte vox *τύραννος.* Sed ea est *rex*, et sensu bono, ut saepe. Sic qui *τύραννος* vocatur ver. 429. appellatur *βασιλεὺς* mox, ver. 444.

Ver. 170. (181.) *Αἷς γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.* Quod maxime miserabile erat, eas in *cana senectute* liberos amisisse quam eorum auxilio maxime indigebant: ut illa in Ione 699 *Νῦν δ' ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς — Πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας. Ἥκει εἰς ἀπαιδίαν*, i. e. *ἄπαις ἐστὶ*, cum tacita significatione priori *εὐπαιδίας.* Sic *ἐλθεῖν εἰς ἡδονὰς φρενῶν*, *venire ad jucunditatem animi* (de potantibus), utpote prius *serii* nimis, Ion. 1180 vide locum. *ἐς πτωχηΐην ἀπῖκται*, *ad mendicitatem venit;* nempe, ex magnis opibus, Herodotus III. 14. Quam locutionem cum eadem tacita notione, nos in sermone nostro retinemus, *to come to poverty:* Xenophonti, *εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἔρχεσθαι*, lib. V. *Ἀπομν.* p. 826. A.

Ver. 173. (184.) *Πρεσβεύματ'.* Res seu Actio, pro Persona quasi diceres *αἱ πρέσβεις*, *legatae.* Centies occurrit. vide Casaubon. ad Athen. I. 9. p. 30.

*) Ver. 174. (185.) *ὡς αὐτὰς ἐχρῆν.* Canterus vertit, *quae ipsae:* quasi legisset *ἃς αὐτάς.* Si quid mutandum, praetulerim *ὧν αὐτὰς ἐχρῆν* etc. scil. *ὧν ὡραίων:* ut ver. 266. ubi eadem omnia, *Γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν.* et Hecub. 41[illegible] *ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.* et ita ver. 592. ejusdem dramatis.

Ver. 176. (187.) *Σοφὸν δέ.* Eodem sensu quo *Σοφοῦ.* [illegible] Orest. 775. *δειλὸν τόδε·* ubi aeque bene scripsisse potuit *δειλοῦ.*

Ver. 179. (190.) *Τά τ' οἰκτρὰ — δεδοικέναι.* Sensus non potest reprehendi. Sed cum infra (ver. 190.) habeat, *Τά τ' οἰκ*

*) Cicero de Senectute 23. *Cujus corpus a me crematum est, quod contra decuit ab illo meum.* Inscript. apud Pierium ad Virgil. Ecl. II. 1. *a patre moesto Accepit tumulos; quos dare debuerat.* Diotim. Epigr. 286. Brunck. Anal. [illegible] p. 252. *Ἠιθέῳ γὰρ σῆμα Βιάνου χεύατο μήτηρ· Ἔπρεπε δ' ἐκ πατρὸς μητέρα τοῦδε τυχεῖν. Porsonus.*

κτειν μέλη, ut τίκτειν ῥήματα, Aristoph. Ran. 1091. et ale ter natos, Horatio. Hunc, et tres sequentes lam- s ex alia aliqua fabula pedem huc intulisse putat, exi- ius. Certe ad rem Adrasti parum faciunt, utcumque icant.

. 183. (194.) Pro Τέρπειν. Cod. A. Τρεπειν. B. Τερπειν ειν. Paullo ante οἴκοθεν, *ipse*, a *seipso*: ut Aristoph. 521. οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν· *non enim habeo a meipso. apud seipsum*, idem quod οἴκοθεν hic, ᾧ μηδέν ἐστ' οἰ- ρὺ, Sophocl. Trachin. 743. ἡ οἴκοθεν κρίσις, *internum idicium*, Plutarchus De Adul. et Amic. discrim. p. 55. F. , ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ· Schol. Sophocl. Ajac. 1071. Sic οθεν φαύλους, Josephus Bell. Jud. II. 20: 7. quod male , *qui domi se improbe gerunt*. sensus est, *qui sibi conscii esse improbos*.

. 187. (198.) Σπάρτη μὲν ἡ 'μὴ, καὶ πεποίκιλται τρόπους. arta *quidem mea*, praeter alia, *variis etiam est praedita* . Sic vertunt. Falso autem ab Adrasto dicitur *Sparta* um ille Argivorum rex esset, non Spartae, in quam ne n quidem juris habuit. Lego, Σπάρτη μὲν [P]) ὠμὴ, καὶ varia *quidem saeva est, et moribus varia: Ceterae vero* nesi *civitates, parvae sunt, et infirmae*. Rationem red- astus quare Atheniensibus potissimum se applicuerit. autem est ex multis horum dramatum locis, quam liben- ipides captet occasiones omnes perstringendi Lacedaemo- Atheniensium aemulos. Sic et Isocrates Panath. p. 496. ἀπορίας οὔσης, τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς ὠμότητος, τότητος τῆς Λακεδαιμονίων. Talis ingenii erat Clear-

μὲν ἀκμὴς, *vegeta:* vel ἡβᾷ, vel ἀβέβαιος. Heathius mecum emendat ὠμὴ, et ob eandem rationem.

Versu antecedenti, Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε, pro Δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ ἀφηγεῖσθαι τάδε, notissimum est. vide Herc. clid. 776. Sic, Οὐχ ἁγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανών· ibid. ver. 1011. *Si occidar, polluam eum qui me occiderit.* et ver. 143. ejusd. fab. Xen. H. Graec. I. p. 448. C. Demosth. contr. Aphob. I. versus finem, δίκαιοι δ' ἔστ' ἐλεεῖν etc. *debetis miseri.* et virum doctissimum Joan. Toupium, Emendat. in Suidam p. 103.

Ibid. καὶ πεποίκιλται τρόπους. Et *variis* vel *diversis* vel *vafris* moribus utitur; ut ποικίλως αὐδωμένου, Soph. Philoc. 130. Phoeniss. 473. ed. Barn. Demosthenes in Leptin. p. 42. ed. Taylor. Οὐ γὰρ ἀγνοῶ τοῦθ', ὅτι Θηβαῖοι, καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ ἡμεῖς, οὔτε νόμοις, οὔτε ἔθεσι χρώμεθα τοῖς αὐτοῖς, οὔτε πολιτείᾳ. Hoc est forte, κεχώρισται τοὺς τρόπους Herodoto IV. 28. ubi, ut hic, intelligitur κατά. Nota est Lacedaemoniorum ξενηλασία, cui hic forsan adluditur. *Moribus est inconstans* vertit Heathius. Incerta videri potest significatio utriusque vocis, πεποίκιλται et τρόπους.

Ver. 188. (199.) κἀσθενῆ, ut ἀσθενεῖς πόλεις Plutarch. Arat. p. 1038. C. Herodot. V. 36. Max. Tyrius Diss. XXXI. 1. in Χηναῖς, σμικρῷ καὶ ἀσθενεῖ πολίσματι. Xenophon. Hist. Graec. III. p. 481. A.

Ver. 189. (200.) τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. Sic ver. 345. Πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον· *[*stare sub hoc labore* i. e. sustinere, suscipere, subferre.] ὑποστῆναι βέλος Herc. Fur. 1350. in Stobaeo ὑποστᾶναι. ubi monendi sunt futuri Editores Euripidis, versum deesse in impressis exemplaribus, qui restituendus est, et emendandus [q]) contextus, ex Stobaei isto loco, Serm. CVI. p. 568. ed. Aurel. Allobrog. 1629. Utar occasione restituendi alium versum, Helen. 568. ubi visa in Aegypto Helena Menelaus obstupescens, quaerit ab ea, [r]) Ἑλληνὶς εἴ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή; Cui ille respondet, Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν. In vulgatis deest prior versus, adeo ut Helena respondeat sine quaestione. eum restitui ex Aristophanis Thesmophoriaz. ver. 914.

Ver. 190. (201.) καὶ νεανίαν. Vel, καὶ νεανιῶν Ἔχει σε ποιμέν' ἐσθλόν. quod multo plus exprimere videtur. ἀστοὶ νεανίαι hi vocantur ver. 443. et νέοι, 843. Ποιμένα νεανιῶν ut ποιμένα λαῶν Homero.

Ver. 195. (206.) Ἄλλοισι δὴ 'πόνησ'. Sic scribendum,

q) Sed ibi vulgatam praefert Musgravius, quam citat etiam M. A. Muretus Var. Lectt. IV. a. *Porson.*

r) Ita ed. Musgr. *Porsonus.*

Et intelligi quidem haec possunt: sed mendum verbo ubesse non dubito. Facile defendi posset, si MSS. ha- ἄλλοισι δήποτ' ἦν ἀμιλληθεὶς λόγῳ Τοιῷδ'· *Cum aliis stavi, tali usus argumento*, scil. quod sequitur. ἦν ; foret ἠμιλλήθην, ut ἐξαρκέσας ἦν pro ἐξήρκεσε ver. lcra autem est haec Thesei disputatio, licet paullo ab- ıtrusa nonnullis videri possit. Eadem erat summa ora- emistoclis ante pugnam navalem apud Salamina, He- II. 83 s).

200. (211.) t) οὐκ ἄν ἦμεν ἐν φάει. *Non fuissemus in a vitae* nostrae continuatio argumentum est *Bona* esse ılis. *Lux* pro *vita* notissimi est usus, tam Graecis inis.

201. (212.) ἐκ πεφυρμένου Καὶ θηριώδους. Codd. A. ρμενον, una voce: et θηριωδη A. Janus dicitur hoc lis antiquis, ἐκ τοῦ θηριώδους καὶ ἀγρίου μεταβαλεῖν ην. Plutarch. in Numa p. 72. F. ubi addidisse potuit : in his omnibus exemplis,] vel scripsisse βίου pro τοῦ. llo Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο etc. p. 75. μεταβαλὼν εἰς θεῖον ους βίον. Noster in Sisypho, ἄτακτος βίος καὶ θηρι-

203. (214.) In nonnullis Edit. legitur Πρῶτα μὲν ἐν- rnesius edidit, nescio an primus, Πρῶτον, prout me- ulabat. et ita exhibent Codd. A. B. Deinde, ἄγγελον όγων δοὺς: ante quem, Homines erant MUTUM *et tur-*

205. (216.)

Τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
Στεγόνας ὑδρηλάς.

ccurato haec vix satisfacient, utcumque speciosa vide- icripsisse potuit,

Τροφήν τε καρποῦ γητραφῇ, καπ' οὐρανοῦ
Σταγόνας ὑδρηλὰς, etc.

agnos divinae benignitatis fontes innueret, *Terram*, et seu *Aërem*: fructus e *terra*, pluviam a *coelo*. Δοὺς ὑδρηλὰς ἀπ' οὐρανοῦ, est D. Pauli οὐρανόθεν ὑετοὺς Actor. xiv. 17. ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ, Plutarch. in Sylla ad nophon Ἀναβ. IV. p. 319. D. *aqua coelestis*, Horatio. ribo pro τά γ', propter Ἄρδῃ *TE*.

ait Marklandus, eannam fuisse orationis a le ante pugnam Salabitae, de qua Herodo- 85. nec clare docent verba, nec ullo modo verisimile est. *Musgravius.*

t) De phrasi εἶναι ἐν φάει vide Valckenaer. ad Euripid. Phoen. 1349. adde Hec. 706. (diverso sensu 1214.) Sophocl. Philoct. 1245. *Porsonus.*

Ver. 207. (218.) *Ἀρδῃ τε νηδύν. Et ut rigent ventrem.* Ve trem *cujus*, vel *quorum*? non *hominum*, neque ceterorum an *malium:* ii enim non ex *aqua pluviali*, sed ex *fontibus* et *fl minibus* (non *ventrem rigant*, sed) *sitim sedant*; unde *poc Acheloïa*, et istud Lucani, *Satis est populis* fluviusque, *Ca que.* Opinor, *Ἀρδῃ τ' ἄνυδρον*, sc. *γαῖαν*, petendam ex pr cedenti versu: *et ut riget siccam.* hi enim duo sunt praecip usus *pluviae*, quos scimus, nempe, ut *plantas alat*, et ut *riget* (non *ventrem*, sed) *terram siccam* et humore carentem. *ἄνυδρος*, sc. *γῆ* vel *χώρα*, saepe occurrit: vid. Herodot. III, 9. *(τὴν ξηρὰν Matth. xxiii. 15.) Noster ex Incert. Tragoed. 605. ed. Barn. eadem omissione Articuli,

Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πίδον,
Ἄκαρπον ἀνδρὶ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ.

vide quae sequuntur ibi. Codex A. *αρδει.* [Vid. Heyn. ad Pind Olymp. V, 54. *ED. LIPS.*] *Τοῖσι* pro *Τοῖσδε* i. e. *τούτοις*, ver. 2

Ver. 208. (219.) *Προβλήματ', αἶθον ἐξαμύνασθαι Θε* Exemplaria retinent *αἶθον.* Forte, *χείματος Προβλήματ' τ' ἐξαμύνασθαι Θεοῦ.* *(Et sic Heathius.) Constructio erit *ματος προβλήματα, προβλήματά τε ἐξαμύνασθαι τὸ αἶθον (* *dens*, i. e. *ardorem*) *Θεοῦ.* per quae intelligo *domos* quo non *vestes* solum. Plato in Timaeo (p. m. 170. ed. Ald. F citatus a Dion. Longino *περὶ Ὕψ.* sect. 32. vocat *carnem*, *βολὴν μὲν καυμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων.* De *Θεὸς* pro *S* vide hic Barnesium, et Lud. Carrionem Emendat. II, 1. Ha dotus appellat *Solem τὸν Θεὸν*, lib. II, 24. Valckenaerius Phoeniss. 786. „*χείματος Προβλήματ', αἶθός τ' ἐξαμύνασ* „*θεοῦ*· literam *τ'* omissam adjeci; nec spreverim: *Πρόβλημ αἶθός τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ.*" *αἶθόν τ'* i. e. *αἶθόν τε*, Heathi *Τὸ αἶθος* habent Lexica, ex Apollonio Rhodio III. 1302. et Miltonus quoque ex conjectura, *αἶθός τ'.* Haec duo, *τρο* et *πρόβλημα χείματος* etc. duabus vocibus exprimit D. Paulus Tim. vi. 8. *διατροφὰς καὶ σκεπάσματα.* Cl. Reiskius legit, *Π βλημα κ' αἶθον'—Θεόν.* „*ὁ αἴθων Θεὸς*, inquit, est Sol. „Ed. recte habet *αἶθον'* cum apostroph." Addo, et ita hab Aldinam. *ὁ αἶθος*, Auctor Rhesi 990. *ναυσὶν αἶθον ἐμβαλεῖν* *ποιθα.*

Ver. 210. (221.) *Ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν.* Distinctio fo ponenda est post *Ἔχοιμεν*: et *ἀλλήλοισιν* sumendum sensu *ἀλλ λων*: *διαλλαγὰς τούτων ὧν γῆ ἀλλήλων πένοιτο· permutation earum rerum, quibus terra utriusque indigeret.* *[sic ver. 6 *ἀλλήλων ὄχους.* ubi vide.]

Ver. 211. (222.) *κ' ου σαφῆ, γινώσκομεν Εἰς πῦρ* etc. C dices A. B. C. *σαφως.* praeclare. Lege et distingue:

Ἃ δ' ἔστ' ἄσημα, κ' ου σαφῶς γινώσκομεν,

Εἰς πῦρ βλέποντες, καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας
Μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο.

m omnia, *Ignispicium*, *Extispicium*, et *Avispicium* seu *m*, ad *vates* pertinent. non igitur recte dici potuit *γι-ν* (ἡμεῖς) εἰς πῦρ βλέποντες, sed μάντεις εἰς πῦρ βλέπον-προσημαίνουσιν. Reiskius sine MSS. feliciter hunc lo-tinxit, κοὐ σαφῆ γινώσκομεν, et recte construxit, καὶ φῆ γινώσκομεν, οἱ μάντεις, βλέποντες εἰς πῦρ — προση-ν.

. 217. (228.) τὸ γαῦρον δ' ἐν χεροῖν πεκτημένοι. Χε- conjectura Canteri, a Barnesio tacente in contextum Editiones priores habent χερσὶ, unde feceram φρεσίν. ıveni in Codd. A. B. C. et ex conjectura Reiskius. Sic ννήμασι γαῦροι, Plutarchus Mario p. 416. C. Aliud est ἐν χεροῖν ἔχων apud Aeschylum Sept. ad Theb. 479. i. οσιν: de quo vide infra ad ver. 478.

. 218. (229.) Δοκοῦμεν εἶναι Δαιμόνων σοφώτεροι. De- ıem hic habes morbi, quo nullus nunc frequentior aut ıtalis est inter homines qui alioquin intellectu et animi praecellere existimantur. Sic *Dei sapientia* olim vide- Ἑλλησι μωρία. Rationem hujus rei videbis in versu ənti, nempe *Fastum* sive *Superbiam*.

. 219. (230.) Ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος. *Ex qua decu-quoque es*: i. e. ex quo numero. sumtum a Militia. He- Δεκάδες· οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δέκα στρατιωτῶν συν- Homer. Iliad. B. 126. Oppian. Halieut. I, 448. πολλὰς ων δεκάδας, in Epigrammate: id est, *ad magnum nume-norum*, et Antholog. VII. p. 463. ed. Steph. ἐτέων ἡ δε- ὀλίγη. Ejusdem est metaphorae *cohors amicorum*, Sue-t. c. 8. Legi queque et distingui hic posset, Ἧς καὶ σὺ δεκάδος οὐ σοφῆς γεγώς· Ὅστις etc. *Ex quo numero non-tu quoque videris esse; Qui* etc.

r. 220. (231.) Θεσφάτοις Φοίβου ζυγείς. Sic ὁρκίοισι *jurejurando devinctus*; Med. 735. πλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυ- *coctus*, *adactus*, Sophocles Philoct. 1058. Quae noto, , sine MSS. necesse putet Θέσφατ' εἰς Φοίβου ζυγεὶς, ı constructio habetur infra ver. 822. δίμας ἰζύγη εἰς εὐ- δές.

r. 221. (232.) ὡς ζώντων Θεῶν. *Ut viventibus Diis.* telligo quid velit. Scaliger legit, ὡς λώντων Θεῶν, *ut us Diis*: et ei assentitur Barnesius. Non abnuerim, si ıde verbum λῶ pro Θέλω alibi in Euripidis iambis, vel in o Attico scriptore invenissem. Sed Dorjensibus proprium vide Aristoph. Lysistrat. 95. et Acharn. 749. Epichar- pud Athen. VI. 8. Anacreont. Od. X. Alii hic legunt

δόντων Θεῶν· quod probabilius puto: Hippolyt. 1434. Athenaeus XIII. p. 576. B. ὡς κατὰ Θεὸν γενομένης τῆς δόσεως, in re nuptiali. Oraculorum vero fidem hic leviter stringit Euripides sub persona Thesei: quod et alibi facit: Tu putabas *oracul* Apollinis jussum, idem esse quod Deorum jussum: οὐ σοφὸς γεγώς. Apertius hoc facit Sophocles Oedip. Tyran. 730. sub persona Jocastae. Ζώντων recte habere putat Reiskius: "[„*Ita de*„*disti filias tuas in matrimonium suasu oraculi ut constet te, deos*„*esse et vivere et curare humanas res, existimasse.* Apodosis ad„*MEN* (ver. 220.) habetur ver. 229. εἰς ΔΕ στρατείαν. saltim„tenendum δὲ ver. 222. (pro quo conjicit τε) non esse apodosin praecedentis μέν." Et sic post eum Heathius, hoc sensu: Oraculi monitu, dedisti filias tuas hospitibus, quasi Dii fuissent: sed contra, Argivos in expeditionem eduxisti, contemto oraculo, quasi nulli Dii fuissent.] "(et post eum Heathius.)

Ver. 222. (233.) δῶμα συμμίξας τὸ σόν. Codd. A. B. σωμα pro δῶμα, frequenti commutatione literarum σ et δ. sunt forte haec vox ex versu sequenti. λαμπρὸν et θολερὸν metaphorica sunt a fluviis vel aqua. Polemon apud Macrobium Saturn. V. 19. τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ θολερὸν αὐτῶν. Neque spernerem θολερῷ ποταμῷ apud Herodot. VII. 35. quamquam scio quomodo θολερῷ ibi explicari possit. λαμπρῶν ὑδάτων Xenophon Hist. Graec. lib. V. p. 564. B. Aeschyl. Eumen. 702. et Apocalyps. xxi. 1. In Max. Tyrio Dissert. XVI, 9. καθαρὸς et διαυγὴς opponuntur θολερῷ et τεταραγμένῳ.

Per σώματα ἄδικα (ver. 223.) *personas sontes*, intelligit Medea et Polynicem: per δικαίοις σώμασι, *insontibus personis*, filias Adrasti, Argian et Deïpylen, istorum uxores. Δίκαιος, *insons*, ut Sophocl. Oed. Col. 1047. D. Lucas xxiii. 47. ὄντως ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Ἤλκωσας οἴκους, ut φρένας ἦλκωσεν Alcest. 878. Hanc mixturam Metaphorarum in Poëta hodierno vix ferremus, λαμπρὸν, θολερὸν, et ἤλκωσας.

Ver. 225. (236.) Εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους. Codices omnes Paris. pro φόβους habent δομους: at εὐτυχοῦντας δόμους Electr. 398. et εὐτυχησάντων δόμων, in Erechtheo, apud Stobaeum Tit. 42. Mallem quoque, Εὐδαιμονοῦντάς τ', propter οὔτε praecedens, ut ver. 326, 327.

Ver. 226. (237.) ἡγούμενος. *Existimans.* Hoc dictum videtur ex vulgari opinione; non enim pie neque vere supponi potest Deum ita revera existimare, (nam sic tolleretur Providentia, praeter mentem Thesei et Euripidis) sed loquitur Theseus ex eventu rerum non infrequenti. Sic in isto ad Λώτ, Gen. xix. 25. Ἔξελθε, ἵνα μὴ καὶ σὺ συναπόλῃ ταῖς ἀνομίαις πόλεως. Si Lot, vir bonus, non exiisset, futurum erat (etsi quidem sua post istud monitum, sed tamen futurum erat) ut

mas cum ceteris Sodomitis periisset. *Existimans* igitur hoc eo videtur velle, qui *putari potest existimare*, qui res agi saepe remittit, *quasi* existimaret. Ita ver. 344. Theseus de matre a Aethra dicit, *ὑπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ, metuens pro me.* Atqui ibra ipsa testata fuerat supra ver. 327. se *non metuere* pro heseo in hac caussa. Sed quia matres metuere *solent* pro filiis is, *ὑπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ* significabit, quae *existimari potes,* re matrum, *metuere pro me,* mater pro filio. Sic *ἤθελε παιθεῖν αὐτούς, voluit eos praeterire,* Marc. vi. 48. scil. ut ipsi abant: non enim *revera* voluit eos praeterire.

Pro *πήμασιν διώλεσεν* (ver. 227.) exspectasses *πήμασι ξυνλεσεν,* vel *πήμασιν συνώλεσε.* Sed Libri non variant.

Ver. 228. (239.) *Τὸν συννοσοῦντα.* Lego, [a]) *Τὸν οὐ νοσοῦνr:* ex sensu, et proclivi literarum *ο* et *σ* mutatione. *Τὸν οὐ οσοῦντα* est *insontem.* Pulcerrime Aeschylus *Ἑπτ. ἐπ. Θηβ.* 608.

Ἦ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ etc.
Ὤλεσεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.

ilia cetera. Scriptor qui vocatur Phocylides, *Νουθετικ.* ver. 128.

Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.

Horatius: *saepe Diespiter Neglectus incesto addidit integrum.* *Διόλεσεν* (ver. 227.) est *perdere solet.* Hanc conjecturam in contextum admittere ante statueram. confirmavit me Cl. Pierus Verisimil. I. 6. producto etiam Horatii loco, qui est Carm. III. 2: 29. Pro *Τὸν συννοσοῦντα* Reiskius *Οὐ συννοσοῦνr,* eodem sensu. Tale fere mendum emaculabis ex Clem. Alexandr. Paedag. II. 4. p. 194. si scribas, *συνῳδικὸς δέ ἐστιν οὗ,* pro absurdo *συμποτικὸς δέ ἐστι νῦν. interdum autem concentibus est appositus:* sc. *ὁ λόγος.*

Ver. 230. (241.) *Μάντεων λεγόντων.* Hoc esse potest vel *προλεγόντων, vatibus praedicentibus* eventum; vel *ἀντιλεγόντων, contradicentibus:* ut Electr. 65. *ἐμοῦ λέγοντος, me vetante,* i. e. *dicente* ne faceres. *τῶν μάντεων ἀπαγορευόντων,* Herodot. III. 124. *τῶν μάντεων οὐκ ἐώντων,* Plutarch. Pelopid. p. 295. *[Sequitur: Θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας, Βίᾳ παρελθὼν Θεοὺς — Distingui potest, ἀτιμάσας Βίᾳ, παρελθὼν Θεοὺς* etc. *deinde responsis eorum per vim contemtis:* ut adludatur ad ver. 158. *ἦλθον Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν. Παρελθὼν Θεούς,* ut *παρέρχεσθε — τὴν ἀγγελίαν τοῦ Θεοῦ,* D. Lucas xi. 42. *παρελθὼν τὸν νόμον,* Lysias contr. Andocid. p. 129. ed. Tayl. *Θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,* Phoenissa. 890. „Recte Vet. ed. sic distinguit, *Μαντέων λεγόντων Θέσφατ', εἶτ' ἀτιμάσας, quamvis vates oracula creparent, nihilominus pensi non habens.*" Reiskius. Et ita Heathius, de

a) Recte legunt *τὸν οὐ νοσοῦν-* leius ad Aeschyl. Theb. 605, et
r Piersonus. Marklandus, Mus- ante eum Lambinus ad Horatii
grius, quod dudum legit Stan- Carm. III. 2. 29. *Porsonus.*

distinctione.] *(Quae sequuntur, varie distingui possunt, varie distincta sunt a viris doctis.)

Ver. 237. (248.) πάσχον. Cod. B. πασχων, schemate δι νοίας, quasi τὸν δῆμον, non τὸ πλῆθος, praecessisset. Et v 258. pro μὲν B. C. γαρ. De ἀποσκοπῶν vid. Cl. Sallier. ad Th Magistrum V. Ἀποσκοπεῦμαι, p. 101.

Ver. 238. (249.) Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες. Pulchra vera sunt haec: utrum ad rem praesentem sint, dubitari pote Hujusmodi emblemata, seu Locos Communes, paratos vero mile est Poëtas domi habuisse, cuilibet dramati vel operi ins rendos, pro argumento vel libitu suo. Sed ad illationem ista Thesei (ver. 246.) Κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι; (deinde ego tibi auxiliator ero?) Adrastus jure videtur respo dere potuisse, Quidni? licet enim tria sint genera civium, licet omnia quae supra dixisti vera sint; haec tamen non o stant, Theseu, quo minus nobis auxilio esse possis, et Argiv rum occisorum cadavera a Thebanis repetas.

Ver. 239. (250.) Ἀνωφελεῖς. *Inutiles*: nempe si comp rentur cum civibus mediae conditionis. Loquitur Theseus Atheniensis. Et hanc rem disputat Xenophon De Rep. Ath initio, ubi dicit, οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντ κοντάρχοι, καὶ οἱ πρωρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοὶ, οὗτοί εἰσιν οἱ τ δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει, μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται (f. x) πλο σιοι,) καὶ οἱ γενναῖοι, καὶ οἱ χρηστοί. Plura ibi vide. Τ' p πλειόνων delendum censet Reiskius.

Ver. 243. (254.) προστατῶν φηλούμενοι. Nonnullae Edi φιλούμενοι. perperam. Codex A. φηλουμενοι. et ita Milton vid. Lycophron. Cassandr. 785. Aeschyl. Agamemn. 501. Sch liast. Apollon. Rhod. III. 982. Flor. Christian. ad Aristoph. P cem ver. 1165. Codd. B. C. Ald. et Brubach. edit. φιλούμενοι vide Graev. Lection. Hesiod. c. xix. hoc maluit Brodaeus. φ σούμενοι Reiskius. Per προστατῶν hic intelligi possunt ii h mines populares qui a Demosthene et vett. Oratoribus appe lantur Ῥήτορες et Δημαγωγοί.

Ver. 245. (256.) τάξῃ πόλις. Non objici debet vocem π λεις in versu antecedenti occurrere; nam Euripides et cete Tragici saepe ita faciunt. Quamquam non dubito quin in mul tis locis meliora exemplaria hanc ταυτολογίαν sublatura sint. Hi bene scripsisse potuit τάξῃ νόμος z): vid. ver. 312, 313. Sto baeus vero Tit. XLI. p. 240. hos duos Iambos ita citat:

232. τιμώμενοι χαίρουσι Hippol. 8. *Porsonus*.

x) πλούσιοι etiam Morus ad Xenophontis locum. Nonnemo ὁπλῖται.

245. χλώσσῃ Stobaeus, ut mox ἡ μέση. τὰ μέσῳ pro τὰν μέσ Antiphanes Athenaei XI. p. 471. *Porsonus*.

y) φιλούμενοι etiam Stobaeus.

z) νόμος etiam Musgravius.

Τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ μέση σώζει πόλιν,
Κόσμον φυλάσσουσ' ὄντιν' ἂν δόξῃ πόλει.

llae editt. habent *τάξῃ πόλεις*. Exemplum vero repetitio-
sdem vocabuli hoc habe, ex Alcest. 712. *(ed. King.)

Τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ', αὐτὸς ὢν ΚΑΚΟΣ;
Σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
Ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς ΚΑΚΩΣ
Ἐρεῖς, ἀκούσῃ πολλὰ, κ'ου ψευδῆ ΚΑΚΑ.
Ο. Πλείω λέλεκται νῦντε, καὶ τὰ πρὶν, ΚΑΚΑ.
Παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν ΚΑΚΟῤῥοθῶν.

'er. 248. (259.) *Χαίρων ἴθι, μὴ οὐ γὰρ βεβούλευσαι κα-*
c. Deest syllaba versui; nam *μὴ οὐ* in Tragicis[a]) semper
nosyllabon, non obstante Diogene Laërtio *[(qui hoc vi-
nescivisse)] ad finem vitae Cleanthis. Codices A. B. C. ha-
ραιρων ιθι δη μη γαρ etc. Conjici posset *Χαίρων ἴθ' οὐ*
ρ—Phoeniss. 998. Vel cum Heathio, *Χαίρων ἴθ' οὐ μὴ*
Vel *Χαίρων ἄπιθι*, quod frequenter occurrit in Aristo-
et aliis, *(vel, *χαίρων ἴθι σύ· μὴ* etc.) Nulla est difficul-
sensu; et tutissimum erat edere Manuscriptorum lectio-
utcumque mendosam, cum tot conjecturis locus sit. *Βε-
νσαι καλῶς*, ut Soph. Oedip. Tyran. 1380. Isocrat. Aeginet.
εὖ βουλεύεσθαι, Herodot. I. 116.

'ersu antecedenti pro *καλὸν* omnes Codd. *καλων*. male. De-
enes contr. Aristocrat. p. 301. ed. Taylor. *καὶ τί δήπου
μν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὸν, εἰ τῶν Ἑλλήνων* etc.
Orest. 1098. *τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε* etc. Herc. Fur. 578.
ήσομεν καλὸν etc. *Καλὸν, speciosum.*

[Ver. 249. (260.) *πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν*. Vid. Wytten-
ad Plutarch. vol. VI. p. 272. *ED. LIPS.*]

Sensus duorum Chori iamborum qui sequuntur, *Ἥμαρτεν'*
νσι etc. ambiguus esse potest. De *νέοισι juvenibus*, vide
dicat ver. 160. 232. In hos Chorus videtur culpam con-
*Sit quidem ut peccaverit Adrastus: attamen non tam in
pe hujus peccati residet, quam in Juvenibus, qui eum ad
bellum impulerunt: huic autem veniam dari aequum est.*
huic, Adrasto, opponitur *νέοισι*. Praeceptum Horatii
ùtur Chorus. *Ille bonis faveatque, et consilietur amice:* et,
egat commissa. Ad *τόδε* sumo *ἁμάρτημα*, petendum ex
ἥμαρτεν. νέοισιν ἀνθρώπων, ut *νέοισιν ἀστῶν*, ver. 843.
νέοισι. „Quam absurdum hoc de sene Adrasto, qui ipse
165.) se *πολιὸν* appellavit? Sed obliviosus et contradictio-
plenus est Euripides, et decorum non curat.“ *Reiskius.*
Alii forsan aliter conclusissent; nempe, *νέοισι* non posse in-
de Adrasto, quia ipse (ver. 165.) se *πολιὸν* appellaverat.

[a]) *ere, non semper*, inquit Brunckius ad Eurip. Orest. 598. *Porsonus.*

Sane, si tam enormiter peccat Euripides, quam eum accu
Vir Clarissimus, non jam sapientissimi, prout semper habi
est, sed stupidissimi Poëtarum apud Veteres et Recentiores
pellationem jure meritus fuisset. Si probari quidem potuit, E
ripidem, sic ut Virgilium in Aeneïde, morte, vel casu alic
praeventum, has Tragoedias imperfectas et inemendatas r
quisse, et nunquam publicasse; de illius erroribus quidli
concedi posset. Sed hoc nunquam, quantum scimus, illi ob
ctum fuit. Hoc autem loco, νέοισι non potest intelligi de Ad
sto: nam τῷδε clare opponitur τῷ νέοισι: τῷδε vero non
test alium denotare quam Adrastum. Hac igitur parte Euri
des certissime culpa vacat. Qui hos magnos Veteres error
incusamus, saepe circumspicere ac nosmet ipsos intueri op
est, ne damnare videamur quae male intelligimus. Haec
studio Virum doctissimum *(et ingeniosissimum) culpandi,
Euripidem defendendi, invitus dico. Sam. Petitus Miscell.
17. pro νέοισι legit νόοισι. satis commode, ut opinatur H
thius. Ἥμαρτεν, *sit ut peccaverit*, ut Τέθνηκα, *sim morti
sim interfecta*, Androm. 334. Cum potentiali et ἄν, Helen. 10
Πείσαιμ' ἄν: *sit ut persuadeam.* Cum futuro indicativi, eod
sensu, Iphig. Aul. 1185. Εἶεν· θύσεις δὲ τὴν παῖδ'· *Esto: sit
macteberis filiam.* *[Cum praeterito rursus Helen. 1065. F
δὴ παρῆκεν, vel παρῆκεν· *Fac eum concessisse*, ut vertitur.
curatius, *Et sane sit ut concesserit.*]

Ver. 252. (263.) Οὗτοι δικαστὴν εἱλόμην etc. Hoc respo
sum Adrasti ad fastuosam, uti videbatur, Thesei oratione
animosum est et pulcrum, et Principe, in infortuniis posi
dignum. Barnesius, opinor, supplevit σ' ante εἱλόμην· qu
quidem satis necessarium videtur, sed incertum est an ibi co
locari debeat; poni enim potest ante ἀφίγμεθα, *(vel ante ἐμ
Hi duo Iambi, hic et proxime sequens, inverso ordine olim
gebantur. eos recte restituit Barnesius, auctoribus Scaliger
Heinsio, Duporto. *[Pro Ἀλλ' ὡς ἰατρὸν Reiskius legit, Ο
ὡς. Sed, Ἀλλ' ὡς ὀναίμην ver. 256, probat Euripidem h
scripsisse, Ἀλλ' ὡς ἰατρόν.] Ver. 254. (265.) πράξας μὴ καλ
ambigua est locutio; nam de *passione* aeque bene intelligi p
test ac de *actione.*

Ver. 257. (268.) τοῖσι σοῖς. Vix possum credere Scalige
rum conjecisse τοῖς ἴσοις: quia haec lascivia judicio Scaliger
indigna est. τοῖσι σοῖς, *tuis rebus* vel *verbis*, est, tuis condi
tionibus, tua sententia, eo quodcumque tu statueris. Iphig.
1167. ἦ με χρὴ λέγειν τὰ σά; *aut oportet me dicere tua?*
pro te loqui. τ' ἀπὸ σοῦ, Electr. 280. *tua verba.* In sim
Sophocles Ajac. 1283. εἶμ', ἐπαινέσας τὸ σόν· *abeo, tuam
probans sententiam*, vel *quod tu dicis*: ut τὰ σὰ ibid. ver. 1

ἐπὶ μὲν πόδα, vide Cataletam ad M. Antonium Pisonem scripta sint in versione apud Herodot. IV. ubi verti debuit, *Quid enim fecisse possimus, si* etc. nunc vertitur, *Quid enim eadem subeamus ac*
8. (269.) Ἄγ', ὦ γεραιαί. Interpretes videntur hic ὦ γεραιαί· vertentes, *Sed*, o *anus*: ut ver. 869.
9. (270.) καταστροφῇ. Vertitur, *in reditu*. Bro*iae parti, postremo actui*; quod non intelligo. Cor καστροφῇ. sed prius idem fecerant Scaliger et Dupon te Heathio. γλαυκὴν χλόην φυλλάδος παναστροφῆ est ἱκετηρίας seu *rami supplicii*. per γλαυκὴν χλόην telligit *frondem viridem olivae*, per παναστροφῆ lana *cinctam*. vide Barnes. ad ver. 10. Apollyhum Ep pplic. 22. *[Quidnam vero sit *viridem herbam frond* nteri et Barnesii; vel *viridem herbam ramis obdu* rsione Heathii, non intelligo. Reiskius legit φυλλάδος *psis*, *folia quibus caput cingitur et tegitur*.] Sed ie *tonsae* erant (ver. 97.) non *coronatae*. Athenaeus 5. p. 675. A. de iis qui in luctu sunt: ἐρεσιχθόνιός τος, κολοβοῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τῇ τε κουρᾷ τῶν τρι῀ τῶν στεφάνων ἀφαιρέσει. Quin et στέμματα quae pplices, et quibus dicuntur ἱκτήριοι apud Soph. . et alibi, non in capitibus, sed in manibus gesta tum Homeri istud, Στέμματ' ἔχων ΕΝ ΧΕΡΣΙΝ. ubi verti debuit *instructi*, non obstante Triclinio *ramis*, *Ramos supplicatorios gestantes*. Sic et Hera Ἱκτῆρ' ἔντροπά σε, καὶ κατὰ στεφὰν χερσὶν, Sed sup *per coronas in manibus meis*: male legitur Κατα-

0. (271.) Recte explicat Barnesius πυρφόρον Θεὰν, *Deam*, Cererem: ob lampada, quam manu gestans, pinam quaesivit. Non igitur opus πυροφόρον, li Ceres, et καρποφόρος (Aristoph. Ran. 385.) appel innus Imp. VI. 43. Μήτι ὁ Ἥλιος τὰ τοῦ Τιτίου , μήτι ὁ Ἀσκληπιὸς τὰ τῆς Καρποφόρου; ita forte ulgo, ὕετοῦ: et καρποφόρον vertitur *telluris*. De ; sive *Pluvio*, vide Bergler. ad Alciphron. III. 36.
1. (272.) μάρτυρας, ἡλίου τε φῶς. Lego μάρτυρ', m anapaestum in 4° loco. Consentiunt omnes Codd. ita conjecerat Scaliger.
3. (274.) Ὅς Πέλοπος ἦν παῖς. Ante hunc ver aliquid quivis videt. Brodaeus notat, „Hic luxa Codex." Canterus supplevit, *Tua tamen mater, The-*

t Valckenaerium ad c) Sed ibi vulgatam defendit Musgravius. *Porsonus.*

seu, erat filia Pitthei: quod Barnesius vertit, Ἡ σὴ δὲ μήτηρ Πιτθέως ἔφυ τέκνον, Ὃς Πέλοπος ἦν παῖς· etc. Mihi videri deesse plura. *(Vide Heraclid. 208. Nam tres istos Iambos quos pro Supplemento in edit. priore posueram, jam didici ex cl. Musgravii Lection. Eurip. I. 20. esse Philippi Melancthonis.

*[Postquam haec scripseram, ab amico mittebatur mihi supplementum hujus loci in tribus iambis, sumtum ex editione veteri in 12° duobus tomis, cujus neque Locus neque Tempus impressionis nominabatur. initio secundi tomi inerat hoc signum $\frac{P}{B}$, quod putatur esse Petri Brubachii, typographi Francofurtensis, cujus Editionem Sophoclis in 4° Francofurt. 1544. memorat Cl. Fabricius Biblioth. Graec. T. I. p. 683. et Aristophanis eod. anno. 8°. In ceteris congruere mihi narrabatur (sed non ita est) haec editio cum Aldina 1503. excepto hoc Supplemento, quod Aldinae deest,

Τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυά σε χρεών,
Τοῖς οὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀμύνειν εὐσεβές.
Ἡ γὰρ τεκοῦσά σ' ἐστὶ θυγάτηρ Πιτθέως,
Ὃς Πέλοπος ἦν παῖς· etc.

Duo priores versus in metro mendosi sunt. Primus ita legendus videtur, Τῶν συγγενῶν δὲ δάκρυά σ' αἰδεῖσθαι χρεών. Secundus reformari potest, vel ita, Τοῖς τ' οὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀμυνεῖν εὐσεβές: vel, Τοῖς τ' οὐ παθοῦσ' ἄξι' ἐπαμύνειν εὐσεβές. quae secunda in ἀμύνειν vel ἐπαμύνειν longa est, in ἀμυνεῖν (in futuro) brevis. hoc pendebit ex Codicibus, (si qui forte hos versus olim exhibituri sint) ut et istud, utrum secundus Iambus primo praeponi debeat: quo casu, invenietur forte scriptum Τοῖς δ' οὐ—et, Τῶν συγγενῶν τε δάκρυά σ' αἰδεῖσθαι. Ratio hujus transpositionis erit, quia γὰρ istud sequi debet Τῶν συγγενῶν, utpote ab eo pendens. Ceterum, genuini mihi videntur hi versus, et eos, sicut erant, cum versione edidi: precario tamen, prout oportuit, donec ab aliis exemplaribus stabiliantur. quamobrem nihil mutavi in numeratione versuum. De stemmate quod hic memoratur, vide Heraclid. 208.

Nactus jam Animadversiones doctissimi Reiskii in Euripidem, in versu primo, ex citatione ejus, deesse video Pronomen σε: rectene, an casu, et errore Typothetae, nescio.*) si recte mallem Τῶν συγγενῶν δὲ δάκρυ ἄιδεῖσθαι χρεών, quam Τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυα χρεών, correpta, ut ille, ultima syllaba in αἰδεῖσθαι ante consonam: quod in iambo Tragico factum nunquam vidi ne ante vocalem quidem. Fortibus certe argumentis opus erit, ut probetur, contra omnem antiquitatem vanam et imaginariam (ut Ille ait, ad Iphig. Taur.

[*) Habet σε ed. Brubach. *ED. LIPS.*]

ongum *αι* ante consonam non posse corripi, nemo paulo ior est, qui hodie dubitet:" *Pierson.* ad Moerin Atti- *Σμώμενος*, p. 355. Post hoc Ciceronis effatum de Me- ulto plura adjici possent ex aliis Antiquis qui hanc rem intellexerunt) nemo, opinor, sua praejudicia tali testi- pponet. Idem et de Choricis Tragicorum, aeque ac de et Trochaïcis, verum esse comperietur: vide locum Dio- licarnassensis citatum infra ad ver. 367. Facile fieri et sine aliqua culpa nostra, ut nos metrum Tragicorum digamus: sed fieri vix potest, ut res sit imaginaria istud tot magni Viri aliter pronunciaverint.]

264. (275.) *Ταυτὸν πατρῷον αἷμα*, Id est, *eandem pa-* on *paternam*, quod falsum esset) *originem*, idem genus, ortum, quod ad *patriam* attinet. Sic *πόλει πατρῴᾳ*, Noster Autolyco, ed. Barn. p. 459. quod est *πάτριον*. ic Fab. 365. Hemsterhusius ad Lucian. (T. I. p. 384. notat, „castigatissimi Veterum scriptores aliquando *πά-* *πατρῷα* promiscue deprehenduntur usurpasse." Vide ad Alciphron. II. 4. p. 264. Euripidem Heraclid. 877. 7. 89. *[Pro *κεκτήμεθα* Reiskius *κεκτημένοι*. Sensus nus videtur in vulgata, et consentiunt exemplaria.]

265. (276.) *Τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα;* Forte ex *Επτ. ἐπὶ Θήβ.* 105. *Τί ῥέξεις, προδώσεις παλαίχθων σὰν γᾶν;*

268. (279.) *Δοῦλοι δὲ βωμοὺς Θεῶν.* Codices A. B. C. ut *θὴρ* et *πόλις*. quod admisi. Plutarchus De Super- 66. E. *ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμός*. Stobaeus tamen Tit. ctinet *Δοῦλοι*. *Θεῶν* est monosyllabon.

271. (282.) *Βᾶθι. τάλαιν'. ἱερῶν* etc. Una aliqua ex

Βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα,
Τέκνων τεθνεώτων κομίσαι δέμας, (ὦ μελέα 'γὼ)
Οὓς ὑπὸ τείχεσι etc.

Vulgo plene distinguitur post *βαλοῦσα*, et legitur *τε θνατῶν* [illegible] *μισαι δέμας. ὦ μελέα* etc. *Τεθνεώτων* (*τεθνώτων* pro *τεθναότ*[illegible] legit Heathius) est trisyllabum, ut apud Homerum et Apol[illegible]nium Rhodium III. 747. *Μητέρα τεθνεώτων* etc. ubi vide H[illegible] Stephanum. *ἀντίασον κομίσαι* (non *κόμισαι*) *supplica illi* [illegible] *referat, reportet*, (vel *ad sepulturam efferat*) *filiorum m*[illegible] *tuorum c*[illegible]*ora*, ut ver. 126. *Κομίσαι σε, Θησεῦ, παῖδ*[illegible] *Ἀργείων θέλων*. Interjectio vocum, *ὦ μελέα ἐγὼ*, similis est [illegible] Soph. Oed. Col. 785. 1402. Nostro Phoeniss. 1627. ed. Ki[illegible] Aristoph. Thesmophor. 1047. *Οὓς*, quasi praecessisset *υἱ*[illegible] pro *τέκνων*: vide ad ver. 44. Pro *δέμας* Cod. B. *παιδας*. L[illegible] quoque posset—*δέμας, ἁ μελέα 'γὼ Οὓς ὑπὸ* etc. sine par[illegible]thesi, ut Hecub. 232. Reiskius pariter legit *τεθνεώτων*, et [illegible] mittit ad ver. 126.

Ver. 275. 276. (286. 287.) [f])Ita horum versuum met[illegible] constituenda,

Ἰώ μοι.
Λάβετε, φέρετε, πέμπετε, κρίνετε
Dimeter Trochaïcus.
Ταλαίνας χέρας γεραιὰς
Glyconius. *Heathius.*

Sed quid sit *κρίνετε* (vel Reiskii *κλίνετε*) *χέρας*, nescio. *λάβ*[illegible] *φέρετε, πέμπετε*, eodem ordine occurrunt Hecub. 62. adeo [illegible] formula esse videri possit. Vide ibi Paraphrasten Graec[illegible] qui videtur ea intellexisse non magis quam ego intelligo.

Ver. 277. (288.)

Πρὸς γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι
Ἄντομαι, etc.

Forte, quia hi plerique hexametri sunt,

Πρὸς σὲ γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλά-
δ' ἄντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα etc.

Primus est integer hexameter, ultima syllaba in *Ἑλλάδι* pro[illegible]cta in sequentem versum, ut Phoeniss. 808.

Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα-
τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα, Κιθαιρών.

Vide Hephaestionem p. 14. In Iambis, *[ut probabo ad I[illegible] Aul. 929.] hoc interdum fit; in Anapaestis, saepissime. *Π*[illegible] *σὲ γενειάδος*, ut Hippol. 605. *πρὸς σὲ δεξιᾶς*, et 607. *Ὦ πρὸ*[illegible]

f) In vulgari versuum dispositione nihil videtur peccatum. Sunt enim duo dechmasi dimetri.

Ἰώ μοι λάβετε φέρετε πέμ[illegible]
⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ –
κρίνετε ταλαίνας χέρας γε[illegible]
– ⏑ ⏑ ⏑ – – | ⏑ – ⏑ – –

κάτων etc. Plura vide apud Valckenaerium ad Phoeniss. 1659. ἀ, πρὸς σὲ τῆσδε μητρός. Heathius legit, *Πρὸς γε γενείας*, etc.

Ver. 279. (289.) Scaliger distinguit, *Γόνυ καὶ χέρα δειλαί-* etc. praecedentia distingui possent,

Δύτομαι ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ
Καὶ χέρα, δειλαίαν
Οἴκτισαι etc.

ita Heathius. Sed non opus est mutare positionem vocis *Γόνυ*.

Ver. 280. (290.) *Ἱκέταν*. Lego *Ἱκέτιν*· foemina enim loqui-, et titulus dramatis est *Ἱκέτιδες* non *Ἱκέται*. Hanc vocem iter depravatam Plutarcho restituit Gronovius Observat. IV. 5.

Ver. 281. (291.) *Ἦ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰηλεμὸν οἰκτρὸν ὕμν. Ἀλάταν*, *erronem* se appellat Chorus, quia ab Argis , ad Eleusina, vagatus est: si sanus sit versus: mendum o subesse puto: saltem in distinctione.

Ver. 282. (292.) *τέκνων*. Chorus appellat Thesea *τέκνον*, admodum Nutrix Hippolytum, Hippol. 616. 620. quod blandientium est. interdum mitis animi indicium, ut in isto ami ad Divitem in inferno, Luc. xvi. 25.

Ver. 283. (293.) *ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ*. *In tuo tempore:* utpote dignum seculo Thesei. De locutione vide Horat. Vitringae admadv. *ad Vorstium* p. 215. in calce Observationum Lamberti Bos.

Ver. 284. (294.) *ἐπιδάκρυον*. Forte disjunctim *ἐπὶ δάκρυον*. disjungunt Portus, Reiskius, et Heathius. hic tamen ita, ut *ὧν βλεφάρων* regatur a praepositione *ἔπι*, post posita. Aliter Lucas ix. 38. *ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου*· quod et hic verum puto, nempe, *βλέψον ἐπὶ δάκρυον ἐμῶν βλεφάρων*, non, *βλέψον δάκρυον ἐπὶ ἐμῶν βλεφάρων*.

Ibid. περὶ σοῖσιν Γούνασιν ὧδε πιτνῶ. Quod est *περιπτύξαι ἐν* Iph. Aul. 992. *ἀμπίσχειν γόνυ χερὶ*, supra hac Fab. 165. *ἀμφιπιτνεῖν γόνυ*, 278.

Ver. 286. (296.) *Μῆτερ, τί κλαίεις;* Eadem sententia Iph. ul. 1122. *Τέκνον, τί κλαίεις;* confer caetera: et vide ad ver. 0. de peplo oculis obtento, in luctu.

Ver. 287. (297.) *δυστήνους γόους Κλύουσα τῶνδε*. Vel *στήνων—τῶνδε*, *harum infelicium.*

Ver. 288. (298.) *κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι*. Hoc est, verbis Herodoti III. 14. *ἐσῆλθε οἰκτός τις*. Usus particulae *τι*, cum quis affectu aliquo commotum sentit. Plutarchus Nicia p. 541. C. *αὐτὰ τοῦ Νικίου λέγοντος, ἔπαθε μέν ΤΙ καὶ πρὸς τὴν ὄψιν*

35. *γούνασιν*. De hac forma 752. 859. Alcest. 968. Androm. e Markland. ad Eurip. Iph. 529. 861. *Porsonus.*
1221. Taur. 36. Adde Hec.

αὐτοῦ; καὶ πρὸς τοὺς λόγους, ὁ Γύλιππος. Sic et Lysandro p. 484. A. Xenophon Conviv. p. 873. D. οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ ΤΙ τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. g) Athenaeus VIII. 7. p. 346. προσπεπονθέναι ΤΙ ὑεῖ; tangi aliquo affectu.

Istud γὰρ similiter poni videtur Phoeniss. 978. ed. King. Κρέον, τί σιγᾷς;—κἀμοὶ ΓΑΡ οὐδὲν ἧττον ἔκπληξις πάρα. Hic vero tota sententia subintelligitur, *Non tamen miror*: NAM *et me aliquid pervasit*, commovit; (vid. ad ver. 8.) id est, commotum me sentio: et ita forte in loco Phoenissarum.

Ver. 290. (300.) ἐσχάραις. Ald. et Cod. A. εσχατιαις. quod sequitur Brodaeus. B. αισχατιαις. male omnes. Vetat autem Theseus matrem *flere dum assideret aris* (ἐσχάραις) *Cereris*, quia nihil triste conveniebat sacrificantibus. unde Chorus ad Clytaemnestram (Iph. Aul. 1487.) dicit, *non lacrymari decet in sacris*, vide Plutarchum in Fabio p. 184. E. Sed praecipue in Cereris sacris hoc cavebatur: Livius XXXIV. 6. *quia Cereris sacrificium, lugentibus omnibus matronis, intermissum erat, Senatus finiri luctum triginta diebus jussit.* et XXII. 56. *adeoque totam urbem opplevit luctus, ut sacrum anniversarium Cereris intermissum sit; quia nec lugentibus id facere est fas, nec ulla in illa tempestate matrona expers luctus fuerat.*

Ver. 292. (302.) οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς. Ἔφυς, *es*, ut Bacch. 665. Aristoph. Acharn. 978. πέφυκας idem, Phoeniss. 86. Ἔφυ, ib. ver. 205. 472. et passim. Interrogationem recte omisit Barnesius. Theseus dicit Matri, *Tu ex illarum numero non es*; i. e. non es *misera*. nam illa modo dixerat, *O miserae mulieres!* sic ὧν ἐφευρεθεὶς, *ex quorum numero tu inventus*, Electr. 952. Plena locutio est, Οὐ σὺ ἔφυς (i. e. εἶ, *es*) ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶνδε. *[Heathius vertit, *non tu harum gnata es*. Barnesius, *non tu illorum* (i. e. *mortuorum*) *mater es*. Mirum videtur quemquam qui Poëtas legit, ambigere potuisse de sensu hujus loci. Herodot. V. 92. p. 319. Ἀμφίονι δὲ, ἐόντι τουτέων τῶν ἀνδρῶν γίνεται θυγάτηρ χωλή· i. e. ὄντι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτων τῶν ἀνδρῶν. Sic τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων, i. e. ἐκ τῶνδε, vel ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶνδε, hac Fab. 881. et τούτων γενοῦ μοι. Aristoph. Νεφ. 107.]

Ver. 293. (303.) Εἴπω τὶ, τέκνον. Vir Cl. Sam. Clarkius ad Homer. Iliad. *A*, 51. dicit, si recte intelligo, vocem τέκνον in Iambis Tragicorum et Comicorum primam syllabam semper corripere. Hoc loco certe τέκνον primam producit, et 455. Phoeniss. 541. 1280. ed. King. Iph. Aul. 1465. Bacch. 1364. Med. 894. Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας. Heraclid. 48. Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο, λαμβάνεσθ' ἐμῶν Πέπλων.

Ver. 295. (305.) εἰς ὄκνον—μῦθος—φέρει. Neque εἰς τὸ

g) Macho Comicus. *Porsonus.*

, ut putabat Brodaeus; neque εἰς ὄκνον φέρει est εἰσφέρειν, ut voluit Barnesius: sed φέρει εἰς ὄκνον significat, *tendit, spectat, fert ad cunctationem*, id est, *cunctari me facit.* cutio Ionibus cum Atticis communis (lingua enim Ionica erat us Attica) sicut multae aliae quas falso docemur esse meræ icas. Herodotus VIII. 142. φέρει εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα *tinet ad totam Graeciam.* Idem I. 10. ἐς αἰσχύνην φέρει *dit ad probrum.* ubi vide doctiss. Jac. Gronovium, qui notat e esse Herodoteum. Imo et Euripideum, ut Herodoti plera- a. nam ita rursus scribit Iphig. Aulid. 562. *[et Helen. 1070. κελεύει, ᾽ς οὐδὲν ἡ σκῆψις φέρει· sic legendum puto, φέρει, οὐδέν. vulgo, κελεύει σ᾽, οὐδὲν etc.] Quin et ob eandem ra- nem Sophocleum: vide Oedip. Tyran. 525. 527. 1010. [h]) ura videas apud Herodotum, III. 153. IV. 90. VI. 19. et alibi. l et Plutarchus ita scribit in Lucullo p. 506. E. οὐκ εἶχε συμ- ιεῖν εἰς ὅ, τι φέροι. ut jam non Ionum, vel Atticorum, sed necorum sit. Et ita aliae locutiones, quae non sunt meræ icae, vel Ionicae, sed Graecae.

Ver. 296. (306.) χρήσι᾽ ἐπικρύπτειν φίλοις. Usitatius φί- ος, quod et maluit Barnesius, et remittit ad Schol. Hecub. 0. qui, post citatum Sophoclis locum, pergit, καὶ ἄλλος· ἡ τοι με κρύψης τοῦτο, ὅπερ μέλλω παθεῖν. ubi recte corrigit ῶ᾽, ὅπερ. Addo, pro ἄλλος scribi debere [i]) Αἰσχύλος: est im versus 626. Promethei Vincti. Sic Hippol. 914. κρύπτειν ους δυσπραξίας, *celare amicos calamitates.* Si aliter sumas, nstructio erit χρηστὰ φίλοις.

Ver. 299. (309.) εὖ λέγειν *perite dicere*, ut Aristoph. Nub. 141. Noster Bacch. 267. Dicit Aethra, neque metuens vulga- em opinionem, quae est, perniciosam rem fore, si foeminae ermittantur ῥητορεύειν, amittam etc. ἀχρεῖον, *inutile*, per ἄωσιν vult *damnosum, perniciosum.*

Ver. 300. (310.) τοὐμόν γ᾽ἁλόν, *quod mei est officii.* Brodaeus.

Ver. 301. (311.) Cod. C. ἐγωγε pro ᾽Εγὼ δέ. et 303. σφα- ῆς A. C. pro Σφαλῇ: *[quasi legissent, Σφάλης γὰρ ἂν (non ἐν) τούτῳ μόνῳ, *Offendere enim poteris hac una re, quamquam in liis recte sentiens.*]

Ver. 304. (314.) ᾽δικουμένοις. Vertitur haec vox a Bro- aeo et interpretibus, quasi ad *personas* spectaret. Sed si ar- umentum propius intuearis, videri potest significare, *ob res juste factas:* nempe a Creonte et Thebanis, ut τοῖσιν ἡμαρτη- ένοις Orest. 461. τῷ σταυρῷ, *ob crucem*, Galat. vi. 12. Infra

h) Oed. Col. 1420. Schol. Ae- hyl. Prom. 1065. Procop. apud uidam in v. ἐπιεικῶς. Jo. An- tiochen. Excerpt. Valesii p. 834. *Porsonus.*

i) Vide Porsonum in Addend. ad Hecub. 1169.

αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους, ὁ Γύλιππος. Sic et Lysandr 434. A. Xenophon Conviv. p. 873. D. οὐδεὶς οὐκ ἔπαθέ Τ. ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. [g]) Athenaeus VIII. 7. p. 346. προσπεπονθ Τί δεῖ, *tangi aliquo affectu.*

Istud γὰρ similiter poni videtur Phoeniss. 978. ed. I Κρέον, τί σιγᾷς;—κἀμοὶ ΓΑΡ οὐδὲν ἧττον ἔκπληξις πάρα. vero tota sententia subintelligitur, *Non tamen miror:* NAM *aliquid pervasit,* commovit; (vid. ad ver. 8.) id est, comm me sentio: et ita forte in loco Phoenissarum.

Ver. 290. (300.) ἐσχάραις. Ald. et Cod. A. εσχατιαις. sequitur Brodaeus. B. αισχατιαις. male omnes. Vetat a Theseus matrem *flere dum assideret aris* (ἐσχάραις) *Cereris,* nihil triste conveniebat sacrificantibus. unde Chorus ad Cl mnestram (Iph. Aul. 1487.) dicit, *non lacrymari decet in s* vide Plutarchum in Fabio p. 184. E. Sed praecipue in Cereris hoc cavebatur: Livius XXXIV. 6. *quia Cereris sacrificium gentibus omnibus matronis, intermissum erat, Senatus fini ctum triginta diebus jussit.* et XXII. 56. *adeoque totam opplevit luctus, ut sacrum anniversarium Cereris intermissu quia nec lugentibus id facere est fas, nec ulla in illa temp matrona expers luctus fuerat.*

Ver. 292. (302.) οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς. Ἔφυς, *es,* ut B 665. Aristoph. Acharn. 978. πέφυκας idem, Phoeniss. 86. ib. ver. 205. 472. et passim. Interrogationem recte omisit nesius. Theseus dicit Matri, *Tu ex illarum numero non es* non es *misera.* nam illa modo dixerat, *O miserae mulieres ὧν ἐφευρεθεῖς, ex quorum numero tu inventus,* Electr. 952. na locutio est, Οὐ σὺ ἔφυς (i. e. εἶ, *es*) ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τ *[Heathius vertit, *non tu harum gnata es.* Barnesius, *n illorum* (i. e. *mortuorum*) *mater es.* Mirum videtur quem qui Poëtas legit, ambigere potuisse de sensu hujus loci. dot. V. 92. p. 819. Ἀμφίονι δὲ, ἐόντι τουτέων τῶν ἀν γίνεται θυγάτηρ χωλή· i. e. ὄντι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτων τῶ δρῶν. Sic τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων, i. e. ἐκ τῶνδε, vel ἐ ἀριθμοῦ τῶνδε, hac Fab. 881. et τούτων γενοῦ μοι. Ari Νεφ. 107.]

Ver. 293. (303.) Εἶπω τι, τέκνον. Vir Cl. Sam. Cl ad Homer. Iliad. *A,* 51. dicit, si recte intelligo, vocem τ in Iambis Tragicorum et Comicorum primam syllabam s corripere. Hoc loco certe τέκνον primam producit, et Phoeniss. 541. 1280. ed. King. Iph. Aul. 1465. Bacch. Med. 894. Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας. Heracli Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο, λαμβάνεσθ' ἐμῶν Πέπλων.

Ver. 295. (305.) εἰς ὄκνον—μῦθος—φέρει. Neque εἰ

g) Macho Comicus. *Porsonus.*

est, ut putabat Brodaeus; neque εἰς ὄκνον φέρει est εἰσφέρει ὄκνον, ut voluit Barnesius: sed φέρει εἰς ὄκνον significat, *tendit, spectat, fert ad cunctationem*, id est, *cunctari me facit.* Locutio Ionibus cum Atticis communis (lingua enim Ionica erat vetus Attica) sicut multae aliae quas falso docemur esse mere Atticas. Herodotus VIII. 142. φέρει εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· *pertinet ad totam Graeciam.* Idem I. 10. ἐς αἰσχύνην φέρει· *tendit ad probrum.* ubi vide doctiss. Jac. Gronovium, qui notat hoc esse Herodoteum. Imo et Euripideum, ut Herodoti plerasque. nam ita rursus scribit Iphig. Aulid. 562. *[et Helen. 1070. — κελεύει, 'ς οὐδὲν ἡ σκῆψις φέρει· sic legendum puto, φέρει ἐς οὐδέν. vulgo, κελεύει σ', οὐδὲν etc.] Quin et ob eandem rationem Sophocleum; vide Oedip. Tyran. 525. 527. 1010. [h]) Hora videas apud Herodotum, III. 133. IV. 90. VI. 19. et alibi. sed et Plutarchus ita scribit in Lucullo p. 506. E. οὐκ εἶχε συμβαλεῖν εἰς ὅ, τι φέροι. ut jam non Ionum, vel Atticorum, sed Graecorum sit. Et ita aliae locutiones, quae non sunt mere Atticae, vel Ionicae, sed Graecae.

Ver. 296. (306.) χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλοις. Usitatius φίλους, quod et maluit Barnesius, et remittit ad Schol. Hecub. 70. qui, post citatum Sophoclis locum, pergit, καὶ ἄλλος· ἤ τοι με κρύψῃς τοῦτο, ὅπερ μέλλω παθεῖν. ubi recte corrigit πεῦθ', ὅπερ. Addo, pro ἄλλος scribi debere [i]) Αἰσχύλος: est enim versus 626. Promethei Vincti. Sic Hippol. 914. κρύπτειν φίλους δυσπραξίας, *celare amicos calamitates.* Si aliter sumas, constructio erit χρηστὰ φίλοις.

Ver. 299. (309.) εὖ λέγειν *perite dicere*, ut Aristoph. Nub. 1141. Noster Bacch. 267. Dicit Aethra, neque metuens vulgarem opinionem, quae est, perniciosam rem fore, si foeminae permittantur ῥητορεύειν, amittam etc. ἀχρεῖον, *inutile*, per μείωσιν vult *damnosum, perniciosum.*

Ver. 300. (310.) τοὐμὸν καλὸν, *quod mei est officii.* Brodaeus.

Ver. 301. (311.) Cod. C. εγωγε pro Ἐγὼ δέ. et 303, σφαλῇς A. C. pro Σφαλῇ: *[quasi legissent, Σφάλῃς γὰρ ἂν (non ἐν) ὑπῷ μόνῳ, *Offendere enim poteris hac una re, quamquam in iis recte sentiens.*]

Ver. 304. (314.) 'δικουμένοις. Vertitur haec vox a Broeo et interpretibus, quasi ad *personas* spectaret. Sed si armentum propius intuearis, videri potest significare, *ob res iste factas:* nempe a Creonte et Thebanis, ut τοῖσιν ἡμαρτηκοῖς Orest. 461. τῷ σταυρῷ, *ob crucem*, Galat. vi. 12. Infra

Oed. Col. 1420. Schol. Aeschyl. Prom. 1065. Procop. apud Adam in v. ἐπιεικῶς. Jo. Antiochen. Excerpt. Valesii p. 834. *Porsonus.*

i) Vide Porsonum in Addend. ad Hecub. 1169.

ver. 1042. Androm. 919. et pro δ' melius opinor legi po
σ', i. e. Πρὸς τοῖσδε, σ' εἰ μὲν μὴ 'δικουμένοις etc. Τολμη
εἶναι, est *Confidere*, bene sperare, μεστὸν ἐλπίδων ἀγαθῶν,
nophon Ἑλλην. III. p. 500. A. Vera haec puto.

Ver. 305. (315.) εἶχον ἡσύχως. Vel εἶχον ἥσυχος, *tacu*
sem. Vide ad Iph. Aul. 1133. Herodot. VIII. 65. ἀλλ' ἔχ' ἥ
χος. Medea 550. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Sic ἄφοβος ἔχε, Orest. 12

Ver. 306. (316.) τὴν τιμὴν φέρει. Non placeret *ΤΗΝ*
μὴν, nisi scirem a Veteribus notatum, Atticos in accusativo s
nonnunquam ponere articulum πλεονάζοντα. Reiskius conj
aut πρὸς τιμὴν, aut aliquid quod sensu πολλὴν reddat.

Ver. 310. (320.) καταστῆναι. „Καταστῆσαι, ob sequ
„παῦσαι. si καταστῆσαι probum esset, deberet quoque παύ
„σθαι legi. quod metrum non sinit. *Reiskius.*" *[Minore adh
mutatione rem confeceram, ut putavi; nempe, repeten
*(Repetiveram) σ post συγχέοντας versu 311. συγχέοντάς σ' Ἑ
λάδος Παῦσαι. Et tunc constructio foret, ἄνδρας βιαίους κ
ταστῆναι εἰς τήνδ' ἀνάγκην σῇ χερὶ, σέ τε παῦσαι [τοὺς] σ
χέοντας [τὰ] νόμιμα πάσης Ἑλλάδος' *ut viri violenti compella*
tur ad hanc necessitatem tua manu, et ut tu compescas eos
confundunt instituta totius Graeciae. Herodotus V. 23. Σὺ τ
νυν τοῦτον τὸν ἄνδρα παῦσον ταῦτα ποιεῦντα.

Ver. 312. (322.) Pro[k]) τὸ γάρ τοι Stobaeus Tit. 41. τὸ
τοι. et pro νόμους (ver. 313.) αὐτοὺς in contextu. quae mira
varietio.

Ver. 314. (324.) Ἐρεῖ δὲ δή τις. Idem hemistichium Ph
nis. 585.

Ver. 319. (329.) Χρῆν ἐκπονῆσαι. Opinor, χρῆν σ' ἐκ
νῆσαι. Versu praecedenti, εἰς κράνος βλέψαντα, καὶ λόγ
ἀκμὴν, ut Electr. 378. τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων etc.
sensu diverso, licet eadem locutione.

Ver. 321. (331.) *[Ὁρᾷς ἄβουλος etc. Constructio est,
puto: Ὁρᾷς, σὴ πατρὶς μεκερτομημένη (ἦν) ὡς ἄβουλος,
κερτομοῦσιν, ὡς ἀναβλέπει Γοργόνα. *Vides, patria tua ir*
(fuit) *quasi consilii expers, ab iis qui subsannantes dicunt,*
ASPICERE GORGONEM. Γοργόνα βλέπειν, vel ἀναβλέπειν, *Gor*
nem aspicere, videtur significare idem quod stupidus fieri,
pis fieri, *metu* et *stupore* amittere omnem sensum, et pote
tem agendi: unde Orestes servo dicit (Orest. 1520.) ed. B
Μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γόργον' εἰσιδών; *Num me*
ne lapis fias, sicut qui aspexit Gorgonem? vide et Alcest. 11
Electra 856. Κάρα 'πιδείξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων, Ἀλλ'

k) Stobaeus Trincavelli Παῦσαι τὸ γὰρ σύνεχον. et v. seq. τοὺς αὐτούς. Gesneri τὸ μὲν γὰρ σ. cum νόμους in margine, recepit Grotius.

Δίγισθον. Sic legendum, non, *Κάρα γ' ἐπιδείξων.* perspicuum fuisset, *Ὁρᾷς, ἄβουλον ὡς, κεκερτομημένην πατρίδ'.* De *Γοργώ* et *Γοργῶν* erudita vide apud Editoenissarum nuperum, ad ver. 458, 459. Pro re aliqua ponit Heliodorus Aethiopic. IV. 7. *ἡ δὲ, ὥσπερ τὴν Γοργεσαμένη κεφαλὴν — ἀνέκραγεν.* Politicum vero aliquid ntentiae subesse opinor, et Euripidem hic respicere ad poris *περιστάσεις* et occasiones. quod et alibi saepe facit. d. *Γόργον' ὡς ἀναβλέπει.* Brodaeus legit *Γοργὼν ὡς,* ndeo in 4° loco: sed voluit *Γοργὼ* Reiskio judice. quod to melius est. Barnesius, *ἀναβλέπει τοῖς κερτομοῦσιν, ὡς τινὶ, derisores suos, tanquam Gorgonem, aspiciat.* Da- Graece dicatur *ἀναβλέπειν τινὶ, aspicere aliquem,* sic πειν *τινί.* Certe exemplum locutionis desideratur. Inuidem Bacch. 1307. *Ὦι δῶμ' ἀνέβλεπεν;* quod itamen nge diverso ibi vertitur, *In quem respiciebat domus.* sus huic loco prorsus alienus est. Melius etiam forte potuit, *Ὦι δῶμ' ἀνέβλεπεν, Per quem familia mea revel, lumen rursus aspexit:* nam ex familia Cadmi nulla Pentheа soboles restabat mascula. Et hoc verum esse videtur loco Ionis ver. 1465. in re simili:

Ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς, ὅ, τε γηγενέτας
Δόμος οὐκέτι νύκτα δέρκεται,
Ἀλίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσι.

ullam tuetur (vel *revisenti*) **Solis facibus illustrata. non, ullam tuetur Solis faces:** quod foret, *ἀναβλέπων λαμπάδων;* **ἀναβλέψεσθε,** Herc. Fur. 662. Ceterum non dubito s verbis, *Γοργόνα ἀναβλέπει,* alluserit Euripides ad di- aliquod alicujus jactum in Atheniensium torporem et v, auditoribus isto tempore bene notum. Reiskius dipidem scripsisse, „*Γοργὼν ὡς πόνον βλέπει, respicit ad m laborem vultu confidenti, securo, alacri, intrepido, oculis.*“ Accipit *ὡς πόνον* pro *εἰς πόνον.* Sed *ὡς* pro ume invenitur nisi cum *ἀμφίλογοις.* vide Valckenaer. ad a. 1409. et inde emendandus Sophocles Trachin. 869. (f. *νιν, eam*) *ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους Ὡς* (f. *Ἐς*) *τούσδε* . Heathius, *Γοργὼ ὡς,* de quo hiatu vide ad ver. 109.] mi parte difficillimum puto hunc locum. De eo vide rkusium.)

r. 323. (333.) *τοῖς πόνοισιν αὔξεται.* Scil. *πατρίς.* Tacital. I. 31. *suis victoriis augeri rempublicam.* sic *αὔξειν* ver. 607. *αὔξειν πόλιν* Soph. Antig. 197. *μείζω πόλιν* Noster Iph. Aul. 572.

r. 324. (334.) *σκοτεινὰ πράσσουσιν.* Codices A. B. C. *ουσι,* quod eorum auctoritate admisi. *Σκοτεινὰ πράσ-*

τειν non est *obscura* facinora *facere*, quemadmodum vertu
sed *obscure degere*, humili et *obscura sorte uti*. nam, ut ob
vat Cl. Kusterus ad Aristoph. Plut. 341. „πράττειν apud A
cos (*Graecos* dixisse potuit) interdum significat *fortunam*
„quam *experiri*, vel, *sorte aliqua uti*. sic Aristoph. Eccles
„ver. 104. πράττει τὰ μέγιστα significat, *ad summum fortu
„pervenit*: non, ut ibi Interpres, *res maximas gerit*." Vide
plura et certiora. πράσσει εὐδαίμονα ad fin. Electrae Euripi
feliciter vivit. Aristoteles Rhet. II, 8. οἱ μεγάλα πράττοντες
εὐδαιμονοῦντες, φθονεροί εἰσι. ubi itidem male vertitur *ma
agentes*. Noster Helen. 725. πράξας τ' ἀγαθὰ, *in optima con
tione*. vide Demosthenem De Coron. p. 54. ed. Oxon. in Decr
Chersonesitarum: Aristoph. Ὄρν. 801. ἐξ οὐδενὸς Μεγάλα πρ
τει· *ex nullius momenti homine Magnus evasit et fortunat
uti vertit Interpres Graecae linguae peritissimus. Plutarchus
Cat. Maj. p. 352. A. de Carthagine: εὑρὼν δὲ τὴν πόλιν —
ταπεινὰ πράττουσαν, ἀλλὰ πολλῇ μὲν εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ
et Lysandro p. 436. B. πόλεις μοχθηρὰ πραττούσας, *civita
afflictas*. vide Agid. et Cleom. p. 796. D. et saepissime ita sc
bit Plutarchus. Recte vero Kusterus posuit, *interdum*. n
enim *semper* ita est. nam apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 91
μεγάλα πράττειν significat *gerere res magnas*: et ita sumi pō
in loco Aristoph. Ecclesiaz. ver. 104. supra citato. Hecub. 12
πράσσειν τὰ μὴ καλὰ est *facere inhonesta* vel *mala*, ut πρά
σσειν κακὰ Med. 1243. πράσσων πρᾶγμα μέγα, *rem magnam m
ditus*; Sophocl. Electr. 322. πρήγματα μεγάλα παναργάζεσθ
Herodot. V. 24. Andromach. 387. μεγάλα πράσσων *magna
cinora faciens*. ἔκραξε δεινὰ, *mala patravit*, Eurip. Electr. 9
Nimius sum. sed Junioribus haec dicta sint, quibus notand
sunt hae argutiae et differentiae, sine quarum intellectu Sc
ptores Graeci intelligi non possunt. Initio versus Reiskius sc
bit Αἶ, *Quae*.

Ver. 327. (337.) Ταρβῶ σὸν δίκῃ σ' ὁρμώμενον. Ταρβ
σε, ὁρμώμενον est *metuo te proficiscentem*, ut ver. 543. Iphi
Aul. 517. 1012. [1]) Sensus autem videtur poscere, *metuo ti
justa de causa proficiscenti*. hoc foret, ταρβῶ σοι δίκῃ γ' ὁ
μωμένῳ, vel tale quidpiam. δίκῃ absque σὺν, ut Soph. Philoc
1263. et alibi. *[Nescio an scribi possit ταρβῶ σὺν δίκῃ σ
ρμωμένῳ, ut μοι ἐστὶν pro μοι ἐστίν. nam σ' pro σοι, et μ' pr
μοι poni, nondum mihi liquet in Tragicorum Iambis.]

1) Nihil mutandum. Cognata phrasis est χαίρω δέ σ' ἐλιλυθότα n Sisypho: et χαίρω σ' εὐτυχοῦν- ια Rhes. 591. v. et Hippol. 1339. Gemella vero, ταρβεῖν τὸν πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτέ. Sopl Trach. 501. *Musgravius.*

Ver. 330. (340.) ἄλλα [1]) βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν. In re litari notissima metaphora. Aeschyl. Ἑπτ. ἐπ. Θ. 420. ξρ. δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. Auctor Rhesi ver. 183. Ψυχὴν ἐβάλλοντ' ἐν κύβοισι Δαίμονος· et ver. 446. κυβεύων τὸν πρὸς γαίους Ἄρην. Hinc ἀναῤῥίψαι τὴν μάχην Plutarch. Caes. p. 7. D. vide et Brut. p. 1002. D. et Arat. p. 1040. F. Notum ad Caesaris, *jacta esto alea.*

Ver. 332. (342.) Ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἴρηκας καλῶς, ἐμοί· διπλοῦν etc. Nihil mutant exemplaria: mendum tamen esse puto, quia Tragici non solent dicere ὦ φιλτάτη μοι, ut ὦ φιλτάτη solum; nisi aliam vocem addant, ut Ὦ φιλτάτη σύγγον', Iphig. Taur. 795. vid. et Ion. 1436. Potuit forte re,

m) Ὦ φιλτάτη, σοὶ, τῷδέ τ' εἴρηκας καλῶς·
Κἀμοὶ διπλοῦν δὲ χάρμα γίγνεται τόδε.

ρηκας καλῶς σοι, ut εἶπω καλόν σοι, 293. Pro μοι forte quis dit τοι, vel παῖ, ut Ion. 1018. cum vulgata distinctione. Si es personas retineas, σοὶ, τῷδε, et κἀμοὶ, debuisset potius se τριπλοῦν quam διπλοῦν χάρμα, *[secundum vulgatam dinctionem.

ταυτ'

Versu antecedenti Cod. B. sic, παντ'. Non male ταῦτ', *haec,* l *res hujusmodi.*

Ver. 335. (345.) κἀπεφηνάμην Γνώμην. Vel, κἀπέφην' ἐγὼ Γνώμην, etc. quia ἀποφαίνομαι, voce media, nunquam, si cte observavi, utitur Euripides; ἀποφαίνω aliquoties, sed aepius ἐκφαίνω. Nihil tamen muto in contextu: nam ἀποφαίνομαι ab aliis Atticis scriptoribus in voce media saepe usurpatur, et ἀποφήνασθαι γνώμην, in Epistola Isocratis ad Philipp. . 827. et Ionico Herodoto VII. 152. IX. 5. et saepissime: qui t ἐκφήνας γνώμην habet V. 36. Vide Plutarch. in Timoleon. ad n. Pro ἐσφάλη, Cod. A. et Aldina εσφαλην.

Ver. 340. (350.) Ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξύμην. Hoc erbum, si recte habeat (et exemplaria non discrepant) *praeanus est*, ut loquuntur, et significat, *ex* aliis *eligens induxi* unc morem in Graecos. Sic ἐξηκόντισα, *ex* me *ejaculata sum,* ph. Taur. 362. ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, *ex* Africa *Iberiam profectus*, Lucian. Dial. Mort. p. 286. Alii forte proponent εἰσελεξάμην, vel εἰσεδεξάμην. *[Cl. Reiskius dicit, εἰς Ἕλληνας onstruendum esse cum δράσας καλὰ, versu antecedenti: et uripidem non formidare trajectiones quantumvis duras et contas. Sed probandum erat exemplo, ὁρᾷν εἰς σε καλὰ ae-

1) βλήματ'. H. Stephanum Thes. p. 665. confutavit P. Wesselingius ad Herodot. III. 55. *Porson.*, et *Leck.*

m) Assentior Marklando legenti σοι, servata tamen, quae ab eo mutatur, vulgari interpunctione. *Musgravius.*

coronatae erant.] *(Supplices enim non coronatae erant. coronabatur utpote *sacrum factura.*)

Ver. 364. (374.) *αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῶ.* Pr scribo *αὐτοῦ*. Deinde, Aldina, Scaliger, Canterus, Po Heathius, legunt *ἃ ᾽ν*, i. e. *ἃ ἂν*, Barnesio *ἂν* tuente: c tionem vide. Ego hic sequor Aldinam, quia his similia a venio: ut ver. 736. *ἃ ᾽ν σὺ τυγχάνῃς* etc. sic edidit Ba cum in Editt. esset *ἂν σὺ*, et monere omisit *ἃ ᾽ν* fuisse cturam Canteri, quem vide ad hunc locum. Sic *ἂν λέγῃ* legitur pro *ἃ ᾽ν λέγῃς*, in Sophoclis Philoct. 579. *Πα ἂν λάβῃ*, pro *ἃ ᾽ν*, Aristoph. Lysistrat. 1056. *Ἂν μὴ* pro p) *Ἃ ᾽ν*, Sophocl. Oed. Tyr. 289. *κἂν δέῃ* pro *χ' ἃ ᾽ν* e. *καὶ ἃ ἂν δέῃ*, Aristoph. Thesmophor. 96.

Sententiam eandem habet Dicaeogenes apud Stobae LXXVII. Vide et duos Iambos Antiphanis Tit. LXXXI. Ceterum sumta videtur haec *γνώμη* ex dicto Thalétis qu morat Laërtius in ejus Vita, c. 37. *Οὓς ἂν ἐράνους εἰσ τοῖς γονεῦσι, τοὺς αὐτοὺς προσδέχου καὶ παρὰ τῶν τέκνων.* clare Aristoteles in Oeconom. I, 3. *ἃ γὰρ ἂν δυνάμενοι ἀ νάτους ποιήσασι, πάλιν νομίζονται παρὰ δυναμένων ἀδυ τες ἐν τῷ γήρᾳ.*

Ver. 367. (377.) *καὶ μεγάλα Πελασγία, καὶ κατ'* Quid *ἃ καὶ κατ' Ἄργος*, nescio. scio tamen non posse si re, *et circa Argos sita regio*, quemadmodum vertitur: n foret *χ' ἃ κατ' Ἄργος*, sc. *χώρα*. Bene legi potest, *καὶ Πελασγία γᾶ κατ' Ἄργος*, *et magna Pelasgia terra juxta* i. e. ea pars Peloponnesi quae vicina erat Argis, et cui A imperabat. Nam Peloponnesum olim *Πελασγίαν* dictam tradit Ephorus apud Strabonem lib. V. p. 338. C. *Π γᾶ*, ut *Μολοσσίαν γῆν* Androm. 1244. *Μεγάλα Πελασγία* *ἃ μεγάλα Δωρὶς νᾶσος* Sophocli Oedip. Colon. 728. *Ἐ μεγίστῃ*, Nostro Iph. Aul. 1378. ut ibi probabiliter leg esse notabo, pro *ἥ*. De notis, *juxta*, vide Bexam ad Act stol. xxvii. 5. *[Reiskius legit, „*καὶ *μέγαρα Πελάσγια, *κατ' Ἄργος.*“ Sed metrum adversatur. nam, ut ait Dic Halicarnass. *περὶ Συνθέσ.* sect. 19. p. 152. ed. Upton. *τῶν στροφῶν τε καὶ ἀντιστρόφων οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι μέλο —ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰ

565. *κάλλιστον ἔρανον* Thucyd. II. 45. Dionysius Hal. Art. Rhet. II. p. 256. *Porsonus.*

p) Ita dadum Heathius apud Burtonum. *Ἂν* quoque H. Steph. Alexis apud Athen. I. 19. p. 23. D. *Ὄντα γὰρ ὕφνος δήκουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι. Οὐδ' ἂν λέγῃ τις οὐδαμῶς μάθοιμεν ἄν. οὐδὲν ἂν λάβοι. Οὐδ' ἂν-* co Sophoelis *Ἂν μὴ θέλω* dit Brunckius. Alexis apud III. 24. p. 107. *ἂν θέλῃ τι θάνειν.* Vulgo, *ἂν θέλῃ. sonus.*

ς φυλάττειν. Si vero inseratur τὰ, haec regula perdetur, ut legendo μέγαρα pro μεγάλα.]

Sequentem Antistrophen obscurissimam reddidit versio. ns res ibi optat Chorus, nempe, *Ut* Theseus *referat a Thebis* is *earum occisos*; et, *Ut foedus amicitiae ineat cum Argivis.* πάρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι vertunt, *matris statuam funestam* ret. quod quis potest intelligere? Ad verbum est, *matris ob-amentum cruentum efferat*, id est, *meos filios occisos efferat*, ex terra Thebana. nam ματέρος (Chorus Argivarum matro-um loquitur) est ἐμοῦ ματέρος, mei, *quae sum* eorum *mater*, mox ver. 377. Ἄμυνε ματρὶ, πόλις, *succurre matri*, (i. e.) *o civitas*, Athenae. et ἄγαλμα, *oblectamentum*, frequenter itur *de liberis*. Sic *(infra 1164. ἄγαλμα ματρὸς, de *filia*, et) ig. Taur. 273. Νηρέως ἀγάλματα, de Nerei quinquaginta *filia-*: et δόμων ἄγαλμα *filiam* suam Iphigeniam appellat Agame-on apud Aeschylum Agam. 216. et Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, Διὸς γόνος, *Bacchus*, apud Sophoclem Antig. 1127. Vide m in Schol. Aristophan. Σφηκ. ver. 312. et Viros summae ditionis, Dorvillium τὸν μακαρίτην, ad Chariton. p. 12. et hnkenium ad Timaei Lexicon Platonicum p. 3, 4. Porro, ἐξέ-, *efferat*, ut infra 571. γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας, sc. νεκρούς. rodotus I. 36. ὡς ἄν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρας· *ut eam* (bel-m) *e regione tollamus*. *[Pro ἔτι ματέρος ἄγαλμα, Reiskius ejicit, στιβαραῖς χερσὶν ἄγαλμα. mecum interpretatur (ut et thius) φόνιον ἄγαλμα, *cruentum meum oblectamentum*, id est, os occisos. nam conjecturam ejus metrum Strophes non pati-r: cujus rei summam ego semper rationem habendam opinor.] ro Ἰνάχου, mox, scribo Τὰν Ἰνάχου. vox Τὰν periit, opinor, n praecedentibus γᾶν φίλαν. Τὴν Ἰνάχου, Heathius.

Ver. 374. (384.) τὰν εἰσαεί. Scribendum τὰν ἐσαεί. cui in ntistrophe respondet, μὴ μιαίνειν. Barnesii editio, τὰν ἐσ-.

Ver. 376. (386.) Τιμόπτολις. Scil. πόνος, *honorem adfe-* civitati, Grotius. sic Σωσίπολις λεὼς, *salutem adferens ci-ti populus*, Aristoph. Acharn. 162. ubi pro ἄν ὁ metrum ostulat [q])ἄν γ' ὁ.

Ibid. κραναῖ ποτ' ἄρα; φίλιά μοι
Τεμοῖ, καὶ τέκνοισι ταφὰς ληψόμεθα.

ro Τεμοῖ Codd. A. C. τεμει. post quam lectionem, nullus mihi e sensu hujus loci restat scrupulus, legenti et distinguenti,

κραναῖ ποτ' ἄρα; φίλιά μοι
Τεμεῖ, καὶ τέκνοισι ταφὰς ληψόμεθα;

as res in praecedenti Antistrophe, ut prius notaveram, Cho-

q) Quemadmodum edidit Brunckius improbante Porsono ad Med. 3. Confer Iph. Aul. 965.

rus optaverat, nempe, ut Theseus repeteret filiorum cadavera terra Thebana; et, ut foedus cum Argivis faceret. Haec magni momenti et praeter spem videbantur Choro, ut de iis dubitans, et vix credens, quaerat, *Perficietne haec unquam* Theseus? *foedus mecum Faciet, et filiis meis sepulturam obtinebit?* χρανεῖ ποτ' ἆρα, ut ἆρ' εἰς τοσόνδ' ἀφίξομαι; Cyclop. 619. *quamne ad tantam felicitatem perveniam?* vel, Ἀρ' ἄγε τοῦτ' ἐγὼ Πόθ' ῥῳομαι; Aristoph. *Nεφ.* 465. *Τέμνειν φίλια, secare amica*, est *secando* partes victimarum *facere amicitiam* seu foedus. ἀρθμὸν καὶ φιλίαν τέμνειν, Callimacho Fragm. Bentl. 19 sic ὅρκια τέμνειν, et σπονδὰς τέμνειν, quae ex Homero et Euripide adduxit Barnesius, quem hic vide. τέμνειν ὅρκιον Herodotus VII. 132. et passim. et ταμόντες, absolute, absque ὅρκια Idem IV. 201. *Φίλια τέμνειν* adumbratum opinor ex Homero Iliad. Γ. 73. φιλότητά κὰι ὅρκια πιστὰ ταμόντες. ubi Scholiastes φιλίαν καὶ ὅρκους πιστοὺς δι' ἐντόμων ποιήσαντες. [De Brodaeum Τεμένη pro Τεμοῖ non jam opus est ut dicam. Video nunc Alb nam ponere notam interrogationis post ληψόμεθα. Aliter de Cl. Reiskius, φιλίας μοί τ' ἐμοῖς τε τέκνοισι ταφὰς — *amicas mihi, et filiis meis, exsequias nanciscemur.*]

Ver. 378. (388.) Νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν. Id est, ὥστε μὴ μιαίνειν, *ut Thebani ne polluant jura hominum.* Unde Aristides Panath. p. 117. dicit hanc Thesei expeditionem susceptam fuisse ὑπὲρ τῆς φύσεως ἁπάσης τῆς ἀνθρωπείας. et mox, ἐπὶ τοῦ κοινοῦ νόμου. Apud Statium Theb. XII. 642. Theseus milites suos, ad hanc expeditionem profecturos, ita alloquitur:

Terrarum leges, et mundi foedera mecum
Defensura manus, dignas insumite mentes
Coeptibus.

Versu antecedenti, pro ματρὶ Reiskius conjicit μακαρία. quae vox non stabit in hoc Iambo.

Ver. 380. (390.) [V. Dobraeum ad Aristoph. Plut. v. 102 *ED. LIPS.*] Νέμεις αἰεὶ, τὸν etc. Lego et distinguo,

Σύ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
Νέμουσ', αἰεὶ τὸν δυστυχῆ πάντα φύγῃ.

Quando quis propendet ad aliquid, vel contra, eleganter dicitur πλέον vel ἧσσον νέμειν seu διδόναι isti rei. Sic τὸ πλεῖστον διδοὺς τῷ πλούτῳ ver. 407. intellige μέρος, quod exprimitur ver. 241. νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος· ubi mire Brodaeus, vir tantus, explicat, *divitum bona invicem partientes:* pro, *tribuentes plus* (i. e. plus aequo) *invidiae.* vide Helen. 923. Hecub. 867. Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, in Epigrammate Theocriti πλεῖστον διδόντες μέρος τῷ etc. Philo περὶ ἀφθ. p. 556.

380. 1. Usus est Jos. Scaliger in Catull. p. 79. ed. 1582. simul citans v. 387. *Porsonus.*

Orat. in Phaenipp. inter Demosthenicas, p. m. 212. Hu-
dicit ἧσσον νέμειν significare deprimere, inhibere, poenam
ere.

Codd. A. B. legunt ἀεὶ pro αἰεί. ceperunt forte Librarii hunc
m quoque pro Iambo. Vide Strophen. Canterus, ut jam
, conjecerat Νέμουσ' αἰεὶ, tacente Barnesio de hac conje-
.

Ver. 381. (391.) Τέχνην μὲν αἰεὶ etc. Praeconem alloquitur
eus. Phegea hunc appellat Statius Theb. XII. 596. Voces
αἰεὶ sensui parum prosunt.

Ver. 383. (393.) ἐλθὼν δ' [q]) ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, etc. Vertunt
Asopum, et Ismeni aquam. Ab Eleusine petentibus arcem
eam, πύργον διδύμων ποταμῶν, Phoeniss. 842. regium
tis, nescio quidem an necesse esset, forte erat, ut trans-
Asopum et Ismenum fluvios: vide Strabon. lib. IX. p. 627.
locutione, Josephum Bell. Jud. I. 16: 3. II. 3: 1. Aequo
ceret, si in MSS. esset, Ἐλθὼν δὲ παρά τ' Ἀσωπὸν, vel,
τὸν Ἀσωπὸν, ut ver. 890. ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς. Sed
eo mutandus est contextus sine illis: praesertim in prae-
nibus.

oces Σεμνῷ τυράννῳ (ver. 384.) ambiguae sunt. Vertunt,
o tyranno. Ironice dictas capit Brodaeus. Bono sensu
identur sumendae, propter πρὸς χάριν, ut Sophocl. Oedip.
1172. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς. Vo-
μνὸς amavit Euripides, ut de voce σοφὸς in eo notant Ve-
Verterem, Venerabili Regi.

er. 385. (395.) θάψαι νεκρούς. Non vult Theseus, ut
eos sepeliret; sed ut aliis sepelire eos permitteret. eandem
dem modo petit Adrastus a Theseo ver. 130. Athenienses
ut eos θάψαι, i. e. cremare, ver. 559. sed Matres eorum
ppetebant, et cupiebant θάψαι eos χθονὶ, ver. 17. i. e.
re eos, seu cineres eorum terra condere. Si construas,
ς ἀπαιτεῖ σε νεκροὺς [εἰς τὸ, vel ὥστε] θάψαι, difficultas
connexione sequentium.

er. 386. (396.) Συγγείτον' οἴκων γαῖαν. Quo argumento
Chremes iste humanus Heautontimor. init. Vicinitas, Quod
propinqua parte amicitiae puto. Constructio, opinor, est,
ς ἀπαιτεῖ σε θάψαι νεκροὺς, θέσθαι τε πάντα etc. hoc ver-
Συγγείτον' οἰκῶν etc. quasi in parenthesi posito.

Ver. 388. (398.) θέλωσ' αἰνέσαι. Metrum vult θέλωσιν.
kius legit θέλωσι συναινέσαι: „aliae significabit, inquit, hic
simplex verbum idem atque compositum.“ Immo, et ita
cat, Iphig. Taur. 1073. et saepissime in aliis verbis. θέλω-

lecte ὑπέρ τ' Ἀ. Uterque enim fluvius ad Austrum erat Thebas
ntibus. Musgravius.

σιν est] Scil. *Creon* et *Thebani*, mutato numero. Ver. 387. p
'Ερεχθειδῶν λεὼν sonus suaderet 'Ερεχθείδην λεὼν: sed MS
stant contra. 'Ερεχθείδης λεὼς forte dici posset; ut ἀνὴρ Πι
θείδης, Herodoto VII. 220. 'Ατρείδης Μενέλαος, Homer. Ody
P. 257. et saepe. Id quod Noster φίλον θέσθαι appellat hoc ve
su, Herodotus φίλον προσθέσθαι, Lib. I. 69.

Ver. 389. (399.) ἦν δ' ἀπιστῶ'. Joan. Leunclavius not.
Xenophon. Cyropaed. lib. I. p. 6. et alibi, hoc verbum semp
scribendum esse contendit ἀπειστεῖν, quando significat, ut h
non obedire, immorigerum esse. Huic assentitur Aemil. Port
et exinde multa Tragicorum loca mutat, in not. p. 1160. Re
kius quoque in Iph. Taur. 1476. ἄπιστος legit ἄπειστος. Ni
hic notat.

Ver. 390. (400.) Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρο
Magis Poëticum ἀσπιδηφόρον, ut infra ver. 921. τὸν ἐμὸν μόχθ
ἀθλίας· et Horatius, *mea scripta timentis*, i. e. scripta *mei* tim
tis. Notum hoc omnibus. Sed non ita notum hoc Sopho
mendum Oedip. Tyran. 257. οἴκοισιν—ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο [r])
οὐ συνειδότος· *in meis aedibus non conscii*, id est, in domo
nescientis. vulgo legitur, γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος· contra se
sum loci, ut mihi videtur.

Pro δέχεσθαι, Cod. A. δεχεσθε, non male: ut directus
sermo, non obliquus. De qua ἀντιμεταστάσει vide Longinu
περὶ Ὕψ. sect. 27.

Κῶμος pro quavis multitudine, ut κῶμος πελειῶν, Ion. 119
unde firmatur ἀσπιδηφόρων. Paullo aliter de hoc loco Illustri
Spanhemius ad Aristoph. Plut. 1041.

Ver. 392. (402.) Mallem εὐτρεπὴς ὅδε, *paratus ille* (vul
εὐπρεπὴς [s]) ut Hecub. 565. πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε. A
schylus Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. ver. 89. ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· u
Stephanus notat scribi εὐτρεπής. Valckenaerius quoque
Phoeniss. 801. praefert εὐτρεπὴς hoc loco Euripidis. Dubit
Hemsterhusius (ad Lucian. Dial. Marin.) utra vox sit praferend
Ὅδε est pleonasticum, ut Med. 354. λέλεκται μῦθος, οὐ ψευδ
ὅδε: et supra hac Fab. ver. 21.

De Callichoro, puteo Atticae, vide Barnesium, et Alc
phron. lib. III. epist. 69. ob morem, notatu dignum. Uxor enim
stupri accusata, ducit maritum suum ad Callichorum puteum
et ibi jurat se esse insontem. Vide Herodot. VI. 74. de aqu
Stygis, in re aliquatenus simili, *Dii cujus jurare timent, et fal
lere numen.* Veteres enim, Θεοὺς πηγὰς καὶ ποταμοὺς ἐνόμιζο
μεγίστους τε καὶ πρώτους, καὶ ἔτι γε νάματα, ut de iis refe

r) Ut nuper edidit Brunckius. *Porsonus.*

s) εὐτρεπὴς quoque Brunckii ad Aeschyli locum. *Porsonus.*

ristides Isthmic. T. I. p. 18. ed. Jebb. unde in Rheso Chorus erat *per fontes Simoentis*, ver. 826.

Ver. 398. (408.) *Μολὼν δ' ὑπαντᾷ.* Omittunt δ' Codd. A. L. Quod si fiat, scribendum videretur *ἀπαλλάξων* ver. 397. Simplicius est *Μολών δ' ὑπαντᾷ*, si quid mutandum. Scaliger (probante Reiskio) hunc versum ponit inter *Ἔα* et *Καδμεῖος*, quae vox melius jungi potest cum *Κήρυξ*, hac distinctione,

Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι,
Κήρυξ. ἐπίσχες, ἦν etc.

ex caduceo enim novit eum esse *praeconem*, sed non certe novit utrum esset *Thebanus* praeco, necne. et ita distinguit Heathius, et Hervagiana, post *Κήρυξ*. *[*Ἐπίσχες*, sine vocativo signo, ut Phoeniss. 92. Electr. 758. 962. et alibi.] Aldina quoque tollit omnem distinctionem post *ὅτι*, et ponit minimam post *Κήρυξ*, quam vocem hic scribit *Κῆρυξ*, et ita alibi, secundum istud Prisciani lib. VII. p. 753. *Oportet tamen scire, quod omnes υ ante χ, brevem esse volunt, etiamsi in obliquis producatur, ut φοῖνιξ φοίνικος, βόμβυξ βόμβυκος*· Scribe, [t]) *ι et υ ante χ sint breves, et producantur.* Sensus et Prisciani duo exempla hic scripturam postulant. *(Res falsissima est, et mira hallucinatio. Tota enim antiquitas, collatis viribus, non potest effingere *ut ultima in Κήρυξ* (i. e. *Κήρυκς*) sit brevis. In *Κῆρυς* (pro *Κήρυκς*) *Κήρυκος* potest: et ita in *φοῖνις, φοίνικος, βόμβυς, βόμβυκος*; nunquam in *φοίνιξ* et *βόμβυξ*.)

Pro *ὅτι* Reiskius *ἔτι*.

Ver. 399. (409.) *Τίς γῆς τύραννος*; Praeconum genus non novit Euripides. unde eos ut ineptos, nonnunquam ut malos omines inducit. vide Heraclid. 48. seqq. Hunc, absurdum, et inepte ingredientem facit, *Τίς γῆς τύραννος*; quod in actione malae proculdubio spectatoribus apparuit. Cassandra in Troas. 1. dicit, Praecones unum habere nomen generale, nempe, *ἔχθημα πάγκοινον βροτοῖς, odium commune hominibus.* neque eorum virtute et constantia melius judicavit Noster Orest. 892.

Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
Πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες.

Scholiast. ad ver. 893. citat gnomen Euripidis ex alia aliqua tragoedia, *σπέρμα κηρύκων λαλόν*. In Heraclid. 115. Copreus, Eurysthei praeco, (de quo Apollodorus Biblioth. II. 4.) similiter locutus erit, *Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ*; sed non tam inepte quam hic praeco. Facetum est istud Archestrati in Gamomia apud Athenaeum lib. III. cap. 13.

τοὺς κήρυκας δ' ἐπιτρίψαι
Ὁ Ζεὺς, τούς τε θαλασσογενεῖς, καὶ τοὺς ἀγοραίους,
Πλὴν ἑνὸς ἀνθρώπου.

t) ι et υ Prisciani edd. Ald. Flor.

Κήρυξ enim est nomen piscis, vilis tamen secundum Archestratum.

(*Ver. 401. 402. *ἀμφ' ἑπταστόμους Πύλας* etc. Eteocles non moriebatur *ἀμφ' ἑπταστόμους πύλας* (qui potuit?) sed *ἀμφ' ἑπτάστομον πόλισμα* (Bacch. 917.) *apud urbem septem habentem portas*: nempe apud Thebas, et signanter apud portas Electras, unam ex septem, Phoeniss. 1597. Quaeritur an aliquae, aut quidnam sint *ἑπτάστομοι πύλαι*. v) *ἑπτὰ πύλαι* ab omnibus agnoscitur; sed *ἑπτάστομοι πύλαι portae sunt quae septem portas habent*; non idem quod *ἑπτάστομον πόλισμα* vel *ἑπτάστομον πύργωμα*.)

Ver. 411. (421.) *οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται*. MSS. omnes *ὀχλων*. opinor quia praecessit genitivus *ἀνδρός*. non recte tamen *ὄχλων*. Licet enim ceteri scriptores ponant *οἱ ὄχλοι* pro *populus* vel *plebs*, (vide Plutarch. Sylla p. 453. B. Agid. et Cleom. 795. C. et alibi saepe; etiam Attici, Xenophon. Memorabil. III. p. 775. D. Isocrates Orat. ad Nicoclem, versus finem. Aeschines contr. Timarch. p. 56. ed. Taylor.) Tragici tamen in singulari efferunt semper, nisi fallor. Recte igitur *ὄχλῳ*.

Ver. 412. (422.) *ἐκχαυνῶν λόγοις*. Id est, qui facit cives *εἶναι χαυνοπολίτας*, ut loquitur Aristophanes Acharn. 635.

Ver. 413. (423.) *ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.*
Ὁ δ' αὐτίχ' ἡδύς, etc.

Hi quatuor[u]) versus ita forte legendi et distinguendi sunt:

Οὐδ' ἔστιν, αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις
Πρὸς κέρδος ἴδιον, ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει·
Οὐδ' αὐτίχ' ἡδύς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῖτις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις
Κλέψας etc.

Οὐδ' αὐτίχ' ἡδύς, est, *Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτίχ' ἡδὺς εἰσαῦτις ἔβλαψεν, εἶτα* etc. Vulgo plene distinguitur post *ἔβλαψ'*, pendente sententia, ut mihi videtur. *Εἰσαῦτις* est *postea*, non *rursus*. [Hermannus dedit *εἰσαῦθις*. V. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 866. Seidler. ad Iphig. T. 316. *ED. LIPS.*] *ἄλλοτ'* *(non *ἄλλος*) *ἄλλοσε*, ut Troad. 1204. Medea 1191. Ceterum his quinque versibus describit Euripides, sub persona Praeconis Thebani, mores Rhetorum et *δημαγωγῶν* sui temporis; quibus similia occurrunt in Aristoph. Equitibus, et alibi. Saepe ita facit Noster, et sensum suum sub larva effert.

Ver. 417. (427.) *μὴ διορθεύων λόγους*. x) Haec non intelli-

v) *Ἑπτάστομοι πύλαι* idem videntur significare quod *ἑπτάπυλον στόμα* Sophocl. Antig. 119. 405. Male, vitio forsan memoriae, citat Valckenaerius ad Euripid. Phoen. 596. *Ἑνὸς ἐπ' ἀνδρός. Porsonus.*

u) Marklandi emendatio assensum Valckenaerii nacta est Diatrib. p. 257. Sed improbat l. gravius.

x) *διορθεύειν* credo esse ad [illegible] mam vel canonem veritatis exig[illegible] re. *Λόγοι* sunt argumenta utrin[illegible]

d ambigua sunt, vel mendum latet in διορθεύων, aut in
forte in utroque. Casaubonus ad Aristoph. Equit. ver.
nec habet: λόγων ἐν πόλει] „λόγους vocat *rationes admi-
idae reipub.* vel se gerendi in administratione reipublicae."
catus sum in versione, ut sensum aliquem exhiberem,
quid sit διορθεύειν λόγους (ὀρθεύειν δέμας, *erigere cor-
em* quod ὀρθοῦν, occurrit Orest. 405.), suspicans aliquid
τεύων, *perspiciens:* certus tamen vulgarem interpretatio-
Non recte proferens verba, nec eloquens," non esse ve-
ropter observationem Velleii Paterculi, citati ad ver. 426.
s vertit, *non bene discernens rationes.* quod quid sit ne-
ropter ambiguitatem verborum. νόμοι et λόγοι commutan-
cch. 484.

r. 419. (429.) ἀντὶ τοῦ τάχους Κρείσσω. Abundare videri
ντὶ, ut saepe. Sophocles Trachin. 586. ἀντί σου πλέον,
uam te. Antig. 188. Aristoph. Eccles. 920. Plato in Ti-
p. m. 146. Sed, si vere dicendum est, haec ratio est
tica omnium hujusmodi genitivorum. Exempli causa,
cimus, ἐγὼ εἰμι κρείσσων σοῦ, plena, opinor, locutio, et
mitivi est praepositio ἀντί· ἐγώ εἰμι κρείσσων [ἀντί] σου.
ı caeteris: ut *prae* Latinis, *ego melior sum* [*prae*] *te.*

r. 420. (430.) γαπόνος δ' ἀνήρ. Ita edidit Barnesius; ex
tione Scaligeri et Canteri, cum prius esset δίδωσι γᾶ·
δ' ἀνήρ. sed γαπόνος, est Doricum: neque istud forte ma-
ıam in loquelam Atticam ex Dorica frequenter sumebatur)
ὀτους τιμᾶς in Iambo Aeschyli Pers. 623. et alibi. γαμό-
lem Supplic. 621. ποδαγὸς Sophocl. Antig. 1210. κυναγὸς
ı in Euripide. Sed cum Codd. A. B. C. consentiant in Attico
ος, illud admisi.

id. πένης Εἰ καὶ πένοιτο. Speciosum est quod idem Vir
edidit ex conjectura Scaligeri, Canteri, et sua,

γαπόνος δ' ἀνὴρ, πένης
Εἰ καὶ γένοιτο etc.

m forte retineri potest vel debet *(cum omnibus codici-
lia distinctione,

γηπόνος δ' ἀνὴρ, πένης
(Εἰ καὶ πένοιτο), κἀμαθὴς ἔργων ὕπο etc.

'a vero, *pauper* (*Si* ita accidat ut *etiam pauper sit*), *et illi-
ob opera rustica* etc. hanc autem exceptionem inferre po-
quia omnes γηπόνοι non sunt pauperes. Plerisque tamen
t conjectura; aliis mecum quaerentibus, unde vox notis-
ένοιτο mutaretur in πένοιτο, quam etiam constanter reti-

disceptando allata. Per-
t. IV. 11. *Rectum discernis,*
r *Curva subit, vel cum fal-
regula varo. Musgravius.*

y) De Dorismo hoc et simili-
bus vide Valckenaerium ad Hip-
pol. 1092. Phoeniss. 11. 1115. Por-
sonum ad Orest. 26. 324. 1323.

nent exemplaria? nam πένοιτο facile abit in γένοιτο, et hoc sa-
pe accidit; sed non contra. Argumentum vero Praeconis, qu
nunc incertum redditur a vocibus διορθεύων λόγους, vid
olim hujusmodi fuisse: „Praeterea, quomodo potest plebei
„μὴ διορθεύων λόγους, (quodcumque istud sit) recte adm
„strare publicas res? non enim cito haec ars discitur, sed t
„pore et experientia opus habet. operarius vero, pauper, et
„teratus ob occupationes, non habet tempus hanc artem disc
„neque potest commodis vel negotiis publicis animum intend
„utpote rerum suarum privatarum satagens, et victui quoti
no prospiciens.“ Ἔργων (ver. 421.) *opera rustica*, proprie,
in titulo poëmatis Hesiodei, Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Reiskius l
Εἴ τις γένοιτο. Caussam denotat ὑπὸ, ut ver. 1117. ὑπὸ
θους. vide ad ver. 1125. [Quod Hermannus dedit praec
Erfurdtio, εἰ καὶ γένοιτο μὴ 'μαθής, viderat iam Lobeckius i
bello de apostropho p. 41. *ED. LIPS.*]

Ver. 423. (433.)

Ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν, Ὅταν etc.
Porro mala res est haec *praestantioribus*, *Quando* etc.

Voluit Euripides, opinor,

Ἦ δὴ νοσῶδες, ταυτὸ τοῖς ἀμείνοσιν
Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ, etc.

Vide versionem, et Hecub. 305, 6, 7. Hoc est aliud argu
tum. Noster in Plisthene: Πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ, ν

Ver. 426. (436.) καὶ παρεργάτης λόγων. Id est, qui
ter ἔργον (*ministerium* suum, seu officium *Praeconis*) etia
ratoriam et *Facundiam* ἐν παρέργῳ, *obiter*, et post res mag
rias, coluit et exercuit. Irrisorie. apud Thebanos enim n
honor *eloquentiae:* nam *nemo Argivus*, Thebanus, *Laceda*
nius Orator, aut, dum vixit, auctoritate, aut post mortem
moria dignus existimatus fuit; ut observat Velleius Patercul
18. Non recte vertitur *prodigus verborum*: neque opus est
nesii περιεργάτης, quod etiam anapaestum facit in quarto *lo*
sed hunc pedem ille admitti ibi, et secundo loco, posse cen
bat. Vox elegantissima παρεργάτης non potuit verti sine c
cumlocutione. *[Aliter hanc vocem interpretatur Reiskius: „
„ρεργάτης λόγων est, qui de rebus disserere neque doctus, neq
„aptus natus, tamen id audet invita Minerva etc. παρὰ in com
„positis *pravum* notat.“ et ita fere post eum Heathius.]

Ver. 428. (438.) ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων. Med
546. Ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων [z]).

Ver. 429. (439.) τυράννου. *Regem* intelligit. nam hic ip
appellatur βασιλεὺς ver. 444. et disputatio est de *Monarchica*
sive *unius* potestate, collata cum *Statu populari*: quamquam

z) Observavit Valckenaerius ad Phoen. 937. Sequentia cum Herodoteis confert Wesselingius ad III. 80.

Ilis in locis videri potest confundere *Regnum* cum *Tyrannide* invidiae causa, opinor.

Ver. 432. (442.) καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.

Et hoc facere non etiam tibi licet. Opinor, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἴσον· et haec res (sc. *Lex*) non amplius est aequalis omniquemadmodum omnes Leges esse debent. Vide sequentia, hanc scripturam confirmant, et ver. 408. Demosthenes in ocrat. p. 288. ed. Tayl. ὥσπερ γὰρ τῆς ἄλλης πολιτείας ἴσον ν ἑκάστῳ, οὕτως ὥετο δεῖν καὶ τῶν νόμων ἴσον μετέχειν ν ὁ θεὶς αὐτόν. Ista autem, κεκτημένος Αὐτὸς παῤ αὐrte sumuntur ex Aeschyli Prometh. 186. ubi Jupiter dicitur ἄνευ τὸ δίκαιον ἔχων. vide ibi Scholiasten. Neutrum vero *haec res*, cum praecederet νόμος, Euripidi solitum est. sic ver. 595. ταῦτα, cum antecederet Θεούς: et centies alibi. m, ut et in Herodoto: vide VII. 123. Κενάστραίην ἄκρην, etc. Praecedentia, κρατεῖ δ' εἷς τὸν νόμον κεκτημένος etc. is modis distingui possunt, quia ambiguum est κρατεῖ: non male (melius, ut mihi videtur) legi posset κρατεῖ—τοῦ , vel τῶν νόμων, *superior est Legibus*, ut Iph. Aul. 1095. kius putat „versum deesse, in quo declaratum fuerit quid llud τόδε. vel, si istud displiceat, minimo motu sententiam posse integrari, καὶ νόμου οὐ μέτεστί σοι, *legis partem haullam.*" De hiatu isto, νόμου οὐ, dixi ad ver. 109. Heavertit, „*Et hoc tibi non adhuc existit.* hoc, *Leges sci*, etc."]

Ver. 433. (443.) Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων etc. Longe hae citantur Stobaeo Serm. XLII. p. 276. Γεγραμμένων νόμων, est, *cum extant leges, scripto commissae.*

Ver. 435. (445.) τοῖσιν ἀσθενεστέροις. Neutrius generis, a τὸ ἀσθενέστερα (idem quod οἱ ἀσθενέστεροι) propter κλύῃ, alioqui fuisset κλύωσι. Sic τὰ ἔχθιστα pro τοὺς ἐχθίστους, Aul. 1170. Sequor distinctionem Barnesii: scriberem sodo ταύθ', i. e. ταυτὰ, pro ταῦθ', quod est ταῦτα. Ἀσθεοις est *pauperioribus*, ut paullo ante, ubi ἀσθενὴς et πλούpponuntur. et ita Electr. 267. in Herodoto passim, et aliis. λουντες sic videtur intelligendum Actor. xx. 35.

Ver. 436. (446.) scribit Reiskius, Τὸν εὐτυχοῦντ' ἐνταῦθ', tc. Heathius pro ταῦθ' malit τοῦθ', i. e. τοῦτο: et vertit, *nti, cum male audit, licet imbecillioribus hoc exprobrare.* contrarium videtur postulare, *et licet pauperioribus, a divitibus incessuntur convicüis, eadem divitibus ingerere.* est ἔξεστιν, *licet.* ἐνισπεῖν κακὰ τὸν εὐτυχοῦντα, cum ducusativo, ut Medea 61. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ[a]) δεσπότας τόδε· non δεσπόταις, ut vulgo legitur, ab interpolatore,

a) Ita edidere Viri docti ex MSS. et ed. Flor.

qui nescivit ultimam accusativi pluralis in prima declinatione simplicium longam esse. Sophocles Electra 990. *Τοιαῦτά τοι νιν πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν.*

Ver. 438. (448.) *Τοὐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, Τίς θέλει* etc. Ex Aldina ita edidit Barnesius, praecedentibus Scaligero et Duporto et confirmavit loco Orest. 886. et Demosth. de Coron. §. 53. *ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται;* Ante erat, —*ἐκεῖνο, τίς θέλει.* Adde Aristoph. Acharn. 45. Thesmophor. 386. et Kusterum ad Ecclesiaz. 130. Aristid. Serm. Sacr. I. p. 277.

Ver. 440. (450.) *ὁ μὴ θέλων. Ὁ δὲ μὴ θέλων*, Reiskius.

Ver. 441. (451.) *τί τούτων ἐστὶν ἰσαίτερον πόλει.* Dupotus, *ἔστ' ἰσαίτερον*, ne sit anapaestus in quarta sede Iambi. Recte, ut mihi videtur; consentiente Heathio. Potest etiam legi *ἐστὶν ἰσότιμον.*

Ver. 442. (452.) *αὐθέντης χθονός. Αὐθέντης* pro *δεσπότης* Suidas ait esse *ἀκυρολεξίαν.* et Eustathius ad Iliad. Ω. citatus a Valesio ad Harpocrat. p. m. 27. dicit *αὐθέντης* non esse *δεσπότης*, prout refert Aelius Dionysius. Ipse Harpocration, *ὁ αὐθέντης αὐτόχειρα δηλοῖ, qui manu sua cacdit.* et verbum *αὐθεντεῖν* improbat Thomas Magister, pro eo Atticis commendans *αὐτοδικεῖν.* vide notas ibi. Semper alibi pro *interfectore* hac voce utitur Euripides, Androm. 172. Iph. Aul. 1190. et passim. Unde hic forte scribendum [b]) *εὐθυντὴς χθονὸς, rector terrae:* ut *εὐθύνων λαὸν, regens populum,* init. Hecubae. *εὐθύνων πόλιν* Sophocl. Antig. 184. et Noster supra ver. 418. *ἀπευθύνων πόλιν*, Oedip. Tyran. 104. unde *σκῆπτρον εὐθυντήριον* Aeschyl. Pers. 766. *ναυκληρεῖν πόλιν*, Idem Sept. Theb. 658. eodem sensu, et *ναυκλήρου χερὸς* de rectore *currus*; Hippol. 1239: eadem metaphora: ut et *κυβερνήτης* hac Fab. ver. 880. Operae pretium duxi exscribere ex Budaei Commentar. Ling. Graecae p. 813. notam Theod. Gazae, qui „in Libro *περὶ μηνῶν* ait hoc vocabulum olim „tantum significasse *τὸν αὐτόχειρα*: postea vero, et supra mille „annos, *αὐθέντην* Graece hoc significare coepisse quod apud Latinos *auctor* significat. Id quod ideo dicit factum, ut Graeci „unam dictionem haberent, quae plane responderet dictioni Latinae, hoc est, huic nomini, *auctor:* vel, ut apud eum legitur, „*αὔτορ*. Inde *Αὐθεντία*, *auctoritas.* quod verbum in Pandectis „saepe legitur. etc." vide ibi cetera. Heathius remittit ad Abreschin in Miscell. Observ. T. V. p. 109.

Ver. 445. (455.) *οὓς ἂν ἡγῆται. Οὕς τ' ἂν ἡγῆται*, opinor *ἀνὴρ βασιλεὺς* (ver. 444.) ut apud Herodot. I. 90. *ἄνθρωπος βασιλεὺς*, Matt. xviii. 23. *ἀνὴρ ἀδελφὸς*, et *γυνὴ ἀδελφὴ* in N. alibi. *φρονεῖν spiritus generosos gerere* vertit Heathius. *(Pro *τῆς τυραννίδος* v. 446. scripsisse potuit *ἧς suae.*)

b) Probante Valckenaerio Diatr. Eurip. p. 188. *Porsonus.*

Ver. 449. (459.) *Τόλμας ἀφαιρῇ.* Vel τόλμης, quod foret
ὀλμης, ut Iph. Aul. 1609. *Λύπης δ' ἀφαίρει.* Sed non opus.
ἠρινοῦ potuit et ἠρινὸν στάχυν· „Constructio est ἀφαιρεῖ
ς νέους τὰς τόλμας, *adimit juvenibus audaciam, eosque de-*
rat." *Reiskius.*

Ver. 451. (461.) *Ὃς τῷ τυράννῳ πλεῖον' ἐκμοχθῇ βίον;*
m βίον πλείονα, majorem violentiam, i. e. facultatem vio-
e. *[Reiskius, „λεῖον βίον, *mollem*, proprie *laevem*, gla-
, trajectu facilem, expeditam, tranquillam. Ludit, in-
, in gemino significatu vocis *βίος vitae* et *divitiae*." Exem-
locutionis, λεῖος βίος, desideratur.] Pro ὃς MSS. A. B. C.
uod admisi. *Τί δεῖ* (ver. 450.) est *quid prodest*, ut An-
765. Iphig. Aulid. 1035.

er. 452. (462.) *καλῶς.* *Cum cura*, ut Iph. Aul. 738. Al-
13. Soph. Trachin. 588. „καλὰς, Reiskius."

r. 453. (463.) *Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ.*
atica suggerit, τύραννος ἡδονὰς ὅταν θέλῃ· et in tota ῥή-
tyranno loquitur in singulari numero. Constructio est
[τυράννῳ] ὅταν τύραννος θέλῃ· et ἡδονὰς appositivum
παῖδας, ut et δάκρυα, ver. 454. Reiskius quoque mavult
ς. [V. Reisig. Coniect. I. p. 153. *ED. LIPS.*]

r. 454. (464.) *Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι.* Ἑτοιμάζουσι,
ονὰς, *illis qui voluptates istas parent Tyranno*, i. e. pa-
, idem ac si scripsisset *Δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι*, vel τοῖς
sic ἑτοιμάζειν βουλὴν Heraclid. 473. Ἡδονὰς et δάκρυα
ntur.

nd. μὴ ζῴην ἔτι. Formula μὴ νῦν ζῴην, Aristoph. Lysi-
530.

ὦ κατάρατε. ΠΡ. Σιωπῶ 'γὼ, καὶ ταῦτα, κάλυμμα φορούσῃ
τὴν κεφαλήν; μὴ νῦν ζῴην. ΑΤ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' etc.

ersonis distinguendus est iste locus. Contextum restituit
us Miscell. Crit. p. 76. [illegible] νῦν ζῴην est *Mallem mori*
ec peti. Noster Orest. 11[illegible] μὴ γὰρ οὖν ζῴην ἔτι Εἰ μὴ
ῃ φάσγανον σπάσω μέλαν. Homer. Odyss. Ω, 489. Ari-
Nep. 1257.

r. 456. (466.) πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα. Opinor [d]), πρὸς τὰ
ντισα, vel, τὰ σὰ ἐξηκόντισα, et eodem modo in simili-
mplis mox citatis. *Et haec quidem ad tua* VERBA *respon-*
lic Troas. 918. τὰ σ' αἰτιάματα, i. e. τὰ σά. vide et So-

dem modo personas di-
Tempius Cur. Nov. T. III.
Sed omnes a vero aber-
Recte locum ex MSS. con-
runckius, quibuscum con-
MS. Trin. Coll. Cantab.

Porsonus. in Append. p. 505.

456. ἐξηκόντισα. Vide J. Burto-
num ad Sophocl. Antig. 1098.
Porsonus.

d) Probat Musgravius.

phocl. Oed. Tyr. 413. Noster Cyclop. 229. ὅτι τάδ' οὐκ εἴων φ
ρειν· ubi Cod. Par. N°. 2887. legit τα σ ουκ ειων—hoc est τὰ σ
et eodem dramate ver. 266. μὴ τάδ' ἐξοδᾷν ἐγώ, idem codex,
item alter N°. 2817. exhibent τα σ εξοδαν, i. e. τὰ σὰ, *tuas* re
ut in D. Lucae cap. vi. 30. Παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε, δίδου· π
ἀπὸ τοῦ αἴροντος ΤΑ ΣΑ, μὴ ἀπαίτει. Ubi Παντὶ est *ulli*, c
libet, scil. ex qualibet *gente* vel *secta*, sit licet *Ethnicus* vel *S*
maritanus: quae est frequens significatio vocis πᾶς in *Novo Fo*
dere. Beza recte vertit *cuivis*. Judaei vero dare non solebant m
Judaeis. extensiorem benignitatem Jesus praecipit in eo quod t
non deest, alteri deest. Ἀπὸ τοῦ αἴροντος, non est *ab eo q*
aufert vel tollit *per vim* (sic enim *latronibus* et *furibus* consu
tum foret); sed, ab eo qui *sumit*, *accipit* id quod tu sponte tu
dedisti, vide Marc. vi. 8. xv. 24. Actor. xxi. 11. Τὰ σὰ, *tuas re*
tuam eleemosynam, istud quod tuum erat antequam ei donas
Μὴ ἀπαίτει, *ne repetito*: quia eo pacto non *donum* sive *eleemo*
syna erit, sed *mutuum*. In nostro idiomate sic intelligo: *Gi*
to any man (i. e. to a man of any *nation*, or *sect*) *who ask*
of thee: and of him who receiveth thy gift, demand it not agai

Ver. 460, 461. (470.) ὡς τάχος πόλει Χωρεῖν. Vertunt, *qua*
celerrime ex urbe excedere. Sed hoc Graece esset ἐκ πόλεως χ
ρεῖν, vel ἐκχωρεῖν πόλεως, non πόλει. Lego, ὡς τάχος πά
Χωρεῖν. Heraclid. 835. Bacch. 764. Phoeniss. 1422. Aristop
Lysistrat. 739. Herodot. V. 72. Non fugit hoc Valckenaerium
ad Phoeniss. 1409, 1410. p. 476. neque Reiskium, probam
Heathio, qui citat ὡς ἂν τάξῃ τις, pro ὅσ' ἂν, verbis praec
dentibus.

Mox ver. 464. (474.) pro Καλῶς Codd. A. C. κακως. et
omittit φευ secundo loco, ver. 463.

Ver. 466. (476.)

Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀναντία. Lego,
Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία.
Tibi quidem videantur haec, mihi vero, illa.

Proverbialiter. Euenus ap. Stobaeum Serm. LXXX. et Athe
naeum IX. 1.

Καὶ πρὸς μὲν τούτους (τούτοις Athen.) ἀρκεῖ, λόγος ὡς (εἷς Athen.
ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Noster Alcest. 529. Σὺ τῇδε κρίνεις, κείνῃ δ' ἐγώ. Sophocl
Ajac. 1063. Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, κἀγὼ τάδε [e]). ubi Scho
liast. notat proverbiale esse. Quod vero Cl. Barnesius dicit
„Bacchium (δε τᾶνᾶντ) in quinto loco non inusitatum," ego nul
lum ejus rei exemplum novi. Heathius, δ' ἐναντία, et idem
cum observat de Bacchio.

e) Suid. v. Θεόπομπος. Εἰ δὲ ἐαντοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνο
ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατείτω τῆς τα. [illegible]

Ver. 467. (477.) *Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεώς.* Haec est istud, *Ego et Rex meus.* Perite quoque ab Euripide artificiosa hujus Praeconis insolentia exponitur versu antecedenti, *ΣΟΙ μὲν δοκείτω ταῦτ', EMOI δ' ἐναντία·* quasi Thesei et Praeconis aequali sententia, et pari jure: et ver. 473. Pro *δ'* non male scriberetur *τ'*, et versus 465, 466. *τῶν γὰρ*, (non *μὲν*) *ἡγωνισμένων* etc. in parenthesi includi possent. nam ista, *Λέγοιμ' ἄν ἤδη*, respondent ad Thesei quaestionem ver. 457. *qua de causa dicturus?* quod jam tandem dicturus est Praeco, post tot verba nihil ad rem spectantia. Ita:

Λέγοιμ' ἄν ἤδη· (τῶν γὰρ ἠγωνισμένων
Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ', ἐναντία)
Ἐγὼ τ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε etc.

Ver. 469. (479.) *Εἰ δ' ἐστὶν ἐν τῇ.* *Ἐν γῇ* Auct. Libelli cui inscribitur, *De Graecorum Quinta Declinatione imparisyllabica* etc. 45. seqq. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 160. Et ita legit Heikius, [a][qui tamen dicit, „non nescio *ἐν τῇ*, pro *ἐν αὐτῇ*, bene ita.“] *Πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας*, est, *πρὸ δύντος ἡλίου* Herodot. 50. Vide Herald. ad Arnob. lib. I. p. 31.

Ver. 470. (480.) *Λύσαντα σεμνὰ* etc. Id est, *Posthabita et missa supplicum religione.* De voce *μυστήρια* vide hic Reiskium [f].

Ver. 472. (482.) *προσήκοντ' οὐδέν.* [a][„*Προσῆκόν γ' οὐδὲν*, rem *non oporteat, competat. Reiskius.*“ Immo] Id est *οὐ, οὐδὲν προσήκοντα*, ut Herodot. I. 91. *τὴν ἐκείνου τιμὴν οὐδέν οἱ* [i. e. αὐτῷ] *προσήκουσαν.* et III. 14. *τὸν δὲ πτωχὸν, οὐδέν σοι προσήκοντα.* Aeschyl. Agam. 1089.

Ver. 474. (484.) *πολὺς κλύδων—ἔσται, δορός.* Heraclid. 160. in argumento simili, *εἰς πάλην καθίσταται Δορὸς τὸ πρᾶγμα.*

Ver. 477. (487.) *ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων.* Irrisorie alludit ad istud Thesei ver. 405. *ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.* patet hoc ex particula *δή*, *scilicet.*

Ver. 478. (488.)

Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων.
Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον, ἥ etc.

Vertitur, *Superbum reddas responsum, paucioribus* prolatum. Sed voces *βραχίονος, βραχιόνων*, et ceteri casus, sunt a recto

469. (479.) *εἰς τήνδ'* Phoen. 1202. Porsonus.

f) Erat cum haec dictio mihi maxime obscura. Deinde didici eam significare *venerabilia et non violanda supplicationum sacramenta.* Quia supplicantes corollas in signum suae obtestationis protendebant, hinc dicti sunt *στέφανοι* pro *ἱκετείαις*, signum rei pro re significata. *Μυστήριον* autem est omne venerabile, sacrum, non violandum. Sic appellat Herodianus VIII. 7. Romanorum *σεμνὸν μυστήριον venerabile sacramentum τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον militare sacramentum. Reiskius.*

Bacch. 247. l) Demosth. *πρὸς Παντaίνετ.* ad finem. Transp nendo sanat Barnesius, *ὕβρις οὓς ἀπώλεσεν.* monere omn Cum tribus modis haec refingi possint, (legi enim potest *ὕβρις γ' ἀπώλεσεν*) vulgatam, licet mendosam, reliqui. m) sensu Verbi *κομίζειν* vide doctissimum Joan. Taylorum ad Lysi Epitaph. etc. p. 80. ed. Lond. 4°. 1739. *Θάπτων* est *sepel volens*: et ita *κομίζων*.

Ver. 496. (506.) *Οὔτ' ἄν γ' ἔτ' ὀρθῶς.* Cod. A. *ουτ' αν ετ* Forte, *Οὔτ' ἄρ' ἔτ' ὀρθῶς, Neque igitur jam recte* etc. nam parum hic agere videtur, et prima in *ἄρα* interdum longa e Utcunque sit, haec loquitur Praeco ex persona Thesei, et qu Theseus ita judicaret. Pro *Καπανέως* Ald. *Καππανέως*. Ru kius, *Οὐκοῦν ἔτ' ὀρθῶς*. est interrogatio, inquit, ironica.

Versu proxime sequenti, *Δέμας καπνοῦται κλιμάκων*, Br daeus intellexit *ἐκ* ante *κλιμάκων*, sine mentione ullius mutati nis in contextu. Scio *ἐκ* et *ἀπὸ* et *διὰ* saepe reliceri: hoc lo forte fuerit, *καπνοῦται 'κ κλιμάκων*· quod usitatius scribit *καπνοῦτ' ἐκ κλιμάκων*. Facile omitti potuit *κ* ante eandem lit ram: vide Phoeniss. 1199. ed. King. De Verbo *καπνόω*, qu Sylburgius vertit *fumo macero* vel *infesto*, vide eum in notis a Clenard. et Antesignanum p. 480. ed. 4to. Non occurrit in Lexic vulgaribus. Reliqui versionem Canteri et Barnesii, qui eod fere modo vertunt *καπνοῦται* Troad. ver. 8. 585. Ceterum hoc facto Capanei, quivis qui expedite scalas ascendebat, qu ex formula Capaneus vocabatur: Aristophon apud Athenaeum V 9. [p. 238. c.]

Ver. 498. (508.) Cod. C. *πυλησιν.*

Ver. 499. (509.) *Θεοῦ θέλοντος*, etc. ex Aeschyl. Sept. Th 433. *Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν, Καὶ μὴ θέλοντο φησίν.*

Ver. 502. (512.) *Ἄλλοι τε πεῖνται* etc. repete *οὐκ ὀρθῶς*, ver. 496. Et adhuc praeco loquitur quasi ex Thesei opinio quam ipse finxerat. satis insolenter. Alioquin legi forte po *Ἄλλως*, *frustra*. De *τεθρίππῳ ἅρματι* Amphiaraï hic, et v 927. quod hoc tempore nondum in usu fuisse scribit Philostr tus, vide Valckenaerium ad Phoeniss. 44, 5.

Ver. 503. (513.) *Πέτροις καταξανθέντες.* Sophocles Aja 744. *πέτροισι καταξανθείς.* Noster Troas. 509. *Δακρύοις κ καξανθεῖσα.* Phoeniss. 1162. *πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς.*

l) Heraclid. 927. *Porsonus.*

m) Potes etiam *ὕβρις διώλεσεν.* Sed vera videtur Musgravii emendatio, *ὕβρισμ' ἀπώλεσεν.* Ipso citante Herc. Fur. 179. Adde Orest. 1044. 1675. *διώλεσαν* pro *ἀπώλεσαν* metrum postulat in nario apud Dion. Cass. citato, Gatakero A. M. P. X. p. 528. *Porsonus.*

04. (514.) Ἦ νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός. Vi-
s a) pronomen, Ἦ νυν φρονεῖν σ' ἄμεινον etc. Hoc
enclíticum, *igitur*, ut saepe in Tragicis et Herodoto:
12. ubi, ut hic, male scribitur σὺ νῦν. pro σύ νυν.
Ἦ Θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι. Vertunt:
iuste perdere malos fatearis. Suppleverunt *fatearis*,
non potuit repeti commode ante Θεοὺς ἀπολλύναι,
et fieri solet; vide ver. 847. Sed forte propius erat
Ἦ Θεοὺς δικαίου etc. *Aut aequum censeto* (conce-
rdere malos homines. sic ver. 526. Θάψαι δικαιῶ,
o *sepelire.* Herodot. I. 89. Favet hic versus conje-
riori ad ver. 494. ἐχθροὺς Θεοῖς pro ἐχθροὺς καὶ:
sum attinet. ut et ver. 511. Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος.

7. (517.) πατρίδα θ', ἣν. Scribi potest, πατρίδα θ'
am *suam*, ab ὅς, *suus*. De verbo αὔξειν vide ma-
dversorem in Athenaeum, lib. IV. 15.

09. (519.) Νεώς τε ναύτης ἥσυχος καιρῷ σοφός.
i haec videntur,

σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασύς,
εώς τε ναύτης. ἥσυχος καιρῷ, σοφός.

u qui hunc sequitur, putidum istud ΜΟΙ notabis, ut
τεώς τε ναύτης, sc. θρασύς, est σφαλερὸν χρῆμα. Sen-
ita effertur in Eurip. Antiope:

ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
ἁμῶντα λίαν, οὔτε προστάτην χθονός.

510. τ' ανδρεῖον est τὸ ἀνδρεῖον, ut 886, et alibi.
ι α concurrunt, saepe coalescunt in ω: hoc foret

11. (521.) °) Ante Ἐξαρκέσας Cod. C. praefigit Ἀδρ.
um ver. 513. Recte. et ita Heathius, ex conjectura.
22.) pro τοιάνδ' A. τοιαυτην.

6. (526.) ἡμᾶς. Id est, ἐμέ, ut passim. hic non ali-
est, neque ver. 1071. neque Iphig. Taur. 605. Vide
9.

18. (528.) Οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμοῦ.
:o. Confer cum hac locutione istam D. Pauli de Ana-
xxiii. 5. Οὐκ ἤδειν, ἀδελφοὶ, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεύς.

e pronomen infercit
, eadem iterum chor-
ad Nostri Iph. Aul.
us.
as recte quoque di-
hittus. Ἐξαρκέσας ἦν
s ut Iph. Aul. 1427.
τιθεῖσα, ex vera et
rdionis emendatione.

Orest. 1625. ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
Porsonus.

513. De phrasi σῖγ' ἔχειν et σῖγ'
ἔχειν στόμα vide Valckenaer. ad
Euripid. Hippol. 660. adde Bacch.
1084. *Porsonus.*

517. Similia vide apud Valcke-
naer. ad Euripid. Hippol. 991.
Porsonus.

Cyclop. 320. *Οὐδ' οἶδ' ὅ, τι Ζεὺς ἔστ' ἐμοῦ κρείσσων Θεός.* i. *καθ' ὅ, τι, in qua re.* vulgo *ὅτι, quod.*

Ver. 520. (530.) *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι.* Allusum ad proverbium *ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί*, cum rerum et naturae ordo invertitur: vide Scholiast. Med. 410. et Barnesium ibi, et quos advocat Berglerus ad Alciphron. lib. III. epist. 33. Ceterum tota subsequenti Thesei oratione splendidius aliquid aut humanius frustra quaesiveris. Ingenium Euripidis et bonitatem naturae eximie illustrat.

Ver. 521. (531.) *εἰ 'πιταξόμεσθα δή.* Cod. A. *ἐπιτευξόμεσθα.* male. Notabile vero particulam *δή*, cum significatione, videtur, ironica vel irrisoria, ut *nimirum* et *scilicet* Latinis: *populus curat scilicet*, Terentius. Sic Iph. Taur. 1338. *ὡς σ' οὐκ ἔμελλον δή quasi caedem abluens scilicet.* Electra 653. *πῶς πέλας πεσοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή; an nuper scilicet?* sic et Aeschylus Prometh. 954. Sophocles Antig. 731. ubi Creon iuvenem admonendus dicit, *Οἷ' ἡλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν; doceborne scilicet sapere?* fere quemadmodum *δῆθεν* Nostro passim, Herodoto I. 59. et alibi saepe, et aliis. Idem usus particulae *δή* in Plutarch. Vit. Aemil. p. 271. A. *ὡς ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο* etc. et passim. Fere negligitur in versionibus, ut in ea Herodoti II. 121. p. 134. *τὸν δὲ πεισθῆναί τε δή, καὶ καταμεῖναι* vide locum. et hac fab. 477. *Ἐπιταξόμεθα* pro *ἐπιταχθησόμεθα* fut. med. pro passivo. vide Piersonum V. Cl. ad Moeridem Atticist. V. *Ἀπαλλάξοντα.* [V. Reisig. Syntagm. crit. p. 22. *ELIPS.*]

Ver. 523. (533.) *ἦλθον εἰς Κάδμου χθόνα.* Scil. *ut hostis* vel *in armis*: hoc enim saepe est *ἔρχεσθαι πόλιν* infra ver. 1197. quod plene in Ion. ver. 1292. est, *ξὺν ὅπλοις ἔρχεσθαι χθόνα.* Sic *πόλιν ἦξεις* Heraclid. 374. p) et *ἥκεις ἐπὶ τήνδε γῆν*, eodem sensu hostili, ver. 805. et Isocrates De Bigis p. 69. *τοὺς βαρβάρους τοὺς ἐπὶ πᾶσαν ἐλθόντας τὴν Ἑλλάδα.* Herodotus IX. 81. *ὃς τοιήνδε δίαιταν ἔχων, ἦλθε ἐς ἡμέας οὕτω ὀίζυν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος*, quod est *ἔρχεσθαι ἐπ' αὐτὸν* D. Luc. 81. Vide Valckenaerium ad ver. 46. admirabilis istius editionis Phoenissarum. Et tamen *ἥκει εἰς γῆν* Orest. 53. et Aeschylo citato supra ad ver. 469. nihil tale innuit; neque *ἔλθοι πόλιν* Phoeniss. Oed. Col. 439. nec *ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα*, infra hac fab. ver. 1049. Adeo a semet ipsis variant Tragici in usu locutionum earundem, secundum sensum locorum. *Καθίσταμαι πο*

520. Menander *Κιθαρῳδ.* 1. fr. inc. 54. Cicero Offic. I. 26. Justin. XXIII. 3. Euripid. ut videtur, Plutarch. II. p. 481. B. *Porsonus.* Adde Valckenaer. ad Phoenissas p. 418.

p) Locum hunc longe aptissimum non debebat ea occasione protulisse Markland.

media, versu praecedenti, rariorem puto locutionem. tur esse, *instituo*, vel *committo bellum*. vide Budaeum ng. Graec. p. 484, 485.

525. (535.) *ἀνδροκμῆτας*. Aeschylo frequentata vox. p. 889. Eumenid. 961. Supplic. 686. In Agamemn. 823. *τας Ἰλίου φθοράς*[q]).

526. (536.) *Θάψαι δικαιῶ*. Ante erat *Θάψας*. mutavit ex auctoritate Scaligeri, Canteri, et ipsius Poëtae ver. do nunc Codices Gallicos A. B. *[Sequitur, *τὸν Πανελ-μον*, pro quo Reiskius, *τὸν δὲ Πανελλήνων*. de voce ες vide Graevium Lect. Hesiod. c. 12. (*Ἔργ.* 528.)]

527. (537.) *τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;* Ita Ere-igm. p. 468. *τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;* *(In anti-ofana pulchrius aliquid tota sequente *ῥήσει* vix inve-

528. (538.) Pro *πεπόνθατ'*, A. B. C. habent *πεπονθὼς* λιν vel *Κρέοντα* respicientes, non ad omnes Thebanos; nisi ex eorum auctoritate, licet vulgatam praetulerim.

530. (540.) Mallem, *Αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις* quam *τ'*. *ἡ δίκη* locandum comma. *ulti eos estis, ita ut laudem cus inde tuleritis, illi tulerint infamiam: et ita pervasit,* vos et vestra jurgia, *justitia.*" *Reiskius.*] Atqui ver-*δίκη διοίχεται*, non possunt exprimere, *et ita pervasit,* os et vestra jurgia, *justitia*, Dicit Theseus, *Turpiter ia quoque illis perit*, seu *denegabitur*. Vocat *justitiam,* turae. Ad rem Lysias Orat. Funebr. in Soc. Corinth. p. aylor. *νομίζοντες (Ἀθηναῖοι) ἀνδρῶν μὲν ἀγαθῶν εἶναι τοὺς ἐχθροὺς τιμωρήσασθαι, ἀπιστούντων δὲ σφισιν αὐ-τοῖς τῶν τεθνεώτων σώμασι τὴν εὐψυχίαν ἐπιδείκνυσθαι.* vide de hac re. Heathius quoque legit δ' pro τ'.

532. (542.)

Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα etc.

scil. *αὐτῶν* vel *νεκρῶν*, et *ἀπέλθῃ*, *abeat, redeat.* Au-li supra citati ad ver. 469. pag. 44.

535. (545.) *πλὴν ἐνοικῆσαι βίον*. Id est, *πλὴν εἰς τὸ, βίον ἐνοικῆσαι*· sed in hunc finem, *ut vita in eo habitet,* in aliena domo pro qua *ἐνοίκιον* penditur. erudite, si id voluit: quomodo Theophrastus dicebat, *πολὺ τῷ σώ-*

mid. 248. *Porsonus.*

raclid. 748. Eriph. Athe-p. 134. C. Theoph. ib. l. Menand. Stobaei p. ege *ἄφ' ἑστιν*. *Porsonus.*

531. Pro *σῶμ'* lege *φῶς*, ut bene legit in Hel. 305. Musgr. *πρὸς τὸ φῶς* Soph. Stob. Grot. p. 509. *εἰς τὸ φῶς* Alexis Athenaei XI. p. 463. E. Mox *ἀπιέναι*, Gataker ad M. A. VII. 48. Recte *Porsonus.*

μετὰ τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν· apud Plutarch. De Sanitat. ind. p. 135. E. Noster Telepho: Σμικρὸν θέλοιμ' ἂν καὶ ἡμέραν ἔχων Τροφὴν, ἐνοικεῖν μᾶλλον, ἢ πλουτῶν νοσεῖν.

Versui praecedenti, οὔτε γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ, ria habet de Divitiis, Phoeniss. 558. Seneca ad Marc. c. x. tuo *accepimus*: *ususfructus noster est*. Pro οὔτι bene legi po οὔτε, propter sequens καὶ in Κάπειτα· ut Latinis *neque—et*. ver. 327, 328. Iph. Taur. 591, 592. Herodot. V. 49. 51. Or 292, 293. ubi pro Ἐγὼ δ' scrib. r) Ἐγὼ θ'. [Reiskius mav οὐχὶ γάρ. aut, inquit, „οὔτι pro simplici οὐ positum est; aut οὔτοι."] Pro βίον (ver. 535.) legi posset μικρὸν, et pro θρέψασαν, γῆν θρέψασαν. neutrum tamen eorum necessar puto: neque variant exemplaria, quantum scio.

Ver. 538. (548.)

νοσφίσεις, ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφους τίς ἕξει;

Mutatione unius literae et distinctionum, hic locus ex non int gibili in integrum restituitur:

πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,
Εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσας ὧν δεῖ λαχεῖν,
Ἀτάφους τις ἕξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει etc.

Hoc adeo evidens est, ut in contextum receperim, omissis Scaliger et alii de hoc loco dixerunt. Heathius tamen ita vi legisse, qui scribit Ἀτάφους τις ἕξει, *insepultos quis pati* Eleganter quoque εἰσφέρει, utpote de νόμῳ: quasi dixisset, quis hanc legem εἰσφέρει, non tam νόμον quam δειλίαν εἰσφ vide Androm. 176, 177. Κοινὸν πάσης Ἑλλάδος, *spectat universam Graeciam*, non ad *Argos* solum. sic ver. 849. λ κοινοὶ τῶν ἀκουόντων καὶ τοῦ λέγοντος· *sermones qui spectant pertinent ad auditores aeque ac ad narratorem*. Cum d Troas. 54.

Pro δεῖ Cod. C. χρην. *[Bene.]

Ver. 542. (552.) δείν' ἀπειλήσας ἔπη. MSS. A. B. C. λησων., *minitaturus*. Recte. eo enim proposito venit Praec ex tota ejus negotiatione liquet. Sophocles Ajac. 314. δεί πηπείλησ' ἔπη. Aeschylus Sept. Theb. 432. ἀπειλεῖ δείν', sinc

Ver. 544. (554.) μὴ κατασκάψωσι γῆν Ταφέντες ὑμῶν; non est, *ne effodiant terram vestram*; sed, *ne evertant civit vestram*. et absurdum augetur voce Ταφέντες, *postquam se fuerint*. Vide Iphig. Aul. 64. 92. 635.

Τί μὴ γένηται; *Quid ne fiat?* Sophocles Ajac. 77 verbis; quae male vertuntur, *Quare hoc non fiat?* pro, *accidat?*

r) Ἐγὼ θ' edidit Porsonus ex MSS. quibusdam.

r. 545. (555.) ἐν μυχῷ χθονός. Lego, μυχοῖς. Dicuntur μυχοῖς χθονὸς vel qui vivi *sub terra* sunt, ut Hercules o inferos adiit); vel qui mortui et *humati*. sic ver. 926. ταντες εἰς ΜΥΧΟΥΣ ΧΘΟΝΟΣ. Troad. 952. θανὼν λθ' Ἀλέξανδρος ΜΥΧΟΥΣ. vide Herc. Fur. 87. et Sojac. 575. Nisi addatur adjectivum vel substantivum lo- Cyclop. 290. γῆς ἐν Ἑλλάδος μυχοῖς· et 296. tunc enim t *recessus Graeciae*. Aliud est ἐν μυχῷ χθονὸς, nempe, lo aliquo *terrae*: non *sub terris*, quod est ἐν μυχοῖς χθο- et *in terris*, Propertio, id est, *apud inferos*, quibus op- r *superi*, seu *viventes*, et in terra adhuc versantes, apud um et) eundem. τὸ *tellure repostos* Virgilii est τοὺς ἐν μυ- νὸς, ut et Homeri ὑπὸ κεύθεσι γαίης, Odyss. Ω, 203. ν ἐσθλὸν κἂν ΜΥΧΟΙΣ δείκνυσι ΓΗΣ. ita legitur ap. V. Φήμη. *etiam post mortem*. Idem vult ᾅδου μυχοὶ, 219. et γῆς σκότῳ κρύπτεσθαι Helen. 61. Ion. 1239. ς μυχοὺς κρύψον hac fab. 1206. *sub terra abde*, ubi ἐν ... loquentis non, opinor, expressisset.)

er. 546. (556.) εἰσί τις τιμωρία. „Τισὶ, *quibusdam*, pro ... Atticorum ἀστεϊσμῷ καὶ αἰνιγμῷ. quando nimirum ut *tibi* aut *vobis vobisve* volunt tecte significare, dicunt ... *quibusdam*." *Reiskius*. Non opus. Τις τιμωρία, ... μωρίαν, Heraclid. 148. *aliquam stultitiam*. πανουργίᾳ ... Sept. ad Theb. ver. 609. παρανοίᾳ τινὶ παραπειθό- ... Alexandrinus Paedag. II. 7. ubi male legitur πα- ...

... 547. (557.) Σκαιόν γε τ' ἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε. ... τῆς γνώμης: quia *timere vanos metus*, quod sequitur, τὴν γλῶσσαν sed ad τὴν γνώμην pertinet. σκαιὸν ἀνάλω- γνώμης, *laevum dispendium mentis*, est *stultitia*. Sic ἐπίνοια legitur, pro γνώμης, nisi fallor, in Aristoph. ... *) 570. in cujus Ranis ver. 358. nunc legitur ἢ γνώ- ... καθαρεύοι. Plutarchus vero De Glor. Athen. p. 348. D. γλώσσῃ μὴ καθαρεύει *).

... 548. (558.) φόβους πονηροὺς καὶ κενούς. Si vera sit ... quam notant Grammatici inter πονηρὸς et πόνηρος, ... oporteret πονήρους *miseros*, non πονηροὺς *scelestos*. ... *scelus* est in hoc *metu*. Hesychius tamen explicat ... ἐπίπονον, κακοπαθῆ: qui est hujus loci sensus. Sed ... Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος. Vide V. Μόχθηρος et Πονηρὸν: et Spanhemium ad Aristoph.

...edidit Brunckius. ...ervare poterat Vir do- ...tleinum γνώμῃ pro γλώσσῃ emendasse in Menandri fragmento apud Stobaeum 36. *Porsonus*.

Plut. 265. Φόβους δεδοικέναι, ut Troas. 1165. οὐκ αἰνῶ φόβο
Ὅστις φοβεῖται, μὴ διεξελθὼν λόγῳ. vide 1 Pet. iii. 14.

Ver. 550. (560.) Πάλαισμά θ' ἡμῶν ὁ βίος. Istud θ' nil agit. Scribo, Παλαίσμαθ' ἡμῶν etc. i. e. παλαίσματα, plural pro singulari, ut Hecub. 264. προσφάγματα. et Hippol. ver. 1 παιδεύματα. Nisi malis Πάλαισμά γ' ἡμῶν. sed alterum veri puto, et ita Reiskius.

Ver. 551. (561.) Οἱ μὲν ΤΑΧ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδ βροτῶν. Probabile est hunc versum mendosum esse. tria en tempora, quae totum complectuntur, sunt ante, nunc, et post ut in Laconico isto citato a Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 11 B. ΝΥΝ ἄμμες, ΠΡΟΣΘ' ἄλλοι ἐθάλλεον, ΑΥΤΙΚΑ δ' ἄλλ et Nostro Iph. Aul. 332. τὰ μὲν ΝΥΝ, τὰ δὲ ΠΑΛΑΙ, τὰ ΑΥΤΙΚΑ. Hic autem sunt duo tantum: nam τάχα et ἐσαῦ utrumque spectat ad futura. Forte,

Οἱ μὲν ΤΟΘ', οἱ δ' ἐσαῦθις, etc.

Τότε pro olim, ut Sophocl. Electr. ver. 280. 673. *[Plura tavi ad Iphig. Aul. 46. Reiskius legit, Οἱ μὲν πάλαι, οἱ δ' ἐσ θις. Brodaeus explicat τάχ', mox, illico. Sed quid tunc de ἐσαῦθις? Reiskii πάλαι οἱ—non admittetur in Iambo Tragic

Ver. 553. (563.) Ὃς εὐτυχήσει. Restitutionem hujus le nunquam adhuc intellecti, debemus, ut multa alia, Codici Gallicis: quorum A. B. legunt ως ευτυχηση, sensu claro: C. pro ὅς. Fortuna, inquit Theseus, τρυφᾷ, lascivit, et insole se gerit. neque mirum: ab omnibus enim colitur. ab infortuna honore afficitur, ut ille in posterum ea meliore utatur, ὡς τυχήσῃ: fortunatus vero eam extollit et celebrat, metuens ne vor ejus et aura secunda deficiat, et eum relinquat. Pro Ὁ ὄλβιος scriberem Ὅ τ' ὄλβιος, propter τοῦ δυστυχοῦς ΤΕ. Ἠ λὸν αἴρει, non est, Sublimem tollit afflictum; sed, laudibus tollit, scil. Fortunam. Sic Heraclid. 332. Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ ὑψηλὸν αἴρω. Aristoph. Vesp. 1018. ἀρθεὶς μέγας. et αἴρῃς solute, Ranar. 381. Πνεῦμα λιπεῖν, ut Plutarcho Lucull 514. C. ὥσπερ πνεύματος ἐκλιπόντος, de bona Fortuna Lucull deserente. vide Sophocl. Oed. Col. 638. Καὶ πνεῦμα ταυτὸν ne mutata retrorsum te ferat aura, Horatius. Pulcherrimam h emendationem, ὡς εὐτυχήσῃ, ex conjectura sagaciter praec rat *(doctissimus) Heathius.

Ver. 556. (566.) Ἀδικουμένους τε, μέτρια μὲν θυμῷ φέρ Editt. et MSS. pro μὲν habent μή. Distinguendum, Ἀδικου νους τε μέτρια, μὴ θυμῷ φέρειν. In hoc non est laudar Barnesius, quod saepe contextum mutat sine ulla mentio deo jam Miltonum conjecisse μὲν pro μή. ex eo forte Barnesius: nam exemplari ejus utebatur, ex edit. P. Ste

r. 557. (567.) Ἀδικεῖν τε τοιαῦθ', etc. Scil. χρεών ἐστι
Non autem putandum est Poëtam *permittere*, nedum *ju-*
injurias quis faciat: sed vult, si quis alteri injuriam fa-
uod vix evitari potest, prout est vita hominum) caveat
e ea sit injuria quae Rempublicam sive Patriam suam
Sic quando D. Paulus scribit Ephes. iv. 26. Ὀργίζεσθε,
ἁμαρτάνετε, non praecipit ut *irascamur*; sed mens ejus
et irascamini, tamen ne peccetis. Eatenus aliqua diffe-
t, quod *irasci* nonnunquam licet, (nam et Servator no-
scebatur Marc. iii. 5.) *injuriam facere* alicui, nunquam

. οἷα μὴ βλάψαι πόλιν. „Pro πόλιν Canterus recte, meo
, reponit πάλιν, ut sententia sit, *Et tali hostem injuria*
, *quae te non vicissim laedat.* Verbum enim βλάψαι,
potentiali, numero singulari positum accipio, et a neu-
ali οἷα regi.“ *Heathius.* et ita Reiskius, quod ad πάλιν,
isi infinitivum voluisset Euripides, scripsisset potius,
βλάπτῃ vel βλάψῃ, quam βλάψαι, quod (βλάψαι) est
non *laedat.* deesse quoque videtur ἑαυτοὺς *nosmet* vel
non σὲ), quae vox hic non potest subintelligi, sed ex-
bebat, si legatur πάλιν.] Sed nihil mutandum opinor.
ων πάλιν, ver. 554. ἀπώλεσας πόλιν, 231. vid. Aristoph.
75.

558. (568.) τοὺς ὀλωλότας νεκρούς. Si quis cogitet
ων, ut τοὺς νεκροὺς sit *cadavera*, videat ad ver. 107.
putandum censeo.

. 569. (569.)

τοῖς θέλουσιν εἰσιδεῖν.
Ἢ δῆλα τἀνθένδ'. εἶμι, etc.

tinctio nihili est. Forte,

Θάψαι δὸς ἡμῖν, τοῖς θέλουσιν εὐσεβεῖν·
Ἢ δῆλα etc.

tuos sepelire erat νόμος Δαιμόνων ver. 568. et ver.
hoc vocatur εὐσεβὴς πόνος ver. 373. vide et Helen.
04. et Sophocl. Antig. 936. Sarcasmus quoque est in
ἡμῖν τοῖς θέλουσιν εὐσεβεῖν, et tacita incusatio Creontis
Scio aliter forte distingui posse, sine mutatione con-

Θάψαι δὸς ἡμῖν τοῖς θέλουσιν· εἰσιδεῖν·
Ἢ δῆλα τἀνθένδ'· εἶμι, etc.

quis praeferat, sequatur. Τἀνθένδε est τὰ ἐπὶ τούτοις,
tia, Aristoph. Plut. 57. τὰ ἐκ τούτων, Xenophon. Ἑλ-
II. p. 470. B. τἀπὶ τοῖσδε Iph. Aul. 435. τἀπὶ τῷδε Ion.
σεβεῖν absolute, ut Sophocl. Ajac. 1372. Τόν τοι τύ-

ραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον. et Electr. 310. Orest. [illegible] Valckenaerium ad Phoeniss. ver. 1331. p. 448, 449.

Ver. 561. (571.) ἐξοισθήσεται. *Efferetur* [n]). Raro [illegible] dam puto hanc vocem. Simplex verbum οἰσθήσεται, [illegible] currit in Demosth. πρὸς Λεωχάρ. p. m. 269. ἡ ψῆφος [illegible] et alibi. A fut. οἴσω formatur novum verbum [illegible] in fut. οἰσθήσομαι.

Ver. 562. (572.) Ὡς εἰς ἐμ' ἐλθὼν νόμος. Ut He[illegible] Ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, scil. νόμος. ubi nugatur Scholiast. [illegible] μαστῶς ibi poni dicit ἀνελθὼν, *ascendens*, quia Agam[illegible] excelso loco erat. aeque enim bene dici potuit [illegible] *scendens*, scil. a *Diis*, vel a *Majoribus*.

Ver. 564. (574.) τῆς δίκης σώζων φάος. Cui opp[illegible] τῆς δίκης τὴν ἠλύγην, i. e. *umbram* vel *tenebras justiti*[illegible] Aristoph. Acharn. 684. Stobaeus Eclog. Physic. lib. I. p. [illegible] κης δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος. Vult forte, Justitiam *illu*[illegible] *conspicuam* et omnibus *agnoscendam* servans. Sed et [illegible] per periphrasin significare potest paullo plus quam [illegible] δίκης σέβας Oppiano Halieut. II. et similia.

Ver. 565. (575.) Πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων [illegible] Obvium erat ψόγους, vituperia, ut Hecub. 384. 1249. [illegible] hil muto, quia λόγοι, in plurali, pro *maledicta*, *convici*[illegible] quoties usurpatum, nisi fallor, video. Pindarus Nem. VII[illegible] ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖς· *obsonium autem invidis sunt* [illegible] quam significationem nos Angli videmur retinere in ver[illegible] nostro *words*. nam λόγοι ἐχώρουν Iphig. Taur. 1358. est, [illegible] *passed*. nempe, verba *iratorum* vel *conviciantium*, ut ibi [illegible] locum, et Iph. Aul. 376. Plutarchus Arato p. 1040. E. [illegible] οὖν πολὺ τῆς διαβολῆς, καὶ ΛΟΓΟΥΣ, καὶ ΣΚΩΜΜΑΤΑ [illegible] ΒΩΜΟΛΟΧΙΑΣ παρείλετο τῶν κολακευόντων τοὺς τυρά[illegible] etc. Alia omitto. Vertunt, *malos sermones*: quemadmodum [illegible] fius vertit λόγους *maledicentiam*, in Isocratis Archidamo p. [illegible] De commutatione vocum λόγος et ψόγος, vid. Valckena[illegible] Phoeniss. 207.

Ver. 566. (576.) Βούλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ [illegible] Hoc est, *Visne ut uno verbo liberem te a molestia dicendi* [illegible] quod est ἀποπαύσω σε λόγου πολλοῦ ver. 686. et, *com*[illegible] *verba multa jam faciam tibi*, Plauto Bacchid. II. 2: 6. [illegible] vertunt, *Visne tecum colloquar paucis?* Ad verbum est, [illegible] *ut colligem tuum sermonem in brevi*, vel, *in breve spat*[illegible] Bacch. 1302. Τοιγὰρ συνῆψε πάντας εἰς μίαν βλάβην. Infra 901. Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν.

n) Περιοισθήσεται Diphilus vel Sosippus apud Athenaeum IV. 4. p. 133. F. ἐξοισθήσεται Aeneas Tactic. c. 23. p. 1684. οἰσ[illegible] σθαι Pausanias Lacon. 17. p. (405. Fac.) *Porsonus*.

Ver. 567. (577.) *Λέγ', εἴ τι βούλει· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.* Sophocles Trachin. 421. *Λέγ', εἴ τι χρῄζεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.* Herodotus VIII. 58. *ἐκέλευε—λέγειν εἴ τι θέλει.*

Ver. 569. (579.) *οὐ γὰρ ἀλλὰ* est *etenim*. nota locutio vel ex Sestri Bacchis. Aristoph. Nub. 232. ubi Scholiast. notat Atticum esse pro *καὶ γὰρ*, et citat Callimachi locum, ad quem vide Bentleium Fragm. Callim. XCII. Non opus est Miltoni *ἢ* pro *οὐ*.

Ver. 572. (582.) *Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. Χἀτέρους*, i. e. *καὶ ἑτέρους*. Sed an Graece dicitur *ἑτέρους ἄλλους?* Credam cum exemplum indubitabile videro; *(nam istud Orest. 345. mihi non est tale.) [Vid. Dobraeum in Porsoni Tracts and miscell. crit. p. 200. quae repetiit Matthiae ad Eurip. Orest. 335. per errorem *Dalzelium* pro *Dobraeo* nominans. *ED. LIPS.*] Forte, *χἀτέρους καλοὺς πόνους*, ut ver. 339. *πολλὰ γὰρ δράσας καλά.* et ita de Theseo scribit Plutarchus in Vita ejus p. 14. *πολλοὺς καὶ καλοὺς ἆθλους διεργάσασθαι.* et Camill. p. 129. E. *πολλοὺς καὶ καλοὺς ἀγῶνας ἠγωνίσατο.* Lysias Orat. XXV. p. 175. ed. Steph. *νίκας πολλὰς καὶ καλὰς—νενικήκασι.* sic *καλὸν ἀγῶνα ἠγωνίσω*, Alcest. 648. cui simile istud D. Pauli ad Timoth. 2 Epist. iv. 7. *τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι.* "Ετερος et ἄλλος [x]) synonyma sunt, ut ex innumeris exemplis liquet, et ex Aristoph. Schol. ad *Εἰρήν.* ver. 11. et ad Nubes ver. 34.

Ver. 576. (586.) *Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας.* [y]) *Πράσσειν πολλά*, sensu malo, pro, esse *πολυπράγμων*, in rebus quae ad facientem non spectant: *être impertinent;* qualis est Latinis *ardelio*. His opponitur Democriti *πρῆσσειν ὀλίγα* ap. Antonin. Imp. IV. 24. vel, *τὰ ἑαυτοῦ πράττειν*, Xenophon *Ἀπομν.* II. p. 758. E. Vide Eurip. Herc. Fur. 266. Hippol. 785. Herodotus V. 33. *τί πολλὰ πρήσσεις; quare agis quae ad te nihil attinent?* vide locum et Aristoph. *Εἰρήν.* 1058. Ran. 230. Hoc sensu locutionis procul dubio intelligi voluit praeco: sed Theseus ita intelligere noluit, et hanc contumeliam dextre avertit responso suo, pro *πολλὰ πράττειν* substituens *πολλὰ πονεῖν*. Sensu bono *πολλὰ πράττειν πράγματα* Plutarchus Themistocle p. 120. F. et alibi: et Charilon Aphrodisiensis VIII. 1. *Καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας πολλὰ πράττων.* Aliam significationem locutionis *πολλὰ πράττειν*, pro, *gravi calamitate premi*, vide apud Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. 486.

Ver. 578. (588.) *λόγχη Σπαρτὸς—βλάβῃ.* Brodaei et Bar-

589. *κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον.* Lege νυν enclitice, ut citat Valckenaerius ad Euripid. Phoen. 1651. ubi loca Tragicorum in quibus verbum *ἀντακούειν* comparet, diligenter collegit. *Porsonus.*

x) Sed vide Ammonium p. 61.

y) Laudat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 785. citans praeterea Gataker. ad M. A. IV. 24. Bergler. ad Aristoph. Ran. 233. *Porsonus.*

nasci λόγχη (non λόγχῃ) Σπαρτός, Attice pro Σπαρτῇ, plerisqu opinor, placebit. Σπαρτοί erant posteri eorum quinque, qui s ex dentibus serpentis, a Cadmo occisi, supererant; quorum l storiam habes init. lib. III. Metam. Ovidii. Noster de iis, λόχ δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, infra ver. 703. Σπαρτὸς ve titur hic *Thebanus*: non satis praecise, quia *multi* erant *Theba* qui non erant Σπαρτοί. sed versu 718 Σπαρτῶν ἀνδρῶν vertit *satorum virorum*, i. e. Thebanorum: nimis vage, quia *omn* homines, non *Thebani* solum, dici possunt *sati*. Ego inusit tam vocem periclitatus sum, *Sparti*, quae sine circuitu vel am biguitate rem exprimit. Si quis malit vertere λόγχη Σπαρτὸ *hasta eorum qui ex anguis dentibus sati sunt*, gyro suo utatu et novitati meae ignoscat. Pro βλάβῃ conjeceram λάβῃ, sed po Scaligerum et Reiskium, ut jam video. Confirmatur a Codd. B. et Aldina. Iidem Codd. (ver. 579.) pro Τί δ' ἐκ— habent Τίς δ' ἐκ δρακοντος: quos sequor. Barnesius distinguit, Τί δ' ἐκ etc. et ita Canterus in versione. Θοῦρος Ἄρης ex Iliad. C Ἄρης hic, opinor, significat *bellum*, vel *bellatorem*: *Numqu autem acer praeliator nasci potest ex dentibus draconis?* Fabu lam de Cadmo et *serpentis dentibus* φονλίζει: qualiter *moenia Th bana* Capaneus apud Statium Theb. X. 876. *Et quidnam (qui tam* Bentl.) *egregium prosternere moenia molli Structa lyra?* Prae claros tamen bellatores hos Spartos Theseus invenit, infr ver. 703.

Ver. 580. (590.) νῦν δέ τ' εἶ νεανίας. Scribo, νῦν δ' ἔτ' εἶ *nunc vero adhuc es ferox*, vel *juvenis*: quemadmodum eum ap pellat Adrastus ver. 190. sed *opprobrii* sensu potius sumendum ut istud Aristoph. Vesp. 1324. ad *senem*, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας Et ita Reiskius. pro πάσχων A. παθων.

Ver. 581. ἐπαίρεις ὥστε θυμεῖσθαι [2]). Abundare videtu ὥστε, [a]) ut persaepe ante infinitivum. Hippol. 1327. Κύπρι γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε. Verbum ἐπαίρεις illustrat L. Ku sterus ad Aristoph. Nub. 42. allato hoc loco. Vide et Herodo VII. 10. p. 885. Ἐξαίρειν eodem sensu Hippol. 322. [b])

Ver. 586, 587. (596, 597.) στόμα Ἄρρῳ κατασάζονα Video virum acutissimum et accuratissimum ad Phoeniss. 14 891. offensum tali hiatu, στόμα Ἄρρῳ, inter finem senarii prae cedentis et initium subsequentis. Sed in senariis hiatus istius

1) θυμεῖσθαι. Ita ambae Mark landi edd. consilio an errore ne scio. Musgravius conjicit θυμοῦ σθαι.

a) Hac nota usus est Valcke naerius ad locum Hippolyti. Ad de Sophocl. Oed. Col. 1546. Ae schyl. Eum. 202. 228. Euripid Orest. 52. Markland. ad Iph. T 1580. *Porsonus.*

b) Ubi vide Valckenaerium D. Ruhnken. ad Timaei Lexico p. 87. *Porsonus.*

i numeravi prope 140 in hoc dramate, Supplicibus: et plus-
n 200 in Phoenissis c).

Ibid. φάλαρα κινεῖσθαι στόμα. Haec aliter distinxi,

Μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι, στόμα
Ἀφρῷ καταστάζοντα, Θηβαίαν χθόνα.

κινεῖσθαι Θηβαίαν χθόνα, est, εἰς χθόνα, omissa praepo-
ne, ut fere post verba motus. Et καταστάζοντα στόμα ἀφρῷ,
lecub. 491. Φόνου (vel Φόβου) σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον
ν· Guttae ex metu tuam barbam irrigabant, vel stillare fa-
nt. *[„Κινεῖσθαι στόμα, i. e. ἐς στόμα, admoveri ad os.
lestris et coacta dictio: sed talibus scatet oratio Euripidae.
iskius.“ Num licet argumentum ducere ex sua ipsius conje-
a? Si licet, facile erit quemvis antiquum scriptorem lo-
tem facere quicquid velis.] Μοναμπύκων φάλαρα, sunt,
μπυκας φαλάροις κατεσκευασμένους, equos instructos φαλά-
, id est, ferreis laminis frontem munientibus: vid. Tho. Ma-
. V. Ἡνία, et quos ibi laudat doctiss. Oudendorpius. et
posuerat φάλαρα, necesse erat ob constructionem et me-
n, ut diceret καταστάζοντα. Totum esset, χρεών ἐστι, μο-
πυκας φαλάροις κατεσκευασμένους, καταστάζοντας στόμα ἀ-
, κινεῖσθαι εἰς Θηβαίαν χθόνα.

Ver. 589. (599.) Αὐτός γε κήρυξ. σοὶ δὲ προστάσσω μένειν,
ὸς σίδηρον etc. Codd. A. B. C. Αὐτος τε κηρυξ, Ipse quo-
praeco, sicut tu nunc es. Ita Cyrus αὐτὸς ἄγγελος Κροίσῳ
ύθεε, Herodot. I, 79. et Menelaus, Helen. 1584. Ὃς αὐτὸς
τὸν ἦλθεν ἀγγέλλων θανεῖν. Deinde, ordinem hunc versuum
oponit cl. Reiskius:

Αὐτός τε κήρυξ· σοὶ ———— μένειν,
Ἄδραστε, ———— τύχας
Τὰς σάς· ἐγὼ ———— μέτα,
Αὐτὸς σίδηρον ———— ἔχων,
Στρατηλατήσω, ———— δορί.

jeceram μένειν Αὐτοῦ, manere hic, sc. Eleusine: et, σίδη-
ν τ' ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχειν: et non dimittere ex manibus ferrum
tum. Sed longe praestat, ut mihi videtur, ordinatio Reis-
ium. *(vel v. 589. αὐτὸς σίδηρον—αὐτός τε κήρυξ duobus istis
ibus transpositis.) *[nam lectio] vulgata vel inepta est, vel
losca.

Ver. 591. (601.) μὴ 'ναμίγνυσθαι τύχας Τὰς σάς. Sic in
phoclis Philoct. 1065. Ulisses jubet Neoptolemum non respi-
e Philoctetem, Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς· Ne no-
m fortunam corrumpas. Τύχας fere est infortunia, ut hic:
non semper. Vult: neve misceas tua infortunia mea bona
tuna.

c) Vide Valckenaerium ad Hippol. 682. Porsonus.

Ver. 593. (603.) κλεινὸς ἐν κλεινῷ. Codd. A. B. C. sic, αι αι κλεινος εν κλεινω δορι· quod vult, opinor, καινὸς ἐν καινῷ: quasi animo scribarum obversaretur iambus Sophoclis Trachin. 622. Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. sed recte habet vulgata: vide Troad. v. 747. Deinde, ver. 596. pro φέρει, A. B. λεγει: pro Var. tamen Lect. φερει.

Ver. 594. (604.) τοὺς Θεοὺς ἔχειν ὅσοι Δίκην σέβονται. Id est, οἳ σέβονται: et ad *omnes* Deos pertinet. alioquin dixisset τῶν Θεῶν ὅσοι, si ὅσοι significasset *quotquot*, partitive. Sic [d]Ὅσ' ἐξισώσει, pro ἃ ἐξισώσει, apud Sophocl. Oed. Tyr. 433. ubi nunc legitur Ἅ σ' ἐξισώσει. Quod hic est ἔχειν Θεοὺς, in Heraclid. 344. est, χρᾶσθαι Θεοῖς συμμάχοις, et Θεῶν τυχεῖν ver. 352. Plene Helen. 765. τοὺς Θεοὺς ἔχειν φίλους. ut ἵλεω τὸν Θεὸν ἔχειν Philoni Legg. Allegor. lib. III. [T. I. p. 121.] *[lin. 39.] ubi moneo pro τῇ δεκάτῃ κακῶν legend. τῇδε τῇ κακώσει.

*(Ver. 598. (608). Auctor Appendicis Musgrav. p. 210. feliciter hoc explicavit, pro Αἴ. substituendo Ἄδ. per totum chorum. Nam Αι. (Aethra) jam erat Athenis, quo abierat cum Theseo et Adrasto, ad fin. Act. I. sed Theseus et Adrastus jam redierant Eleusina.)

Ver. 599. (609.) δεῖμα χλοερὸν ταράσσει. χλωρον δειμα, omnes Codices. *(et leg. forte θράσσει) sumtum autem ex Homero, et habet Aeschylus Ἱκετ. 576. [e]) χλωρὸν idem quod ὠχρὸν, *pallidum*: Graevius Lection. Hesiod. cap. VI. χλοερὸν ut Ion. 497. ubi significat *viridis*. Pro ταράσσει Reiskius βράσσει. „nam si „ταράσσει, inquit, rectum esset, deberet με legi, non μοι." Vide ad antistrophen, ver. 611.

Ver. 600. (610.) Τίν' αὐδὰν τάνδε προφέρεις νέαν; Legendum προσφέρεις. vide antistrophen. Codex quoque C. habet προσφέρεις. Herodot. V. 30. τόνδε σφι λόγον προσέφερε. Iph. Aul. 97. πάντα προσφέρων λόγον. sic Ion. 1002. Medea 298. Herodot. VIII. 100. Et ita Heathius.

Ver. 601. (611.) Στράτευμα μὲν Παλλάδος. MSS. A. B. στρατευμα πα της παλλαδος, ut versus Iambicus efficiatur, pro asyn-

d) Ut edidit Brunckius, sed melius puto ἅσσ', ut in Agathonis loco, Ἀγίνητα ποιεῖν, ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα, ubi ὅσσα citant Budaeus apud H. Steph. Thes. T. I. p. 829. F. Muretus ad Catull. LXV. 171. p. 104. b. ed. Ald. 1558. [Opp. T. II. p. 825.] In Philoctet. etiam 509. malim ἅσσα pro ὅσσα. Aristoph. Eq. 1146. ὅσσ' ἂν tres priscae edd. ἅττ' ἂν e Scholiis dedit Gelenius. *Porsonus*. Versu praeced. καινὸς ἐν καινῷ praetulit Musgravius.

e) Prometh. 629. Auctor Rhesi 866. *Porsonus*.

601. Στράτευμα Παλλάδος est *populus Minervae*, non, ut Marklandus interpretatur, *coetus*. Sunt quidem loca nonnulla, in quibus

arteto. *Πᾶ* Doricum vel Bocoticum est: Aristoph. Acharn. 895. Theocrit. Idyll. XVII. 120. Quid hic agat nescio. *Στράτευμα* vero hoc loco videtur significare *coetum*, *a company*, non *exercitum* proprie dictum. nam versu proxime sequenti quaerit Chorus, utrum *armis*, an *verbis*, res transigenda sit. quod ultimum quaerere non potuit si *στράτευμα exercitum* hic clare significasset. eodem sensu accipi forte potest ver. 653. et scimus ex aliis Tragicorum locis vocem *στρατὸς* denotare *coetum quemlibet* hominum. vide Aeschyl. Eumen. 769. Nostrum Androm. 1148. Sophocl. Trachin. 808.

*[Mirum autem videri potest, Chorum interrogare Aethram, utrum *armis* an *verbis* res transigenda esset, quum Ipse (Chorus) totum praecedentem sermonem Thesei audivisset aeque ac Aethra. Sed magis adhuc mirum videtur, ipsam Aethram adhuc *Eleusine* esse; cum ad finem Actus primi Theseus oraverat Chorum, ut ramos supplices ab Aethra auferrent, ut ille *Athenas* eam reduceret ad domum Aegei. et ipse quidem statim profectus est *Athenas*; cur Aethram non reduxit? illa enim hic, ad finem Actus secundi, post ejus reversionem ab Athenis ad Eleusina iterum, invenitur Eleusine colloquens cum Choro. Num poëta sui oblitus est? Hic me non extrico. scio tamen probabilius esse me errare quam Euripidem. vide ad ver. 250.]

Ver. 604. (614.) *Στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον.* Mallem copulam *τ'* quam *γ'*. Et puto scribendum *ἀνὰ πτόλιν*, (*ἀνά γε τόπον*, Heathius,) *in urbe*, ob metrum: vide ad ver. 614. *Πάλιν* (ver. 605.) *rursus*, quemadmodum *prius*, quum *οἱ Ἑπτὰ* Thebas accesserunt. *Στερνοτυπεῖς τ' ἀν' Ἀσωπὸν*, *apud Asopum*, et *φόνιοι μάχαι.*" *Reiskius.* Metrum vetat.]

Versu antecedenti, *Γένοιτ' ἂν κέρδος*, *lucrum erit*, idem quod *Τὰ λῷστ' ἂν εἴη*, opinor, Heraclid. 1021. hoc est, „Optimum quidem foret, si *λόγων συναλλαγαῖς* et *absque armis*, transigi posset hoc negotium. sed non ita erit: nam *φόνοι*, *μάχαι*, *στερνοτυπεῖς τε κτύποι* iterum in urbe Thebis fient." Pro *οἱ δ'* (ver. 608.) Cod. B. *ει δ'*.

Ver. 608. (618.) *Ἀλλὰ τὸν εὐτυχῆ, λαμπρὸν, ἄν* etc. Ex mensura Strophes sic scribendum videtur *Ἀλλὰ τὸν εὐτυχίᾳ λαμπρόν*. Pro *αἴρῃ* Canteri, vel *αἴρῃ* Barnesii, legendum forte *αἴροι*, ut *ἂν αἴροι* sit optativus cum *ἄν*, sensu futuri, *extollet*. Canterus legit, *λαμπρὸς*, et conjungit cum *μοῖρα*. non opus. Plu-

στρατὸν interpretari possis *coetum*, ut Andromach. 1151. Soph. Trachin. 803. Aeschyl. Eum. 569. 571. Verum haec ipsa aeque commodum erit per *populus* interpretari. Contra, vix pauciora sunt, in quibus vox *στρατὸς* pro *populo* necessario sumenda est, ubi *coetum* significare non potest. vid. Aesch. Eumenid. 671. 686. 765. *Musgravius.*

tarchus Galba p. 1055. F. ταῦτα ἀπαγγέλλόμενα λαμπρὸν ἦρε τὸν Γάλβαν. ita ille alibi loquitur: Sylla, p. 471. B. ἦρθη μέγας, Eumen. 587. E. et Pomp. 646. A. λαμπρὸς αἰρόμενος in Demosth. 864. F. ubi minus rectè legitur λαμπρῶς, et vertitur *mire*. Πάλιν vero, quia nuper reversus erat Theseus a victoria Amazonum: Statius Theb. XII. 163. 519. seqq. Heathius haec refert ad Creonta, non ad Theseum, et legendum omnino ait αἰρῇ, *fatum aliquod potest rerum evertere*. Μοῖρα Brodaeus interpretatur *mors*.

Ver. 609. (619.) τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει. Hoc est, πρὸς ἀρᾷ ψυχῇ θράσος ἦσται, Alcest. 604. id est, certam fiduciam habeo ita futurum esse: ὕπεστί μοι θράσος, Sophocl. Electr. 481. τὸ καινόν τι περιβαίνει με Aristoph. Vesp. 968. Editio Hervag. 1551. legit hic, τόδε μοι τὸ θράσος. et ita Aldina. *[Recte, si δεῖμα. χλωρὸν in strophico verum sit.] si χλωρον δειμα, cum MSS. *(recte habet) cogitandum est de θράσσει, *(vel Reiskii βράσσει) eodem sensu quo ταράσσει. vide Aeschyl. Prometh. 629. Soph. Oedip. Tyran. ver. 491.

Ver. 610. (620.) Δικαίους δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις. *Tu loqueris de Diis quasi justis.* Admodum enim sinistre de *Diis* sentiebat hic Chorus, ut tunc solebant homines in infortuniis positi. donec tandem, victo Creonte, νῦν Θεοὺς νομίζω exclamat, ver. 732. *Sunt Dii*, ut est in veteri Formula.

Ver. 611. (621.) Τίνες γὰρ ἄλλοι νέμουσι συμφοράς; Cod. A. αλλοισιν. B. αλλοι σοι. nempe, ut sit Iambus: quemadmodum hi Codices fecerunt in hujus versus systematico ver. 601. Caeterum συμφορὰς est *eventus*, et hoc loco *bonos* potius quam *calamitates*, uti vertitur. vide Iphig. Aul. 1469. ubi τῇ 'μῇ συμφορᾷ pessime vertitur *meae calamitati*.

Sequitur: Διάφορα πολλὰ Θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ· hoc est, „in multis Deorum erga mortales dispensationibus, magnum dis„crimen video. nam innocentes saepe plectuntur, nocentes ho„norantur.“ Respondet *[Aethra:] *(Adrastus:) „Haec opinio „tua oritur ex *timore* isto, et pejorum suspicione, quae te diu „possederunt. apud Homines quidem *vindicta vindictam* provo„care solet, et *caedes caedem*. sed non ita est apud Deos. illi „enim *bona* mentibus hominum solent immittere, non mala.“ Querula haec et suspiciosa Chori, et pia *[Aethrae,] *(Adrasti) explicationem merebantur.

Ver. 614. (624.) ἐξεκάλεσε. Barnesius edidit ἐξεκάλεσσε: opinor ut choriambus ἐξεκάλεσσε — responderet strophico στερνοτυπεῖς. Sed quomodo reliqua, σε και φονος, respondeant istis, ἀνὰ τόκον, nescio, nisi scribatur ἀνὰ πτόλιν, ut ver. 721. et Troad. 555. vel cum Heathio, ἀνά γε τόκον. Ἐξεκάλεσσε, vel ἐξεκάλεσε, hic est *provocare solet*: quae est frequens istius aoristi significatio. Codex C. εκαλεσε.

615. (625.) κακῶν δ' ἀναψυχάς. Haec est Scaligeri et onjectura, a Barnesio in contextum admissa. Ante erat, ἀνὰ ψυχὰς, quod restitui. nam ἀναψυχὰς non respon- hico φανήσονται. Codex B. κακον κακον δ' ανα ψυχας. καλὸν, cum explicatione quam dedi ad ver. 613. Egre- in hanc rem locus in Isocratis Epistola ad Philippum p. Genev. οἶμαι δέ σε οὐκ ἀγνοεῖν, etc.

616. (626.) Θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν. Codd. A. B. βρο- recte. Θεοὶ hic, ut saepe, monosyllabon est. Pro τέρμ' (ver. 617.) omnes παντων τερματ'. non ad me- l. ver. 607.

622. (632.) Εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν ψυχάς. Τύ- ψυχὰς, et sensus (quomodo enim videre potuit ψυχὰς?) m poscit. nam quod dicit Barnesius, primam syllabam communem esse, quia brevis est in παραψυχὰς, sine vocabuli simplicis correpti, paucis persuaserit. Τύχας reponit Heathius. *[In antistropha, antispasto φῐλῶν ondet diiambus, μᾰχōς γĕνōυ. quod ego, minus neces- tem, adjutum volui per φῐλῶν ῐδōῑῆς: quam vocem peto ut deleas ex ima pagina, cum recte habeat εἰδείης, οίης. quamquam enim Attici nonnunquam mutant modi is terminationem οιμι, οις, in οιην, οιης, etiam in ver- non sunt primae conjugationis circumflexorum; hoc ta- exemplo vocis concedi non debet: hic certe non neces- st.]

623. (633.) Ἔτι ποτ' αἶσα τίς ἄρα πότμος. Verba ista, αἶσα, quid velint ignoro. Brodaeus explicat, *Id ad- videre contigit:* quod non intelligo. Reiskius legit, Τίς α. *[qua lectione admissa, et mutata distinctione, sen- quem videor assequi posse, τίς ποτ' αἶσα, τίς ἄρα πό- Optaverat Chorus ut Thebas proficisci posset. Aethra et humaniter huic Chori optato favens, addit, „Uti- orum aliquis tibi alas daret, ut posses voti compos fie- enim scires filiorum tuorum fata. in hac re felicior me, lhuc nescio quid futurum sit de filio meo Theseo. *Quae- rs, quod fatum manet fortem principem hujus terrae?*"] αἶσα, τίς ἄρα πότμος ἐπιμένει, etc. Similis locus est oclis Oed. Colon. 1793. Τίς ἄρα με πότμος—ἐπιμένει; etc. αἶσα, ἡ ἄϊστος καὶ ἄγνωστος αἰτία τῶν γινομένων, se- Phurnutum De Nat. Deor. p. 19. ed. Gale. Homer. Σ 206. In his *[tamen] obscuris nulli interpretationi ad- fidendum puto. *[Si retineas Ἔτι ποτ' αἶσα, τίς ἄρα etc. rrogatione efferri potest: et tunc sensus erit, *Adhuc in- st, quod fatum*, vel, *quae sors maneat* etc.]

625. (635.) Edidi τᾶσδε γᾶς ex Cod. C.

Ver. 626. (636.) Αὖ hic ponitur pro iterum vel se ce, ut Iph. Aul. 1156. et passim. Quod negatum vi tum autem puto ex voce κεκλημένους: licet non appar perioribus quo loco ant. tempore hic Chorus Deos i Pro αὖ, iterum, male scribitur ὦ in Cyclop. 660. μέλπε αὖ Κύκλωψ.

Ver. 627. (637.) Ἀλλὰ φόβων πίστις ἅδε πρώτα. est hujus loci sensus, quia vox πίστις tam ambigua est σημος. Heathius vertit: *Sed fiducia haec superior est* Verti potest: *Sed hoc est primum argumentum timorum rum timendarum*; sc. *invocare Deos*: secundum istu *in orbe Deos fecit timor*. Prave adhuc *de Diis* opina Chorus, ut notavi ad ver. 612.

Ver. 629. (639.) Codd. A. B. ποριος.

Ver. 631. (641.) Τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα nesciam sensum hujus et duorum sequentium versuum solummodo Barnesii notam ad ver. 633. ὑβρισθέν. „ „bani ad preces Argivarum matronarum non remitteban „cadavera ad sepeliendum, et Jovem Supplicem ide „videbantur, dicit se Chorus Jovis statuam ad aram „rum; ut sic illum vindictae memorem reddat contra Alii legunt πύλαν pro πυράν.“ Paria fere Brodaeus. esse possunt: sed non intelligo, nec certiora dare poss ex ignorantia moris alicujus ad quem hic respici pote qui igitur versionem Canteri et Barnesii.

Ver. 636. (646.) Θανόντες ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι θανόντων: ut ver. 101. τῶν κατθανόντων ἑπτὰ στρα

f) Ab Heathio ad Aeschyli Prom. 718. *Porsonus*.

g) Nulla hic difficultas, quae Marklandum, tantae eruditionis virum, morari debuit. Per τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεως metaphorice designat Chorus Duces hos ipsos, quorum corpora a Thebanis sepultura privata erant. Hi, ex consuetudine Poetarum, ἄγαλμα πόλεως poterant dici; hic, paullo audaciori figura, ἀγάλματα vocantur ejus Dei, qui generis Argivi auctor erat. ἵδρυμα πόλεως est urbis firmamentum sive fundamentum. Sed neque hoc novum est, de Ducibus vel Principibus per translationem dici. Sic Lycophron Hectorem ἔρεισμα πάτρας 281. Theronem Pindar Ἀκράγαντος Olymp. II et Olymp. II. Str. 5. μίζομαι πρὸς πυρὰν exp est; *studeo ad rogum* i. e burendum, *recuperare*, μα effectus pro conatu Valckenaerius ad Pho Malim tamen, cum pr formam supplicandi hal κόμιζέ μοι πρὸς πυρὰν, *mihi ad rogum*. Restat vox quae simplicissimam i tionem habet, *contumel tum*, sc. a Thebanis, qu pulturae iis denegavera *gravius*.

12. *Θανόντων ἑπτὰ γενναίων τόκων.* Heathius quoque ita dicit.

Muretus (Var. Lect. XIV. 16.) miratur, „tam cito redeuntem Thebis Athenas (Eleusina dixisse debuit) Nuncium, ut vosse, et ea quae interea facta refert, vix tantulo temporis atio somniare potuisse videatur.“ Sed Mureti errori bene pondet Barnesius, hunc nuncium captum fuisse a Thebanis bello priore, et inde nunc aufugisse, libertatem praesenti toria Thesei consecutum.

Ver. 638. (648.) *λόγου δέ σε Μακροῦ ποπαύσω.* Id est, rabo vos a molestia quaerendi, *Quis es tu?* dicendo vobis, fuisse servum Capanei, priore bello captum.

Ver. 639. (649.) *Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις.* Ridebatur ob e Euripides, quod in Tragoediis suos servos induceret *δεινοὺς, qui momenti personas.* Notat hoc Scholiast. Aristoph. ad istud ern. 400.

Ὦ τριμακάρι' Εὐριπίδη,
Οὗ ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σαφῶς (f. *σοφῶς*) *ἀπεκρίνατο.*

Ita subsequens narratio rei in hoc dramate omnium gravis- huic servo assignatur. Scomma tamen istud neglexit Euri- nam haec fabula scripta erat aliquot annis post Aristo- Acharnenses. Sic ver. 726. hic ipse Servus opinionem profert, qualem Ducem in bello eligere praestet. Vide et 932. ubi Aeschylus ob hoc eum morte dignum existimat. ulοῖ pro *κατηθάλου.*

Ver. 642. (652.) *Τήν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν.* Nondum nar- Thesei *τάξιν* nuncius, nisi *τάξιν* significet id quod paullo ante *τύχην* appellaverat. Cogitari forte posset de *βάξιν, nun- rumorem*, vel potius *πρᾶξιν*, ut Soph. Ajac. 806. *φίλαν* vocat Pindarus Olymp. I. *successum gratum.* *Θησέως* hic, ver. 638. pronunciabatur, opinor, *Θησ-γως*: vide ad ver. 901. *βάξιν, famam de Theseo.* *τάξιν δορὸς*, Phoeniss. 711.

Pro *ἀγγέλλοις* (ver. 643.) Cod. A. *αγγελη*. B. *αγγελλης*. *[Pro *Ἀθηνῶν* Reiskius *ἐστι φαίνων*: aut, servata vulg. lectione, *φῶς* leg. censet *λέγων*.]

Ver. 644. (654.) *Πρᾶξαι ξὺν Ἀργείοισιν, ὡς.* Distinguo,

ὡς Ἄδραστος ὤφελε
Πρᾶξαι, ξὺν Ἀργείοισιν ὡς ἀπ' Ἰνάχου
Στείλας, ἐπεστράτευσε etc.

um est Codd. A. B. et Ald. hic legere *επ Ιναχου*. Pro *πε- γμὸν* Reiskius *πεπραγμένος ὡς*. Piersonus [h]), *καὶ πέπραγεν* etc. *(pro *πεπραγμέν' ὡς*) ad Mocrin V. *πεπραγώς*. Ante *πε-*

h) Probat Musgravius. Supra v. 639. emendationem in Ach. 400. sit. Bruncknius.

πραγμένα intellexi πράγματα scil. εἰσὶ πεπραγμένα, ὡς et
sunt gestae sic ut Adrastus debuit eas gessisse, etc. vide E
732. Sophocl. Oedip. Tyran. 629.

Ver. 645. (655.) „ὡς, quum, quando. Cogitavi tame
„quando οἷς vel οὓς [i]).“ Reiskius.

Ver. 646. (656.) Στείλας, ἐπεστράτευσε. [k]) Secunda s
in ἐπεστράτευσε necessario (ut puto) hic in senario longa es
duas consonantes στ, quarum neutra est liquida: ut ὁ, ver
τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε; et centies alibi:
unquam aliter, opinor, in Tragicorum iambis. Citatum
dem vidi μαστεύων, prima brevi, et ξενοκτόνους secunda
ex mendosis exemplaribus, pro ματεύων et ξενοφόνους, qu
modum exhibent editiones et codices meliores. In tribus ex
tuor, quorum habeo collationes, ξενοφόνους legitur in isto
Iphig. in Taur. 776. Poëtae Tragici in Iambis non eanden
sumebant licentiam quam ceteri poëtae. Quae res sum
semper observanda est: neque ab Homeri versibus hexan
*(aut a Pindari melicis) ad Euripidis, Aeschyli, et Sophocl
narios, argumentum metricum recte transtuleris.

Ver. 647. (657.) τρόπαια—Ἔστησεν. Loquitur forte
pides ex more temporis sui. nam in Aeschyli Sept. Th
ἐπεύχομαι Θήσειν τρόπαια, Scholiast. notat tropaea nondum
aevo Eteoclis fuisse, et Poëtam anticipare. Ἵστημι τρόπαιο
tatius: sed τίθημι aeque probum: vide Helen. 1396. Ari
Lysistrat. 318. [l]) Aeschyl. χοηφ. 773. Grammatici dicunt A
scribere τροπαῖον, non τρόπαιον. *[„Non puto Ζηνὸς τρ
„ἀναστῆσαι recte dici pro Ζηνὶ, Jovi trophaeum erigere.
„igitur τρόπαι' ὁ κλεινὸς, celeber filius Aegei. Conf. ver.
„Reiskius.“ Non: nam alibi ita loquitur Noster: Heraclid.
βρέτας Διὸς Τροπαίου καλλίνικον ἔστασαν: non Διῒ Τροπαί
Phoeniss. 1495. Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας: no
et ver. 1266. Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τρόπαιον. Est et ali
cutio ejusdem formae, τρόπαιον πολεμίων στῆσαι· sed ibi i
ligi potest κατὰ ante πολεμίων. Ζηνὶ τροπαίῳ occurrit So
Antig. 147. et Ζεῦ τροπαῖε Trachin. 307. sed ibi est ἀποτρ
ἀλεξίκακε. Eurip. Electra 671. Ὦ Ζεῦ πατρῷε, καὶ τ
ἐχθρῶν ἐμῶν.]

Ver. 649. (659.) παρὼν γὰρ τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.
A. B. C. τους παροντας. Bene. praesens enim nos quae hic
delectabis. Sic Andromach. 738. παρὼν δὲ πρὸς παρόντας
νῶς Γαμβροὺς διδάξω. Alterum acutius videtur: quae
caussa fuit interpolationis. sed scriptorum librorum auct

i) οὓς quoque Musgravius.
k) Vide infra ad 984.
l) In Aeschyli loco τροπαίων edd. male praeferunt, quod
bigas utrum in τρόπαιον an
παια mutandum sit. Persona

ic debet praevalere. τοὺς παρόντας pro τὰς παρούσας: Chorus im foeminarum loquitur. vide ad ver. 41. vel masculinum poni c potuit, quia Adrastus inter illas erat. Pejus interpolarunt hoeniss. 1559. contra metrum ingerendo μοι: quo pacto, syste- a anapaesticum clauditur versu heroïco in Aldina, Barnesii, et tephani editionibus:

Ἆ δὲ τάλαιν' ἄλοχος τίνι [μοι], τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

idit, opinor, quisquis primum interpolavit, loco ita in longi- idinem scripto, syllabam deesse ad versum hexametrum con- ciendum: unde supplevit μοι, ignarus rectae divisionis, et mo- s Poëtarum, qui finiunt systemata hujusmodi, non hexametro, d basi anapaestica et paroemiaco. Ita oportuit divisum esse [m]),

Ἆ δὲ τᾶ | λαῖν' ἄλο- | χος, τίνι, | τέκνον, ὦ | λέτο μοῖ | ρᾳ;

In Kingiana (ver. 1592.) legitur, omissa δὲ, et inserta μοι,

Ἆ τάλαιν' ἄλοχος,
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

t ita articulus ᾱ, pro ἡ, brevis fit, qui, credo, semper alibi st longus. cujus rei circiter centum et quinquaginta exempla ob- servavi in scriptis Doricis: quatuor, praeter hunc locum, ex isto pso dramate. Habeo quoque edit. Aldinam, collatam cum MS. Lucà Holstenio; in qua nulla mentio est omissionis particulae δὲ. neque dubito quin ea vox exemplaribus plurimis insit, et re- spondeat praecedenti μέν. Valckenaerius quidem edidit idem quod Kingius, idcirco quia ejus editionem sequi proposuit. sed com- mentum istud Kingii de ᾱ Dorico correpto, adeo illi non pla- cuit, ut ex veteribus Grammaticis falsum id esse ostenderit, not. 57. p. 808.

Ver. 650. (660.) λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφής. Distingui potest post ἡλίου. Sed incertum est quo sensu voces κανὼν σαφὴς sumendae sint. Barnesius: „Poëta *jubar meridia- „num* Solis, quia *canonis* instar Diem in aequas partes dividit, „figurate κανόνα dicit." Mihi de *matutino tempore* potius, et de ortu Solis agi videtur, utcumque distinguatur: et *radius Solis* appellari forte [n]) potest κανὼν σαφὴς, *regula clara*, quia, orto

m) Suavissimi versus! Porso- nus ad locum.

n) Hurd. Epistol. ad Warbur- ton. CLXIII. p. 549. 8vo ed. „*From Toupius, I descend by a gradation of many steps to* Jer. Markland, *who has published the* Supplices *of Euripides: indeed reasonably well, so far as respects the printing, the rhythm, and set- ling the reading of some inconsi- derable words. But when he con- descends to explain a whole sen- tence of his author, as he does so- metimes, though but rarely, he is not so happy; of which the fol- lowing may serve for an example. A narration begins ver.* 650. *with the description of the Morning in these words,* Λαμπρὰ—γαῖαν. *This,*

Sole, perspicua et clara dignoscimus res quae antea, ut lu
bris, confundebantur. Animo Porsono eadem fuisse vi
tur, cum haec scripsit, et cum ista Baeoch. 675.

> Ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
> Μόσχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
> Ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα.
> Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν, etc.

Haec est descriptio matutini temporis; et haec in Suppli
dentur acta fuisse secundo die. Ceterum Lectori, etia
tissimo, multum et irritum negotium facesset subsequer
tio, ut nunc habet contextus, usque ad versum 716.

Ver. 652. (662.) Ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβώ nonnullae Ἔστη. male. Ἔστην firmatur a sensu, et Cod cis A. B. Πύργον εὐαγῆ forte est ex Aeschylo Pers. 466 γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ de Xerxe, proelium nav Salamina spectante. ubi vide Scholiasten. Vult, *turrim prospectus undequaque patebat.* et ita fere Reiskius, et I qui Aeschyli quoque locum indicat. adi Suidam et He (Hemsterhusius tamen erudite πύργον εὐαγῆ.) Male *turrim sacram.* Totam vero hanc narrationem de pugn otomia Thesei, ὡς Εὐριπίδης ἱστόρησεν ἐν τραγῳδίᾳ (han dam intelligit, et mox nominat) veram esse negat Pl Theseo p. 14. ex auctoritate plurium Historicorum, non sed *suasu* et *inducis*, corpora defunctorum Thesea sit nasse. Vide ibi plura de hac re. Ab Euripide stat H lib. IX. 27. et Isocrates Panegyr. p. 102. ed. Genev. 16 longe secus in Panathenaico p. 580. ubi miram rationem quare ita scripserit in Panegyrico: silet ibi de loco in su

your Lordship will say, is plain enough; but his comment runs thus: Incertum est—confundebantur: *Your Lordship will smile at these efforts of dulness in Barnes and his hypercritics; whereas either of them might have seen, even by the light of Milton's tallow candle, what the true sense of the passage was; I mean from that*

long levell'd rule of streaming light

in the Comus of that Poet, which is a fine and almost literal translation of ἡλίου πρώτου ἀκτῖνες of his favourite Greek Poet.

After this specimen of his sagacity, it can be no wonder to hear him declare, as he does very solemnly before he comes to the end of this new volume, that, the pains he and others h to explain Horace, there single Ode, Epode, Epistl tire, which he can truly nestly say he perfectly und Was there ever a better of a poor man's puzzling founding himself by his ow re diligence, or a better fication of the old remark, telligendo faciunt ut nih ligant? *After all, I bel author is a good man, an ned; but a miserable ins a man of slender parts a besotted by a fondness for peculiar study, and stup an intense application to* natias *of it.*"

latione p. 418. ubi dicit, *βίᾳ Θηβαίων θάψαι παρέδωκε, ἑκοῦς*: idem fere quod in Panegyrico; *invitis Thebanis, los tradidit.*

:. 653. (663). *Ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων.* pretium fuerit, ob ea quae sequuntur, distincte intelli- ienam sint haec *τρία φῦλα*: nempe °), *Pedites*, *Equites*, *βάται* vel *Παραιβάται*, *ii qui ex curribus pugnabant.* *Pedites*, seu *milites*: qui erant duorum generum. Pri- *cropiae veteres incolae*, seu *Αὐτόχθονες*, ut opinor, *χθο- νεῖς* (vel *ἐγγενεῖς*) *οἰκήτορες*, Soph. Oed. Col. 760. Hi *πλῖται* et *τευχεσφόροι*, *gravis armaturae milites*. consti- dextrum cornu: et his praeerat ipse Theseus. tendebant n Ismeni fluvii. Secundum genus peditum seu militum *ιαrali* seu Paralii, populus Atticae litoralis, ex antiqua

ni a viro doctissimo ne- et hic dissentiendum est. *παραβάται*, panci ad- numero, *στρατεύματος* designari vix poterant. etiam equitatus, duo ex- latera muniens, duo ag- non unum constituebat. a igitur tria sunt agmina

hic a Nuncio memorata? Nempe tres peditum cohortes, quorum ima versus collem Ismenium ten- debat, alia, Theseo duce, dex- trum cornu obtinebat, tertia ex Paralis constans, ad Fontem Martis constituta erat. Situs lo- corum, ut a Pausania traditur, ita se habet:

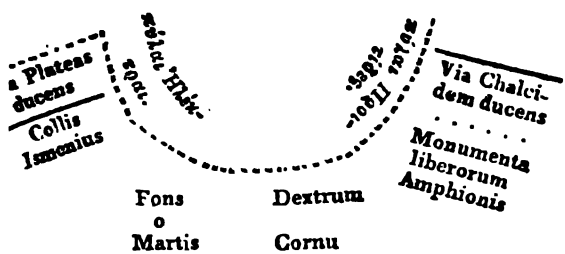

quitur, nisi Euripides prae itia topographiam confu- trum cornu, cui praeerat , diversum fuisse ab eo, collem Ismenium occupa- at: Paralos vero non in rnu, quod putabat Mark- sed in media acie collo- isse. His positis, pro *φῦ- τριῶν στρατευμάτων* le- arbitror, *φύλων τρία ρατεύματα*. *tres legiones ortes*) *ex tribus gentibus conscriptas*: dextrum cor- t Cecropiae incolis, me- em ex Paralis, sinistrum

cornu ex alio quodam populo, cujus nomen, temporum, ni fal- lor, injuria delevit. Ad eum quip- pe pertinere videtur clausula, *ὡς μὲν ἦν λόγος*, nondum satis ab Interpretibus declarata, clara ad- modum futura, si versus, *Δια- χρίων* nomen continens, sequere- tur. Talem certe intercidisse su- spicor. De divisione Atticorum in *Παράλους*, *Πεδιέας*, *Διακρίους* vide Herodotum I. 59. Plutar- chum in Solone. Eundem Op. Mor. p. 1359. et 1441. ed. H. Steph. Aristoph. Vesp. 1218. *Musgravius.*

Pandionis divisione. hi *leviter* armati erant *hastis*. constituebant laevum cornu. tendebant juxta fontem Martis seu Dircen. Quis huic cornu praeficeretur, non dicitur, quia pulsum erat, ver. 704.

2. *Equites*. Hi ex utroque cornu, aequali numero, collocabantur. Phorbas Equitum Dux nominatur (ver. 680.) quia vincebat, ver. 694.

3. *Παραιβάται*, seu *Παραβάται*, (ἐπεμβάται ver. 585. 685) *pugnatores ex curribus*. Hi constituebantur ad sepulcrum Amphionis. De eorum Duce siletur, quia nihil praeclarum, et quod ad victoriam eximie conferret, ab his gestum memoratur. De his vide doctiss. Oudendorpium ad Thom. Magistrum, V. *Ἐπίκωπος*, p. 346.

Hae tres partes exercitus Thesei recensentur supra in duobus Iambis, ver. 585.

Ἥκω δ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην,
Ναυμαχίων τε φάλαγα etc.

Locutiones aliquot jam explicandae. *Στρατευμάτων* hic forte significare potest *coetuum*, ut supra monui ad ver. 601. non enim erant tres exercitus, sed unus tantum, ex diversis στρατεύμασι, seu hominum coetibus et collectionibus. sic στρατὸς apud Sophocl. Trachin. 808. et Electra 751. Pindar. Pyth. X. Aeschyl. in Eumen. 569. 572. Vide Ammonium V. *Στρατός*.

Τεταγμένους δεξιὸν κέρας (ver. 657.) potest esse, vel, κατὰ *δεξιὸν κέρας*: vel *δεξιὸν κέρας* potest esse appositivum ad οἵδε τοῦδε.

Creontis vero, seu Thebanorum exercitus, eodem plane modo quo Thesei, erat instructus, cum duobus cornibus, et equitibus, et curribus oppositis invicem τοῖς Thesei.

Ver. 654. (664.) *ἐκτείνοντ'*. *[*Ἐκτείνοντας* Reiskius.] *ἐκτείνοντα* est, ut puto, *ἐκτείνοντα ἑαυτὸν*, *extendentem seipsum*, i. e. *ἐκτεινόμενον*, *extensum*. nam *ἐκτείνοντας*, opinor, est mendum prelli, pro *ἐκτείνοντα*.

Ver. 655. (665.) *ὡς μὲν ἦν λόγος*. Reiskius, *ὧν τις ἦν λόγος*, *eos, qui aliqua essent auctoritate praediti*. Sed Heathius vertit, *ut ratio* (*bellica* scilicet) *requirebat*. Ego verterem, *ut quidem dicebatur*, vel *ferebatur*, cum Cantero. sic Iphig. Taur. 532. *ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος*· et mox 534. *ἔστι δ'*, *ὡς λόγος*. Vult, *ut dicebant spectatores*. nam ipse, servus Capanei Argivi Theseum et res Atticas ignorabat. recte igitur dicit, *ὡς μὲν ἦν λόγος*, *ut sermo erat*, decorum servans.

Ver. 657. (667.) *σὺν αὐτῷ*. Cod. A. *συν αυτω*. Verum antecedenti, pro *Αὐτόν τ' ἄναχτα*, Reiskius *Αὐτὸν δ'*—

Ver. 659. (669.)

Αὐτὸν δὲ Πάραλον ἐστολισμένον δορὶ
Κρήνην παρ' αὐτὴν Ἄρεος ἱππότην ὄχον
Πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον
Ἴσους ἀριθμόν. ἁρμάτων etc.

ı vulgo editur hic locus. Duae magnae difficultates in hac narra-
ne, et de quibus silent interpretes, sunt, de *laevo cornu* ex-
itus Thesei, et, de *Equitibus*. nam laevum cornu hujus exer-
us dicitur *inclinatum* fuisse v. 705. et tamen nulla hujus cornu
ntio est in hac descriptione et dispositione exercitus. Neque
n Equitibus melius actum, qui hic nulli comparent, nisi quod
r. 660. in versione dicatur, „Apud ipsum fontem Martis *eque-*
rem currum Ad extremas exercitus partes (i. e. ad latera) col-
ocatum." Atqui *equestris currus* (ἱππότης ὄχος) non significat
ites, quibus nihil erat cum curribus, qui erant distincta hu-
militiae pars, et seorsum describuntur. ver. 662. ἁρμάτων τ'
ματα etc. Euripidis scripturam hoc modo, opinor, resti-
ris:

Καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους
Κέρας παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας·
Λαιὸν δὲ, Πάραλον, ἐστολισμένον δορὶ,
Κρήνην παρ' αὐτὴν Ἄρεος· ἱππότην δ' ὄχλον
Πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον,
Ἴσους ἀριθμόν· ἁρμάτων δ' etc.

λαιοὺς pro *παλαιᾶς* scribo: quo pacto vitabitur concursus qua-
er vocum in *ας* exeuntium: vide Ion. 737. [p]) *Λαιὸν* pro *Αὐ-*
ν, ex frequenti mutatione literarum *Λ* et *Λ* ob similitudinem;
d praecipue ex sensu, qui postulabat *λαιὸν κέρας* cum prae-
sserat *δεξιὸν κέρας*, ut Iphig. Aul. 289. *Δεξιὸν κέρας Πρὸς*
λαιὸν ξύναγε. infra hac fab. ver. 704. *ἔκλινε γὰρ κέρας τὸ λαι-*
ήμῶν, etc. et ita Reiskius, *Λαιὸν* pro *Αὐτόν*.

Πάραλον pro *Παράλους* vel *Παραλίους*, singularis pro plu-
i, ut observat Cicero De Orator. III. 42. et Quinctilianus IX. 3.
istud Virgilii Georg. III. 346. *Haud secus ac patriis acer* Ro-
nus *in armis:* pro *Romani*. *ἐναυμάχησε τῷ Τυρίῳ*, pro *τοῖς*
ρίοις, Herodot. II. 161. Apud omnes exempla inveniuntur. De
ραλοι vel *Παράλιοι* vide Steph. Byzant. in voce, et in *Ἀκτή*.
ra habebimus *Παραλίων*. Reiskius quoque pro populo aliquo
lico *Πάραλον* accipit. *Ἐστολισμένον δορὶ*, *ornatum* (i. e. *arma-*
n) *hasta*. sic Hecub. 1163. Polymestor vocat *κάμακα*, *hasti-*
στόλισμα suum: et naves *instructae* et *armatae* dicuntur *νῆες*
στολισμέναι Iph. Aul. 255. Aegis, quam gestabat Pallas, ap-
llatur ejus *στολὴ*, Ion. 996. vide et Herc. Fur. 465 *[Reis-

) Frustra omnino. Vide quae
imus ad 653. Mihi extra du-
m fere est scripsisse Euripi-
dem, *τρίτον δὲ Πάραλον*. *Ma-*
gravius.

kius legit ἐστιγμένον, *in series dispositum*. Locutionem χρήσιμα παρ' αὐτὴν, seu αὐτὸς emphaticum, illustravit Piersonus Verisimil. II. 9. p. 245. Eam habet et Herodotus VIII. 39. παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν: et Noster saepe, ut ver. 1207. 1212.

Ἵππότην δ' ὄχλον, *turmas vero*, seu *equites*. Scaliger quoque conjecerat ὄχλον: et ita notabatur in vet. exemplari cujus meminit Cl. Barnesius. Inserui δ' connexionis gratia. Androm. 759. ἱππικοῦ τ' ὄχλου. Iph. Aul. 191. Ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι non, Ἵππων ὄχλον τ', ut nunc legitur, in quo dramate ver. 599. pro ὄχων Ald. et duo Codd. Paris. habent ὄχλων. vide quae notavi supra ad ver. 411. In Rheso 512. ὄχλος γυμνῆς, ut ἱππότης ὄχλος· et στρατὸν ἱππότην Plutarchus in Aemil. p. 259. E. Ceterum ὄχλοι—ἴσους, quia ὄχλον *plures* exprimit, ut in isto D. Joann. vii. 43. ὁ ὄχλος οὗτος—ἐπικατάρατοί εἰσι. Sed et κράσπεδα eodem sensu utitur Xenophon Ἑλλην. III. p. 489. D. Reiskius mecum distinguit post Ἄρεος, et legit ἱππότην δ' ὄχλον. "[Heathius vero retinet ἱππότην ὄχον, et vertit *turmam equestrem*. Proprie significat, inquit, *vehiculum equestre*, metonymice pro *equitibus, qui equis vehuntur*, ut ἁρμάτων ὀχήματα in ver. 662. denotat *currus bellicos*. „Ὄχλον ideo etiam minus sententiae „convenit, inquit, quod semper, ut opinor, *confusionis* ratio„nem quandam conjunctam suggerit." Non est ita. vide Aeschyl. Pers. 960. Nostrum Orest. 882. Act. Apost. vi. 7.]

Nihil jam accuratius aut planius hac Thesei dispositione relegas, si opus sit, quae scripta sunt ad ver. 653. Quando autem Euripides memorat ἱππότην ὄχλον, iterum forte loquitur ex more aevi sui. non enim certum est homines ex equis pugnasse tempore Thesei.

Ver. 668. (673.) σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος. Magis Poëticum σεμνοῦ Ἀμφίονος. ita Aeschyl. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. a Brodaeo citatus: Τύμβον παρ' αὐτὸν διογενοῦς Ἀμφίονος. ubi notat Euripidem multa sumsisse ex ista Aeschyli Tragoedia.

Ver. 665. (675.) ὄπισθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ' ἀγών. Cod. A. οπισθε. quod minorem pronunciationi moram injicit. ob quam rationem versu 664. mallem πρόσθε quam πρόσθεν. et sic video edidisse Barnesium, non dicentem unde. Ὧν ἔκειτ' ἀγών, i. e. αὐτοὺς περὶ ὧν ὁ ἀγὼν ἦν. plene Sophocles Ajac. 954. ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι. nam κεῖμαι, ut cetera verba gestus, significat *sum*: ut Hecub. 16. γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα, *urbis recta erant moenia*. ubi nihil mutandum erat. sic Herodotus VII. 198. ἄλλος ποταμὸς, τῷ ὄνομα κεῖται Δύρας· *jacet*, i. e. *est*. Athenaeus I. 11. init. τοῖς ἐν ἀξιώμασιν ἥρωσι κειμένοις, i. e. οὖσι. *heroïbus in dignitate existentibus*, vel *constitutis*. Aristoph. Ran. 687. De ὄπισθεν ita Moeris Atticista: Κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. quam vere, hic locus et multi alii Atticorum monstr—

Ver. 666. (676.) Ἱππεῦσί δ' ἱππεῖς. Codd. A. C. ιππης. id Atticum est. sic βασιλῆς Soph. Ajac. 190. 593. Aeschyl. s. 23. 44. ποῤθμῆς Aristoph. Eccles. 1078. vide Av. ver. 490. l. et passim.

Ver. 669. (679.) Σιγᾶτε, λαοί· σίγα, Καδμείων στίχες. Eadem fere formula Hecub. 530. Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σίγα πᾶς ἔστω λεώς· Σίγα, σιώπα. et ita Servator noster ad mare, Marc. IV. 39. Σιώπα, πεφίμωσο.

Ver. 670. (680.) ἥκομεν μέτα est μεθήκομεν, petitum venimus, ut Phoen. 1339. ed. King. Alcest. 47. Aristoph. Eccles. 10. Ἥκω μεθῆκέ μ', ubi cl. Kusterus absque caussa, opinor, iuit μετῆλθε. Herodotus saepe voces ita dividit. Vide doss. Valckenaer. ad Phoeniss. 1327, 28.

Ver. 672. (682.) τεῖναι φόνον. p) Non puto opus esse Canteri θεῖναι, neque Scaligeri φόβον. Hecuba 262. Εἰς τίνὸ' μᾶλλον ἐνδίκως τείνει φόνον; ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, ἐπάγει. ertitur ibi intendit. Hesychius: Τείνειν· ἀποδιδόναι. quae tam videtur esse explicatio τοῦ τίνειν potius quam τείνειν. Vertit hic τεῖναι φόνον ulcisci necem. rectius videretur inferre vel tendere. τίνειν φόνον forte potest esse φονεύειν, ut τείνειν ὸν passim, ὀδεύειν. In Medea ver. 201. τείνουσι βοὰν, vel am quod, vel paullo plus quam verbum βοᾷν. vertunt, intendunt vocem: Scholiastes, ᾄδουσι μετὰ τόνου. *[Reiskius conjit, δεόμενοι καινῶν φόνων.] Heathius, τεῖναι φόνον, intendere caedem: et remittit ad locum Hecubae supra citatum.

Ver. 674. (684.) ποιμένες δ' ὄχων. Ut ποιμένες λόχων Phoeiss. 1147. ubi vid. Valckenaer.

Ver. 676. (686.) Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους. Agentes autem currus vicissim ultra ordines alii aliorum. Sic vertitur. Quamobrem vero hoc facerent, aut quid sibi velint haec verba, sane non intelligo, si constructio sit πέραν ἀλλήλων, et vera versio, vicissim ultra ordines alii aliorum. Sed non est ita, opinor; neque constructio est πέραν ἀλλήλων, sed διελάσαντες ὄχους ἀλλήλων, cum egissent currus suos invicem: et πέραν est adverbium (non praepositio) ultra, ulterius, ex statione priori: hoc est, quum utraque pars (Athenienses et Thebani) currus suos egissent et promovissent propius sibi invicem, deposuerunt ex curribus parabatas, qui statim pugnam commiserunt hastis et ensibus. post quod, aurigae quoque discesserunt ad sui generis pugnam, nempe, missilibus. Idem est ac si dixisset, ἀμφότεροι δὲ πέραν διελάσαντες ἑαυτῶν ὄχους: qualiter scripsisset, opinor, si metrum permisisset. Hesiodus ita expri-

p) Interpres legisse videtur τίνειν, vel τίσαι. Utrumvis facile vulgatae antepono. Ulcisci caedem Argivorum sc. qui priore praelio occubuerant. Musgravius.

mit, Scut. Herc. 372. *Ἡνίοχοι δ' ἵππλην ἔλασαν καλλίπ ἵππους.* Heathius: „Pro *πέραν* mallem, cum viro quodam cto, *πέλας*.“

Ver. 677. (687.) *Παραιβάτας ἔστησαν.* Ultima accu pluralis in prima declinatione simplicium, Tragicis longa es Heraclid. 141. *δραπέτας.* hoc dramate 870. *οἰκέτας.* sic ve Orest. 368. *δεσπότας* Alcest. 304. Quae noto, quia brevis e carmine Tyrtaei [q]) apud Plutarchum Lycurg. p. 43. D. *δῆμ ἄνδρας*, ad finem hexametri. Vide Dorvill. ad Chariton. p. Scholiastes vero Aristoph. ad Nubes 28. dicit Thesei inve fuisse, ut *ὁπλίτης* currum inscenderet una cum *παραβάτῃ*, eo pugnaret.

Ver. 679. (689.) *Πώλους ἐς ἁλκὴν αὖτις ἐς παραιβ* Non puto haec posse intelligi. Distinguo, *Πώλους ἐς ἁλκήν τις. ἐς παραιβάτας Ἰδὼν δὲ Φόρβας* etc. i. e. *Φόρβας δὲ, δὼν παραιβάτας* etc. Vide notam proxime sequentem, et sionem praecedentis versus. *Ἰδὼν ἐς παραιβάτας*, u *βλέ εἰς γραῦς*, ver. 8. *ἰδέσθω ἐς ὕβριν* Aeschyl. *Ἱκετ.* ver. 10 *τί βλέψασα*, Sophocl. Electr. 893. *πρὸς κασιγνήτην ἰδών*, P niss. 1464. Homer. Iliad. *Δ.* 81. *ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.*

ων ον

Ver. 681. (691.) *ἁρμάτων ὄχον.* Cod A. *οχον*, C. *οχων*. te, *ἁρμάτων τ' ὄχλον*, i. e. *ὄχλησιν*, ut ap. Xenophont. Graec. IV. p. 523. C. Sensus est: Phorbas vero, Dux equi Attici, et Duces itidem equitatus Thebani, cum intuiti sunt fusionem curruum, et *παραιβάτας* congressos jam et proelia ipsi quoque proelium commiserunt. Reiskius interpretatur per *ὁρμήν*, et mecum distinguit post *Ἐρεχθείδαισιν*· cogi quoque de *ἁρμάτων ὄχμον, seriem curruum.* Heathius qu eodem modo distinguit.

Ver. 682. (692.) Pro *καὶ κράτουν* usitatior scriptur *κἀκράτουν.*

Ver. 684. (694.) *λεύσσων δὲ ταῦτα, κ' οὐ κλύων* etc. S lia sunt Aeschyli Pers. 266. *Καὶ μὴν παρών γε, κ' οὐ λό ἄλλων κλύων* etc. et Sophoclis Trachin. 759. *Αὐτὸς—δεδορ* [q]) *κ' οὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων*· ubi nunc legitur, *καὶ κατὰ γ σαν.* quod tamen defendi potest; licet *κ' ου* verius existim vide quae praecedunt.

Ver. 685. (695.) Pro *ἐπεμβάται* Cod. A. *επιβαται*, ab e catione supra vocem scripta.

Ver. 689. (699.)

Ἢ τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένας
Ἱμᾶσιν αἵματός τε φοινίου ῥοὰς,

q) Idem apud Pausaniam Messen. c. 14. p. 515. *δεσπότᾶς οἰμώξοντες ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί.*

q) Quomodo ex MS. B. e Brunckius.

An qui ferebantur sursum et deorsum,
Fluxus sanguinis purpurei in loris.

us sanguinis qui ferebantur sursum et deorsum in loris, pro-
m foret. Neque ad hunc tamen sensum qualemcumque per-
i potuit, nisi omissa in versione copula τε in versu secundo.
ri mente scripsit Euripides,

Κόνιν προσαντίλουσαν, ὡς πολλὴ παρῇ·
Ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
Ἱμᾶσιν· αἱματός τε φοινίου ῥοὰς,
Τῶν μὲν πιτνόντων, etc.

noque commate repetendum est πότερα εἶπω: Utrum re-
n *pulverem, quantus esset: an* referam *eos qui sursum et de-*
n *jactarentur in loris* implicatos: *an* referam *fluxus sangui-*
tc. τε in ultimo versu idem est quod ἤ, *aut*, ut saepe in no-
et omnibus, et ut in Latinis *que* pro *aut*, quod non raro
caussa mutatur in *ve*. Ceterum haec *jactatio* et *implicatio*
ris, saepe accidebat agitatoribus qui curribus exciderant.
ol. 1236. Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς etc. et
, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς Τμητῶν ἱμάντων etc. et Orestes in So-
lis Electr. 748. Κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἑλίσσεται Τμη-
ἱμᾶσιν. et paullo post, Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐ-
Σκέλη προφαίνων· *Illisus modo terrae, modo in coelum*
a protendens. Haec est illa *jactatio sursum et deorsum in*
; non *sanguinis*, sed *agitatorum* curulium. Sed praecipue
onfusione proelii hoc accidit. cujus rei multa sunt exempla
oëtis. Pro ῥοὰς Codd. Gall. ῥοαις. perperam, opinor. Reis-
legit, τοὺς φορουμένους ἱμάντας. aut alias dicendum putat
um unum deesse. Brodaeus, ἱκμᾶσιν, *fluxu*. Heathius me-
legit, et exemplum Hippolyti profert. [Interpunctionem
sse corrigendam: τῶν μὲν, πιτνόντων (sc. δίφρων)— vidit
annus. Vid. ad Elmsl. Heraclidas p. 57. ed. Lips. *ED. LIPS.*]
Ver. 692. (702.) Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων. Quos
niss. 1155, 1156. vocat forte [r]) κυβιστητῆρας ἐς οὖδας ἐκ-
νκότας. nunc ibi legitur ἐκπεπνευκότας. vide Lycophronem,
um doctissimo Valckenaerio ad istum locum Phoenissarum,
lomerum. Quod hic est ἐκκυβιστᾷν πρὸς γῆν, ibi forte est,
στητῆρας ἐκνεύειν ἐς οὖδας.

*[Ver. 694. (704.) Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατόν. hac descriptione putares Creontis equitatum *victorem* fuisse. erat prorsus contra. Lego, *Νικέντα δ' ἵπποις*; et mallem *ὑπείδεθ' ὃν στρατὸν Κρέων*· (licet hoc ultimum, ὅν, non ssarium sit: Phoeniss. 1204. ed. King. et mox ver. 699.)

Hanc conjecturam Valcke-
io ad Hippol. 822. et Brunc-
robatam recepit Porsonus.

694. Lege, ὡς ὑπεῖδε τὸν στρατόν. *Porsonus.*

Creon autem ut vidit suum exercitum apud Hesiam, unum C equitatum aliquid mali passum fuisse certum est, quia ille rus suas copias adiit *priusquam animis concidissent*, vide hoc equitatus infortunio. vide et vss. 708. ubi τὸ ἀνάδη Theseï, confirmat hanc emendationem. Versu praecedenti construendum esse cum ἐκνυβιστάντων. notavit Cl. Reiskius „ἐκνυβιστῶν τὸν βίον est, inquit, *vitam saltu praecipiti e torio expellere.*“ Ambigua ibi est significatio praepositionis πρὸς ἀγαῖσιν ἁρμάτων denotare potest *causam*, ut πρὸς Κλυταιμνήστρας, Electra, 9.] *(Ἔλεγον pro νικῶντα prob ter Valckenaer. ad Hippol. 444. Pessime conjeceram. Ma Adhuc quaero de ὑπείδεθ' ὃν στρατὸν, *suum exercitum.*)

Ver. 695. (705.) *Κρέων γε, τοὐνθένδ'* etc. 'Incite pos detur particula *γε*. Omnes Codices, *Κρέων το ἐνθένδ'.* erat, *) *Κρέων, τό γ' ἐνθένδ'* etc. multo melius quam vu *Κρέων hastam* vertit Barnesius, opinor ob *χερὶ. scutum*, Brod *clypeum*, Canterus et Heathius, qui exempla profert ex 1193. et Cyclop. ver. 7. Theocritus Idyll. XVI. 79. *Ἀχὼ σαλέσσαι βραχίονας ἱππείοισιν.*

Ver. 696. (706.) ξυμμάχους idem exprimit hic quod μετασχόντες ὄχθου ver. 648. *commilitones.*

Ver. 699. (709.) *Καὶ συμπατάξαντες* etc. †) Haec de banis clare dicuntur: sed duobus iambis praecedentibus Theseo agitur, sine ulla nota transitionis. Euripidis solitam spicuitatem et connexionem hic desidero: et suspicor duos versus praecedentes, de Theseo, *Καὶ μὴν τὰ Θησέως*, et, *ἔπειτ' αὖθις*, poni debuisse infra, post vocem *ἰσόῤῥοπος* ver. ubi locum suum optime tuebuntur. Postquam enim his e quentibus, usque ad versum 707, peregerat de Creonte et banis, transit statim ad Thesei et Atheniensium res narrar distinctim, prout oportuit, de utroque: quae in contextu

*) Rectissime Marklandus, *Κρέων τό γ' ἐνθένδ'*. Euripid. Orest. 1284. *καλῶς τά γ' ἐνθένδ'*, non, ut vulgo, *ἔνθεν*. *Porsonus.*

†) Id vero adeo non clarum est, ut omnino falsum sit. Dicuntur enim de Thebanis et Atheniensibus simul, qui, Theseo et Creonte utrinque incitantibus, proelium conserere incipiebant. Creon scilicet, cum videret, equitatum suum turbari, statim, ne metum inde conciperent milites, reliquum exercitum contra Athenienses ducit; Theseus contra, ne hostium metu moras ducer deretur, pari alacritate adv Creontem progreditur, *milite piens armis fulgentes*, λάμπε ναρπάσας ὅπλα: quod male i preta tur Marklandus, *corr armis splendidis* Plutarchus διοτάντος εἰς τάξιν τὰ ὅπλα rallel. p. 1712. et mox p. 1 μετὰ τῶν ὅπλων ἦκεν. His au positis, nemini, opinor, dub erit, quin vv. 699. 700. Marklandus post 708. collo dos censet, verum nunc lo obtineant. *Musgravius.*

confunduntur. Admodum probabile hoc mihi videtur: et ita conjungerem,

> Χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν·
> Οἳ, συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
> Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο.

Vix mutatum videtur fuisse in Καὶ ab interpolatore, postquam huc isti versus de Thesco istuc perperam ingesti fuissent: post quod, οἳ nequaquam intelligi potuit; καὶ, male quidem, sed aliquanto melius quam οἳ. Sententiae huic non absimilia habet Xenophon Hist. Graec. lib. IV. p. 519. D. Καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. ubi puto Xenophontem [a]) scripsisse ex sensu ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, etc. nisi vidissem Longinum περὶ Ὕψ. sect. 19. citare sic ut est in vulgatis. Sed et sic, ita puto scripsisse, cum in Cyropaedia lib. VII. p. 178. D. invenio, καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο· ἐώθουν, ἐωθοῦντο· ἔπαιον, ἐπαίοντο.

Ver. 702. (712.)

> Θεῖν. ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.
> *Ad concurrendum: Erechthidis autem* Cadmea *resistebat hasta.*

Ne minima quidem connexionis species his subest. Obvium erat, Θεῖν, ἀντερείδειν etc. ante visos Codices A. B. qui habent ἀντιμῖδε pro ἀντέρειδε. Lego sine ulla mutatione,

> καὶ παρηγγύων
> Κέλευσμον ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ,
> Θεῖν', ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.

Ista, Θεῖνε, ἀντέρειδε, sunt verba Thebanorum sese mutuo adhortantium. Sic Auctor Rhesi 675. βάλλε, βάλλε, Θεῖνε, θεῖνε. Παρηγγύων est vox militaris. vide Xenophon. Ἑλλην. iv. p. 516. A. et Ἀναβ. vi. p. 385. C. p. 408. A. Plutarch. Arato p. 1040. F. De ἐρείδειν vide Kuster. ad Aristoph. Nub. 1378. et Casaubon. ad Equit. 624.

Ibid. τοῖς Ἐρεχθείδαις. Articulus nonnunquam praefigitur nominibus propriis apud Tragicos, ut hic, et ver. 27. τὸ Ἄργος, et ver. 185. ταῖς Ἀθήναις, ver. 526. τὰς Ἀθήνας. Sufficerit pro omnibus Sophoclis Oedipus Tyrannus. ὁ Ζεὺς ibi, et ὁ Ἀπόλλων ver. 506. ὁ Λάϊος, ver. 566. 748. τῆς Κορίνθου, 955. 974. τὸν Ὄλυμπον, 1107. τὸν Λάϊον, 759. Et ita apud ceteros, per omnes numeros et casus, excepto dativo singulari, in quo rarissime invenio articulum apud Tragicos ante nomen proprium: casune, an consulto, nescio. Unum est exemplum Phoeniss. 799. τῇ Εὐλαβείᾳ: ubi pro *Dea* seu *persona* sumenda est ἡ Εὐλάβεια. Multo tamen saepius et libentius articulum omittunt ante nomina hujusmodi: unde leviter restitui potest Iphig.

[a]) Vide Bibliothecam Criticam Amstelod. T. II. P. vi. p. 65.

Taur. 1439. *τόν τ' Ἐριννύων χόλον Φεύγων* etc. pro *τῶν τ'*. n
in isto dramate *Ἐριννύες* pluries nominantur, et semper sine a
ticulo. Haec notavi, quia a x) Viris doctissimis observatum v
di, nominibus propriis articulum non praefigi a Tragicis. Si a
didissent, *saepius*, consensissem: eundem consensum praebit
rus, si dixissent Comicos nonnunquam omittere articulum an
nomina appellativa: quod illi negant; ego verum esse sci
Ratio hujus omissionis est, opinor, quia Tragici veterem Attica
loquelam sequebantur, in qua articuli saepissime non exprimu
tur, ut ex Herodoto videre licet.

Ver. 705. (715.) *δεξιὸν δ' ἡσσώμενον Φεύγει τὸ κείνω*
Hoc nimis absurdum est. nam dextrum cornu Thebanorum o
ponebatur, sicut necesse erat, sinistro Atheniensium; et h
dextrum cornu eorum inclinavit sinistrum Atheniensium. quom
do igitur vincebatur et fugiebat idem dextrum cornu, prout h
narratur? Lego, mutata una litera, *δεξιοῦ δ' ἡσσώμενον Φεύ
τὸ κείνων*· scilicet a dextro nostro cornu sinistrum eorum pell
batur: unde *ἀγὼν* erat *ἰσόῤῥοπος*, (ver. 706.) nempe, utriusqu
exercitus sinistro cornu profligato. non tamen stricte *ἰσόῤῥοπο*
sed eatenus tantum quod ad pedites. nam equitatus Creontis ja
ante (ver. 694.) victus fuerat. *Δεξιοῦ ἡσσώμενον* ut *γυναικ
ἡσσώμενος*, Alcest. 697. et Hecub. 1259. Aliter haec explic
Heathius, retenta lectione vulgari.

Ver. 707. (717.) *Κἀν τῷδε* etc. Ante hunc versum inser
rem duos istos iambos de Theseo, qui nunc inopportune coll
cantur in medio narrationis de rebus Creontis, ver. 697, 698.

ἦν δ' ἀγὼν ἰσόῤῥοπος.
Καὶ μὴν τὰ Θησέως οὐκ ὄκνῳ διεῤῥάφη·
Ἀλλ' ὧν τάδ' ἐξῆκ' ἐκφανῆ· ἀναρκέσει ὅπλα.
Κἀν τῷδε τὸν σοφιστὴν αἰνέσαι σοφὸν·
Οὐ γὰρ etc.

In hac quoque re imperatorem erat laudare: Non enim solum
Quanto magis cogito, minus dubito de hac restitutione. N
tamen in contextu mutare debui. *Τὸ νικᾶν τοῦτ'* (ver. 708.)
κατὰ τὸ νικᾶν τοῦτο, in hac parte victrici.

Ver. 710. (720.) *Ἔῤῥηξε δ' αὐδήν.* Frequens locutio,
ἔῤῥηξε φωνήν, Clem. Alex. Paedag. II. 1. p. 172. et *rumpere*
cem Latinis.

Ver. 712. (722.) *οἴγεται τὰ Παλλάδος.* Perite *τὰ Παλλάδ*
potius quam *τὰ Κεκροπιδῶν*, quod versus admisisset. nam
tius argumentum et incitamentum illo aevo videri poterat
religionis quam res civilis, *τὰ Ἀθηνᾶς* quam *τὰ Ἀθηναίων*.

x) Lege Porsonum ad Phoenis. 145. Lycophronis v. 1285. em
davit Valckenaer. ad Hippol. 224.

Ver. 713. (723.)

Θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Δαναΐδων στρατῷ.
Fiduciam vero indidit toti exercitui Danaidum.

uisquis cum cura legerit, necesse erit ut hic quoque haereat in ce Δαναΐδων, qua significantur *Argivi*, proprie: vide Orest. 4. 930. Fragm. Archelai p. 456. ed. Barn. et ter, neque unam aliter, in hac fab. ver. 130. 1190. 1220. Jam vero nulli nt Δαναΐδαι seu *Argivi* in hoc Thesei exercitu. Restat ut ναΐδων idem sit quod Ἑλλήνων, *Graecorum*, ut ap. Eurip. . Aul. 337. 352. Troad. 447. et alibi passim. Sed neque hoc te procedet, et nimium dicet. nam Thebani, hoc usu vocis, nt Δαναΐδαι seu Ἕλληνες, aeque ac Athenienses, vel Argivi: eo ut haec Thesei oratio indidisset fiduciam hostibus suis, ebanis, aeque atque militibus suis Atheniensibus. Haec praeda erant, ut solenne facinus interpolatorum hic perspiceres, i contra historiam, et sensum, substituerunt Δαναΐδων pro ee minus sibi nota, Παραλίων. Hi enim Paralii, ut supra noti ad ver. 653, 659, constituerunt laevum cornu in exercitu hesei; et hoc cornu a Thebanis inclinatum erat ver. 705, 709. hic a Theseo restitutum. neque alia est vox praeter Παραλίων ne huic loco et veritati convenire potest. De hujusmodi mutationibus in nominibus propriis vide doctissimum Dorvillium l Chariton. p. 606. 607. ubi pro Ὀθρυάδου nunc legitur Μιμάδου.

Ver. 715. (725.)

Ὅμοῦ τραχήλους, κἀπικείμενον κάρα
Κυνέας θερίζων.

ertunt, *Simul colla, et insertum caput Galeae demetens.* Scholion Brodaei est: κυνέας] *e galea demetens.* Intellexit ἐκ ante νέας, quam vocem et ille et interpretes acceperunt pro secundo casu numeri singularis, qui fuisset κυνέης, non κυνέας, quod loricum est. neque bene vertunt ἐπικείμενον κυνέας, *insertum aleae.* κυνέας est accusativus pluralis, a recto κυνέη: et κάρα πικείμενον (singularis pro plurali) κυνέας, est, *capita quae galeas impositas habebant*, locutione elegantissima. sic τραγῳδοὶ πικείμενοι κράνη, *tragoedi qui impositas habent* (gestant) *larvas*, apud Lucian. De Gymnas. p. 285. ed. Graev. Idem Navigant. p. 493. ἡ πρύμνα χρυσοῦν τηνίσκον ἐπικειμένη, *puppis cui anserculum aureum impositum habebat.* et ita Adv. Indoct. . 384. κιθάραν ἔχων ξυλίνους κόλλοπας ἐπικειμένην· *citharam habens cui imponebantur verticilla lignea*: i. e. cujus verticilla rant lignea. Herodianus lib. V. cap. xi. de Heliogabalo: εἰς εἶος τιάρας στεφάνη ἐπικείμενος· *imposita habens* (i. e. gestans) *coronam in speciem tiarae formatam.* In edit. Oxon. 1704. quae ola est ad manus, sic legitur, non στεφάνην, quemadmodum

oportuit, opinor. Homerum forte in animo habuit Noster, Iliad. Ξ. 497. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Ejusdem rationis est istud Virgilii, *flores inscripti nomina regum:* et multa talia apud Latinos poëtas.

Ver. 717. (727.) κἀποδαυλίζων. Placet conjectura eruditorum, pro ignorabili hac voce reponentium κἀποκαυλίζων, a καυλὸς, *caulis:* ut sensus sit, *et truncos demetens.* Aristoph. Ἱππ. 822. τοὺς καυλοὺς Τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων. ubi Scholiast. notat metaphoram esse ab iis qui *caules olerum defringunt.* Thucydides citatur in Lexicis: qui locus est II. 76. ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. De θερίζων hoc loco vide Cl. Sallier. ad Moerin Atticist. V. Ἀμᾶν, et Nostrum Orest. 128.

Ver. 720. (730.) Κἄκρουσα χεῖρας. Ut ille apud Aristoph. Plut. 739. Ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς. Ἔτεινον, sc. ὁδὸν, *tendebant* iter. sic Iph. Aul. 420. Ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, intellige ὁδόν. Aristoph. Thesmophor. 1217. [y]) φεύξει καὶ τενεῖς Ὡς τὴν γυναῖκα.

Ver. 723. (733.) Deerat δὲ in editt. multis post παρόν. eam habet Barnesius, et Codd. A. B. quin et Ald. et Hervag. quae ambae pro παρὸν non recte παρών.

Ver. 728. (738.) ὃς πράσσων καλῶς. Pro ὃς Cod. A. ὅν, male. Idem pro θ' eodem versu, habet δ'. *[Docemur autem (ut hoc obiter moneam) primam syllabam adjectivi καλὸς, (et consequenter adverbii καλῶς) *semper brevem* esse, ut hoc loco, Atticis. Sed quid [z]) fiet de hoc versu Philoctetis Sophoclei, ver. 1420. Ἃ σοί τε κἀμοὶ κᾶλ' ὁρῶ τελούμενα. *Quae tibique et mihi video honesta futura, si fiant.* hic certe longa est. unde patet in Fragment. Euripid. ex Incert. Tragoed. ver. 105. p. 507. Σὺν μυρίοις τὰ κᾶλὰ γίγνεται πόνοις, non necesse esse ut legatur

y) φεύξει κἀτενὲς Valckenaer. ad Theocrit. I. 112. *Porsonus.*

z) In loco Sophoclis nihil juvant libri; puto tamen cum Erfurdtio glossam verae lectionis sedem occupare. [Vid. Dobraeum ad Aristoph. Eccles. v. 70. in addendis, et Buttmann. ad Soph. Philoctet. p. 174. *ED. LIPS.*] Καλὸς prima producta apud Atticos nusquam invenitur. Frustra advocatur Anaxilas Athenaei XII. p. 548. D. Ἐφεσήϊα γράμματα καλὰ ubi versum Ionici cujusdam poetae aperte mutuatus est. Frustra etiam advocatur Comicus ejusdem XIII. p. 574. D. Ἀλκιβιάδην τὸν καλὸν ὦ γῆ καὶ θεοί, quum ibi codex vetustissimus Veneto-Parisiensis exhibeat τὸν ἁβρόν. Vide autem Aeschylum ibid. XIV. p. 632. C. εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. De metro securus Schweighaeuser. non incommode tamen observat, „mire „juncta esse verba καλὰ παρα„παίειν, quum ex constanti omni„um auctorum usu παραπαίειν „nil aliud significet nisi παρα„φρονεῖν, ληρεῖν, ἁμαρτάνειν" etc. etc. De Augmento scriptoribus Atticis nunquam abjecto v[illegible] Porsoni Praef. Hecubae p. v. S[illegible] plem. p. xvii. Optimo jure igi[illegible] observationem hanc ex secu[illegible] editione exulare fecit Markland

ν μυρίοισι. et Iphig. Aulid. ver. 21. Τοῦτο δέ γ' ἐστὶ τὸ κᾶλὸν ελερὸν, nihil variant exemplaria, tametsi καλὸν in versu praesenti primam habet brevem, ut in noto isto Theocriti, τὰ μὴ λὲ, καλὰ πέφανται. Quod si probari potest primam hujus vo- apud Atticos necessario esse brevem, necesse quoque erit ut ec omnia, et multo plura, mutentur. sed caveamus ab hypo- sibus; quae cum in sacris, tum in humanioribus literis pessi- sunt effectus. Clarkius quidem ad Iliad. B. 43. scribit: „In ermone Attico vox καλὸς Sophocli, Euripidi, et Aristophani mmeris in locis (nescio an non in omnibus) corripitur." ec auctoritas sufficit hypothesin sectantibus, ut prima in κα- Atticis semper brevis edicatur, utque haec omnia statim endentur. Multa hypothetica possem commemorare in quibus dem modo proceditur, et auctoritas alicujus affirmantis, sub- tuitur loco argumentorum et exemplorum. unius solummodo mtionem faciam; istius nempe, quod a plerisque traditur, At- os nunquam omittere verborum augmentum, id est, nunquam ribere τύπτον pro ἔτυπτον. quod falsissimum esse multis exem- is probari potest. vide Bacch. 766. Νίψαντο δ' αἷμα: 1082. ἤγησε δ' αἰθὴρ, (pro Ἐνίψαντο et Ἐσίγησε) et Jungerman. ad lluc. III. 13. p. 313. Et tamen haec hypothesis obtinuit, et ete adhuc obtinebit, non obstantibus exemplis.]

Ver. 729. (739.) Εἰς ἄκρα βῆναι. Videtur deesse copula, ἔς τ' ἄκρα.

Ver. 732. (742.) Θεοὺς νομίζω [a]). Sic Laërtes apud Homer. Odyss. Ω. 355.

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Εἴ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν.

Ibid. Καὶ δοκῶ τὰς συμφορὰς Ἔχειν ἔλασσον. Scaliger, τοι συμφορᾶς — ἔλασσον. Nihil mutarem sine exemplaribus, sive onstructio sit, δοκῶ τὰς συμφορὰς (ἐμὰς) ἔχειν ἔλασσον (μέρος:) ea vera lectio, δοκῶ (ἐμὲ) ἐλάσσους ἔχειν τὰς συμφορὰς (ἃς ἔχω): asi scriptum fuisset Ἔχειν μ' ἐλάσσους. nam ἔχειν συμφορὰς ecte dicitur. Alioquin τῆς συμφορᾶς legi posset. et ita Heathius, et Reiskius, qui putat Scaligerum sic scripsisse, licet ditio Barnesii aliter exhibeat.

Ver. 734. (744.) Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα etc. Hi tres Iambi paullo aliter leguntur in Fragment. ex Incert. Tragoed. p. 510. ed. Barnes. Oblitus erat Cl. Vir eos hic extare. Vide Diog. Laërt. ix. 71. in Pyrrhone: et ibi Casaub. et Menagium.

Pro ἐξηρτήμεθα A. εξηρτυμεθα. male. vide Plutarch. De

a) Θεοὺς νομίζω. Vide Musgravium ad Euripid. Hec. 800. Supplem. p. 354. (508.) Electr. 587. Aeschyl. Pers. 498. Schol. Aeschyl. Agam. 173. Porsonus.

Stoïc. Repugnant. p. 1056. B. ubi pro λέγουσ habetur ἄν: et pro θέλων, φρονῶν.

Ver. 737. (747.) τόδ' ἄλγος οὐχ ὑποστενόν. *[Erro probante Barnesio et Hesychio, ἄγχος. Sed] praeclare libri Gallici, Ἄργος. Phoeniss. 784. Ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος ναν πάρα. ubi Schol. Barocc. explicat ὄγκον per μέγεθος vide supra ver. 127. et Heraclid. 296. Sic νῆσον, et πόλι Νάξον, et Πόλλιν, Aristid. Panath. p. 170. ed. Jebb. τόνδε, tunc, ut mox 741. nunc, τόδε.

[Ver. 738. (748.) V. Elmsley. ad Bacchas v. 969. ED. A

Ver. 740. (750.) Μίσγειν θέλοντος. Vox λαβεῖν, quitur, videtur indicare, Μίσγειν τε δόντος, οὐκ ἀχθέσ βεῖν· Et aequas (seu, tolerabiles) conditiones offerenti, ne accipere. nam si recte habet θέλοντος, sequi potius debuis δόναι quam λαβεῖν. notissimi est usus δόντος pro dare volu offerenti. Plutarchus in Aristide p. 334. C. πολλάκις αὐτω λᾶ καὶ διδόντος, καὶ δεομένου λαβεῖν, οὐκ ἠθέλησεν. ut Aristoph. Nub. 1135. Ἐμοῦ μίσγειν τε καὶ δίκαι' ἀκου Error natus ex similitudine literarum Λ et Δ, si error sit. recte habet θέλοντος, post λαβεῖν intellige σύμβασιν.) pr (ver. 741.) Cod. B. Ald. et Brodaeus τόδ'.

Ver. 742. (752.) ἀρτίπλουτα χρήματα, per hypallage πένης ἀρτίπλουτος, λαβὼν χρήματα: ut pauper modo dives acceptis opibus.

Ver. 745. (755.) Οἳ τόξον ἐκτείνοντες ὡς. Ἐκτείνειν esset extendere arcum. hic vult intendere, quod est b) ἐντ τες, ut infra 886. τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν. Iphig. Aul. 549. ἐντείνει, τᾶν Χαρίτων—ut ibi legendum puto, pro Τόξ' ἐν ται χαρίτων. Vide Herodot. II. 173. Et ita jam invenio (νοντες) in MSS. A. B. qui etiam pro ὡς *[male] habent του daeus notat, ὡς superfluit. Vide Aristoph. Νεφ. 1209. phora seu comparatio actionum humanarum cum arte sagit notissima est, vel ex isto Horatii, Quid brevi fortes IACUL aevo Multa? vide et Troad. 638.

Ver. 747. (757.) Φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πρ σιν. Nescio an intelligam. Forte aliquis putet scribendum pro φίλοις: mavultis obtemperare rebus, (rerum apparenti

b) Recte Marklandus ἐντείνοντες. Facilis mutatio τοῦ ἐκ et ἐν. Locus Iphig. Aul. 549. ἐκτείνεσθαι praefert apud Athenaeum XIII. p. 562. F. a quo citatur ut Chaeremonis. *Porsonus.*

745. Λέγοιμ' ἄν Plutarch. T. II. p. 1056. B. C. et versu proximo τοιάδ' ἃ σὺ τυγχάνεις φρονῶν. Ex Laërtio sumpsit Snidas v. φώνειοι. *Porsonus.* Idem fe cuit nuperus Hephaestionis tor p. 85.

746. Τοιοῦτος ὡς Euri Cresph. Stob. Gesn. 92. p. ed. 1549. Grot. 94. p. 581. 564. *Porsonus.*

...senti circumstantiarum conditioni) quam *Diis:* ut hoc dicat ...rastus respiciens seipsum, et suam in Thebas expeditionem, ...m suscepit *Θεοὺς παρελθών*. Hoc sensu vox *πράγματα* saepe ...nitur; unde *ἐκ τῶν πραγμάτων*, Aristides Panath. p. 148. ed. ...b. quod Canterus bene vertit *e re nata*. Sic et Alexis ap. ...h. Serm. xxvii. p. 195. Demosthenes Philipp. I. (p. 36, 52.) ...τοὺς ὀρθῶς πολέμῳ χρωμένους, οὐκ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμα-..., ἀλλ' ἔμπροσθεν εἶναι (vel ἰέναι) τῶν πραγμάτων. Non au-... jure reprehendi potest qui *rebus* potius quam *amicis*, sed ...i *rebus* potius quam *Diis* obtemperat: quod Adrastus fecit. ...n, ut ait Hermogenes apud Xenophont. in Conviv. p. 888. A. ...ῖς ἐγὼ ὅταν μὲν πείθωμαι, οὐδέποτέ μοι μεταμέλει· ἤδη δέ ...τε καὶ ἀπιστήσας (ἀπειστήσας Leunclav.) ἐκολάσθην. Legi ...te posset, *Φίλοις μὲν ἐκπείθεσθε, τοῖς τε πράγμασιν*, i. e. ...n *Diis*, prout oportuit, sed *amicis*, et *rebus* obtemperatis. ...vulgata retinenda est, per *Φίλοις* intelligendus est Amphia-...us, qui Adrastum ab hac expeditione dehortatus est, et cui ...e non obtemperavit, ver. 158.

Ver. 748. (758.) *κάμψαι κακὰ*, *declinare mala*, metapho-...um est vel a *navigantibus*, *κάμψαι τὴν ἄκρην*, Herodot. vii. ...: vel a *stadio*, *κάμψαι τὴν νύσσαν*· Horatio, *metaque fer-...e Evitata rotis*. In Rheso 235. *κάμψαι πάλιν θυμέλας* est ...dire *ad aras*. Helen. 1174, hoc, de quo hic agitur, dicitur, ...ορθῶσαι ἔριν λόγοις. *Διὰ λόγου* ver. 748, et *λόγῳ* ver. 749, ...t quod alibi vocat *λόγων ξυναλλαγαῖς*, *verborum transactione*, ...r. 602.

Ver. 749. (759.) *καθαιρεῖσθ'—τὰ πράγματα*. Usitatius *κα-...αιρεῖτ'*, voce activa: ut *δυστυχίαν καθελεῖν*, ver. 67. Et om-...ino vere, si verum dicit Budaeus, Comm. Gr. L. p. 669. „*Κα-...θαιρῶ* voce tantum activa dicitur *everto* et *subverto*." id est, ...θαιροῦμαι non invenitur in voce media, pro *everto* et *subverto*. ...passiva *καθαιρεῖσθαι* *destrui* habes Actor. xix. 27. Sed in-...mera sunt verba apud Graecos quae non inveniuntur in voce ...dia, neque nobis nunc licet eam fingere. unde recte forte re-...tui locum Sophoclis Oedip. Tyran. ver. 1040. ubi Oedipus a ...ncio quaerit, quare Polybus vocaret se (Oedipum) *suum fi-...*, si non ita revera esset?

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

...od vertitur,

Quare igitur me filium nominabat?

...d *ὠνομάζετο* est *nominabatur*, ut mox ver. 1061. Lego:

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνόμαζεν ὅν c);
Quare igitur filium me nominabat suum?

c) Vulgatum ed. Brunck. *Porsonus.*

non ἀνόμαζ' ἦν; quia ἦν pro ὄν suum, non inveniri put
senariis tragicorum.

Ver. 754. (764.) Ὧν δ' οὕνεκ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζ
Κομίζετο pro priori κομίζετο ex Ald. reposuit Barnesius: q
confirmatur Codd. A. B. Hunc versum, et sequentes aliq
Choro olim adscriptos, Adrasto restituit Joan. Miltonus, qu
post Barnesium, sequor. et ita distingui in edit. Brubach
testatur Reiskius. aliter fit in Aldina. Reiskius mavult κομίζε
nempe Theseus, ex edit. Brubach. quae habet κομίζετο.
ἀγὼν Barnesius et Heathius αἰ 'γὼν, (i. e. ὃ ἀγὼν) ob metr
et οὕνεχ'. *(quae vera puto.) Alii dicunt primam in ἀγὼν c
numeri esse, ut Soph. Electr. d) 1522. Δορὶ ver. 752. non
modum placet. significat, opinor, bello.

Ver. 755. (765.) Ὡς οἵγε κλεινοῖς ἑπτ' ἐφέστασαν δόμ
MSS. omnes Οἱ γε. *[quod verum puto, ob sequentem I
bum.] et ita ex conjectura Reiskius. Vertit Heathius: Immo,
ferimus eos quidem qui septem inclytis praefuere domibus. Re
ut opinor. Restat scrupulus de ipso poëta. cum enim Amph
rätus, unus ex septem, hiatu terrae absorptus esset, quom
conciliari potest cum hoc ejus obitu, narratio haec poëtae,
septem reportatis? non enim effodi potuit cadaver ejus ex T
taro. Et dicendum est, opinor, *[vel scribendum esse, ἓξ ἑ
στασαν δόμοις, pro ἦσαν: vel, quod potius,] numerum intera
pemi pro *[imperfecto,] *(parte) ut Apostoli vocantur duode
I Cor. xv. 5. cum eo tempore non nisi undecim (vel decem) a
sent. *(ita alibi loquitur Noster v. 1207.) et plura ejus gene
extant exempla. Pro δόμοις Reiskius λόχοις: vel, ἔφυσαν ἐν δ
μοις. Brodaeus nescio quid velit, qui ita explicat: „Scito e
„septem tumulis conditos, his quidem moenium partibus, q
„bus oppugnandis praefuerant."

Ver. 758. (768.) Τοὐκεῖθεν, ἢ τοὐνθένδε; Ita Cod. B.
Aldina. in multis deest ἤ. Ex illa, an ex hac parte? ultra
citra? Hic locus videri potest unus ex iis in quibus hodier
lectores Euripidis offendere possumus, forte non satis assequ
tes qua mente proponerentur hujusmodi quaestiones, quae
Graeco nobis, ab istis temporibus tam longe dissitis, prime
tuitu *parum ad rem* (si ita loqui fas sit) nunc videantur. S
ratio aliqua forte excogitari potest, quare Adrastus interrogar
utrum turba militum ejus mortuorum sepulta esset *ultra an
tra* Cithaeronem; et quare Jason (Med. 1312.) audita caede fil

d) Sed et ibi Heathius 'ἀγὼν legit, ut et edidit Brunckius, qui hic quoque 'ἀγὼν legit ad Orest. 857. ubi et locum Sophoclis notat. *Porsonus.* Mox λόχοις e conj. Reiskii probat Musgravius numero conferri jubet I Nem. IX. 56. Olymp. VI. 1. et Schol. ibi.

a matre interfectorum, in maximo luctu, statim quaereret, eam eos interfecit? *intusne, an extra domum?* Sed quid dicam est de *Agaue*, (Bacch. 1289.) cui, trementi de nece filii Penthei, quum pater Agaues Cadmus dixisset, eam ipsam manibus illum interfecisse; pro ejulatu et lamentationibus, si aliquis expectasset, illa satis lente, uti videtur, Cadmum rogat, *Ubi vero periit? in domo? an quibus in locis?* quasi vero alicujus esset momenti in re tam luctuosa, et tam atroci more! Responsum quidem (cujus caussa quaestio proposita esse videtur) *Ubi prius Actaeona canes nactae sunt*, apposite est: sed talem quaestionem quaenam mater, unico filio orba, proponit? Ita mox, quum ei narraverat Cadmus, se vix, multo cum labore, cadaver Penthei dispersum per agros collisse; illa, parum materne, uti nunc videretur, rogat, *An tota reperisset, suis membris conjunctum apte?* qualem quaestionem hodierna mater, ut diram, et a natura maxime abhorrentem, refugeret. Quae refero, ab aliis discendi studio, non ejusdi ea quorum rationem non satis intelligere videor.

Ver. 759. (769.) *Ἐλευθερὶς πέτρα.* Plutarchus in Theseo 14. eadem refert, et suo tempore monstratum fuisse dicit hoc sepulturae locum Eleutheris; ducum, apud Eleusina: hoc κενοτάφια ducum. nam ossa eorum Argos reportabantur, v. 1116. 1185. 1210.

Ver. 760. (770.) *πῆ νεκροὺς ἥκει λιπών;* Opinor *ἥκεις*. nam falsum videtur, cum Theseus nondum *venerat*. Aeschylus Pers. 478. *Σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον Ποῦ τάσδ'* dixit ad nuncium, ut hic. Homer. Iliad. K, 406. *Ποῦ νῶϊ λίπες Ἕκτορα;* Et ita Heathius.

Ver. 761. (771.) Sensus (et forte vera scriptura) est σπουδάζητε, sive in praesenti, sive imperfecto, *σπουδάζετε. properate Ducum cadavera, ob quae tantos labores suscepistis.* Et versus proxime sequens sine interrogatione legi potest.

Ver. 764. (774.) [V. Elmsl. ad Bacchas v. 650. *ED. LIPS.*] *νεκρούς.* Hinc, opinor, pulcrum istud suum sumsit Stat. Theb. XII. 194. de Argia, Polynicis uxore: *et, qui castissimus ardor,* FUNUS AMAT. maritum suum, vita functum, et jam cadaver factum, tamen *amat*.

Ver. 765. (775.) *ΑΔ. Ἔνιψεν αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;* *[Lego,] *(Legeram) *αὐτὸς, ipse*, Theseus. et ita Reiskius. sed talis quaestio ab Adrasto non potest commode supponi. quamobrem omnino delendas censeo Personarum notas Ἀδ. et Αγ. et uni nuncio narranti adsignandos esse quatuor istos continuos iambos, hoc modo,

ΑΓ. Οὐδεὶς ἐπίστη— πῶγρ.
Φαίης ἂν— νεκρούς.

Ἔνιψεν αὐτὸς τῶν παλαιπώρων σφαγὰς,
Κἄστρωσέ γ' εὐνὰς, κἀκάλυψε σώματα.

Αὐτὸς emphatice, ut in Plutarcho De audiend. Poët. p. 31. A. ἀν' Ἕκτορα λούσας καὶ περιστείλας αὐτὸς (Achilles) ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τίθησιν· ex Iliad. Ω. 589.] Deinde pergendum ita:

ΑΔ. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, κ' αἰσχύνην ἔχον.
ΑΓ. Τί δ'; αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τ' ἀλλήλων κακά;

Quid vero? (respondet Nuncius) *num turpia sunt hominibus hominum infortunia?* Animose, et humane, more solito Euripidis. Vulgo hi duo Iambi, mente contrarii, Choro adscribuntur: ultimus distinguitur frigidissime, Τί δ' αἰσχρὸν etc. *(Mecum sere distinguit Heathius.) Per σφαγὰς intelligit, opinor, *vulnera* (non *cruenta cadavera*) ut κἀπένιψα τραύματα, Troas. 1152. Idem mendum est in Medea ver. 1005. ubi delendae sunt personae Μη. et Π. nam Paedagogus sex istos iambos continuos effert.

Ver. 766. (776.) Κἄστρωσέ γ' εὐνάς. Ita scribere malui (nam nullam varietatem in exemplaribus reperio) quam Κἄστρωσεν εὐνάς. unde sequi videtur, aliquem fuisse usum vel elegantiam in ista positione particulae γε, quam nos nunc ignoramus (vel offensionem in ν et ε concurrentibus) nam saepe ita et hic et alii Poëtae scribunt, metro non cogente, et cum locus non est significationi τοῦ *saltem*, vel *certe*. De his εὐναῖς vide C. Dorvill. ad Chariton. p. 97. quo pertinet elegans istud Sophoclis Soph. Tyr. 980. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Pro κἀκάλυψε scribitur usitatius κἀκάλυψε, ut κἄστρωσε, rationi magis consentaneum est, ut una litera, quam ut diphthongus, elidatur. unde pro κ' αἰσχύνην (ver. 767.) scriberem κἀ ἰσχύνην, ut α sola pereat, subscripto ἰῶτα in κα. sed saepe aliter fit. Hunc versum (767) Adrasto assignat Heathius: proxime sequentem Nuncio.

Ver. 771. (781.) Mallem αὐταὶ δ', quam γ', quia praecedit μέν. Dubito tamen de sanitate verborum Δοκῶ μὲν, quorum mentem hoc loco non assequor, licet satis intelligibilia videantur. Reiskius αὐταί γ', aut αὐταὶ δ'—*ego vero puto has mihi latas magistras esse*. Reiskii conjecturae favet Andromach. 644. αὐταὶ γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.

Ver. 772. (782.) Ἀλλ' εἶεν, αἴρω χεῖρ', etc. Tragici nunquam scribunt Ἀλλ' εἶεν, sed Εἶεν solum. Lego, Ἀλλ' εἰ', etc.

767, 8. Hos versus recte personis distinxit quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 154. *Porsonus.*

769. Locutionis istius ἤθελον ἄν, vel ἐβουλόμην ἄν exempla vide apud Dawesium M. C. p. 240. *Porsonus.*

772. Verte, *tollam manus—fundamque carmen.* ἐγχέω aoristi est modi subjunctivi, non, docet Musgravius, futurus indicativi. *Porsonus.*

ἀναίρω χεῖρ' etc. *Verum, eia, levo manus* etc. [De εἶα dicam ad Iphig. Taur. 1423.] Ἀναίρω χεῖρας sumtum forte ex Homero Iliad. *H.* 130. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. alibi ἐπαίρειν, et frequentius. ver. 290. Heraclid. 728. 1. Tim. ii. 8. Athenag. Legat. p. 63. ed. Oxon. 12°. Mos idem exprimi videtur per ἐκτείνων χεῖρε Alcest. 768.

Ibid. ἀπαντήσας νεκροῖς. Quomodo ἀπαντήσας dicere potuit Adrastus, cum cadavera mortuorum nondum allata essent? Lego, ἀπαντήσων, *occursurus:* quod statim fecit. Sic ver. 542. pro ἀπειλήσας Codd. recte habent ἀπειλήσων. Si in MSS. postea inveniatur, Ἀλλ' εἶ', ἀναίρων (vel ἐπαίρων) χεῖρ', ἀπαντήσω, et ἔχειν versu sequenti, ita edi potest.

Ver. 775. (785). τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς etc. Ex Homeri Iliad. 1. seu ix. 406. ut notarunt Brodaeus et Barnesius. ad quem Brunck, hunc Euripidis adfert Clarkius. De locutione πόροι χρημάτων (ver. 777.) vide Spanhemium ad Aristoph. Ran. 1513.

Ver. 780. (790.) στρατηλάταις δορός. Cod. A. sic, δορὸς χθονος. Utrumvis defendi potest. *Thesea* intelligit.

Ver. 781. (791.) Διπλάζεται τιμή. Usitatius τιμὰ in Choris: qui et ver. 784. ἀμέραν, quemadmodum ver. 788. praecipue hic, quia loquuntur Argivae. Alioqui Dorica dialectus non necessario, et per omnia, in Choris locum videtur obtinuisse.

Ver. 782—785. (792—795.) Heathius legit et distinguit:

„Ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων ἐσιδεῖν (vulg. παίδων μὲν εἰσιδεῖν) μέλη,
„Πικρὸν, καλὸν θέαμα δ' εἴπερ ὄψομαι·
„Τὰν ἄελπτον ἀμέραν
„Ἡδονάς, πάντων μέγιστον ἄλγος, subaudi ἐστί."

Opinor ἐσιδεῖν pro μὲν εἰσιδεῖν esse Typographi erratum.

Ver. 786. (796.)

Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
Ὤφελ' ἀμέρα κτίσαι.
Τί γάρ με δεῖ παίδων;

Χρόνος ὤφελέ με κτίσαι ἄγαμον, est, *Utinam Tempus fecisset me innuptam!* i. e. Utinam nunquam alicui nupsissem! sic κτίσαι ποτανὰν ver. 620. Aeschylus Eumenid. init. κτίσας φρένα ἔνθεον τέχνης· ubi Scholiast. notat, κτίσας, ποιήσας· et dicit hoc esse ἴδίωμα Aeschyli. sed refellitur his locis Euripidae, et Sophoclis Trachin. 915. Καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ ἡ γυναικεία κτίσαι; i. e. ποιῆσαι. Sed quid fiet de voce ἀμέρᾳ? Heathius accipit μ' pro μοι:

786. De Attica locutione δεῦρο ἀεί vide Gul. Canterum ad Aeschyl. Eumen. 599. Kuster. ad Aristoph. Lysist. 1137. Hesych. v. ἀεί. Albert. ad Hesych. T. I. p. 104. Valckenaer. ad Phoen. 1215. *Porsonus.* Vide ad Orest. 1679.

quod, ut et σ' pro σε, in malicis si concedi potest; in iambis Tragicis, opinor, non potest. vide ad ver. 327. Idem legit ἁμέραν, ut hic sit ordo, χρόνος, παλαιὸς πατὴρ, ὤφελε κτίσαι μοι ἁμέραν ἄγαμον ἔτι δεῦρο ἀεί. *[Pro ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι, Reiskius conjicit, ὤφελ' οὐ ματέρα κτίσαι. vide strophes versum tertium, qui huic conjecturae reclamat.] Liceat mihi quoque hariolari,

> Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
> Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ,
> Ὤφελ' ἄμμορον κτίσαι
> (Τί γάρ μ' ἔδει;) παίδων.
> *Innuptam me huc usque*
> *Tempus, antiquus pater,*
> *Utinam expertem fecisset*
> *(Quod enim iis mihi opus erat?) liberorum!*

Vide quae sequuntur. Tota difficultas in voce ἁμέρᾳ videtur latere. ἄμμορον παίδων, ut ἄμμορος πάντων Sophocles Philoct. ver. 182, et Pindarus Olymp. I. ἄμμορος καλῶν.

Ver. 789. (799.) Τί γάρ *) με δεῖ παίδων; Scripserim potius μ' ἔδει, ut Sophocl. Oed. Tyr. 1355. Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾷν; Noster Androm. 895. Τί δέ με τεκεῖν ἐχρῆν; Constructio (sive με δεῖ seu μ' ἔδει) eadem esse potest quae init. Hippolyti, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.

Mox, ver. 793. (803.) pro στερεῖσθαι mallem στερεῖσα.

Ver. 794. (804.) Ἀλλὰ τάδ' ἤδη etc. Hic in scenam inducuntur cadavera, seu arcae ducum, Thebis allatorum. quibus visis, sequitur comploratio Adrasti et Chori, usque ad finem actus.

Ver. 796. (806.) f) Πῶς ἂν ὀλοίμην, est, *Utinam peream!* saepenumero ita in Euripide, ceterisque; et fere minus perspicue vertitur. Distingui potest, Πῶς ἂν ὀλοίμην, σὺν τοῖσδε τέκνοις Κοινὸν ἐς etc. Πῶς ἂν *interrogantis* est, ita tamen ut *optet*. Xenophon Ἀναβ. VII. p. 413. D. Πῶς ἂν οὖν, ἔφασαν, ἡμῖν συλλεγεῖεν; *Utinam nos, inquiunt, convenirent!* Vide quae sequuntur. Versio ibi est, *At qui fieri poterit, aiunt Lacedaemonii, ut nostra caussa conveniant?* Antoninus Imp. IX. 40. οὗτος εὔχεται, Πῶς κοιμηθῶ μετ' ἐκείνης; *Utinam cum illa concumbam!* vide ibi alia. In Arrian. Diss. II. 18. hoc exprimitur, ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη!

Ver. 797. (807.) Κοινὸν ἐς ᾅδην καταβᾶσα. Bene, nisi ali-

*) με δεῖ παίδων phrasis est Euripidea, cujus exempla dum diligenter enotare profitebatur Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 23. omisit Ion. 1037. Herc. Fur. 1173. Hec. 1021. Phoen. 484. quod autem putat Euripidis propriam esse hanc constructionem, minus recte putat. Vide Aeschyl. Prom. 36. Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 1150. *Porsonus.* vide [illegible] ad Orest. 659.

f) Vide Valckenaerium ad Euripid. Hippol. 208. *Porsonus.*

MSS. A. B. qui habent ες αδου, scil. δόμον, ut Orest. 1662. rian. Dissert. II. 6. et ubique. Κοινὸν adverbialiter sumen-m, pro κοινῶς, una. κοινὰ eodem more frequenter. Valcke-rius ad Phoeniss. ver. 1490. hos anapaestos ita digerit,

Τῶν οἰχομένων
Παίδων· μελέα, πῶς ἂν ὀλοίμην
Σὺν τοῖσδε τέκνοις
Κοινὸν ἐς ᾅδην καταβᾶσα.

Basis Anapaestica Paroemiacum praecedat.

Ver. 798. (808.) Ante Στεναγμὸν posui Ἀδ. cum Barnesio. nfirmat Cod. A. sed mallem Στενάγματ', propter ἀντίφωνα, od sequitur. non tamen ut contextum mutarem, si consentiant dices.

Ver. 804. (814.) Majori forte cum affectu distingui posset, ροσαυδῶ σε τὸν θανόντα; ut in isto Virgilii Aen. IX. 481. nc ego te, Euryale, aspicio? Σὲ τὸν θανόντα ut ver. 1023. e. σὲ, ὦ θανὼν, vel ὃς εἶ ὁ θανών.

Ver. 806. (816.) Αἶ, αἶ· ἐπάθομεν ὦ. Codd. A. B. hic no-nt $\frac{\pi}{\lambda\varepsilon\iota}$ i. e. λείπει, deest aliquid. Supplet Barnesius, δεινὰ πά-ομεν φίλοι, post Αἶ, αἶ. Sed haec in contextum admitti non portuit. rejeci itaque. Notat Heathius, deesse versum unum ui hunc proxime praecedere, et priori parti versus 819 opponi ebebat.

Ver. 808. (818.) Pro πότμον Cod. A. πονον. non male. et er. 809. pro κἀμὲ δῆτα τὴν, Idem, δητ εμε γε την. C. ορωσιν ητ εμε γε την. His similia sunt ista Sophoclis Oedip. Colon. 921.

ΚΡ. Ὁρᾶτε ταῦτα τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
ΟΙΔ. Ὁρῶσι κἀμὲ καί σε.

Ibid. Ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε; „Pu-tares Ἀθηνᾶς leg. esse. Sed prior, quae hactenus Athenis fuit, scena jam deinceps Argis erit, solito Euripidae et drama-ticorum aequalium artificio, tunc temporis non miro, hodie in-credibili. Deinde, ver. 1165. redit rursus Athenas.“ *Reiskius.* Existimavi scenam per totum hoc drama esse Eleusine; ut in argumento, Ἡ μὲν σκηνὴ, ἐν Ἐλευσῖνι: nunquam Argis, neque Athenis, sic ver. 365. loco simillimo, quando Chorus dicit, Ἱππόβοτον Ἄργος, etc. *Argi*, i. e. *o cives Argorum equispa-scendis-aptorum, o patrium meum solum*, AUDIVISTIS *haec* etc. loquitur Eleusine, non Argis. et ita hic Adrastus, Ὦ πόλις Ἀρ-γεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε; *O civitas Argiva*, i. e. *O ci-ves Argivi*: ipse tamen Eleusine existens, non Argis. neque hu-

803. Aristoph. Plut. 601. Eq. 810. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. *Porsonus.*

jusmodi translationis scenae in eodem dramate [illegible] in veteribus dramaticis memoriae occurrit. Horatii istud me Thebis, modo ponit Athenis, quod et in hac fabula est, non intelligi debet de translatione scenae dramatis bas vel Athenas; sed de Poëta qui lucide et eleganter et re praesenti narrat in scena ea quae Thebis si forte, vel gesta sunt, semper tamen manente scena dramatis eod ubi primum fuit constituta; ut hic, Eleusine; nunquam lata ad Athenas, vel Thebas, vel Argos, in eodem d Eleusina Evadne Argis profugit: Eleusine Capaneus et combusti sunt: Eleusina Chorus primum accessit, et A ibi invenit, et per totum drama ibi manebat. quod est mum istius immutabilitatis, quam dixi, indicium. et ita deprehendes in omnibus, opinor, Euripidis, Sophoclis, schyli Tragoediis, ut, ubicumque Chorus permanet (et permanet eo loco ubi primum collocatus fuit,) ibi si dramatis, et ea semper immutabilis, in eodem dramate.

Pro τὴν τάλαιναν, forte τὰν: licet non ex toto necessar

Ver. 811. (821.) Προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ. Metrum n venit strophico. Codex A. προσαγετε δυσποτμων. Scribo, ἄγετε τῷ δυσπότμῳ. cui ultimae voci par est ματέρες in s nam secunda in δυσπότμῳ brevis est, ut ver. 808, et alib

Ver. 813. (823.) Σφαγέντα τ' οὐκ ἀξί', οὐδ' ὑπ' g) Necesse est ut haec sint corrupta. sic enim strophe, ve Ἀΰσατ', ἀπΰσατ', ἀντίφων' ἐμῶν: qui est Iambus trimet chycatalectus. Forte, Σφαγέντ' ἀνάξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων, *fecta indigniter, neque a dignis.* Οὐκ ἄξι' fuerit explicat rius, ἀνάξι'.

Ver. 814. (824.) Ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη. E regione huj sus Cod. A. ponit Χο. notam Chori; et scribit εγων εκρανθ quoque habet εγων. Et ad ver. 815. Idem A. ponit Αδρ. sunt confusissima.) *[„Ἐν οἷς subintell. τόποις, *in illis* „*ubi.*" *Reiskius.*]

Ver. 818. (828.) Post ἔχεις, secundo loco, signum inte esse puto: ut Alcest. 1119. Ἔχεις; respondet Admetus, ναί. Apposite Cyclop. 679. quaerit Chorus, Ἔχεις; res

g) Gravissime hallucinatur Vir doctissimus. Sanus est locus. Ἀπύω primam produxit Sophocl. Aj. 896. Aeschyl. Pers. 125. Euripid. Hec. 155. Orest. 1259. Aristoph. Eq. 1020. Pindar. Olymp. V. 45. Difficile est statuere qualem huic voci quantitatem affixerit Dausqueius ad Q. Calabr. VI. 211. Errare non potuisset Marklandus, si meminisset Ioni adhibiti Homero Il. Ξ. 39 K. 83. P. 271. loca Soph Euripidis alio consilio no Wesselingius ad Herodot. *Porsonus.* Similes sunt ve pra 611. 621. Phoeniss. 55 ne alios memorem. Cons dipodia Iambica et hepl meri trochaica.

Cyclops, κακόν γε (scil. ἔχω) πρὸς κακῷ, τὸ κρανίον Παίσας κατάξαι. Sophocles Ajac. 885. roganti Semichoro, Ἔχεις οὖν; respondet alter, Πόνου γε (sc. ἔχω) πλῆθος, οὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον. Brodaeus dicit Adrastum haec loqui, et ejus esse integrum carmen. et Heathius tollit distinctionem post ἔχεις, quia βάρος regitur ab ἔχεις. *[Sed] vetustae editiones ita habent, Ἔχεις, ἔχεις. ΑΔ. πημάτων γ' ἄλις βάρος. quod *(earum auctoritate) restitui, Barnesio aliter edente.

Ver. 819. (829.) τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις. Codd. A. B. ita: προσσον τους τεκουσι. quasi haec essent a mala manu. certe obscura sunt: vel, ut verius dicam, non intelligibilia; mihi saltem. Si abjiciantur, omnia recte procedent. vide strophen, ver. 806: ubi notat Heathius, hunc versum (819.) in duos dividi oportere, quorum posterior versui 806. respondebit, si ita scribatur, αἴ, αἴ, δύστ μον. Ibi est Αἴ, αἴ. ἐπάθομεν ὦ.

Ver. 822. (832.) Pro δέμας, A. δεμας γ'. *[Recte, credo].

Ver. 824. (834.) κακῶν πέλαγος. Ut Herc. Fur. 1088. κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόνδ' ἤγαγες; Vide Hippol. 822. Aeschyl. Prometh. 745. Pers. 438.

Ver. 829. (839.) Κατά με πέδον γᾶς ἔλοι. Id est, πέδον γᾶς ἐνθέλοι με: ut Sophocl. Oed. Colon. 1762. κατά με φόνιος Ἅιδας ἕλοι. ex Homerico forte, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Pro πέδον γᾶς, A. πελαγος γας. Deinde, Διὰ δὲ θύελλα σπάσαι, i. e. θύελλα δὲ διασπάσαι, sc. με.

Ver. 831. (841.) Πυρός τε. Aut πυρόεις leg. aut ver. 832 ἐκ Διός. *Reiskius.*

Ver. 834. (844.)

Πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν
Ἔγημας. ἁ πολύστονος etc.
Et funestum oraculum Phoebi secutus,
Nuptum dediti filias viris: luctuosa enim etc.

Neque sensus, neque lingua. Lego, et distinguo:

Πικρούς ἰσεῖδες γάμους,
Πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν·
Ἔρημα δ' ἁ πολύστονος
Οἰδιπόδα δώματα
Λιποῦσ', ἦλθ' Ἐριννύς.
Tristes vidisti filiarum nuptias,
Et funestum Phoebi oraculum:
Vacua autem luctuosa
Oedipi domo
Relicta, migravit Erinnys in tuam.

Similis aliquatenus querela infra ver. 1078. δ et σ, saepe confunduntur, ut alibi notavi. Phoeniss. 355. τὸ δαιμόνιον Κατεκέρασε δώμασιν Οἰδιπόδα.

Ver. 838. (848.) *[*Μέλλων σ' ἐρωτᾷν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ Γόους*, etc. Per σε, vult Chorum, non Adrastum, ob id quod sequitur, *νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ* ubi *Ἄδραστον* plane opponitur huic σε. Et ita Reiskius. Quod vero dicitur, *ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ γόους*, non intelligo. non enim apparet ubi Chorus (vel Adrastus) in superioribus luxerit coram στρατῷ, sive exercitum, seu hominum *magnum coetum* sub στρατῷ contineri dicas. Budaeus dicit, *ἐξαντλεῖν γόους* hic significare *exantlare et perferre luctus*. Neque hoc intelligo quid hic velit. Aldina distinguit post στρατῷ, et cetera continuat. Editio Brubach. habet *ἐξήνυις* unde Reiskius *ἐξήνυτες* quod mendum est, opinor, typographi, propter amphimacrum *ηνῦτες*: qui pes in versu iambico locum non habet. Idem delet comma post *ἀφήσω*, et conjungit *ἀφήσω τοὺς ἐκεῖ μύθους*, vertens, *omittam sermones quos tum volebam facere*. Recte, credo, *τοὺς ἐκεῖ μύθους*, *priores sermones*, ut *τῆς ἐκεῖ πάτρας*, *prioris patriae*, apud Hel. 149. Heathius per σε intellexit *Adrastum*, et idcirco legit *ἀφῆκα* pro *ἀφήσω*. *Μύθους εἰς τὰ σὰ*, *sermones* vel *quaestiones quae spectant ad te* vel *res tuas*, ut Ion. 759. *συμφορὰν εἰς ἐμέ*, *rem quae ad me spectat*. Per *ἡνίκ' ἐξήντλεις γόους* Theseus videtur innuere locum istum versu 277. et sequentibus. Historiam habes loci hujus. jam quid sit στρατῷ, explicet qui potest, et conjiciat qui vult. Ego non nisi unicam vocem invenire possum quae sensui, metro, et linguae plane satisfaciet. quia autem vulgatae στρατῷ adeo dissimilis est, neque possum caussam afferre probabilem tantae mutationis, eam reticebo, *μὴ γέλωτ' ὄφλω*, ut ille mox ait. Proxima est *προτοῦ*, *ante*: nempe, ver. 277. et seqq.] *(838. *ἐξήντλεις στρατῷ Γόους*. Theseus Chorum alloquitur. Lego, στρατοῦ *γόους*, *lamenta ob* amissum *exercitum*: quod Chorus fecit, ver. 277. etc. Sic *φθόνῳ θυγατρὸς*, *ex ira* ob *filiam*, Iph. Taur. 1268. *μέλος τύχης*, *carmen* seu *querela* ob *fortunam*, Iph. Aul. 1280. *γόους τύχης*, hac fab. 1198. *πένθος παίδων* 1117. Et ita conjecerat vir eruditissimus Joannes Fosterus.)

Ver. 840. (850.) Pro *ἱστορῶ* A. B. ιστο ισωρω. C. ιστ εισορω. *Ἄδραστον ἱστορῶ*, non est, *σε*, *ὦ Ἄδραστε*. nam hoc Graece foret, *εἰ τὸν Ἄδραστον ἱστορῶ*, cum articulo. dicam ad Iphig. Au 791. vide et ad ver. 110. hujus dramatis.

838—840. *Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις λόγους Κῆρυξ Κρέοντος, τοὺς ἐκεῖ μὲν εἰς σὲ σὰ Μύθους ἀφῆκα. νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ.* Brunckius, optimus omnium poeta, ad Euripid. Orest. 846. qui poeseos suae aliud specimen exhibet ad Aeschyli Theb. 942. aliud Med. 942. *Porsonus.*

ῶν proprie erit positum, ut prius, de *civibus Athenien-*
ῶνδε vero de *Ducibus caesis*, δεικτικῶς, ut οἵδε paullo
ia ante oculos eorum jacebant cadavera. Hae ambigui-
distinctionibus, magnas nobis difficultates saepe creant:
rant iis qui haec pronunciata audiebant. Ecquis nunc
licere, quaenam harum a calamo Euripidis fuerit? Haec
sint, orandi sunt Viri Docti, ne nimis irasci velint iis,
munì jure utentes, hoc vel isto modo malint distingue-
ı uterque incertus sit.
ɔ θνητῶν cod. A. θνητων γ'. optime. vid ad ver. 161. γε
m iambico versu saepe bis ponitur. Constructio vocis
incertior est. *(Distinctio incertissima; tribus enim mo-
ingui potest.) Interpretes videntur eam conjunxisse cum
aestaret forte πόθεν θνητῶν, ut in isto Homeri, πόθεν
ῶν; si et ibi πόθεν conjungendum est cum ἀνδρῶν.
r. 844. (854.) κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ'. Sic
' ἢ φέρειν κακά, *mala majora quam ut quis ea fer-*
t, Hecub. 1114. νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, Sophocl. Oed.
16. μεῖζον ἢ πενθεῖν κακὸν, Bacchylides ap. Stob. Tit.
Herodotus dixisset ἔργα λόγου μέζω, lib. II. 35. Plenam
em exhibet Xenophon Ἀπομν. III. p. 770. C. μεῖζον ἢ
ρειν δύνασθαι κακόν. Hoc loco εἶδον non est *vidi*; sed
: non enim *vidit* horum facta Theseus, ver. 523. Hea-
cte vertit, *novi*.
. 848. (858.) τρῶμα. Ionicum hoc est pro τραῦμα: ut
pud Herodotum pro θαῦμα. Sed omnes codices bene hic
τραυμα. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 461. Pro λόγῃς

Ver. 849. (859.)

Κοινοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι
Καὶ τοῦ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς, etc.

Hoc est, „Nam stultitia hujusmodi sermonum et quaestio„num *communis est*, i. e. pertingit ad *quaesitores*, *interrogato„res*, aeque ac ad istum *narratorem*, qui, in ardore pugnae, „cum circumvolitent eum crebrae hastae et jacula, tamen ausus „fuerit dicere, quis et quis se in proelio fortiter gesserit. Aeque „stultum est velle *narrare* haec; ac de iis *quaerere:* idcirco te „de his rebus non interrogabo *(utriusque causa.)*" *Κοινοὶ τῶν τ' ἀκουόντων* etc. ut, *τόδε κοινὸν πάσης Ἑλλάδος* ver. 538. *Βεβὼς* hic nihil aliud est quam *existens*, *qui est*, a verbo *gestas βαίνω*, *vado*, *sum*. *ποῦ πυρεῖ βεβὼς* Iph. Taur. 1285. *ubi est? non*, *quo abiit*, ut vertitur: nam vetant proxime sequentia. Vide ad ver. 665. Frequentissime in hujus vocis sensu et versione erratum est. In secundo versu mallem, etiam sine MSS. *Καὶ τοῦ λέγοντος.* [k]) *τίς γὰρ ἐν μάχῃ βεβὼς*, etc. cum interrog. ad finem sententiae: vide locum Electrae in nota proxime sequente. nam ος ante τις, a scriba repetitum ex praecedenti *λέγοντος*, necessario extruderet *γὰρ*, metri caussa: et in restituendo hoc scriptore, saepe necesse erit sequi (sed non in contextum admittere) quod probabile est eum scripsisse, potius quam quod in nostris exemplaribus nunc invenitur. *Κοινοὶ* Heathius vertit *vulgares*. Reiskius, *κενοὶ* conjicit. Mihi verum videtur *κοινοὶ*, eo modo quo explicavi; quamquam *κενοὶ* (quemadmodum conjeceram) primo aspectu blandietur plerisque. Vide Dorvill. ad Charitin. p. 696. *οἱ ἀκούοντες*, *audientes*, iidem sunt qui *οἱ ἐρωτῶντες*, *interrogantes*, *quaerentes:* quibus opponitur *ὁ λέγων*, *narrator*, vide Hecub. ver. 236. Orest. 1614.

Ver. 852. (862.) *Σαφῶς ἀπήγγειλ', ὅστις ἐστὶν ἀγαθός.* Sententia eadem in Electr. 378.

τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
Μάρτυς γένοιτ' ἂν, ὅστις ἐστὶν ὠ 'γαθός;

prout ibi recte edidit Barnesius, et hic edere debuit, *ὦ 'γαθὸς* nempe, pro *ὁ ἀγαθὸς*: qualia plura notavi ad Iphig. Aulid. 644. *Ἀγαθὸς* proprie de strenuis in bello. Miltonus hic margini adscripserat *ὦ 'γαθός.*

Pro *ἀπήγγειλ'* Cod. A. *επηγγειλ'*.

Ver. 854. (864.) Pro *ἂν* mallem *αὖ*· quia hae particulae saepissime commutantur, et quia ingrata est *ἂν* toties repetita intra quatuor iambos. Tolerabilior est in Sophocl. Oed. Tyran

k) Mihi emendatio ista parum Graeca videtur. Ni fallor enim, dicendum erat *τίς σαφῶς ἀπηγγείλει' ἄν*, ut in loco quem citat, *μάρτυς γένοιτ' ἄν* Electr. 57 *Musgravius.*

τε ἂν "Ιστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίκην etc. quia *ἂν* his positionis est usus, prosaïcis etiam scriptoribus frequentatum ibi nullum *Φᾶσιν εὖ*. Reiskius quoque *οὔτ' εὖ* vicissim.

858. (868.) *Λίδως ἔπαινον, τῶν ἔγωγε βούλομαι.* Censuit, cum eruditiss. Piersono Verisimil. I, 6. Sed locutudo ex Euripide et aliis Tragicis, in quibus articulus tivus ponitur pro subjunctivo, *ὅ* pro *ὅς*, (qui mos, ex gua Attica, ab Ionicis servatur scriptoribus) sententiam ne cogit. Delerem solummodo virgulam post *ἔπαινον*. distingui posset, *Λίδως ἔπαινον, τοῦτ' ἔγωγε* etc. pro

αινον est quod nunc vulgo dicitur *elogium*, et *laudatio*. ophont. in Agesilao p. 672. D. Plutarchum Bruto p. 996. stidem Panath. p. 190. ed. Jebb. *"[„Λίδως ἔπαινον* signic loci *das in mandatis, jubes, imperas."* Reiskius.]

860. (870.) *τὸν ἄβρόν*. Sensu bono, si scriptura recte [neque leg. *ἁδρὸν* m)] ut *ἁβρὸν πλοῦτον, splendidas opes*, Pyth. III. et *ἁβρὸν κῦδος* Isthm. I. *τὸ τῆς ἀρετῆς ἁβρὸν* v Athenaeo XV. 10. p. 687. C. *κοσὶν ἁβρὰ παθεῖν, pone esse*, in farragine quae vocatur Theognidis *Γνῶμαι*, ed. Turneb. Paris. 1555. *Γαστρί τε, καὶ πλευρῇς, καὶ ἁβρὰ παθεῖν*. vide praecedentes tres versus; qui (cum lealiqua varietate) citantur ut Solonis a Plutarcho init. s, p. 79. C. Cujuscumque tamen sint, dignos eos puvertere Horatius, 1 Epist. XII. 5.

Si ventri bene, si lateri, pedibusque tuis, nil
Divitiae poterunt regales addere majus.

v favet Statius Theb. III. et Aeschylus cum Scholiast. *ἑπτὰ Θήβ.* ver. 430. *[Aliquis forte distinguat, *Ὀρᾷς τὸν*, etc. *τὸν* pro *τοῦτον*, et *ἁδρὸν βέλος* pro *fulmine*.]

862. (872.) *"Ηκιστα δ' ὅλβῳ γαῦρος ἦν*. Plutarchus d. p. 279. B. *ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Καπανεύς, Ὡι βίος ολὺς, "Ηκιστα δὲ δι' ὅλβον γαῦρος ἦν*. Memoriter, opiad sensum citavit Plutarchus. Zeno hos versus in ore habebat: Diog. Laertius VII. 28.

φρόνημά δὲ Οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν ἢ πένης ἀνήρ. Consum est, non Poëtam in sua persona hic loqui, sed A-

lusgravius.
e vocem Sthenidae Pyapud Stobaeum Serm. 53a, 50. restituendam putabat Wakefieldius.
καὶ μιμέοιτο (βασιλεὺς τον (h. e. *Θεὸν*) *αἰ μεγαλόφροσύ τε, καὶ ἀδρὸν, καὶ ὀλιγοδεία παρασκευάζοι αὐτὸν, κατοικὴν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ*. Edd. Gesner. et Trino. *ἁβρὸν*, sed Gesnerus in marg. *Lege σοφόν*.

drastum, Capanei amicum, et in cujus partim caussa Capa
periit. alioquin, cum his conciliari non possunt ea quae alib
hujus Capanei superbia et *γαυρότητι* narrantur.

Ver. 864. (874.) *Φεύγων, τραπέζας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄ*
Τἄρκοῦντ' ἀτίζων. [Vel, *ἐξογκοῖτό γ'* ἄν. Brodaei *αἰτίζων*
cat in metrum.] Athenaeus IV. 15. [p. 159. A.] pro *φεύγω*
tat *φέγων*, et *T' ἄρκοῦν ἐκεινῶν*, et *εἴ τις* pro *ὅστις*. post
majorem distinctionem ponit, *ἐξογκοῖ'* ἄγαν *T' ἀρκοῦν ἐ*
νῶν. Sed lib. VI. 13. [p. 250. E.] citat *Μισῶν τραπέζας*
ἐξογκοῖτ' ἄγαν. ex parodia, quasi fuisset *τραπέζας ἐκσογκοῖτ*
γαν, *mensas sonchis onerâret*. vide locum: et de *soncho* vil
gumine, Plinium XXII. 22. Meminit ejus et Antiphanes Com
ap. Athenaeum II, 19. p. 60. et Matron p. 64. [V. Porson.
Aristoph. Equit. 1272. p. 108. *ED. LIPS.*]

Ver. 867. (877.)

Φίλος παροῦσί τε
Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.

Ita de se Hippolytus, ver. 1001. *Ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι, κ*
γὼς ὢν φίλος. non recte *αὐτὸς* [n]) ibi legitur. Epicurus a
Laërtium X. 118. *μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφὸν φίλοις καὶ*
ροῦσι καὶ ἀπουσιν ὁμοίως. Distinxi post *παροῦσιν* plenius q
ante. *ὧν* est *οἵων*, *qualium hominum numerus non est magn*
Troad. 477.

Pro *παροῦσί τε* Ald. Herwag. et Codd. A. B. *τοῖς παροῦσι*
ex interlineari explicatione *τοῖς*. et ita Brubach. edit. mon
Reiskio, qui legit, *Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος·* aut sic, *Φίλο*
ἀληθὴς ἦν φίλοις παροῦσί τε—

Ver. 871. (881). Pro *Τὸν δὲ* conjicitur *Τῶνδε*, ut ver.
Sed cum exemplaria non varient, et ferri possit vulgata,
mutarem: neque ver. 870. legerem *οὔτ' ἐς οἰκέτας*, quia seq
Οὔτ' εἰς πολίτας. vide magnum Dorvillium ad Chariton. p.

Ver. 872. (882.) *Ἐτέοκλον, ἄλλον χρηστότητ' ἠσκ*
Ἄλλον construi potest cum *δεύτερον* versu praecedenti, s
malit, sublata distinctione post *Ἐτέοκλον*: quod saepe fit,
vox *ἄλλον*, quoad sensum, omitti potest: vide ver. 888. T
614. *δεύτερον ἄλλο κακὸν* Sophocles Antig. 1304. ut *ἕτερος*
τεραι Demosth. in Midian. p. 144. ed. Taylor. Hoc loco im
forte Aeschylum *Ἑπτ. ἐπ. Θήβ.* 492. *Τέταρτος ἄλλος, τ*
νας etc. et ibid. ver. 430. *Γίγας ὅδ' ἄλλος* etc. ubi tamen

n) Confer Valckenaerium ad Phoen. 927. qui in Hippolyto postea ex Marklandi emendatione edidit *αὐτός*. Confer eundem ad Hippol. 659. ubi pro *ὡς ἂν αὐτὸς* in Sophocl. Philoct. 1324. (1
legit *ἕως ἂν αὐτός*. *Personae*.
gantur Valckenaerii observa
Hippol. 925.

ον. vide locum, et Scholiasten [o]). Ex veteri Attica lo-
tum hoc esse conjicere quis posset ex Herodoto lib. iv.
ἄλλος Τιαραντὸς, etc. et cap. 53. μετὰ δὲ τούτους,
ποταμὸς ἄλλος, τῷ οὔνομα Παντικάπης. Lib. I. 197.
δὲ σοφίῃ ὅδε ἄλλος σφι νόμος κατεστήκεε. et ita passim
lle: sed et Demosthenes. neminem autem novi, vel me-
dicit ἕτερος ἄλλος, quemadmodum fit supra ver. 572.
845. οἶκον ἄλλον ἕτερον. ubi vide Barnesium et Kingium.
873. (883.) τῷ βίῳ μὲν ἐνδεής. Mirum est, unde hic
t pauper describatur, cum filius esset Iphidis, patris
qui per totam subsequentem narrationem videtur fuisse
principibus Argivis, et qui appellatur ἄναξ ver. 986.
ic, ut supra 861, quod est ὄλβος 862. sic ἀλαζονεία
jactantia vel ostentatio opum seu fortunarum. D. Joan.
16. non superbia vitae. vid. cap. iii. 17.
874. (884.) Πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί. Le-
divisim ἔσχ' ἐν Ἀργείᾳ. sed non opus. Teles apud
Serm. xciii. p. 516. paullo aliter hunc locum citat:
[illegible] δέ μοι δοκεῖ οὐδ' ὁ Εὐριπίδης ἐγκωμιάζειν τὸν
[illegible] Ἐτεόκλον,) διότι νεανίας μὲν ἐνδεὴς ἦν,
Πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείων πόλει,
875. (885.) δωρουμένων. Dare volentium, sequitur
n recepit, quale supra notavi ad ver. 740. Deinde, ὥστε
τοὺς Δούλους παρασχεῖν, χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο· pro
tobaeus Tit. xliv. p. 307. [p]) οὔτε τοὺς τρόπους Δούλους
χρημάτων πεισθεὶς ὕπο. sic δοῦλον παρασχὼν θάνατον,
175. pro δουλικὸν, ut παρθένους χεῖρας pro παρθενικὰς,
878. (888.) Idem [q]) Τοὺς δ', non τ': et pro τὴν πόλιν,
ν: non tam bene. nam Euripides dicit, Eteoclum hunc
ὺς ἐξαμαρτάνοντας, Eteoclea scil., injuste agentem; sed
atem ejus, Thebas. et sequitur ratio quare non oderat
ejus: ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις Κακῶς κλύουσα διὰ
ην κακόν. ubi iterum mireris discrimen in Stobaeo: ἐπεὶ
ὲν αἰτία πέλει Κακῶς ἀκούειν διὰ etc. Sed sincerior vi-
ctio Codicum A. B. C. ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία etc. οὐδὲν est
ὲν, idem quod οὐκ, pro quo saepe ponitur. Πέλει istud
eo poëtica vox habetur. sed saepe ea utuntur Tragici,
s. *[Cl. Reiskius ita legit, Ἤχθαιρε, πεισθεὶς οὐδὲν ἀ-
ν Κακῶς κλύειν ἂν διὰ — aut, Ἤχθαιρε πᾶσαν, οὐδὲν

les Stobaei p. 575, 22.

v edidit Brunck. ex duo-
. quorum unus in textu,
perscriptum ἄλλου exhi-
bebat. Porsonus.

p) οὐδὲ Trincavellus.

q) Ita quidem Trincavellus et Gesnerus; correxit Grotius.

ἀξιῶν πόλιν κακῶς κλύειν ἂν διὰ—vel tandem, quod mav
Ἤχθαιρεν, εἰ τύχῃ οὐδὲν αἰτία πόλις, *non oderat urbem, si*
male audiret ob malum rectorem, ipsa innocens. De hiatu
τύχῃ οὐδὲν, in Tragicorum iambis nunquam viso, dixi supr
ver. 109.]

Ver. 882. (892.) ἐτόλμησ'—τραπέσθαι. Id est, ἐτρέψατο,
tebat se: ut τολμᾷς ἀπαλλάξαι pro ἀπαλλάττεις, Hecub. 12
τολμᾷς ἐπαινεῖν, *probas*, Sophocles Electr. 1057. vide Mede
590. D. Joan. xxi. 12.

Ver. 883. (893.) πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου, conjicitur τε p
τό. cui favet Cod. B. qui habet βίον. sed quare mutaremu
Reiskius, πρός τε μαλθακὸν βίον.

Ver. 886. (896). Ἵπποις τε χαίρων, etc. Dubitari forte p
est de χαίρων cum praecessit ἔχαιρε: vel de ἔχαιρε isto. Σκλ
ρὰ διδοὺς, est, opinor, *injungens dura*, τῇ φύσει, *sibi*. v
Aristoph. Νεφ. 515. Soph. Electr. 688. Vel ἔχαιρε διδοὺς id
quod ἔχαιρε διδόναι. *(distinctione posita post ἔχαιρε.) [*Reiskiu
„τῇ φύσει est idem atque τῷ σώματι aut τῇ τροφῇ. *onerab*
Adolescens suum rebus duris." Idem, ἔσκαιρε πρὸς τἀνδρεῖο
De metaphora in voce σκληρὰ, vide Galenum citatum a Casa
bono ad Athenaeum i. 21. p. 62.

Ver. 887. (897.) παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον, ut Demos
contr. Aristocrat. p. 326. νῦν δέ γ' εἰσὶ φίλοι, καὶ χρησίμο
παρέχουσιν αὐτούς. adv. Phaenipp. p. m. 221. δεῖ γὰρ τοὺς
πόρους χρησίμους αὐτοὺς παρέχειν τοῖς πολίταις.

Ver. 888. (898.) Κυναγοῦ Doricum est, pro κυνηγοῦ. se
tam saepe ita scribitur (si exemplaribus fidendum sit) ut in Att
cam loquelam usu sumta videri possit, quemadmodum ἕκατ
Ἀθάνα, et similia. vide Cl. Valckenaer. ad Phoeniss. ver. 11. e
1118.

Ver. 891. (901.) Παιδεύεται κατ' Ἄργος. Ex Aeschyl. Ἑπτ
ἐπ. Θήβ. 554. de Parthenopaeo: Μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων κα
λὰς τροφάς. Ceterum παιδεύεται pro ἐπαιδεύετο, qualiter sae
pissime scribunt ob metrum, ut ἐλαύνεις pro ἤλαυνες ver. 131
φαίνεται pro ἐφαίνετο, ver. 30. φυτεύει pro ἐφύτευε, 986.

Ver. 893. (903.) πόλει i. e. πολίταις, *civibus*.

Ver. 898. (908.) λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχεῖ. It
edidit Barnesius, nescio an primus, r) pro ἔφερ', syllaba ad me
trum deficiente. Sine libris quidquam ne mutetur in δυστυχεῖ
vide notam ad ver. 891. et Dorvill. ad Chariton. p. 132, de mo
dorum variatione. Reiskius legit, εἴ τι ἐδυστύχει: vide ad ver
109. de hiatu, et Iphig. Taur. 668, pro δυστυχεῖ, ut Ἄρ

890. Citat Schol. Phoen. 1188. *Porsonus.*

r) Sic primus, credo, Grotius in Excerptis p. 267

καλῶς. Heathius putat syntaxin poscere [a]) *δυστυχοῖ*. in Attico scriptore foret *δυστυχοίη* potius, in numero Atticismo servato, ut fieri solet. et ita putarem in Phoe- ubi cod. Flor. habet *οἰωνοσκοποῖ*, verius esse, quod ur *οἰωνοσκοπῇ*, quia si potentialem voluisset Euripides, t potius *οἰωνοσκοποίη*. Ita Hecub. 329. Kingius edidit volens *εὐτυχοῖ*. sed Aldina ibi habet, *εὐτυχῇ*, et *ἔχηθ'* uenti. Ob quam rationem Atticam, Polymestor in eo- nate ver. 1173. dicit *κινοίην χέρας*, non *κινοῖμι*. Dixi, *singulari servato Atticismo*, quia in *duali* et *plurali* unem formam saepe revertuntur Attici. rarius in singu- unquam tamen.]

u proxime sequenti, recte tuetur *ὅσας* Barnesius, con- s Canteri. *ἑραστὰς* ibi est *mares*, qui eum amaverunt, *πλειῶν ὅσας* dici potest quasi cum admiratione, *quot, ter foeminas! θαυμαστὸν ὅσας*, vel *πλείστας ὅσας*. vid. istoph. Acharn. ver. 1. Quod vero de Tydeo hic nar- mbusto Eleusine, et de ossibus ejus Argos reportatis, conciliabimus cum iis quae ejus filius Diomedes refert ner. Iliad. Ξ, 114. *Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα*

901. *Τυδέως δ' ἔπαινον*. *Τῡδέως* est amphimacer, qui tabit in ullo loco senarii. Pronuntiandum est dissylla- quia rationi non videtur consentaneum ut vocalis ulla in tione Iambi pereat, *εως* efferendum forte eodem sono efferremus *γως*, et qualiter efferimus vocabula *York*, *Fludyer*, etc. *Τῡδέως*, *Τυδ-γως*: quo pacto servatur neque sonus literae ullius amittitur. Dubitari enim pot- ulla fuerit elisio apud Tragicos Graecos (in Iambis di- ua sonus ullius vocalis inter pronuntiandum penitus in- ujus dubitationis fundus esse potest subsequens historio- gelochus Tragoedus agebat Euripidis Oresten: in qua restes ex insano ad sese redire incipiens, dicit (Orest. κ *κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ*, i. e. *γαληνά*: *Ex e enim rursus tranquillitatem video*. Debuit Hegelochus re continuasse totum senarium, et ita, ut auditoribus ntiatione ejus innotesceret, literam ultimam in *γαληνὰ* isse ob subsequens *ὁρῶ*: sed spiritu ejus infeliciter de- a *γαλην'*, recipiens se pergebat ad *ὁρῶ* antequam ullam es seu elisionis significationem dedisset: unde auditori-

gravius cum Heathio *δυστυχοῖ*.
omnino *ἴσας* cum Can- is apud Athenaeum III. *Λευκοὺς μὲν ὀκτὼ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους*. *Porsonus*.

a) Vide Taylorum ad Demosth. de Corona T. IX. p. 214. Orat. Gr. Reiskii.

bus visus est dixisse γαλῆν ὁρῶ, *felem video.* quae res Eur iniquis amplam materiem joci et risus subministrabat. vide liast. Euripidis ad locum, Aristoph. Ranar. 306. et Scholi ejus. Hinc autem probari videtur, vocalem in pronunti non potuisse elidi, sine aliqua talis elisionis significatio fine vocis: quare igitur in medio, ut in Τυδέως? Dico, vi quia scio quam cauti et modesti esse debemus in pronun de istiusmodi rebus. Ita ista Homeri, Iliad. *A.* 193. ubi hexameter incipit ab amphibrachi, Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαιν φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, sunt qui putant pronunciata olim ὑως ὁτ ταῦθ' ὥρμαινε etc. neque tamen molesti esse velle Clarkio, qui sonum eorum hunc fuisse autumat, ὥσω ταῦθ ὥσεω. Sic et ad versum 398. ejusdem Iliados, Οἴη ἐν ἀθα σιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι, idem Vir doctissimus scribit: „parum in pronuntiando tribrachyn inter dactylumque in „ut uterque potuerit legitime usurpari. Scilicet in voce „νατος, ἀκάματος, ἀπονέεσθαι, ἀγοράασθε, ἀποδίωμαι, „μίδης, et similibus." Aliis hoc videtur idem ac si quis ret, *Ita est, quia ita est,* vel, *quia Homerus ita esse* nulla enim ratio redditur, qui fit, ut longa et brevis s sint ἰσοδύναμοι. hoc iis incredibile est, neque omnino veri nullum esse discrimen in pronuntiando inter tribrachyn ἀ et dactylum ε̄ννε̆πε̆. Putant etiam tribrachyn in versu locum nunquam habuisse, aut habere posse; *(nam istud Γ. 357. Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε etc. existimant pronunc fuisse, Δειὰ μὲν ἀσπίδος etc. vel forte ita scriptum; ut i schylo, Agam. 294. x) Ὑπεὶρ Ἕλης τε πόντον etc. scriber tuisset, Ἕλλης ὑπέρ τε πόντον.) et tamen concedunt, vald commodum fore, si omnes istiusmodi voces, quae tres p syllabas breves habent, ex poëmatibus epicis excluder Quid igitur faciendum erat? Respondent, prima consona vocibus talibus repetenda erat, in pronuntiatione saltem: repetitio priorem syllabam longam efficeret, ἀτθάνατος, ματος, ἀππονέεσθαι, ἀγγοράασθε, ἀπποδίωμαι vel ἐξαπποδί et quia in Πριαμίδης hic processus locum non potuit h *(vel inserenda erat ε Πρειαμίδης, vel) geminanda erat prim calis, Πριϊαμίδης, cujus contractio Πρῑαμίδης, primam bam necessario longam haberet. At unde apparet hanc su sitionem veriorem esse vel probabiliorem quam ista Cla Respondent, Ex versu proxime sequenti, Iliad. *A.* 399. Ὁπ (pro Ὁπότε) μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, et ex n aliis locis, in quibus metri gratia geminatur consonans. qu a Latinis, ob eandem caussam, saepius factum: ut in *rel*

x) Nihil ad rem facit Aeschyli locus. Edd. enim optimae ὑπερτελής.

lerat, *relliquiae*, etc. Quod si tam parum interfuisset inter achyn et dactylum in pronuntiando, quaero, quare Homeposuisset dactylum ὁππότε, cum tribrachys ὁπότε proposito eque bene inservisset?

Notatu vero dignus est versus iste supra citatus Iliad. *A.* Ἕως ὁ ταῦθ' etc. quia totus constat ex metro Iambico:

Ἕως | ὅ τᾱυθ' | ὥρμᾱι | νε̆ κᾰτᾰ | φρε̆νᾰ κᾱι | κᾰτα
Θῡμῡν.

mbos fortuitos in scriptoribus Prosaïcis saepe deprehendas. . F. centum ad minimum senarios Tragicos (Comicos sine ro) licet observare, et ex iis multos pulcherrimos, ut Luc. l.

Τίς ἐστιν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας;

id. ver. 39.

Πιὼν παλαιὸν, εὐθέως θέλει νέον.

phes. v. 25.

Ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν.

lebraeos xii. 14.

Οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον.

duos conjunctos, Act. xvi. 12, 13. si pro τῇ τε ἡμέρᾳ, us, τῇ θ' ἡμέρᾳ, quemadmodum fere scribi solet; Ἦμεν δὲ ύτῃ τῇ

Πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς·
Τῇ θ' ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν·
Ἔξω.

bi duos, uno pede minus, ut Luc. v. 31, 32. Οὐ χρείαν ιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ,

Ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἐλήλυθα
Καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς—

. xxiv. 14, 15. aliquid amplius,

e Versibus in solutae orascriptoribus vide Noltenii n Antibarbarum p. 1867. et [Add. the classic. Journal XIX. p. 9. XLIII. p. 171. p. 43. XLVI. p. 296. Valc- Schol. in N. T. vol. I. p. rimetrum in Platonis Apocr. c. 9. καὶ φαίνεται τοῦτ' ιν τὸν Σωκράτην notavit nnus de ellipsi et pleon. p. ityrus Athenaei vol. IV. p. ίσημον ἔρως κεραυνὸν ἤγιος. Galenus vol. III. p. 602. n. ὥστ' ἐγγὺς εἶναι τῶν ὀπισθίων σκελῶν. Ulpianus ad Demosthen. de Coron. p. 288. init. ed. Bekker. οἱ μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην. Libanius in Bandini Catal. codd. Laurent. vol. II. p. 392. ἐὰν Μὴ Θρᾴξ τις ᾖ καὶ Τηρέως ἀντάξιος. Interdum dubites an poetae fragmentum lateat. Athenaeus vol. II. p. 529. τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; ibid. p. 342. βλὰξ γάρ τις ἦν τοιαῦτ' ἐρωτῶν τὸν θεόν. De Latinis v. Drackenborch. ad Livii praefat. §. 2. *ED. LIPS.*]

ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι
Ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν, ἣν λέγουσιν αἵρεσιν
Οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ —

ubi Θεῷ ver. 15. erit monosyllabon, ut hac fab. ver. 1 centies in poëtis. alibi duos, duabus tantum particulis disj Matt. xxiii. 34. Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς

Ὑμᾶς, προφήτας καὶ σοφοὺς, καὶ γραμματεῖς·

καὶ ἐξ

Αὐτῶν ἀποκτενεῖτε, καὶ σταυρώσετε.

Sed in omni antiquitate poëtica forte hic [z]) unicus est He qui totus formam habet Iambi. Exemplum vero est a post tribrachyn, ut hic, in Aristophanis Εἰρήνῃ, ver. 2

Ἰὼ Μεγάρᾰ, Μεγᾰρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα.

et Ὀρν. 1012.

Κἀμοί γε πειθομενος ὑποκινει τῆς ὁδοῦ.

Thesmophor. 292.

Τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν Θεαῖν.

et apud Nicostratum in Athenaeo III. 27. p. 111. D. *[Q to, quia vir [a]) doctissimus non dubitat „quin ab hac p „metro Iambico distributione Poëtae Attici summa religic „perarent."] Idem quod notavi de anapaesto post tril notari potest et de anapaesto post dactylum: unde non est ut ἔγραφον mutetur in ἔγραφ', Acharn. 146. cum ve possit esse, Ἐν τοῖσι τοιχοῖς εγρᾰφ | ἐν, Ἄθη | ναῖοι κ Ranar. 476. Ἔχιδνά θ' ἑκατοντακε | φᾰλος ἦ | τὰ σπλάγ Διασπαράξει: et Damoxenus ap. Athenaeum III. 22. p. Εἴτ' οὐθὲν εἰκη πᾰρᾰ | τῐθεμαι | τοις συμπόταις. Nesci an Atticus fuerit hic Damoxenus, vel Nicostratus supr ratus. Sed ποῖ παρεπλάγχθην [b])?

z) Longe melius hexametri iambici exemplum mihi olim indicavit Porsonus. Il. Ψ. 644. Ἔργων τοιούτων, ἔμε δὲ χρὴ γήραϊ λύγρῳ. Ubi Scholiastes Venetus: ὁ στίχος οὗτος καὶ ἑξάμετρος γίνεται καὶ τρίμετρος, παρὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς προφορᾶς. Quem versum si sic scandas, Ἔργων | τοῖ οῦ | των ἔμε | δὲ χρῆ | γηρᾷ | λῠγρῷ | nihil erit ad Senarii iambici integritatem quod desideres.

a) Dawesius Misc. Crit. p. 253 =250.

b) Respondeo γνώμας Exempla Anapaesti tribr dactylo subjecti maximar mendosa sunt. Ex Arist 245. ὡς delendum aliqua sebat Porsonus. In Av. Ravennas cum Brunckii exhibet, κἀμοὶ πιθόμενο κίνει τῆς ὁδοῦ. In Th malim τὰ πόπαν' ὅπως. Porsonus.) Similiter Moeridis p. 250. restitue μοὶ γὰρ οὐδ' ἐστ' οὐδὲ που χέσω. Quod ad v Acharnensibus attinet,

er. 902. (912.)

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, σοφιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφά.

nutavi, quamquam libentius legerem, *ἀλλ' ἐν ἀσπίδι Δειφιστὴς, πολλά τ' ἐξευρὼν σοφά.* quemadmodum Sertorius rcho in Vit. ejus p. 573. A. appellatur *ἀπάτης—σοφιστὴς τος.* Et Aldina mecum distinguit. Ex iterata mentione (nam mox repetit) videri posset Tydeus invenisse vel adnovi aliquid, circa usum vel fabricam clypei. Sed de hujus loci, praeter alia, dubitare me facit auctor anticholiorum in Homerum, quorum specimen dedit Cl. Valcnus Animadvers. in Ammon. III. 20. p. 241. ex Cod. Vosqui citat, *Οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.* *(Nersus esset de mendo suspectus, si sic legeretur in codicitiquis: *Δεινὸς παλαιστὴς πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφὸς*, inquit l Hippolyt. 921.) *Μουσικὴν* vero (ver. 906.) intelligo mece, *liberalem educationem* et *τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν*, et *ἡδονῶν* (ver. 882.), potius quam voluptatem musicam quam tu armorum perciperet bellator Tydeus. quamquam pro ea etatione scio quid dici possit, et pro Poëtica. Reiskius leg. *Δεινὸς σοφιστὴς πολλά γ' ἐξευρεῖν κακὰ*, aut *πολλ' εἶν.*

r. 905. (915.) *Ἴσον παρέσχεν ὄνομα. Praestitit, exhibuit*: 887. Hecub. 1120. *φόβον παρέσχ' ἄν* c), non *παρέσχεν*, ut gitur. *δίκην παρασχεῖν*, Iph. Taur. 944. ubi notabo. *Θάρσος παρέσχεν*, Xenophon de Agesil. ad fin. Addam sententiam e sequentem in Xenophonte, quia mendosa est: *Τί δὲ νέοι πλέον ἐπόθησαν, ἢ Ἀγησίλαον γηραιὸν ἀποθανόντα;* Lego, *νέον οἱ φίλοι πλέον* etc. *Quem vero juvenem amici magis uerunt, quam Agesilaum qui senex mortuus est?* Post-

vir doctissimus; si enim e lectionibus ἔγραφ' ἔγραι potuisset Aristophanes, quaeso, maluisset usurpan certe, quae versum nurem efficeret. In Ranis S. Ravennas et quatuor Brunckium ἑκατογκέφαλος. atum Athenaei levi transe emendavit Porsonus, τὸ πάχος γὰρ ὑπερέκυπτε νοῦ. Damoxenum sanum t MS. Veneto-Parisiensis, ἐν εἰκῇ παρατίθημι, μανVerbum μανθάνω eadem usurpant Alexis Athen. VIII. p. 554. D. τἀγαθὸν Πλάτων Ἀπανταχοῦ φησ' ἀγαθὸν εἶναι. μανθάνεις; Xenarchus ibid. X. p. 418. E. καπάνας Θετταλοὶ Πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. Μανθάνω. Pherecrates ibid. XIV. p. 653. A. οὐκ ἰσχάδας οἴσεις τῶν μελαινῶν; μανθάνεις; Aristoph. Av. 1002. ἐνθεὶς διαβήτην· μανθάνεις; Οὐ μανθάνω.

c) Hanc emendationem, quam nuper a Musgravio quoque oblatam probarunt Auctores Bibliothecae Criticae IV. p. 42, 3. dudum praeceperat B. Heathius. *Porsonus.*

quam haec scripseram, ita inveni citatum in Plutarchi libello, *An seni sit ger. resp.* p. 784. E.

Ver. 907. (917.) *Φιλότιμον ἦθος, πλούσιον· φρόνημα δέ.* Quid sit *ἦθος πλούσιον* ignoro. Tolerabilius videbitur si moveas distinctionem

Φιλότιμον ἦθος· πλοῦσιον φρόνημα δὲ
Ἐν παῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.

Orest. 894. *ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν*, i. e. *ἕνεκα κακῶν*: sensus est *πλούσιος ἐν κακοῖς*, ut hic, *πλούσιον ἐν ἔργοις*. D. Paulus ad Ephes. ii. 4. *ὁ δὲ Θεὸς, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει*. et *πλουτεῖν ἐν ἔργοις* 1 Tim. vi. 18. Vult: *mens* et inventio Tydei *foecunda* erat *in factis*, in *dicendo* impar. Sine praepositione Plutarch. Cat. Maj. p. 347. A. *πλούσιος τοῖς ἀχρήστοις καὶ περιττοῖς*. Mecum distinguit Hervagiana, et edit. Brubach. teste Reiskio, qui hanc distinctionem probat: ut et Grotius, ut jam disco ex Heathio.

Ver. 913. (923.) *ἡ δ' εὐανδρία Διδακτός.* In fragm. Eurip. ed. Barn. p. 497. multo elegantius legitur *Διδακτὸν*, sc. *πρᾶγμα ἐστί*. "Adducuntur ibi quasi ex Nostri Temeno vel Temenidis, fabula deperdita, sex Iambi, qui hic leguntur continui. quod Cl. Viri memoriam fugiebat. et caussam erroris partim videre potes in marg. Stobaei p. 1. ubi citatur hic locus. *Εὐανδρία διδακτὸν*, ut *ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτὸν*, Isocrat. contra Sophist. p. 582. apud Platonem passim, Max. Tyrium, et omnes.

In versu praecedenti pro *γενέσθαι*, ibi invenitur *κεκλῆσθαι* quod et ipsum elegantius est. et paullo ante pro *τ'αγαθ'*, *τοι ἀγαθ'*, non bene. et ver. 916. pro *μάθοι*, illic *μάθῃ*. Pro *τις* (ver. 916.) Cl. Valckenaerius conjicit *παῖς*, ad Phoeniss. 1553. quod expressi in versione. *[Ambiguum est *παιδεύετε*: sed imperativi potius esse opinor, ut vertitur.] *(917. pro *εὖ παιδεύειν* legi posset *ἐκπαιδεύετε*: haec est methodus quam sequimini in liberis vestris instituendis. Indicativum vero esse *παιδεύετε* non potest dubitari.) *Σώζεσθαι φιλεῖ* accipi possunt passive, *solent servari*. Per *ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει*, si sana est scriptura, intelligit, opinor, *ea quorum* naturaliter *non habet notitiam*.

Ver. 918, 919. (928, 929.) „Ita haec metra constituenda, „*Ἰὼ τέκνον*, *δυστυχῆ* periodus catalectus „*Σ' ἔτρεφον, ἔφερον ὑφ' ἥπατος* Iambicus dimeter acatalectus." *Heathius. Δυστυχῆ* pro *δυστυχὲς*, sc. *τέκνον*: quasi praecessisset *Ἰὼ νιέ*. Legi potest, *δυστυχής Σ' ἔτρεφον*.

Ver. 919. (929.) *σ' ἔτρεφον ἔφερον ὑφ' ἥπατος*. Quod est *ἔφερον ζώνης ὕπο* Hecub. 761. et alibi. *γενέθλην ὑπὸ σπλάγχ-*

918. Lege *ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς*. *Porsonus.* 918. Malim, *Ἰὼ, τέκνον δυστυχής ἔτρεφον*. *Porsonus.*

ρει, Apollon. Rhod. iv. 1109. *τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βά-* æschyl. *Χοηφ.* 992. *ἐντὸς ζώνης* Idem Eumen. 614. Nota- *πὸ* cum tribus casibus eandem rem exprimentibus. „Le- lum opinor *σ' ἔφερον, Ἔφερον*—Ejusdem vocis repetitio in ris frequenter admodum occurrit: hic et elegans est, et au- *τὸ πάθος*. Admissa autem hac conjectura, tollitur etiam ideton, quo facile carere possumus, *ἔτρεφον ἔφερον*." us.

Ver. 925. (935.) *τὸν Οἰκλέους γε.* Codd. A. B. *Ἰοκλεους.* Emendavit Brodaeus. Intelligit Amphiaräum, Oiclei fili- *Oeclides* a Statio et Ovidio appellatum. Vide hic Barne- Sequitur, ver. 927. *εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς· perspicue pro-* quomodo? quia nisi fuisset *Diis carus*, illum non *abri-* *ent. σοφιστικῶς*. Eodem enim argumento probari potuit, nea Jovi carum fuisse, atque idcirco fulmine ablatum. Sed gmentis et *παραλογισμοῖς* se consolabantur Veteres, in iis subita vel inusitata et extra naturae cursum morte aufere- ir. Sic Hylas et Bormus, revera in aquis demersi, a Nym- rapti dicebantur: et Orithyïa, a rupe vento depulsa, a Bo- rapta perhibebatur. neque a probabilitate alienum videtur, Amphiaräum in ardore proelii, una cum equis et curru, iquem profundum terrae cavum, praecipitem concidentem, se. inde omnia illa *τεράστια*, quae de eo Poëtae finxerunt:

Illum ingens haurit specus, et transire parantes
Mergit equos, non arma manu, non fraena remisit;
Sicut erat, rectos defert in Tartara currus.

ficum magis aliquid aut sublimius, si Poëta ita voluisset, alibi invenisses. sed eum non ita voluisse demonstrant mi- ista quae sequuntur,

Respexitque cadens coelum, campumque coïre
Ingemuit.

is Thebaïd. vii. ad fin. De hac veterum superstitione vide orvillium ad Chariton. p. 258. seqq. agentem.

Pro γε forte τε, cui respondet *Οἰδίπου τε παῖδα*, ver. 928.

Ver. 931. (941.) *πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν.* Herodotus v. 33. *τὰς νέας ἐς Καύκασα, ὡς ἐνθεῦτεν βορέῃ ἀνέμῳ ἐς τὴν Νά-* *διαβάῖοι* vid. cap. 34. scil. *τὸ πέλαγος*, quando de maris itu sermo est, ut apud Athenaeum III. 25. p. 109. *Διεβά-* *τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίους.*

Ver. 932. (942.) *Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσαι βούλομαι.* Lego, *ὅ σε βούλομαι*: patere videtur ex responso Thesei; in quo puto scribendum *πείσεσθαι* pro *πείθεσθαι*: licet hoc defen-

τὸν ἐμὸν ἀθλίας. Confer Valckenaer. ad Euripid. Phoen. 1518. us.

di possit. σαι pro σε, ut ἀρχαίων pro ἀρχέων (i. e. ἀρχ
rodot. VI. 9. et forte παῖ nunc legitur pro τε Iph. Taur.

Non possum quin sub hac voce δρᾶσαι moneam d
tissimo loco Aristophanis Vesp. 1223. qui (ut mihi vide
legendus est,

> d) *Τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; παραπολεῖ βοώμενος*
> *Φήσει γὰρ* etc.
> *Tu vero hoc canes? periclitaberis perire, clamans*
> *Dicet enim* etc.

Vulgo, *Τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ βοώμενος. Φήσει* Adeundus est locus. παραπολεῖ est secundae personae fu pro παραπολῇ, ut παραθήσει Eccles. 671. (ubi legitur σεις) pro παραθήσῃ. sed ᾄσεις, *canes*, ut *Eiρήν.* 1295. γμαι ᾄσεις. Plato De Legg. II. p. 114. Ed. Ald. fol. [HSt.] *ποίαν δὲ* e) ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν; qui init. Misopogon. scribit, ταῖς μούσαις ᾄσω καὶ ἐμαυτῷ cis forte potius quam Atticis accensebitur. Utroque mo videtur, Attici hoc futurum protulerunt, sed saepius Vide Cl. Dawesium Miscell. Crit. p. 290. [qui dicit, „E „activum a verbo ᾄδω formatum Attici non agnoscunt; „dio duntaxat ᾄσομαι utuntur." Aliter Plato et Aristo

Ver. 935. (945.) Ἡ χωρὶς, ἱερὸν ὡς νεκρὸν, θάψαι f) Θάψαι hic est *cremare*: ut in responso Adrasti, *Cete omnes* (θάψω, *cremabo*) *in uno rogo*. Nam θάπτω tri ad quemvis morem disponendi de mortuorum corporibu apud Lucianum De Luctu p. 306. (ed. Graev.) *comburere* ἐσθίειν apud Graecos, et *comedere mortuorum corpora* est apud Scythas: et Diogenes dicebat ἂν μὲν κύνες αὐτὸν σ σιν, Τρυφαλία ἐστὶν ἡ ταφή, ap. Stobaeum Serm. cxxiii. Vide Antholog. III. 29. p. 250. ed. Steph. (ubi ὕδωρ Plutarch. in Mario p. 431. C. Pompeio p. 661. E. et Gra 850. E. ubi θαπτομένῳ est *dum cremabatur*. πυρὶ θάπτει Laërt. Prooem. segm. 7. et IX. 84. Sed actum ago (ut jam a Gisb. Cupero Observat. I. 7. vide et Dorvill. ad Char 73. 74. Hac autem verbi θάπτω significatione non co ta, Ch. Barnesius credidit Capanea non *combustum*, sed *humatum* fuisse; et rogum ejus in quinto actu, cadaveris

d) In Vesp. 1223. pro τουτὶ σὺ δράσεις Vir quidam Clariss. conjicit τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat v. 1226. cum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret, τουτὶ σύ γ' ᾄσῃ (ut ed. Brunck.) *Koenius* ad *Greger.* p. 49.

e) Lege ἠσοῦσιν. *Porso*

f) Hunc usum verbi θάπ et Latini *humare*, notavi kenjus in Praef. ad Schelle con p. ix. auctores citan sterhusium Miscell. Obse p. 21. Wesselingium ad Sic. III. 53.

tem, et velut *κενήριόν τι*, ait Euripidem finxisse, ut occasionem haberet Evadnae generosam mortem commonstrandi. Sed non ita erat. vide ver. 1010. 1020. Ovidius quoque Art. Amator. III. 21.

Accipe me, Capaneu; CINERES miscebimur, *inquit*
Iphias, ardentes insiluitque rogos.

Quod vero dicitur ex Plinio et Tertulliano, hominem fulmine occisum cremare fas non fuisse; viderit id Euripides *quo jure Capanea cremaverit*: sed certe cremavit. vide ver. 1207. Figmentum istud de *κενηρίῳ* et rogo cadaveris experte, justius locum habuisset in Amphiaräo, qui certe non cum ceteris combustus fuit. vid. ad ver. 755. Discrimen aliquod fuisse inter sepulturam Capanei et ceterorum, manifestum est, quia servis assignatur sepulcrum Capanei.

Ver. 938. (948.) *παρ' οἰκτρούς*. Reiskius, „*παρ' οἴκους*. conf. „ver. 987. et ver. 939. *Αὐτὸς*, si recte habet, est pro *οὗτος*."

Ver. 940. (950.) *στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν*. Id est, procedite vos qui portatis cadavera Ducum. *νεκρῶν* recte vertitur *cadaverum* hic, et mox ver. 945. et saepe in hoc dramate, omisso articulo *τῶν*, more Tragicorum. nam *νεκρὸς* est *mortuus*; *ὁ νεκρὸς*, *cadaver*. Articulus exprimi solet in prosaïcis scriptoribus; interdum in Poëtis. Plutarchus in Conviv. p. 162. D. *τοῦ δὲ Ἡσιόδου TON NEKPON—δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκόμιζε*. Lucianus Dial. Marin. p. 251. ed. Graev. *TON δὲ NEKPON* (*Ἕλλης*) *ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβοῦσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε*. Josephus De Bell. Jud. I. 9. sec. 1. ed. Huds. *ἔκειτο δ' ἐν μέλιτι συντηρούμενος Ὁ NEKPOΣ αὐτοῦ*: de Aristobuli *cadavere*. Quae refero, quia partim ex hac distinctione inter *νεκρὸς* et *ὁ νεκρὸς* videtur pendere difficultas istius celebris loci 1 Cor. xv. 29. *οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν*: qui versus connecti debet, quod et ab aliis observatum fuit, cum versu 20, intermediis in parenthesi inclusis: *Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ NEKPΩN, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων. ἐπεὶ, τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ TΩN NEKPΩN, εἰ ὅλως NEKPOI οὐκ ἐγείρονται*; Omisi *ἐγένετο* ver. 20, quia eam non agnoscunt plurimi Codices, neque vetus Interpres, cum aliis: multo elegantius et melius. *Nunc autem Christus resurrexit ex mortuis, primitiae eorum qui obdormierunt. nam*, vel *alioqui*, (id est, si non ita est, si Christus non resurrexit, si nulla est mortuorum resurrectio) *quid lucrabuntur ii qui baptizantur gratia cadaverum, si mortui omnino non resurgunt?* Quasi dixisset, „Stultum est baptizari (non jam pro corporibus, sed revera) pro *cadaveribus*, „quod facimus si nulla futura est mortuorum resurrectio." Quod alii forte citius intellexerint hac distinctione: *ἐπεὶ, τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι; ὑπὲρ TΩN NEKPΩN, εἰ ὅλως NEKPOI οὐκ ἐγείρονται. alioquin, quid lucrabuntur ii qui baptizantur?*

pro CADAVERIBUS hoc facientes, *si* MORTUI *omnino non resurgunt.* Utcumque hoc sit, vides differentia quae sit hoc loco (non dico semper) inter νεκρῶν et τῶν νεκρῶν: ut νεκροὶ sint *mortui* simpliciter, qui, secundum Pauli argumentationem dormiunt solum, et resurgent, quia Christus resurrexit. sed οἱ νεκροὶ hic sunt *cadavera,* quae semper erunt cadavera et nunquam resurgent, si nulla est resurrectio, εἰ ὅλως *NEKPOI* οὐκ ἐγείρονται: et proinde, superflua res erit Baptismus, qui *corporibus resurrecturis* prospicit. Orta videtur hujus loci difficultas ex non considerata elliptica significatione vocis ἐπεί, *nam,* et verbi κτᾶσθαι pro *lucrifacere, acquirere,* et ὑπὲρ τῶν νεκρῶν *pro cadaveribus,* propter cadavera, gratia cadaverum. quae singula multis exemplis adstrui possunt. Mihi ne vel minima quidem difficultas hoc loco videtur, his cognitis. Maximi ad sensum momenti *(saepe) sunt Articuli in Novo Foedere; licet in versionibus et annotationibus *[plerumque] neglecti. *[unde nullum discrimen, quantiquam sit magnum, factum fuit hoc loco inter νεκροὶ et οἱ νεκροὶ: alibi, inter ἄνθρωποι et οἱ ἄνθρωποι: Ῥώμην et τὴν Ῥώμην: ἄλλην et τὴν ἄλλην: Ἱεριχὼ et τὴν Ἱεριχὼ, etc.] Mitto quod et Tertullianus hunc Pauli locum ita intellexerit lib. V. adv. Marcion. p. 473. A. ed. Paris. 1675. fol. *Igitur et pro mortuis tingui, pro corporibus* (scil. mortuis) *est tingui; mortuum enim corpus ostendimus.* Diversa σχέσει loquimur de νεκρῷ *mortuo* aliquo, et de τῷ νεκρῷ *cadavere ejus.* In priore casu, volumus nihil praeter *separationem animae a corpore.* in posteriore, loquimur de eo quasi de lapide, de ligno, aut qualibet alia portione inertis materiae.

Ver. 943. (953.) *ΑΔ. Πῶς; τὰς τεκούσας οὐ χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;* In Cod. B. haec ita disposita sunt: *ΑΔ. Πως; ΘΗ. Τας τεκουσας* etc. sine interrogatione. et reliqua usque ad ver. 955. Theseo male attribuuntur.

Ver. 944. (954.) Pro ἰδοῦσι quod Codd. et editt. pleraeque habent, Barnesius edidit ἰδοῦσαι. et ita Ald. Hervag. et Miltonus.

Ver. 945. (955.) Cod. A. νεκρω pro νεκρῶν. Cod. C. utrumque, νεκρω νεκρων. cetera recte habere puto; *[neque, pro ξὺν αἵματι τῷ τέλει, opus esse ἀρειφάτων, *ferro caesorum;* neque τραυμάτων, (et πικρῶν pro νεκρῶν,) neque αἱμακτῶν νεκρῶν. quae omnia a vulgata nimis enormiter abeunt.]

Ver. 946. (956.) Metrum poscit προσθεῖναι. et ita habet Aldina. sic et Heathius.

Ver. 947. (957.) τλημόνως, *patienter:* ut Aeschyl. *Χοηφ.* 746. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά. Reiskius, τλήμονες, aut τλήμονας.

Ver. 949. (959.) Ὦ ταλαίπωροι βροτοὶ, Τί κτᾶσθε etc. Codex C. βροτων. Recte, ut arbitror. Hoc forte voluit,

Ὦ ταλαίπωροι βροτῶν
Οἳ κτᾶσθε λόγχας, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους
Τίθεσθε, παύσασθ'. ἀλλὰ λήξαντες etc.

ver. 744.

Ὦ κενοὶ βροτῶν
Οἳ τόξον ἐντείνοντες,———
Φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, etc.

n ad omnes mortales sermo dirigitur, sed ad eos solum qui c vel istud faciunt; quod ex partitione intelligitur. Eodem re δυσμενεῖς βροτῶν ver. 343: Sed ταλαιπώρους βροτοὺς, n βροτῶν, (ver. 734.) quia de toto genere humano.

Τίθεσθε φόνους, *caedes facitis*: in activo, θήσω φόνον cch. 795. αἷμα θέσθαι, Orest. 831. φόνον τιθεῖσαν, Ion. 1225.

Ver. 958. (968.) Ἄρτεμις Λοχία. Cod. A. Λοχεια. Utrovis odo recte dicitur, et metrum versus utrumvis feret. Οὐ προσθέγξαιτ' ἂν τοὺς ἀτέκνους· ex opinione veterum, Deos colloi solere cum iis quos amabant. unde Dianae jactat Hippolytus r. 85. Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι. et Eteocles ud Aeschylum Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 673. dicit de fratre suo Polyce, *nunquam ex quo natus est*, Δίκη προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο, ea *Justitia dignata est* eum *alloqui*. Scholiast. ibi videtur lesse προσεῖδε[f]). Vide Sophocl. init. Ajacis: Nostrum Iph. Taur. 47. Plutarch. in Numa p. 62. B. et Juvenalem Sat. VI. 530 [g]).

Ver. 962. (972.) ἀΐσσω. Trisyllabum est, prima brevi. de notas ad Moerin Atticist. ed. Pierson. p. 301. In Choris on necesse erat Ἀττικίζειν, et scribere αἴσσειν dissyllabice. ed et ἀΐσσω trisyllabum occurrit in Hecub. 31. in Iambo. adeo t utroque modo scriberent Attici, αἴσσω et ἀΐσσω.

Ver. 969. (979.) Οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη. Ex hoc foeminino colligit Muretus scribendum esse (ver. 967.) δυστηνοτάτη, rnesio vulgatam δυστηνότατος ex more Attico defendente. ecte scriptum ibi fuerit δυστηνοτάτως. et ita Reiskius.

Pro ζῶσιν omnes Codices Gallici legunt ζωοισιν, et versu rexime antecedenti φθιμενοισιν, et sequenti εχουσα. *[Heahius legit, Οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμητή. Quaero, an ἀριθμητὴ exprimat *numerata*, idem quod ἀριθμουμένη. Hesychius: Ἀριθμητά. ὀλίγα. Horatius, *populus* numerabilis, *utpote* PARVUS, etc. . e. ἀριθμητός. Theocrit. Idyll. XVI. 87. ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν, *numerabiles* (i. e. *pauci*) *a multis*. quibus mox opponitur νάριθμοι, ver. 90.] Vulgata mihi videtur *(hactenus) recte abere, ut σῖν ᾰ in antistropha aequa sint syllabae ει in stropha,

f) Ut edidit Brunckius. *Porsonus.*

g) Hanc notam laudat Valckenaer. ad Euripid. Hippol. 85. *Porsonus.*

et diiambus ῥῐθμοῦμένῃ choriambo τῆς νέφέλᾱ. Sensu similia habes in Sophoclis Antig. 862.

> Οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι
> Μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσι.

Ἐν τοῖς φθιμένοις, ut Antholog. III. 6. p. 211. Ὦ ξένε. τὴν στοργὴν κἂν φθιμένοισιν ἔχει· scil. Μάξιμος ἔχει. vide quae praecedunt. vulgo absurde, Ὡς ἵνα—ἔχῃ, pro Ὦ ξένε—ἔχει. prior pars mendi orta ex dictantis pronunciatione, a scriba perperam intellecta, ὡς ἵνα pro ὦ ξένε. deinde interpolatum ἔχῃ propter ἵνα. In versu ibi praecedenti distinguendum, Σύν τε, γυναικὶ Καληποδίῃ etc.

Ver. 970. (980.) Χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα μοῖραν. Metri ratio postulat ut pro δὴ rescribamus δὲ, non invita etiam sententia. Versus est asynartetus ex duobus dochmaïcis [dochmiacis], quorum prior ex epitrito tertio vel quarto pentasyllabo (cui in stropha opponitur epitritus secundus pariter pentasyllabus) et syllaba constat; alter ex epitrito tertio et syllaba. Heathii sunt verba. *(In strophe v. 962. legi potest Πνευματίων ὑπὸ et retineri δὴ hoc loco.)

Ver. 974. (984.) καὶ στέφανοι κόμας. Quid sint στέφανοι κόμας ex Alcest. ver. 101. discere potes, inquit Heathius, ubi memoratur χαίτα ἐπὶ πρόθυρα τομαῖος. Mihi videtur verum, κἀστέφανοι κόμαι, *et comae* (i. e. caput) *sine corona*. Vide locum Athenaei, citatum ad ver. 259.

Ver. 975. (985.)

> Ἀοιδαὶ τὰς χρυσοκόμας
> Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται.

Plutarchus Libro De *Ei* apud Delphos, p. 394. B. Εἰκότως οὖν ὁ Εὐριπίδης εἶπεν, Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων ἀοιδαὶ, ἃς ὁ χρυσοκόμας Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται. Auctius quam in nostris exemplaribus: sed proculdubio ibi habebatur hic versus Plutarchi tempore. Totum ita forte legi et distingui potest, *(ut primus versus sit pars Trochaici et ceteri Anapaestici)

> Ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα
> Μελέᾳ· παιδὸς ἐν οἴκοις
> Κεῖται μνήματα πένθιμοι
> Κουραὶ, κἀστέφανοι κόμαι,
> [Λοιβαὶ νεκύων φθιμένων,]
> h) Ἀοιδαί θ' ἃς ὁ χρυσοκόμας
> Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται.

Κεῖται, *sunt*, ut notavi ad ver. 665. *Libationes*, inquit, quas *Diis* facere solebamus, jam mutantur in χοὰς, *libamina* [illegible] *tuorum*, seu *mortuis*. Hunc versum, Λοιβαὶ νεκύων φθιμέ[illegible]

h) Ὠιδαί θ' ed. sec.

ıi precario in contextum admisi, quia forte a MSS. non tur; sed dubitari non debet quin sit ipsius Euripidis. Per- ıt *cantus*, quibus resonare domus solebat, jam vertuntur *cnias*, et in cantica quae χοαῖς succini solent, et quae ni odio sunt." Nihil enim luctuosum, nihil nisi laeta- ollini gratum erat. vide Aeschyl. Agam. ver. 1082. 1086. utem ὁ χρυσοκόμας de Apolline, ut Troad. 253. Aristoph. 216. Pindar. Olymp. VI. ubi vocatur absolute ὁ χρυσοκό- bsque Ἀπόλλων [j]). In Antholog. [k]) Reiskii carm. 510. p. πόλλωνι χρυσοκόμῳ, forte pro χρυσοκόμα, ut Κισσοκόμην ον Homer. Hymn. in Bacchum. Hae *(ᾠδαὶ sic enim lego ιδαὶ sunt eaedem quas ᾄδου μολπάς supra dixerat Adra- r. 773. νεκρῶν θρήνους ver. 88. παιᾶνα τοῦ θανόντος l. Choëph. 149. quod in eo et Euripide (Alcest. 424.) im- Scholiastes, quia παιᾶνες non nisi in rebus laetis cani t. quam differentiam et ipse Aeschylus servat in isto e ver. 340, 341. licet iterum ἀΐδα παιᾶνα ἐπιμέλπειν Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 875.

ἐκύων φθιμένων ut supra ver. 44. Reiskius Animadv. ad Auct. T. II. p. 246. delet ἀοιδαὶ, quam vocem censet nihil sse quam emendationem pravae scriptionis λοιβαί. *(Ἀπ- [l]) cum duplici π, ob metrum anapaesticum. Et credo Homerum ita saepe fieri oportere in hujus vocis recto et casibus, Ἀπόλλωνι ἄνακτι et similibus.)

ır. 978. (988.) νοτερὰν ἀεὶ—πτύγα τέγξω. MSS. Aldina, ae edit. habent νοτερὸν πτύγα: recte atque Attice. vide . 41. Ἀεὶ quoque pro ἀεὶ ex metro legit Heathius.

re τέγξω Codd. A. B. C. ταξω: quasi voluissent τεύξω ve- *facian humidam:* ut τεύξω μέγαν, Aeschyl. Eumen. 675. ον τεύξειν Hom. Od. *N.* 191. qui saepe ita loquitur. γων δάκρυσι usitatissimum est in Tragicis, vide Aeschyl. 38. Nostrum Electr. 501. et centies alibi.

ır. 983. (993.) Pro Θησέος Cod. C. Θησεως. ex Atticorum Non quin Θησέος ibi locum habere posset, ut Νηρέος, 982. In iambo ponerem Θησέως, sed in Choris non ne- ırat Ἀττικίζειν, ut dixi supra. In Sophoclis Oedipo Co-

mihi videtur Alcaeus (v. aerii Diatr. p. 161.) Plu- T. II. p. 765. E. Scolion XV. p. 694. D. Poeta for- olii pater apud Ionem ib. . 604. B. *Porsonus.*

uack. I. p. 190. *Porsonus.*

ıime hic Vir doctissimus. ıus in Ἀπόλλων nunquam geminatur. Sicubi vox ista primam habet longam, ut Electr. 1301. ex crasi cum articulo talis exoritur productio. Nec ut h. l. Ἀπόλλων primam productam habeat necesse est. Versus enim est, non ut opinabatur Marklandus Anapaesticus, sed Glyconeus Polyschematistus, de quo vide ad Hephaest. p. 555.

loneo Chorus ex Semibus Atticis loquitur Ionica. vide ex ros Ionis.

Ver. 984. (994.) μετατριθμένον. Secundam corripi ante φθ, id est, πτ) utpote in anapaesto, opinor. Quid an et in iambico idem licuit? Quod affirmatum saepe; tum nunquam vidi; neque verum puto. nam μᾶστευε, νός, ἐξαλλάττειν, ἀντιπαττάκτανειν, (pro μάτηρ, ξενάτονος, πτειν, ἀντιπάτθανειν) et cetera exempla istiusmodi veraibus Iambicis Tragicorum citata vidi, omnia mihi vid esse foetus pravae scripturae, et admodum incertae; qu auctoritatem si quis neget, non potest ea fulciri nisi ab plis aeque incertis. *Nil* vero *agit exemplum, litem qu resolvit.* Regula Cl. Kingii ad Hecub. 184, „Vocalem bre „duabus consonis semper licet divellere, si modo illae „per se inchoare possint," quae regula, mutatis verbis, adoptata a Cl. Clarkio videri potest ad Iliad. B. 687. „usitatius quam syllabam vocali brevi constantem, sequ „duabus consonantibus, a quibus syllaba inchoari possit „ripi," utcumque interdum vera sit in melicis, vel in podmatibus; tamen in iambis tam longe abest a certitudin me unum quidem ejus rei verum exemplum ex Iambo ad potuerit, saltem non attulerit, ipse Clarkius. nam quod proposito dedit ex Phoeniss. 419, *Κοίτας μᾶστεύων*, a br ante στ, si editionem Barnesii, Piersii, vel Kingii inspex invenisset *μᾶτεύων*: et ita nuper edidit Valckenaerius hive in optimo codice Leidensi; et Lucas Holstenius notavit ide MS. in marg. edit. Aldinae, quam habeo, donatam mihi a stantissimo et doctissimo viro Joanne Tayloro. Immo et Clarkius edidit *ματεύσομεν*, Iliad. Ξ. 110. cum *μαστεύσομ* set varia lectio: *Ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν*: ub sibi constaret, *μαστευσομεν* edere debuit vir clarissimus. exemplum quod ille profert in ista celebri nota ad Iliad. B. est vox *λέπτρον*, prima brevi; non memorato auctore unde habuerit. quam vocem, vel aliam quamlibet ejusdem pote et formae, si invenire potero prima indubitanter brevi, πτ, in cujusvis antiqui Attici Tragici Iambo, (nam *[m *(ceteros) nihil moror) errorem meum ultro et libenter a scam, et fatebor literam τ, post aliam consonantem, naturam quidae apud Atticos iambographos Tragicos nonnunquam i ere: quod hodie non credo. vide Valckenaer. ad Phoeniss. 1 et contra, Heathium ibidem [m]).

Ver. 988. (998.) "*Η τῶνδε δόμων ὑπεραχρίζει*. Disjun

m) Marklando assentitur Brunckius ad Orest. 1105. mox tamen ibid. 1208. in Sophocl. Aj. 1077. reponere vult homo suavis *κἂν σῶμ᾽ κτήσηται μέγα. P nus.*

Ὑπερακρίζει,
Τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον;

cutione ἕστηκε πέτραν vide ad ver. 1012. *[ἐμβαίνουσα κέ-
ν, usitatius cum praepositione εἰς, quasi scriptum fuisset
ουσα, ut εἰσβαίνειν δόμους, Iph. Taur. 1079.]

Ver. 990. (1000.) Incredibilis prope esse debuit eorum
ntia qui haec primum in stropham et antistropham distin-
t, cum non plures quam septem strophae versus, prout
leguntur, totidem antistrophae respondere deprehendentur.
ius.

Ver. 991. (1001.) Ἐδιφρεύετο τάλας; Ingeniose suspicatus
nterus vocem ἅλιος, *Sol*, latere sub isto τάλας, quia se-
Σελάνα τε. unde Barnesius edidit, Ἐδιφρεύετό γ' ἅλιος.
verum videri poterat, Ἐδίφρευεν ὅ θ' ἅλιος Σελάνα τε etc.
atione activa (non media voce, contra usum Euripidis in
verbo) ut διφρεύειν φέγγος sit *aurigando-facere lucem*,
admodum πνεῦσαι πομπὰν, *spirando-facere cursum*, Iphig.
1324. et innumera ejusmodi in Tragicis: vide ad ver. 1205.
ύειν πυμάτην ἀψῖδα, *aurigando-tangere caeli ambitum*,
stratus ap. Athen. VII. 22. p. 326. B. Ἅλιος certam puto
lationem: quae praecesserunt, incerta. Idcirco contextum
mutavi; in versione expressi. Ceterum dira et horrenda est
ultima hujus Tragoediae pars. non tamen metus est ne hoc
nae facinus in exemplum eat.

Ver. 993. (1003.)

ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι
Ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας.

[illegible] sint hae *nymphae celeres quae equitant per tene-*

Iam Mors frangit tempus; sententiamque sequuntur
Matris lacrimae nidore fulta cluso.

hoc est, ἔστρα δ' ὑμέναιον Θεᾶ, Ion. 1150. An hae sunt ὠκυφόοι Νύμφαι hujus loci? Videntur esse. Eadem forte designantur eodem dramate (Ione) ver. 1078. *Ὅτι καὶ Διὸς ἀστεροπὸς ἀκοιμήτους αἰθέρι, Κἀμοὶ δὲ Σελάνα.* Per ἀστεροπὸς αἰθηρ videtur velle ἕστρα ἐν αἰθέρι.

Ibid. Hic versus in duos ad hunc modum dividi debet; antistrophae enim versibus quarto ac quinto opponitur:

Δαμαλᾶ Ἢ' ὠκυφόοι
Νύμφαι——

Excidit scilicet e secundo versu vox quae voci ὁρμάσω in antistrophâ respondebat. *Heathius.* vide ad ver. 1016.

Ver. 996. (1006.) Pro ἡνίκα Cod. C. ανικα. Bene.

Ver. 997. (1007.) *Ἀοιδάς.* Ὠιδὰς εὐδαιμονίας, respondebunt istis, *Ὕμνά τ' ἐν αἴθοπι φλογμῷ.* sed utrumque precarium est.

Ver. 998. (1008.) *Ἐπόργωσεν.* Forte Ἐπύργωσεν. vide ver. 1020.

Ver. 999. (1009.) *Χαλκοτευχεῦς τε Καπανέως;* Nihil ibi conjungit τε: nam καὶ hoc ante fecerat. Forte γε. *[sic χρυσοτευχὴς Ῥῆσος, Rhes. ver. 340.] Et ita Heathius: *[Ut antistrophae respondeat, nonne debet quoque esse Καππανέως?]

Ibid. ver. 999—1008. (1009—1013.) Hi quinque versus, quatuor tantum in antistropha, scilicet ver. 1022—1025. opponuntur. Nulla vero inter eos nunc deprehenditur similitudo aut, vel minima analogia. Absque igitur codicum meliorum et magis integrorum ope, de eorum restitutione ne cogitandum quidem. *Heathius.*

Pro προσίβαν (ver. 1000.) Cod. A. προσιβα.

Ver. 1003. (1013.) *Βατεύουσα.* De hac voce dubitare facit, quod Chorus infra respondeat quasi Evadne hoc loco dixisset *μαντεύουσα, quaesitura.* vid. ver. 1009. 1010. et praecipue 1013. ubi ipsa dicit, *τύχα δέ μοι Ξυνάπτει ποδός.* hoc est, inveni quem *quaesivi.* Non opus est ut ibi legatur Ξυνάπτοι, optantis.

Ver. 1008. (1018.) Omittunt δὴ A. B.

Ver. 1009. (1019.) *ἧς ἐφίστηκας πύλας.* Conjeceram πέλας, et ita Canterus, et Reiskius, probante Heathio. Defendit πύλας Barnesius. credo non recte, nisi *fastigium* vocari possit (πύλαι) *introitus.* nam Evadne stetit in rupe quae erat rogo *superior*: πέλας quidem, sed non ad ejus πύλας, siquae erant πύλαι in isto rogo. ἧς πέλας, ut τέκνων πέλας ver. 941.

Ver. 1010. (1020.) *Ἔνθεν ἐστὶ σὸς Πόσις.* Pro ἔνθα Canterus ἔνθ' ἔνεστι· quod admisit Barnesius. Interrogat mallem abjici, quia centum exemplis liquet voces *Καὶ μήν qui*, non *interrogativas* esse, sed *narrativas.* *Ἔνθεν ἐστὶ

gnificare potest, *ubi est*, ut Aeschylo Eumen. 696. *Ἄρει δ' ...νον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος Πέτρα· Marti vero sacrificabant* ibi *...i est cognominis rupes.* Hesychius explicat *ἔνθεν* per *ὧδε*, *hic.* ...lioquin legi posset *ἐνθάδ' ἐστὶ*, ut Soph. Oed. Tyr. 459.

Ver. 1012. (1022.) *Ὁρῶ δὴ τελευτὰν, Ἣν ἕστακα.* Id est, ...θ' vel *εἰς ἣν*, *Video finem* juxta *quam* vel *in qua sum*: ut su...a, *ἕστηκε πέτραν*, et Sophocl. Philoct. 145. *τόπον ὅντινα κεῖ...ι*, i. e. *καθ' ὅντινα*, *locum in quo est.* plene Herodotus IX. 21. ...ῦνοι ἔχοντες στάσιν ταύτην ἐς τὴν ἔστημεν. 1 Petri v. 12. No...r Orest. 1256. *Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον.* ubi ...d. Schol. Quae noto, ne quis mutet. Variat Sophocles Tra...in. 1161. *Φρονῶ δὴ συμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.* et Oedip. Tyran. ...55. *ἵν' ἕσταμεν χρείας*: ut *ubi gentium* Latinis. *τελευτᾶς ἵν' ...ακα*, Reiskius.

Ver. 1014. (1024.) *ἀλλὰ τῆς.* Notandum *τῆς* in Choro: et ...men mox scribit *τᾶσδ'*. Sic *ἣν* ver. 1013. non *ἂν*. vide ad ...r. 781.

Ver. 1015. (1025.) *χαριν* quod habent A. B. melius est quam ...ρισιν. *Χάριν* hic est *ἕνεκα*. Vox *ἀθανάτου* suppleri potest post ...ριν, ut strophae respondeatur: *Εὐκλείας χάριν ἀθανάτου·* ut ...μπάδ', *ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι.* Hepthemimeris dactylica.

Ver. 1016. (1026.) *Ἔνθεν * * ὁρμάσω.* E regione horum ...d. B. habet *αντιστρ.* quasi antistrophe hic inciperet. *Ἔνθεν ...ὸς μόρον ὁρμάσω* strophae responderet, *Ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας.*

Ver. 1017, 1018. (1027, 1028.) Hi duo versus strophicis ...into et sexto respondere debent, quod efficietur si ita metra ...nstituas,

> *Τᾶς δ' ἀπὸ πέτρας πηδήσα*—hepthemimeris dactylica
> *σα πυρὸς ἔσω* basis Iambica. *Heathius.*

Ver. 1019. (1029.) *Σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ.* Metro stro...es conveniet, *Σῶμά τ' ἐν αἴθοπι φλογμῷ*, si ibi admittatur ...ιδὰς εὐδαιμονίας.

Ver. 1021. (1031.) *χρωτὶ πέλας. χρωτὸς πέλας* si strophen ...ectes.

Ver. 1022. (1032.) *Περσεφονείας ἥξω θαλάμους.* In stro...he, *Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν.*

[Ver. 1026.—1030. V. Buttmann. ad Sophocl. Philoctet. ...092. p. 160. *ED. LIPS.*]

Ver. 1026. (1036.) *Εἴθε τινὲς εὐναί.* Hunc et tres sequen...s versus Choro assignat Scaliger. Cogor dissentire, quia paul... ante, et paullo post, Chorus loquitur in Iambis. et ita fere ...cit, ubi brevis aliqua sententia vel monitum efferendum est. ...aec secum loqui videtur Evadne, (quemadmodum fit in Nostri ...lectra ver. 140. 150.) et precatur primo pro liberis suis; dein...e, sibi suggerit et confitetur mutuum et sincerum amorem ma-

riti sui erga se. pro εἴθε Heathius εἰ δή, *utinam quidem*. Ultimorum constructio est: ὁ δὲ σὸς εὐναῖος γαμέτας συντηχθεὶς [ἦν] ἄλοχῳ (i. e. σοὶ) εὔρως ἀδόλους γενναίας ψυχᾶς. Scaligero consentit Reiskius.

Pro ἀλόχῳ ψυχᾶς omnes codices ψυχας αλοχω.

Συντηχθεὶς ἀλόχῳ, ut Fragment. p. 512. πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ Ἥρις ἀνδρὶ συντέτηκε. Unum versum deesse putat Reiskius, quia pendet συντηχθείς.

Ver. 1027. (1037.) F. Ἐν Ἄργει φαίνωσι τέκνοις. vide strophen. Heathius quoque τέκνοις, ut constet metrum.

Ver. 1032. (1042.) εἰς νεωτέρους λόγους. Quasi diceret, *ad malum nuncium* audiendum. quo sensu νέος et καινὸς apud Tragicos saepissime occurrunt, licet non semper. Ratio forte est, quia cum res ante recte se habebant, omne novum, omnis deviatio ab illo recto statu, in pejorem partem fere fit. Sic Iphig. Taur. 1160. quando rex Thoas quaesivisset ab Iphigenia, τί καινὸν ἐν δόμοις; illa respondet, ἀπέπτυσα, *abominor*, non placet vox ista καινόν, mali omnis. unde in Medea ver. 37. Δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ νέον, optima vet. edit. habet καινὸν pro νέον. vide hujus fab. ver. 91. Herodot. V. 19.

Ver. 1034. (1044.) Ὦ δυστάλαινα, δυστάλας etc. Chorum, seu Matronas Argivas, alloquitur Iphis, et mox dicit, φράζει εἰ κατοίδατε: et Evadne, Τί τάσδ' ἐρωτᾷς; unde probabiliter scribendum hic, Ὦ [n]) δυστάλαιναι. Has vocat Ἀργείων κόραι, ver. 1073. Scribi forte posset δὶς τάλας (pro δυστάλας) propter διπλοῦν ver. 1035.

Ver. 1035. (1045.) Ἥκω διπλοῦν πένθος γε δαιμόνων ἔχων. Conjeceram δωμάτων pro δαιμόνων. Sed MSS. A. B. C. πενθιμον habent pro πένθος γε. Insignis hic mihi videtur interpolatio. Lego, Ἥκω, διπλοῦν τὸ πένθιμον δόμων ἔχων. „Vos, o matronae, simplicem tantum luctum familiae habetis: singulos „enim singulos filios amisistis. ego vero duplicem: amisi enim „duos, Eteoclum et Evadnen.“ Τὸ πένθιμον pro πένθος, ut τὸ γαῦρον pro γαυρότης ver. 217. πένθιμον δόμων ut συμφορὰς δωμάτων Orest. 61. δυστυχία δώματος Phoeniss. 1502. δίδυμον μελάθροις πένθος, Hippol. 1346. ed. Barn. Magis insignem interpolationem detexi Iphig. Aulid. 952. quam hic dabo, ne alia se non offerat occasio. Locus ita legendus est, et distinguendus,

> Ἥ Σίκυλος ἔσται μέγα (πόλισμα βαρβάρων
> Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται,) γένος
> Φθίᾳ δὲ τοὐμὸν σύδαμοῦ πεκλήσεται.

n) Evadnam nondum visam alloquitur, ut Hecuba Polyxenam Hec. 585. Hippolytus matrem Hippol. 1096. Hercules Admetum Alcest. 856. Itaque minime necessarium est cum Marklando legere, εἰ δυστάλαιναι. *Musgravius.*

Aut illustris erit Sipylus (urbecula barbarorum
Unde genus suum ducunt Atridae,) origo
Vero mea, Phthia, nullo loco erit.

Vulgo legitur,

Ἢ Σίπυλος ἔσται πόλις ὅρισμα βαρβάρων,
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος,
Φθία δὲ τοὐμὸν οὐδαμοῦ κεκλήσεται.

Ex conjectura primum, mox codice optimo adjuta, hunc locum restitui.

Ver. 1038. (1048.) *Ζητῶν τ' ἐμήν.* „Leg. δ', propter praecedens *μέν*." Reiskius.

Ver. 1042. (1052.) *τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς. Propter praesentia mala.* vide ad ver. 304. *(Delevi virgulam post *ἀνῆκα*: nam per *τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς*, *propter praesentia infortunia*, intelligit vel propter mortem filii sui Eteocli, unius ex Septem Ducibus: vel propter infelicem expeditionem Argivorum. Vide Androm. 1233.)

Ver. 1044. (1054.) *Μάλιστ' ἂν εἶναι.* Ita Aldina. Multae editt. non habent *ἄν*. Ponitur *ἂν εἶναι*, opinor, pro *ἔσεσθαι*. alioquin legerim, *Μάλιστά γ' εἶναι*. Sed in dubiis satis auctoritatis est in Aldina: neque opinor opus esse *ἐνεῖναι*.

Ver. 1047. (1057.) Pro °) *κουφίζω* editt. nonnullae *κουφίζω*. male. *κουφίζω* est in Aldina. Distingui forte potest post *αἰώρημα*, sc. *ἐγὼ* vel *ἐμὲ*: ut *κουφίζω* sit *ἐμαυτὴν κουφίζω*, quasi scriptum fuisset *Καπανέως μ' ὑπὲρ πυρᾶς,—κουφίζω*. sed nihil mutant MSS.

Ver. 1048. (1058.) *Τέκνον, τίς αὖρα; τίς στόλος;* An vult, *quis ventus? quae profectio* huc te advexit? ut istud Oedipi ad filiam, (Sophocl. Oed. Col. 370.) *Τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;* *In Nostro* ambiguum est *στόλος*. *classe* (*στόλῳ*) vel *navi* proficisci Evadne non potuit Argis Eleusinem. Cogitari forte potuit de, *τίς στόλος*, *quis amictus*, ut ver. 1054. 1055. nam, Evadne exquisitissime se ornaverat.

Ver. 1049. (1059.) *Δόμον ὑπερβᾶσ'.* Ita editt. aliquot. hoc vult *Δόμων*. et ita clare scriptum in Cod. A. unde admisi. vide ad ver. 988. Ion. 220. *Θέμις γυάλων ὑπερβῆναι*; Barnesii edit. *Δόμον γ'* cum Aldina.

Ibid. *τήνδε χθόνα*; *[„Sententia flagitat *εἰς τήνδε πέτραν*, „aut *εἰς τόνδε τὸν ὄχθον*. forte igitur leg. *εἰς τήνδε πέτραν*, aut „*τόνδε στόνυχα*." *Reiskius.*] Per *τήνδε χθόνα* Poëta vult Eleusinem, quo ex Argis fugerat Evadne, quaesitura maritum suum Capanea. *δε* ante *στ*, in *τόνδε στόνυχα*, longam esse opinor, et idcirco a metro prohibitam, cum prima in *στόνυχα* brevis sit, et *δε στο-* efficeret trochaeum.

o) *Ἅλμα κουφιεῖν* Sophocl. Aj. 1287. *Porsonus.*

Ver. 1050. (1060.) Ὁρμὴν λάβοις ἄν. Si Evadne dicat Patri, *Scies mea consilia si audias*, inutiliter verba fundit. quid enim mentione dignum, si ille *sciat* postquam illa *narraverit?* Forte, Ὀργὴν λάβοις ἄν etc. *Irasceris ob mea consilia, si audias.* sic αἰδῶ λάβοι ἄν, *verebitur*, Sophocl. Ajac. 348. λαμβάνειν τὸ δυσμενὲς, *malevolentiam concipere*, i. e. *male velle* alicui, Iphig. Tauric. 636. λαμβάνειν μεταμέλειαν, *poenitere*, Noster in Oenomao. λαμβάνειν φόβον, *timere*, Electra 39. et (apposite ad constructionem) Sophocl. Oed. Col. 761. λαβεῖν ὀργὴν, irasci, Plutarch. Camill. p. 148. C. Nihil muto in contextu sine libris, et quia haec aliter forte explicari possunt. Reiskius ita, Ὀργὴν λάβοις ἄν, τῶν ἐμῶν βουλευμάτων Κλύων. *conciperes iram, si audires mea consilia.*

Ver. 1055. (1065.) οὗτος ὁ στόλος. Negat Vir summus ad Strabon. III. p. 245. ed. Amstel. vocem στόλος significare *amictus.* στολὴ, inquit, aut στολισμὸς id Graeci appellant, non στόλος. Sed refellitur hoc loco, et Aeschyl. Ἱκετ. 242. et Schol. ibi. et Andromach. 148, pro στολμὸν Vet. edit. habet στόλον. Idem cum Casaubono videtur sentire et Gatakerus ad M. Antonin. I. 16. p. 40. *[Periculose dissentiretur a tantis viris, nisi res evidens esset.] *(quae si vera sunt, pro στόλος legendum forte στολμός.) Vide notata Dorvillio ad Chariton. p. 68, 69. de more ornandi se ante certam et destinatam mortem. Pro αὔρα Reiskius αὐδὴ: et remittit ad Androm. 1078. Hippol. 86. et 567.

[Ver. 1056. (1066.) Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾷν. Maxima est ambiguitas hoc loco. Mihi placet [p]) πρέπεις ὁρᾷν, vel *culta es*, vel *similis es ad aspectum, ad videndum, specie:* ut Sophoclis Electr. 666, Paedagogus intuens Clytaemnestram, de ea dicit, πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾷν· *speciem habet* (vel *cultum*) *reginae ad aspiciendum.* nam πρέπειν a Tragicis utroque sensu frequentatur. vide Hesychium, qui varias hujus vocis significationes tangit. In hac ambiguitate, reliqui versionem Canteri et Barnesii. Codex A. omittit ὡς. Scribi potuit Οὐχ ὡς (vel ὣς) ἐπ' ἀνδρὶ—vel πρέπειν σ' ὁρῶ—vel πρέπει σε ὁρᾷν. Quorum quodvis facile defendi posset consentientibus MSS. Interim nihil mutavi. Legi quoque potest πένθιμος. Οὐχ ὡς ἐπ' ἀνδρὶ πένθιμος πρέπεις ὁρᾷν, activa significatione, *quae luges*, non passiva, *qui lugetur:* quae huic voci non solet competere: unde πένθιμος στολὴ, ap. Athen. XII. 5. p. 523. B. supra ver. 973. πένθιμοι κουραί. „Πρέπει εἰσορᾷν scil. ὁ στόλος. Potest quoque

1055. (1065.) Legendum videtur, Θέλει τι καινὸν *aliquid novum significat*, v. 1057. *Porsonus.*

p) Musgravius quoque mavult πρέπεις ὁρᾷν, citans Soph. El. 665. Aeschyl. Suppl. 727, Sed praeterea emendat πενθίμ[illegible] *Quam alienam a luctu propter [illegible]ritum speciem habes.*

leg. πενθίμῳ πρέπεις ὁρᾷν, non similis es, quoad aspectum, feminae virum lugenti. πρέπεις tum esset positum pro *ἐμπρέπεις.*" *Reiskius.* *Ὡς* idem quod *οὕτως*, et cum *δ' ὁρᾷν* conjungendum esse censet Heathius.] *(In tota hac fabula non est cur magis ambiguus aut pluribus conjecturis patens. Versionem reliqui Canteri et Barnesii. Cod. A. omittit *ὡς*.)

Ver. 1058. (1068.) *τύμβῳ καὶ πυρᾷ φαίνῃ πίλας*; Usitatius est genitivo *πίλας τύμβου καὶ πυρᾶς.* et tamen *χρωτὶ πίλας* v. 1021.

Ver. 1064. (1074.) *σημαίνεις σαθρόν*; Adhaesisse puto litteram *σ*: *τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνει σαθρόν; quid sibi vult hoc aenigma futile?* Contrarium videtur accidisse Xenophonti Hist. Graec. lib. iv. p. 508. B. ex omissa litera: nam ibi nunc legitur, *βουλεύσαιμ' ἄν σοι τὴν παῖδα γενέσθαι γυναῖκα*, pro *τὴν παῖδα ἄγεσθαι.* ex *γεσθαι* forte fecerunt *γενέσθαι.*

Pro *τήνδ'* (ver. 1065.) in aliquot editt. male legitur *τήνδε.*

Ver. 1066. (1076.) *Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς εἶς.* Hoc est, verbis Nutricis ad Phaedram, Hippol. 214. *Οὐ | πρὸ ὄχλου τάδε γηρύσῃ.* „Forte *ἐπὶ πολλῶν, coram multis*, ut *ἐπὶ πολλοὺς* hic loci esset pro [q]*εἰς πολλοὺς* dictum." *Reiskius.* *(Prius probat cl. Valckenaerius ad Hippol. 218.) Citatur in Lexicis ex Homer. *Ὀδ. Ξ.* ver. 403. *ἐπ' ἀνθρώπους, inter homines; coram hominibus. ἐπὶ, versus*, Matt. xii. 49. *ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς*: quod vertitur *in discipulos suos*: et notatur *directio.* *εἰς ἐπὶ θυμέλας*, Iph. Aul. 152. Graec. iii. 2. *ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην.* Xenophon Hist. Graec. lib. III. p. 490. C. *σπονδὰς ἐποιήσαντο, ἕως ἀπαγγελθείη ἃ λεχθέντα, Δερκυλλίδᾳ μὲν, ἐς Λακεδαίμονα, Τισσαφέρνει δὲ, ἐς Μῆδον βασιλέα. Οὐ μὴ ἐρεῖς, nequaquam dices*, id est, *ne dixeris: ne stulta* videare.]

Ver. 1069. (1079.) *Ὅμοιον· οὐ γὰρ ἂν [r]κιχῇς. Ὅμοιον* est *simile est*, ut interpretes; neque *verisimile est, credibile est*, ut Brodaeus: sed, *Tantundem est, nil refert, it is all one: est la même chose.* Aeschylus Agam. 1413. *σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε μὴ ψέγειν θέλεις, Ὅμοιον. tu vero sive me laudare, seu vituperare velis, Tantundem* est. et ver. 1248. *Καὶ τῶν δ' ὅμοιον εἴτι μὴ πείθω· et tantundem* est, *si in nullo horum credar.* Herodotus VIII. 80. in oratione Themistoclis ad Aristidem: *ἢν μὲν πείθωνται, ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα· ἢν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὁμοίον ἡμῖν ἔσται· οὐ γὰρ ἔτι διαδρήσονται*, etc. ubi bene vertitur, *perinde nobis erit.* et ita hic vertit *ὅμοιον* Reiskius.

q) Omnino lege *εἰς πολλούς.* Vide Aeschyl. Pers. 161. Sophocl. Electr. 608. Trach. 493. Oed. Tyr. 93. Euripid. Hec. 303. Orest. 1567. Hippol. 986. Suppl. 688. Bacch. 718. *Porsonus.*

r) De verbo *κιχάνειν* vide Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1449. *Porsonus.*

Pro ἄν Codd. A. B. C. μή, quod in contextum recepi. paullo ante cum futuro οὐ μὴ μῦθον—ἐρεῖς. utrovis modo probum ut et saepissime cum subjunctivo Aoristi primi. licet id negent hypothesis [s]). sed frustra negat. Versu sequenti παρεῖται (s recte habet) ponitur pro καθεῖται, *demittitur*, Iph. Taur. 114 nam παρεῖται fere aliam rem exprimit, nempe, *laxatur, resolvitur, remittitur*: vide Alcest. 202. Heb. xii. 12. Orest. 879. παρειμένον νόσῳ. Bacch. 685. 681. σώμασιν παρειμένοι, de dormientibus. μεθήσω σῶμα eodem sensu, Hippol. 359. Helen. 1412 Athenaeus VII. p. 317. B. Dorvill. ad Chariton. p. 653. Haec loquens Evadne, seipsam dejicit.

Ver. 1072. (1082.) Hunc versum in duos dividi debere censet Heathius,

Ἰὼ γύναι, basis iambica
Δεινὸν λέγον ἐξεργάσω periodus.

Ver. 1075. (1085.) ὄψει. Nescio quo sensu dicatur *videbis* (prout vertunt) audacissimum facinus, cum ille *jam videret* ὄψει dativum est ab ὄψις, *visus*, [t]) *aspectus*. παθὼν ὄψει λέγ τὸ πάντόλμού *qui vidisti* (visu passus es) *rem hanc summe audacem*. Ὦ κακὰ παθών, ἰδών τε, δυστυχὴς γέρον. Andromac 1214. Minus fuisset si *audivisset* tantum. vide Sophocl. Tyr. 1261. Pro σχέτλια et τάδε, versu antecedenti, non male gi posset σχέτλιε et τόδε. Quae noto, et multa talia, non ea mutanda existimem, sed ne quis ea mutet sine libris et cessaitate.

Ver. 1076. (1086.) Codd. omnes ἀθλιώτατον. *[quibus possum accedere.]

Ver. 1077. (1087.) μετέλαχες Τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, ρος. Id est, κατὰ μέρος, *partim*. Quomodo partim? Quis ex tuis liberis voluntaria morte et sua culpa periit, sicut dipi uterque, Eteocles et Polynices. Hinc Statius Theb. 18. *Oedipodi par est fortuna doloris Ac mihi.* μέρος, ut Taur. 1299. Heraclid. 678. Cod. C. μετελλαχες.

Ver. 1086. (1096.) ἐξορθούμεθ' ἄν. Dubitaverant ἐξορθούμεθ' ἄν, *(an ἐξορθούμεθ' ἄν) an ἐξορθοίμεθ' ἄν. malunt omnes Libri Gallici. et ita Miltonus, et Heathius, alio viro docto. Versu antecedenti, τις est τις ἡμῶν, alioqui si opus esset, legi posset, εἴ τιν' ἐξημάρτομεν.

Ver. 1088. (1098.) Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν. Suspiciosas gnificationis locutio videri potest. nam παίδων ἐραστὴς ne

s) Dawes. M. C. p. 222. *Porsonus.*

t) Mihi magis placeret ὄψει τα λῇς *visu pateris. Musgravius.*

1084. (1094.) De hoc proverbio vide J. Toupium Cur. Novis. Suidam p. 55. 54. *Porsonus.* III. p. 55.)

1087. (1097.) Hinc defec Nostri Phoen. 896. *Porsonus.*

[illegible] ponit Aristophanes Plut. 154. eodem quo παιδεραστὴς: et [illegible]. Cl. Bentleius ex hac locutione παίδων ἐραστὴς[u]) argumen[illegible] duxerat contra τὴν γνησιότητα Epistolarum Phalaridis. [illegible]c locus Phalaridem defendit, satis aliunde reprehensibilem. [illegible]cesse est ut παίδων hoc loco idem sit quod τέκνων, *libero*[illegible]. *(non *puerorum*) *[*a lover, or desirer of children.* Dicam [illegible]quid de hac locutione, ad Iphig. Aulid. ver. 460.]

Pro ἀπωλλύμην Cod. A. απωλυμην. voluit forte ἀπωλόμην.

Ver. 1089. (1099.)

κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων.

[illegible] certam puto Canteri conjecturam (quam et meam vere pos[illegible] dicere) κἀξεπειράθην τεκών. Dicit Iphis, omnem hominem [illegible]buisse duplicem vitam, seu duas vitas habere, juventutem et [illegible]nectutem primam et secundam; ut si quid in prima erratum [illegible]sset, in secunda corrigeretur. *Si vero*, inquit, *ego ad hoc* [illegible], (id est, si hoc consecutus fuissem, si hoc mihi con[illegible] fuisset) *et, si factus pater* (τεκὼν,) *experimento cogno*[illegible] *quam acerba res sit liberis privari; non fuissem in his in*[illegible]*tuniis in quibus nunc sum.* Quare? quia nihil induxisset me [illegible] in secunda vita liberos iterum susciperem, quorum amissio[illegible] in prima tam gravem sensissem. Τεκὼν pro τοκεὺς, cum [illegible] constructione, si verum sit istud Electr. 335. ὅ τ' ἐκεί[illegible] τεκὼν, *et illius pater:* nisi ibi potius scribendum *(quod [illegible]) ἐκεῖνον τεκὼν, ut mox hac fab. νεανίαν τεκὼν, et Troas. 458. Barnesius hoc loco legendum suspicatur κοὐκ ἐπειράθην, τέκνων, per parenthesin. De duplici vita, eadem est sententia Herc. Fur. 657. De τεκὼν (vel τεκνῶν, a verbo τεκνοῦν) consentit Reiskius, et Heathius.

Ver. 1094. (1104.) Εἶεν· τί δὴ χρῆν τὸν ταλαίπωρόν με δρῆν; Codex C. Χρη. Recte. et ita edidi. Simile est istud Phoeniss. 1643. Εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ; Oedipus loquitur.

Ver. 1095. (1105.) ἐρημίαν ἴδω Πολλῶν μελάθρων. Scripsit, opinor, ἐρημίαν Πολλὴν, *multam solitudinem* meae domus: cum interrog. ad finem sententiae, post βίῳ: quam et in Aldina jam invenio. Frequentissima haec est mendorum caussa, quando adjectivum trahitur in eandem terminationem, vel in eundem numerum et genus, cum proximo substantivo. cujus rei in hoc ipso dramate multa sunt exempla. Reiskius quoque Πολλὴν conjicit.

u) Confer Ion. 67. Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε, Ἔρωτι παίδων. Dan. 6. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἀρσενὸς σχεθείς. Ion. 1246. Παίδων γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοίβου πάρα. *Porsonus.* Euripid. Ion. 67. citavit Lennepius ad locum Phalaridis p. 211.

Ver. 1097. (1107.)

Ἦ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω,
Ἥδιστα πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι;
Ἀλλ' οὐκέτ' ἐστίν.

Secundum versum interpretantur, *Gratissimam* (domum) *dem mihi quondam, dum superstes esset haec mea filia?* vero non est *dum*, sed *olim*, ut ver. 1181. Hecub. 891. sim. Rectius forte ita interpungas:

Καπανέως μόλω;
Ἥδιστα πρίν γε· δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι,
Ἀλλ' οὐκέτ' ἐστίν· ἥ γ' ἐμὴν etc.

Δή ποτ' initio sententiae, ut Apollon. Rhod. III. 996. C legit, probante Heathio, πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν—Piersonus mil. I. 6. Ἥδιστα· πρίν γε etc. *[„Reiskius, Ἦν πρὸς μ „*quando venirem ad aedes.* et, πρὶν δὴ, *donec*, i. e. „*quoad*, ut, inquit, Androm. 1147. *Suavissimae mihi* „*hae aedes donec mihi erat filia* τῇδε, *hic.* nam sic legend ἥδε existimat.“ Mihi placet Piersoni conjectura. πρὶν ut Herc. Fur. 444, 445. et alibi.]

Ver. 1101. (1111.) Κατεῖχε χερσί. Editt. plurimae χερί. Barnesius ob metrum mutavit in χερσί. Sed Codd et Ald. habent χειρὶ: et sic edidi. ita Iphig. Aul. 1226 simili:

περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
Γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζυμαι χερί.

et sic Bacch. 1317. vide Homer. Iliad. *A.* 501. Θ. 371.

Ibid. πατρὶ δ' οὐδὲν *) ἥδιον. Secunda in ἥδιον h ripitur, licet producatur Ion. 1121. et Cyclop. 250. C

*) 1101. (1111.) ἥδιον. Huic loco laboranti medicas manus admovit eruditissimus Burneius (*Monthly Review*, N. S. T. XXVIII. p. 454.) et verba sic constituit: καὶ κάρα τόδε Κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρὶ Γέροντι Θ. Placuit haec conjectura, quod ex ipsius ore olim didici, peritissimo harum rerum judici, R. Porsono, cujus nota ad Orest. 499. legi meretur. „Si κακίων secundam „corripere statues, contra Atti„corum consuetudinem peccabis; „sola enim exceptio, quae spe„ciem habet, est Suppl. 1104.“ Sed cum Burneius libro supra memorato Dawesianum canonem exemplis undecunque allatis confirmarit, nemini, credo, gratam facturus sum, si tationis istius summam hu tulero.

„Comparativa in ιων d „tia 1. apud Ionicae et „dialectorum scriptores „mam corripiunt; 2. apu „cos vero producunt.“

ΑΙΣΧΙΩΝ. 1. Homer. Il. ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴκ' ἀμαχητί. Pindar. Ist 52. οὐκ αἴσχιον φυᾶς, spondet in antistr. τὸν τον θεῶν.

2. Euripid. Helen. 271. εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβ ristoph. Plut. 590. πολὺ νίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖ

ue in vulgatis Aristoph. *Εἰρήν.* ver. 1140. et Acharn. quo loco vide Dawesium Misc. Crit. p. 254. ubi dicit,

ι. Eccles 625. a) *φεύξον-τοὺς αἰσχίους ἐπὶ τοὺς ὀς βαδιοῦνται.* Menan-πιτρ. apud Stobaeum LXXXVII. p. 363. Cle-58. *Αἰσχιόν ἐστι· τὸ δ' ἀνθρώπινον.* In se-us quantitas hujus vocis nequit, Euripid. Med. ph. Electr. 559.

1. Homer. Il. Σ. 278. *ἀμπύργους, τῷ δ' ἄλ-κ' ἐθέλῃσιν.* 2. Soph. 54. *καὶ ταῦτ' ἀκούειν, νδ' ἀλγίονα.* Nihil de-Aeschylus Prom. 933. Hippol. 490. Med. 238. s Rhesi apud Valcke-Diatr. p. 90.

1. Theocritus E. 43. *μὴ τήνω πυγίσματος ὑβὲ τα-* Apud Atticos non inve-

N. 1. b) Od. P. 18. *πτω-ιον ἐστὶ κατὰ πτόλιν, ἠὲ ούς.* Sed hic legendum , cum MSS. optimis, athio, quam comparativi alibi saepius usurpat us. *Βέλτερον* etiam He-Opp. D. 365. Apollon. I. 254. II. 338. III. 507. 5. Aeschylus S. Theb. *λτερα τῶνδε πράσσειν.* 1067. *τὸ βέλτερον κακοῦ.* n superlativo *βέλτατος* 489. Suppl. 1052. Sed s Agam. 397. *βελτίων* usus est. Nam in frag-apud Athen. IX. p. 375. ne scribendum *βέλτερον.* ipid. Androm. 727. *τἄλλ' ἴστε μηδενὸς βελτίονες.* Ion. 424. *εἰς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα.* Vide Meleag. apud Stobaeum LXX. p. 70. Clement. Alex. II. p. 620. Incert. Stobaei Flor. I. p. 5. ed. Grot. Sophocl. Fr. incert. C. Aristoph. Plut. 105. 558. 576. 595. Equit. 857. Pac. 448. Nub. 1050. Eccl. 214. 475. Acharn. 650. 1077. Ran. 1009. Thesm. 800. 810. Ex Euripid. Or. 1147. Hippol. 294. Alcest. 1179. Iph. Aul. 1017. Hel. 1057. Electr. 1068. Erecth. fragm. I. 6. Aristoph. Plut. 1149. Nub. 489. 594. Thesm. 774. Menandro apud Stob. Grotii III. p. 80. Cleric. Incert. in Grotii Excerpt. p. 949. Apollodoro Stobaei Grot. p. 461. nihil certi colligi potest.

In Menandro apud Stobaeum Grotii p. 497. Fr. Cleric. p. 184. Salmasio auctore proditur, *ἂν πρῶτος ἀπέλθῃς, καταλύσεις σὺ βέλτιον.* Edd. priores dant *καταλύσεις βελτίονα.* Burneii observata in ipsa censura legantur integra. Interim Comici *ῥῆσιν* sequentem in modum habeas Porsoni sagacitate suis numeris restitutam: *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν ταχὺ, Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ. ταῦτα, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιῷς ἔτι, Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους· Σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, ἢ 'πιδημίαν ἐν ᾧ Ὄχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, δια-*

xagorae orationem, quae proxime sequitur, perspicacissimi i sollertia reformatam mecum aliquot abhinc annis commu-orsonus: *ἀλλὰ φυλάξουσ' οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους ἀπι-τὸ τοῦ δείπνου, καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν· Κοὐκ ἀρὰ τοῖσι καλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις καταδαρθεῖν Ταῖσι γυναι-τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσασθαι.* Ultimum *χαρί-* orsono debetur.

λτιον mediam corripit Mimnermo Stobaei p. 399. ed. Grot.

Comparativa in ιων exeuntia in sermone Attico per per producunt. Eam producit Bentleius in Mena

τρίβαι. Ἂν πρῶτος ἀπέλθῃς καταλύσεις, βελτίονα Ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί. Ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας, Κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής του γίγνεται, Ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὖρ'. ἐπεβουλεύθη πόθεν. Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν, ἐλθὼν εἰς χρόνον.

ΒΡΑΔΙΩΝ. 1. Hesiodus Opp. et D. 528. στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει. 2. Attici hoc comparativo non utuntur. Vide Graevium ad Luciani Pseudol. T. III. p. 573. In Babrii Choliambis p. 15. n. CIV. τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει.

ΓΛΥΚΙΩΝ. 1. Il. Α. 249. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Ita et Theocritus XIV. 37. Apollon. Rhod. III. 815. Mosch. B. 3. 2. In Tragicorum et Comicorum reliquiis semel tantum reperitur; Soph. Philoct. 1461. νῦν δ' ὦ κρῆναι γλύκιόν τε ποτὸν, ubi Scholiastes observat nonnullos exhibere Λύκιον, quod in margine quoque ed. Brubach. 1544. comparet. Silet Brunckius. Scribendum fortasse γλυκερόν. Quae vox Euripidem Med. 1106. Aristoph. Lysist. 971. Thesm. (Scytha loquitur) 1192. patronos nacta est. Ac sane probabile est comparativum γλυκίων, ut et superlativum γλύκιστος poetis Atticis rarissime vel nunquam adhiberi. Γλυκύτερος conspicitur Aristoph. Av. 1342. γλυκύτατος Euripid. Orest. 159. Cycl. 126. Aristoph. saepius v. g. Ran. 311. Acharn. 475. Pac. 526. Eccl. 124. 241. 1046. etc.

ΕΧΘΙΩΝ. 1. Exemplum hujus

vocis in Epicoru
dum invenimus
Suppl. 507. ἀλλ'
δυσφρόνων ἐχθί
Troad. 1066. τὸ
κἂν ἔτ' ὦσ' ἐχθίο
T. 272. τῷ νῦν φ
τι τοῦδ' ἐχθίονι.
τοῦδ' ἐχθίονι σ
τῶν. Versus h
Ex Aeschyl. Pers
Electr. 222. Sop
Antig. 86. Elec
Aristoph. Av. 37
in alterutram pa
facile colligas.
tis Athen. VI. p.
tribue, Τί γὰρ
παῖ, καλεῖσθαι
ΗΔΙΩΝ. 1. Theo
διον ὦ ποιμὰν τ
τὸ καταχές. Bion.
Κλεόδαμε τό μοι
λων. 2. Euripid.
ον ἐστίν· οὐ γὰ
Sic Ion. 1140. A
1116. Av. 785. P
520. et 291. in v
nore, qui tamen
que sanus videt
Menander apud
LXXXIII. p. 345.
Philemon Stobae
Cleric. p. 502.
rystius Athen.
Grotii Excerpt. p
syllabam incert
schyl. Agam. 613
pol. 291. Cycl. 4
Erecth. fragm.
Phoenic. fr. III
1011. O. T. 592.
Alexide Stobaei I
Athen. p. 28. E.
then. IV. p. 15
Stobaei XXI. p.

c) Qua fide MS. optimum contulerit Schweighaeu derit. Obiter tamen noto (ex monitu Porsoni) sextun picratis versum in integrum restitui posse ex Athenae et saepe inquinatissimo codice in Museo Britannico vato. MS. enim ὁ δὲ χεαων ποιεῖ. Leviter corrige ὁ

le, Salmasius, et Grotius corripiunt secundam in *βέλ*-
p. 77. Media in Dorico *ᾶδιον* corripitur in Theocrito

[. p. 258. Grot. Ex-
613. Mnesimacho A-
[. p. 519. D. Grot. Ex-
661. In Aristoph. A-
ı. lectionem Dawesio
n confirmant MSS.
ı v. *Λάμαχος*. In Pac.
' *ἥδιον* MS. Rav. et
Brunckium. In Me-
'. Cleric. p. 98. *ἥδιον*
stione Casauboni ad
ı IX. p. 585. prove-
philum Athenaei p.
ge *ἦν ἐσ' ἰδεῖν ἥδιον*
ικόν. Moschio Sto-
PKR. fol. penult. ed.
ἐκὰν γὰρ ἡ κρίνουσα
ον Καὶ τανιαρὰ φρονῦ-
μας φθαρῇ. Edd. 2.
. cum Grotio p. 515.
φθαρῇ. Legendum vi-
ἐκὰν γὰρ ἡ κρίνουσα
ἥδέα, Καὶ τανιαρὰ—
micus Athenaei VIII.
Τύρβαζε Μάνη· γα-
ὶν ἥδιον. Hoc frag-
Sotioni Alexandrino
um Alexidi tribuen-
erunt d) viri doctissi-
rum si rata sit senten-
l habebis quod canoni
posito rite adversetur.
quis tamen strenue af-
everiores scenae Atti-
recentioribus poeta-
enter servatas fuisse,
egotio corrigere pot-
γαστρὸς οὐδ' ἥδιον ἔν-
ı. II. 1. 597. *ἐνταῦθα*
ἄλος, κάκιον δέ κεν εἴη.
hyl. S. Theb. 600. *κά-*
ὶν, καρπὸς οὐ κομι-
m. 867. Euripid. Hec.
Phoen. 759. Hippol.
t. 513. 762. Androm.
h. 483. Heracl. 179.
Helen. 427. 1233. Ion.
1403. Electr. 1088.
Fr. VI. Autolyc. III.
III. 5. Eurysth. VI. 2.

klandum supra v. 127.

Melanipp. VII. 1. Incert. XVII. 4. XXI. 2. XXXIX. 6. Soph. Oed. T. 428. Antig. 1281. Philoctet. 1058. 1097. in Choro. Fragm. Epigon. II. 2. Incert. 58. Aristoph. Thesm. 203. 532. Euripidem Orest. 499. emendavit Porsonus. Idem apud Clement. Alexand. Strom. IV. p. 592. *πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος Κἂν ὁ κάκιστος Γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν*. Priora tria verba omittit Stobaeus Gesneri Tigur. 1559. p. 452, 45. Pessime H. Stephanus Schediasm. V. 12. iambicos numeros hic latere suspicatus est, ob id jure reprehensus a Porsono Append. Toup. T. IV. p. 436. Vera est fortasse lectio a viro quodam docto proposita *χείρων*.

ΚΑΛΛΙΩΝ. 1. II. *Ω.* 52. *ἕλκει· οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον*. Pind. Pyth. *E.* 15. *Ἰά.* 87. Nem. *Ἰά.* 32. Fragm. apud Aristoph. Equit. 1261. Theocrit. I. 54. Callim. Cer. 19. 20. 23. 2. Euripid. Med. 584. 669. Bacch. 877. 897. in Choro. Heracl. 512. Helen. 781. H. Fur. 624. Antiope XXVII. 1. Sophocl. Oe. T. 55. Aristoph. Plut. 938. Eccl. 71 626. Lysistr. 1158. Eubulus Athenaei XII. p. 519. Mediam incertam habet Euripid. Or. 731. Iph. Aul. 1471. Phoen. 549. Hippol. 615. Heracl. 208. Aristoph. Av. 63. Lysist. 76. Menandro Stobaei p. 233. Cleric. p. 222. In Comicorum fragmentis a. 1553. Parisiis a Morelio editis citatur tanquam Menandri, *τανύτμητον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται*. Incerto Poetae tribuunt Grotius Excerpt. p. 945. Winterton. Poet. Min. p. 525. Hemsterhusius post Colloq. Select. Luciani Amstel. 1708. Brunckius Gnomic. p. 242. Ad hunc

d) Producit Theognis 1129.

semper, vel saepe. *Γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον*, in fine se
apud Athen. VIII. 3.

Ver. 1102. (1112.) *ἀρσένων δὲ μείζονες Ψυχαί.*
σένων γε, vel *δή*. nam *δὲ* huic loco non adeo con
tur. *μὲν* *(optimum foret, sed) aliquanto longius abs
ierit in sequente syllaba *μει*, vel mutatum fuerit
frequenter accidit in describendo. Vult: *ἄρσενες*
μεγαλοψυχότεροί εἰσι, ἧσσον δὲ γλυκεῖς εἰς τὸ θαπεύ
(ver. 1105.) legi posset *τε*.

Ver. 1108. (1118.) *ὡς μισῶ σ' ἔχων.* *Σε*, i. e.
dem locutione, *ἔχω γῆρας*, utitur Homerus Iliad. *Δ*
et Noster fragm. Phoenicis, *Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχ*
κόν! ubi forte praestaret *τοῖς σ' ἔχουσιν* x), ut hoc
τοῖς ἔχουσιν ambiguum est, et nonnunquam signific
Istud *σ'* in bivio est, et utrique applicari debet
ἔχων σε.

versum, cujuscunque tandem fuerit auctoris, respicit Cicero Epist. Attic. I. 12. p. 64. ed. Graev. *Nescio an ταὐτόματον ἡμῶν*. Laboranti metro sic facile succurras, *Κάλλιον ἡμῶν ταὐτόματον βουλεύεται*. Non dissimilis est sententia Planti Mostell. I. 3. 40. Terentii Phorm. V. 1. 30.

ΚΕΡΔΙΩΝ. 1. Hom. Il. *Γ*. 41. *καί κε τὸ βουλοίμην καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν*. Pindar. Nem. *E*. 30. Apollon. Rhod. III. 798. Theocrit. *ΚΕ*. 33. 2. Apud Scenicos poetas nusquam reperitur.

ΚΤΔΙΩΝ. 1. Non usurpant Epici. 2. Incertae est quantitatis Euripid. Alcest. 981. Androm. 640.

ΛΩΙΩΝ. 1. Hom. Il. *Λ*. 229. *ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν*. Hesiod. Opp. D. 350. Theocrit. XXVI. 32. Apollon. Rhod. III. 527. IV. 1102. Callimach. Jov. 2. Epigr. 1. 5. Vetus Oraculum apud Herodot. I. p. 43. 2. Hoc comparativum Tragicis semper est disyllabon. Aeschyl. Pers. 526. Euripid. Med. 916. Soph. Oe. T. 1038. 1513. Trach. 736. Philoct. 1079. 1100. Aj. 1265. 1416. Sic etiam Lycophro 1412.

ΡΙΓΙΩΝ. 1. Hom.
Ἐλθὼν σὺν πλεόνε
ῥίγιον ἔσται. Hesi
703. Apollon. Rh
IV. 402. Orpheus a
Alex. Strom. VI. p.
Non usurpant Atti

ΤΑΧΙΩΝ. Hoc comp
cius vel nunquam
Poetae vetustiores I
nici. Occurrit qui
tima producta in E
Antipatri Brunck.
1. *Εἰς Ἀΐδην μία π*
σις· εἰ δὲ τάχιον Ἡμ
θᾶσσον ἐποψόμεθα.
θᾶσσον libentius
Attici. v. g. Eurip
Soph. Aj. 581. Aris
604. Menander Cle
Philemon Cleric. p.
lis apud Suidam v.
lexis Athenaei VI.
Antiphanes ejusdem
Phrynichum p. 26.
strum p. 436. Moe
Herodianum p. 436.
Piersonus ex Menan
lii II. 23. Cleric.
χιον excitat, sed in
longe mendosissimo
ros doctissimos diu
exercuit.

x) Probante Valcken
tr. c. XXIV. p. 271.

Ver. 1110. (1120.) *Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι.* xemplaria antiqua habent[y]), *Νώτοισι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαντεύ-* ... Satis absurde. Ex Plutarchi Consolat. ad Apollon. p. 110. C. ...dum correxeram, *Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι μαγγανεύμασι*, *Esculentis poculentis praestigiis*, i. e. *scitamentis*, vel *condimentis*, pro eo ...od est *καὶ μαγεύμασι* in Plutarcho, et *magicis artibus*, quod ...ili puto. inveni postea citatum apud M. Antoninum Imp. lib. II. 51. *Σίτοισι καὶ πότοις καὶ μαγγανεύμασι* pro *ποτοῖσι μαγ-* ...*ύμασι*. ubi vide Cl. Gatakerum, qui appositum locum ad-...xit ex Greg. Nazianzeno De amore Paupert. Orat. XVI. *λιπα-* ...*ς τραπέζας, καὶ τὰ μαγείρων καὶ ὀψοποιῶν μαγγανεύματα*: quae ...*ς μαγειρικὰς μαγγανείας* vocat Athen. I. 8. p. 9. quem vide ...m lib. IX. 3. p. 372. D. Credo Euripidem scripsisse *μαγγα-* ...*ύμασι*. Xenophon haec vocat *σοφίσματα*, Hieron. p. 904. A. ...*ρήματος ἐξαπάτη*, Antholog. lib. IV. p. 370. Brodaeus conjicit ...*θροῖσι*, *quiete*, *laboris fuga*. et Miltonus idem margini adscri-...erat. Plutarchi locum non meminerant. Idem De Sanit. tu-...d. p. 126. A. *τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα μονονοὺ μαγγανεύειν καὶ* ...*ρμάττειν*. vide et quae praecedunt: et Spanhemium ad Ari-...oph. Plut. 310. Legi quoque posset *μηχανήμασι*, ex eodem ...co Xenophontis, et Alexide apud Athenaeum lib. III. p. 124. ...d verum puto *μαγγανεύμασι*.

Versu proxime sequenti *παρεκτρέπειν ὀχετὸν* est *παροχε-* ...*ύω*, una voce, Bacch. 479. et Antonin. Imp. XII. 2. Grotii ...*θρον* minus necessarium videtur.

Ver. 1112. (1122.) *ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλουν πόλιν. Ὠφε-* ...*λῶσι γῆν*, Plutarchus loco citato. Sed in Codd. A. B. notatur ...*γρ. πάλιν*. hoc esset, *ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλουν, πάλιν—ἔῤῥειν*. [Quod nonnullis placebit.] Aliis Plutarchi lectio vera potest videri propter *ἐπειδὰν*, quod cum indicativo nunquam, puto, ...b Euripide conjungitur; neque invenio *ἐπειδὴ* in exemplaribus. ...d sensum parum refert, utro modo legas.

Ver. 1115. (1125.) *Ὀστᾶ φέρεται.* Scaligeri et Canteri hanc ...jecturam pro *φέρετε*, quod non admittebat metrum, edidit

y) *Βρωτοῖσι καὶ πότοισι* ex Plutarcho dederat Grotius Exc. p. 269.

1112. Omnino legendum ex Plutarcho *ὠφελῶσι γῆν*. Vide Marklandum ad initium hujus fabulae, Valckenaerium ad Eurip. Phoen. 6. *ἐπειδὰν* autem modo indicativo junctum nusquam comparet. Quare frustra est Cl. Taylorus ad Aeschin. p. 13. ubi pro ...*ιδὰν νομοθετήσωμεν* reponere ...t ex uno MS. *ἐνομοθετήσαμεν*. ...*onus*.

1113. *ἐκποδὼν—νέοις*. Vide Musgrav. ad Eurip. Bacch. 1148. ubi quamvis sine necessitate Piersonus *ξυμφόρᾳ* in *ξυμφόρας* mutaverit, bene Graecum tamen est *ξυμφόρας*. Vide Iph. Taur. 1234. Phoen. 1006. *Porsonus*.

1114. (1124.) Locus nullo modo duplicatum *δὴ*, imo ne simplex quidem pati videtur. Legi potest, *τάδ', ἰδοὺ, παίδων ἤδη φθιμένων*. *Musgravius*.

Barnesius. Admodum probabiliter. De καὶ δὴ versu an
denti vid. Viger. Sect. VII. reg. 14.

Ver. 1118. (1128.) *Πολλοῦ δὲ χρόνου σώζεις μέτα δή.* intelligo haec: neque adjuvat Brodaei Scholion: „χρόνον· „χρόνον. *σώζεις. servas nos.*“ Codex A. legit *ζωσας δη, μέτα.* B. *ζωσας μετα δη.* C. *δη-ζωσας.* Admisi *ζώσας*, et m parenthesin, hoc modo:

Γραίας ἀμενοῦς (οὐ γὰρ ἔνεστιν
Ῥώμη, παίδων ὑπὸ πένθους)
Πολλοῦ δὲ χρόνου ζώσας μέτα δή, etc.

quae satis clara sunt. *Ζώσας μετὰ πολλοῦ χρόνου, viventis longo tempore*, est *per longum tempus.* ita *σὺν* adhibet So cles Oed. Tyr. 17. *σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερεῖς, cum annis grave cerdotes*, pro, *annis graves. μετὰ* cum dativo eodem mode *φίλτει* in Philoctete ver. 1138. et Homero Odyss. *Γ.* 90. e in Ione, 1582. Soph. Ajac. 306. *[Reiskius conjicit, *ῥώμη Πολλοῦ τε χρόνου σώζειν μεγάλην· fieri enim nequit ut quis ù robur servet in luctu ob liberorum funera, et in tanta aetate. λὸν χρόνον* Brodaei rectum arbitratur Heathius, qui ne Codicum scripturam.]

1123. (1133.) *Φέρω, φέρω.* Quae sequuntur usque ad 1165. in prioribus editt. habebantur *ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚ* ita signabantur. Sed Scaliger, Heinsius, et Rutgersius perspexerunt hic esse duas strophas, et totidem antistro vocibus *Φέρω, φέρω*, et *Ἰώ, ἰὼ* bis, extra mensuram positis, ut saepe fit. Hanc ordinationem in sua editione sequebatur Barnesius. monere omisit, titulum desiderari ant *βᾶσιν, οὐκ ἔτ' εἰσὶ* etc. *[Quae enim ibi sequuntur, non sun tistrophica.] Supra notavi in Dramatis Personis, huic fa praefixis, omissas esse *ΠΑΙΣ* (qui hic inducitur) et *ΑΘΗ*

Ver. 1124. (1134.) *ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη.* Si per Co licuisset, maluissem, *ἐκ πυρᾶς*, nam duo substantiva *ὅμοιοπ τα*, interdum quidem, sed non saepe, concurrunt in Euri qui hunc sonum videtur cavisse.

Ver. 1125. (1135.) *ἀλγέων ὕπερ.* *Propter dolores.* tius *ὑπὸ*, ut *ὑπὸ πένθους* ver. 1117. *ὑπ' ἄλγους* Aeschyl. menid. 183. *ἐπ' ἀλγέων* eodem sensu Helen. 203. Sed *ὑπὲρ θέων, ob mala*, Hippol. 159. *ἔριδος ὕπερ, ob discordiam*, drom. 490. *βραδυτῆτος ὕπερ, propter tarditatem*, Sophocl tig. 944.

Ver. 1128. (1138.) *Πᾶ δάκρυα φέρεις φίλα.* Codd. *φερεις δακρυα φιλα τη.* C. *πα φερεις δακρυα φιλαι τε* Vulgata convenit metro antistrophes. *Δάκρυα, lacrymas, caussam lacrymarum*, nempe, cinerem combustorum du

[Reiskius ita: „Παῖ (non Πᾶ) o *fili, effers matri amicae lacrimas, et molem aliquantulam cineris defunctorum, loco eorum corporum.* unde patet comma post μητρὶ collocandum, ut ὀλωλότων autem delendum esse.“]

Ver. 1132. (1142.) *Ἐγὼ δ' ἔρημος*, etc. Haec melius diguí possunt, ex Aldina,

Ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβών, etc.

andum quoque, deesse hic quod respondeat istis Φίλοι, φί- in strophe ά. Verum puto,

Ἰώ, ἰώ.
Ἐγὼ δ' ἔρημος etc.

paullo ante *Ἰὼ ἰώ*, omittebatur in Cod. C. Ita quoque con- Heathius.

Ver. 1133. (1143.) *Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβών.* istructio est *λαβὼν ἔρημον οἶκον.* Tragicis *ἔρημος οἶκος* di- r, quando principalis aliqua persona ex familia moritur. sic issa Phaedra, Theseus dicit, Hippol. 860. *Ἔρημος οἶκος, τέκν' ὀρφανεύεται.* et hic, amisso patre, *οἶκος* vocatur *ἔρη-* . saepius, quando quis moritur nullo haerede, proprie dicto, le istud Menandri ap. Stob. Tit. LXXIII. p. 448.

Ὀδυνηρόν ἐστιν, εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ,
Ἔχειν ἔρημον διαδόχον τὴν οὐσίαν.

le Demosthenis Orat. adv. Macartatum, et *πρὸς Λεωχάρην*, p. 260. ed. Hervag. 8°. *οἶκοι ἔρημοι* vocantur quoque, in quiis nulli liberi nuptiis quaesiti, Iph. Aul. ver. 806.

Ver. 1137. (1147.) *Τροφαί τε μητρός.* Non male quis concerit [x]), *Τροφαί τε μαστῶν*: ut Troas. 754. *Ἐν σπαργάνοις σε στὸς ἐξέθρεψ' ὅδε* et Hecub. 424. *Ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἷ ἐθρέψαθ' ἡδέως.* nam *μητρὸς* jure suspectum hoc loco esse test, licet alibi *τροφαὶ μητρὸς* proba sit locutio. *τέλη, minieria* vertit Brodaeus. vult poëta, Ubi sunt *vigiliae* per totam ctem, infantibus insumtae?

Versu antecedenti B. C. ita, *ου νυ*
πολυχευματων.

Ver. 1139. (1149.) *σοι μάτερ, τέκνα.* Cod. A. *μοι παιδες, a.* B. *μοι παιδες, πατερ.* *(Nemo, opinor, potest dicere quaem sit vera lectio.)

Ver. 1141. (1151.) *Πυρὸς τετακότας σποδῷ.* Forte, *Πυρὸς σποδῷ*, et *τετακότα*, sc. *τέκνα*, *resolutos in cinere rogali.* nquam *τετακότας* ferri potest, quasi *υἱοὺς* praecessisset: vid.

Musgravius olim conjecerat *δέσποτα φ. φ.* probante Wartono ad Miltoni Lycidam 14.

x) Probat Musgravius.

ad ver. 44. et statim sequitur *Πετανοί*. Reiskius: „Hanc „recte habet, idem est atque *ἐν ἐκοδῷ* vel *εἰς ἔκοδον*, „ῥὸς est *ὑπὸ πυρός*. Conjeci tamen aliquando *πόνῳ*, „*violentia ignis.*“

Ver. 1142. (1152.) *ἦνυσεν τὸν Ἅιδαν*. Id est, *ἦν* [*ὁδὸν εἰς*] *τὸν Ἅιδαν, confecerunt iter ad Plutonem*: ut ha titur. Ellipsis usitata. Pariter Sophocles Ajac. 614. *ἀνύσ ἀπότροπον Ἄδαν*, i. e. *ὁδὸν εἰς Ἄδαν, migrare ad det Plutonem*, seu *mori*. Eodem more *ἐξανύειν πόλον ἄστρω* ster Orest. 1685. Cum praepositione Sophocles Trachi *πρινὴ Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσεις· priusquam Hanc ad* [viam] *confecerit*. et Noster Hipp. 742. *ἀνύσαιμι ἐπὶ ἀκτὰν* vertunt, *conficerem iter ad* littus. vide Schol. Aristoph 607. Aristides Serm. Sacr. I. p. 278. *ἐπορευόμεθά τε, ἠνύσαμεν, ἐπιστὰς* etc. *et postquam eo pervenimus*, etc. *τὴν ὁδὸν*, Xenophon. Cyrop. lib. II. ad fin. Homer. Od 293. *ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἄλμα ὁδῳ*. Eadem ellipsis in aliis verbis *perficiendi*: ut *πρὸ* rest. 917. in *χαρακτηρισμῷ* probi civis Attici qui ruri pler degebat: *Ὀλιγάκις ἄστυ πάγορᾶς πραινων κύκλον· Rare ciens* [viam ad] *urbem, et fori circulum*: id est, raro cor ad urbem, et conciones publicas: *ἐκκλησίαις* (l. *ἐκκλησ περιερχόμενος, οὐδὲ πλησιάζων*, ut Scholiastes. vulgo legi surde [b]) *χραίνων, polluens*. Sic *τελεῖν* est *perficere*: und x. 23. *τελεῖν τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ*, est *τελεῖν* [*ὁδὸν εἰς*] λεις, *perficere* [iter ad] *urbes Israëlis*, quod est, *obire url raëlis*. Cum praepositione Lucianus in Toxar. T. II. p. Graev. *ἐτέλεσεν ἐς Σκύθας, iter confecit ad Scythas*. et I tim. T. I. p. 558. *ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν*· sc ubi Menagius adducit istud Thucydidis, *εἰς Φάρσαλον Pharsalum* iter *perfecit*, id est, Pharsalum pervenit.

Ver. 1143. (1153.)

Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων λόγους.
Ἀρ' ἀσπιδοῦχος——ἀντιτάσσομαι.

Pro *λόγους* omnes MSS. *γοους*. Lego et distinguo:

Πάτερ, (σὺ γὰρ τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους)
Ἀρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτίσομαι
Σὸν φόνον;

a) Exempla, quae citat Marklandus, praeter locum ex Sophocl. Ajace, nihil aut parum ad rem faciunt. Aptius exemplum ministrat Sophocles Antig. 816. (805.) siquidem vulgatum retineas. *Porsonus*. Vide Brunck. ad Oe. C. 1562.

b) Sed vide Porsonum loc. cit. 1142. Si haec cum Tyr in Antistrophica distingua versus minus apte gemel respondet. Legendum igi detur, *Πετανοί δ' ἠνύσαντ* cui versus 1149. optime cor si modo legatur, *Ἄλις δ' πάρεστίν μοι. Porsonus.*

imilis distinctio *(cum γὰρ) Bacch. 1328. Ὦ πάτερ, (ὁρᾷς γὰρ ἡμ' ὅσῳ μετεστράφη) Ἐκθηριωθεῖσ etc. et Aristoph. Acharn. 49. Ὦ θύμ' (ὁρᾷς γὰρ σκευαρίων) νῦν etc. τέκνων pro τέκνου, more. Ἀντιτίσομαι est praeclara Canteri emendatio, de qua ibitari non oportuit. ἀντιτίσασθαι φόνον, Aeschyl. Agam. 1272. τιτίσασθαι πόσιν τῶνδε κακῶν, *vicissim punire maritum ob ec mala*, Med. 261. Lycophron ver. 1367. Τριπλᾶς τετραπλᾶς τιτίσασθαι βλαβάς. Accuratam notionem verbi vide ap. L. Kuerum De Verb. Medio, Sect. II. 12. p. 61. ed. Lond. 1750. Ego e haesitatione in contextum admisi. Pro τῶν Ald. τῆς: et te hunc versum ponit εὐά. seu notam Evadnes, ut et bis infrà, r. 1153. Ἔτ' εἰσορᾷν etc. et 1161. Ἔκλαυσα etc. Quomodo ri potuit? cum Evadne jam pridem mortua esset.

Ver. 1145. (1155.)

ΙΦ. εἰ γὰρ γένοιτο τέκνον·
Ὅταν Θεοῦ θέλοντος etc.

istinguendum,

εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον,
Ὅταν, Θεοῦ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκα
Πατρῷος.

ro Ἰφ. Codd. B. C. Ἀδρ. Idem est γένοιτο quod εἴη, et vocis ρόνος vel καιρὸς elegans est ellipsis: εἰ γὰρ εἴη [χρόνος] ὅταν ἔλθοι μοι δίκα: *utinam sit* tempus *quando mihi obveniat vindicta!* Sic Alcest. 1109. D. Lucas xiii. 35. Plene Homerus Iliad. Δ. 164. Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν. Joan. iv. 23. Eadem ellipsi Latini. Plautus Menaech. V. 6: 25. *prope est, quando* etc. i. e. *tempus* quando. neque dubito quin ita scripserit Cicero De Orator. I. 1. *Ac fuit, cum mihi quoque initium requiescendi* etc. ubi nunc legitur, *Ac fuit tempus cum*, vel, *tempus illud cum*. Vide Cl. Pearcium ad locum: et Scholiast. Sophocl. Ajac. 1088. unde discas eandem esse rationem locutionis ἔσθ' ὅτε, *interdum*: nempe, ἔστι χρόνος ὅτε, *Εἰ γὰρ, utinam*, ut Sophocl. Oed. Tyran. 80. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τὼς Σωτῆρι βαίνῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. vulgo ibi legitur, τύχῃ γέ τῳ. c) Τὼς est *sic*, cui respondet ὥσπερ, et ὡς, alibi in Sophocle et Aeschylo. Pro ἔλθοι cod. B. ἔλθῃ. bene. Notabis Doricum δίκα in iambo, pro δίκη.

Ver. 1147. (1157.) Κακὸν τόδ' εὕδει ut εὕδων φόνος (vel φθόνος) Ἀγαμέμνονος, Electr. 41. Ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα! Hecub. 662.

Ver. 1148. (1158.) γόων ἅλις τύχας, i. e. περὶ τύχας: *satis*

c) Vulgatum sine necessitate citat vir doctus. Aeschyl. Theb. σὺν τύχῃ δέ τῳ. ut recte e- t Brunckius. Choëph. 136. σὺν τύχῃ τινί. τὼς tamen nuper edidit Brunckius. *Porsonus.*

1146. Pro ὅταν Musgravius ἔτ' ἄν, quod nisi fiat, legendum ex MS. ἔλθῃ. *Porsonus.*

luctuum de fortuna: ut *μέλος τύχης cantilena* seu *querela fortuna*, Iphig. Aul. 1279. neque opus esse puto alia di ctione. Reiskius ita: *γόων ἅλις, στοναχᾶς ἅλις ἀλγέων τε* [illegible] *στί μοι*.

Ver. 1149. (1159.) Pro *πάρεστί μοι* Cod. A. B. *μοι* [illegible] et ver. 1152. pro *ἐκδικατὰν* omnes tres *εκδικασταν*, quod in textum ideo recepi (vide ver. 1215.) ut et *παρακέλευσμα* (1155.) ex A. B. et Ald. pro *παρακέλευμα*. vide Helen. 1 Iph. Taur. 320.

Pro *τιθέντα* (ver. 1154.) Cod. A. *θεντα*. quasi olim fu *μοι θέντα*. alioquin, putarem praestare, *παρὰ γένυν τιθέντ'* [illegible]

Ver. 1150. (1160.) [d]) *Στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος* *[*Reiskius*: „*Στάσω ποῦ* (id est *ὅπου*)] *με δέρξεται—stabo* („*locabo me*) *aliquando ibi ubi flos Graecorum ducum* [illegible] „*spiciet aeneis in armis vindicem caesi* (vindicare caedem) „*patris*."

Ver. 1151. (1161.) *Χαλκέοισιν ὅπλοις*. Pronunc *Χᾱλκ—γοῖσῐν*. vid. ad ver. 901. Pro *στρατηλατῶν* rectius [illegible] *στρατηλάταν* Heathius.

Ver. 1156. (1166.)

Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
Σέ τ' οὔποτ' ἄλγη πατρῷα λείψῃ.

*[Haec non intelligo. Describam quod in ea notatum vi „*Δυοῖν*. Utriusque nostrum. *Brodaeus*." *Σέ τ'*. „His v „Sthenelus alloquitur Iphin, suae matris patrem. *Barnes* Mihi haec videtur loqui non Sthenelus, (nam ejus mater Ev jam mortua erat) sed alius Puer, filius alicujus ex ducibus functis, et cujus mater jam superstes erat: et pro *Σέ τ'* scri dum forte *Μέ τ'*: ut dicat, reliquisti, o pater, luctum du *matri* meae, et *mihi*. *ἄλγη πατρῷα*, *dolores ob patrem*, ob ut *δίκα πατρῷος*, ver. 1146. et *λείψει* legendum putarem: confirmat Cod. A. Reiskius: „in *Σε* alloquitur puer avum „paternum." *Σέ* ad ipsum puerum qui loquitur, non ad I referendum censet Heathius. cetera mecum sentit.

Ver. 1164. (1174.) Pro *φίλον* Cod. B. *φιλιας*. C. *φιλ* pro *σῆς ματρὸς* A. *σε μητρος*. Paullo ante pro *ὑποβάλω* A. *βαλλω*. et pro *ΙΦ*. C. habet *ΧΟ*. Incerta est significatio

d) Felicissime emendat Tyrwhittus, Pueris tribuens, *ἄρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος*. *Ἔσθ' ὅτ'*, *aliquando*, ut Alc. 1109. *Ἀσωποῦ γάνος*, *Asopi liquor*. Sic *κρηναῖον γάνος* apud Aeschyl. Pers. 483. et Lycophr. Alex. p. 49. ed. P. Steph. *γάνος Ἠριδανοῖο* Callimach. Strabonis I 397. *Βηφύρου γάνος* Lycoph 53. *Κυλιστάρνου γάνος* id. p. *Ῥυνδάκου ποτῶν γάνος* p. Pro *δέξεται* malit Markla *δέρξεται*: sed vide Virgil. III. 96. VIII. 75. *Musgravi*

ἄγαλμα hoc versu. vertitur *effigiem*. Significare potest et *oblectamentum*. vide ad ver. 367.] *(Cum neque contextum intelligam, neque quo modo haec, et quae sequuntur personis distinguenda sint, nihil dabo praeter Var. Lectiones. Pro λείψῃ (1057.) A. habet λείψει. Pro ὑποβάλω (1160.) A. ὑποβάλλω. Pro ΙΦ. (1163.) C. habet ΧΟ. Pro φίλον (1164.) B. habet φιλίας, C. φιλός. Pro σῆς ματρὸς (1164.) A. σε μητρός.)

Ver. 1165. (1175.) Ἀργειων γενὸς A. non Ἀργεῖαι: ut Ἀργείων κόραι, 1073. et Ἀργείων χθόνα ver. 1176. 1195. Alterum aeque probum: Aeschyl. Ἱκετ. 282. Herodot. II. 114. VIII. 95. Sophocl. Acrisio ap. Stob. Tit. 72. p. 440.

Ver. 1170. (1180.) Pro ὁρῶντας A. ορωντες.

Ver. 1171. (1181.) Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τούσδε. Scribe, Παισίν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους. ut paullo ante, παῖδας τούσδ': et ver. 1185. τοῖσδε παισίν. et ita Heathius, nisi quod retineat τούσδε. „Reiskius, Παισίν θ' ὑπειπεῖν (scil. χρή, a „communi) *oportet vos liberis vestris inculcare.*" Nihil mutarem in ὑπεῖπον, idem quod praesens, more solito Euripidis. sic Orest. 643. Οὐ χρήματ' εἶπον, *Non divitias dico.* et ita ver. 1606. Phoeniss. 936. Medea 272. ᾐσθόμην, *sentio*, Alcest. 715. Ὑπεῖπον vero pro προεῖπον, Thom. Mag. V. Ὑπάγω.

Ver. 1178. (1188.) Χάριν τ' ἀγήρω γ' ἕξομεν. Codices A. B. C. αγηρων, quod ut Atticum admisi. *[*Reiskius*, „ἀγήρων „ἕξομεν." Vide ad ver. 161. unde mallem, ἀγήρων γ' ἕξομεν.]

Ver. 1180. (1190.) Pro ὑμῖν B. ημιν.

Ver. 1181. (1191.) ἄξιος γὰρ σὺ καὶ πόλις σέθεν. Mallem χ' ἡ πόλις. sic enim solet post καὶ σὺ: neque male ita scriberetur ver. 1168. Ita Orest. 1715. ed. King. ὄναιο καὶ σὺ, χ' ὡ διδοὺς ἐγώ· i. e. καὶ ὁ. Alcest. 661. καὶ σὺ, χ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην. Troad. 894. Ἐγώ νιν οἶδα, καὶ σὺ, χ' οἱ πεπονθότες. Bacch. 1288. Σύ νιν κατέκτας, χ' αἱ κασίγνηται[d]) σέθεν. vulgo ibi, καὶ κασιγνήτη, contra veritatem historiae. Multo plura loca in Tragicis sunt, quae eadem medicina indigent. Facile vero commutantur X et K, cum ejusdem sint soni. unde nunc in Aristophanis Pace ver. 1176 [e]). legitur βάμμα Κυζικηνικὸν, cum ipse opinor scripserit χεζικηνικὸν, a χέζω (honor sit auribus) caco. Quid vero sit βάμμα χεζικηνικὸν non opus est ut explicem, et statim agnoscent qui jocos Aristophanis norunt. *[Pa-

1168. (1178.) Lego χἠ πόλις cum Marklando infra 1181. vide supra 576. Sophocl. Oed. Tyr. 409. Eurip. Oret. 73. σύ τε, κασίγνητός θ' ὁ σός. Vulgo κασίγνητός τε σός. Markland. ad Eurip. Iph. Aul. 886. *Porsonus.*

d) κασίγνηται quoque I. Barnenesius. Eandem emendationem repetit J. Marklandus ad Iph. Taur. 1074. *Porsonus.*

e) Hanc emendationem recepit Brunckius. Alteram Eccles. 1[illegible] repudiavit.

luctuum de fortuna: ut *μέλος τύχης cantilena* seu *querela de fortuna*, Iphig. Aul. 1279. neque opus esse puto alia distinctione. Reiskius ita: *γόων ἅλις, στοναχᾶς ἅλις ἀλγέων τε πάρεστί μοι.*

Ver. 1149. (1159.) Pro *πάρεστί μοι* Cod. A. B. *μοι παρεστι*. et ver. 1152. pro *ἐκδικατὰν* omnes tres *εκδικασταν*, quod in contextum ideo recepi (vide ver. 1215.) ut et *παρακέλευσμα* (ver. 1155.) ex A. B. et Ald. pro *παρακέλευμα*. vide Helen. 1618. Iph. Taur. 320.

Pro *τιθέντα* (ver. 1154.) Cod. A. *θεντα*. quasi olim fuisset *μοι θέντα*. alioquin, putarem praestare, *παρὰ γένυν τιθέντ' ἐμόν*.

Ver. 1150. (1160.) [d]) *Στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος* etc. *[*Reiskius*: „*Στάσω ποῦ* (id est *ὅπου*)] *με δέρξεται—stabo* (*collocabo me*) *aliquando ibi ubi flos Graecorum ducum me conspiciet aeneis in armis vindicem caesi* (vindicare caedem) *mei patris.*"

Ver. 1151. (1161.) *Χαλκέοισιν ὅπλοις*. Pronunciarem *Χᾱλκ—γοῖσῐν*. vid. ad ver. 901. Pro *στρατηλατῶν* rectius putat *στρατηλαταν* Heathius.

Ver. 1156. (1166.)

Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες,
Σέ τ' οὔποτ' ἄλγη πατρῷα λείψῃ.

*[Haec non intelligo. Describam quod in ea notatum video. „*Δυοῖν*. Utriusque nostrum. *Brodaeus*." *Σέ τ'*. „His verbis „Sthenelus alloquitur Iphin, suae matris patrem. *Barnesius*." Mihi haec videtur loqui non Sthenelus, (nam ejus mater Evadne jam mortua erat) sed alius Puer, filius alicujus ex ducibus defunctis, et cujus mater jam superstes erat: et pro *Σέ τ'* scribendum forte *Μέ τ'*: ut dicat, reliquisti, o pater, luctum duobus, *matri* meae, et *mihi*. *ἄλγη πατρῷα*, *dolores ob patrem*, ob te; ut *δίκα πατρῷος*, ver. 1146. et *λείψει* legendum putarem: quod confirmat Cod. A. Reiskius: „in *Σε* alloquitur puer avum suum „paternum." *Σέ* ad ipsum puerum qui loquitur, non ad Iphin, referendum censet Heathius. cetera mecum sentit.

Ver. 1164. (1174.) Pro *φίλον* Cod. B. *φιλιας*. C. *φιλος*. et pro *σῆς ματρὸς* A. *σε μητρος*. Paullo ante pro *ὑποβάλω* A. *υποβαλλω*. et pro *ΙΦ*. C. habet *ΧΟ*. Incerta est significatio vocis

d) Felicissime emendat Tyrwhittus, Pueris tribuens, *ἄρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος*. *Ἔσθ' ὅτ'*, *aliquando*, ut Alc. 1109. *Ἀσωποῦ γάνος*, *Asopi liquor*. Sic *κρηναῖον γάνος* apud Aeschyl. Pers. 483. et Lycophr. Alex. p. 49. ed. P. Steph. *γάνος Ἠριδανοῖο* Callimach. Strabonis IX. p. 397. *Βηφύρου γάνος* Lycophr. p. 53. *Κυλιστάρνου γάνος* id. p. 151. *Ῥυνδάκου ποτῶν γάνος* p. Pro *δέξεται* malit Markla *δέρξεται*: sed vide Virgil. III. 96. VIII. 73. *Musgravius*

γαλμα hoc versu. vertitur *effigiem*. Significare potest et *oblectamentum*. vide ad ver. 367.] *(Cum neque contextum intelligam, neque quo modo haec, et quae sequuntur personis distinguenda sint, nihil dabo praeter Var. Lectiones. Pro λείψῃ 1057.) A. habet λείψει. Pro ὑποβάλω (1160.) A. ὑποβάλλω. Pro Φ. (1163.) C. habet ΧΟ. Pro φίλον (1164.) B. habet φιλίας, C. λός. Pro σῆς ματρὸς (1164.) A. σε μητρός.)

Ver. 1165. (1175.) Αργειων γενος A. non Ἀργεῖαι: ut Ἀργείων κόραι, 1073. et Ἀργείων χθόνα ver. 1176. 1195. Alterum aeque probum: Aeschyl. Ἱκετ. 282. Herodot. II. 114. VIII. 5. Sophocl. Acrisio ap. Stob. Tit. 72. p. 440.

Ver. 1170. (1180.) Pro ὁρῶντας A. ορωντες.

Ver. 1171. (1181.) Πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τούσδε. Scribe, Παισίν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους. ut paullo ante, παῖδας τούσδ': et ver. 1185. τοῖσδε παισίν. et ita Heathius, nisi quod tineat τούσδε. „Reiskius, Παισίν θ' ὑπειπεῖν (scil. χρή, a communi) *oportet vos liberis vestris inculcare.*" Nihil mutarem ὑπεῖπον, idem quod praesens, more solito Euripidis. sic Orest. 643. Οὐ χρήματ' εἶπον, *Non divitias dico.* et ita ver. 1606. Phoeniss. 936. Medea 272. ᾐσθόμην, *sentio*, Alcest. 715. Ὑπεῖπον vero pro προεῖπον, Thom. Mag. V. Ὑπάγω.

Ver. 1178. (1188.) Χάριν τ' ἀγήρω γ' ἕξομεν. Codices A. C. αγηρων, quod ut Atticum admisi. *[*Reiskius*, „ἀγήρων ἕξομεν." Vide ad ver. 161. unde mallem, ἀγήρων γ' ἕξομεν.]

Ver. 1180. (1190.) Pro ὑμῖν B. ημιν.

Ver. 1181. (1191.) ἄξιος γὰρ σὺ καὶ πόλις σέθεν. Mallem ἡ πόλις. sic enim solet post καὶ σὺ: neque male ita scriberetur ver. 1168. Ita Orest. 1715. ed. King. ὄναιο καὶ σὺ, χ' ὡ δεινὺς ἐγώ· i. e. καὶ ὁ. Alcest. 661. καὶ σὺ, χ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάν. Troad. 894. Ἐγώ νιν οἶδα, καὶ σὺ, χ' οἱ πεπονθότες. Bacch. 1288. Σύ νιν κατέκτας, χ' αἱ κασίγνηται [d]) σέθεν. vulgo ἡ, καὶ κασιγνήτη, contra veritatem historiae. Multo plura loca Tragicis sunt, quae eadem medicina indigent. Facile vero commutantur X et K, cum ejusdem sint soni. unde nunc in Aristophanis Pace ver. 1176 [e]). legitur βάμμα Κυζικηνικὸν, cum ipse opinor scripserit χεζικηνικὸν, a χέζω (honor sit auribus) loco. Quid vero sit βάμμα χεζικηνικὸν non opus est ut explicem, et statim agnoscent qui jocos Aristophanis norunt. *[Pa-

1168. (1178.) Lego χἠ πόλις cum Markland. infra 1181. vide supra ad Sophocl. Oed. Tyr. 409. Eurip. Oret. 75. σύ τε, κασίγνητός τε ὁ σός. Vulgo κασίγνητός τε σός. Markland. ad Eurip. Iph. Aul. 886. *Porsonus.*

d) κασίγνηται quoque I. Barnenesius. Eandem emendationem repetit J. Marklandus ad Iph. Taur. 1074. *Porsonus.*

e) Hanc emendationem recepit Brunckius. Alteram Eccles. 1[illegible] repudiavit.

riter in alio loco Ecclesiaz. 169. legitur καὶ σὺ καὶ, pro χ' ἥ
χος, nisi fallor; Ἀπεῤῥέ, χ' ἥσυχος κάθησ' ἐντευθενί.]

Ver. 1183. (1193.) Ἄκουε, Θησεῦ, τούσδ' Ἀθηναίας λ
γους. „Ut verum fatear, non hic videtur satis urgens causa
„Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς introducatur. nisi ut Poëtae fixum er
„Athenas suas quoquo modo ornare. *Barnesius.*" Mihi cont
videtur, totum hujus dramatis propositum ab hac una circu
stantia pendere. Admodum probabile est hanc fabulam se
ptam fuisse Olympiad. XC. 3. sive anno Belli Pelopounesi
XV. quo anno (ut ex Thucyd. lib. V. erudite monet idem B
nesius in Argumento) Argivi, pace cum Lacedaemoniis inita,
agrum Atticum incursionem fecerunt. Sive autem haec fab
scripta fuit isto anno ante istam incursionem, sive post, id
erit ejus propositum, nempe, ut ostendat ingratum Argivor
animum erga benefactores suos, Athenienses; et simul, co
tus eorum irritos, ex hac praedictione Minervae: non enim
bitari potest, quin historiae istorum temporum innixa fuerit h
narratio de interventu Minervae, et ceterae περιστάσεις, de
rejurando Argivorum, de Tripode, qui Euripidis tempore D
phis proculdubio extabat, de gladio abdito etc. vanae alioq
et nullius ponderis vel auctoritatis futurae, imo et Argivis
dendae, si haec omnia merum Poëtae figmentum fuissent. [τοὺ
Ἀθηναίας λόγους. Vid. Seidler. ad Iphig. Taur. v. 1402. *E
LIPS.*]

Ver. 1184. (1194.) ὠφελεῖν τάδε. Reiskius conjicit τά
pro τάδε. f) Cicero saepe utitur voce HAEC eodem sensu pro
perio Romano, seu *praesenti statu rei publicae.* In Catilin
et IV. *qui* HAEC *delere conati sunt*: quod mox *delere imperi*
vocat. et ita Clytaemnestra insultans Electrae post Orestis m
tem auditam, apud Sophoclem Electr. 797. Οὐκοῦν Ὀρέ
καὶ σὺ παύσετον ΤΑΔΕ; quod vertitur, *Tune ergo et Ore*
extinguere HAEC *cogitatis*? id est, finem imponere regno et v
Aegisthi ac Mei? *[Hunc Euripidis Iambum ita vertit Heath
Quae te oportet facere, facientique tibi, emolumento esse ista

Ver. 1188. (1198.) τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν Ἄδραστον. I
bium esse posset, utrum τόνδε ὅρκον, an τόνδε Ἄδραστον.
timum verius mihi videtur.

Ver. 1189. (1199.) οὗτος κύριος, τύραννος ὤν. Codice
B. κυριος ως τυραννος ων.

Ver. 1190. (1200.) ὁρκωμοτεῖ. MSS. omnes ορκωμοτων.
consensus non est de nihilo: et unice verum puto ὁρκωμοτ
sed loquendi schema librariis ignotum, et hic, et multis a
in locis mutationi ansam dedit. Ponitur nominativus pro gen

f) Non satisfacit Marklandi defensio. Forte verum fuerit ὠφε
τά σά. *Musgravius.*

o absoluto; unde ἀνακόλουθον sequi videtur, prout a viris loctis saepe observatum fuit. sic Iphig. Taur. 695. Σωθεὶς δὲ —Ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν etc. id est, Σωθέντος δέ σου: nam ωθεὶς nominativus nullum habet verbum subsequens. vide ibi arnesium: et Aeschylum Χοηφ. 1060. ubi προσθίγων pro ροσθίγοντός σου. Aristoph. Acharn. 1168. et Schol. ibi, et erodot. VIII. 83. ubi οἱ ποιησάμενοι pro τούτων ποιησαμένων. didi itaque ὁρκωμοτῶν: id est, τούτου κυρίου—ὁρκωμοτοῦν-ς, ὅρκος ἔσται (Cod. A. εστω) ὅδε. Reiskius, [8]) ὁρκωμοτεῖν: et eathius. De verbo vid. Pollucis I. 38. et Praef. p. 37, ubi pro κομοτεῖν, MS. α. habet ὁρκωμοτεῖν. Heathius vertit, *jurandi testate gaudet*, et facit pendere a κύριος.

Ver. 1192. (1202.) ἐποίσειν—παντευχίαν. Ut ἐποίσειν δί-ην Menander in Misogyno apud Priscianum p. 1192.

ὄμνυμί σοι τὸν ἥλιον
Ἢ μὴν ποιήσειν σοι δίκην κακώσεως

rib. puto ἐποίσειν vel μ' ἐποίσειν: *me intentaturam tibi litem alae tractationis.* Uxor videtur alloqui maritum suum, τὸν ισόγυνον. Sic ἐπιφέρειν τὴν ὀργὴν, Ad Roman. III. 5. αἰτίαν ιφέρειν, Actor. xxv. 18. vide Budaei Comment. Gr. Ling. p. 7. 410. De ἀποίσειν, eundem p. 39. ἐπιφέρων ἔγκλημα, Orest. 4. χεῖρας ἐποίσει, Homer. Odyss. II. 439. et Iliad. A. 89. erodotus V. 81. τότε (f. τῶντε) Θηβαίων δεηθέντων, πόλεμον -ἐπέφερον: hoc est πολέμιον παντευχίαν ἐπέφερον. Vide com-entat. ad istud Phaedri I. 1. *jurgii caussam intulit.*

Ver. 1193. (1203.) ἐμποδὼν θήσειν δόρυ. Aeschylus Ἑπτ. Θήβ. 1024. ἐμποδὼν ἔστη δορί. Utrovis modo, θήσειν aut , recte. ἐμποδὼν γίνεσθαι Iph. Aul. 1396. Ἐμποδὼν γὼ, θνητὸς οὖσα, τῇ Θεῷ; sic metrum postulat, ut editur, γενήσομ' ἐγώ.

Ver. 1194. (1204.) ὅρκον ἐκλιπόντες. Sic Iphig. Taur. 750, ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ; quod ἐκτὸς ἐλθεῖν (sc. ὅρκου) vocat Hercules in Soph. Trachin. 1205. Ἐκλειπία ς πίστεως Suidas ex Josepho. μὴ ἐμμένειν ὅρκῳ, Medea 754. opponitur eleganter composita vox ἐμπεδορκεῖν apud Xeno-hontem in Rep. Lacedaem. ad fin. et Herodotum ad fin. lib. IV.

Ver. 1195. (1205.) πρόστρεπ'. *Precare*, id est, *Adrastus recetur.* nam verba jurisjurandi Theseus praeire, Adrastus vero verba ejus jurare, debuit.

Ver. 1200. (1210.) Στῆσαί γ' ἐφεῖτο. Στῆσαί σ' ἐφεῖτο, eiskius. „Forte primitus fuit, Στῆσαι 'ξεφεῖτο, i. e. ἐξεφεῖτο,

8) Ὁρκωμοτεῖν Grotius de Jure B. et P. II. 15. 5. probante J. Barbeyracio in notis Gallice scriptis. *Porsonus.*

„ut Iphig. Taur. 1468. ἐκπέμπειν χθονὸς Ἑλληνίδας γυναῖκας „ἐξεφίεμαι."

Ver. 1202. (1212.) τρίποδος—κύτει. Ut in Alcmanis Fragment. ap. Athen. X. 4. Καὶ πόκα τοι δώσω τρίποδος κύτος. sic λέβητος κύτος Cyclop. 398. θώρακος κύτος Aristoph. Pace 1223. τὸ τῆς κεφαλῆς κύτος, Plato in Timaeo, p. m. 155.

Ver. 1204. (1214.) μαρτυρήμαθ' Ἑλλάδι. Barnesius hoc mutavit in μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι, propter Μνημεῖά θ'. Reiskius: „aut μνημεῖον ὅρκων, aut μαρτυρήματά θ' Ἑλλάδι."

Ver. 1205. (1215.) καὶ τρώσῃς φόνον. Canterus vertendo, et eas (hostias) *feriens peregeris caedem*, satis ostendebat se locum hunc bene intellexisse: neque de δρώσῃς vel [h]) δράσῃς cogitari debuit. Τιτρώσκειν φόνον, *vulnerare caedem*, est, *vulnerando-facere caedem*, more solito Tragicorum: et modesta est et plana locutio prae multis quas in iisdem poëtis observare licet. Apud Sophoclem Ajace 55. κείρειν φόνον πολύκερων, ad verbum est, *tondere caedem multicornem*, si ita loqui licet: quod quis intellexerit? sed stylo tragico significat, *laniando-facere caedem multarum bestiarum cornutarum*. Noster Orest. 290. ἐκτείνειν λιτὰς τοῦ γενείου, *extendere supplicationes menti*, vel *barbae*: i. e. *extendendo* manus *ad mentum*, *facere supplicationes*, vel *supplicare*: qui mos erat istorum temporum. Iterum Iphig. Aulid. 1480.

Ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
Ἀμφὶ βωμὸν, Ἄρτεμιν

id est, ἑλίσσουσαι ἀμφὶ ναὸν, ἀμφὶ βωμὸν, ἀείδετε, ὑμνεῖτε, κληΐζετε Ἄρτεμιν· *saltantes circum templum, circum aram, Dianam celebrate*. Electra 180. de saltatura: ἑλικτὸν κρούσω [i]) πόδ' ἐμὸν, *volubilem pulsabo pedem meum*: id est, κρούουσα [γῆν, vel ἐν γῇ Iph. Aul. 1042.] κινήσω πόδα ἐμὸν ἑλικτὸν, *pulsans* [terram] *movebo pedem meum volubilem*. Unum solummodo addam ex Heraclidis ver. 758. de proeliaturo: μέλλω κίνδυνον τεμεῖν σιδάρῳ· *secaturus sum periculum* (vel *proelium*) *ferro*. Quidnam hoc aenigmatis? inquies. Vult, *secando-facere proelium* (sive *periculum*) *ferro*: id est, *ense* quo *secantur* et caeduntur hostes *in proelio*, *periclitaturus sum*: plane, *ferro acuto proeliaturus sum*. quamquam scio τεμεῖν aliter explicari posse. Haec in nostris theatris risu et sibilis exciperentur: veteribus tamen isto tempore placuerunt. Neque quaeri debet, „Quis unquam „vel fando audiverit de hac phrasi τιτρώσκειν φόνον?" Nam in sexcentis exemplis quae facile proferri possent, verba ipsa, ita

h) δράσῃς φόνον Toup. in Suid. III. p. 21. contra quem recte defendit textum Musgravius ex Phoen. 1469. *Porsonus.*

i) Πόδ' ἐμὸν emendatio est C teri pro πόλεμον, quod defe Musgravius. *Porsonus.*

cta, frustra forte alibi quaesiveris. sed tamen ista sexcen-
mpla omnia erunt ejusdem formae et rationis; non ideo
nda quia alibi locutionibus iisdem deficimur, quae nun-
forte alibi extiterunt. Sat nobis in plerisque jam esse
(imo, forte debet) ratio similium, et MSS. consensus.
ius: „κ' ἀγχρώσης φόνον, *et cui sanguinem adspergas*, af-
, id est, *quam inquines sanguine victimarum*. pro ἀνα-
."]

er. 1207. (1217.) εἴσω δόμων. Id est, εἰς, vel ἐν δόμοις.
dickenaer. ad Phoeniss. 1571.

er. 1209. (1219.) καὶ κακὸν νόστον πάλιν. Ut Phoeniss.
Ἰκρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε Θήσει. Bacch.
νόστον ἄθλιον πάλιν. sed praecipue Heraclid. 1042. Κα-
ρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ' ἐγὼ Δώσω. Euripidis Supplices
aclidae, utpote in pari fere argumento, plurima habent

er. 1211. (1221.) ἵν' αὐτῶν σώματ' ἁγνισθῇ πυρί. Scri-
a puto, ἵν'—ἡγνίσθη, *ubi purificata sunt*, (et ita Heathius)
' ἁγνισθῇ significaret, *ut purificentur*. Vidit Scaliger τὸ
ν, et remedium attulit, ἵν'—ἂν ἁγισθῇ, vulgata quidem
a longe melius, et Graecum magis, utrumque Barnesio
atisfecerit. sed unice verum erat quod dixi, ἵν' ἡγνίσθη.
ire igne, ἁγνίζειν πυρὶ, frequenter occurrit; ex persua-
reterum, res omnes igne purificari. unde Electra in Orest.
it, *Sextus hic est dies ex quo caesa mater mea Clytae-*
a (non *cremata* est, sed) πυρὶ καὶ ἡγνισται δέμας, *igni pu-*
s *est corpus*. ubi Scholiastes: πάντα γὰρ καθαίρει τὸ πῦρ.
καθάρσιον πῦρ Helen. 875. et Iph. Aul. 1112. ubi legitur
θάρσιον. vide ibi notata, et adde Joseph. Antiq. Judaïc.
: sect. 5. Iphigenia Thoanti praecipit, Iph. Taur. 1216.
ν πυρσῷ μέλαθρον· *Purifica domum face*, vel *igne*. ine-
nunc legitur χρυσῷ, *auro*. vide illic quoque notata, et
8. Locum istum Iphig. Aul. jam video mecum emendasse
plurima) eximium virum Joan. Piersonum Verisimil. I. 5.
Anthologia Reiskii, carm. 630. p. 101. de Sacerdote cujus
r Athenis combustum erat, ἡγνισε δ' Ἀθὶς Πυρκαΐη.
t in MS. non ἡγισε. Idem vir clarissimus hic legit ἁγισθῇ.

er. 1212, 13. (1222.) παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας Θεοῦ.
ν τάδ' εἶκον. παισὶ δ' Ἀργείων λέγω. „Dianae. Pindari in
piis Scholiastes, Istriae; Pausanias in Arcad. Hymniae
e mentionem facit. *Brodaeus*." Pro Ἰσθμίας Barnesius.
t Ἰμβρασίας ex Callimacho Hymn. in Dian. 288. Uterque
a intelligit. Ἄρτεμις quidem Προπύλαιος templum habuit
ie: sed istud quid ad hunc locum faciat non exputo. Vox
ν forte induxit hos Viros Doctos ut de Diana cogitarent,

sciuntes illam vel Hecaten appellatam esse *Τριοδῖτις*, et ad eam curam pertinere *τὰς τριόδους*. Lego et distingue,

Μίθες παρ' αὐτὴν τριοδον. Ἰσθμίου Θεοῦ
Παῖ, σοὶ τάδ' εἶπον. σοὶ δ' Ἀργείων λέγω, etc.
Relinque juxta ipsum trivium. O Isthmii Dei (Neptune)
Fili, tibi haec mando. filiis vero Argivorum narro, etc.

Suppone *Παῖ* a scribis omissum, et ceterarum interpolationum causssam facile videbis; nempe, *μὲν* intrusum ad iambum [illegible] dum; et pro *Ἰσθμίου Θεοῦ*, quod nihil erat sine *παῖ*, *τριοδον Ἰσθμίας Θεοῦ*, quod aeque nihil erat, sed [illegible] speciosius. De more sepeliendi mortuos in triviis vel [illegible] dixit aliquid Salmasius ad Consecrat. Templ. in agr. Hered. De Neptuno, Deo Isthmio, vid. Apollon. Rhod. III. [illegible] Schol. Aristoph. Equitt. 606. Aristidis Isthmic. in Neptun. Pindar. Olymp. XIII. Frustra quaesiveris *(quidnam hic *Ἰσθμία Θεός*. Theseum vero Neptuni filium habitum notum est ex Nostri Hippol. 901. 1184. Plutarch. in Thes. B. et Ciceron. De Offic. III. 25. Ceterum *Ἰσθμίου Θεοῦ [illegible] *ᾧ παῖ ποντίου Θεοῦ*, Cyclop. 412. De locutione, *Σοὶ μὲν [illegible] εἶπον*, vide Valckenaer. ad Phoeniss. 785.

Corrige obiter in hac voce Clement. Alexandrinum Str. VI. p. 753. ed. Oxon. ubi pro *Ἰσθμίῳ Διΐ*, scribendum *Ἰσ[illegible]* ex Schol. Apollon. Rhodii II. 500. et ex ipso Apollonio II. [illegible] Reiskius hic legit *Ἰσθμίου στενοῦ*, sed non explicat quid *τριοδος Ἰσθμίου στενοῦ*. Heathius, *τριοδον Ἰσθμίας ὁδοῦ*.

Pro *πορσήθεθ'* (ver. 1214.) Cod. C. *πορσηθαθ'*.

Ver. 1215. (1225.) *ἐκδικάζοντες φόνον*. Si scriptura non [illegible] do vacat, neque legendum *ἐκδικήσοντες*, videtur significare *ciscentes caedem*, quemadmodum vertitur. Negat Vir [illegible] ad Chariton. Aphrodisiensem p. 586. et alibi; *ἐκδικεῖν* hoc non *ἐκδικάζειν*, statuens. An semper? nam *δικαστὴς* vix significare *ultor, vindex*, in Herc. Fur. 1149. ubi Hercules, [illegible] caedem liberorum suorum, ait,

Ἦ φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἐξακοντίσας,
Τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;

Nonne hoc eodem sensu dicitur sensu *ἐξεδίψησε τὸ αἷμα*, [illegible] calyps. xix. 2.? et ver. 1152. omnes codd. habent *ἐκδικατὸν [illegible] vindicem*, non *ἐκδικαστήν*. *(Electra 1094. *φόνον δικάζων [illegible] νος, caedem ulciscens caedes.*) Quaero, non affirmo contra rum qui Graecam linguam intellexit decies melius quam scripsi harum notarum. vide ad ver. 154.

Ver. 1219. (1229.)

Ἀλλ' οὐ φθονεῖν χρὴ συσκιάζοντας γένυν,
Καὶ χαλκοπλῆθῆ Δωριῶν ὁρμᾷν στρατόν.

Brodaeus: φθονεῖν. Placet φθανεῖν. *priusquam barba genas vestiat.*" Veram lectionem, c) φθάνειν, paene vidit. Constructio est: Ἀλλὰ χρὴ ὑμᾶς, ΟΥ ΦΘΑΝΕΙΝ συσκιάζοντας γένυν, ΚΑΙ ὁρμᾶν στρατὸν etc. Sensus et versio: *Sed oportet vos,* simul ac (non *priusquam*) *barba vestras genas vestiat,* CONTINUO *ducere exercitum armatum Argivorum contra Thebas.* Ad verbum: *Sed oportet vos,* NON PRAEVENIRE *vestientes genas* vestras, ET *ducere* etc. id est, simul ac vestiveritis barba genas, statim ducere etc. Locutio elegantissima illustrationem meretur. Lucianus Dial. Menip. et Tantal. p. 300. ubi Tantalus dicit: ἦν δέ ποτε καὶ ἐφαίμην, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, ΟΥ ΦΘΑΝΩ βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, ΚΑΙ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου· SIMUL AC *irrigavi summa labra,* CONTINUO *inter digitos* aqua *effluens,* etc. Xenophon De re Equestri p. 939. lin. ult. Ἢν δὲ καὶ πάνυ διαπονήσηταί τις ἵππον, ΟΥ ΦΘΑΝΕΙ ἐξαγόμενος ὁ ἵππος, ΚΑΙ εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις. Vertitur: *Quod si maxime laborem in his exercendum aliquis impenderit, non tam cito liberatur ab eis equus, quin statim similis sit immundis.* Tu verte, SIMUL AC *educitur foras,* STATIM *similis fit immundis.* Plutarchus De Garrulitate, p. 507. D. ΟΥ ΦΘΑΝΕΙ τὸ θεραπαινίδιον ἀποχωρῆσαν αὐτῆς, ἀφ' (τινι) τῶν ὁμοδούλων εὐθὺς—ἐμβάλλει τὸν λόγον· SIMUL AC *illa ab ea digressa fuit,* CONTINUO *alteri conservae narrationem injicit.* Si plura velis, vide eundem in Anton. p. 946. F. Dario p. 415. D. Galba p. 1055. A. Aristidem Orat. Sacr. III. p. 14. Panath. p. 157. Alciphron. lib. III. epist. 30. 72. Aristophanem Nub. 1387. ubi cum infinitivo, οὐκ ἔφθης ἂν φράσαι, ἃ ἐγὼ etc. et iterum male vertitur *priusquam* pro *simul ac.* Socratem Epist. ad Philipp. p. m. 182. οὐ γὰρ ἔφθησαν etc. Eundem locum Wolfius bene vertit: ut et alium περὶ Εἰρήν. p. 354. Isagora p. 394. De Bigis p. 698. Trapezit. p. 716. Aeginet. p. 56. Reiskius hic legit Ἀλλ' οὐκ ὀκνεῖν χρή.

Ver. 1221. (1231.) Ἑπτάστολον πύργωμα. Hoc in Phoeniss. 104. est ἑπτάστομον. et ita hic scribendum monuit Valckenaerius, et Heathius: quod et ego pridem conjeceram ex hac fab. ver. 401. et Bacch. 917. ad quem locum ille quoque remittit. Στόματα, *ora,* sunt *portae.* Ἐπὶ πύργωμα favere potest iis qui Aeschyli Tragoediam inscribendam volunt Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ut in Lysiae Epitaph. p. 31. Ἀδράστου δὲ καὶ Πολυνείκους ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων, etc. *contra Thebas.*

Ver. 1222. (1232.) ἐκτεθραμμένοι. Male B. ἐκτετραμμένοι. Aristoph. Nub. 793. Ion. 823. Herodotus IV. 9. ἐκεῶν γέ-

c) De verbo φθάνειν confer omnino Vigerum p. 519. cum Hermanni adnott. p. 745. seqq.

τοῦτον τρόφιες: quod ἀνδροφόνους mox vocat. ὃς δ' ἐκεῖ of τῶν ἀπολομένων παῖδες, VI. 83. i. e. ἐφήβησαν. Gronov. legitur ἐπέβησαν, et vertitur *accesserant*. alioqui dum typothetae haberi posset. ἐπιτροφόμενον de eadem lib. I. 128.

Ver. 1224. (1234.) Ἔκγονοι δ' ἀν' Ἑλλάδα Κληθέντες, nesius Ἐπίγονοι· quod et postea invenit in exemplari S et ante monuerat Brodaeus, et ita verterat Canterus. dorus Biblioth. III. 7. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπο παῖδες, κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύουσιν ἐπὶ Θήβας πρ τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. Pindarum Pyth. VIII., et Strabon. lib. IX. p. 654. Ad gonos pertinet istud quod Diomedes loquitur in fragm p. 485. ed. Barn.

Ἐγὼ δὲ πατρὸς εἶρ' ἐτιμωρησάμην
Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὁπλίτων.

Ver. 1225. (1235.) φόδας ὑστέροισι θήσετε, ut Troad ἀοιδὰς δόντες ὑστέροις βροτῶν. *cantica*, id est, materia *minum* seu *poëmatum*: ut βίαν forte, *materiam violentiae*, 451. μομφὴν *caussam quaerelae*, Coloss. iii. 13. et Soph Ajac. 180.

Versu antecedenti, Κοὐκ ἔστιν ἄλλως, est Aristophanis ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Nub. 698. i. e. *ita, non aliter, fieri test.* pessime vertitur, *At praeter haec non sunt alia loca.* Vesp. 1161. vid. et Εἰρήν. ver. 109.

Ver. 1228. (1238.) ἀνορθοῖς. Forte, ἀπορθοῖς, ut Soph Antig. 646. Glossae: Ἀπόρθωσις, *planacio*. nam ἀνορθοῦ *lapsum* vel *lapsurum erigere*, Idem Oedip. Tyran. 46. 51. ster Bacch. 364. Budaeus G. L. p. 311. quod sensui hu nion convenit. Plato De Legg. VI. Θεὸν καὶ ἀγαθὴν ἐπικαλουμένους, ἀπορθοῦν αὐτοὺς τὸν κλῆρον πρὸς τὸ τατον. Qui ἀνορθοῦται, *jam* lapsus est, vel *peccavit*: qui θοῦται, praevenitur ne labatur, vel peccet.

Ver. 1229. (1239.) ἐν ὅρκοις ζεύξομαι. Sic ὁρκίοισι ζ Med. 735. ὁρκίοισι μεγάλοισι ἐνδεδέσθαι Herodot. III. 19. κον θέσθαι, Sophocl. Philoct. 825.

Ver. 1231. (1241.) ἀσφαλῶς οἰκήσομεν. Demosthenes Aristocrat. p. 293. ed. Taylor. ἐκ γὰρ τοῦ ταῦθ' οὕτως ὑμῖν ὑπάρξει, μεγίστοις οὖσιν, ἀσφαλῶς οἰκεῖν· *summam pot tiam securi tenere potestis*, vertit Wolfius. Οἰκεῖν, est *administrare, regere*, quod et docent lexica. Absolute (ut hic, et loco Demosthenis citato) Xenophon Hist. Graec. lib. IV. p. A. Plenius οἰκίαν τε καλῶς οἰκεῖν καὶ πόλιν. Idem Ἀπομν lib. IV. p. 790. C. et Isocrates Panegyr. p. m. 149. ἐκείνοις

ις ἐπιχειρεῖν, ἐξ ὧν τάς τε πόλεις ἀσφαλέστερον οἰκήσομεν, etc.

Ver. 1232. (1242.) ὅρκια δῶμεν Τῷδ' ἀνδρί. Argivi hic ntur διδόναι ὅρκια seu ὅρκον *dare jusjurandum* i. e. *jurare* eo; et Theseus λαμβάνειν vel δέχεσθαι *accipere* eorum ὅρκον 1188. et sic Aristoph. Ran. 597. Nonnunquam tamen ci more prorsus contrario loquuntur; secundum quem Thedici potuit διδόναι ὅρκον *Argivis*, i. e. facere *ut Argivi ent*: et tunc Argivi dicerentur λαμβάνειν vel δέχεσθαι ὅρκον, *ke an oath*. Demosthenes Paragraph. πρὸς Ἀπατούριον p. 9. ἐνεστηκυίας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Παρμένων ὅρκον (Ἀπατουρίῳ) περί τινων ἐγκλημάτων· καὶ οὗτος ἐδέξατο. Parmeno *dedit* vel *obtulit* jusjurandum Apaturio, et Apatu- *accepit* conditionem, et *juravit*. vide quae sequuntur. *(et arch. Eumen. p. 585. E.) In nostro Idiomate haec duplex ificatio locutionis *to give an oath*, adhuc servatur. nam *I my oath*, est, *ego juro*. sed, *I gave him the oath*, est, *ego ut ille juraret*. *[Plura hujusce generis notavi ad Iphig. . ver. 460. quae ab iis qui Graecam linguam intelligere cu- nt, summopere sunt observanda.]

Post versum ultimum in nonnullis editionibus ponuntur erisci, signum defectus. Sensui fabulae nihil mihi videtur esse, neque defectum aliquem innuit Aldina. Si quid absit, te fuerit solennis iste epilogus, Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα etc. vel ta alter, Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων etc. Alterum horum, t ad fabulam non spectantium, fieri potest ut omiserint libra- ii. Epigraphe ista, Εὐριπίδου Ἱκέτιδες, invenitur in vetustis ditionibus, et opinor in MSS.

Hesychius: Ἀναδρομαί· αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης ἱκέτισιν, Ὑψιπύλῃ. Haec vox non nunc invenitur in hoc dra- te. *(Forte excidit post v. 262. Nam istud v. 1000. Προσ- ΛΑΝ ΔΡΟΜΑΣ ἐξ ἐμῶν etc. non video quomodo huc detor- ri possit.)

P. ELMSLEY'S

REVIEW OF MARKLAND'S SUPPLICES.

(Quarterly Review N. XIV. (third edit. 1819.) p. 441.

441 Out of the long list of our countrymen who cultivated [illegible] literature during the eighteenth century, seven names of d[istin]guished eminence have lately been selected by a very comp[etent] judge of the subject, who, if it were not for the unfortunate [circ]umstance of his being still alive, would be fairly entitled [to] place at the first table of grammatical or critical fame in [Eng]land. In reference to more than one of the guests whom he has admitt[ed] to it. These guests are Richard Bentley, Richard Dawes, Jere[miah] Markland, John Taylor, Jonathan or John Toup *), Thomas [Tyr]whitt, and Richard Porson. We do not object to this selec[tion] although we are not quite certain that one of the preceding n[ames] ought not to be exchanged for that of Samuel Musgrave. T[hey] one of seven or eight men who have attained the greatest [emi]nence in a department of knowledge to the pursuit of which [hun]dreds have devoted the greater part of their lives, must b[e] acknowledged to be no inconsiderable achievement. The follo[wing] character of Markland, which is contained in one of Hurd's l[etters] to Warburton, and which we transcribe from the publication [now] before us **), must unquestionably be considered as a caricat[ure]

'After all, I believe the author is a good man, and a lear[ned] but a miserable instance of a man of slender parts and sense, [and] sotted by a fondness for his own peculiar study, and stupi[fied] an intense application to the *minutiae* of it.'

Much of the asperity of this censure is, of course, to b[e] tributed to that noble contempt, which men of cultivated [mi]

*) 'It is remarkable, that though his name was *Jonathan*, [in] later writings [for instance, in the title-page and dedication of] edition of Longinus] he always calls himself in Latin *Joannes Toup*. In some of the books he had when young, he has written *E Li[br.] Jona. Toup.*' — Gentleman's Magazine, March, 1785. p. 186. Bu[t] he became bold enough to write *Joannes Toupius* at length, he ca[lled] himself in Latin *Jo. Toupius*. He adopts this contraction in his *[Em]mendationes in Suidam*, and he is called *Jo. Toupius* by Dr. Bur[ney] who writes at full length the names of the other six 'Magnae Heroës.' The old controversy respecting *Consul Tertium* and *Co[nsul] Tertio* was decided in the same manner. A. Gellius, L. X. cap. [1]

**) See pp. 148 and 149 of first part or volume. [p. 151 ed. Lips.]

, that, if labour and patience be not wanting, any block-
y be fashioned into what is commonly called a great
At the same time, it is not our intention to assert that
was a man of genius, or that he possessed a very vi-
derstanding. When Dr. Burney saluted him by the name
animous Hero', we apprehend that it was not Dr. Bur-
ntion that the expression should pass current for the
alue at which it is capable of being estimated*). Mark-
erary character is not very difficult to describe. He was
with a respectable portion of judgment and sagacity.
very laborious, loved retirement, and spent a long life in
y of the Greek and Latin languages. For modesty, can-
terary honesty, and courteousness to other scholars, he
considered as the model which ought to be proposed for
tion of every critic. Gifted as he was, we are not aware
could have applied his faculties to any object, with more
himself and more andvantage to others, than to the cul-
of ancient literature. He certainly would not have been
as a theologian, a metaphysician, a political economist,
tion, a poet, an orator, a writer of farces, or a reviewer.
Markland's critical writings, which are numerous, the
borate, as well as the most generally esteemed, is his Com-
on the Supplices of Euripides. This work, after it had
for several years, was given by the author to the late Dr.
n, with full liberty either to print it or to burn it. Dr.
n politely chose the former alternative, and, accordingly,
ar 1768, when Markland was more than seventy years of

land, together with the *Quaestio Grammatica* and the *Ex*
tiones Veterum aliquot Auctorum, mentioned in the title
article, were very elegantly printed by William Bowyer in
quarto volume. The press was corrected by Dr. Jortin. A
edition, in octavo, with several additions, omissions, and
448 ctions, was published in the year 1775. Markland's notes
Iphigenia in Aulide, and Iphigenia in Tauris, which are
less copious and valuable than those on the Supplices, wer
blished in octavo in the year 1771, and were never rep
until the appearance of the present volume.

In correcting the text of these three plays, Markland d
great assistance from the collation of three manuscripts
Royal Library at Paris, which was communicated to him
grave, and of which Musgrave himself afterwards made
preparing his own edition of Euripides. Only two of these
are manuscripts in the true sense of the word. In the cat
of the MSS. of the Royal Library they are numbered 28
2817. The former is called A by Markland and E by Mus
The latter is called B by Markland and G by Musgrave.
third copy, which is called C by Markland and P by Musg
is thus described in Musgrave's list: *Liber Impressus ejusdem*
bliothecae, collatus cum MSto usque ad finem Iphigeniae Tau
In the library of Wadham College, Oxford, there is a copy o
Aldine edition of Euripides, collated with an unknown manus
in some of the plays. This collation is called Codex Oxon
by Markland, who has made no use of it except in the Iphi
in Tauris.

On comparing the various readings of the three Parisian
pies, as they are exhibited by Markland, with Musgrave's re
sentation of them, we observe that each of these editors has
lected to mention several readings which are noticed by the
and which, in our opinion, ought to have been noticed by
We also observe that Markland and Musgrave sometimes dif
their representation of the readings of the same passage in
same manuscript. In the Supplices, for instance, the com
reading of v. 106 is as follows: *Οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες,* (
recte Barnesius) *τούτου τέκνα;* if Markland is correct, the C
Regius 2817 reads *τῶνδε* instead of *τόνδε*. If Musgrave is cor
the same manuscript reads *τούτων* instead of *τούτου*. If Markl
as well as Musgrave, had actually examined the manuscrip
question, we should be tempted to suspect that the MS. re
both *τῶνδε παῖδες* and *τούτων τέκνα*, and that each collator
been guilty of a different oversight. But Markland's acquaint
with the Parisian manuscripts appears to have been derived ent
from Musgrave's collation. It is evident, therefore, that, in

t instance, either Markland or Musgrave has unintention-
misrepresented the reading of one of those manuscripts. There
hing extraordinary in these omissions and misrepresentations,
t which the greatest care and attention will hardly secure
itor. It frequently happens that two accounts of the readings 444
same manuscript differ so widely from each other, as al-
to outweigh the strongest evidence of the identity of the
s from which the collations are taken.

larkland's editions of these three tragedies having become
e, we should have been glad to see a reimpression of them,
if it had been made without any improvement. This, how-
is very far from being the case in the present instance. Al-
h the editor of the volume (or rather volumes) now before
s not name himself, it is well known that the publication of
s superintended by Mr. Gaisford of Christ Church, Oxford,
as lately been appointed Regius Professor of Greek in that
sity. We are informed by Mr. Gaisford, in a very short
isement, that he has occasionally altered Markland's text,
gh never without sufficient authority; that to Markland's
he has added a selection from those of Musgrave and others;
at he has been enabled to enrich the present edition with a
r of short notes copied from Mr. Porson's writing in the
s of his copies of the preceding editions. Many of Mr.
's *notulae* are very curious and valuable, and their number
iderable. If we did not foresee that this article will be in-
ly long, we would point out the principal improvements
text of which Mr. Porson is the author. With the greatest
these improvements the friends of ancient literature are
y well acquainted; — we mean the rejection of the last
of the Iphigenia in Aulide, beginning with v. 1532. Several
in this scene had excited the suspicions of Markland: for
e, v. 1589. Ἧς αἵματι βωμὸς ἐῤῥάνετ' ἄῤῥην τῆς θεοῦ.
ong other improvements in the edition, we ought to men-
readings of the Aldine edition, which are only occasionally
ed by Markland, but which Mr. Gaisford has represented
ligently and faithfully. Mr. Gaisford has also printed the
ntary on the Supplices in such a manner as distinctly to
the variations of the quarto and octavo editions. To the
tiones Veterum aliquot Auctorum Mr. Gaisford has sub-
ive letters from Markland to D'Orville, copied from the
s in the Bodleian library *). We are afraid that grown

---

s one of these letters, Markland enters into the tiresome and
isputes between D'Orville and De Pauw, (the Peacock,) and
Tota grex absona de corte Junonia. It is difficult to be witty

gentlemen, who wish to refresh their knowledge of Greek hardly allow us to include among these improvements the sion of the Latin version.

445 In Markland's own editions, the verses of these three are numbered exactly as in the edition of Barnes, with the tion of about a hundred lines at the end of the Supplices, in Markland has produced a small variation, by counting verses, v. 1127 of Barnes's edition. In Mr. Gaisford's the Supplices, the first song of the Chorus, which is pri cording to the arrangement of Dr. Burney, contains eleve more than in Markland's edition. Mr. Gaisford has one verse of vv. 278 and 279 of Markland's edition. quence of these two alterations, the verse which is in Markland's edition is numbered 290 by Mr. Gaisford difference is continued to the end of the play. Mr. not altered the numbers in the two other plays, and in Commentary on the Supplices Mr. Gaisford has exhibited land's numeration as well as his own. We adhere to the tion of Barnes and Beck.

It is almost unnecessary to inform the reader, that n standing the labours of Markland, the text of these three t was full of difficult and corrupt passages. The number passages is, indeed, greatly reduced in the present edition, is still very considerable. The Iphigenia in Aulide, in par which is one of the finest of our author's tragedies, is s depraved, that great part of the pleasure which ought t from the perusal of it, is lost to the reader. Could we ho the present number of our Review would find its way i study of Mr. Frederic Henry Bothe at Berlin, we would c recommend the Iphigenia in Aulide to his earliest consi We have perused with infinite delight, the fourteen ac Greek tragedies which he has composed on the subjects fourteen surviving plays of Aeschylus and Sophocles. By ing all that is tolerable in the original tragedies, and by much that is excellent of his own, Mr. Bothe has produc sets of dramatic compositions, which are as much supe their prototypes, as the *Orlando Inamorato* of Berni is s to that of Boiardo. Hereafter, the original Aeschylus a original Sophocles must be considered in the same light as

---

and wise at the same time, and, accordingly, rather more year afterwards, Markland discovered, on reading over the py of his letter, that he ought to have said *Totus grex abso* is a proof of the tranquillity of his temper, that this discov pears not to have affected his health.

on which some of Shakspeare's plays are founded. We
t certain that the task of rewriting the Iphigenia in Aulide
not be executed in England. But Mr. Bothe has already
d possession of the ground, and it seems reasonable that
uld be maintained in it.

s must not be understood as meaning to insinuate that pas-
which we are unable to explain or correct are inexplicable
rrigible, when we profess to believe, that many of the
ties and corruptions of these three plays are placed far
l the reach of criticism. It is possible, indeed, that ma-
pts may be discovered which differ widely from those which 446
eady known, and that the true readings of some passages
e concealed in those citations of ancient authors which have
the vigilance of Porson and other critics. It is probable
e printed and unprinted remains of the ancient grammarians
repay to an editor of these plays the labour of a minutely
ve examination. In the mean time, much may be done in
l way by a careful and reiterated perusal of the text. Al-
h most of the observations contained in the following pages
f very little consequence when separately considered, per-
they may derive some value from their number. Nothing but
of room has prevented us from enlarging the number very
derably. We request the reader, before he lays aside this
e, to compare the following corrections with the received

Suppl. 92. *καινῶν*. V. 303. *σφάλλει*. V. 393. *ἑκοῦσά γ'*. V.
παρφεύσεται. V. 543. *κρυφήσονται*. V. 726. *τοιόνδε τοι*. V.
Οἳ τόξ' ἐπεντείνοντες. V. 767. *Δεινὸν μὲν οὖν*. V. 782. *ἐμοὶ*
ἢ κείθεν. V. 797. *κοίν' εἰς Ἅϊδου*. V. 842. *εἰπὲ δ'*. V. 1022.
μῶνας (*Φερσεφονείας Aldus*). Iph. Aul. 141. *ἀλσώδεις ἕζη*.
τὸν Οἰλέως. V. 194. *τᾶς Σαλαμῖνος*. V. 675. *ἑστήξεις*. Vv.
, 880, 1131. *κτενεῖν*. V. 1358. *μαχεῖ*. V. 1438. *μήτ' οὖν σὺ*.
450. *ἔπος τι*. V. 1458. *δόλῳ γ'*. *ἀγεννῶς τ'*. V. 1484. *ᾗ χρεὼν*.
Tmr. 4. *τοῦ δ'*. V. 105. *Θεοῦ τε*. V. 311. *ἀπέψη*. V. 375.
Πηλέως. V. 489. *τάς τ' ἐμὰς*. V. 658. *ταυτὰ*. V. 848. *δό-*
ν. V. 856. *ὦ ξύγγον'*. V. 932. *ἠγγέλθης*. V. 950. *παρέσχον*,
ν ὄντες. V. 1014. *πόλισμα Παλλάδος*. V. 1064. *καλόν τοι*
σ'. V. 1206. *κἀκκομιζόντων γε*. V. 1210. *ξυναντῶσιν*. V.
Δηλίοις. V. 1435. *ποῖ δὴ διωγμὸν*.

SUPPLICES.

21. *Ἄδραστος, ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε, Κεῖται*. The
ι after *ὅδε* ought to be expunged. The words *ὅδε κεῖται* are
translated *Lies here*. So in the Hecuba, v. 486. *Αὕτη πέλας*
νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί, Ταλθύβιε, κεῖται. In English, *Here*

she lies. Phoen. 1692. Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν. *Here they lie.* Iph. Taur. 267. Ἔλεξε δ' οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονε Θάσσουσιν οἵδε. *Some gods are sitting here.* It is proper monish learners, that the pronouns ὅδε and οὗτος are freq to be rendered *Here*, and still more frequently *Hither*. Heraclidae, the Chorus says to Iolaus, v. 81. Ὅδ' ἐκ τίν ὦ γέρον τετράπτολιν Εὔνοικον ἦλθες λαόν; So the pass pointed in the two earliest editions. In the third editio is to say, the Basil edition of 1544, ὅδ' is followed by a interrogation, as if the meaning were, *Is this the man?* T cient punctuation has never been restored. The nominative οἵδε, when joined to a verb which signifies motion to a pl often corrupted into ὧδε. See Soph. Oed. Col. 111. where
447 ought to have adopted the reading of his *Membranae*, and old editions: Σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες Χρόνῳ σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι. So Eurip. Or. 348. Καὶ μὴν βασιλεὺς στείχει Μενέλαος ἄναξ. Here also most of the editions read

V. 37. Κήρυξ πρὸς ἄστυ, δεῦρο Θησέα καλῶν. Markl Mr. Gaisford, in their notes on this line, point out several in which the last syllable of the accusative singular of nou ing in ΕΥΣ is made short, contrary to the ordinary pra the Attic poets. To these instances we are inclined to add El. 409. Ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφέ' ἐμοῦ φίλου πατρός. Th mon reading is παλαιὸν τροφὸν, which we apprehend no better Greek than παλαιὸν παρθένον. Compare v. 16. πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεύς. In v. 276. of the sam the last syllabe of the accusative plural is made short: Ἐλ δὴ πῶς φονέας ἂν κτάνοι πατρός;

V. 50. Ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν καταδρύματα χειρῶν. καταδρύμματα χειροῖν. So v. 774 many editions, includi now before us, read λελειμένος with a single *M*.

V. 87. Πίνων γόων ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον, Νε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο Ἠχοῦς ἰούσης; Read, γόον τ' ἤκουσα. In order to establish this alteration, we w join the Aldine reading of a few passages of our poet, in the termination of a *substantive* has been improperly assi to that of an adjoining word. Some examples of the same vation of the termination of an *adjective* will be given in a quent page. Phoen. 739. Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείω τῶν (στρατόν); Suppl. 16. νεκροὺς δὲ τοὺς ὀλωλότας δορὶ θέλουσι τῶνδε μητέρων (μητέρες), χθονί. Ibid. 25. Νεκρ κρῶν) κομιστὴν, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς Ῥώμῃ γενέσθαι. Ibid. Χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναιδῶν στρατηλατῶν (στρατηλάταν). verse, the common reading is two degrees removed from th reading, Δαναιδᾶν στρατηλάταν. Tro. 685. Ὁ μὲν, παρ'

Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην Ἰόλαον. οὐ γὰρ *πτον τόδε.* The enclitic *που* has not prevented the two es from being printed with the mark of interrogation. has retained the interrogation in Hec. 239. *Οἶσθ' ἡνίκ'* *κατάσκοπος*, and has omitted it in v. 994. *Οἶσθ' οὖν* *ας ἵνα στέγαι.*

Τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. Read, *ἐξαι-* So Aesch. Suppl. 345. *Αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς* (or *μὴ 'κδοὺς*) *πτου πάλιν.*

Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Τοῖς pro τῷ *eniret, si quemadmodum τῷ pro τίνι, ita τοῖς pro τίσι* *agici. Quod non factum puto.* M. Soph. Trach. 986. *βροτῶν κεῖμαι;*

Ὁ δ' Οἰδίπου παῖς, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών. Παῖς, *nibus exemplaribus aberat, inserendum putavi metri* Mr. Gaisford's emendation is confirmed by the autho- 448 Porson, who has collected several instances of the on *).

rson who is not familiarly acquainted with the rude and conomy of the Greek drama can hardly read this verse aiming, in the words of Mr. Sneer, *Pray, Mr. Puff, how ristopher Hatton never to ask that question before?* The Theseus is more surprising, because it appears from g of the play, that his mother Aethra, for an old lady, bly well versed in the history of Thebes. There is, how- ter defect in the character of Theseus than his inattent- n affairs: — we mean, the total absence of courtesy and is conduct towards a great prince in distress. In one 515.) Adrastus, who very naturally wishes to ease his

V. 158. *Τί δὲ πλέον; ἦλθεν Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν.* of *τί δὲ πλέον*, Mr. Porson (*Praef. ad Hec.* p. 40.) *τί πλεῖον*, which reading Mr. Gaisford has admitted into t It is certain, that in tragic iambics, a monosyllable whi capable of beginning a verse, as *ἄν, γὰρ, δὲ, μὲν*, &c. very rarely employed as the second syllable of a tri dactyl. To the best of our knowledge, Aeschylus affords ample of this license, and Sophocles only two: Phil. 99 *ποτέ γ'· οὐδ' ἦν χρὴ με πᾶν πεσεῖν κακόν.* Ibid. 1392. *ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.* Perhaps, however, verses, *οὐδέποτε* is to be considered as one word, as monly represented. In the remains of Euripides, we ha ved the following examples: I. Or. 2. *Οὐδὲ πάθος*, *φορᾷ θεήλατος.* It is obvious that *οὐδὲ* may be considered word, as well as *οὐδέποτε*. We shall hereafter endea shew, that the rhythm of the verse is not much improved sidering *οὐδὲ* as a dissyllable. II. Phoen. 541. *Ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ.* III. Suppl. 868. *Εἰ γὰρ δὴ καὶ τὸ πλέον ἐμῶν κακῶν.* IV. Iph. Aul. 308. *Οὐδὲ σὲ φ ἅπασιν Ἕλλησιν κακά.* The common reading is, *Οὐδέ σε δεῖ πᾶσιν.* V. Ibid. 498. *Εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων σοι.* VI. Bacch. 192. *Ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἂν ὁ θεὸς τιμὴν ἔχ* true reading seems to be, *Ἀλλ' οὐχ ὁμοίαν ὁ θεὸς ἂν τιμ* VII. Ibid. 285. *Ὥστε διὰ τοῦτον τἀγαθ' ἀνθρώπους ἔχειν. Διὰ τοῦτον ὥστε* *). VIII. El. 580. *Οὐδέποτ' ἐδόξας'. οὐ γὰρ ἤλπισα.* It may be observed, that in six of these eight
449 as well as in the verse now under consideration, the foot we consider as licentious is the first foot of the verse **).

---

*) *Quam ex emendatione addidisti*, says Mr. Porson, (*Praef. ad Hec. p.* 17.) *particula τε* (*vel γε*) *si in MSS. omnibus reperiretur, da esset: quippe quae nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba sit.* Mr. Porson notices, as exceptions to his rule, Aristoph. 345, 408. He passes over in silence v. 421 of the same play *θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.* So also Ran. 807, *Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος.* Among the fragments of Alc served by Athenaeus, we find three verses beginning with *σ* 25, C. *Οὔτε γὰρ ὕπνος δήπουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι.* P. 125, F. *φιάλη. μετεῖχε δ' ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν.* P. 562, B. *Οὔτε θε ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος.* Mr. Porson has not noticed the t lowing fragments of Menander. I. *Apud Athen. p.* 364, *E.*: *οὖν, ὅν γε θεὸς, οὐκ εἴασα τὴν Ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐ ποτε, Εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἔγχελυν.* II. *Apud Schol. Od. C.* 1575. *Ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὁρᾷς;*

**) In Brunck's edition of Aristophanes we have been able cover only thirteen instances of the license in question in a except the first. Of these at least four are corrupt. I. A

220. *Ὅστις πόρας μὲν, θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς, Ξένοισιν* ...κας, *ὡς ζώντων θεῶν.* The *δὲ* which answers to this *μὲν* ...in v. 229. *Εἰς δὲ στρατείαν πάντας Ἀργείους ἄγων.* We ...ead *λαμπρόν τε* v. 222, and *εὐδαιμονοῦντάς τ'* v. 225. The ...*χρῆν γὰρ οὔτε σώματα,* v. 228, together with the five fol...verses, form a parenthesis. The substance of this arrang... may be collected from Markland's note.

258. *Ἄγ', ὦ γεραιὰ, στείχετε, γλαυκὴν χλόην Λύτοῦ λι...φυλλάδος καταστροφῇ.* We prefer the reading mentioned ...rkland, *Ἀλλ' ὦ γεραιὰ,* as in v. 359. *Ἀλλ', ὦ γεραιὰ, ...ραιρεῖτε στέφη Μητρὸς, πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω* *).

...ἢν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται. The particle is omitted by ...v.-*Σίσυφος.* The true reading, *ὡς σκῆψιν ἀγὼν,* is pointed ...Mr. Porson in Maty's Review, vol. iv. p. 65. II. Ibid. 1209. *σὺ ...νεῖς; τί με σὺ δάκνεις;* Read *τί σύ με.* III. Eq. 20. *Ἀλλ' ...ἀκούσον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.* Perhaps we ought to read *τὴν σὺ.* IV. Vesp. 767. *Περὶ τοῦ; τί λῃρεῖς; ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράτ...* V. Av. 1043. *Σὺ δέ γ' οἷσί περ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα.* VI. Av. *Νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταὐτά γε σὺ (ταῦτά γε τοι Rav.) καλῶς λέγεις. ...ταυτὶ καλῶς λέγεις.* VII. Ibid. 1364. *Τὸν μὲν πατέρα μὴ τύ...πτειν δέ γε λάβῳν.* The true reading is undoubtedly *ταυτηνδὶ* VIII. Thesm. 8. *Οὐδ' ἀρ' ὁρᾶν δεῖ μ'; οὔχ, ἃ γ' ἂν ἀκούειν* X. Ibid. 554. *Ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις. ὅσα γὰρ ᾔδης, ἐξέχεας ἅ...* X. Ran. 1436. *Περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.* XI. ...087. *Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.* XII. Plut. 227. *...βελίζω. τοῦτο δὲ τὸ κρεΐδιον.* The Ravenna MS. reads *τοῦτο δή* ...ιον. We read *τουτοδὶ κρεΐδιον.* XIII. Ibid. 813. *Χαλκῆ γέγονε. ...πακίσκους τοὺς σαπρούς.* The same eleven comedies con...ain fifty instances of this license in the first foot of an iam...bic.

Theseus, however, does not conduct his mother to the mans...Aegeus, but takes her behind the scenes, where she changes ...s, and soon afterwards returns in the habit and character Theban herald. The competitors for the prize of tragedy at ...like the competitors for the prize of equine velocity at New..., were compelled to observe several regulations, which were ...ed for the purpose of preserving some degree of equality in ...erformances. The actors were not only assigned by lot to the ...competitors, but the number which each competitor was al...o employ was limited to three. See Hesychius, v. *Νέμεσις ...ών.* In consequence of this regulation, when three characters already on the stage, a fourth could not be introduced

460 V. 273. *Τέκνων τε θνατῶν νομίσαι δέμας, ὦ μελέα' γώ. Τέκνων τεθνειώτων Marklandus, τεθναότων Musgravius.* G. Euripides, to the best of our recollection, does not use either τεθνειώς or τεθναώς. In the present passage, we suspect that he wrote, *Τέκνων δμαθέντων. Δμαθεὶς* signifies *killed* or *dead.* See Alc. 125. Iph. T. 199. 229. Tro. 175.

V. 296. *Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλους.* Mr. Hermann's emendation, *χρήστ' ἔπη κρύπτειν φίλους*, is specious. See Erfurdt *ad Oed. Tyr.* 635, which verse may perhaps be read as follows: *Δρᾶσαι δικαιοῖ, τοῖνδέ γ' ἀποκρίνας κακοῖν.*

V. 346. *Δράσων τάδ' εἶμι, καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι, Λόγοισι πείσων.* Read, *Λόγοισι πείσας.* So Iph. Taur. 1048. *ΟΡ. Λάθρᾳ δ' ἄνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε; ΙΦ. Πείσασα μύθοις. οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί γε.* In the old editions of the Supplices, the contrary fault to that which we have just corrected occurs in v. 542. *Κάμοὶ μὲν ἦλθες δεῖν' ἀπειλήσας ἔπη.* Markland reads *ἀπειλήσων* on the authority of all the MSS.

V. 407. *οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς Τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χῷ πένης ἔχων ἴσον.* Read, *τὸ πλεῖον*, comparing v. 379. See also Porson *ad Phoen.* 612.

V. 453. *Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ, Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι. Idem ac si scripsisset, Δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι, vel τοῖς τεκοῦσι.* M. We read *Δάκρυα δὲ τοῖς διδοῦσι. Διδόναι* is a very common word for giving daughters either in marriage or concubinage.

V. 469. *Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας, Λύσαντα σίμνα στερμάτων μυστήρια, Τῆσδ' ἐξελαύνειν.* Although the common reading is defended by Musgrave, we do not hesitate to read with Markland, *Εἰ δ' ἔστιν ἐν γῇ.* We also read, Iph. Taur. 1454.

---

afterwards, (v. 847,) while Oedipus, Creon, and Antigone, are on the stage, Antigone is violently carried off by Creon's attendants and returns as Theseus after about the same interval as before. It may be observed that, in this play, as in several others, it is impossible to distribute the parts for the three actors so as to give the whole of each part to the same actor. Theseus, at his second appearance, cannot chuse but be a different individual from his first representative. In the same play, Oedipus, Antigone, Ismene, and Polynices, are on the stage together from v. 1249 to v. 1446. But it is to be observed that Ismene is not only mute during the presence of Polynices, but that, in this part of the play, she does not speak a word from her entrance to her exit. The poet was at liberty to employ as many mutes as he thought proper. Perhaps this note may appear somewhat long, and rather irrelevant. We can only say that the type is small, and that the French critics, in their interpretation of the *Nec quarta loqui persona laboret* of Horace, have omitted to point out the origin of that rule.

Ἐπώνυμον γῆς Ταυρικῆς, πόνων τε σῶν. In v. 481 of the Helena, Aldus reads: Λακεδαίμονος τῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο. Mr. Porson refers to a similar error in 1202. (1193 Barnes.) of the Phoenissae *). Markland makes no observation on the expression τῆνδ' ἐξελαύνειν, which occurs twice in the Andromache: v. 651. Ἐκ χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς, Ὑπέρ τε Φᾶσιν. v. 710. Καὶ παῖς ἄτεκνος, ἣν ὅδ' ἐξ ἡμῶν γεγὼς, Ἐλᾷ δι' οἴκων τῆνδ', (τήνδ', MSS.) ἐπισπάσας κόμης. If τήνδ' is the true reading in these two passages, it probably ought to be adopted in the Supplices. We do not understand the expression.

V. 494. Σὺ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς, καὶ θανόντας ὠφελεῖς, Θάπτων, κομίζων θ' οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν. This is the reading of Markland's own editions, as well as of all the preceding editions. In the present edition, Mr. Gaisford has admitted into the text two emendations proposed by Markland. In the first line, Mr. Gaisford reads Σὺ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς θεοῖς, θανόντας ὠφελεῖς. With this reading, the truth of which seems to admit of no doubt, may be compared the Aldine lection of Androm. 1259. Τολοιπὸν ἤδη καὶ θεὸς συνοικήσεις θεῷ. In the following verse, Mr. Gaisford reads οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν. Mr. Porson and the Quarterly Reviewers prefer Musgrave's emendation, οὓς ὕβρισμ' ἀπώλεσεν. We believe that the plural ὕβρεις occurs only three times in the tragedies: Bacch. 247, Heracl. 924, Herc. 741. In the first of these passages, we prefer ὕβρισμ' ὑβρίζειν, and ὕβρισμ' ὑβρίζων in the third. In the Heraclidae, Heath and Musgrave read ὕβριν on account of the metre. Perhaps, however, the true reading is Ἔσχεν δ' ὕβρις ἀνδρὸς, in which ἔσχεν must be interpreted ἐπαύσατο. In v. 1296 of the Bacchae, where the common reading is ὕβριν ὑβρισθεὶς, we read ὕβριν γ' ὑβρισθείς.

V. 506. Φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σοφοὺς πρῶτον τέκνα, Ἔκεστα τοκέας, πατρίδα θ' ἣν αὔξειν χρεὼν, Καὶ μὴ κατάξαι. As ἄγω has no other aorist than ἤγαγον, κατάξαι must be the aorist of καταγνύναι, *to break*. Notwithstanding the authority of Markland, who retains the version of Portus, *et non frangere*, we do not believe that καταγνύναι πατρίδα is Greek. Read, Καὶ μὴ ταράξαι. All the editions of Aristophanes before that of Brunck read κατάρξω for ταράξω, Ach. 621. Instead of κατάρξω, Reiske proposes to read κατάξω, *confringam*. Ταράξαι πατρίδα is good Greek, as to *disturb one's country* is good English. So Herc. 604. πόλιν τε σὴν Μὴ πρὶν ταράξῃς (*f.* μὴ ξυνταράξῃς), πρὶν τάδ' εὖ

*) Heracl. 163. Τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεὶς, Τιρυνθίοις θῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν; Read, ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεὶς Τιρυνθίας γῆς.

460 V. 273. *Τέκνων τε θνατῶν κομίσαι δέμας, ὦ μελέα 'γώ.* *κνων τεθνεώτων Marklandus, τεθναότων Musgravius.* G. Eur des, to the best of our recollection, does not use either τεθν or τεθναώς. In the present passage, we suspect that he wr *Τέκνων δμαθέντων. Δμαθεὶς* signifies *killed* or *dead.* See 125. Iph. T. 199. 229. Tro. 175.

V. 296. *Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλους.* Hermann's emendation, *χρήστ' ἔπη κρύπτειν φίλους*, is speci See Erfurdt *ad Oed. Tyr.* 635, which verse may perhaps be as follows: *Δρᾶσαι δικαιοῖ, τοῖνδέ γ' ἀποκρίνας κακοῖν.*

V. 346. *Δράσων τάδ' εἶμι, καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι, Λό πείσων.* Read, *Λόγοισι πείσας.* So Iph. Taur. 1048. *ΟΡ. Λ δ' ἄνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε; ΙΦ. Πείσασα μύθοις γὰρ ἂν λάθοιμί γε.* In the old editions of the Supplices, the trary fault to that which we have just corrected occurs in v *Κἀμοὶ μὲν ἦλθες δεῖν' ἀπειλήσας ἔπη.* Markland reads *ἀπει* on the authority of all the MSS.

V. 407. *οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς Τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χῶ ἔχων ἴσον.* Read, *τὸ πλεῖον*, comparing v. 379. See also *ad Phoen.* 612.

V. 453. *Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ, Δάκ ἑτοιμάζουσι. Idem ac si scripsisset, Δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦ τοῖς τεκοῦσι.* M. We read *Δάκρυα δὲ τοῖς διδοῦσι. Δι* a very common word for giving daughters either in mar concubinage.

V. 469. *Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας, σέμνα στεμμάτων μυστήρια, Τῆσδ' ἐξελαύνειν.* Although mon reading is defended by Musgrave, we do not hesitate with Markland, *Εἰ δ' ἔστιν ἐν γῇ.* We also read, Iph. Tau

---

afterwards, (v. 847,) while Oedipus, Creon, and Antigon the stage, Antigone is violently carried off by Creon's a and returns as Theseus after about the same interval as may be observed that, in this play, as in several others, possible to distribute the parts for the three actors so as t whole of each part to the same actor. Theseus, at his s pearance, cannot chuse but be a different individual fro representative. In the same play, Oedipus, Antigone, Isr Polynices, are on the stage together from v. 1249 to v. 14 is to be observed that Ismene is not only mute during th of Polynices, but that, in this part of the play, she does a word from her entrance to her exit. The poet was at employ as many mutes as he thought proper. P appear somewhat long, and rather irrelevant that the type is small, and that the French pretation of the *Nec quarta loqui persona* mitted to point out the origin of that rul

[illegible] the Helena, [illegible] Mr. Porson [illegible] the Phoenis- [illegible] expression [illegible] 651. [illegible] 710. [illegible] reading in [illegible] adopted in the Sup- [illegible]

[illegible] This is the reading of [illegible] the preceding editions. [illegible] has admitted into the text [illegible] In the first line, Mr. [illegible] θεοῖς, θανόντας ὠφελεῖς, [illegible] which seems to admit of no doubt, [illegible] of Androm. 1259. [illegible] In the following verse, Mr. [illegible] Mr. Porson and the Quarterly [illegible] emendation, οὓς ὕβρισμ' [illegible] ὕβρεις occurs only three times in the [illegible] 924, Herc. 741. [illegible] ὕβρισμ' ὑβρίζειν, and [illegible] Heath and Musgrave [illegible] Perhaps, however, the [illegible] which ἔσχεν must be [illegible] Bacchae, where the common [illegible] ὕβριν γ' ὑβρισθείς.

[illegible] χρὴ τοὺς σοφοὺς [illegible] αὔξειν χρεών, [illegible] ἤγαγον, [illegible] Notwithstanding [illegible] version of Porson [illegible] πατρίδε [illegible] of Aristophanes [illegible] ταράξω, Ach. 62[illegible] ταράξω, confringam. [illegible] one's country [illegible] ταράξῃς [illegible]

θέσθαι, τέκνον. See also a passage on the Heraclidae, [illegible] we shall produce in our observation on Suppl. 782.

V. 511. Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος· Ὑμᾶς δ' [illegible] ζειν οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν. In the old editions, these [illegible] conclude the speech of the Theban herald. Markland has [illegible] buted them to Adrastus, with the consent of one MS. [illegible] opinion they ought to be given to the Chorus, which [illegible] interposes a pair of iambics between two long speeches. [illegible] 193, 250, 332, 463. To Adrastus we give only the [illegible] παγκάκιστε, as in the common editions. As he is interrupted [illegible] Theseus, that interruption is made more properly after [illegible] words, than after two lines and a half.

V. 573. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. [illegible] dicitur ἑτέρους ἄλλους? Credam cum exemplum [illegible] dero. M. Aristophanes Θεσμοφοριαζούσαις B. Fr. 3. [illegible] τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

V. 641. Ὦ φίλτατ', εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις σέθεν, [illegible] ἀμφὶ Θησέως τάξιν. εἰ δὲ καὶ στρατὸς Σῶς ἐστ' Ἀθηνῶν, [illegible] ἂν ἀγγέλλοις φίλα. Read with Markland, Τήν τ' ἀμφὶ Θη[illegible] πρᾶξιν. So Aesch. Prom. 701. Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγο[illegible] νης. There are two difficulties in this passage which the edi[illegible] have not noticed. In the first place, we suspect that στρ[illegible] Ἀθηνῶν is not quite so legitimate an expression in Greek, [illegible] army of Athens is in English. Perhaps the difficulty might be [illegible] moved by reading στρατὸς — Ἀθάνας, authority for which [illegible] ration may be found in v. 601. Στράτευμα μὲν Παλλάδος κρ[illegible] σεται. But another difficulty remains, from which we are un[illegible] to extricate ourselves by so simple a process. When the new [illegible] a victory is brought, instead of expressing apprehensions for [illegible] safety of the victorious army, we should rather have expe[illegible] the old ladies of the Chorus to inquire after certain individ[illegible] in whose safety they might be supposed to take a particul[illegible] terest. Thus, in the Heraclidae, when the messenger brings [illegible] account of the defeat of Eurystheus, Alcmena immediately [illegible] whether her grandchildren are safe. v. 790. It is needless to [illegible] tiply examples of a practice, which has been regularly trans[illegible] ted from the days of Hercules to those of Lord Wellington. [illegible] the present instance, it appears to us that it was incumben[illegible]
452 the Chorus to appear very anxious respecting the fate of The[illegible] These things being premised, we venture to prognosticate th[illegible] the edition of Mr. Bothe, the words in question will be thus [illegible] presented: εἰ δὲ κοίρανος Σῶς ἐστ' Ἀθηνῶν. The answer of [illegible] Ἄγγελος agrees much better with this reading, than with [illegible] which extends the question of the Chorus to the whole a[illegible] Σῶς. καὶ πέπραγεν ὡς Ἄδραστος ὤφελε Πρᾶξαι, ξὺν Ἀργεί[illegible]

Ἰνάχου Στείλας, ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν. The son between Adrastus, who is present, and Theseus, is proper, if not polite. Mr. Bothe will not fail to re- hat Theseus is addressed by the title *Κοίρανε Ἀθηνῶν* ocles, Oed. Col. 1759. We hope that Mr. Bothe will to satisfy his readers respecting the process by which ers *ΚΟΙΡΑΝΟΣ* were corrupted into *ΚΑΙΣΤΡΑΤΟΣ*. ectural emendation is *perfectly* satisfactory, unless the f the common reading can be made apparent. We are hat the frequent corruption of *κοίρανος* into *τύραννος*; h one instance occurs in v. 1080 of the Iphigenia in will hardly be accepted as a confirmation of Mr. Bo- endation, which we have taken the liberty to anti-

32. *Θεοὺς νομίζω, καὶ δοκῶ τὰς ξυμφορὰς Ἔχειν ἔλασσόν τισάντων δίκην.* The adverb *ἔλασσον* requires us to *ξυμφορᾶς*, with Scaliger and others, according to the wn expressions, *ἄλις ἔχειν τοῦ δυσαγχεῖν, ῥᾴον ἔχειν ω, εὖ ἔχειν τῶν φρενῶν*, etc. See Valckenaer *ad Hip.* , Brunck *ad Oed. Tyr.* 709, etc. So Heracl. 379. *Μὴ συνταράξῃς Τὰν εὖ χαίρειν ἔχουσαν Πόλιν, ἀλλ' ἀνά-* he modern editions read, from the emendation of Bro- *ἂν εὐχαρίστως ἔχουσαν.* The reading of Aldus, *τὰν εὖ- ἔχουσαν*, approaches nearer to the truth.

39. *Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου, Μέτρια θέλον- ἐχρῄζομεν λαβεῖν.* Mr. Gaisford has admitted into the kland's conjectural emendation, *μέτρια τε δόντος. No- est usus*, says Markland, *δόντος pro* dare volente *vel* . It may be so: but we could have wished for a bet- iple of this *notissimus usus* than the words of Plutarch; *αὐτοῦ πολλὰ καὶ διδόντος, καὶ δεομένου λαβεῖν, οὐκ* . *Ἐδίδου*, indeed, frequently signifies *he offered*, but ve that *ἔδωκε* generally, if not always, signifies *he gave*. resent instance, we are inclined to retain the common

We are not partial to unnecessary alterations of the cept when proposed by ourselves, in which case we hem with great complacency. It may be observed, that dians love to join together participles, as in the two ow before us, without the conjunctive particles. So 7. *Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, Πολ- οίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, ἄγει.* Iph. Taur. 695. *Σωθεὶς ας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου Κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δά- ιν, Ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν, οὔτ' ἄπαις δόμος Πα- ῳμὸς ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν.* In this passage both Mark- Musgrave conjecture *ἔκ τ' ἐμῆς ὁμοσπόρου.* Ibid. 1379.

Κἂν τῷδε (δεινὸς γὰρ κλύδων ἔπειλε ναῦν Πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν ὥστε μὴ τέγξαι πόδα) Λαβὼν Ὀρέστης ὦμον εἰς ἀριστερὸν, Βὰς εἰς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν, Ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς. Markland proposes, without any necessity, *Βὰς δ' εἰς θάλασσαν.*

V. 763. *Οὐδεὶς ἐπέστη τῷδε δοῦλος ὢν πόνῳ. Φαίης ἄν, εἰ*
453 *παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.* In all the editions, these two verses are given to the *Ἄγγελος*. We believe rightly: but we also believe, that a verse is wanting, which ought to be interposed between them, and to be given to Adrastus. Of the two succeeding verses, the second alone ought to be given to the messenger, as in the common editions. *ΑΔ. Ἔνιψεν αὐτὸς τῶν ταλαιπώρων σφαγάς; ΑΓ. Κἄστρωσέ γ' εὐνὰς, κἀπάλυψε σώματα.* Markland in his notes, and Mr. Gaisford in the text of the present edition, assign both these verses to the Messenger. 'It could hardly have occurred to Adrastus,' says Markland, 'to ask whether Theseus himself had washed the wounds of the dead bodies.' We apprehend that the next preceding question of Adrastus, which we suppose to be lost, would make every thing clear, if it were preserved.

V. 882. *Παῖς ὤν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου.* One MS. reads *βίον*. See our observations on v. 87. Markland mentions, although not with approbation, the emendation of Reiske, *πρός τε μαλθακὸν βίον*. There can be little doubt, we think, that the poet wrote *καὶ τὸ μαλθακὸν βίου*, and that the present reading is formed from *καὶ πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου*, a very natural corruption of the original reading. The propensity of transcribers to add the prepositions without necessity, and also to omit the wrong word in verses which have more than the proper number of syllables, is well known.

V. 916. *Ἃ δ' ὢν μάθοι παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ Πρὸς χῆρας. Lege ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς.* Porson. The same correction is necessary in two passages of the second Iphigenia. V. 19. *Πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις Λάβῃ σφαγεῖσαν.* V. 1302. *Οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃ τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε.* So Soph. Trach. 415. *Οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.* No less than three examples of the same fault occur in the play just mentioned. I. v. 2. *Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις.* The Florentine edition of 1547 reads *θάνῃ*, which reading is also exhibited by Stobaeus, Tit. cv. p. 562. II. v. 164. *Χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν Χώρας ἀπείη, κἀνιαύσιον βεβώς.* Read *ἡνίκα* without the particle, which ought to be retained, if the Aldine reading, *χώρας ἀπίῃ*, were correct. III. v. 686. *Κἀμοὶ τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔ-*

ἄρων, Τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ Θερμῆς ἄθικτον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμὲ, Ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που. Read, Ἕως νιν ἀρτίχριστον.

V. 928. Τὸν Οἰδίπου τε παῖδα, Πολυνείκην λέγω. V. 1217. Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδην πατήρ. Read Πολυνείκη and Διομήδη. If the Attic form of these accusatives admitted the *N*, it is probable that some verses would be found in which the *N* could not be expunged without producing an unlawful *hiatus*. The old editions are very inconstant on this subject, as may be observed from the following examples, which we believe to be nearly all that are contained in the forty-four remaining Greek plays. I. Aesch. Theb. 1075. Τοὺς κλαόντας Πολυνείκην. This verse ends an anapestic system. II. Soph. Oed. Col. 375. Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων. III. Ant. 198. Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω. IV. Eurip. Phoen. 72. Φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα. V. Ibid. 76. Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός. VI. Ibid. 297. Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς. VII. Ibid. 639. Ἔξιθ' ἐκ χώρας. ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατήρ. VIII. Ibid. 1472. Οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορί. IX. Cycl. 578. Ἅλις 454
Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι. X. Aristoph. Nub. 355. Καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Here we may observe, that the addition of the *N* would vitiate the metre. XI. Vesp. 1280. Εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι δυμοσοφικώτατον. XII. Av. 513. Ὁ δ' ἄρ' εἱστήκην τὸν Δυσικράτη τηρῶν ὅτε δωροδοκοίη. XIII. Ibid. 1077. Ἤν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον. XIV. Lys. 103. Ἄπεστιν ἐπὶ Θράκης φυλάττων Εὐκράτην. XV. Ibid. 1092. Οὐκ ἴσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν. XVI. Thesm. 848. Οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται. XVII. Ran. 425. Τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω. XVIII. Eccl. 366. Ἀντισθένην τις παλεσάτω πάσῃ τέχνῃ. We subjoin Brunck's note: Ἀντισθένη. *Sic alter Reg. ut Suidas in* χεζητιάων. *Vulgo* Ἀντισθένην. We add a nineteenth example from the *Κρόνος* of Phrynichus, quoted by the Scholiast on Aristophanes, Av. 988. Βούλει Διοπείθη μεταδράμω καὶ τύμπανα.

V. 1044. φράζετ' εἰ κατοίδατε. Read κατείδετε. There is no such word as κατοίδατε in the Attic dialect. The second person plural of οἶδα is always ἴστε. In the present passage, κατεῖδον is on all accounts better than κάτοιδα. *Tell me if you have seen her.*

V. 1066. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς. *Omnino lege* εἰς πολλούς. PORSON. When οὐ μή is prefixed to the future, in the sense of prohibition, we conceive that a note of interrogation ought to be added. In the preceding verse, the

words οὐ μὴ ἐρεῖς, the literal translation of which is *will yo*
not speak, are equivalent to μὴ ἐρῇς, in the same manner a
the words οὐκ ἐρεῖς, when pronounced interrogatively, signif
shall.*)

V. 1077. *Μετάλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, Μέρος, καὶ σ*
[*καὶ*] *πόλις ἅπα τλάμων.* We have added a syllable on accou
of the metre.

455 V. 1097. Read: *Ἦ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλο*
Ἥβαια πρὶν γ' ἰδεῖν, ὅτ' ἦν καὶς ἥβα μοι. Ἀλλ' οὐκέτ' ἐστὶν
γ' ἐμὴν γενειάδα Προσάψετ' ἂν στόματι, καὶ κάρα τόδε Κατεῖ
χυρεῖν; Formerly delightful to behold.

V. 1123—1168. There can be no doubt, that Markland i
quite right in depriving Iphis and Evadne of all participatio
in this dialogue, and quite wrong in permitting Adrastus to ope
his lips in it. The verses ought to be distributed between *XO*
POΣ and *ΠΑΙΔΕΣ*, but it is not easy to assign exactly th
parts of the grand-mothers and the grand-children, as they fre-

---

*) For examples of this kind of negative imperative, see Aesch.
Theb. 252. Soph. Trach. 980. Eurip. Med. 1151. Hippol. 218, 6
Androm. 758. Bacch. 343, 791. El. 583, 982, (*Οὐ μὴ κακισθεὶς, μὴ*
ἀνανδρίαν πάσει;) Aristoph. Ach. 166. Nub. 296, 567, 505. Vesp. 39
Thesm. 1108. Ran. 298, 462, 524. When of two futures in the same
sentence, the first is preceded by *οὐ*, and the second by *μὴ*, the first
commands and the second prohibits. So Hippol. 498. *Ὦ δεινὰ λέξω',*
οὐχὶ συγλήσεις στόμα, Καὶ μὴ μαθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους; So
also Soph. Oed. Tyr. 637. Trach. 1185. Aj. 75. Eurip. Hel. 446. Ari-
stoph. Eccl. 1144. On the other hand, we believe that *οὐ μὴ* pre-
fixed to the subjunctive is equivalent to a negative future, as in Iph.
Aul. 1465. *Κλ. Ὦ τέκνον, οἴχει*; *Ιφ. καὶ πάλιν γ' οὐ μὴ μόλω. Kl.*
and I shall never return. So also Iph. Taur. 18. *Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ*
ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς, Πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἀρτέμιδι Λάῳ
σφαγεῖσαν. Mr. Gaisford reads *ἀφορμίσει.* The future is *ἀφορμιεῖ.*
Notwithstanding the authority of Dawes and others, we believe that
in this sense the subjunctive is more proper than the future, and
that there is no difference between the subjunctive of the first aorist
and that of the second. We must not conceal, however, that in the
fortyfour remaining Greek plays, there are three passages which we
are not able to reconcile with our notion of the two different uses
of the particles *οὐ μή*. I. Soph. Oed. Col. 176. *Οὗτοι μήποτέ σ' ἐκ*
τῶνδ' ἑδράνων, Ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει. Here we cannot read *ἄξῃ*,
because, as we have already observed, *ἄγω* has no other aorist than
ἤγαγον. *Ἀγάγῃ*, the reading of the Vatican MS., is incompatible
with the metre. We have sometimes suspected *ἄρῃ* to be the true
reading. Compare v. 264, 558. II. El. 1052. *Ἀλλ' εἶσιθ'. οὔ σοι μὴ*
μεθέψομαί ποτε, Οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς. The subjunctive
μετάσχωμαι is too unlike the future to be substituted for it on
mere conjecture. We suspect that the poet wrote, *οὗτοι σοι μεθέ-*
ψομαί ποτε. Compare Eurip. Suppl. 1068. Heracl. 439. III. Aristoph.
Ran. 508. *μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἐκπεπληγότ'.*
Perhaps *οὐ* may be omitted. Compare Av. 195. Eccl. 1000.

quently interrupt each other. So v. 1152. *ΠΑΙ. Ἐτ' εἰσορᾶν σε, πάτερ, ὑπ' ὀμμάτων δοκῶ. ΧΟ. Φίλον φίλημα παρὰ γέννυ τιθέντα σόν. ΠΑΙ. Λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν. ΧΟ. Ἄφρι φερόμενον οἴχεται. ΠΑΙ. Δυοῖν δ' ἄχη, ματέρι τ' ἔλιπες. ΧΟ. Οἵ τ' οὔποτ' ἄλγη πατρῷα λείψει.*

V. 1148. *Ἄλις ἀλγέων πάρεστί μοι. Pro πάρεστί μοι codd. A. B. μοι πάρεστι.* M. This variety leads us to suppose, that μοι is an interpolation. Read, *Ἄλις τῶνδ' ἀλγέων πάρεστι.* So v. 86. *Θανοῦσα τῶνδ' ἀλγέων λαθοίμαν.* Hippol. 366. *Ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων.* Add, Tro. 579.

V. 1179. *Τί δῆτ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή;* Read, *Τί δῆτ' ἔδ' ὑμῖν.*

V. 1195. *Ἐν ᾧ δὲ τέμνειν χρὴ σφάγιά σ', ἄκουέ μου.* Although we are satisfied that Milton wrote, *And Tiresias, and Phineus, prophets old,* not, *And Phineus, and Tiresias, prophets old,* we suspect that Euripides wrote, *Ἐν ᾧ δὲ τέμνειν σφάγια χρή σ', ἄκουέ μου.* So v. 1205. *Ἵ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τροπὰς φόνου.* Iph. Taur. 40. *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει.* Ibid. 280. *Θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.* Heracl. 573. *Καὶ δὴ παρῆπται σφάγια τάξεων ἑκάς.* We wish that it were in our power to improve the rhythm of the following verse by any transposition of the words: Iph. Taur. 566. *Ἑλλῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.*

V. 1221. *Πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἥξετ', ἐκτεθραμμένοι, Σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες.* We prefer the old punctuation, *ἐκτεθραμμένοι σκύμνοι λεόντων,* which Markland has silently altered. Portus, however, whose version is retained by Barnes, agrees with Markland: *Ubi enim creveritis, venietis acerbi ipsis* tanquam *catuli leonum, expugnatores urbis.* *) These

*) We observe that Markland constantly attributes this Latin version to Canter. Markland was deceived by the title-page of the Geneva edition of 1602: *Euripidis Tragoediae quae extant. Cum Latina Gulielmi Canteri interpretatione.* The Latin translation which appears in this edition is copied *verbatim* from the edition of Commelinus, which was printed at Heidelberg five years before. In the title-page of the Heidelberg edition the following words occur: *Latinam interpretationem M. Aemilius Portus, F. P. C. F. passim ita correxit et expolivit ut nova facie nitidoque cultu nunc primum in lucem prodeat.* The Latin version which Portus corrected and polished, was that of Gaspar Stiblinus, printed in the Basil edition of 1562. The Geneva editor has also suppressed poor Portus's dedication, in which he mentions the translation as his own work. It may be presumed that the name of Canter was introduced by the Geneva bookseller, in order to promote the sale of the edition. In the Geneva edition of Stobaeus, printed in the year 1609, the name of Gesner is carefully suppressed, probably with the intention that Canter, who really translated the *Eclogae*, might pass for the translator and

456 *minutiae* are very apt to escape the attention of an editor, particularly when a tolerable sense is produced by the punctuation which he finds already established. The following passage of Sophocles, for instance, is printed in every edition with a comma after the word δυσσεβέστατον: Aj. 1293. Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων κρεῶν.

---

editor of the whole work. We see, therefore, that the booksellers knew the value of a name two hundred years ago quite as well as at present. Here we may remark, that the tradesmen of Geneva have long been celebrated for *finesse*. 'The public justice of the city is quick and good, and is more commended than the private justice of those that deal in trade: a want of sincerity is much lamented by those that know the town well.'—Burnet's Travels, p. 9, ed. 1724.

P. ELMSLEY'S

EVIEW OF HERMANN'S SUPPLICES.

(Classical Journal N. XVI.)

---

ng to a kind of promise made in the fifteenth Num- 417
ıe Classical Journal, we now present our readers with
ınt of Mr. Hermann's edition of the Supplices of Euri-
It bears so great a resemblance to his edition of the
Furens, of which we have already given an account,
have less to say on the present than on the former oc-
before we proceed to the consideration of particular

Referring to our general observations on the edition
lercules Furens, we have only to observe of the edi-
the Supplices, that it is, upon the whole, rather su-
ı merit to its predecessor. It discovers fewer marks of
ition; and the notes which accompany it, are some-
ore copious, frequent, and satisfactory.

s to be regretted, that it was not in Mr. Hermann's po-
avail himself of the notes of Porson on this tragedy,
the other valuable additional matter contained in the
ression of Markland's edition, which was printed at Ox-
ler the superintendance of Mr. Gaisford. Like the edi-
Aeschylus by Turnebus and Robortellus, these two edi-
the Supplices were printed in the same year, without
earance, as far as we can observe, that either editor
ire of the publication of another edition in a different
the world. To point out the new readings of any im-
which are common to these editions, is one of the du-
:h we have imposed upon ourselves in the preparation
resent article.

: volume which was printed under the direction of Mr.
, contains, as the reader probably knows, not only the
s, but also the first and second Iphigenia, with the an-
s of Markland. A criticism on this volume appeared in
rteenth Number of the Quarterly Review, in which a
able number of conjectural emendations of the text of
ree tragedies was proposed. Some additional emenda- 418
re proposed in the fifteenth Number. Although Mr. Her-
edition of the Supplices was published several months

before the fourteenth Number of the Quarterly Review, it was probably unknown to the author of the criticism in question, who has in several instances proposed corrections as his own, which appear in Mr. Hermann's text or notes. In the following pages, it is our intention to notice all such corrections in their proper places. But it is not our intention to notice all Mr. Hermann's corrections. We shall content ourselves with selecting those which are most remarkable, and those which seem to afford us an opportunity of contributing our mite of information to the general stock of knowledge in this department of literature.

Specious emendations of former critics are not so frequently passed over unnoticed in Mr. Hermann's edition of the Supplices, as in his edition of the Hercules Furens. At the same time, it appears to us, that Mr. Hermann's text of the Supplices might be improved in several instances, by receiving into it the reading which is exhibited in the note. After Mr. Porson's observations on v. 166. of this tragedy (*Suppl. praef. ad Hec.* p. xxxi.), we certainly expected that the reading of every future edition would be, *Πολιὸς ἀνὴρ, τύραννος ἰσοδαίμων πάρος*. If the reader will attentively examine Mr. Porson's arguments in favor of *ἰσοδαίμων*, we think that he will agree with us in considering Mr. Hermann's preference of *εὐδαίμων*, the reading of the manuscripts, as an instance of no small perversity of judgment. Perhaps it may be said, that in this instance Mr. Hermann's judgment was warped by the recollection of Mr. Porson's sarcasms *), and that if the same emendation had been proposed in the same words by Markland, Reiske, or Musgrave, he would have adopted it without hesitation. But Markland, Reiske, and Musgrave, all concur in reading, v. 27. *Μόνῳ τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ, Πόλει τ' Ἀθηνῶν*. Yet Mr. Hermann expressly rejects this emendation, which appears
419 to us to be indubitable, and retains the common reading, *Μόνον τόδ' ἔργον*. In the following pages, we shall seldom bring forward errors of this kind, except when we think ourselves able to make some addition to the arguments in favor of a reading which Mr. Hermann rejects.

We observe nothing in Mr. Hermann's preface to the Supplices, which calls for particular animadversion, except one pas-

*) By way of example, the reader may compare the passage which begins with the words, *Verum, quantumvis hanc veniam poetae tetrametri iambici* (p. xliii.), with pp. 176. 177. of Mr. Hermann's book *de Metris Poetarum Graecorum et Romanorum*. Perhaps the open abuse contained in Mr. Porson's note on Med. 675. was less distasteful to the patient, than the indirect derision of this passage.

age, which might serve as a text to a very curious critical discourse. We had drawn up some pages of a commentary on this passage, which we think it expedient to cancel, partly on account of the great length of this article, and partly because Mr. Hermann refers to a tract written by himself, which we have never seen, and are not able to procure.

We have nothing farther to premise, before we proceed to business, except to request the indulgence of the reader for any involuntary plagiarisms which may be detected in the following pages. No person except a regular working critic can be aware of the difficulty of avoiding such plagiarisms; a difficulty which has increased during the last twenty years with as great rapidity as the national debt. To read over all the Greek criticism which issues from the presses of England and Germany, with the faint hope of finding in a large volume two or three ingenious observations relating to our present purpose, is a task to which the brazen-entrailed Didymus himself, if he were now alive, would hardly be competent. We never see a list of new publications from Leipzig, without regretting that leaden age of criticism, in which every thing relating to the emendation and illustration of the Greek tragedians, might be found in "the mild limbo of our father Heath," and the writings of four or five Dutch professors. In these evil days, and in a slight performance like the present article, all that can be reasonably expected of us is, that we shall not propose as our own, any thing which is contained in the common and obvious sources of information.

Vv. 42—86. The first song of the chorus is divided into three strophes and three antistrophes. The first four of these six divisions were never discovered to be antistrophic, until Musgrave collated the *liber Puteani*, in which the strophes and antistrophes are distinctly marked. In the common editions, these four divisions make twenty-nine verses. If the first verse had been divided into two, the Aldine text and arrangement might have been retained, without altering or displacing a syllable on account of the metre. Instead of thirty verses of many sorts and sizes, Mr. Hermann exhibits forty dimeters of the three following descriptions: I. ⏑⏑——|⏑⏑——| II. ⏑⏑——|⏑⏑—| III. ⏑⏑—|⏑⏑——| There are twenty-two verses of the first kind, ten of the second, and eight of the third. With one very slight difference, occasioned by a difference in the reading, Mr. Hermann's arrangement exactly agrees with Mr. Gaisford's, who received it from Dr. Burney.

V. 42. *Ἱκετεύω σε, γεραιὰ, | γεραιῶν ἐκ στομάτων, πρὸς | γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν, | ἄνα μοι τέκνα λῦσαι | φθιμένων νεκύων.*

σὲ | κατάλευστον μέλη | θοιμάσιν λοισμαλεῖ θηρ|σὶν ὀρείοισι βορὰν. *Recte hoc* [φθιμένων νεκύων, κ. τ. λ.] *interpretatur Brodaeus, e caesorum sepultura carentium strage.* Hermann. This interpretation is so exceedingly harsh, that we agree with Musgrave in considering the common text as corrupt, although we do not agree with him in reading στέρν᾽—νεκύων instead of τέκνα—νεκύων. As we are unable to propose a correction, we should have passed over this passage in silence, if we were not desirous of mentioning, that the fourth line, in which the difficulty lies, ought to begin with a consonant, on account of the preceding short syllable, which ought to be made long by position. The whole strophe is to be scanned as one verse. Mr. Hermann does not mention the Aldine reading, ἄνομοι τέκνα δύσει, which, to say the truth, does not much assist us in our endeavours to discover an emendation.

V. 50. Ῥυ|σὰ (*δυσὰ Herm.*) δὲ σαρκῶν πολιτῶν | καταδρύμματα χειρῶν. *Recte Ernestius in Lexico Graeco* [*monente Hecker*] καταδρύμματα *pro vulgato* καταδρύματα. Hermann. The theme is καταδρύπτω. The Quarterly Reviewer mentions a similar error, λελειμένος for λελειμμένος, which was introduced into v. 774. of this play by the printer of the Basil edition of 1551, and is retained in all the subsequent editions prior to that of Musgrave. Many editions also read λελειμένος, v. 904. In the passage before us, the Quarterly Reviewer proposes καταδρύμματα χειροῖν, meaning, we presume, that χειροῖν shall be considered as the dative. Perhaps a similar alteration may be made with propriety in the following passage: Phoen. 69. Τὰ δ᾽ εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους Ἐνυὰς θεοὶ παίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ. Although the genitive οἰκούντων may be defended, we prefer the dative οἰκούντοιν. Compare Aesch. Theb. 806. Τὰς δ᾽ ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης Ἄναξ Ἀπόλλων εἶλε, Οἰδίπου γένει Κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.

V. 59. Παράπεισον δὲ σὸν, ὃν λισ|σόμεθ᾽, ἐλθεῖν τέκνον Ἰσμη|νὸν, ἐμάν τ᾽ εἰς χέρα θεῖναι | νεκύων θαλερῶν σώ|ματα λάϊνον τάφον. *Libri* σώματα λάϊνον τάφον. *Brodaeus, Barnesius, Heathius, Marklandus* λάϊνον εἰς τάφον. *Vulgatam lectionem una littera mutata et syllaba una repetita sic emendandam puto,* σώμαθ᾽ ἁλαίνοντα τάφου. Hermann. We omit the remainder of the note, in which Mr. Hermann endeavours, without much success, to prove, that the three words σώματ᾽ ἁλαίνοντα τάφου signify *bodies deprived of burial.* We read, σῶμα ταλαίνας ἄταφον. The order is, ἐμάν τ᾽ εἰς χέρα ταλαίνας. So τὸν ἐμὸν ἔχει μόχθον ἀθλίας v. 921. Many similar expressions are collected by Valckenaer, *ad Phoen.* 1518, 9. With

421

egard to σῶμα for σώματα, compare Herc. 702. χρόνος γὰρ δη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλασιν. So also Med. 1108. Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Ve agree with Brunck and Matthiae in considering this as the ue reading. Compare also v. 273. of this play: Τέκνων—— ομίσαι δέμας.

V. 68. Ἱκετεύω, τὸν ἐμὸν παῖ|δα τάλαιν', ἐν χερὶ θεῖναι | ἐκυν, ἀμφιβαλεῖν λυ|γρὰ μέλη παιδὸς ἐμοῦ. *Legebatur νέκυ'. mendarunt Marklandus et Reiskius, caetera non omni ex parte ecte constituentes.* || *Legebatur παιδός γ' ἐμοῦ, et in Marklandi odice C. qui hic valde interpolatus est, παιδὸς δὴ ἐμοῦ.* Her-ann. In all the editions before Mr. Gaisford's, the words ἐκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμοῦ, make one line. he particle seems to have been inserted for the purpose of aking a trimeter iambic, which is to be scanned as follows: ⏑—|⏑⏑—|—⏑|⏑—|⏑—|⏑—. In our note on v. 1210. f the Hercules Furens, we had occasion to mention the vio-nt propensity of the transcribers to convert verses of other easures into trimeter iambics. An example or two of that ropensity will not be misplaced on the present occasion. I. urip. Or. 141. Τιθεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Mr. orson restored τίθετε. If he had also read μὴ 'στω κτύπος, e would have been under no necessity of converting τίνα δὲ υμφορὰν into τίνας δὲ συμφορὰς v. 154. II. Hel. 692. Οὐκ στι μάτηρ, ἀγχόνειον δὲ βρόχον. Erfurdt (*ad Soph. Aj.* 1109.) oes not very well know what to make of this verse, *strophis ondum restitutis.* A learned countryman of our own, who as attempted to restore the strophes, changes δὲ into γάρ. Ve read, Οὐκ ἔστι μάτηρ, ἀγχόνιον δὲ βρόχον. The metre is e same as that which Mr. Porson mentions in his preface to e Hecuba (p. xii.) as occurring frequently in the first choral le of the Ajax. It also occurs several times in the Andro-ache. See v. 767. etc. 1010. etc. See also Alc. 879. 896. el. 1113. 1132. Ion. 768. 770.

V. 71. Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται, γόων γόοις | διάδοχος. ἀ-νῦσιν προπόλων χέρες. *Optime Marklandus hos versus Aethrae ibuit.* Musgrave. Mr. Hermann justly observes (p. xviii.), at the chorus ought not to be interrupted in this manner by e of the persons of the drama. He prefixes to v. 71. the le ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΘΕΡΑΠΑΙΝΩΝ, and supposes that e four first divisions of this ode are sung by the mistresses, d the two last by their maids. The mention of the mistres-s and their maids reminds us of a small difficulty relating to 42
e chorus of this tragedy. It is well known, that the tragic orus consisted of fifteen persons; whereas seven Argive la-

dies, with a maid each, amount to no more than fourteen. Mr. Hermann thinks, that as the chorus stood drawn up in five ranks, each rank consisting of three persons, the middle place of the middle rank might be left vacant without attracting the observation of the spectators. The objection to this supposition is, that the fraud would infallibly be detected, as soon as these afflicted mothers and their afflicted companions began to beguile their sorrows with a dance. We are inclined to believe, that one of the ladies was allowed two maids. Mr. Hermann mentions this supposition, but rejects it as an invidious distinction. It seems to us, that this distinction might have been allowed to queen Iocasta, without exciting the indignation of her six companions. We assure the reader, that this question respecting the fifteenth χορευτὴς, is discussed by Mr. Hermann with perfect gravity, pp. xvi. xvii.

V. 95. *ἔκ τε γὰρ γερασμίων Ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ, Κουραὶ δὲ καὶ πεπλώματ' οὐ θεωρικά. Non opus Marklandi conjectura κουραί τε.* Hermann. To us the alteration appears to be absolutely necessary. We are not of the number of those who read in the twentieth verse of the Iliad, *Παῖδα δέ μοι λῦσαί τε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.* Mr. Hermann, however, thinks so differently from us, that he mentions this passage in his preface (p. xi.), as one of those in which his reasons for retaining the common reading are too evident to require explanation. He also retains *λαμπρὸν δὲ* v. 222. *εὐδαιμονοῦντας δ'* v. 225. *καλὸν δ'* v. 373. *ὃς οὐδὲ* v. 523. *νεκροὺς δὲ* v. 524. *ὁ δ' ὄλβιός νιν* v. 554. and perhaps a few other similar errors, if, indeed, *δὲ* is erroneous in every one of these instances. The only instance of the opposite fault which we have noticed in his edition, is *ζητῶν τ'* v. 1038. The passage before us did not occur to Mr. Porson, when he objected to *ἔκ τε γὰρ* in the following passage of the Troades: v. 770. *Δαίνυσθε τοῦδε σάρκας. ἔκ τε γὰρ θεῶν Διολλύμεσθα, παιδί τ' οὐ δυναίμεθ' ἂν Θάνατον ἀρῆξαι.* His words are: *Si τε et γὰρ conjuncta alibi in Euripide exstarent, hunc locum sanum faterer. Lege ἔκ του γὰρ θεῶν* (*Adversar.* p. 264.). Mr. Burges also reads *ἔκ του γὰρ θεῶν.* We are unable to divine Mr. Porson's meaning, when he appears to dispute the propriety of *γὰρ* after *τε.* See Soph. Ant. 1168. Eurip. Hec. 14. Med. 473. Suppl. 552. etc. To our conception, *ἐκ θεῶν διολλύμεσθα* is a much more proper expression in the mouth of a Trojan princess, than *ἔκ του θεῶν διολλύμεσθα.*

V. 135. *ΘΗ. Ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας; ΑΔ. Τυδεῖ γε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαγενεῖ. Vulgo Τυδεῖ τε. Hoc τε*

dd. Paris. omittunt. Hermann. The Quarterly Reviewer eads *Τυδεῖ γε.*

. 149. *Ὁ δ' Οἰδίπου παῖς τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών; Ad-* 423
αῖς, quod deerat. Et sic jam Erfurdtius ad Ajacem p. Hermann. So also Mr. Porson and Mr. Gaisford.

. 152. *ΑΔ. Ἀλλ' οἱ μένοντες τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν. ΘΗ. σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται.* This passage is truipidean, and may be compared with the passage in which , believing that her husband's nephew is about to cut n throat, is represented as taking possession of his efefore he is dead. See Porson *ad Or.* 1106. Oedipus, it happening to die while Polynices was absent from home, s took advantage of this circumstance to cheat his bro- his lawful share of their common father's private pro- Euripides loves to descend to particulars in this man- But we must observe, that although Euripides would prohave preferred the tragedy of George Barnwell to that beth, he is not answerable for the general fact, that the box of Oedipus, rather than his sceptre, was the original of contention between his two sons. This is the unvaryguage of the lofty Aeschylus, in his *Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.* . 717. 733. 794. 823. 909. etc. So also Hesiod v. 161. ς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ, *Τοὺς μὲν ἐφ'* ῳ *Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ, Ὤλεσε μαρναμένους ΜΗΛΩΝ* ἰδιπόδαο· *Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα Θα-* *Ἐς Τροιὴν ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.* Sophocles oth dignity and probability to the fable, by represenolynices as expelled from his father's throne by one of evolutions, which, even in modern times, frequently the sceptre from the hands of the lawful heir to those more popular member of the royal family. See Oed. . *seqq.* 1292. *seqq.* 1354. *seqq.* The story of the agreeign by turns, and of the violation of that agreement ocles, which appears in the Phoenissae of Euripides, was invented by Euripides.

154. *Ταυτὶ διδάξων* (*δικάζων codd.*) *ἦλθον, εἶτ' ἀπωλόMarkland proposes, *Ταῦτ' ἐκδικήσων.* Mr. Hermann reads, *ἐκδικάζων.* We prefer this reading, as there are two aus for the compound *ἐκδικάζω* in this play, vv. 1151. 1214. first of these passages, *ἐκδικατὰν*, the reading of all the before that of Markland, is a mere barbarism, as is *σει* with the third syllable long, Med. 157. There would n to hesitate between *ἐκδικαστὰν* and *ἐκδικητὰν*, if the mats did not conspire in favor of the former reading.

V. 168. *Τί δὲ πλέον; ἦλθον Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν. Porsonus in suppl. praef. ad Hec. p. xxxvii. [xl.] citat τί πλεῖον. Idem γε ex codd. addendum monuit, omissum in edd.* Hermann. The note of interrogation precedes *πλέον* in all the editions prior to that of Markland. Whether we read, *Τί δέ; πλέον—Τί δὲ πλέον;*—or, *Τί πλεῖον;*—we are unable to explain these words. Is *πλεῖον* ever used adverbially by the tragic poets?

V. 198. *Ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω, Πλείω τὰ χρησθαὶ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.* So Andocides *περὶ τῶν Μυστηρίων* p. 8. *ed. Reisk. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες, πολὺ τὴν ἐναντίαν τούτοις γνώμην ἔχω.* The opinion respecting the commodities of human life, which Euripides here opposes, had probably been maintained at the preceding feast of Bacchus by some successful competitor for the prize.

V. 248. *Καίρων ἔθι δὴ μὴ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς Αὐτὸς, πιέζων τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν; Exhibui [cum Musgravio] lectionem codicum. Aldina, Καίρων ἔθι. μὴ οὐ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς. Scribendum videtur: Καίρων ἔθ'. εἰ δὲ μὴ βεβούλευσαι καλῶς Αὐτὸς, πιέζειν σὴν τύχην ἡμᾶς τί δεῖ;* Hermann. We believe this to be the true reading. Compare Alc. 896. *συμφορὰ δ' ἑτέρους ἕτερα | πιέζει φανεῖσα θνατῶν.*

V. 250. *Ἥμαρτεν· ἐννοίαισι δ' ἀνθρώπων τόδε Ἔνεστι, συγγνώμην δὲ τῶνδ' ἔχειν ἐχρῆν. V.* 250. *Libri ἐν νέοισι. Recepi emendationem Musgravii. V.* 251. *Mutavi τῷδ' in τῶνδ'.* Hermann. This is a passage of considerable difficulty. If we retain the common reading and interpretation, it is not a little strange, as the commentators have observed, that Adrastus, who has just called himself a grey-headed man (v. 166.), should be represented by the chorus as deserving forgiveness on account of his youth. Although Euripides is marvellously addicted to the practice of contradicting himself, we cannot call to mind any example of that practice, which can be compared with the instance now before us. Allowing the poet to have committed so gross a blunder in preparing his play for the stage, the personal appearance of Adrastus in the representation would certainly have prevented that blunder from being perpetuated in the copy which was published. Although Musgrave pronounces his emendation to be *not inelegant*, it possesses no charms in our eyes. We are rather inclined to agree with Markland, who proposes the following interpretation: *Sit quidem ut peccaverit Adrastus: attamen non tam in eo culpa hujus peccati residet, quam in juvenibus, qui eum ad hoc bellum impulerunt, huic autem veniam dari aequum est.* See vv. 160. 232. As Theseus has just been inveighing against Adrastus's

424

ellore, perhaps the passage before us would be im-
reading ἥμαρτον in the plural. With the exception
in which Adrastus's hoary locks are mentioned,
, τύραννος ἰσοδαίμων πάρος, we find no expression
from which it can be inferred that Adrastus is an
le is never spoken of by himself others in the same
phis in this play, Tyndareus in the Orestes, Oedi-
'hoenissae, Creon in the Medea, Pheres in the Al-
is in the Andromache, Cadmus and Tiresias in the
laus in the Heraclidae, and Amphitryon in the Her-
stus, it is true, has two married daughters, and
hat account, to be considered as past the hey-day.
. This, however, is a circumstance, which, in
ty, neither Euripides nor his audience would take
ration. At the same time, we are not prepared to
the verse in question has crept into its present
m the margin.

Ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, σ' ἀφίγμεθα, Οὗτοι μὴν ἑμῶν κακῶν. Addidi pronomen σ' cum Musgravio. transponunt Scaliger, Heinsius, Barnesius, non sine magna specie veri. Melior tamen vulgata HERMANN. In favor of the transposition, it ought to
d that in all the editions prior to that of Musgrave,
the speaker is prefixed to the verse *Οὗτοι δικαστὴν ed. Bas.* 1562.) *εἱλόμην ἐμῶν κακῶν.* The following
hucydides seems also to favor the opinion of Scaliger,
Περδίκκας δὲ οὔτε δικαστὴν ἔφη Βρασίδαν τῶν σφετέ-ων ἀγαγεῖν, μᾶλλον δὲ καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀπο-λων· ἀδικήσειν τε, κ. τ. λ.

Τέκνων τεθνεώτων κομίσαι δέμας, ὦ μελέα 'γώ. Sic et Reiskius. Vulgo τε θνατῶν. HERMANN. The
eviewer observes, that the participle *τεθνεώς* is not
pides. It is used by Aeschylus Choëph. 680 *Τεθνεῶτ'
ἐ· μηδαμῶς λάθῃ.* Little dependance, however, can
a single passage in so corrupt a play, particularly
no reason why the poet should not employ the com-
θανόντ'.

Λάβετε, φέρετε, πέμπετε, | κρίνετε ταλαίνας χέρας
. Hermann reads, *Λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετε
ερὸς γεραιᾶς.* He refers to Hec. 62. where nearly the
occur. Mr. Hermann ought to have recollected, that
ρετε, although very properly used by Hecuba, who
helped to stand upright, is altogether misplaced on
ccasion, where the chorus is about to kneel to The-

sens. The true reading, *πέμπετε, κλίνετε*, was proposed by Reiske. As Markland says that he does not understand either *κρίνετε* or *κλίνετε*, we beg leave to mention, that *κλίνετε* means *lay me down*, as *ἀείρετε* means *raise me up*. Old people and fat people are as willing to be helped to kneel, as to be helped to rise. The same expression, *κλίνατέ με*, is used by Alcestis (v. 268.), when she is tired with standing, and wishes to lie down.

V. 277. *Πρός σε γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι, | ἅπτομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν | οἰκτῖσαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν.* We mention this passage merely on account of the words *Ἑλλάδι* and *δειλαίαν*, which we would gladly exchange for a pair of spondees. With regard to *Ἑλλάδι*, we have observed another example of the same fault. Tro. 806. *Τὰ*
426 *πάροιθ', ὅτ' ἔβας ἀφ' Ἑλλάδος.* V. 819. *Φονία κατέλυσεν αἱμά.* In this passage, the word *αἱμὰ*, which ends the antistrophe, ought to answer to the word *Ἑλλάδος*, which ends the strophe. The critics have attacked *αἱμὰ*, whereas, in all probability, their artillery ought to have been directed against *Ἑλλάδος*. Perhaps *ἀφ' Ἑλλάδος* is a gloss for *ἀπ' οἴκων*. We should prefer an emendation, which we might apply to the passage before us. In the next verse, perhaps the true reading is *δειλάν*. The reader recollects the verse of Alcaeus, *Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχουσαν*. Whether the Attic poets ever use *δειλὸς* in this sense, instead of *δείλαιος* or *ἄθλιος*, is a question which we cannot immediately answer.

V. 296. *Αἰσχρόν γ' ἕλεξας, χρῄσθ' ἔπη κρύπτειν φίλοις. Sic emendavi vulgatam χρῄσθ' ἐπικρύπτειν.* HERMANN. Mr. Hermann says of this verse in his preface (p. ix.), *si quis de emendandi necessitate dubitaret, moneri poterat, ut Porsonum consuleret ad Orest.* 64. *et quae nuper accurate disputavit Erfurdtius ad Ajacem* v. 1109. [1100. *Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.*] Mr. Hermann *aliud agebat*, as the phrase is, when he wrote these words. Erfurdt's disputation is confined to those cases, in which, as in the case before him, the syllable which is lengthened, and the mute and liquid which lengthen it, are contained in different words.*) In Erfurdt's note on Oed. T. 635. [640.] he defends the practice, in opposition to which his authority is cited by Mr. Hermann. Mr. Porson's words are as follow: *Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος*

*) Erfurdt does not notice Eurip. El. 1058. *Ἆρα κλύουσα, μῆτερ, εἰς' ἔρξεις κακῶς;* Read, *Ἆρ' εὖ λέγουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς;* See Mr. Fox's Letters to Mr. Wakefield, in their Correspondence, pp. 89. 105. The other instances produced by Mr. Fox, either are corrected in Erfurdt's note, or do not stand in need of correction.

2. [*Hec.* 492. *Bacch.* 13.] *Eadem parsimonia in augmen-*
lucendis utuntur, ut in ἐπέλωσεν sup. 12. [*ἀπέθρισεν v.*
ελῆσθαι Soph. Elect. 366. *Rarior adhuc licentia est, ubi*
itio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι Phoen. 589. The ne-
of emendation in the verse now before us, cannot be col-
rom these words. The following iambic, trochaic, and
ic verses may be produced in defence of the common read-.
Aesch. Prom. 24. *Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος.*
1086. *Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα.* III. Theb. 1068.
οβοῦμαι κἀποτρέπομαι. Perhaps these two instances ought
been omitted, not only because the laws of the anapestic
re not so rigid as those of the iambic and trochaic metres,
because the words *ἀντίπνουν* and *κἀποτρέπομαι* cannot be
ed in this measure, unless their second syllables are
ned. This is a consideration, indeed, to which many of
rties taken by the tragic and comic poets are to be attri-
Mr. Gaisford, in his notes on Hephaestion (p. 218.), 427
e two following instances of a licence which is very rarely
Eurip. Iph. A. 68. *Δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα.*
Ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινά; μνηστεύω γάμους. The poet
o have been of opinion, that the impossibility of employ-
words *μνηστήρων* and *μνηστεύω* after a long syllable,
be accepted as a sufficient apology for his violation of the
y rules of quantity. These two verses will not defend the
a reading of Soph. Trach. 1136. *Ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε,*
μνωμένη. IV. Pers. 217. *Εἶτι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ'*
πὴν λαβεῖν. V. Soph. Oed. T. 640. *Δρᾶσαι δικαιοῖ, τοῖνδ'*
νας κακοῖν. So Mr. Elmsley. The common reading is,
κοκρίνας κακοῖν. As the reading is uncertain, this instance
ot to be insisted on. VI. Phil. 30. *Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ*
θεὶς κυρῇ. VII. El. 1193. *Τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προ-*
βροτῶν; VIII. Eurip. Phoen. 589. *Ὦ θεοί, γένεσθε τῶνδ'*
τοι κακῶν. IX. Hippol. 715. *Καλῶς ἐλέξαθ', ἓν δὲ προ-*
σ' ἐγώ. See Mr. Monk's note. X. Iph. T. 51. *Δόμων πα-*
ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας. XI. Tro. 995. *Χρυσῷ ῥέουσαν*
; κατακλύσειν. XII. Hel. 411. *Λιβύης τ' ἐρήμους ἀξένους*
ομάς. XIII. Herc. 821. *Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημά-*
We know not whether it is worth while to mention, that
:ond syllable of *Ἀμφιτρύων* is long in two verses of this
, 278. 315. XIV. *Fragm. incert.* 166. *Τέκνον, περιπλά-*
ῳ λοιπῷ πατρί. Half of these fourteen instances are left
:ed by Erfurdt, in his note on that which occurs in the
s Tyrannus. As several of the fourteen may be got rid of
t much difficulty, the following question naturally arises.
:e get rid of the whole collection, at the expense of a few

violent corrections, or shall we suffer ourselves to be deprived of the honour and satisfaction of laying down a general rule, by half a dozen awkward exceptions? After some consideration, we are satisfied that we ought to acquiesce in Mr. Porson's opinion, and to allow, that in that class of compound words, of which we are now treating, the tragic poets sometimes lengthen the doubtful syllable. We have some reason to believe, that the iambic and trochaic parts of the thirty-two surviving tragedies, do not contain more than a hundred words of this description, and that the doubtful syllable is made long in about one instance out of ten. This disproportion, although very considerable, is not alone sufficient to justify us in endeavouring to rid ourselves entirely of the smaller number. In this and all other calculations of the same nature, it is necessary to take into our consideration not only the relation, but also the absolute number of exceptions to the rule which we are desirous of establishing. Should it be ascertained, for example, that Euripides lengthens a short syllable before βι or γι in a hundred instances, and shortens it in only one instance, we should not consider that critic as rash and intemperate, who might propose to set aside the solitary instance, by altering or omitting the verse which contained it. But if the numbers were a thousand on one side, and ten on the other, we should think it our duty to defend these ten instances against every opponent. In illustration of this doctrine, we will mention a question which has lately been agitated by several critics, particularly by Lobeck in his note on v. 801. of the Ajax. For one verse in the writings of the Attic poets, in which the ι of the dative singular is elided, we believe that a hundred might be produced in which it is not elided. At the same time, if six verses can be found, in which the elision takes place, and which are free from other objections, it appears to us that we are not intitled to alter or reject them on account of the elision. Before we end this note, we must observe, that we agree with the Quarterly Reviewer in considering Mr. Hermann's emendation of the verse at the head of it as specious.

V. 808. Σφαλεῖ γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν. The Quarterly Reviewer reads σφάλλει. This verse violates a canon, which is very seldom violated in the plays of Euripides. When the third foot of the tragic *senarius* is contained in one word, and the verse is at the same time divisible into two equal hemistichs, the second hemistich for the most part is either preceded by an elision, or begins with a word which cannot begin a verse; as ἄν, γάρ, δέ, μέν, and all enclitics. This rule applies not only to those cases, in which the third foot is an entire word, or part of a word, in the strictest sense, but also to those in which it is composed of two particles, which, on account of their frequent

e commonly represented as one word. Such are δήπου, ις, καίπερ, καίτοι, μέντοι, ὅστις, ὅταν, οὔτις, οὗτοι, οίνυν, ὥσπερ, etc. A few instances of the observation non will make it sufficiently intelligible. In the following the play before us, the second hemistich is preceded by ι. V. 1. *Δήμητερ, ἑστιοῦχ' | Ἐλευσῖνος χθονός.* V. 8. ι γὰρ βλέψασ' | ἐπηυξάμην τάδε. V. 195. *Ἄλλοισι δὴ ἁμιλληθεὶς λόγῳ.* V. 741. *Κἄπειτ' ἀπωλόμεσθ'. | ὁ δ' εὐτυχής.* V. 764. *Φαίης ἄν, εἰ παρῆσθ' | ὅτ' ἠγάπα* V. 776. *Οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' | ἀναλωθὲν λαβεῖν.* V. 890. ὴν ἦν, *ἐλθὼν δ' | ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς.* In the following ne second hemistich begins with a word which cannot erse. V. 136. *Τυδεῖ γε Πολυνείκει | τε τῷ Θηβαγενεῖ, Ἐνεστι. συγγνώμην | δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.* V. 375. *Τί πρανεῖ | ποτ'; ἆρα φίλιά μοι.* V. 460. *Λέξανθ' ὅσ'* τις, *ὡς τάχος πάλιν.* V. 565. *Πολλοὺς ὑπεκφύγοις | πων λόγους.* V. 690. *Ἰμᾶσιν, αἵματός | τε φοινίου ῥοάς.* Ἐμοὶ δ' *ἐμῶν παίδων | μὲν εἰσιδεῖν μέλη.* V. 846. *Ἔν δ'* αμαι | *σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω.* V. 925. *Καὶ μὴν τὸν Οἰ-* ς *γενναῖον τόκον.* V. 1036. *Ἥκω, διπλοῦν πένθος | γε* ἔχων. The reading of this verse is uncertain. V. 1149. 429 *ὅτ' Ἀσωποῦ | με δέξεται γάνος.* The following verse ferred to both classes. V. 447. *Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ'* ρὰ πόλις. It is not easy to assign a reason why the verse, *γὰρ βλέψασ' | ἐπηυξάμην τάδε*, or the verse, *Κεἰνη γὰρ ν, | εἰς Τροίαν τ' ἄγει*, should be more agreeable to ears than, *Εἰς τάσδε γὰρ βλέψας | ἐπηυξάμην τάδε*, or ε-βλεσεν | *τάδ', εἰς Τροίαν τ' ἄγει.* That such was the wever, is clearly demonstrated by the practice of the ets, who violate the preceding canon very rarely in com- rith the number of instances in which they observe it. y of verses which want the elision before the second he- in comparison with those which have it, is noticed by on in his preface to the Hecuba (p. xxvii. xxviii.), on ords we wish our disquisition to be considered as a com-

Lobeck and Erfurdt, in their editions of the Ajax of s, have done well in rejecting *γέλων*, the reading of in v. 382. *Ἦ που πολὺν γέλωθ' | ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.* sideration of the elision, however, would have supplied h a better reason for retaining the common reading, than ch they have given. We now proceed to mention, that on is much more strictly observed by Euripides than by s and Sophocles. The character which Euripides gene- rs, of being the most careless and licentious in his versi- f the three tragic poets, is not just in every respect. In

Mr. Porson's note on v. 298. of the Hecuba, another [illegible] non is mentioned, which, although it is entirely [illegible] Aeschylus and Sophocles, is very seldom violated by [illegible] and the comic poets. We suspect that the canon [illegible] subject of the present note is frequently violated by [illegible] the lyric parts of his plays. The following instances [illegible] red to us without any regular examination of those [illegible] 964. *Σίδαρον ἐπὶ κάρα | τιθεῖσα κούριμον.* (The true [illegible] *κάρα*, not *κάρᾳ*; and the construction is *κάρα κούριμον* [illegible] *δαρον κούριμον.*) Suppl. 379. *Σύ τοι σέβεις δίκαν, | τὸ* [illegible] *ἀδικίᾳ.* Tro. 1312. *Ἰὼ Πρίαμε, Πρίαμε, | σὺ μὲν γὰρ* [illegible] *Ἄταφος, ἄφιλος, ἄτας | ἐμᾶς ἄϊστος εἶ.* Ibid. 1329. [illegible] *ἴσα κάπνῳ | πτέρυγι πρὸς αἰθέρα.* El. 1195. *Τίς εὐσεβὴς* [illegible] *κάρα κατόψεται.* Passing over verses of this kind, [illegible] intended to be sung to the lyre, we will confine [illegible] those which were intended to be recited to the flute. [illegible] believe that the remaining plays of Euripides, including [illegible] clops and the Rhesus, contain twenty verses of this [illegible] really violate our canon. We have observed, indeed, twice that number of apparent instances, but most of [illegible] either manifestly corrupt, or manifestly spurious. I. H. Alc. 303. *Δίκαια δ', ὡς φήσεις | σύ. τούσδε γὰρ φιλεῖς.* [illegible]
430 658. *Καὶ τῇδέ γ' εἰσέρχει | σὺ ταυτὸν εἰς στέγος.* Iph. [illegible] *Ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει | σύ. τὰς γὰρ ἐνθάδε.* Hel. 1587. *ξένῳ δίδως | σύ. τούς τε σοὺς ἔχων.* It is observable, every one of these verses, the pronom σὺ is immediately [illegible] to the verb to which it belongs. V. VI. Hec. 1159. *Γ* [illegible] *διαδοχαῖς | ἀμείβουσαι χεροῖν.* Bacch. 1123. *Λαβοῦσα δ'* [illegible] *| ἀριστερὰν χέρα.* Although we would not advise an [illegible] write *διαδοχαῖσ'* and *ὠλέναισ'*, we have no doubt, that to [illegible] of an Athenian, the omission of the ι of the dative plural [illegible] vowel, had nearly the same effect as an elision. VII. Or. [illegible] *μῆτερ, ἱκετεύω | σὲ, μὴ 'πίσειέ μοι.* The recent edito[illegible] restored the enclitic *σε*, which is exhibited in the edition of [illegible] Hereafter we shall not notice this variety, except in one i[illegible] (XXIV.), where the sense and the metre appear to requi[illegible] rent forms of the pronoun. VIII. Or. 284. *Σὺ μὲν γὰρ ἐπ* [illegible] *| τάδ', εἴργασται δ' ἐμοὶ Μητρῷον αἷμα.* Perhaps the poe[illegible] *Σὺ μὲν τάδ' ἐπένευσας | γάρ.* IX. Ibid. 418. *Δουλεύομεν* [illegible] *ὅτι πότ' εἰσὶν θεοί.* *Quod minime reris*, the true reading [illegible] *οἱ θεοὶ*, was first proposed by Reiske. See Porson's note, [illegible] X. Phoen. 476. *Ἐγὼ δὲ δωμάτων πατρὸς προυσκεψάμην* [illegible] true reading is *πατρὸς δωμάτων.* See Porson's note, v. 48[illegible] Suppl. 149. *Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι | τρόπῳ Θήβας λιπών.* W[illegible] already noticed the true reading of this verse. XII. Ibi[illegible]

λει γὰρ ἐν τούτῳ | μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν. XIII. Ibid. 699. ωμπεπάξαντες | μέσον πάντα στρατὸν, Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο. Iph. A. 806. Κλάοις ἄν, εἰ πράσσοις | ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ. XVI. Ibid. 630. Καὶ δεῦρο δὴ πάτερα | πρόσειπε σὸν φίλον. 5. Ἐγὼ δὲ βούλομαι | τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ. These two s, with two others in the same passage, are rejected as spu- by Mr. Porson. XVII. Ibid. 665. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, θ' ἥκεις σῷ πατρί. Mr. Porson reads, Ὦ θύγατερ, ἥκεις ὑ γ' εἰς ταυτὸν πατρί. XVIII. Ibid. 1022. Καλῶς δὲ κραν- ν, | πρὸς ἡδονὴν φίλοις, Σοί τ' ἂν γένοιτο, κἄν ἐμοῦ χωρὶς. XIX. Ibid. 1243. Ὅμως δὲ σὺν δάκρυσιν | ἱκέτης γίνου ς. The manuscripts read, Ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἱκέτευ- πτρός. This reading, although not satisfactory in all re- , removes our objection to the common reading. XX. XXI. 1578. Ἱερεὺς δὲ, φάσγανον | λαβὼν, ἐπεύξατο. V. 1593. θηκε βωμίαν | ἴλαφον ὀρειδρόμον. These two verses occur spurious conclusion of the tragedy. XXII. Rhes. 85. Καὶ δ' Αἰνείας | μάλα σπουδῇ ποδός. So Barnes. All the pre- editions insert καὶ before μάλα. Read with Musgrave, Καὶ δ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδός. Αἰνέας is a word of two les, as in vv. 90. 585. XXIII. Tro. 1147. Ἡμεῖς μὲν οὖν, σὺ ποσφήσῃς νεκρόν. We consider this verse, in which onoun precedes the verb, as more licentious than the four a our collection, in which the verb precedes the pronoun. . Ibid. 1185. Σὺ δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ἐγὼ | σὲ τὸν νεώτερον, 431 ἔκτεινας, ἄτεκνος, ἄθλιον θάπτω νεκρόν. The reading of editions prior to that of Musgrave, ἀλλ' ἐγώ σε, preserves hythm, but seems to injure the sense. XXV. Ibid. 1280. ις. Ἰὼ θεοί. | τί τοὺς θεοὺς καλῶ; Mr. Burges reads from arleian manuscript, Δούλας, ἰὼ θεοί. καὶ τί τοὺς θεοὺς *) XXVI. Bacch. 960. Μόνος γάρ εἰμ' ἀστῶν | ἀνὴρ τολ- ίδε. Read, Μόνος γὰρ ἀστῶν εἰμ' ἀνὴρ, τολμῶν τάδε. So ph. Lys. 145. Ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή. XXVII. 1028. Τί δ' ἔστιν; ἐκ Βακχῶν | τί (τὶ *Ald.*) μηνύεις νέον; ue reading is τι ecquid. Compare Hippol. 857. XXVIII. 7. Ἐγκέλαδον ἰτέαν | μέσην θενῶν δορί. So this verse ought

---

Mr. Burges's edition of the Troades contains three instances violation of our canon, which do not appear in the common s. Compare vv. 867. 899. 1179. of Burges with vv. 865. 895. of Barnes. We do not observe that Mr. Hermann has intro- any errors of this kind into the text of the Supplices or the es Furens, but we have found one in his edition of the He- The common reading of v. 1218. is, Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς σὶν φίλος. Mr. Hermann reads, on account of the article, , εἴπερ ἦσθ' ὄντως | Ἀχαιοῖσιν φίλος.

to be represented. As it occurs in a satyric drama, it is pro-
ject to our authority. XXIX. Hel. 85. Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ἐξαυδᾶν σε χρή. Mr. Porson (*Adversar.* p. 269.) Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος τ'; αὐδᾶν σε χρή. Mr. Kl[illegible] (*Oed. Tyr.* 329.) reads, Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τὰ σ' ἐξαυδᾶν. Neither emendation corrects the fault, on account of [illegible] produce this verse. XXX. Ibid. 1225. Οἰκτρότατον, [illegible] (ὑγροῖσιν) | κλυδωνίοις ἁλός. Read with Scaliger, Οἰκτρ[illegible] ὑγροῖς ἐν κλυδωνίοις ἁλός. XXXI. Ibid. 1618. Φόνῳ δὲ [illegible] ῥει. | τὸ παρακέλευσμα δ' ἦν Ἑλένης, κ. τ. λ. The [illegible] ing is, Φόνῳ δὲ ναῦς ἐῤῥεῖτο. παρακέλευσμα δ' ἦν. [illegible] following passages will evince the propriety of our [illegible] Iph. T. 320. Οὐ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν. [illegible] Ἔρημα δ' ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα Φόνῳ κατεῤῥεῖ. [illegible] sion ἱδρῶτι ῥεόμενος, which is quoted from Galen in the [illegible] *rus Linguae Graecae*, would probably have been [illegible] Greeks of a better age, with the χαίρομαι of Datis. [illegible] Herc. 1151. Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν | κατεμπρήσας πυρί. This [illegible] was originally produced, and perhaps invented, by H. Steph[illegible] The old editions read ἐμπρήσας. We believe that there is [illegible]
432 thority for the double compound κατεμπρήσας. A satisfa[illegible] mode of supplying the syllable which is wanting, does not [illegible] to us. Perhaps the poet wrote, Ἢ σάρκα τὴν τάλαιναν ἐμπ[illegible] πυρί. XXXIII. El. 545. Ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποιπ[illegible] ξένος Ἐκείρατ', ἢ τῆσδε | σκοποὺς λαθὼν χθονός. The lat[illegible] these verses is so awkward in several respects, that we d[illegible] hesitate to propose the following transposition of the words: [illegible] ποὺς λαθὼν ἐκείρατ', ἢ τῆσδε χθονός. If the expression [illegible] λαθὼν alludes to the guards of the frontier, this alteration i[illegible] solutely necessary. Compare v. 95. Hel. 1189. Herc. 82. XX[illegible] El. 1249. Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτραν δὸς ἄλοχον εἰς δόμους. XX[illegible] XXXVI. Dan. 4. Ἀκρίσιος εἴληχεν, | τύραννος τῆσδε γῆς. V. Ἐκ Διὸς ἀφίξομαι | τάχιστα σημανῶν The beginning of the [illegible] nae, is equally spurious with the conclusion of the Iphig[illegible] Upon the whole, we think that we may safely affirm, tha[illegible] the thirty-six preceding instances of the violation of our ca[illegible] not more than fourteen can be called real ones. These are, first four, the eighth, twelfth, thirteenth, fourteenth, [illegible] teenth, twenty-third, twenty-fourth, thirty-first, thirty-fo[illegible]

---

*) Ignatius Liebel, the learned collector of the fragments of A[illegible] lochus, addresses the nightingale in the following words, p. 274. δέ σευ φωνὰν, χαρίεσσ' ἀηδὸν, | δενδρέων ἐκ τῶν πετάλων ἀκούων, | [illegible] ρομαι, ἔλδει δέ μευ ἦτορ ἴσον | τὶν κάλ' ἀείδειν. The use of χαίρομα[illegible] χαίρω is denominated by grammarians a Datism. As the use of [illegible] for ἔλδεται appears to have no name, we venture to call it a Liebeli[illegible]

rhaps the twenty-ninth. It would not be difficult to re- his number still farther. But we abstain from proposing ions, until we are satisfied that they are required. An ıtion on this subject which we made in the preceding ıpplies with equal force to the case now before us. With to Aeschylus and Sophocles, their versification, as we lready mentioned, is more licentious in this point, than Euripides. In the fourteen tragedies of Aeschylus and les, our canon is violated more than thrice as often as seventeen tragedies of Euripides. See Aesch. Prom. 6. 42. Theb. 463. 1054. Pers. 251. 329. 352. 465. 469. 508. 19. 839. Agam. 952. Choeph. 148. (*κωκυτοῖς*) 491. (*ἀ-οις*) 883. Eum. 26. Suppl. 404. (*οὐδέπω*) 406. 916. 923. Soph. Oed. T. 395. 598. (*αὐτοῖς*) 613. 738. 785. 990. Ant. 329. 997. 1021. Aj. 377. 855. 994. 1091. Phil. 101. 446. (*οὐδέπω*) 737. 1064. 1304. 1369. El. 50. 1038. 1215. In this enumeration we have omitted e *senarii*, and all those in which the common reading to us to be corrupt.

328. *Ὡς οὔτε ταρβῶ ξὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον.* Instead ; Mr. Hermann silently reads *τύχῃ*. We suspect that ading is an involuntary error, committed by the editor amanuensis in transcribing this play for the press. In se, this passage may be added to the instances of the on of *δίκη* and *τύχη*, which are mentioned in Mr. Elms- ote on Heracl. 461.

339. *πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ, Ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἦλθ', Ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι. Sic scripsi* gato *ἐξελεξάμην.* Hermann. Mr. Hermann (p. xv.) pro- several examples of the active form *ἐκδεικνύναι*, but not 433 the middle form *ἐκδείκνυσθαι*. Yet we believe that *ἐξε-ν* is the true reading, and that it is used instead of *ἀ-ιην*, in the same manner as we believe *ἐξήντας* to be ıstead of *ἀπήντας*, v. 838.

354. *Λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, Εἰς αὐτῶν εἶμι.* Read, *Εἰς πλῆθος ἀστῶν εἶμι.* Mr. Her- loes not mention this correction, which is proposed and l by Markland. So Hec. 866. *Ἡ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ν γραφαὶ Εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.* ılse readings are more common than *αὐτὸς* for *ἀστός*. r instance occurs in v. 738. of this play. See also Or. acch. 960. Eupolis *apud Stob.* iv. p. 31. the Scholiast h. Oed. T. 222. etc. If this fault were less common than *αὐτῶν* might be retained in the passage before us, and l to *πόλιν* v. 353. Compare Soph. Oed. C. 939. *Ἐγὼ*

οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων, Ὦ τέκνον Αἰγέως, σοῦ βουλον, ὡς σὺ φῄς, Ἔργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς (al. αὐτοῖς) τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζήλος ξυν-αίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ. Mr. Jacobs (*Animadv. in Eurip. Fragg.* p. 60.) proposes to read ἀστοῖς, *quum* αὐτοῖς *subjectum non habeat.* After all that has been said, by ancient and modern grammarians, concerning the phrase ὡς φάσαν ἡ πίφδε, and other similar phrases, we did not expect so learned a man as Mr. Jacobs to object to the plural pronom in this passage of Sophocles.

V. 359. Ἀλλ' ὦ γεραιά, σὺν' ἀφαιρεῖτε στέφη Μητρὸς πρὸς οἴκους ὡς νιν Αἰγέως ἄγω. The Quarterly Reviewer observes, that the real cause of Aethra's departure is, that the actor, who has hitherto performed the part of Aethra, is now wanted for the part of the Theban herald. The Reviewer's observations on this subject had been in a great measure anticipated by Tyrwhitt, in his commentary on Aristotle on Poetry (sect. 10.). Tyrwhitt points out a scene in the Choëphori of Aeschylus, where only thirteen verses (887—889.) are interposed between two speeches which are spoken by the same actor in two different characters. In the same manner, the actor, who represents Ulysses in the Rhesus, leaves the stage after v. 626. and returns in the character of Paris before v. 642. It appears from these instances, that the recitation of twelve or fifteen trimeter iambics allowed an actor sufficient time to retire, to change his dress, and to return. Neither Tyrwhitt nor the Reviewer has noticed the scene in the Andromache of Euripides (v. 546.), in which Peleus enters and interrupts a conversation between Andromache, Molossus, and Menelaus. Here are evidently four actors on the stage at the same time, although Molossus does not open his lips after the entrance of Peleus. Molossus, however, is a young child, and it is probable that young children did not fall within the rigor of the
434 law. If the reader will forgive us for making a pun, which is suggested to us by dire experience, we will venture to compare the rules of the Athenian stage, with those of the Kensington stage, in which three men, three women, and three children, are counted for only six passengers. Although this system of arithmetic does not add to the comfort of the Kensington stage, it produced some advantage on the Athenian stage. As the same actor cannot perform the parts of a little boy or girl, and of a fullgrown man or woman, it would have been impossible, if the indulgence of which we are speaking hat not been allowed, to put a few words into the mouth of a child, without giving up the convenience of a third actor for the adult

ters. In the tragedy before us, for instance, if this li- had been withheld, the poet would have been compelled, to omit the dialogue between the mothers and the children deceased captains (vv. 1123—1163.), or to arrange the first f the play in such a manner, as to prevent Theseus and tus from being on the stage at the same time with Aethra, terwards with the Theban herald. 'We hope here be facts.' ust acknowledge, however, that we have observed other which do not quite so well accord with our hypothesis. Medea and the Alcestis of Euripides are the only other tragedies in which children speak. There are two child- the Medea, but as they speak from behind the scenes, parts, which contain only four lines (vv. 1271. 1272. 1277.), might be given to the same performer. Now it is very kable, that the Medea and the Alcestis are the only plays ripides, in which a third actor is not required for the re- itation of the adult characters. If the reader will examine two plays attentively, he will perceive that the contri- s, which are adopted in most cases for the purpose of ring a fourth actor unnecessary, are applied in these two s to the exclusion of a third actor. In the Medea, if we the part of Medea, and the part of the *Παιδαγωγὸς* at the ng of the play, to the *πρωταγωνιστὴς* or principal performer, econd performer might represent the other five characters, he *Παιδαγωγὸς* at his second appearance, without any incon- nce. As Medea speaks for a considerable time without being the circumstance of her voice being heard (v. 96.) befo- e *Παιδαγωγὸς* has been sufficiently long off the stage to ge his dress, is immaterial. In the Alcestis, we may assign to irst actor the parts of Apollo, Admetus, and the man-ser- ; and to the second, the parts of Death, Alcestis, Hercules, Pheres. The maid-servant might be represented by either of . At the conclusion of the play, when Alcestis is brought to Admetus by Hercules, she preserves the most obstinate ce, to the great admiration of her husband. The poet at- ts to assign a reason for her silence (v. 1147.), but we be- 43. the true cause to have been, that the actor, who wore the and mask of Alcestis in the beginning of the play, is now ent in the character of Hercules. It should seem, therefore, the liberty of introducing a child as an actor extraordinary not been established, when Euripides wrote his Medea and lcestis, which we believe to be the two earliest plays of his osition which have been preserved.

V. 873. *Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν, εὐσεβὴς πόνος, | χάριν εἰ τὰν ἐσαιεί. | τί μοι πόλις κρανεῖ ποτ'; ἆρα φίλιά μοι | τε-*

μεῖ, καὶ τέκνοισιν ταφὰς | ληψόμεσθα; *Sic emendavi vulgatam* τὰν εἰσαεὶ τιμόπτολις. κρανεῖ ποτ' ἄρα φίλιά μοι τεμοῖ. *Marklandus signo interrogandi post* ἄρα *distinxit.* Τεμεῖ *codices praebuerunt:* ἐσαιεὶ *Marklandus.* V. 377. *Legebatur* ληψόμεσθα. HERMANN. Mr. Gaisford's edition exhibits nearly the same reading as Mr. Hermann's. Mr. Hermann ought to have mentioned, that τί μοι πόλις is the emendation of Musgrave. He ought also to have joined ληψόμεσθα to the preceding verse, as in the common editions. The metre is, ⏑ — — | ⏑ — — | ⏑ — — | ⏑ — —. So Aesch. Prom. 115. Τίς ἀχώ; | τίς ὀδμὰ | προσίπτα μ' | ἀφεγγής.

V. 379. Σύ τοι σίβεις δίκαν, τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ | νέμεις, τόν τ' ἀεὶ δυστυχῆ | πάντα ῥύῃ (*sic H.*) *Sic scripsi pro vulgata* νέμεις αἰεὶ, τὸν δυστυχῆ. *Codd. A. B.* ἀεί. HERMANN. Τὸν ἀεὶ δυστυχῆ, *whoever happens to be in distress.*

V. 383. Ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ Σεμνὸν, τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε. *Sic scripsi pro vulgato* σεμνῷ τυράννῳ. HERMANN. So. v. 392. Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνόν. Med. 69. σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ. Notwithstanding these and other similar authorities, we are not quite satisfied with Mr. Hermann's emendation. The epithet σεμνὸν appears to us not to possess sufficient importance for the situation in which it is placed. Compare v. 430. Ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ ἔστιν νόμοι Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος Αὐτὸς παρ' αὐτῷ. In this passage, the adjective κοινοὶ admits and requires an emphasis, whereas σεμνὸν in the passage under consideration is a mere poetical ornament. We make this remark with diffidence, and we shall not be greatly surprised or mortified if it turns out to be a hypercriticism. We shall not think ourselves confuted, however, by the production of any passage, in which the adjective does not stand at the beginning of a verse, and is not immediately preceded by its substantive, and immediately followed by a pause. The common reading, Σεμνῷ τυράννῳ, may be compared with σεμνότιμος ἀνάκτωρ, Aesch. Choëph. 355.

V. 393. Καὶ μὴν ἑκοῦσά γ' ἁσμένη τ' ἐδέξατο. *Sic scripsi pro* ἑκοῦσά τ'. *Eodem modo, ut postea comperi, emendavit cel. Matthiae.* HERMANN. So also the Quarterly Reviewer.

V. 395. Ἔα, λόγων τις ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται (Καδμεῖος, ὡς
436 ἔοικεν οὐ σάφ' εἰδότι) Κήρυξ. ἐπίσχες, ἦν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου, Μολὼν ὑπαντὰξ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι. So we think that these verses ought to be read and pointed. Εἰδότι is the emendation of Musgrave for οἶδ' ὅτι. In the last line, the editions read μολὼν δ' ὑπαντᾷ, the manuscripts, μολὼν ὑπαντᾷ. Concerning the adverb ὑπαντὰξ, hear Eustathius, p. 1442, 4. Καὶ

Ἐστι πως ὅμοιον τῷ ὑπαντάξ, οὗ μέμνηται Ἄλλιος Διογύσιος, λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξεναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους τὸ, Ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην (*Fr. incert.* 132.). Hear also Hesychius corrected by Alberti: *Ὑπαντάξ. ἐξ ἐναντίας. ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας, συναντήσας.* We suspect that this gloss is taken from the tragic lexicon, and that it ought to be filled up as follows: *Ὑπαντάξ. ἐξ ἐναντίας. μολὼν ὑπαντάξ. ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας, συναντήσας. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν.* Mr. Hermann gives the following representation of the passage before us: *Ἐκ λόγων τις ἐμποδὼν ὁδ' ἔρχεται, Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν· οὐ σάφ' οἶδ', ὅ τι Μολὼν, ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν Κῆρυξ. ἐπίσχες, ἤν σ' ἀκαλλάξῃ πόνου.* The change in the order of the verses, which Mr. Hermann has adopted, was first suggested by Scaliger.

V. 420. *γηπόνος δ' ἀνὴρ πένης, Εἰ καὶ γένοιτο μὴ 'μαθὴς, ἔργων ὕπο Οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοὐ ἀποβλέπειν. Recepi praeclaram emendationem Erfurdtii, nisi quod non post ὕπο, sed post ἀμαθὴς interpunxi. Legebatur, Εἰ καὶ πένοιτο, κἀμαθὴς ἔργων ὕπο, Οὐκ ἂν etc.* Hermann. Barnes reads with Canter and Scaliger, *γαπόνος δ' ἀνὴρ, πένης Εἰ καὶ γένοιτο, κἀμαθὴς ἔργων ὕπο, Οὐκ ἂν κ. τ. λ.* The merit, therefore, of Mr. Hermann's reading, does not entirely belong to Erfurdt. If we read *μἀμαθὴς*, which is perhaps the true orthography, the alteration of the common text will be very trifling. Compare v. 884. In the preceding line, Mr. Hermann, as well as Markland, prefers *γηπόνος*, the reading of the manuscripts, to *γαπόνος*, Canter's emendation of the Aldine reading *γᾶ. πόνος*. It is not easy to choose between the two readings, as the Atties preserve no consistency in their use of these Doric forms. Both in verse and prose, the commander of a *λόχος* is called *λοχαγὸς*, although the commander of a *στρατὸς* is called *στρατηγός*. In the same manner, we have on one side *γαμόρος*, *γάπεδον*, *γαπετὴς*, *γάποτος*, and on the other, *γηγενὴς* and *γήλοφος*.

V. 423. *Ἡ δὴ νοσῶδες, ταὐτὸ τοῖς ἀμείνοσιν Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ, Γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τὸ πρίν. Sic ex emendatione Marklandi dedi pro Ἡ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν. Stobaeus Serm. cvi. p.* 565. *ἤδη.* Hermann. The authority of Stobaeus ought to have prevented Mr. Hermann from adopting Markland's emendation. *Νοσῶδες* here means *productive of evil*. Compare a verse of the Plisthenes quoted by Markland, *Πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ, νόσος*. In vulgar English, our passage may be translated, *The better sort of people are in a bad way, when a worthless fellow gets into power*. Mr. Hermann would probably have retained the common reading, 437
if he had been aware how seldom *ταυτὸ* occurs in the writings of the more ancient Attic poets. It is used in the expression

ταυτὸ τοῦτο, *the very same thing.* See Eurip. Or. 654. (*Ἀπότισον οὖν μοι, ταυτὸ τοῦτ' ἐκεῖ λαβών.* In all the editions, the comma is either placed after ταυτὸ, or omitted.) Ion. 1318. Aristoph. Nub. 234. 1281. Pac. 972. Plut 153. We also sometimes find εἰς ταυτὸ, although εἰς ταυτὸν is more usual. See Aesch. Choëph. 208. Soph. Oed. T. 734. Eurip. Phoen. 588. (*Εἰς ταυτὸ' ὅταν μέλητον αἴσχιστον κακόν.*) Med. 564. Hel. 764. In these five verses, the metre will not admit εἰς ταυτὸν, and we doubt whether there is any authority for εἰς ταυτά. In the following passages we suspect ταυτὰ to be the true reading. I. Soph. Trach. 425. *Κλύειν γ' ἔφασκον. ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται Δόκησιν εἶναι, κἀξακριβῶσαι λόγῳ.* II. Eurip. Iph. T. 658. *Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;* Compare Aristoph. Eccl. 859. *Νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἀντίκρυς Ἐμοὶ πέπονθεν.* III. Aristoph. Nub. 662. *Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς Ἀλεκτρυόνα* (Ἀλεκτρυῶ Pors.) *κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄῤῥενα.* The expressions κατὰ ταυτὸ and κατὰ ταυτὰ are used promiscuously. Compare Herodotus I. 142. II. 30. 41. 48. etc. IV. Ibid. 849. *Ἀλεκτρυόν'. ἄμφω ταυτό; καταγέλαστος εἶ.* In this passage, if the plural is proper in other respects, no objection to it arises from its connection with ἄμφω. Compare Plut. 581. *Ἀλλ' ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω.* We have not observed any other instance of ταυτὸ, which deserves consideration, in the forty-four surviving comedies and tragedies. The common copies of Euripides read ταυτὸ Phoen. 502. Iph. A. 1279. Iph. T. 1471. In the first passage, several manuscripts read ταυτὸν. In the second, Mr. Porson reads ταυτὸν instead of ταυτὸ γὰρ, which violates the metre. In the third, the true reading is neither ταυτὸ nor ταυτὸν, but something else which we have not sufficient ingenuity to discover.

V. 452. *Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς, Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ, Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι.* The complete expression is, ὅταν θέλῃ τις λαμβάνειν αὐτάς. If we read with the Quarterly Reviewer, *Δάκρυα δὲ τοῖς διδοῦσι*, we may compare this passage with v. 740. *Μέτρια θέλοντος* [διδόναι], *οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν.*

V. 454. *μὴ ζώην ἔτι, Εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύσεται. Sic dedi pro νυμφεύεται.* HERMANN. So also the Quarterly Reviewer. Compare Iph. A. 458. 885. where Barnes and Markland have proposed *νυμφεύσουσα* for *νυμφεύουσα.*

V. 466. *Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία. Heathius et alii ἐμοὶ δ' ἐναντία pro vulgata ἐμοὶ δὲ τἀναντία. Facilius videbatur, τἀντία scribere. Vide v.* 198. *Ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω.* HERMANN. The same emendation is proposed by

Porson, *Adversar.* p. 234. It is also exhibited in Schäfer's edition of Euripides, as Mr. Hermann observes in his preface, p. xiv.

V. 489. "*Η* (*pax*) *πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη, Πόνοισι δ' ἐχθρά, τέρπεταί τ'* (*al. τέρπεται δ'*) *εὐπαιδίᾳ, Χαίρει δὲ πλούτῳ. Ald. Brub. ποιναῖσι δ', Stobaeus γόοισι δ'. Hinc ex conjectura dedi πόνοισι δ'.* Hermann. We prefer the reading of Stobaeus. Compare the well known passage in the Medea, v. 195. *Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | ηὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις | ᾠδαῖς παύειν.* Compare also Alc. 350—354.

V. 495. *Θάπτων, κομίζων θ', οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν. Sic Marklandus. Legebatur οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν. Barnesius, ὕβρις οὓς ἀπώλεσεν.* Hermann. The Quarterly Reviewer proposes, *οὓς ὕβρισμ' ἀπώλεσεν.*

V. 504. "*Η νυν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διὸς, "Η θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι. Marklandus praeter necessitatem conjicit δικαιοῦ.* Hermann. This is true, but it ought also to have been mentioned, that Markland was aware, that *νόμιζε, ὁμολόγει*, or some such word, might be supplied in the second verse from *ἐξαύχει* in the first. This kind of ellipsis is so common, that it is not without some surprise that we perceive an instance of it violently abolished in Matthiae's new edition of Euripides. Phoen. 885. *Κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν* [*ἔργα scilicet*], *ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.* So Porson. Matthiae recalls the ancient reading, *Ἀγὼ τί οὐ δρῶν*, without regarding the *hiatus.* *)

V. 528. *Εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο, Τεθνᾶσιν. Marklandus e tribus codd. καὶ πέπονθέ γ' vulgatam tamen meliorem esse putans.* Hermann. We suspect that both readings are corruptions of *κἀπεπόνθετ'*, i. e. *καὶ ἐπεπόνθετε. Ἐπεπόνθετε* is the ancient form of that word, which, according to the rules of our present grammars, is written *ἐπεπόνθειτε.* Aristoph. Lys. 1098. *Ὦ Πολυχαρίδα, δεινὰ τὰν ἐπεπόνθεμες, Αἴκ' εἰ-*

*) We take this opportunity of mentioning, that we have seen only the first volume or part of Matthiae's Euripides, which promises to be a very useful book. If the second part, which contains the Supplices, is published, it has not yet come to our hands. We have also to mention, that in preparing this article, we are not so well provided with the editions of Euripides as we could wish to be. We have only Aldus, 1503. Hervagius, 1544. Stiblinus, 1562. P. Stephanus, 1602. Barnes, 1694. Musgrave, 1778. Beck, 1778, 79, 88. Schäfer, 1810, 11. and the first and third impressions of Markland. There are at least ten other complete editions of Euripides, the want of some of which has prevented us from giving the history of several readings.

δον ἁμὲ τἄνδρες ἀναπεφλασμένως. Perhaps this reading is not right in all respects, but there can be no doubt that πεπόνθαμες, which is commonly exhibited, is wrong. The three words, δεινὰ τὰν ἐπεπόνθεμες, may be translated, *it would have been a great pity.*

V. 543. Νεκροὺς δὲ ταρβεῖτ', εἰ κρυβήσονται χθονί; Read κρυφήσοντοι. The common reading is, indeed, a Greek word,
439 but of a much later age than that of Euripides. In the Ajax of Sophocles, v. 1145. Aldus reads κρυφεὶς, instead of which the modern editions and part of the MSS. have κρυβείς. The passive second aorist and second future always exhibit the radical consonant of the verb. That the radical consonant of κρύπτω is Φ, appears from its derivatives, as κρυφῇ, κρύφιος, κρυφαῖος, κατακρυφὴ, etc. In v. 394. of the Birds of Aristophanes, Brunck has adopted κατορυγησόμεσθα the emendation of Dawes, instead of the common reading κατορυχθησόμεσθα, which violates the metre. The analogy of τοιχώρυχος, διώρυχες, and other cognate words, seems to require us to read κατορυχησόμεσθα. We have not observed either form in any other passage. When the present has a single mute before the final Ω or *OMAI*, it remains unchanged in the second aorist passive. So γράφω, σήπω and τήκω make ἐγράφην, ἐσάπην, and ἐτάκην. In the same manner, ψύχω, *to cool*, ought to form ἐψύχην. Ἀπεψύχη, therefore, which Hesychius produces from the Cercyon of Aeschylus, and interprets ἀπεπνευματίσθη, is formed more according to analogy, that ψυγείσῃ, which is exhibited in all our present copies of Aristophanes, Nub. 151. In the same manner, the words ἀναψυχὴ and παραψυχὴ, both of which are used by Euripides, are more analogical than ψυγεὺς, *a wine-cooler*, which occurs in the fragments of the middle and new comedy, but which seems not to have been known in the purest age of the Attic dialect. See Athenaeus, pp. 502. 503.

V. 593. Στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί. *In MSS. supra scripta lectio* καινὸς ἐν καινῷ. Hermann. *Lege* καινὸς ἐν καινῷ δορί. Renovato bello. Addenda. We prefer the common reading. Compare Herc. 61. Στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός.

V. 603. *AI.* Γένοιτ' ἂν κέρδος. οἱ δ' ἀρείφατοι | φόνοι, μάχαι, στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον | πάλιν κτύποι φανήσονται. | *XO.* Ὦ τάλαινα, τίνα λόγον, | τίν' ἂν τῶνδ' αἰτίαν λάβοιμι; This is the reading of all the editions from Aldus to Musgrave inclusive. The manuscripts do not seem to differ from the editions, except that one of them reads εἰ δ' ἀρείφατοι. In Mr. Gaisford's editions, the speech of Aethra is transferred to Adrastus by the advice of Tyrwhitt. Mr. Gaisford also reads

τυπεῖς τ' with Markland in his notes, and πάλιν φανήσον-
ύποι, for the sake of the metre, with Brunck *ad Hec.* 282.
ermann gives the whole passage to one of the persons of
orus, and reads as follows, partly from his own conjec-
Γένοιτ' ἂν πέρδος· εἰ δ' ἀρείφατοι | φόνοι, μάχαι, στερ-
ῖς τ' ἀνὰ τόπον | πάλιν φανήσονται κτύποι, | τάλαινα, τίνα
| τίν' ἂν, τῶνδ' αἰτία, λάβοιμι; He subjoins the follow-
anslation: *Si caedes et pugnae statim ob luctum nostrum*
buntur, quid de me misera dicetur, quae horum causa ex-
n? If Mr. Hermann's representation of this passage is
n other respects, which we suspect not to be the case, the 440
on order of the words ought to be preserved, by reading,
, *μάχαι στερνοτυπὴς τ' ἀνὰ τόπον | πάλιν κτύπος φανήσε-*
Compare v. 260. *Θεούς τε, καὶ γῆν, τήν τε πυρφόρου θεὰν*
τρα θέμεναι μάρτυρ', ἡλίου τε φῶς. Here all the editions
: that of Markland read *μάρτυρας.* The same cause pro-
the corruption of both passages. Compare also Soph.
33. The spondee is a considerable, although not a deci-
bjection to Brunck's reading, *Πάλιν φανήσονται κτύποι.*

V. 634. *Γυναῖκες, ἥκω πολλ' ἔχων λέγειν φίλα, Αὐτός τε*
ς,—— Νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν. λόγου δέ σε Μακροῦ 'πο-
ω. Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις, Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ
ηλοῖ. Mr. Hermann, after the example of his predeces-
passes over this passage *sicco pede.* According to Mark-
the words *λόγου δέ σε μακροῦ 'ποπαύσω* mean, *I will sa-*
u the trouble of asking who I am. The difficulty, howe-
does not lie in the construction of the passage, but in the
n of the first letter of *ἀποπαύσω*, which must not be com-
l with *μὴ 'δικουμένοις* v. 304. *μὴ 'ντιδουλεύει* v. 362. *μὴ*
ις v. 421. *μὴ 'ναμίγνυσθαι* v. 591. We have observed noth-
i the remains of the tragic poets, with which the elision
s passage can be justly compared.

V. 694. *Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν Κρέων τὸν*
δ', ἰτέαν λαβὼν χερὶ, Χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυ-
Ald. Κρέων γε, τοὐνθένδ'. Codd. Κρέων τὸ ἐνθένδ'.
si recte emendassent viri docti, non alii alia, Valckena-
autem ad Hippol. 444. *εἴκοντα pro νικῶντα scribendum*
cisset. HERMANN. In order to give Mr. Hermann's emen-
n its due effect, we will subjoin Markland's translation
ese lines, which is essentially the same as that of Portus
Barnes: *Victum autem equis* Atheniensium *ut vidit exerci-*
suum Creon, inde clypeum arripiens manu, procedit, prius-
sui milites languescerent animis. Victum is a very extra-
ary interpretation of *νικῶντα.* If Mr. Hermann had illu-
ed the expression *στρατὸν τὸν ἐνθένδε* by an example or

two, he would have left no room for hesitation as to the
of his emendation.

V. 707. *Κἀν τῷδε τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν. Οὐ γ*
νικῶν τοῦτ' ἐκύδαινεν μόνον, Ἀλλ' ὥχετ' εἰς τὸ κάμνον αἰ
στρατοῦ, Εὐρήξε δ' αὐδὴν, κ. τ. λ. Vulgo ἐκέρδαινεν.
gravius conjicit ἐκήδαινεν. — Quapropter reposui ἐκύδαινεν.
MANN. In the subsequent part of his note, Mr. Hermann
pares *ἐκύδαινεν* with *θαρσύνεσκε, he encouraged*, Il. *Δ.* 23
κηδαίνω and *κυδαίνω* are not Attic words, both the emend
of Musgrave and that of Hermann may be considered as
missible. We confess our inability to make sense of the pa

(Classical Journal N. XVII.)

49 V. 713. *Θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Κραναΐδων στρατῷ.*
Δαναΐδων. Musgravius satis conjecturam suam firmasse mi
debatur, ut, etiam si deesset exemplum, ubi Cranaidae vocar
Athenienses, in textum recipi posset. HERMANN. This is no
most judicious of Mr. Hermann's notes on this play. The
rality of our readers will probably consider it as a sufficient
jection to Musgrave's emendation, that no passage has been fo
in which the Athenians are called *Κραναΐδαι*. Instead of en
vouring to untie this knot, we are disposed to cut it at once
reading *Κεκροπιδῶν*. The common reading *Δαναΐδων* is prob
a slip of the pen of the transcriber, if not of the poet hi
The substitution of one proper name for another is extre
common. Markland refers to Dorville's notes on Charito (pp.
607.) for examples of this kind of error, and proposes to
Παραλίων. *Κεκροπιδῶν*, however, is a better emendation
well for other reasons, as because the mind would more e
stray to *Δαναΐδων* from *Κεκροπιδῶν* than from *Παραλίων*.
these cases, the intellectual process which causes the error
frequently be traced. To give the first example which occu
us, a letter is inserted in the Gentleman's Magazine for 1798.
889.) with the following title: *An original Letter from Dr.*
mas Moore, of Norwich. This letter is signed *Tho. Browne*,
appears to have been written by the celebrated Sir Th
Browne. There is no resemblance between *Browne* and *Mo*
but the transition from *Sir Thomas* Browne to *Sir Thomas M*
is extremely easy. In the same manner, although the name
Cecrops and Danaus are perfectly dissimilar, there is so
resemblance between the expressions *Κεκροπιδῶν στρατὸς*
Δαναΐδων στρατὸς, that the latter, as being the more famili
the two, might easily supplant the former in the mind of
writer. We have in this tragedy *Δαναΐδων στρατηλάται* v. 4
Δαναΐδων ὅρμᾶν στρατὸν v. 1219. So also *στρέτευμα Δαναΐ*

…469. στρατὸς Δαναΐδων ibid. 1404. Δαναΐδων στρατηλάτα 447. The reader must take care not to confound the Κεκρο- στρατὸς mentioned in this verse, with the παλαιᾶς Κεκρο- δῶν mentioned in v. 658. The Cecropidae, like the thidae, are the Athenians in general. See Phoen. 862. Ion. The Cecropians, who formed the right wing of Theseus's , are the inhabitants of that particular district of Attica, in Athens was situated. We mention this distinction, not be- it is curious and recondite, but because our emendation is sible, unless it is made.

V. 718. Μόλις δέ πως ἔτρεψαν εἰς φυγὴν πόδα. Vulgatum ev mutavi in ἔτρεψαν. Alia ratio est in Heraclidis v. 841. ς δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄτερ πόνων Ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον νυγὴν δόρυ. HERMANN. We apprehend that Mr. Hermann not intend to assert, that τρέψαι πολεμίους is not as good ἐ as τρέψασθαι πολεμίους. See Thucydides, passim. Mr. ann probably means, that τρέψαι εἰς φυγὴν πόδα does not fy to put to flight, but to run away. If this be constantly ase, Mr. Hermann's emendation is absolutely necessary. At rents, we prefer it to the common reading.

V. 731. Νῦν τήνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ' ἐγὼ, Θεοὺς νομίζω, ἰσχῶ τῆς συμφορᾶς Ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τισάντων δίκην. Scaliger, Heathius, Reiskius. Vulgo τὰς συμφοράς. HER- . Servari poterat τὰς συμφοράς. Comparari licet Hel. v. [660. Ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονὰν πλέον ἔχει | χάριτος ἢ λύ-] ADDENDA. We do not see how this passage in the He- , in which the commentators have confounded χάρις with , can be interpreted or corrected so as to confirm τὰς συμ- ς in the passage before us. We suspect that the true reading Ἐμὰ δὲ χαρμονᾶν δάκρυα πλέον ἔχει, and that the genitive l χαρμονᾶν is not governed by πλέον ἔχει, but by χάριτος. ονᾶν χάρις is an expression which may be compared with v. f the tragedy before us, Ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων. following passage in the Helena would have suited Mr. Her- 's purpose better than that to which he refers. V. 595. ες με. λύπας ἄλις ἔχων ἐλήλυθα. The true reading, however, s to be λύπης ἄλις ἔχων. There is a passage in the Electra of pides, which we believe to stand in need of a similar altera-

V. 237. ΗΛ. Λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων; Εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορὰς ἔχεις. The latter verse is rendered by Barnes: Num vivas, et ubi vivens calamitates quaesiturus. The real meaning is, To inquire whether you live, and, if you are alive, what your situation is. For this of ζῶσα, see Soph. Oed. C. 999. Eurip. Phoen. 1611. We ect that Euripides wrote, Εἰ ζῇς, ὅπως τε, ζῶσα, συμφορᾶς

ἔχεις. Compare Hel. 320. *Πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχ*
See Viger, etc.

V. 737. *Ἡμῖν γὰρ ἦν τότ' (al. τό τ') Ἄργος οὐχ ὑποστα*
Αὐτοί τε πολλοὶ καὶ νέοι βραχίοσιν, Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν
ουμένου, Μέτρια θέλοντος, οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν. In the pre
edition, the first of these verses is thus represented, *Ἡμῖν*
Ἄργος ἦν τότ' οὐχ ὑποστατόν. As Mr. Hermann takes no n
of this alteration of the order of the words, we suspect that it
an error of the kind mentioned in our remark on v. 328. T
next line, *Αὐτοί τε πολλοὶ καὶ νέοι βραχίοσιν*, when compare
with the grey hairs of the speaker (v. 166.), may perhaps remin
the reader of Falstaff's exclamation, *Ah! whorson caterpillars!*
bacon-fed knaves! they hate us youth. We believe that this line
is infested with the same error as v. 355. and that we ought to
read, *Ἀστοί τε πολλοὶ κ. τ. λ.* Compare v. 442. *Καὶ μὴν ὅπου*
γε δῆμος αὐθέντης χθονὸς, Ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις. Mr.
Hermann's punctuation of the last line, *Μέτρια, θέλοντος, οὐκ*
ἐχρῄζομεν λαβεῖν, is a needless refinement. The sense is, *μέτρια*
θέλοντος δοῦναι. Greek writers not unfrequently leave a word
to be supplied in one member of the sentence from a word of a
contrary signification in another member of the sentence. Another
ellipsis of this kind occurs in the present scene. V. 699. *Καὶ*
ξυμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν, Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο. καὶ
παρηγγύων Κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ, Θεῖν', ἀντέρειδε
τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ. As these lines relate to both armies, the
last verse is to be interpreted as if the poet had written, *Θεῖνε*
τοὺς Καδμείους, ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ. In consequence
of missing this interpretation, Markland has applied the three pre-
ceding verses exclusively to the Theban army; and in conse-
quence of this misapplication, has proposed to remove vv. 697.
698. from their present situation, and to place them after v. 706.
See his note on v. 699. It appears by the two last lines of Swift's
verses on his own death, that this kind of ellipsis prevailed in
Dublin as well as in Athens. *That kingdom he hath left his debtor,*
I wish it soon may have a better. He means, *a better creditor.*

V. 745. *Οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα.* *Sic MSS. in*
Ald. ἐκτείνοντες. HERMANN. The Quarterly Reviewer proposes,
Οἳ τόξ' ἐπεντείνοντες. There is no occasion for this alteration,
as *τόξον* in the singular number is found several times in the re-
mains of the tragic poets. See Soph. Trach. 266. Phil. 288. 1128.
Eurip. Bacch. 1064.

V. 752. *Ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐνίκησεν δορὸς, Πύλας διῆλ-*
θον, ᾗπερ εἰσῄει στρατός. *Vulgatum δορὶ in δορὸς mutavi.* HER-
MANN. Read also *εἰσῇε.* Some vestiges of this form still remain
in the writings of the scenic poets. I. Eurip. Androm. 26. *Καὶ*

[illegible] κακοῖσι κειμένης ὅμως, Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέν-
[illegible], Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν, κἀπικούφισιν (vulgo κἀπικούρησιν)
For ΠΡΟΣΗΓΕ read ΠΡΟΣΗΙΕ. II. Aristoph. Plut.
[illegible] δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν; οὐδέπω. The νῦ, which is
[illegible] in Brunck's *membranae* and some other manuscripts, was
[illegible] for the purpose of removing the *hiatus*, which was occa-
[illegible] by changing the ancient form προσῇε, into the modern
[illegible] προσῄει. The reading of the Ravenna manuscript, προσῄει
[illegible], is another mode of accomplishing the same purpose. III. An-
[illegible] *apud Athen.* p. 15. A. Φαίνινδα παίζων ᾔεις ἐν Φαινε-
[illegible] Valckenaer. (*ad Phoen.* 1082.) corrects, Φαίνινδα παίσων
[illegible] ἐς Φαινεστίου. Schweighäuser reads, Φαίνινδα παίζων ᾖεν
[illegible] Φαινεστίου. *Rectius fortasse facturus eram*, says Schweig-
[illegible], *si, quod Casaubonus suaserat*, ᾔει ἐς Φαινεστίου *scripsis-*
[illegible]. We suspect that in most places, in which the metre would 52
admit ᾔει, the transcribers have substituted ἦλθε. So Ari-
[illegible]h. Plut. 678. μετὰ τοῦτο δὲ Περιῇε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν
[illegible], Εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον. Ἔπειτα ταῦθ'
[illegible] εἰς σακτάν τινα. The common reading is περιῆλθε, but
[illegible] ᾔει is exhibited in a grammatical fragment published by Her-
[illegible]n at the end of his treatise *de Emendanda Ratione Graecae*
[illegible]*mmaticae*, p. 356. Περιῇε agrees much better than περιῆλθε
[illegible] ἤγιζεν. The relation of περιῇε to περιῆλθε is exactly the
[illegible]e as that of ἤγιζε to ἤγισε. The most ancient form of this im-
[illegible]fect preterite was, ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε, ἠΐτην, ἤϊμεν, ἤϊτε, ἤϊσαν.
[illegible] Attics made no other alteration than the contraction of the
[illegible] first syllables into one, ᾖα, ᾖας, ᾖε, ᾔτην, ᾖμεν, ᾖτε,
[illegible]ν. See Photius and Suidas v. Ἠΐα δισυλλάβως, and the Ety-
[illegible]logist vv. Ἀπῆμεν, Εἰσῆμεν, Ἠΐειν. The later Greeks in-
[illegible]ted a new form, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, etc.; which, however, has
so universally supplanted the more ancient form, as to pre-
[illegible]t us from finding ἤϊα or ᾖα very frequently in our present co-
[illegible] of the Attic writers. See, for instance, Plato *Apol. Socr.*
21. D. E. 22. A. C. etc. The second person singular, ᾖας,
[illegible]ears to have been converted into ᾖσθα, by the same process
[illegible]ich converted οἶδας into οἶσθα. We find ἐπεξίησθα in the Eu-
phron of Plato (p. 4. B.), which is probably a corruption of
[illegible]ῇσθα. The three persons of the plural number, ᾖμεν, ᾖτε,
[illegible]ν, are frequently confounded with the corresponding persons
the substantive verb, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. See Eurip. Androm.
[illegible]3. Cycl. 40. El. 775. Aristoph. Eccl. 490. Plut. 659. etc.

V. 763. ΑΓ. Οὐδεὶς ἐπέστη τῷδε δοῦλος ὢν πόνῳ. ΑΓ.
[illegible]ης ἄν, εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς. *Excidit Adrasti*
us. Neque enim ausim cum Lobeckio ad Ajacem p. 228. *ver-*
764. *ut spurium delere.* HERMANN. The Quarterly Reviewer

is of the same opinion as Mr. Hermann. Instead of ὢν πόνῳ Mr. Hermann proposes to read ἐν πόνῳ.

V. 772. Ἀλλ' εἶεν. αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς, Αἴδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους. *Tragici nunquam scribunt* ἀλλ' εἶεν, *sed* εἶεν *solum. Lego,* Ἀλλ' εἶ', ἀναίρων (*vel* ἐπαίρων) χεῖρ', ἀπαντήσων νεκροῖς. MARKLAND. Mr. Hermann silently adopts ἀπαντήσων, but defends ἀλλ' εἶεν in a long note, which contains nothing which is much to the purpose. In Attic prose, the future of ἀπαντῶ is always ἀπαντήσομαι. See Thucydides iv. 77. vii. 2. 80. Xenophon Hellen. I. 6, 3. Lysias pp. 96. 928. Demosthenes p. 1043. Aeschines pp. 163. 170. This fact, however, is not a decisive objection to ἀπαντήσων in the passage under consideration. We read, Ἀλλ' εἶμ'. ἐπαρῶ χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς. Ἀπαντήσας is right, because the action described by the words ἀπαντήσας νεκροῖς is supposed to precede that described by the words ἐπαρῶ χεῖρε. The sense is, *I will meet the dead bodies, and salute them.* The following passage of the Alcestis, which
53 is quoted by Markland, is the best commentary on the words ἐπαρῶ χεῖρε. V. 771. Οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ', ἀποιμώζων ἐμὴν Αἴσποιναν. With regard to ἀλλ' εἶμι, if the reader will take the trouble of consulting the following passages, we believe that he will prefer our emendation to that of Markland. Aesch. Agam. 1322. Choëph. 779. Pers. 851. Soph. Oed. C. 503. Trach. 389. Aj. 654. Eurip. Phoen. 1016. Alc. 207. Androm. 89. Heracl. 678. El. 1132. Aristoph. Pac. 232. etc. The future ἐπαρῶ needs no illustration, after what has been said by Porson, *ad Med.* 848. In the next verse, Markland wishes to alter ἐκχέω into ἐκχεῶ. The future of χέω, like that of γαμῶ, καλῶ, τελῶ, and some other verbs, is the same as the present. We subjoin three examples of it, in which χέω is connected with other futures. I. Euripides *Theseo.* fr. 1. Κάρα τε γάρ σου ξυγχέω κόμαις ὁμοῦ, Ῥανεῖ τε * δ' ἐγκέφαλον, ὀμμάτων δ' ἄπο Αἱμοσταγεῖ πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω. II. Aristoph. Pac. 166. Ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς, οὐ κατορύξεις, | κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν, | κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω, | καὶ μύρον ἐπιχεῖς; III. Plato Comicus *apud Athen.* p. 665. C. Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; ἐγὼ δὲ Λίτρον παραχέων ἔρχομαι. κἄγωγε παρακορήσων.

V. 782. Ἐμοὶ δ' ἐμῶν παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη Πικρόν. *Sic scripsi pro* ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων. HERMANN. The Quarterly Reviewer proposes, Ἐγὼ δὲ δὴ παίδων. We prefer Mr. Hermann's emendation.

V. 811. Προσάγετε τῶν δυσπότμων | σώμαθ' αἱματοσταγῆ. *Ald.* προσάγετ' ὦ δυσπότμῳ. *Cod. A.* προσάγετε δυσπότμῳ. *Marklandus* προσάγετε τῷ δυσπότμῳ. HERMANN.

Vv. 824—837. This epode, for so it is, affords the only

hous example to be found in this tragedy, of that anti-
o *mania*, which rages so violently in the north of Germany,
ich has been prevented by the war from making its way
gland. In Mr. Hermann's edition, these fourteen short
are divided into three strophes and three antistrophes,
the following little epode of three lines: *Ἔρημά σ' ἁ πο-*
ς | Οἰδιπόδα δώματα λιποῦσ' | ἦλθ' Ἐριννύς. Mr. Her-
nforms us, that it is to Mr. Seidler that we are indebted
arrangement, which does not appear in his book *de Versi-*
chmiacis Tragicorum Graecorum. Perhaps Mr. Seidler,
is hand was in, might as well have divided the preceding
pode into a fourth strophe and antistrophe, in the follow-
nner: (Str.) *Ἔρημά σ' ἁ πολύστονος Οἰδίπου* (Ant.)
Ἐριννὺς ἤλυθε δώματα. The measure is Alcaic.

833. *Πικροὺς ἐσεῖδες γάμους. | πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν*
ας. ἁ πολύστονος | Οἰδιπόδα δώματα | λιποῦσ' ἦλθ' Ἐριν-
The common copies differ from each other only in punctua-
Mr. Hermann places a full stop after *φάτιν*, and reads *ἔρημά*
ἔγημάς, mentioning that Markland proposed *ἔρημα δ'*. Al-
it is dangerous to tamper with passages of which the metre
rtain, we venture to propose the following arrangement of
rords. To the chorus we give the words, *Πικροὺς ἐσεῖδες* 54
, | *πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν* [*ἤκουσας*]. See our remark
04. Adrastus answers, *Ἐς ἡμᾶς ἁ πολύστονος κ. τ. λ.* The
ἐς ἡμᾶς ἦλθε appear to mean *came to my house.* We may
ad *ἐφ' ἡμᾶς.* So Or. 86. *Σὺ δ' ἡ μακαρία, μακάριός θ' ὁ*
ις, Ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας. In a preceding
e of the Orestes (v. 60.), we find the words *εἰς δῶμ' ἡμέτε-*
ployed in the same sense.

838. *Μέλλων σ' ἐρωτᾶν ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ, Γόους*
τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν Εἰς τὰ σά γε μύθους. νῦν δ' Ἄδρα-
στορῶ. So Aldus. In the modern editions, the punctuation
llows: *Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ Γόους,*
, *τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν κ. τ. λ.* Mr. Hermann has a note
his difficult passage, which does not throw much light upon
ithout dwelling on the objections to the common reading,
ll propose our own correction. *Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ'*
στρατῷ, Γόους ἀφήσων, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν Εἴασα μύ-
νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ, κ. τ. λ. Being about to ask you
lowing question, when you came to meet the army for the
e of bewailing the dead (v. 772.), *I desisted from my in-*
, and omitted what I meant to say. But now, Adrastus,
ou, etc. The violence of Adrastus's grief probably con-
Theseus, that it would not be advisable to put him upon
an elaborate oration at that moment. The delay, too,

would be advantageous in another respect; as it would en
the spectators to hear that oration. There are five things t
considered in our representation of this passage. I. *ΕΞΗΝΤ*
for *ΕΞΗΝΤΑΕΙΣ*, is a very slight alteration. The editio
Brubach reads *ἐξήντεις*; a fact which is mentioned by Markla
but which was not present in our recollection, when *ἐξήντας*
curred to us. We must not dissemble, that this correction is
ble to one objection, which is, that there is no authority, a
as we know, for the compound *ἐξήντας*. The common
ἀπαντήσας occurs above, v. 772. We do not think, howe
that this objection is very serious. *Ἅπαξ λεγόμενα* of this
are very abundant in the tragedies. Unusual combination
prepositions and verbs, and usual combinations in an unu
sense, give variety and novelty to the diction of tragedy,
though they frequently render it obscure. II. *Γόους ἀφή*
Compare El. 59. *Γόους τ' ἀφίημ' αἰθέρ' εἰς μέγαν πατρί.* In
sense *ἰέναι* is more commonly used than *ἀφιέναι*. In v. 102
the Orestes, *ἀφιέναι γόους* means *to leave off lamentation*:
σῖγ' ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους, Στέρξεις τὰ κρανθέντ';
111. of the play before us, this sense is expressed by the w
πάρες γόον. III. Perhaps the poet wrote, *τοὺς ἐκεῖθεν ἐκλι*
Ἐκεῖθεν frequently signifies *ἐκεῖ*. We have observed an inst
of the corruption of *ἐκεῖθεν* into *ἐκεῖ μὲν*, but we cannot refe
it a present. IV. We do not propose *εἶασα* for *εἰς τὰ σά γε*
55 intire confidence, although we have no doubt that some ve
concealed under the letters *ΕΙΣΤΑΣΑ*. We boldly reject th
as an interpolation made on account of the metre. The pleo
ἐκλιπὼν εἶασα, in which the participle and the verb have ne
the same signification, may be compared with *ἀφεὶς ἐᾷ*, *ἔφη*
γων, etc. V. The words *νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ* have indu
Reiske, Markland, and the present editor, to consider the p
ceding words as addressed to the chorus. It would be easy to pr
pose, *νῦν δ', Ἄδραστ', ἀνιστορῶ*, or, *νῦν δ', Ἄδραστέ,*
ἱστορῶ, if we were certain that the common reading is incons
tent with our interpretation. But the use of the third pers
instead of the second is common in Greek, as well as in mo
other languages. Compare Herc. 140. *Τὸν Ἡράκλειον πατέρα*
ξυνάορον, Εἰ χρή μ', ἐρωτῶ. χρή δ' ἐπεί γε δεσπότης Τιῶν
Θέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βούλομαι. Before we leave this passage,
have to mention, that *σοφώτερος*, in the next line but one, mea
σοφώτερος ἐμοῦ. See vv. 928—931.

V. 857. *Ἄκουε δὴ νῦν* (*al. δή νυν*). *καὶ γὰρ οὐκ ἄκουσ*
Δίδως ἔπαινον τῶν ἔγωγε βούλομαι Φίλων ἀληθῆ καὶ δίκαι' ἀκ
πέρι. Mr. Hermann is silent. If the reader wishes to kn
what Pierson, Markland, and Musgrave, have said concern

sage, and more particularly concerning the use of τῶν for knows where to find their annotations. We believe that generally understood, that τῶν cannot be used for ὧν consonant, except in the lyric parts of the drama. In the tion of 1562. v. 858. is thus represented, Δίδως ἔπαινον, ...ογε βούλομαι. The same reading is proposed by Mark- ...erhaps Euripides wrote, Δίδως ἔπαινον τόνδ'. ἐγὼ δὲ ... κ. τ. λ. *You commit this funeral oration to me.*

881. Ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ', Ἱππομέδων, τοιόσδ' ἔφυ. ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι, μαλθακὸν βίου. Ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρὰ τῇ φύσει Ἔχαιρε, πρὸς τἀνδρεῖον, εἴς τ' ἄγρας ἰὼν, Ἵπποις τε τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν, Πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον. *Reiskius non male* πρός τε μαλθακὸν βίον. *Et* πρός ...*lii, Barnesio teste. Βίον autem cod. C. Vulgato respon-* ... τἀνδρεῖον. HERMANN. Mr. Hermann is the first edi- ...o seems to have understood this passage. The expres- ...ρὸς τὸ μαλθακὸν βίου, and πρὸς τἀνδρεῖον, are ellipti- ...nd may be compared with πρὸς βίαν, πρὸς εὐσέβειαν, ...θραν, πρὸς ἡδονὴν, πρὸς ὀργὴν, πρὸς χάριν, etc. Aesch. 212. Ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν Χρείη, ...ὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. The complete expression is ...ὸ καρτερὸν ἰόντες, but the participle is suppressed. In ...assage of Euripides, therefore, there is no occasion for ...endation proposed by the Quarterly Reviewer, καὶ τὸ ...ὸν βίου. The sense is, πρὸς τὸ μαλθακὸν βίου ἰών. In ...ame manner, the words εἴς τ' ἄγρας ἰὼν might be omitted ...out injuring the sense of the expression πρὸς τἀνδρεῖον. ...aps it may not be superfluous to observe, that the charac- ...of Hippomedon, as drawn in this passage, was afterwards ...nded by the poet into the Zethus of his Antiope, and con- 56 ...ed with the opposite character in the person of Amphion. ...the eighth chapter of Valckenaer's *Diatribe.*

V. 888. Ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γεγὼς Παῖς ...θενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος, κ. τ. λ. *Inepte legebatur* Ἀτα- ...ης γόνος, Παῖς Παρθενοπαῖος. *Dignam judicavi, quam in ...m reciperem, praeclaram emendationem, qua Matthiae hunc ...n restituit.* HERMANN. *Defendi poterit vulgata eo, quod ...hylo hic vocatur,* Βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνὴρ, ... *ad Theb.* 539. ADDENDA. The words παῖς Παρθενο- ...s mean, as every body knows, *the boy Parthenopaeus.* Ae- ...lus having represented the son of Atalanta as a beardless ...ing, in a tragedy which the Athenians knew by heart, Eu- ...es has also thought proper to employ some word or expres-

sion significant of his youth, both in the passage now be
and in two of the other three passages in which he ha
sion to mention him. See Phoen. 147. 1160. Mr. He
note on this paasage ends with the following sentence:
rum nescio an haud satis apte hic Atalantae mentionem
cujus quum nomen audirent, spectatores non poterant non
in chorum convertere, ut nobilem quondam venatricem, a
gittisque spoliatam, inter grandaevas ducum matres agno
The truth is, that the poet represents the chorus as a
corporation of childless mothers, and never takes the
of considering the relation of particular individuals w
persons and events of the drama. Soon after the prese
sage, we come to the scene of Iphis and Evadne. (vv.
1113.) Now although one of the persons of the chorus
wife of Iphis and the mother of Evadne (v. 1037.), not
said or done during the whole scene, which would no
been said and done, if the chorus had been composed
thra's waiting-maids. Without seeking for more infor
than we can derive from the play before us, let us c
who these seven Argive matrons are, who begin one
songs with the words, Ἱππόβοτον Ἄργος, ὦ πάτριον ἐμὸ
(v. 365.). Three of the seven captains, who fell under th
of Thebes, were strangers in Argos (vv. 136. 890.). T
thers of Tydeus, Polynices, and Parthenopaeus, could n
properly join in singing, Ἑπτὰ ματέρες, ἑπτὰ κούρους |
μεθ' αἱ ταλαίπωροι | κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις (v. 963.) T
ther of Amphiaraus, indeed, might be an Argive, but
phiaraus was swallowed up alive by the earth (v. 926.
mother had no concern in the affair which brought her si
panions to Eleusis. The mothers of Capaneus, Eteocleu
Hippomedon, are the only persons of the chorus to wh
constant language really applies.

V. 907. Φιλότιμον ἦθος, πλούσιον, φρόνημα δὲ Ἐν
ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον. Mr. Hermann reads, Φιλότι
θος, πλούσιον φρονήματος, and alters the arrangement
57 passage in some other respects. Musgrave proposes, Φιλ
ἦθος πλούσιος, *full of ambition*. Πλούσιος seems to be th
reading, but it ought to be separated from φιλότιμον ἦθο
connected with the subsequent words. *He was wealthy,*
shewed a sense of his wealth in his actions rather than in hi
versation. Compare what is said of Capaneus vv. 861-
The difference between these two imaginary characters se
be, that Capaneus, notwithstanding his wealth, was sim
his manners and frugal; whereas Tydeus was magnificen
liberal. The φιλότιμον ἦθος of Tydeus may be compared

ψευδὸς ἦθος and the εὐπροσήγορον στόμα of Capaneus, v.
So we say in English, *he is an extraordinary character.*

V. 947. Νικᾷς. μένειν χρὴ τλημόνως. λέγει γὰρ εὖ Θησεύς.
δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ, Ὀστᾶ προσάξεσθ'. These words
ddressed to the chorus. The verb προσάξεσθε will best be
rstood by comparing v. 1100 Προσήγετ' ἀεὶ στόματι, with
59. Φέρ' ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδὸν [τέκνου]. The com-
interpretation, *convehetis*, is very remote from the true
.

V. 961. Πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα, | πνευμάτων ὑπὸ δυσχί-
ἀΐσσω. *Sic scripsi pro* δυσχείμων. HERMANN. Δυσχείμων
s better than δυσχίμων with the common reading of the cor-
nding verse in the antistrophe, χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα
ν. The manuscripts, however, exhibit ἔχουσα, and obvi-
this objection to Mr. Hermann's correction, of which we ap-
s for two reasons. In the first place, by reading δυσχί-
we obtain a regular Phalaecian hendecasyllable at the end
e strophe. Compare Soph. Aj. 633. Phil. 1145. Eurip. Hec.
Heracl. 758. Secondly, we entertain a strong suspicion,
there is no such word as δύσχειμος. The only authorities
it, with which we are acquainted, are the passage now be-
us, and another passage of the same poet: Bacch. 15. Βάκ-
τε τείχη, τήν τε δύσχειμον χθόνα Μήδων ἐπελθὼν, Ἀρα-
τ' εὐδαίμονα. The modern editors, indeed, read δυσχεί-
ς, from the emendation of Heath, in the following passage
Aeschylus: Pers. 566. Θρῄκης ἀμπεδιήρεις | δυσχειμέρους τε
ύθους. Δυσχίμους, however, would produce a nearer re-
blance to the corresponding verse, Σουσίδος φίλος ἄκτωρ,
occurs twice in the remains of the same poet: Theb. 509.
ξει νεοσσῶν, ὡς δράκοντα δυσχίμον. Choëph. 183. Ἐξ ὀμ-
ον δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημ-
ίδος. It is by no means immaterial to the present question to
rve, that Aldus and Robortellus convert a just *senarius* into
obbling *scazon* by reading δύσχειμον in the former of these
passages. The same editors offend in the same manner by
ling μελαγχείμου in the following verse of the same poet:
s. 301. Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. These facts
n to justify us in rejecting δύσχειμος altogether. If we pro-
d to inquire into the meaning of δύσχιμος, perhaps we shall
l no Latin word which expresses it so well as *horridus*. This 58
thet, according to Forcellini, *refertur saepe ad hyemem et pro-
lus*. This remark is equally true of δύσχιμος. In four of the
e passages which we have produced, it seems to be synony-
us with δυσχείμερος, which has supplanted it in one of those
ur passages. In the fifth passage, the δράκοντα δύσχιμον of

Aeschylus may be compared with the *horridus anguis* of V
In Stanley's translation, *draconem perniciosum*, the epithet s
to be chosen at a venture. The derivation of *δύσχιμος* is
very certain. The difference of the second syllables is not
sufficient to prove, that *δύσχιμος* and *δυσχείμερος* are of d
rent families. *Χίμετλον*, *a chilblain*, which is manifestly o
same family as *χεῖμα* and *χειμών*, has, like *δύσχιμος*, a short
wel instead of a diphthong. Before we leave this passage,
must observe, that it is not mentioned by Porson in his not
ἀΐσσω, *ad Hec.* 30.

V. 966. *Καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκνος, | γηράσκω δυστηνότα*
| οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις, | οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη, | χ
δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα μοῖραν. Instead of *δυστηνότατος, οὔ*
ζῶσιν, ἴσχουσα, Mr. Hermann reads, partly after former cri
δυστηνοτάτως, οὐ ζώοις, ἔχουσα. Each of these alterat
demands some animadversion. We believe that only one ad
of the same form as *δυστηνοτάτως*, is to be found in all the
mains of the Attic writers. Soph. Oed. C. 1579. *Ἄνδρες πολ*
ξυντομωτάτως μὲν ἂν Τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα.
scholiast seems to have read *ξυντομώτατος*. His annotation i
follows; *Ἄνδρες πολῖται, ξυντομώτατος. ἀντὶ τοῦ συντόμως.*
verbs of the *comparative* degree ending in *ΩΣ*, which are
ficiently common, afford no authority for *δυστηνοτάτως*.
true reading is *δυστανοτάταν—μοῖραν*. To proceed to the sec
alteration, we do not believe that *ζῶος*, *alive*, is an Attic wo
Ζῶον, *an animal*, is indeed an Attic word, but it seems to
a true and proper substantive, and is more correctly writ
ζῷον. The following words occur in an inscription, which
had occasion to mention in the tenth Number of the Class
Journal, p. 335. *ΤΟ ΔΕ ΛΟΙΠΟ ΕΡΓΟ ΗΑΠΑΝΤΟΣ*
ΚΤΚΛΟΙ ΑΡΧΕΙ ΗΟ ΕΛΕΤΣΙΝΙΑΚΟΣ ΛΙΘΟΣ ΠΡΟΣ Η
ΤΑ ΖΟΙΑ ΚΑΙ ΕΤΕΘΕ ΕΠΙ ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ ΤΟΤΤ
In modern orthography: *Τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος ἐγ κύ*
ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος, πρὸς ᾧ τὰ ζῷα, καὶ ἐτέθη, ἐπὶ τ
ἐπιστατῶν τούτων. Instead of *ΤΑ ΖΟΙΑ ΚΑΙ ΕΤΕΘΕ*, Chan
ler absurdly reads *ΤΑ ΖΟΑΑ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣ*. To return to E
ripides, we suspect that *οὔτ' ἐν ζῶσιν* ought to be retained,
though the MSS. read *οὔτ' ἐν ζώοισιν*, and that Musgrave is pe
ly right in considering *ἀριθμουμένη* as a gloss for *χρινομένη*.
hesitate between *χρινομένα* and *χρινομέναν*. In the last line,
χουσα is the reading of the manuscripts, as we have already
served. Lastly, we apprehend that we ought to read *τάνδ'*
stead of *τῶνδ'*. See Elmsley *ad Heracl.* 544.

V. 984. *Κλεινὴν γ' ἄλοχον τὴν τοῦ φθιμένου | τοῦδε κρα*
νῦν πέλας Κυάνην. *Sic scripsi ex emendatione Erfurdtii*

em p. 620. pro κλεινήν τ' ἄλοχον τοῦ καταφθιμένου. Her- 59
n. Eurip. El. 1298. Πῶς ὄντε θεὼ, τῆσδέ τ' ἀδελφῶ | καὶ
φθιμένης, | οὐκ ἠρκέσατην (l. ἠρκεσάτην) κῆρας μελάθροις;
ad of καὶ καταφθιμένης, Erfurdt proposes κἤτα φθιμένης.
does not notice the following passage of the Rhesus, in
h the metre requires καταφθίμενον to be scanned as a word
ur syllables: V. 377. Ἀλλά νιν ἅδε γᾶ | καταφθίμενον θρη-
ρσι | φίλτατον ἄχθος οἴσει. In these three passages, we be-
that καταφθίμενος was pronounced, and perhaps written,
ίμενος, in the same manner as κατάσχεθε is written and
ounced κάσχεθε, Hom. Il. Α. 701. Κατθανεῖν is almost the
other contraction of this kind, which occurs in the writ-
of the Attic poets; who, if we mistake not, never make use
e uncontracted form καταθανεῖν. The uncontracted form
φθίμενος seems to be exhibited by Euripides El. 201. Οἴ-
οῦ καταφθιμένου, | τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα. Perhaps, howe-
the poet wrote, Οἴμοι τοῦ τε καφθιμένου.

Vv. 990—1008. 1012—1030. The monody of Evadne, in
parts, is the most difficult portion of the whole play. We
it over without making any particular observations upon
nt not without feeling a hope of being able to comment
it with more effect at some future time, than it is in our
r to do at present.

V. 1009. Καὶ μὴν ὁρᾷς τήνδ' ἣς ἐφέστηκας πέλας, Πυρὰν,
θησαυρόν. Legebatur Διὸς θησαυρόν. Recepi Musgravii
eturam. Hermann. Musgrave's conjecture is stark naught.
uspect that the common reading is correct, although we
ot explain why the funeral pile of Capaneus, who was kil-
y the hand of Jupiter, is called Jupiter's treasure. The
l piles of the other captains are called ἀναθήματα, v. 983.

V. 1037. Ἐτέοκλον εἰς τὴν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρόν.
Hermann silently reads εἰς γῆν πατρίδα.

V. 1054. ΙΦ. Σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας; ΕΤ.
τι καινὸν οὗτος ὁ στόλος, πάτερ. Καινὸν scripsi pro κλει-
ra mox v. 1057. Εἰς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμε-
Hermann. Mr. Porson also read καινὸν, and, if he had
ished an edition of this play, would probably have read,
ὁ στολμός. See Markland's note, and Beck's index v.
ός. We subjoin part of Markland's note: Negat vir sum-
id Strabon. p. 245. ed. Amstel. vocem στόλος significare
as. Sed refellitur hoc loco, et Aeschyl. Ἱκετ. 242. et Schol.
Andromach. 148. pro στολμὸν vet. edit. habet στόλον. The
ge from Aeschylus is as follows: Ποδαπὸν ὄμιλον τόνδ' ἀ-
ν στόλον, Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασι Χλίοντα,

προσφωνεῦμεν; Schol. Ἀνέλληνα, τὸν οὐχ Ἕλληνα κατὰ στολήν. This interpretation would justify a conjecture that the true reading is ἀνέλληνα στολήν. There is no occasion, however, to read στολὴν, or to understand στόλον in any other sense, than that in which it is used in vv. 195. 470. 496. 940. 951. 1038. of the same play. In all these verses the Latin translation has *coetus*. The construction is, Ποδαπὸς ὅμιλός ἐστιν οὗτος ὁ στόλος; A kind of pleonasm too frequent to need illustration. In the passage in the Andromache, which Markland mentions, the Aldine reading is, Στόλμόν τε χρωτὸς τῶνδε ποικίλων πέπλων. The edition of Lascaris, as well as that of Brubach, which is Markland's *vetus editio*, reads στόλον. A gloss of Hesychius, however, which is quoted in Beck's edition, confirms στολμὸν beyond the possibility of doubt.

V. 1066. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐς πολλοὺς ἐρεῖς. Ἐς πολλοὺς *scripsi pro vulgato* ἐπὶ πολλοὺς, quod in ἐπὶ πολλῶν *mutabant Reiskius et Valckenarius ad Hippol.* 213. HERMANN. Mr. Porson also reads εἰς πολλούς.

V. 1077. Ἰὼ τάλας, | μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, | μέρος καὶ σὺ, καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων. *Addidi καὶ metri indicio ante* πόλις. HERMANN. The same addition is proposed in the Quarterly Review.

V. 1089. Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τεκὼν, Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων, Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακοῦ. *Sic dedi ex Canteri et Marklandi conjectura pro* κἀξεπειράθην τέκνων. HERMANN. This is an emendation, of which we may say, in the language of Mr. Wakefield, *friget, vehementer friget*. When two contiguous verses end with the same word, and there is reason to suspect that word to be erroneous in one instance, the critic may be allowed to take a greater latitude of conjectural emendation, than has been taken in the passage before us. Aesch. Theb. 202. Κεἰ μήτις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς μεταίχμιον, Ἀνὴρ γυνή τε χ' ὥτι τῶν μεταίχμιον κ. τ. λ. This is the reading of Robortellus. If it had been the reading of all the copies, it would have been in vain to seek for the true reading (ἀκούσεται) of the first verse, among those words which resemble μεταίχμιον. So also Choëph. 769. Ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ, Ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί. Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. So Porson, instead of the ancient reading, κρυπτὸς ὀρθούσῃ φρενί. In our passage, the reader is at liberty to replace the first τέκνον by any word which appears to him to improve the sense. *If*, says Iphis, *I were now living my life over again, and had felt in my former life the misery which attends the loss of children, I should never have exposed myself a second time to the danger of incurring that*

Perhaps κἀξεπειράθην τότε is the true reading. Τότε fre-
tly signifies *formerly, on a former occasion*, in the same
er as ἐκεῖ frequently signifies *in another place*. 'Τότε pro
' says Markland on v. 551. We may also read πάρος.

V. 1097. Ἦ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω; Ἥκιστα·
γε δήποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι, Ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν, κ. τ. λ. *Le-*
ur, Ἥδιστα, πρίν γε δήποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. Ἥκιστα *debe-*
Piersono Veris. 1. 6. *Γὲ fortasse in γὰρ mutandum*. HER-
r. Perhaps Mr. Hermann ought to have mentioned the e- 61
ation of Canter, Ἥδιστα πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι.
d of ἥδιστα πρίν γε δῆθ', an expression destitute of antho-
the Quarterly Reviewer proposes to read, ἥδιστα πρίν γ'
formerly delightful to behold. This emendation offends
st the rule laid down in our observation on v. 303. As
ird foot of the verse is contained in one word, ἰδεῖν, and
following syllable, ὅτ', is capable of beginning a verse,
vo hemistichs ought to be divided by an elision. So v. 764.
; ἄν, εἰ παρῆσθ', | ὅτ' ἠγάπα νεκρούς. Tro. 1181. Ὄλω-
ἐψεύσω μ', | ὅτ' εἰσπίπτων πέπλους. El. 14. Οὓς δ' ἐν δό-
λειφ', | ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει. Our opinion of the passage
s us is as follows. We conjecture that the words πρίν γε
added for the purpose of completing the verse, by a tran-
r who found in his copy, Ἥδιστα δήποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι.
conjecture is allowed to pass, we have little doubt that
oet wrote, Ἥδιστα δήποτ' ὄνθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. The
yllables ὄνθ' ὅτ' were lost because the preceding syllable
with the same letters. The expression ἥδιστα δήποτ' ὄντα
be compared with Hec. 484. Ποῦ τὴν ἄνασσαν δήποτ' οὐ-
Πλίου Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι; So also Tro.
Ὦ μεγάλα δήποτ' ἐμπνέουσ' ἐν βαρβάροις Τροία, τὸ κλει-
νομ' ἀφαιρήσει τάχα. We may also read, Ἥδιστα πρίν
νθ'.

. 1099. Ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν, ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα Προσήγετ'
ὁματι, καὶ κάρα τόδε Κατεῖχε χειρί. πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
τι θυγατρός. ἀρσένων δὲ μείζονες Ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον
πεύματα. We apprehend that few of our readers are un-
inted with Dr. Burney's correction of the third of these fi-
rses, Κατεῖχε χερσίν. οὐδὲν ἥδιον πατρί. See the Monthly
w, August, 1799, p. 434. Mr. Hermann has a long note
s verse, in which, as one some other occasions, we ob-
rather an unwillingness to adopt the emendation of a con-
rary critic, than a real attachment to the received text.
ιὸν γάρ ἐστ', οὐ φιλόφρον ἀλλήλων γένος. He ends with
sing to read, καὶ κάρα τόδε Κατεῖχε. πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
Γέροντι θυγατρός. In the following words, ἀρσένων δὲ

μείζονες. Mr. Hermann justly censures Markland for wishing to change δὲ into γὲ, δὴ, or μέν. The construction is as follows: Οὐδὲν [μὲν] ἥδιον πατρὶ γέροντι θυγατρός. ἀρσένων δὲ μείζονες [μὲν] ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύματα.

V. 1112. Οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελῇ πόλιν, Θανόντας ἔρρειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις. *Libri* ὠφέλουν πόλιν. *In codd. A. B. notatur* γρ. πάλιν. *Plutarchus* ὠφελῶσι γῆν, *quod quum memoriter citantis esse, vulgata autem lectio ab exquisitiore fonte manasse videretur*, ὠφελῇ πόλιν *reposui. Sic supra v.* 453. Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ. *Vide Heindorfium ad Plat. Gorg. p.* 105. *Protag. p.* 499. HERMANN. So Alc. 356. ἡδὺ γὰρ φίλους Κἂν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον. The common reading is φίλοις. In the passage before us, we are
62 not without suspicion, although we are not prepared to discuss the point, that ὠφέλουν agrees better with χρῆν, than ὠφελῇ or ὠφελῶσι. If we retain ὠφέλουν, we must read ἐπειδή.

V. 1114. Τάδε δὴ παίδων καὶ δὴ φθιμένων | ὀστᾶ φέρεται. λάβετ', ἀμφιπόλοι | γραίας ἀμενοῦς (οὐ γὰρ ἔνεστι | ῥώμη παίδων ὑπὸ πένθους) κ. τ. λ. In Mr. Hermann's edition, as well as in all the other modern editions which we have seen, there is a comma after ἀμφιπόλοι, which totally destroys the sense of the passage. The sense is, *Take the bones, ye handmaids of the feeble old woman.* The common translation is, *Prehendite, famulae, anum infirmam.* This interpretation requires λάβεσθε, which was accordingly proposed by Duport, and rejected on account of the metre by Barnes.

V. 1118. Πολλοῦ δὲ χρόνου σώζεις μέτα δὴ, | καταλειβομένας τ' ἄλγεσι πολλοῖς. So all the editions before Markland, who changed σώζεις into ζώσας on the authority of the three Parisian manuscripts. Two Florentine copies examined by Matthiae read ζώσης. Mr. Hermann reads, Πολλοῦ τε χρόνου ζωᾶς, μέγα δὴ | καταλειβομένας ἄλγεσι πολλοῖς. *Reposui*, says Mr. Hermann, *quod ultro se offerebat, ut mirum sit, criticis non in mentem venisse.* Without pausing to inquire whether there is any Attic authority for ζωᾶς with the first syllable long, we read with the assistance of Musgrave, Πολλοῦ τε χρόνου ζώσης μέτρα δὴ, Καταλειβομένης τ' ἄλγεσι πολλοῖς. If the reader prefers the Doric forms ζώσας and καταλειβομένας, we shall not contest the point. These genitives agree with γραίας ἀμενοῦς, v. 1116. The whole passage is correctly pointed in Markland's text. Mr. Hermann does not notice Musgrave's correction, μέτρα for μέτα. The same variety occurs in v. 1548. of the Helena, where the true reading was first restored by Reiske, *ex ingenio*, and afterwards discovered in a manuscript by Musgrave.

Vv. 1123—1163. Mr. Hermann, as well as the Quarterly riewer, divides this beautiful ode between the mothers and children of the defunct leaders. As it would be difficult make Mr. Hermann's arrangement understood, without tran-ibing the whole ode, we content ourselves with referring reader to the book itself.

V. 1131. *Παπαὶ, παπαί.* | *ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τά-*; *κ. τ. λ.* Instead of *παπαὶ, παπαὶ*, why may we not ad-t the reading of the manuscripts, *απαῖς, απαῖς*, adding the per spirit, and changing the accent? The sense is, *Σὺ μὲν αις εἶ, ἐγὼ δ' ἔρημος, κ. τ. λ.*

V. 1134. *Ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων;* A very learned per-proposes *ἐμῶν τόκων.* So Phoen. 30. *ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίν πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο.* Med. 1031. *Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν ωις ἀλγηδόνας.* Suppl. 920. *Πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι.* The mmon reading, however, is right. So Med. 1261. *Μάταν θος ἔρρει τέκνων.*

V. 1147. *Αἴ αἴ, γόων ἄλις τύχας,* | *ἄλις δ' ἀλγέων ἐμοὶ* 63 *ρεστι. Ald. et vulgati ἄλις ἀλγέων πάρεστί μοι Addidi δ', scripsi ἐμοὶ πάρεστιν, quum codd. A. B. et uterque Floren-us μοι πάρεστι habeant. Alioqui non displiceret πάρεστι δή* t. HERMANN. Mr. Hermann's emendation is preferable to it of the Quarterly Reviewer, *Ἄλις τῶνδ' ἀλγέων πάρεστι.* e do not well understand the preceding verse, *Αἴ αἴ, γόων ς τύχας.* We should prefer, *Αἴ αἴ τύχας, ἄλις γόων.* So *ἰὼ τύχα*, Or. 1537. *ἰώ μοι τύχας*, Alc. 394. *ἰὼ τᾶς σᾶς τύ-*; El. 1184. etc. In the first and second of these three pas-ges, we suspect that the true reading is, *ἰὼ ἰὼ τύχας.*

V. 1149. *Ἔτ' ἄρ', ἔτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος. Hic ver-mutilus erat, ita scriptus in libris, στάσω. ποῦ με δέξεται νος. Praeclare Tyrwhittus, Ἆρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξεται νος, sed poterat hoc et ad litterarum similitudinem lenius, et sententiam fortius corrigi, si sic scriberetur, ut a me factum* . HERMANN. Mr. Hermann's reading is preferable to Tyr-itt's on another account. The antistrophic odes of this tra-dy contain thirty-two trimeter iambics, including the verse w before us, and v. 1159. which also has lost a foot. If e reader will examine these sixteen pairs of verses, he will d that the *senarius* of the strophe always exactly resembles at of the antistrophe, with one exception, which will be re-oved in the next note. In the verse now before us, Tyr-hitt exhibits a spondee in the first place. Ἆρα at the be-ginning of a sentence always has the first syllable long. The corresponding verse (1142.) has an iambus: *Πάτερ, σὺ μὲν τῶν* (σὺ μέντοι *Hermannus ex cm. Porsoni*) *σῶν κλύεις τέκνων γόους.*

Perhaps, however, neither of these verses is a *senarius*. We are half inclined to believe that the words σὺ μὲν are an interpolation *metri caussa*, and that we ought to read interrogatively, Πέτρῳ, τῶν σῶν πλύεις τέκνων γόους (*al.* λόγους); The sense of v. 1149. requires no addition to the words, Ἐκ Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος. The metre is, ⏑ — — | — ⏑ — | ⏑ — ⏑ — |. Compare vv. 600. 608. 610. 613. 620. 628.

V. 1150. Χαλκέοις ἐν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλάταν. *Legebatur*, Χαλκείοισιν ὅπλοις Δαναΐδων στρατηλατῶν. *Cod. A.* Χαλκίοις. Ἐν ὅπλοις *Marklando, qui etiam* σὺν ὅπλοις *conjecit, debetur. Ac multo et simplicius hoc est, et venustius, puerum ut ipse armatus sit optare, quam ut armatorum dux.* Στρατηλάτην *Musgravii emendatio est, et prius Heathii.* HERMANN. Mr. Hermann, who excludes the Doric dialect from the trimeter iambics of the choral odes, ought to read στρατηλάτην. See his note on κόρας, Herc. 416. [417.] If he reads στρατηλάτην, he ought also to read Δαναιδᾶν. With regard to the former part of the verse, we are not certain that we rightly understand Mr. Hermann's note. We suspect that *Ac multo* is an error of the press for *At multo*, and that he rejects σὺν
64 ὅπλοις, as affording a less convenient sense than ἐν ὅπλοις. If this is his meaning, we apprehend that σὺν ὅπλοις is not inconsistent with this interpretation. Compare Hec. 112. Οἵαν' ὅτε χρυσείοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις. We object, however, to both Markland's emendations, as well as to the common reading, on account of the spondee in the third place. See the preceding annotation. We read, Χαλκέοις ὅπλοισι, Δαναΐδων στρατηλάτην.

V. 1167. Τούτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα. If the reader will compare the speech of Theseus, in which this verse occurs, with the third and fourth verses of the speech of Minerva, which follows almost immediately, he will see reason to suspect that σε ought to be changed into σφε.

V. 1179. Τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή; *Male vulgo* τί δή ποθ'. *Non* quid aliud *dicit, sed* ecquid aliud. HERMANN. If this alteration had been made by Mr. Wakefield, we should have reminded him, that the enclitic τι, in common with every other enclitic, cannot begin either a trimeter iambic or a sentence. The same rule, as is well known, applies to ἄν, αὖ, γὰρ, δὲ, δὴ, δῆτα, μὲν, μήν, οὖν, and a few other particles. As Mr. Hermann cannot be unacquainted with this rule, we must consider his alteration of the present verse as made in defiance of it. In his book *de Emendanda Ratione Graecae Grammaticae* (p. 95.) he has treated two verses of the Choëphori of Aeschylus (112. 663.) in the same manner as the

now before us. If Mr. Hermann had ever heard the *who bids* in the mouth of an auctioneer, or the words *ye* in the mouth of a barrow-woman, he would not ...ered *Τίς ἔνδον* into *Τίς ἔνδον* with the following re- ...*bi manifesto interrogat Orestes, an aliquis intus sit, non* ... *intus.*

: 1210. *Τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρὶ, Μέ-* ...*ν' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας ὁδοῦ. Ex Marklandi emen-* ...*ἡγνίσθη dedi pro ἁγνισθῇ.* HERMANN. The Quarter- ...iewer compares Iph. A. 349. *Ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλ-* ...*ίνα σε πρῶθ' εὕρω* (*εὗρον Reiskius et Marklandus*) *κακόν.* ...h passages the transcribers mistook the adverb *ἵνα*, *whe-* ...r the conjunction *ἵνα*, *in order that.* We subjoin two instances of the same error. Soph. Trach. 1159. *Σὺ δ'* ...*ουε τοὔργον. ἐξήκεις δ' ἵνα Φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐ-* ...*λεῖ.* Brunck remarks: *Perperam in libris φανῇς, unde* ...*es ἵνα pro* ut *finali accepit.* Eurip. Herc. 425. *Δρόμων* ...*ν ἀγάλματ' εὐτυχῆ | διῆλθε, τόν τε πολυδάκρυον | ἔπλευσ'* ...*αν, πόνων τελευτὰν, | ἵν' ἐκπεράνῃ τάλας | βίοτον, οὐδ'* ...*άλιν.* The true reading, *ἵν' ἐκπεραίνει*, was first sugges- ... Heath. It is to Heath also that we owe *ὁδοῦ* instead ...*οῦ* in the passage before us.

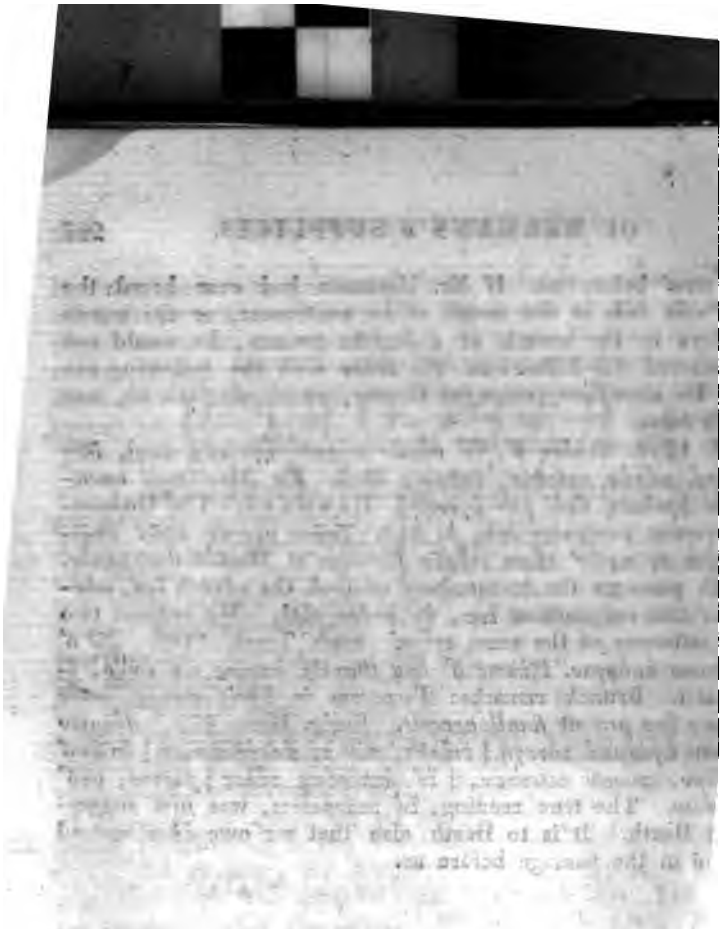

DE

GRAECORUM

QUINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABICA,

ET INDE FORMATA

LATINORUM

TERTIA:

QUAESTIO GRAMMATICA.

ADJICIUNTUR LOCA ALIQUOT

EX AUCTORIBUS GRAECIS ET LATINIS

EXPLICATA.

Utinam essem bonus Grammaticus! sufficit enim ei qui auctores omnes probe vult intelligere, esse bonum Grammaticum. Porro, quicumque Doctos Viros, Grammaticos *— vocant, sunt ipsi indoctissimi; idque semper observabis. Non aliunde dissidia in religione dependent, quam ab ignoratione Grammaticae.* Scaligerana, *p.* 86. *ed. Tan. Fabri.*

LECTORI S.

ti visum est verum, Omnia vocabula Quintae Declina- 217
ecorum imparisyllabicae, primitus desiisse in *Σ* in No- ed. Lond.
et quia necesse erat ut haec Declinatio, utpote impa- (231)
ı, in Genitivo una syllaba augeretur, hoc augmentum ed. Gaisf.
ictum fuisse per Vocalem *o*, insertam ante *Σ*, ut *μάρ-*
s, *Gen. μάρτυρος*, *παῖδς puer*, *Gen. παιδὸς*, *δαὶτς*
, *Gen. δαιτὸς*. Vulgo, *μάρτυρ*, *παῖς*, *δαὶς*.
m modo processum esse in Tertia Latinorum, quae
uinta Graecorum formabatur. eam visum est semper
se in *S*, et Genitivum auctum fuisse Vocali *I*, inserta
ut *lapids lapidIs*, *parents parentIs*, *consuls consulIs*.
pis, *parens*, *consul*.
non diu in hac certa forma perstiterunt harum Decli-
Nominativi. nam aures hominum cito fastidiebant hunc
ium quasi cumulum, quibus fere onerabatur horum
orum extremitas: et idcirco ex plerisque ejecerunt
as, interdum *tres* Consonantes, Genitivis interim in
vera forma manentibus. quae res difficultatem his De-
us maximam intulit. quomodo enim nosci potuit, vo-
ρ debere facere *μάρτυρος*, vel *παῖς* et *δαὶς*, *παιδὸς*
in Genitivo? Si prisci Nominativi relicti fuissent,
παῖδς, *δαὶτς*, et *lapids*, *parents*, *consuls*, nemo falli
t ambigere de Genitivis, cum solum negotium fuisset
o ante *Σ* in Graecis, et *I* ante *S* in Latinis vocabu-
aliter tunc visum est iis qui haec primum mutarunt,
summis Graeciae et Latii scriptoribus, suavitati et
bni Linguarum suarum consulentibus, de regulari ter-
Nominativi (in his saltem Declinationibus) non om-
itis, sed quoquo modo et eventu Consonantes ejicien- (232)

tibus, aut vocales inserentibus. Et quis hoc tempore ad
218 mens est, ut damnare audeat quod illis placuit in suis ip
Linguis? Nihil tamen vetat quo minus quaerere modest
simus de discrimine inter *Auctoritatem* (quam tamen s
nisi stultissimi simus, in *scribendo* sequemur) et istud
ratione quaerentibus nobis *Verum*, licet jam non obtine
videri possit: praecipue, cum hoc non fecerint, quantu
ipsi Antiqui Auctores, neque eorum enarratores, Veteres
matici, qui Regulas suas exigebant ad id quod invene
istis Auctoribus, neque ultra quaerebant, quod si fecisse
venissent utique, nullum fuisse discrimen primitus in
clinationibus inter Nominativos et Genitivos, nisi o ant
Genitivo Graeco, et *I* ante *S* in Genitivo Latino, ne q
quod scio, una cum exceptione. Plato itaque, Cicero,
teri Veteres, hanc causam afficere possunt eatenus, ut si
vel Latine scriberes, ex eorum auctoritate semper uti
vocibus *xaῖς*, *lapis*, et ceteris, quibus Illi, pro Nomin
sed si his rebus cogitationem aliquam impendisti, eor
ctoritas nunquam potest efficere, ut credas, *xaῖς*, et
fuisse *veros* et primos Nominativos Genitivorum *xaιδός*,
πὸδὸς, in hac Quinta Graecorum, et Tertia Latinorum D
tione: quamquam opinor haec diu ante Illorum tempu
ullius Scripteris qui nunc exstat, fuisse mutata.

DE

GRAECORUM

NTA DECLINATIONE IMPARISYLLABICA.

Grammaticorum Graecorum de quinta declinatione nomi- 219
plicium, haec est: (233)

declinatio imparisyllabica novem *habet terminationes, tres* *es, α, ι, υ, neutrius; ω foeminini; et* quinque *consonan-* *ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium.*

rum videtur, unde haec declinatio, in qua multo plura cabula quam in qualibet alia, et consequenter, quae re- nflexionis saltem aeque certam ac quaelibet caeterarum po- hac certitudine adeo dissideret, ut genitivi ejus, casui quam ulli fixae et constanti regulae formationis, relicti ur. In ceteris omnibus declinationibus Graecorum et La- (excepta horum tertia) si quis tibi casum nominativum erit, potes illi statim dicere qui sit genitivus. Sed in hac es: nam σῶμα facit σώματΟΣ in genitivo, sed γάλα, γά- Σ: γυνὴ, γυναΙΚΟΣ: μέλι facit μέλιΤΟΣ: εὐέλπις *bonae* ἐλπιΔΟΣ: δύσορνις *mali auspicii*, δυσόρνιΘΟΣ: γέλως , γέλωΤΟΣ et ἔρωΤΟΣ: sed ἤρως, ἤρωΟΣ: λάταξ *stre-* *idam*, λάταΓΟΣ: θώραξ, θώρακΟΣ; sed ἄναξ ἄνακΤΟΣ. a in multis aliis, omnibus eadem incertitudine genitivorum tibus; velut, ὀδοὺς *dens*, ὀδόΝΤΟΣ: ποῦς *pes*, ποΔΟΣ; -is, ΩΤΟΣ: πλακόεις *placenta*, πλακόεΝΤΟΣ; Ξενοφῶν ων, ΞενοφῶνΤΟΣ, sed Σίμων, ΣίμωνΟΣ; ἄρς *agnus*, ; ἰμὰς *lorum*, ἰμάΝΤΟΣ, sed ἰκμὰς *vapor*, ἰκμάΔΟΣ.

tabile erat, omnes hujus declinationis genitivos singularis 220
desinere in ΟΣ. unde mihi primum nascebatur suspicio et o, an non litera Σ in formatione hujus declinationis olim characteristica nominativi, et Ο characteristica genitivi: (234)
, an non *omnes* nominativi hujus declinationis primitus de- in Σ (multo major pars etiam nunc ita facit) et *omnes* ge- assumserint Ο ante Σ, quae vocalis Ο una syllaba augeret

nominativum, quemadmodum necesse erat fieri in declinatione imparisyllabica, qualis haec est. nam terminationes istas, ι, υ, ω, σίνηπι, ἄστυ, et λεγὼ, ablegandas esse ad proprias contractorum declinationes, non dubitari potuit. licet enim ex hac quinta simplicium forte essent ortae, utpote crescentes in genitivo, non tamen ideo erant hujus declinationis; sicut filia potest esse matri similis, diversa tamen persona est a matre. Hujus rei experimento facto, et re probabili, ut mihi videbatur, per innumera exempla comperta, sequebatur, hanc declinationem, pro difficillima, olim fuisse simplicissimam; adeo ut quivis, audito vero et vetere nominativo, statim posset dicere genitivum; aut vice versa, audito genitivo, verum nominativum statim diceret: et pro *novem* terminationibus, *unam* tantum fuisse, nempe, literam Σ, post consonantes fere omnes, et plerasque vocales: quae litera nominativum constitueret, et O ante eam immissa, Genitivum. nam si ΟΣ characteristica esset genitivi, obvium erat, vocem εὐέλπιδος debere facere εὐέλπιδος in isto casu, σῶμα, σώματος, γάλα, γάλατος, γέλως et ἔρως, γέλωτος et ἔρωτος, ἥρως, ἥρωτος, λάτραξ, λάτραξος: et ita in ceteris. Hoc argumentum, quod probat vocalem O *solam*, fuisse characteristicam genitivi, probat etiam, omnes nominativos hujus declinationis primitus desiisse in Σ. si enim omnes genitivi exeunt in ΟΣ, et O tantum sit characteristica genitivi, sequitur, non aliunde quam ex nominativo venisse alteram literam Σ. Transferendum est hoc argumentum ad tertiam Latinorum declinationem, et insitionem vocalis I ante S in genitivo. quod Priscianus si considerasset, non statuisset *Septuaginta octo* esse terminationes tertiae declinationis Latinae, cum *una* tantum videatur, nempe litera S (ejecta, ubicumque fieri poterat, si sequebatur consonantem) et I ante eam in genitivo.

221 Unde igitur, inquis, tanta facta est mutatio in nominativis Graecis? Hoc jam explicare conabor. Sciendum est, in istis rudibus et barbaris seculis quando linguae primum formabantur, vocabula innumera in duabus vel pluribus consonantibus desiisse, quae loquelam duram admodum, et confragosam, tum loquentibus tum audientibus reddebant. Hanc differentiam ex linguis quae nunc in usu sunt, quivis potest deprehendere, si conferat ejusdem gentis priscam linguam cum hodierna. inveniet enim istam in-
(236) comtam, horridam, et consonantibus abundantem, prae hac quam nunc loquuntur homines. Hae Graecae consonantes, quando aures hominum coeperunt esse eruditiores, paulatim abjiciebantur ex nominativis, interdum *una*, interdum *duae*, nonnunquam *tres* (ut infra ostendam), ita ut simul cum iis saepissime abjiceretur quoque characteristica nominativi, relictis interea casibus obliquis, genitivo et dativo, in veteri et vera eorum forma, quia illis nulla erat objectio, neque eadem caussa mutationis. Hinc nata

st hujus declinationis difficultas. hinc enim factum est, ut σώμα-ος (ponam enim exempla superius citata sic ut ad manum veneunt) esset genitivus vocis σῶμα, a qua talis genitivus numquam ormari potuit secundum methodum observatam in declinationibus, uae non permittit ut vox augeatur in secundo casu singulari *duas* consonantibus quae non erant in primo. Unde non dubium nit quin literae istae τς essent primitus radicales in nominativo, ui erat (antequam ω a Simonide invecta esset) σόματς, ct addiione characteristicae genitivi O, σόματος. asperitas autem syllaae finalis ματς, in duas consonantes desinentis, sentiebatur ab uribus hominum simulac delicatiores factae sunt; et amota staim erat caussa offensionis, sed una cum ea nominativi characteistica Σ, et pro σόματς factum est σόμα vel σῶμα, gen. σώματος. ta genitivus verus manebat; sed caussa terminationis genitivi, t mutationis, ablata erat, et inflexio perdebatur. Idem processus ccum, opinor, habuit in aliis nominibus ejusdem formae, *ποίμα, πρᾶγμα, φίλημα, νόημα, τρύφημα*, etc. quae plurima unt, et quae omnia faciunt ματος in genitivo, quia ipsa olim eainebant in ματς, *ποίηματς, πράγματς, φιλήματς*, etc. Vox nim ποίημα, vel πρᾶγμα, nullis inflexionis machinis cogi potest 222
t faciat ποιήματος, vel πράγματος in genitivo: sed *ποίηματρ*, el πράγματς in declinatione imparisyllabica non potuit aliud facere nam ποιήματος, vel πράγματος, postquam σ ante Σ constituta set characteristica genitivi. In aliis vero quae finiebantur in τς, oderatiores erant correctores veteres: nam ex. *γήρατς γήρατος*, nectus, *πέρατς πέρατος, finis, τέρατς τέρατος, prodigium*, abiebant τ solum, et reliquebant *γῆρας γήρατος* (et *γήραος*, iod regulare erat), *πέρας πέρατος, τέρας τέρατος*. quae, licet, i inflexione peccarent, non tamen adeo enormia videntur atque ta altera modo memorata. Haec terminatio barbara, τς, in rimordiis Graecae linguae, de quibus agimus, atque etiam Laiae, magno in usu erat. sed insequenti tempore, quidvis, etiam spendium characteristicae, potius quam eam terminationem, itiebantur homines. unde pro ἧματς ἥματος, *dies*, ἧπατς ἥπα-τος, *jecur*, οὖθατς οὔθατος, *uber*, δάμαρτς δάμαρτος, *uxor*, (236) alebant scribere ἧμαρ, ἧπαρ, οὖθαρ, δάμαρ, in nominativo. a repudiarunt *γέρατς γέρατος munus*, et *κέρατς κέρατος cornu*, raeferentes *γέρας γέρατος*, et *κέρας κέρατος*: et πᾶς παντὸς potius uam πάντς παντός. rejectum σκάτς σκατὸς *sordes*, ὕδατς ὕδατος *qua*: et admissum potius σκὼρ gen. σκατὸς, ὕδωρ gen. ὕδατος. ro *γόνατς γόνατος genu*, *θέμιστς θέμιστος jus*, (aliud est Θέμις Θέμιδος, Dea *Themis*) praetulerunt *γόνυ γόνατος*, *θέμις θέμιστος*: ne dicam de participiis *τύπτων, τύψας, τυφθεὶς*, etc. pro τύπτοντς, τύψαντς, τυφθέντς, etc. aut *Σιμόεις Simoïs* fluvius, pro Σιμόεντς, et aliis innumeris: adeo ut τς finalem vix jam inveneris.

Proximum vocabulum cujus mentionem feci est *γάλα*, *lac*, in genitivo *γάλακτος*· quod non adeo mirum videbitur illi qui sciverit, tres consonantes κτς recisas fuisse ex prisco nominativo, qui erat *γάλακτς*. unde mirari solco non additam fuisse literam ξ, *γάλαξ*, quae pro tribus istis satisfecisset, ut *νὺξ* pro *νύκτς*, *ἄναξ* pro *ἄνακτς*. Ab hujus ultima syllaba *λακτς*, sumta est Latina vox *lacte lactis*, mutata postea in *lac* et *lacte*, gen. *lactis*, ob eandem rationem, nempe consonantium concursum; quem, pariter ut in Graeco, vitare potuissent scribendo *lax*, hoc est, *lacts*, ut *nox* pro *nocts*.

228 Sequitur *ἡ γυνὴ*, *mulier*. Quis non putaret genitivum ejus fore *τῆς γυνῆς*, secundae declinationis, ut *τῆς τιμῆς*? et tamen est quintae, et imparisyllabicae, *τῆς γυναικός*. unde patet nominativum ejus primitivum fuisse *γυναικς* vel *γυναιξ*, gen. *γυναικός*. quae vox adhuc apparet in composito *καλλιγύναιξ*, *pulchras-mulieres-habens*.

Deinde *μέλι mel*, facit *μέλιΤΟΣ* in genitivo: quod facere non potuisset nisi nominativus fuisset *μέλιτς*. *Εὔελπις*, *bonae spei*, gen. *εὐέλπιΔΟΣ*, a nominativo *εὔελπιδς*. nisi vero δ fuisset in nominativo, frustra eam in isto loco genitivi quaesivisses. *Μέσορνις*, *mali auspicii*, gen. *δυσόρνιΘΟΣ*; quia antiquus nominativus erat *δύσορνιθς*, gen. *δυσόρνιθος*, postquam aspirata θ fuisset invecta loco τ: ante erat *δύσορνιτς*, gen. *δυσόρνιτος*. Sic et *Ἶμις*, *tinea*, nunc declinatur in genitivo, *Ἴλμινθος*. certe debuit esse *Ἴλμινος*, regulariter. Antiquissimorum vero erat *Ἴλμις Ἴλμιντος*: posterorum, *Ἴλμινθς Ἴλμινθος*: sed irregulare est *Ἴλμις Ἴλμινθος*. oportuit enim esse vel *Ἴλμις Ἴλμινος*, vel *Ἴλμινθς Ἴλμινθος*. Ita *κόρυς*, *galea*, rite faceret *κόρυος*. sed facit *κόρυθος*, unde patet verum nominativum esse *κόρυθς*, gen. *κόρυθος*. Ex his liquet, quam licenter grassati fuerint in nominativis veteres linguae correctores, cum tamen genitivos intactos reliquerint. In Latinis pariter factum videbis.

Τίς, gen. *τινὸς*, primitus erat *τινς*, *τινὸς*, ut *Ἴς*, *ἰνὸς*, *fibra*, primo erat *Ἶνς ἰνὸς*, ut et *ἀκτῖνς*, *ἀκτῖνος*, *radius Solis*, ex qua voce nonnulli abjiciebant *ν*, et scribebant *ἀκτῖς*, alii mutaverunt ς, et malebant *ἀκτῖν*. quae *διττογραφία*, falsa utraque, in multis aliis vocibus Graecis obtinuit in hac declinatione. sic *δελφὶς* et *δελφὶν*, *delphinus*. utraque faciebat *δελφῖνος* in genitivo; quarum neutra, sed sola *δελφῖνς* hoc recte facere potuit. nam *δελφὶς* in hac declinatione rite faceret *δελφίος*: sed nescio quis foret genitivus vocis *δελφὶν*. Si quaeratur, quomodo dignosci potuit in inflexione, *δελφὶς delphinus*, a *Δελφὶς Delphica mulier*, vel *res Delphica* quaelibet: responderi potest, neutram vocem antiquissimis cognitam videri. nam *delphinus* erat *δελφῖνς*, gen. *δελφῖνος*: sed *Delphica mulier* vel *res* erat *Δελφίδς*, gen. *Δελφί-*

(237)

Eadem duplex scriptura locum habet in μάρτυς et μάρτυρ, 22
ς; cum sola vera videatur μάρτυρς, gen. μάρτυρος. nam μάρ-
faceret μάρτυος: quid μάρτυρ faceret ignoro. si dicas, μάρτυ-
ut πῦρ πυρὸς: atqui πῦρ non potuisset, opinor, facere πυ-
nisi verus ejus nominativus fuisset πύρς. Characteristica
genitivi in hac declinatione non est ΟΣ, sed Ο solum. si
ΟΣ esse characteristicam genitivi, ostendas mihi velim,
θαῦμα facit θαύματΟΣ in genitivo, non θαύμαΟΣ, vel
αΡΟΣ, vel θαυμαΓΟΣ, vel θαύμαΔΟΣ: et dicam tibi, non
isse facere aliud quam θαύματΟΣ, quia, cum haec declina-
ormabatur, nominativus ejus erat θαύματΣ: unde inserta Ο,
acteristica genitivi, θαύματΟΣ.

Talis διτπογραφία qualis est in μάρτυρ et μάρτυς, cum verus
inativus fuerit μάρτυρς, obtinet apud Latinos in vocibus *honor*
nos, *labor* et *labos*, *arbor* et *arbos*, et multis aliis: quorum
nominativi olim erant, opinor, *honors honoris*, *labors la-*
, *arbors arboris*, alii vero in scriptura omittebant *r*, alii *s*:
que, ut arbitror, caventibus ne vox duabus consonantibus
et exiret. quae cautio hanc declinationem paene perdidit,
sa toties litera Σ vel S, nominativi characteristica. Sed
.

Γέλως facit γέλωτος, et ἔρως ἔρωτος, quia nominativi erant
ς et ἔρωτς. sed ἤρως erat regularis, et idcirco fecit ἤρωος.
Duplex consonans ξ exprimebat literas γς, κς, χς, et πτς.
λάταξ *strepitus* quidam, gen. λάταΓΟΣ, quia olim erat λά-
gen. λάταγος. θώραξ gen. θώραΚΟΣ, quia nominativus erat
ας. Πτὺξ *plica*, πτυΧΟΣ. olim πτὺχς πτυχός. sed ἄναξ
ἄναΚΤΟΣ, utpote ab ἄναΚΤΣ, ἄνακτος.

Porro: ὀδοὺς *dens* facit ὀδόντος in genitivo, qui clare sume-
ab antiquo ὀδόντς gen. ὀδόντος: unde in dativo plurali pro
σι, quemadmodum scribi regulariter oportuit, posteriores (238)
ant ὀδοῦσι, ut ex λέοντσι fecerunt λέουσι, *leonibus*, ad vi-
am concursum consonantium, et ob molliorem sonum. Ab
a syllaba vocis ὀδόντς, venit Latinorum *dens*, *dentis*,
n *dens*, *dentis*, ejecta *t*, ob eandem rationem, ut in *gens*,
s: *mens*, *mentis*: *mons*, *montis*, etc. Ποῦς, *pes*, gen.
is primo erat ποὸς, gen. ποδὸς: unde Latini habuerunt suum
, *pedis*, mutatum postea in *pes*, *pedis*. caussa mutationis,
n Graeca quam in Latina voce, eadem erat quam saepe dixi. 225
ωτις, gen. ὠτός. Verus nominativus debuit esse vel ὦτς
, vel ὠυτς, οὐτός. sed terminatio τς ferri non potuit: ob quam
eam mutabantur multa substantiva nunc desinentia in της,
lim in τητς, ἁγιότης, φιλότης, βραδυτὴς, αἰσχρότης, etc.
dam ἁγιότητς ἁγιότητος, φιλότητς φιλότητος, βραδυτὴτς βρα-
ος, αἰσχρότητς αἰσχρότητος, et similia. Ex qua terminatione,

της pro ητις, formata est Latinorum in tertia declinatione *tas* pro *tate*, ut *bonitas*, *probitas*, *pravitas*, *obscoenitas*, etc. pro *bonitate*, gen. *bonitatis*; *probitas*, gen. *probitatis*, etc. quae omnia, ut in Graecis, designant *qualitates*. Sed ad hos revertor.

Πλακόυς *placenta*, gen. πλακόεντος, primitus erat πλακόεντς πλακόεντος, ut χαρίεις *gratiosus* erat χαρίεντς χαρίεντος: et pleraque in ις nunc desinentia olim erant ενς vel εντς, ut εἷς *unus*, olim opinor erat ἑνς, quintae hujus declinationis: unde ἑνὸς in genitivo. ex πλακόεντς factum πλακοὐντς πλακοῦντος: sed posteris hoc non satisfecit ob numerum consonantium, et finalem τς. unde pro πλακοὐντς substitutum πλακοῦς πλακοῦντος, ejectis consonantibus *vτ*.

Vox Ξενοφῶν facit Ξενοφῶντος in genitivo: et ita Ἀριστοφῶν, Ἀντιφῶν, Χαιρεφῶν, etc. quaero, quamobrem? nam Πλάτων, Σίμων, Φίλων, etc. non faciunt Πλάτωντος, Σίμωντος, Φίλωντος, sed Πλάτωνος, Σίμωνος, Φίλωνος. Si dicas istud fieri ideo quia Ξενοφῶν, Ἀντιφῶν, etc. accentum habent in ultima, respondeo, Δαοκόων facere τος in genitivo, Δαοκόωντος, ut et Κρίων Κρίοντος, et tamen accentum habere in penultima. Quaerendum igitur, an non hoc inde factum, quia nomen Ξενοφῶν olim erat Ξενοφῶντς: unde in hac declinatione necesse erat ut in genitivo assumeret o, Ξενοφῶντος: et ita ceteri, Ἀντιφῶντς Ἀντιφῶντος, Χαιρεφῶντς Χαιρεφῶντος. Sed Πλάτων, Σίμων, et ceteri, qui non habebant *T* ante *Σ* in nominativo, desinebant in *Σ* solo, Πλάτωνς Πλάτωνος, Σίμωνς Σίμωνος. Aliter, nulla ratio, ut mihi videtur, reddi potest, quare Ξενοφῶν non faceret Ξενοφῶνος in genitivo; aut quare Πλάτων, Σίμων, Φίλων, non aeque bene facerent Πλάτωντος, Σίμωντος, Φίλωντος. Quod si (239)nulla sit in his rebus certa et constans regula, Πλάτων et Σίμων, 226facere possunt in genitivo Πλατωνάδος, et Σιμωνάδος, vel quodcumque velis; eodem jure quo *supellex* in tertia Latinorum declinatione nunc facit in genitivo *supellectilis* pro *supellicis*, et *praeceps praecipitis*, pro *praecipis*.

Ἄρς *agnus*, in genitivo facit ἀρνός. Quaeri potest, forte, quare non ἄρσος, vel ἄρτος, vel ἄργος? Respondetur, Non posse aliud esse quam ἀρνὸς, quia nominativus erat ἄρνς: sed vox monosyllaba concurrentibus tribus consonantibus onerata, levabatur abjectione unius, *ν*: unde ἄρς ἀρνὸς, quod alioquin fuisset ἄρς ἀρὸς, regulariter. Est et alia via perveniendi ad genitivum ἀρνὸς, nempe ab ἄρην *agnus*: quae vox, antequam longa vocalis *η* in Graecam linguam illata fuerat, in quinta declinatione imparisyllabica scriberetur ἄρενς, gen. ἄρενος, et per syncopen ἀρνὸς, quemadmodum πατὴρ (πατηρ) gen. πατέρος, per sync. πατρὸς: μέτηρ (μήτηρ) gen. μετέρος, per sync. μετρὸς: γαστὴρ (γαστηρ) *venter*, gen. γαστέρος, sync. γαστρός. Ipsa vox *venter*

nodo afficitur: nom. *venters*, gen. *venteris*, et per sync.
Ni ita faciat, assumendo *s*, et crescendo in genitivo,
test dicere quare *venter* non sit secundae declinationis, et
ur, nom. *venter*, gen. *ventri*, dat. *ventro*, sicut *magister*,
, *magistro*?
nique, ἱμὰς *lorum*, facit ἱμάντος in genitivo, quia anti-
minativus erat ἱμάντς: et ἰκμὰς *vapor*, ἰκμάδος, a nomi-
κμὰδς. nisi enim ν et τ fuissent in nominativo, ἱμὰς non
t facere ἱμάντος in genitivo, magis quam γίγας *gigas*, γί-
sine nominativo γίγαντς, aut ἐλέφας *clephas*, ἐλέφαντος,
minativus fuisset ἐλέφαντς.
ci supra p. 220. *Literam Σ, post Consonantes fere omnes,*
que Vocales, fuisse terminationem nominativi in hac de-
ie. Ne hoc temere dixisse videar, subjeci omnes alpha-
ras, et exemplis instruxi cas quae post se admittunt Σ:
am si immittas vocalem o, habebis genitivos omnium vo-
se ita desinunt.

te Σ: γῆρας gen. γήρως, *senectus*. Si characteristica ge-
ivi fuisset ος, γῆρας in genitivo fecisset γήρασος. et ita in
teris.
te Σ: φλὲβς (φλεψ) gen. φλεβὸς, *vena*.
te Σ: φλὸγς (φλοξ) gen. φλογὸς, *flamma*. 227
ite Σ: genitivus φροντίδος monstrat nominativum olim
sse φροντὶδς, *cura*: ut νεβρὶδς νεβρίδος, *hinnuli pellis*:
λὶδς πηλῖδος, *macula*: βολὶδς βολίδος, *jaculum*: et talia
numera.
te Σ: τὸ ἀληθὲς gen. τοῦ ἀληθέος, *verum*. (240
ite Σ: non potest inveniri, quia ζ nonnunquam est σδ.
ite Σ: Ἡρακλῆς gen. Ἡρακλῆος, *Hercules*. Eurip. Hera-
id. 542.
te Σ: ὄρνιθος in gen. indicat nom. fuisse ὄρνιθς *avis*: nunc
νις.
e Σ: πόλις, gen. πόλιος, *civitas*.
ite Σ: πρὸκς (πρὸξ) gen. προκὸς, *hinnulus*.
ite Σ: ἅλς, gen. ἁλὸς, *mare*.
nte Σ: exemplum non occurrit, opinor, in Graeca lingua:
um solummodo in Latina, *hiems hiemis*.
ite Σ: neque hujus, ut vocabula nunc scribuntur, exem-
lum inveni. nam ἕλμινς, πείρινς, et Τίρυνς huc non perti-
re opinor, utpote facientes ἕλμινθος, πείρινθος et Τίρυν-
ος in genitivo, a nom. ἕλμινθς *tinea*, πείρινθς *crater*, et
ρυνθς *Tirynthis* urbs. et Καρχηδὼνς vel Καρχηδὸνς Καρ-
δόνος; *Carthago*, Ἀπόλλωνς Ἀπόλλωνος, *Apollo*, quae
erta exempla puto, non tamen admittentur, quia nunc ami-
erunt Σ, et aliter scribuntur, Καρχηδὼν et Ἀπόλλων.

Ξ est ΚΣ, ΓΣ, ΧΣ, vel ΚΤΣ. Exempla ejus ubique occurrunt.

Φ ante Σ non puto invenire in nominativo hujus declinationis, cum sit characteristica genitivi. ut neque I ante S in tertia Latinorum, ob eandem causam.

Π ante Σ: Κύκλωπς (Κύκλωψ) gen. Κύκλωπος, *Cyclops.*

Β ante Σ: μάκαρς, gen. μάκαρος, *felix.*

Τ ante Σ: olim frequentissima terminatio, ut supra dixi. nunc vix invenitur.

Τ ante Σ: μῦς, gen. μυὸς, *mus.*

Φ ante Σ: κατήλιφος, genitivus vocis κατήλιψ, ut nunc scribitur, probat nominativum fuisse κατήλιφς, *tabulatum.*

238. Χ ante Σ: πτυχς (πτυξ) πτυχὸς, *plica.*

Ψ est βΣ, πΣ, vel φΣ: quorum exempla dedi in superioribus.

Omnia vocabula quae nunc desinunt in Ξ et Ψ, olim desinebant in Σ.

Ϝ ante Σ: ἥρως gen. ἥρωος, *heros.*

Hoc volo: methodum cognoscendi veros nominativos Graecorum in hac declinatione (et Latinorum in tertia) petendam fuisse ex genitivis vocum, non ex libris Grammaticorum, qui eas enar-
(241) rabant quales tunc inveniebant in probatis auctoribus; non considerantes, nominativos mutatos fuisse (in priori forma genitivis relictis) diu ante istorum auctorum tempora, et ad hanc formam in qua nunc stant, et semper stabant, paulatim perductos ex barbaris terminationibus, et pronunciatione absona. Cogitanti vero de his rebus, nunquam credibile videbitur, declinationem, in qua multo plura vocabula sunt quam in qualibet ceterarum, adeo incertitudini derelictam fuisse, ut *novem* in ea essent terminationes, quae genitivos tam vagos et exceptionibus obnoxios redderent, neque centum Grammatici, veteres vel nuperi, cuiquam persuadebunt, genitivos σώματος, γάλακτος, et γυναικὸς a nominativis σῶμα, γάλα, et γυνὴ, posse formari; sed a genitivis σώματς, γάλακτς, et γυναικς vel γύναιξ, quamquam haec vocabula dudum forte in usu esse desierint, propter asperitatem rejecta, ut mollioribus locum facerent. Multo minus credet Priscianus, *septuaginta octo, vel paulo plus,* fuisse terminationes in tertia Latinorum: in qua probabile est *unam* tantum primitus fuisse, literam S, et genitivum crevisse inserendo I ante S, ut *conjugs conjugIs, exuls, exulIs, Ciceros CiceronIs.* De qua deinceps dicam.

DE

DECLINATIONE LATINORUM

FORMATA EX

TA IMPARISYLLABICA GRAECORUM.

quae observandam sese offert in hac declinatione, 229
qui licet, *non-declinatio*, seu defectus declinationis.(242)
semper appellatur casus *rectus*: ceteri qui ab eo
discedunt, hoc est, *declinant*, vocantur *obliqui*: e
s omnibus declinationibus, tam Graecis quam Lati-
o ut sine variatione et differentia nominativi et geni-
possit esse *Declinatio*, non magis quam *motus* ubi
ur; siquidem *Casus est variatio compositionis in de-
ominis, per immutationem novissimae syllabae*, ut
Diomede lib. i. p. 277. Jam vero in hac Latinorum
, multa sunt nomina quorum genitivi hoc tempore
sunt quod nominativus, ut *ignis*, gen. *ignis: funis*,
restis, gen. *restis: crinis*, gen. *crinis: omnis*, gen.
dia multa. Haec *ταυτότης* suspicioni adeo obnoxia
possit credi *hujus musae*, et *huic musae*, in prima
, ab antiquissimis declinationum formatoribus ita re-
praesertim cum Poëtae dicant *aulaï*, *pictaï*, *nepaï*,
i. e. *scorpii*) *terraï*, *militiaï*, *Triviaï*, *Iphianassaï*,
is *aulae*, *pictae*, *terrae*, etc. quasi primitus fuis-
ula, gen. hujus *aulai*, dat. huic *aulae*, etc. Alii
nitivum hujus primae declinationis desiisse in *as*, 230
i *ai*, ut haec *aula*, hujus *aulas*, huic *aulai*.
rta declinatione olim fuisse nom. *manus*, gen. *ma-*
ubitari non potest: et Josephus Scaliger dicit Jul.
rimum induxisse genitivum *manus*. neque suspicione
inta, gen. hujus *meridiei*, dat. huic *meridici*, etc.
eres proferebant, gen. hujus *meridie*, dat. huic *me-*
ivum et ablativum eundem facientes. *quidam tamen
rum etiam similem nominativo genitivum protulerunt*.
ianus, lib. VII. p. 781. hoc est, nom. *meridies*, gen.
Utcumque hoc fuerit, certum est, nullam esse *decli-*
nom. *ignis*, gen. *ignis*: nom. *funis*, gen. *funis*, etc.

(243) et proinde suspicari licet in primis istis temporibus, qua declinationes formabantur, et quando consonantibus vocal abundabant, omnes istos nominativos in hac declinatione, nunc dissyllabi sunt, et formant genitivos dissyllabos, i fuisse monosyllabos, ut *igns*, gen. *ignis*: *funs*, gen. *funis*: r gen. *restis*: *crins*, gen. *crinis*: *omns*, gen. *omnis*; ita ut no nativus semper desineret in S, et genitivus una syllaba sem longior fieret nominativo, nempe sumendo characteristica ante S, plane ut in quinta Graecorum declinatione imparisy bica fit, quae exit in Σ, et format genitivum una syllaba no nativo longiorem, inserendo O ante Σ. Hic consonantium c cursus in nominativis, *igns*, *funs*, *rests*, *etc.* convenit rudi istorum temporum, et formatio genitivi, talis est qualem nec erat fieri in declinatione imparisyllabica. Scimus vero in n tis quae adhuc restant, hanc rationem non probabilem so sed et veram esse, nam *trabs* regulariter facit *trabis* in geni Sed monosyllabon, in duabus consonantibus exiens, displ sequentium auribus delicatis: et inde factus novus nomina *trabes* gen. *trabis*. Eodem modo *plebs*, *plebis*. sed ad tem tionem nominativi molliendam postea formabatur nom. gen. *plebis*, vel *plebei*. Ita *scrobs*, *scrobis*: postea, nom. *bis*, gen. *scrobis*. et dubito an non idem factum sit in omni nominibus tertiae hujus declinationis quae nunc eundem num rum syllabarum habent in nominativo et genitivo. quemadmodum

231 olim *nubs*, *nubis* (Auson. Idyll. XII. et Probus in Catholico 2462.) postea *nubes*, *nubis*. unde verisimile est, *pubes*, *pub* primitus fuisse *pubs*, *pubis*. *Seps* (postea *sepes*) gen. *sepis*. *vulp* (postea *vulpes*, et *vulpis*, Phaedr. IV. 19.) gen. *vulpis*. *orbs*, *bis*, ut *urbs*, *urbis*: postea *orbis*, gen. *orbis*: sed *urbs* suam te minationem retinuit; quod mirum est: ut et *stirps*. *Corbs*, ge *corbis*: postea nom. *corbis*, gen. *corbis*. *Aeds*, *aedis*, ut *praed* *praedis*: istud postea mutatum est in *aedes*, *aedis*: hoc, in *prae* *praedis*. *Vats*, *vatis*: postea *vates*, gen. *vatis*. *vads*, *vadis*, γυητὴς: postea *vas*, *vadis*, et nom. *vadis*, gen. *vadis*. *Ovs*, (a ὄϊς) gen. *ovis*; unde nom. *ovis*, gen. *ovis*. *Jovs* (a Graeco Ζεὺ gen. *Jovis*: unde nom. *Jovis*, gen. *Jovis*, Hygin. Fab. 145. Priscian. lib. VI. p. 695. *Bovs* (a Βοῦς) gen. *Bovis*: vulgo, *Bo* gen. *Bovis*: nisi quis malit recurrere ad Aeolicum digamma, fuerit regulariter *bos*, gen. *bois*, et inserto inter vocales digam mate *boris*. *Navs* (a ναῦς) gen. *navis*: unde nom. *navis*, ge *navis*. *avs*, gen. *avis*: unde nom. *avis*, gen. *avis*. Adjectivu

(244) *suavs*, gen. *suavis*: unde hic et haec *suavis* et hoc *suave*, ge *suavis*. *Dulcs*, gen. *dulcis*: unde hic et haec *dulcis*, et hoc *du ce*, gen. *dulcis*. Sic *equesters* gen. *equesteris*, *pedesters* gen. *pe desteris*, *palusters* gen. *palusteris*, et alia adjectiva in *er*, qu

lesinebant in *ers*, et crescebant in genitivo: postea mutata
estris gen. *equestris*: *pedestris* gen. *pedestris*, etc. cujus mu-
ratio obvia est. (*Sic adjectivum *acers*, ὀξυνὺς, vel ὀξύ-
n. *acris* et contracte *acris*. unde novus nominativus hic
acris et hoc *acre*, gen. *acris*: per quem nominativum
itur quoque adjectivum ab *arbore* quae est *acers*, gen.
ex qua tabulae scriptoriae conficiebantur. Ejusdem de-
nis sunt adjectiva *laevs*, *levs*, *brevs*, *tenvs*, *gravs*, *trists*,
infams, *imbels*, et talia innumera: quae postea assum-
literam *i* ex genitivo in nominativum, et fiebant *laevis*,
revis, *tenuis*, et postea per dialysin *tenuis*, *gravis*, *tri-*
ignis, *infamis*, *imbelis*, vel *imbellis*.) Nullius esset fi-
singula persequerer hujusce generis. Ex citatis vero om-
constat, nominativum in hac tertia declinatione finitum
tera S, et genitivum itidem eadem litera exiisse, assunta
I ante S, quae genitivum una syllaba nominativo longio-
ldebat, pariter ac in quinta Graecorum declinatione im-
abica; ex qua remove O, characteristicam genitivi, et
verum nominativum, eodem plane modo quo in hac ter-
inorum, si abjicias I, characteristicam genitivi, restabit
tivus. unde, ut mihi videtur, nullus nominativus in hac
tione primitus *potuit* desinere in *is* (nam I ante S erat cha-
tica genitivi) nisi simul genitivus terminaretur in *ïs*; cu-
terminationis exemplum in genitivo nondum inveni, ne-
tare puto. Multi quidem nominativi *nunc* exeunt in *is* 282
los eorum supra recensui, *ignis*, *funis*, *restis*, etc.) qui
m eundem faciunt; sed omnes a posteris invecti, et
o paullo ante memorata redarguendi; nempe, si abjicias
tima syllaba genitivi, quod restat, erit nominativus. quo
mnes alii hujus declinationis nominativi inveniendi sunt,
is cassidIs, *cuspis cuspidIs*, *Naïs NaïdIs*: excepto, *nix*
on enim dubito quin nom. *vis*, gen. *vis*, olim erat regu-
om. *virs*, gen. *viris*, dat. *viri*, etc. quod pluralis videtur
re, *vires*, *virium*, *viribus*, etc. mutatum forte, quia *vi-*
ri incidebant in dativum pluralem et genitivum singula-
cis frequentissimi usus, *vir*, *viri*, etc. Illud in his om-
exemplis licet cernere, vel abjectam esse consonantem a
tribus ex vocabulo primitivo, vel emollitam esse termi-
n inserendo vocalem inter consonantes. Huic enim *soli*(248)
ntur studuisse; utrum genitivus responderet nominativo
rmato, necne, parum solliciti. Ubicumque vero pote-
nsonantem, si duae erant vel tres conjunctae in nomina-
iciebant: et tamen declinatio et genitivus procedebant ve-
nihil innovatum fuerat. Sic postquam ex *aers* exclusis-
ram *r*, et fecissent *aes*, nihilominus *aeris* manebat in ge-

nitivo, aeque ac si nominativus adhuc fuisset usus. Pauli vocibus *frons*, τὸ μέτωπον, et *frons* κλάδος φυλλώδης, prior erat *fronts*, gen. *frontis*; altera *fronds*, gen. *frondis*. hom miam tamen malebant, *frons* et *frons*, quam voces in t consonantibus exeuntes, *fronts* et *fronds*. quarum vocum ab terminationes nemo mirabitur, qui ruditatem istorum temp reputat in quibus eas formatae erant. Quando autem non erant ejicere consonantes, tunc inter eas vocalem insere ut in iis modo memoratis, *ignis*, *funis*, etc.

Priscianus, lib. VII. p. 745. ait, *Tertia declinatio term tiones habet nominativi septuaginta octo, vel paulo plus.* *paulo plus*, quia in προτάσει recenset *septuaginta novem*, rum quatuor ultimae (p. 746.) sunt, *in ab*, *in ec*, *in ut*, *i* Sed in ἀποδόσει p. 758, post longum caput, nulla est in *ab* pro *ab* ponit *ac*: *in ac*, *unum neutrum*, *hoc lac*, *hujus l*
233 unde pro *ab* in loco superiori, scribendum *ac* [a]). Deinde git: *in ec*, *unum neutrum*, *hoc alec*, *hujus alecis*. *in ut*, *u neutrum*, *hoc caput*, *hujus capitis* [b]). atque ita desinit, ob (nisi scribae sit culpa) prioris *ud*: cujus proculdubio exem erat *Bogud*, *Bogudis*, rex Mauritaniae. illius, ob eandem c sam, meminerat lib. V. p. 643, ex Livii libro CXIII. Sed VI. p. 686, ex Livii libro CXII. Ceterum ex his *Septua octo* Prisciani terminationibus (quae omnes faciunt IS in geni *quadraginta* circiter exeunt in S, vel, quod idem est, in X: X, ut supra notavi, est CS, ut *pacs* (*pax*) *pacis*, *vocs* (*v vocis*: vel GS, ut *regs* (*rex*) *regis*, *legs* (*lex*) *legis*: vel CTS *nocts* (*nox*) *noctis*, a Graeco νύκτς (νὺξ) νυκτὸς: et libentur litera X utebantur antiquitatis correctores, quia duae vel consonantes, quarum ultima erat *s*, et quarum concursum ximè vitabant, hoc uno compendio repraesentarentur. Fe V. *Supellectilis*: — *omnia vocabula x litera finita, per decli*
(246) *tiones obliquorum casuum syllabam accipiunt.* Recte: quia nia desinebant in S, et omnia erant tertiae declinationis. pro ibi scrib. *qua*. errores Festi in ista voce, alii partim videri In his igitur quae in S terminantur, minus videtur esse difficul tis. quis enim dubitare potest quin *Arcads* (non *Arcas*) re faciat genitivum *Arcadis*: *Pallads* (non *Pallas*) *Palladis*: *rads* (non *Ceras*) *Ceradis*, nomen loci: *Atlants* (non *Atlas*) *lantis*: *Maecenats* (non *Maecenas*) *Maecenatis*: *civitats* (non *vitas*) *civitatis*: *vass* (non *vas*) *vasis*, de quo infra: *Capen*

a) *Ac* Editt. Ald. Flor.

b) Hoc modo exhibet Prisciani ed. Aldina p. 79: *In*, *ut*, *unum neutrum*, *hoc caput*, *hujus capitis*. *In*, *ud*, *bogud*, *bogudis*. *Quod in fine legitur in ud*, *Bogud*, *B gudis*, *in vetustis codicibus non* Ed. Junt. habet, *in ud*, *Bog* *Bogudis*.

(non *Capenas*) *Capenātis*: *Coclets* (non *Cocles*) *Cocletis*, et *Coclitis*: *segets* (non *seges*) *segetis*: *milets* (non *miles*) *miletis* et *militis*: *tirets* (non *teres*) *teretis*: *hebets* (non *hebes*) *hebetis*: *sospets* (non *sospes*) *sospetis*, et *sospitis*: *Chremets* (non *Chremes*) *Chremetis*: *Verrs* (non *Verres*) vel potius *Vers* (nullam enim literam in medio vocis geminabant antiquissimi Latini) gen. *Veris*: postea *Verres*, gen. *Verris*, forte ut distingueretur *a vere veris*, τὸ ἔαρ, *the Spring*: *saeds* (non *caedes*) *caedis*: *haereds* (non *haeres*) *haeredis*. Hos duos articulos in AS et ES, exscripsi ex Prisciano, p. 748, 749. ut inde videas, quantas mutationes subierat lingua Latina inter tempus formationis istorum nominativorum, et tem- 284
pus Ciceronis: in quo medio tempore, abjectione consonantium praecipue, et literarum mutatione, ut vocabulorum sonus suavior et mollior ad aures accederet, prisci nominativi fere interierant, utcumque eorum genitivi ordinem suum retinerent. Nam ne unus quidem est, ut mihi videtur, nominativus ex iis omnibus quos Priscianus supra posuit, et quos ex eo descripsi, qui potest *recte* facere genitivum quem ei ille assignavit. et tamen omnes istos nominativos et genitivos (excepto *Maecenas*, et forte *Ceres*) invenire potuit in Cicerone; sub quo, vel paulo ante, linguam Latinam attigisse suam ἀκμὴν creditur. Sed nulla auctoritas, quantumvis magna, efficere potest ut *Palladis* sit regulariter genitivus nominativi *Pallas*, aut *Atlantis* genitivus nominativi *Atlas*: et tamen ut *Pallus* vel *Atlas* recipiantur *pro veris* nominativis *Pallade* et *Atlante*, auctoritas et usus possunt efficere. Hoc intelligatur dictum de centum aliis vocabulis quorum nulla mentio hic facta sit. nam et *comitis* potest esse genitivus vocis *comes*: et *comis* genitivus esse potest nominativi *comis*, etiam in declinatione imparisyllabica, *si volet usus*. sed ratio et grammatica reclamabunt, et istos nominativos respuent, flagitantes *comets*, gen. *cometis*, vel, usitata mutatione, *comitis*: et *coms*, gen. *comis*, forte a Graeco *ΚΟΜΨός*. sed tamen ratio et grammatica parum valebunt, nec jus suum tueri poterunt contra usum et auctoritatem: quibus ego minime repugno, et 247
vellem, si possem, cum Cicerone semper scribere. hoc tamen non obstat, quo minus quilibet laudabiliter scire velit, et quaerat, quibus in rebus, et, cur Cicero ab antiquissimis discesserit.

Vidimus literam S characteristicam esse hujus declinationis in nominativo, et I ante S characteristicam esse genitivi crescentis; et huic propositioni consentire omnia exempla nominativorum quae apud Priscianum desinunt in S (et omnia in X, excepto *nix*, *nivis*, et *conjunx*, *conjugis*: sed hujus ultimi vera scriptura est *conjux*, i. e. *conjugs*, *conjugis*) si ad priscam et veram eorum formam redigantur. Nunc ceteras ejus terminationes breviter vi-

deamus: ex quibus tres sunt vocales, *a*, *o*, et *e*, ceterae consonantes.

235 In *a*, ut *poëma*, *poëmatis*, de qua Graeca voce dixi prius in quinta declinatione Graecorum, veram ejus terminationem in nominativo videri *πολημαγς*: et Latina prisca, eadem probabiliter fuit, *poëmats*, gen. *poëmatis*. nam si integer nominativus fuit *πολημα* vel *poëma*, quaenam ratio reddi potest, quare in genitivo faceret *ποιήματος* potius quam *ποιήμανος* vel *ποιήμαγος*, etc. et ita in Latino?

Eandem quaestionem proponerem de terminatione in O, *Cicero*, *Ciceronis*; *leo*, *leonis*; *virgo*, *virginis*; *homo*, *hominis*. nisi enim primitus nominativi essent *Cicerons*, *leons*, *virgons*, *virgonis*, *homons*, *homonis*, divinaculus foret qui sciret eas voces inflecti debere per *nis* in genitivo, potius quam per *tis*, vel aliam quamvis consonam ante *is*. Et de *homons*, *homonis*, certiores sumus ex Ennio, citato a Prisciano lib. VI. p. 683. et Charisio p. 120.

Vulturis in sylvis miserum mandebat homonem.

Probabile est eodem more olim inflexas fuisse ceteras quae nunc in O desinunt, quemadmodum adhuc facit *harpago harpagonis*. ita ut *Apollons Apollonis*, *Ἀπόλλωνς Ἀπόλλωνος*, *Carthagons Carthagonis*, *Καρχηδὼνς Καρχηδόνος*, mutarentur postea in *Apollo Apollinis*, *Carthago Carthaginis*. nam *caro carnis* prorsus irregularis est, et nominativus ejus priscus esset debuit vel *carons caronis*, et per contractionem *carnis*; vel, quod magis probabile mihi videtur, *carns carnis*. reformatores autem linguae non facile paterentur absonum istud *carns* in nominativo. Inveniebantur veteres quoque qui genitivo similem nominativum protulerunt, *haec carnis*, gen. hujus *carnis*. adeo dissidebant, amisso semel vero nominativo; quem puto fuisse *carns*, gen. *carnis*: ut *jurs juris*, *thurs thuris*, *murs muris*, etc.

Proxima terminatio est E, ut *monile* gen. *monilis*. Hoc primitus fuisse opinor *monils*, gen. *monilis*: qualiter desinebant (248) multa apud Latinos vocabula, *vigils*, gen. *vigilis*: *facils*, gen. *facilis*: *docils*, gen. *docilis*: *strigils*, gen. *strigilis*: *supelectils*, gen. *supelectilis*, nunc *supellex*, *supellectilis*, cum *tribus* syllabis in nominativo, et *quinque* in genitivo, et duplicata litera *l*, con-236 tra morem antiquissimorum, in medio vocabuli saltem. Ex hoc nominativo, clarius videre licet quid fuerit *supellex*, vel *supelectils*: nempe, a *super*, *pelis*, (postea *pellis*) et *lectum*; ut *supellectils* proprie esset, *pelles* quae *super lectos* sternerentur ad discumbendum; significatione vocis postea prolata ad omnia quae sunt in usu domestico.

Sub terminatione E venit et *mare*, quae vox irregularis atque est, et eodem modo, ac *monile*. nihil enim nisi *mars* pote

maris in genitivo. nam Deus belli praeses erat *Marts* gen.
: et quam nunc absurde flectimus *mas*, gen. *maris*, ὁ
, olim erat (nec aliud esse potuit) *(*mass*) gen. *masis*.
Maso, cognomen *Papisiorum*, ut tunc scribebatur, non
orum. vide Cicer. Fam. IX. 21. quae vox (*Maso*) postea
in *Maro*, dedit cognomen P. Virgilio. sic *Valesii et Fusii*
lerios Furiosque venerunt: *ita arbos, labos, vapos, etiam*
mos et lases (pro *lares*) *aetatis fuerunt*, Quintil. Inst. Orat.
Postquam autem *Marts* litera *t* mulctatus fuerat, et reda-
n *Mars*, *Martis*, ratio aliqua videbatur quare *mars*, ἡ
as, mutaretur in aliud quid, discriminis caussa. unde,
, *mare* factum. *mars* vero *maris*, ut *pars* (adjectivum
aris. nam quod nos dicimus *pars*, μέρος, erat *parts par-*
t *Paris*, proprium nomen, erat *Parids*, gen. *Paridis*. Sic
ῶρος, erat *mors*, gen. *moris*. sed θάνατος erat *morts*, gen.
, ut *sorts* (non *sors*) gen. *sortis*, *arts* (non *ars*) gen. *artis*.
os et *ros*, in genitivo vulgo habent *floris* et *roris*. quare
non *cos coris*, *dos doris*? Quia nominativi horum erant
it *dots*,. gen. *cotis*, *dotis*; ut illorum, *flors* et *rors*. Sed
, *Troïs*: quia nominativus non desinebat in duabus con-
tibus, neque opus erat ut aliquid abjiceretur. Quod si *is*
i solum) fuisset characteristica genitivi, *Tros* debuerat fe-
Trosis non *Troïs*: et ita in ceteris omnibus, *flos flosis*, *ros*
Mars Marsis, *jus jusis*, *mus musis*. etc. Non possum quin
ham locum Charisii, lib. I. p. 71. *Quaeri solet*, *quare* ne-
epotis (scribo *lepos leporis*: rationem mutationis in voce
me sequenti, et mox, videbis) sacerdos, tis; custos, dis
Omnia os *syllaba terminata*, *genitivum faciunt per* tis, *ut*
s, tis; sacerdos, tis; dos, dotis; cos, cotis, *et cetera simi-*
EXCIPIUNTUR *autem haec*, *quae genitivum faciunt per* ris, 237
roris, os oris, lepos leporis, flos floris, (*omisit* glos glo- (249)
nos moris) arbos arboris. ITEM *per* sis, *ut* os *quod* ossis
ITEM *per* dis, *ut* custos, dis. *quod cum ratione profertur*,
em ex Verbo deducitur quod est custodio, *et ideo* custo-
facit. Eandem cantilenam canunt omnes veteres Gramma-
Et vides quot *exceptionibus* prematur haec regula, cum
a ne uni quidem exceptioni locus sit, quia ne unum qui-
verum nominativum, ut mihi videtur, Charisius protulit;
e puto ullam vocem, mere Latinam, in tertia declinatione,
bi, primitus desiisse in *os*. nam *compos* erat *compots*, *com-*
; de *os ossis*, pro ὀστέον, dicam mox: *Tros* et *heros*,
ca sunt, et regulares in quinta declinatione Graecorum,
s, Τρωὸς, ἥρως, ἥρωος, et inde in tertia Latinorum,
, *TroIs*, *heros*, *heroIs*. quam translationem a Graeca de-
ione in Latinam, et mutationem ultimae O in I, memorat

Priscianus, lib. VI. p. 720. *a genitivo enim Graeco mutant* O *in* I, *et faciunt genitivum Latinum, ut ὁ Οἰδίπους Οἰδίποδος, Oedipus Oedipodis.* Rem narrat Grammaticus, rationem rei, pro more, omittit. Quis enim, audito Graeco nomine *Οἰδίπους*, posset suspicari, genitivum ejus fore *Οἰδίποδος?* aut Latino *Oedipus, Oedipodis?* a nemine hoc conjici potuit, nisi qui prius scivisset, Graecam vocem *πούς* antiquitus fuisse, ut prius dixi, *πὸδς*, gen. *ποδός*· unde *Οἰδίποδς* in quinta eorum declinatione crescente per O in ultima syllaba genitivi, debebat facere, et fecit, *Οἰδίποδος*: et *Oedipods* (non *Oedipus*) in Latinorum tertia, *OedipodIs*. sed terminationes *Οἰδίποδς* et *Oedipods* non diu placuerunt: atque ideo mutatae sunt in *Οἰδίπους*, et *Oedipus*. nam *ds* in sono forte habuit aliquid mali ominis, et simile sono literae ζ, quam *idcirco Appius Claudius detestatur, quod dentes mortui* (l. *morituri*) *dum exprimitur, imitatur*, ut refert Martian. Capella, lib. III. p. 68. ed. Grotii. Ceterum dixi, me unum quidem verum nominativum, ut mihi videbatur, Charisium protulisse: qui nominativi, ut opinor, hi olim fuerunt: *nepots, sacerdots, dots, cots, rors, ors, lepors, flors, arbors, os, custods*; quorum pleraque alibi in hoc scripto memorata invenies. *nepos* enim, *sacerdos, dos, cos*, etc. nulla regula possunt facere in genitivo *nepotis, sacerdotis, dotis, cotis*: et in tertia
238 Latinorum declinatione debebant facere *nepöIs, sacerdöIs, döIs, cöIs*, inserta I litera ante ultimam S. Usus quidem et auctoritas, contra rationem et regulas, in his vocibus invaluit. Sed non ideo hi *veri* nominativi erunt. et quamquam semper scriberem *nepotis* et *sacerdotis* pro genitivis vocum *nepos* et *sacerdos*, etc. simul tamen scire vellem, non *ratione*, et ex eo quod
(250) *vera* est, sed *usu* et *auctoritate* hanc scripturam obtinuisse pro *nepots* et *sacerdots*. Initio autem loci Charisii supra citati, conjeci *lepos leporis*, pro *nepos nepotis*, quia haec ultima vox non est ad rem, et nihil agit nisi quod actum est a sequenti, *sacerdos, tis*. nam propositum Charisio fuit, respondere quaestioni, quamobrem nominativi in *os* faciunt tot genitivos adeo diversos, in *ris, tis, sis*, et *dis*. Et terminationis *tis* duo quidem sunt exempla, *nepotis* et *sacerdotis*, cum unum sufficeret: nullum vero terminationis *ris*; quod tamen fieri oportuit. quamobrem pro *nepos nepotis*, scriberem, *lepos leporis*. Istud in *sis*, quod inter *exceptiones* ponitur, et cujus exemplum est *os ossis*, a librario probabile est incuria omissum fuisse in prima parte, seu quaestione quam proponit Charisius; forte post *sacerdos, tis*. ut totum fuerit, *quare lepos leporis; sacerdos, tis; os, sis; custos, dis* facit. Sensus loci, et ordo exceptionum, hoc videntur poscere. Sed redeo ad reliquas Prisciani terminationes hujus declinationis, quae in consonantibus exeunt, in *al, el, il, ol, ul,*

Annibal, mel, pugil, sol, consul; quibus, ut brevis sim, et teris omnibus, si addas literam S (*Annibals, mels, pugils, ls, consuls*) ejectam dudum ne in duabus consonantibus vox iret, habebis, ut mihi videtur, veram et priscam terminationem hujus declinationis in nominativo; et addendo I ante S, *Annibalis, melis*, (postea *mellis*) *pugilis, solis, consulis*, priscum simul Ciceronianum genitivum. adeo ut pro *septuaginta octo* minationibus hujus declinationis, *una* tantum videatur, litera

Examinavi omnia Prisciani exempla, quae *ducenta* circiter nt; et omnia huic opinioni conveniunt, praeter *nix, nivis*; et tamen desinit in S, et adsciscit I ante S in genitivo.

Dixi, *melis postea mellis*. Festus enim in V. *Aulas* et aliplus semel testatur, antiquissimos Latinos non geminasse lite- 239
ras, neque dixisse *ab illis* (vel antique *ollis*) sed *ab oloes*, i. e. *ollis*; et *aulas* protulisse, non *ollas*, neque *annus*, sed *anus*. huic consentit vetustissimum Latii monumentum, *Columna Rostrata*, posita circa ann. U. C. 492. in qua legitur *artisumad* pro *artissima*, *Macelam* pro *Macellam*, *ceset* pro *cessit*, *sumas* pro *summas*, *clase* pro *classe*, etc. Sed opinor Festum intelligendum esse de geminatione literae *in medio vocabuli*; et hoc testantur exempla omnia ex *Columna Rostrata*: si enim in *fine* quoque vocabuli monosyllabici geminatio exhibebatur, non video quomodo *declinatio* procedere rite potuerit. nam *jus*, ζωμὸς (*broth* vel *sauce*) nunc facit *juris* in genitivo. ad unde habere potuit literam *r* in genitivo, quam non habebat (251)
a nominativo? vox *juris*, τῆς δίκης, non poterat istud fuisse, nisi a nominativo *jurs*, postea mutato in *jus*. alioquin debuisset facere in tertia declinatione *jus* gen. *juis*, ut *sus* gen. *suis*, *grus* gen. *gruis*. Sic *mas* ὁ ἄῤῥην debuisset facere *maïs*, non *mȩris*. *as* non *assis*, sed *aïs*: *clas claïs*, non *classis*: *os*, ὀστέον, *oüs*, non *ossis*. nam *oris*, τοῦ στόματος, nominativus olim fuit non *os*, sed *ors*, ut *crurs* (*crus*) *cruris*, *thurs* (*thus*) *thuris*, *murs* (*mus*) *muris*. Ex *viginti* nominativis in hac declinatione, vix unum inveneris qui priscam formam retinet: cum tamen genitivi plerique nunc recte habent, excepto in his quae sequuntur. nam *jus*, ζωμὸς, olim, opinor, scribebatur *juss* (unde *jussulentus*, Apuleio) gen. *jusis*, ut *Papirius* prius erat *Papisius*, *Furius* olim *Fusius*, *Lares* quondam *Lases*, etc. hoc pacto omnia recte procedent, secundum morem istius temporis, et usitatae formationis: nominativus enim desinet in S, et genitivus formabitur inserendo I ante S; quod nullo alio modo obtineri, opinor, potest. Sic cum nulla declinatio sit in nom. *classis*, gen. *classis*; nom. *mensis*, gen. *mensis*; nom. *tussis*, gen. *tussis*; nom. *ensis*, gen. *ensis*; nom. *axis*, gen. *axis*; nom. *unguis*, gen. *unguis*; suspicor haec ita declinata primitus fuisse, nom. *clas*, gen.

I, *et faciunt genitivum Latinum, ut o Οἰδίπους Οἰδίπο*
dipus Oedipodis. Rem narrat Grammaticus, rationem
more, omittit. Quis enim, audito Graeco nomine *Οἰδίπ*
set suspicari, genitivum ejus fore *Οἰδίποδος?* aut Lati
pus, Oedipodis? a nomine hoc conjici potuit, nisi qui
visset, Graecam vocem ποῦς antiquitus fuisse, ut
πόδς, gen. ποδός: unde *Οἰδίποδς* in quinta [illegible]
crescente per O in ultima syllaba genitivi, [illegible]
fecit, *Οἰδίποδος*: et *Oedipodis* (non *Oedipus*) in [illegible]
tia, *Oedipodis.* sed terminationes *Οἰδίποδς* et *Oedipodis*
placuerunt: atque ideo mutatae sunt in *Οἰδίπους*, [illegible]
nam *ds* in sono forte habuit aliquid mali [illegible]
no literae ς, quam *idcirco Appius Claudius* [illegible]
dentes mortui (l. *morituri*) *dum exprimitur*, [illegible]
Martian. Capella, lib. III. p. 58. ed. Grotii. [illegible]
unum quidem verum nominativum, ut mihi videbatur
sium protulisse: qui nominativi, ut opinor, hi [illegible]
pots, sacerdots, dots, cots, rors, ors, lepors, [illegible]
custods; quorum pleraque alibi in hoc scripto [illegible]
nies. *nepos* enim, *sacerdos, dos, cos,* etc. nullo [illegible]
facere in genitivo *nepotis, sacerdotis, dotis,* [illegible]
238 Latinorum declinatione debebant facere *nepöIs,* [illegible]
cöIs, inserta I litera ante ultimam S. Usus, [illegible]
tas, contra rationem et regulas, in his vocibus [illegible]
non ideo hi *veri* nominativi erunt. et quamquam [illegible]
rem *nepotis* et *sacerdotis* pro genitivis vocum [illegible]
dos, etc. simul tamen scire vellem, non *ratione,* [illegible]
(250) *vera* est, sed *usu* et *auctoritate* hanc scripturam obtin
nepots et *sacerdots.* Initio autem loci Charisii supra cit
jeci *lepos leporis,* pro *nepos nepotis,* quia haec ultima
est ad rem, et nihil agit nisi quod actum est a sequenti
dos, tis. nam propositum Charisio fuit, respondere [illegible]
quamobrem nominativi in *os* faciunt tot genitivos adeo
in *ris, tis, sis,* et *dis.* Et terminationis *tis* duo quid
exempla, *nepotis* et *sacerdotis,* cum unum sufficeret:
vero terminationis *ris;* quod tamen fieri oportuit. qu
pro *nepos nepotis,* scriberem, *lepos leporis.* Istud in [illegible]
inter *exceptiones* ponitur, et cujus exemplum est *os* [illegible]
brario probabile est incuria omissum fuisse in prima p
quaestione quam proponit Charisius; forte post *sacerdos*
totum fuerit, *quare lepos leporis; sacerdos, tis; os, sis*
dis facit. Sensus loci, et ordo exceptionum, hoc vide
scere. Sed redeo [illegible] Prisciani terminationes [illegible]
clinationis, [illegible] in *al, el, il,*

ibal, mel, pugil, sol, consul; quibus, ut brevis sim, et omnibus, si addas literam S (*Annibals, mels, pugils, onsuls*) ejectam dudum ne in duabus consonantibus vox habebis, ut mihi videtur, veram et priscam terminatio- jus declinationis in nominativo; et addendo I ante S, *An- melis*, (postea *mellis*) *pugilis, solis, consulis*, priscum l Ciceronianum genitivum. adeo ut pro *septuaginta octo* tionibus hujus declinationis, *una* tantum videatur, litera aminavi omnia Prisciani exempla, quae *ducenta* circiter t omnia huic opinioni conveniunt, praeter *nix, nivis*; et en desinit in S, et adsciscit I ante S in genitivo.

xi, *melis postea mellis*. Festus enim in V. *Aulas* et ali- semel testatur, antiquissimos Latinos non geminasse lite- 289 eque dixisse *ab illis* (vel antique *ollis*) sed *ab oloes*, i. e. et *aulas* protulisse, non *ollas*, neque *annus*, sed *anus*. consentit vetustissimum Latii monumentum, *Columna a* seu *Rostrata*, posita circa ann. U. C. 492. in qua le- *rtisumad* pro *artissima*, *Macelam* pro *Macellam*, *cesset ssit*, *sumas* pro *summas*, *clase* pro *classe*, etc. Sed opi- estum intelligendum esse de geminatione literae *in medio li*; et hoc testantur exempla omnia ex *Columna Rostra-* enim in *fine* quoque vocabuli monosyllabici geminatio ex- atur, non video quomodo *declinatio* procedere rite potu- m *jus*, ζωμὸς (*broth* vel *sauce*) nunc facit *juris* in genitivo. de habere potuit literam *r* in genitivo, quam non habebat (251) inativo? vox *juris*, τῆς δίκης, non poterat istud fuisse; nominativo *jurs*, postea mutato in *jus*. alioquin debuis- cere in tertia declinatione *jus* gen. *juis*, ut *sus* gen. *suis*, gen. *gruis*. Sic *mas* ὁ ἄῤῥην debuisset facere *maïs*, non *as* non *assis*, sed *aïs*: *clas claïs*, non *classis*: *os*, ὀστέον, gen. *ossis*, nam *oris*, τοῦ στόματος, nominativus olim fuit , sed *ors*, ut *crurs* (*crus*) *cruris*, *thurs* (*thus*) *thuris*, *murs muris*. Ex *viginti* nominativis in hac declinatione, vix inveneris qui priscam formam retinet: cum tamen genitivi ne nunc recte habent, excepto in his quae sequuntur. nam ὀμμὸς, olim, opinor, scribebatur *juss* (unde *jussulentus*, io) gen. *jusis*, ut *Papirius* prius erat *Papisius*, *Furius* olim , *Lares* quondam *Lases*, etc. hoc pacto omnia recte pro- , secundum morem istius temporis, et usitatae formatio- nominativus enim desinet in S, et genitivus formabitur in- lo I ante S; quod nullo alio modo obtineri, opinor, pot- Sic cum nulla declinatio sit in nom. *classis*, gen. *classis*; *mensis*, gen. *mensis*; nom. *tussis*, gen. *tussis*; nom. *ensis*, *ensis*; nom. *axis*, gen. *axis*; nom. *unguis*, gen. *unguis*; cor haec ita declinata primitus fuisse, nom. *class*, gen.

clasis: nom. *mensis*, gen. *mensis*; nom. *tuss*, gen. *tusis*; (unde forte etymologia ejus patebit, nempe a *tundo*, in supino *tusum*, in participio pass. *tusus*) nom. *enss*, gen. *ensis*; nom. *axs*, gen. *axis*; nom.
240 *ungs* (a Graeco ὄνυχς) gen. *ungis*, inserta postea *u*. ut in *sanguis*, *inguen*, *unguentum*, etc. Ita *vass*, gen. *vasis*, ἀγγεῖον· *mass*, gen. *masis*, ὁ ἄῤῥην· unde cognomen *Maso*, ut prius notavi; *ass*, gen. *asis*; *oss*, ὀστέον, gen. *osis*. Haec duo ultima prorsus perverse mutata postea fuerunt, *as* gen. *assis*; *os* gen. *ossis*. nam revera, quamquam pronomen *is* declinetur, tamen *as* et *os* videntur esse terminationes vocum, magis quam voces; neque ulla forte ratio, praeter libitum eorum qui mutarunt, reddi potest, quare *as* faceret *assis*, vel *os ossis*. Si quidquam facere possent in genitivo tertiae declinationis, potius videretur *aïs* et *oïs*, ut supra notavi. Una enim est regula, quae in hac declinatione rarissime fallit, nempe, si amoveas I, characteristicam genitivi ante S, quod restat erit nominativus priscus; et simul videbis, quid, et quare, mutaverint οἱ μεταγενέστεροι. sic in genitivo *custodis*, remove *i*, et restabit *custods*: in *sacerdotis* idem fac, et manebit *sacerdots*: in *lapidis*, *lapids*: in *cordis* abjice *i*, et habebis *cords* pro nominativo. Sed non poterant ferre ut vox in tribus consonantibus exiret, *cords*: ita abjecerunt *ds*,
(252) securi de genitivo, quem nemo scire potuit futurum esse *cordis* potius quam *cortis*, aut *corbis*, aut *coris*. modestiores erant in compositis hujus vocis, *excors*, *vecors*, *discors*, etc. ex quibus *d* tantum excluserunt. et tamen nonnulli antiqui ne hoc quidem ferebant, et ideo ponebant *discordis* in nominativo, Priscian. p. 726. Jam vero periculum fac hujus methodi in genitivis vocum *as* et *os*: ex *assis* abjice *i*, et restabit *asss*: ex *ossis*, et remanebit *osss*. Contra, ex *asis*, veteri more formata, amove *i*, et restat *ass*: ex *osis*, *oss*: ea ipsa quae proposui. Dixi de hac regula, *rarissime fallit*, praecipue propter *nix* c), gen. *nivis*: quae vox potest esse crux Grammaticorum. opinor enim deam ipsam grammaticen non posse rationem reddere hujus genitivi, non magis quam si velles declinare *nox*, gen. *novis*. Regulariter *nivis* in genitivo debuit esse a nominativo *nivs*, ut *bovs*, *navs*, *suavs*, etc. *bovis*, *navis*, *suavis*: vel *nix* in nominativo,
241 debuit facere *nicis*, *nigis*, vel *nictis*, in genitivo. Sed *) *nix*,

c) *nix*, gen. *nivis*:] Ab antiquo nominativo Graeco νίφς, νιφὸς, (cujus Accusativus νίφα adhuc servatur in Hesiodo Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. ver. 535.) venit Latina vox *nifs*, *nifis*, vel, quod idem est, *nivs*, *nivis*, postea mutata in *nix*, *nivis*: cujus mutationis, ut innumerarum in *Linguis*, nulla ratio jam reddi potest. Hujus rei et loci Hesiodei notitiam debeo viro doctissimo *W. H.* M. D. *Graevii* νὶψ (νὶπς) faceret νιπὸς, non νιφὸς, in genitivo, et νίπα non νίφα in accusativo. *(Imo vero, Graevii νὶψ faceret νιφὸς in genitivo: nam, ut ait auctor p. 290. ψ est βΣ, πΣ, vel φΣ.)

vis, non, opinor, explicari potest. *nix*, *nigis* potuit, ut *grex regs*) *gregis*. Vetus nominativus forte fuit *nivs*: unde verbum *vo* in Pacuvio, citato a Nonio Marcello. Martian. Capella, et dem verbis Cassiodorus De Grammatica, p. 2825. *Supellex*, *senex*, *et nix*, *privilegio quodam contra rationem declinan-*. De *supellex* dixi supra. in *senex* (*senecs*) nulla est diffi-ltas: ea enim facit *senicis*, et contracte *senis*: nam *e* in nomi-tivi ultima syllaba fere mutabatur in *i* in penultima genitivi *escentis*, ut *comes comitis*, *hospes hospitis*, *superstes superstis*, *praeceps praecipis*, *praecipes praecipitis*: hoc est, *comets*, *spets*, *superstets*, *praecipets*. hi enim erant veri nominativi.

Obj. His quae dixi forte objici potest, si S characteristica nominativi, et I ante S characteristica genitivi crescentis, quo-odo dignosci potuit tertia a quarta declinatione? nam in tertia, *i* faciebat gen. *suis*, dat. *sui*; *grus*, gen. *gruis*, dat. *grui*, emadmodum olim in quarta, *manus*, gen. *manuis*, dat. *ma-i*: *domus*, gen. *domuis*, dat. *domui*: *anus*, gen. *anuis*, dat. *ui*.

Resp. Nulla esse substantiva (saltem, nulla adhuc inveni) rtiae declinationis quae *nunc* a) desinunt in *us* praeter haec(253) o, *sus* et *grus*, quae sunt monosyllaba: sed nulla monosyllaba ssunt esse in quarta declinatione, quia accusativi eorum ter-narentur in *um*, atque adeo *sus* faceret *sum* in accusativo, *us grum*. quod naturae repugnat tertiae declinationis, cujus cusativus desinit in *em* vel *im*, et una syllaba semper longior t nominativo, ut *suem*, *gruem*.

Alia vero nunc esse in *us* desinentia tertiae declinationis bstantiva praeter haec duo *sus* et *grus*, nondum comperi, ut xi. Quaenam autem ratio reddi potest, quare *hoc pectus*, *hoc rpus*, *hoc tempus*, non facerent *hujus pecti*, *hujus corpi*, *hu-i tempi*, ut *hoc vulgus*, et *hoc pelagus*, *hujus vulgi* et *pelagi*; si quod veri nominativi eorum essent, *pectors pectoris*, *cor-rs corporis*, (unde in composito *tricorpor* (i. e. *tricorpors*) *tri-rporis*, Prjscian. p. 720.) *tempors temporis*? et ita, puto, fa-um invenies in ceteris omnibus quae in hac declinatione ex-nt in *us*, cujuscunque generis, ut *Veners* (*Venus*) *Veneris*, 242 *ter*, *veteris*, Priscian. lib. vi. p. 716. hoc est, *veters* (*vetus*) *teris*, *vulners* (*vulnus*) *vulneris*, *geners* (*genus*) *generis*, *peeors ccus*) *pecoris*, *pecuds* (*pecus*) *pecudis*, *virtuts* (*virtus*) *virtutis*, *wentuts* (*juventus*) *juventutis*. quae, et cetera omnia, mutata vi-entur ob sonum, et ut ejicerentur consonantes, nulla habita ationc genitivorum et inflexionis.

a) Dico *nunc*, quia non dubito primitus fuerint *lus luis*, *strus* quin *lues luis*, et *strues struis*, *struis*, ut *sus suis*, *grus gruis*.

Licetne a tergo mulieris liberae
Adspicere ancillam pulchram sequi,
Et ex Plataeico usque prosequentibus quaedam
Cum ea garrire?

Ad quae notat doctissimus Bentleius in Emendat. in Menan. Philem. Reliquias, p. m. 156. „Haec ex Clemente Vir Cl. e„cius quidem solito in versus digessit; sententiam tamen et„ba pro more corrupit. Cur enim κατιλλώπτειν (sic lege) „*garrire?* credideram esse *nictare, nutare, limis et ami„oculis adspicere.* Sed coactus est *garrire* interpretari; qui„neutro plurali *quaedam* hic acceperat. Ita ex uno errato„progignitur. Apud Clementem est παρακολουθοῦντα, non„λουθοῦντας: unde certissima emendatione sic locum repo

„Ἐξὸν γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας
„Βλέπειν θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλήν
„Ἐκ τοῦ Πλαταιϊκοῦ, παρακολουθοῦντά τε τινὰ
„Ταύτῃ κατιλλώπτειν.
„*Cum videre liceat pone foeminam ingenuam*
„*Formosam ancillam incedere ex Plataeico,*
„*Et quendam comitantem huic oculis nictare.*

„In versu secundo servavimus verborum seriem, uti extant „Clementem, quae nullo commodo inverterat Vir Clar. qui „per, cum *interrogationis signum addidit*, etiam sententiae „riam fecit."

246 Haec vir sagacissimus: qui si vel minimum cogitatio temporis huic loco impendisset, sententiamque et verba co rasset, vel Clementem sedulo inspexisset, non sibi satisfe in inepto isto ἐξὸν, neque in scribendo βλέπειν pro βλεπο sed vidisset narrationem esse alicujus (servi, puta, vel cujuspiam) sic legendam,

ἐξιὼν
Γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας βλέπω
Μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν, καλήν·
a) Ἐκ τοῦ Πλαταϊκοῦ τε παρακολουθοῦντάς τινας
(257) Ταύτῃ κατιλλώπτειν.
postquam egressus eram,
Mulierem pone ingenuam video
Unam ancillam subsequi, pulchram;
Et ex vico Plataïco quosdam juxta incedentes
Huic oculis nictare.

Postquam restitutum esset βλέπω μόνην pro βλεπομένην, um erat ἐξιὼν pro ἐξὸν: obvia quoque mutatio positionis v

a) Vitiosi aliquid hic latere arguunt observata ad Suppl. 901. Si reliqua sana sunt, legere potes, metro saltim non renuente, Κὰκ τοῦ Πλαταϊκοῦ παρακολουθοῦντάς τινας. Toupius E I. p. 264. cum Bentleio παρακολουθοῦντά τε τ. in ca cum Marklando concordan

metro, quod turbaverat omissio vocis μόνην. In superverbis Clementis, σφόδρα γοῦν ἐπιτιμητικώτατα, dicitur, γοῦν ἐμφανέστατα, lib. ii. p. 224. adverbium cum superlaitatius, σφόδρα γοῦν ἐπιτιμητικῶς (si ea vox extet) vel ικά, adverbialiter. Sic μάλιστα ἐλευθεριώτατον, p. 288. αταϊκοῦ scribo Πλαταϊκοῦ, ut in oratione Isocratis quae ur Πλαταϊκός. vide et Lucam Holstenium ad Steph. Byce Πλαταιαί.

od hic est κατιλλώπτειν, scribitur ἐνιλλώττειν in Clemente et explicatur verbis sequentibus ὃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ζειν ἐστὶν: quae Glossematis mihi suspecta sunt; qualia xstant in isto eruditissimo scriptore. De verbo ἰλλώπτειν si fallor, summus Hemsterhusius ad Lucianum [b]). vide n II. 4. p. 178. Metrum poscit παραπολουθοῦντάς τινας.

quitur in Clemente: ἀναστρέφει γὰρ ἐπὶ τὴν δέσποιναν ἡ παίνης ἀκολασία, ἐπιβαθραίνειν ἐνδιδοῦσα τοῖς πειρᾶσθαι να, τὸ μὴ ἐνλαβεῖσθαι τὰ μείζονα, διὰ τοῦ συγγινώσκειν χροῖς, τὸ μὴ καταγινώσκειν ἐμφαινούσης τῆς δεσποίνης. inam enim reflectitur ancillae lascivia, quae gradum dat minora aggrediuntur, non vereri ad majora conscendere; noscendo turpibus, domina ostendat se ea non damnare: unt pulcherrima: nisi quod pro ἐπιβαθραίνειν, voce nigendum ἐπιβάθραν. Non opus videtur Sylburgii τῷ μὴ σθαι. Haec vero reprehensio, non tam acris aut certa s forte videbitur, quam Clementi visa fuit. dubitari enim utrum Philemon in animo habuerit *omnino* (nedum σφόδρα τιμητικώτατα) *reprehendere* Dominam vel Ancillam hoc lo- imperite tamen hanc rem proposito suo accommodavit s. 247

ceat alium locum incerti alicujus auctoris addere, ex lib. II. cap. iv. p. 181, 182. de intemperantibus: μακαρίζουσι βίον τὴν ἀκρασίαν τὴν περὶ τὰ συμπόσια. ὧν ἐστι οὐδὲν ἄλλο ἢ κῶμος, κραιπάλη, βαλανεῖα, ἄκρατος, ἀ- ἀργία, πότος. *intemperantiam in conviviis, vitam esse be- aristimant. quorum vita nihil aliud est quam comessatio, , balnea, temetum, matulae, ignavia, potatio.* Mirum ninem invenisse in his ultimis disjecti membra Poëtae; a restitueris: (258)

Ὧν ἐστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,
Κῶμος, βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία,
Πότος.

emens init. hujus libri; οἷς οὐδὲν ἄλλ' ἢ γαστήρ ἐστιν ὁ

b) Ad Hesychium Alberti T. II. p. 41.

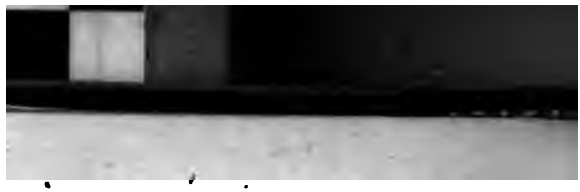

βίος. sic tempore Juvenalis (Sat. I.) vita nobilium Romanorum nihil erat nisi

Sportula, deinde Forum, jurisque peritus Apollo,
Atque Triumphales.

Secundam vero in ἄκρατον longam esse, notum est vel ex Euripidis Cyclope ver. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις! ἄκρατος ἡ χάρις vel Sophocl. Electr. 787.

τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

In hujus Oedipo Coloneo ver. 340. absurditas videtur cui
248 vix parem repereris. Exulibus et errantibus Oedipo et Antigonae, supervenit altera Oedipi filia, Ismene: cujus adventu laetatus senex, sic eam alloquitur, et illa respondet,

ΟΙΔ. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣΜ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙΔ. Ἠ τῆσδε κἀμοῦ; ΙΣΜ. δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης.

Versionem vulgatam addo, eorum caussa qui mira amant:

Oed. *Attinge me, o filia.* ISM. *ambos simul amplector.*
Oed. *Hanc ne* (amplecteris) *et me?* ISM. *et me* (amplector) *infelicem tertiam.*

Sed quomodo potuit dici Ismene *seipsam amplecti*? Hoc docebit Vetus Scholiastes, qui rei satis ridiculae, magis adhuc ridiculam explicationem reddere voluit; *Οἱ γὰρ περιλαμβάνοντές τινα*, etc. *Qui enim aliquem amplectuntur, seipsos quoque quodammodo amplectuntur. Εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν! ὅ, τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.* Prava mutatio unius literae has absurditates olim (nam vetustum est hoc mendum) peperit. Advenienti Ismenae statim incipit Oedipus queri de misera sorte sua et Antigonae, Ὦ τῆσδε κἀμοῦ —Ismene vero praesentiens quid dicturus esset, verba ejus intercipit, et se comitem miseriae eorum adjungit, Iambum supplens,

(250) ΟΙΔ. Ὦ τῆσδε κἀμοῦ—ΙΣΜ. δυσμόρου δ' (vel τ') ἐμοῦ τρίτης! c)
Oed. *O hancce et me*—ISM. *me quoque tertiam* adde *infelicem!*

In ejusdem altero Oedipo ver. 721. suspicatur Oedipus, Creontem, fratrem uxoris suae Jocastae, subornasse Tiresiam vatem, ut diceret se (Oedipum) occisorem fuisse patris sui, Laii. Dum de hac re altercantur Oedipus et Creon, intervenit Jocasta, audita verborum contentione; et ab Oedipo quaerit caussam tantae irae. ille respondet, *Creontem dicere se* (Oedipum) *parricidam esse, et interfectorem patris sui, Laii. Num,* inquit illa, *Creon dicit hoc quasi ex sua cognitione, an ab alio auditum? Non ex sua cognitione,* respondet Oedipus, *sed*

Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

c) Sic edidit Brunckius.

Fatem quidem maleficum subornando; nam
Quantum potest, omnium ille laesat ora.

nūd sit ἐλευθεροῦν πᾶν στόμα, nescio: non tamen dubius quin 249
ophocles scripserit—ἐπεὶ, Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν (vel πάντ') ἐ-
υθεροστομῇ [d]). *nam, Quod ad seipsum attinet, libere dicat quic-*
uid velit Creon: hoc non moleste feram, utpote a *fratre tuo.*
d dolet haec audire ab isto malefico, caeco, et avaro impo-
ore, Tiresia. Ἐλευθεροστομῇ ut in Euripidis Andromach. ver.
53. Mallem πάντ' quam πᾶν, quia Tragici libenter vitant
ncursum literae ν et vocalis, praecipue ε.

In Ajace ver. 1375. dum de Ajacis sepultura contendunt
gamemnon et Teucer, commode intervenit, quasi arbiter, Ulis-
s; cui cum post alia dixisset Agamemnon, *Obedire virum bo-*
um decet magistratibus, κλύειν τῶν ἐν τέλει, Ulisses respondet,
αῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος· *Desine: victus ab a-*
icis, victor es. Quod *contra decorum* mihi videtur. non enim
ebuit Ulisses imperatorem suum, et regum regem Agamemnona,
ordinem cogere, et eo modo alloqui, Παῦσαι, *Desine.* neque
a fecit. nam, nisi fallor, Sophocles scripsit,

e) Πάσαις κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος·
Omnibus suffragiis vincis, quando ab amicis vinceris.

l est, Numquam magis victor es, quam cum ab amicis vince-
is: pulcherrima sententia, et ad priora Agamemnonis apposite.
ocutio elegans πάσαις (sc. ψήφοις) κρατεῖν, Horatii *Omne fer-* (260)
tum ferre, videtur ignota fuisse transcriptoribus. Lucianus in
lis Accusato tom. ii. ed. Graev. p. 226. πάσαις ἡ Ἀκαδημία
ρατεῖ. et ita p. 236, 237. et tom. i. p. 413. ἁπάσαις κρατεῖς.
Exprimitur nonnunquam ψήφοις, ut in Platone De Legg. lib. vii.
ιᾷ γὰρ πάσαις ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος.

Euripides in Dramate Ἱκέτιδες, seu *Supplices mulieres*, plu-
ima habet admiranda. Inter quae, non ultimum locum obtine-
ent hi sex versus de Humanitate erga mortuos, si integri essent.
os effert Theseus, directos ad praeconem Thebanum, seu po-
ius ad omnes Thebanos, qui cadavera Ducum interfectorum
insepulta detinebant. ver. 531.

Ἑάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐντανθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· οὔτι γὰρ κεκτήμεθα 250

d) Hujus emendationis mentionem nullam facit Bruncknius; sed in ed. tertia monet „στόμα servonem significat. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα idem est ac κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ."

e) Hanc conjecturam intactam praeterit Bruncknius, quae Musgravio contra non inelegans videtur.

βίος. sic tempore Juvenalis (Sat. I.) vita nobilium Romanorum nihil erat nisi

Sportula, deinde Forum, jurisque peritus Apollo,
Atque Triumphales.

Secundam vero in ἄκρατον longam esse, notum est vel ex Euripidis Cyclope ver. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις! ἄκρατος ἡ χάρις vel Sophocl. Electr. 787.

τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

In hujus Oedipo Coloneo ver. 340. absurditas videtur cui
248 vix parem repereris. Exulibus et errantibus Oedipo et Antigonae supervenit altera Oedipi filia, Ismene: cujus adventu laetatus senex, sic eam alloquitur, et illa respondet,

ΟΙΔ. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣΜ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙΔ. Ἦ τῆσδε κἀμοῦ; ΙΣΜ. δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης.

Versionem vulgatam addo, eorum caussa qui mira amant:

Oed. *Attinge me, o filia.* ISM. *ambos simul amplector.*
Oed. *Hanc ne* (amplecteris) *et me?* ISM. *et me* (amplector) *infelicem tertiam.*

Sed quomodo potuit dici Ismene *seipsam amplecti*? Hoc docebit Vetus Scholiastes, qui rei satis ridiculae, magis adhuc ridiculam explicationem reddere voluit; *Οἱ γὰρ περιλαμβάνοντές τινα*, etc. *Qui enim aliquem amplectuntur, seipsos quoque quodammodo amplectuntur. Εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν! ὅ, τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.* Prava mutatio unius literae has absurditates olim (nam vetustum est hoc mendum) peperit. Advenienti Ismenae statim incipit Oedipus queri de misera sorte sua et Antigonae, Ὦ τῆσδε κἀμοῦ —Ismene vero praesentiens quid dicturus esset, verba ejus intercipit, et se comitem miseriae eorum adjungit, Iambum supplens,

(250) ΟΙΔ. Ὦ τῆσδε κἀμοῦ—ΙΣΜ. δυσμόρου δ' (vel τ') ἐμοῦ τρίτης! c)
Oed. *O hancce et me*—ISM. *me quoque tertiam* adde *infelicem!*

In ejusdem altero Oedipo ver. 721. suspicatur Oedipus, Creontem, fratrem uxoris suae Jocastae, subornasse Tiresiam vatem, ut diceret se (Oedipum) occisorem fuisse patris sui, Laii. Dum de hac re altercantur Oedipus et Creon, intervenit Jocasta, audita verborum contentione; et ab Oedipo quaerit caussam tantae irae. ille respondet, *Creontem dicere se* (Oedipum) *parricidam esse, et interfectorem patris sui, Laii. Num*, inquit illa, *Creon dicit hoc quasi ex sua cognitione, an ab alio auditum? Non ex sua cognitione*, respondet Oedipus, *sed*

Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

c) Sic edidit Brunckius.

Patrem quidem maleficum subornando; nam
Quantum potest, omnium ille laxat era.

Quid sit ἐλευθεροῦν πᾶν στόμα, nescio: non tamen dubius quin 249
Sophocles scripserit—*ἐπεί, Τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν* (vel *πάντ'*) *ἐλευθεροστομῇ* [d]). *nam, Quod ad seipsum attinet, libere dicat quicquid velit* Creon: hoc non moleste feram, utpote a *fratre tuo*. *id dolet* haec audire ab isto malefico, caeco, et avaro impostore, Tiresia. *Ἐλευθεροστομῇ* ut in Euripidis Andromach. ver. 55. Mallem *πάντ'* quam *πᾶν*, quia Tragici libenter vitant concursum literae *ν* et vocalis, praecipue *ε*.

In Ajace ver. 1375. dum de Ajacis sepultura contendunt Agamemnon et Teucer, commode intervenit, quasi arbiter, Ulisses; cui cum post alia dixisset Agamemnon, *Obedire virum bonum decet magistratibus, κλύειν τῶν ἐν τέλει*, Ulisses respondet, *Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος· Desine: victus ab amicis, victor es.* Quod *contra decorum* mihi videtur: non enim debuit Ulisses imperatorem suum, et regum regem Agamemnona, in ordinem cogere, et eo modo alloqui, *Παῦσαι, Desine.* neque ita fecit. nam, nisi fallor, Sophocles scripsit,

e) *Πάσαις κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος·*
Omnibus suffragiis vincis, quando ab amicis vinceris.

id est, Numquam magis victor es, quam cum ab amicis vinceris: pulcherrima sententia, et ad priora Agamemnonis apposita. Locutio elegans *πάσαις* (sc. *ψήφοις*) *κρατεῖν*, Horatii *Omne tulit punctum* (260) *ferre*, videtur ignota fuisse transcriptoribus. Lucianus in Bis Accusato tom. ii. ed. Graev. p. 226. *πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ*. et ita p. 236. 237. et tom. i. p. 413. *ἁπάσαις κρατεῖς*. Exprimitur nonnunquam *ψήφοις*, ut in Platone De Legg. lib. vii. *νικᾷ γὰρ πάσαις ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος*.

Euripides in Dramate Ἱκέτιδες, seu *Supplices mulieres*, plurima habet admiranda. Inter quae, non ultimum locum obtinerent hi sex versus de Humanitate erga mortuos, si integri essent. eos effert Theseus, directos ad praeconem Thebanum, seu potius ad omnes Thebanos, qui cadavera Ducum interfectorum insepulta detinebant. ver. 531.

Ἐάσατ' ἤδη γῆ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν· οὔτι γὰρ κεκτήμεθα 250

d) Hujus emendationis mentionem nullam facit Brunckius; sed in ed. tertia monet „στόμα servonem significat. πᾶν ἐλευθεροῖ „στόμα idem est ac κατὰ πάντα „ἐλευθεροστομεῖ."

e) Hanc conjecturam intactam praeterit Brunckius, quae Musgravio contra non inelegans videtur.

Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον·
Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ, δεῖ λαβεῖν.

Saepe citatos legimus hos pulchros Iambos. num et intellectos? nam τὸ πνεῦμα quidem *venire* εἰς τὸ σῶμα, satis perspicue dicitur: sed quomodo potest τὸ σῶμα *venire* εἰς τὸ σῶμα? Praeterea, πνεῦμα et σῶμα, quae *Hominem* constituunt, sunt ἑκάτερον, quod de *duabus* rebus recte dicitur, non ἕκαστον, quod *plurium* est. Stobaeus Serm. cxxii citat ἀπελθεῖν scil. ἐάσατε, non male, quod ad istam partem: sed Codices, quantum scio, non variant. Manus Euripidis forte haec fuerit, mutatione unius literae, alius transpositione,

Ὅθεν δ' ἕκαστος εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπέλθῃ· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.
Unde autem unusquisque eorum *in corpus venit,*
Illuc abeat: spiritus quidem ejus *ad aethera,*
Corpus vero ad terram.

Si quis malit εἰς τὰ ζῶντ' ἀφίκετο (i. e. *ad homines venit*) pro εἰς τὸ σῶμ', videat Helen. 919.

Ibidem, ver. 469. Praeco Thebanus, a Creonte ad Theseum missus, post multas ambages tandem profert quid in mandatis habuerit a Creonte, nempe, inter alia; *Ne Adrastum omnino admittat Theseus in hanc terram*, scil. Atticam: *Si vero est*, inquit, *in hac* terra, *ut, ante occasum solis, eum inde expellat*, etc.

(261) *Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·*
Εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ, πρὶν etc.

Ἐν τῇ accipitur, opinor, pro ἐν τῇδε vel ταύτῃ. Brodaeus explicat, *in hac provincia*. Priscianus lib. xvii. p. 1045. „apud „Graecos Articuli inveniuntur loco Pronominum positi. ut apud „Homerum, ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, pro οὗτος γάρ."
251 et alia exempla ex Homero addit. Dixisse potuit, et apud Atticos, non Graecos solum (nam saepe in hac re distinguendum est) inveniri ὁ et ὃς pro ὅδε et οὗτος, per omnes casus et numeros. Et tamen, quod mirum videtur, in Tragicorum Iambis, foeminina τῇ pro τῇδε, vel ταῖς pro ταῖσδε (licet, quod magis mirere, τῷ pro τῷδε, et τοῖς pro τοῖσδε, saepe occurrant) non puto inveniri, nisi in distributionibus, τῷ μὲν, τῇ δὲ. i. e. τούτῳ μὲν, ταύτῃ δέ. vide Alcest. ver. 163. Androm. 675. vel τῇ μὲν, τῇ δὲ, Orest. 356. Pariter fit in τοῦ et τῷ, pro τίνος et τίνι Interrogativis; et του et τῳ pro τινὸς et τινὶ Indefinitis: f) quorum foeminina frustra quaesiveris. Pauca exempla hujus-

f) Ipsum Marklandum ab errore in iis quae Supplicibus Euripidis subjecit p. 251 retraxissent adnotata loca Sophocl. Aj. 290. Eu-

os generis addam. *Πατέρος*, *patris*, in Choris frequenter occurrit; nunquam in Iambo, quantum scio (sed semper *πατρὸς*) nisi semel Aeschyl. *Χοηφ.* ver. 238. ed. Steph.

Πατέρος τε καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι φέπει
Στέργηθρον.

unde probabile fit, ibi quoque scribendum esse *Πατρός*. et tamen *μητέρος* et *μητρὸς*, *μητέρι* et *μητρὶ*, passim in Iambis sine discrimine ponuntur. Qui anapaestos ex paribus Iamborum locis excludunt, conjecturam in Euripidis Iphig. Aulid. 508. speciosam forte putaverint,

Ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται
Πλουτεῖαν τε δωμάτων,

si pro *δι' ἔρωτα*, anapaesto in quarta sede, legatur *δι' ἔριδα*. Ostendant tamen, si possint, unum locum in quo Euripides, vel quilibet Tragicus, scribit *ἔριδα* in accusativo, non *ἔριν*. Vera forte lectio ibi est, *δι' ἔρον ἐγίγνετο*. Iterum: *σέθεν* pro *σοῦ* in Iambis, et ubique; et *ἐμέθεν* pro *ἐμοῦ* apud omnes ceteros Poëtas, et in Choris Tragicorum. nihilominus nunquam, opinor, invenies *ἐμέθεν* [g]) pro *ἐμοῦ* in Iambo, non magis quam *Με* initio(262) Iambi Tragici, licet *Σε* frequenter, et *Ἐμὲ* nonnunquam invenieris: etiam *Με* initio Iambi Comici apud Aristophanem *Βατραχ.* 801. In Iphigenia Aulidensi ver. 1412. legitur, *Εἰς σὴν φύσιν βλέψαντα*. Ita edidit Barnesius, pro priore *τὴν φύσιν*: et notat „Si quis gemini *σῖγμα* collisionem velit (velis) vitare, lege, *εἰς* „*τεὴν φύσιν*· *τεὴν* pro *σὴν*, monosyllabῶς.“ Atqui (ne dicam de contractione *τὴν* pro *τεὴν* vel *σὴν*, sine exemplo, quod nusquam opinor inveniri) Vir clarissimus non animum advertebat, 252 adjectivum *τεὸς*, *τεὴ*, *τεὸν*, licet in Hexametris, Elegiacis, et Choricis, frequenter occurrat, nunquam tamen, ut puto, inveniri in Iambis. Quia poëticum est, forte dicet aliquis. Sed hoc non satis videtur: nam nonnullas voces quae poëticae habentur, in Tragicorum Iambis invenias. Verius forte dici potest, has fuisse veterum delicias, quarum ipsi fortasse non semper rationem poterant reddere; nos certe jam non possumus. Nonnulla hujusce generis in Latinis vide apud summum virum Frid. Gronovium, Observat. iii. 13. p. 594. Si haec observatio de *τῇ* nunquam inventa pro *τῇδε*, (quae non confutari potest sine exemplo) vera sit, pro *ἐν τῇ* hic scribendum est *ἐν γῇ*, *in* hac *terra*, *ἐν γῇ τῇδε* Hippolyt. 1176. Sic Orest. 53. *Ἥκει γὰρ εἰς γῆν* pro *εἰς τήνδε γῆν*· et *γᾶς βασιλεῦσι*, *regibus* hujus *terrae*, ver. 816.

ripid. Hec. 569. Androm. 567. Aristoph. Thesm. 437. prout illum recte emendavit St. Bergleri. *Valckenaer.* in praef. ad Phalaridem Lennepii p. xix.

g) Vide Koënium ad Gregor. de Dial. p. 92.

ed. King. et centies ita invenias. Apposite apud Aristoph. Ranan ver. 1187, istud quod prius Aeschylus dixerat (ver. 1184.) *Ἥκω εἰς γῆν τήνδε*, Euripides repetens exprimit, *Ἥκω εἰς γῆν* non *Ἥκω εἰς τήν*. quod et hic faciendum censeo, *Εἰ δ' ἔσαν ἐν γῇ*, non *ἐν τῇ*. His parvis ignoratis, necesse erit ut errent viri etiam maximi.

Conjecturam in locum Aristotelis De Poëtica, quae in priore editione hic sequebatur, ideo omisi, quia de ea subdubitabam. Hunc defectum ad finem opusculi forte pensabo. Sed pergo.

Literae unius mutatio videtur esse majoris momenti in Epist. ad Romanos, vi. 19. quia forte Apostolum sibi reddit, legendo *νῦν παρεστήσατε* pro *παραστήσατε*. aliter, non probatio erit sed exhortatio. *ἀνθρώπινον λέγω—ὑμῶν*, in parenthesi poni debet: et tunc propositio probanda est *ἐδουλώθητε τῇ Δικαιοσύνῃ*· quam hoc modo probat, *ὥσπερ ΓΑΡ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Ἀκαθαρσίᾳ,—οὕτω νῦν παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Δικαιοσύνῃ*, etc. [h]) Si aliter legatur vel sumatur, *hortabitur* (263) 258 eos Paulus, versu 19. ut *faciant* id quod versu 18. dixerat eos *jam fecisse*. Nulla est argumentatio in *παραστήσατε*.

Ex Graecis unum addam locum Luciani, quia in nupera praeclara Editione, quam consulto dudum inspexi, nihil in eo, si recte memini, tentatum vidi. Locus est in Apolog. pro mercede conductis p. 487. ed. Graev. de *simia* (*πιθήκῳ*) reginae Cleopatrae, quam simiam saltare docuerant: *ἐκεῖνον γὰρ* (*φασὶ*) *διδαχθέντα, τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον*, etc. Ista, *συγκείμενον ὑμέναιον*, non possunt intelligi, neque in Graecis, neque in Latinis, *hymenaeum respondisset*. Cod. MS. Bourdelotii pro *συγκείμενον* habuit *συγκινούμενον*. Recte. Lego et distinguo: *καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινούμενον. οὐ μενοῦν ἐπειδὴ εἶδεν ἰσχάδας*, etc. *et ad sonum cantûs et tibiarum, motus suos accommodantem. veruntamen ubi vidit caricas, opinor, vel amygdalam procul jacen-*

h) Cujus sententiae argumentatio haec est: *Νῦν ΓΑΡ οὕτω παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Δικαιοσύνῃ, ὥσπερ* (ποτὲ) *παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ Ἀκαθαρσίᾳ*, etc. Literis initialibus majusculis signavi voces *Δικαιοσύνη* et *Ἀκαθαρσία*, quia Paulus eas *προσωποποιεῖ*, et de iis velut de *Dominabus* loquitur. *Nunc enim ita exhibuistis membra vestra serva Justitiae, sicut* (olim) *exhibuistis membra vestra serva Impuritati* etc. Simile aliquatenus istud D. Petri, 1 Epist. ii. 25. *Ἦτε γὰρ* (ποτὲ) *ὡς πρόβατα πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα* etc. *Eratis enim* (olim) *sicut oves errantes: sed conversi estis nunc ad pastorem* etc. non *convertimini*, in Imperativo, *ἐπιστράφητε*: sed *ἐπεστράφητε*. (Marklandi ipsius nota.)

ν, etc. οὔμενουν scribitur in Hermot. p. 537. in edit. quae catur Graevii, et vertitur, *nihil equidem.* male tamen, opinor. ersi videntur esse significatus, ut οὔκουν et οὐκοῦν, quae κ, quamquam speciem habet negativam, significatione tamen irmativa usurpatur, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ *etenim*, οὐ μὴν ἀλλὰ *ve- tamen*, vel *quin et*, Philoni Judaeo tom. I. p. 44. Οὐ μὴν ἀλ- καὶ συγγενὴς ἐστι ταῖς τῶν ὀργανικῶν ζώων (l. σωμάτων) κι- σεως de numero *Senario.* Apud quem auctorem obiter mo- , p. 116. tom. i. pro ἔτι αὐτοῖς χρησόμενοι legendum esse ἐ- σεσθε (vel ἑμέτοις)χρησάμενοι: et p. 245. pro διαχεομένης, scri- dum διὰ χοάνης, *per infundibulum*, loco elegantissimo. Vix us finis est hujusmodi capitalium depravationum in isto scri- re eloquentissimo: licet multas sustulerit doctissimi Mangeii gentia et solertia.

Transeo ad Latinos; et in primis ad delicias tuas (et cujus s, cui mens sana est?) Horatium. in ejus Epodo II. ver. 27. imus,

> Fontesque *lymphis obstrepunt manantibus*
> Somnos quod invitet leves.

d quemnam locum possunt hic habere *fontes*, cum supra, (264) rsu abhinc altero dixerat, *Labuntur altis interim ripis* AQUAE? 254 ratius, opinor, non scripsit FONTESque, sed FRONDESque *lym- is obstrepunt manantibus.* rem ipsam expressit Propertius IV. 4. *Multaque nativis obstrepit arbor aquis.* Sibilus *foliorum,* actus murmuri labentis fluvii, somnos invitat.

I Carm. XXX. 5. in nobili illa Ode ad Fortunam:

> *Te pauper ambit sollicita prece*
> *Ruris colonus; te dominam aequoris,*
> *Quicumque Bithyna lacessit*
> *Carpathium pelagus carina.*

nauta ruris est quasi diceres *nauta maris.* Ponenda est di- nctio post *prece*, et post *Ruris;* ante quam vocem repetenda : *dominam*, hac constructione: pauper colonus sollicita prece bit te, *dominam Ruris;* nauta (seu, *quicumque lacessit pela- s carina*) ambit te, *dominam aequoris.* Tali distinctionis de- tu laborat forte locus iste qui est in ore omnium, Art. Poët. r. 440.

> *melius te posse negares*
> *Bis terque expertum*; frustra: *delere jubebat,*
> *Et male ter natos*, etc.

ustra est *nihil ageres:* vox seu judicium Poëtae, rem narran- , non alterius, se excusantis: ille enim nondum scivit utrum et *frustra*, necne. Servius ad Aeneïd. IV. 415. *Ne quid in- ertum frustra moritura relinquat:* „*frustra* ex judicio Poëtae

est.[a] Ergo distingui, opinor, melius potuit, *Ne quid inexpertum (frustra!) moritura relinquat.* Et initio hujus Epistolae ad Pisones, ver. 5. male posita videtur distinctio, forte sic restituenda,

Spectatum admissi risum teneatis? amici,
Credite, Pisones, etc.

amici Pisones, ut *amice Valgi*, et *amice Maecenas* alibi. non *teneatis, amici?* quia non ad Amicos in genere, sed ad Pisones, haec Epistola scribitur. Vide Cl. Bentleium ad III Carm. ii. 1.

In nota illa historia Vulteii Menae I Epist. vii. 80.

Dum septem donat sestertia, mutua septem
Promittit; persuadet uti mercetur agellum.
Mercatur. *ne te longis*, etc.

Horatius Linguam suam melius intellexit, quam ut diceret *mercatur*, postquam dixisset, *persuadet* uti mercetur. Si scripsisset, *suadet* uti mercetur, recte subjecisse potuit, *mercatur*, sed *persuadet* satis significavit hominibus Romanis Vulteium *jam* mercatum fuisse, et sine necessitate addi *mercatur*. Lego et distinguo:

persuadet, uti mercetur agellum.
Mercatus (*ne te longis ambagibus ultra*
Quam satis est morer) *ex nitido fit rusticus*, etc.

hoc est, *postquam mercatus fuisset.* Mox, ver. 92.

Pol me MISERUM, *patrone vocares,*
Si velles, inquit, verum mihi ponere nomen;

expressa sunt ex Euripidis Iphig. in Tauris, ver. 449. ubi Iphigenia ab Oreste quaerit nomen ejus:

ΙΦΙ. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
Tibi vero quod nomen imposuit qui te *genuit pater?*

Cui ille respondet:

Τὸ μὲν δίκαιον, ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ παλοίμεθ' ἄν,
Vere quidem nomine possem vocari MISER.

I Epist. i. 55. videtur excidisse Conjunctio *et:*

haec recinunt juvenes dictata, senesque, ET
Laevo suspensi loculos tabulamque lacerto.

i. e. *juvenes, senes,* ET *pueri*, ut I Serm. vi. 74. nam ridiculi forent *senes*, Laevo suspensi loculos, etc. id est, ὃις παῖδες οἱ γέροντες. *et*, ut II Carm. xvi. 37.

mihi parva rura, ET
Spiritum Graiae tenuem Camoenae, etc.

atque ita forte II Serm. ii. 100.

ego vectigalia magna, ET
Divitias habeo tribus amplas regibus.

deest *et.*
[Carm. iii. 53.

Quicumque mundo terminus obstitit
Hunc tangat armis; VISERE *gestiens*
Qua parte debacchentur ignes,
Qua nebulae pluviique rores.

ion satis videtur. nam cujuslibet *otiosi* erat *visere*, neque
i ea re laus: sed Romanorum erat VINCERE: et eo tendunt
: *armis*, et *bellicosis Quiritibus*. Per *qua parte debac-*
r (mallem *debacchantur*) *ignes*, intelligitur *zona torrida*,
rvidi pars inclusa caloribus mundi: ubi male legitur *fervi-*
II Carm. xxiv. 36. 37: per, *qua nebulae pluviique rores*,
gitur *zona frigida*.
t. Poët. 431. (266)

Ut qui conducti *plorant in funere.*

Ut quae conductae *plorant, etc.* Hoc enim *praeficarum*
et locus sumptus est ex Lucilii lib. xxii. citante Nonio
llo V. *Praeficae:*

mercede quae
Conductae *flent alieno in funere praeficae*
Multo et capillos scindunt et clamant magis:

im facetus iste locus distinguendus est. vide et Fest. Pom-
. V. *praeficae.*
II Carm. ii. 14.

Mors et fugacem *consequitur virum.*

ατον videtur *fugacem* VIRUM, aeque ac si diceres *timidum* 257
. Tu verum vidisti, opinor,

Mors efficacem h) *consequitur virum,*
Nec pareit imbellis *juventae*
Poplitibus, etc.

basti apposite ex Epod. III. *efficacis Herculis.* Vir *efficax*
avus, impiger, in quacumque re, vel quocumque statu,
a pace, sive in armis, ut hic: unde opponitur *imbellis.*

:onsequitur] Ut aliquid ali-
consequatur, non opus est
fugiat. Virgilius Aeneid.
74.
trahitur, pendetque jugis,
hunc lata retectum
:ea consequitur, *rumpit-*
que etc.

Phegeus, de quo sermo est, non *fugiebat*, sed *cominus pugnabat*, quando Turni lancea illum *consequuta est. Consequi* est Homericum *κιχάνειν*, *invenire*, *occupare*, *corripere:* Iliad. X. 303. *νῦν δ' αὖτέ με μοῖρα κιχάνει*, quod verti potest, *nunc vero me more consequitur.* (*Markland.*)

Isidorus Origin. lib. X. Efficax *dictus quia* (vel *qui*) *nul difficultatem habet in qualibet re facienda. hinc et efficiens faciendo dictus.* Glossae: Δραχτης (l. Δραστης) *efficax.* Hesychius: Δραστης· πραττειν δυνάμενος. Coelius Ciceroni Famil VIII. 10. *Nosti Marcellum, quam tardus et parum* efficax *itemque Servium, quam cunctator.* qui locus adducitur a Fa in Thesauro. i) Literae Latinae C et G cognatae sunt, ut ob vat Plutarchus in Quaestion. Roman. p. 277. D. unde saepe c mutatum; velut hic, *et fugacem* pro *efficacem.* Sic *pela nunc leg* puto pro *Leucas*, Propert. iv. 6: 17.

Actia lidcae Leucas *monumenta carinae.*

(267) et *Aegyptus* pro *Ē Coptus*, vel k) *Est Coptus*, Juvenal. XV. *dorvida nunc Ē Coptus:* unde factum *Egyptus* vel *Aegyptus*, opinor.

Art. Poët. ver. 244.

Silvis deducti *caveant, me judice, Fauni.*

Deducti quo? Scribe, litera abjecta, *Silvis* educti caveant, i. e. *educunt*: ut in isto Terentii Andr. V. 4. *homines adolescentulos Imperitos rerum*, eductos *libere, in fraudem illicis?*

258 Contra, I Serm. i. 19. additione literae, et mutatione pun longe concinnior, ut mihi videtur, sensus exurgit,

Quid statis? nolint. At qui *licet esse beatis,*
Quid causae est, merito quin illis, etc.

vulgo, *atqui licet esse beatis.*
Quid causae est, etc.

Quis pro *quibus*, ut II Serm. viii. 18. et passim.

III Serm. xxix. 5. Ita hunc locum legebat et distin bat, ut pridem forte nosti, amicus noster, capitalis inguii Nicolaüs Hardinge, ὁ μαχαίτης,

eripe te morae,
Ut semper-udum Tibur, et Aemulae
Declive contempleris arvum, etc.

Quo nihil verius puto. ad Tibur enim invitat Maecenatem Ho tius. Vulgo, *eripe te moras: Ne semper udum Tibur*, etc.

Epod. III. 20.

Jocose *Maecenas, precor,*
Manum puella saevo opponat tuo, etc.

i) Haec conjectura non satisfaciebat summo viro, L. C. Valckenaerio ad Euripid. Hippol. 1442. Si retineo, ita faciam quia erat amici qui jam mortuus est. *Ne-ta MS. Marklandi, Exemplari penes Cl. Burnium adscripta.*

k) Rupertus, Marklandi e tus, hanc emendationem Sel dero tribuit.

pitheton parum hoc loco convenire *Maecenati* videtur. Transit ad *puellam*:

> Jocosa, *Maecenas, precor,*
> *Manum puella savio*, etc.

Et in poëta nescio quo, *Puella nec jocosa*. Puella *jocosa* Horatii, est *ludibunda*.

Epod. XVI. 51.

> *Nec* vespertinus *circumgemit ursus ovile.*

In promtu est magis poëticum, et melius sonans:

> *Nec* vespertinum *circumgemit ursus ovile.*

Ut I Serm. vi. 113. *vespertinum*que pererro Saepe *forum*. In 259
versu proxime sequenti (ver. 52.) putarem *alma humus* potio- (268)
rem quam *alta humus*: *Nec intumescit alma viperis humus.* Sensus est, *neque alma humus viperas habet intumescentes.* Quis hic supponeret *alta?* cum ad rem parum videatur, sive viperae sint in *alta*, sive in *summa* humo.

IV Carm. x. 2.

> *Insperata tuae cum veniet* PLUMA *superbiae,*

Doctiss. Bentleius conjicit BRUMA. de qua correctione minus dubitarem, si invenire possem exemplum vocis *bruma* metaphorice usurpatae; id est, si quemadmodum Ovidius dixit *amoris* HIEMS, ita aliquis probatus scriptor dixisset *amoris* BRUMA, vel aliquid ejusmodi. cum vero sequentia, *comae* et *color*, in propria, non metaphorica, notione ponantur, cogitavi de RUGA, quia noveram *rugas* et *calvitiem* saepe conjungi: et memineram istius Propert. III. 23, 32.

> *Et* veniat *formae* RUGA *sinistra tuae.*

Sed utrique conjecturae tuam praepono, scribentis,

> *Insperata tuae cum veniet* POENA *superbiae,*

quoniam a vulgata scriptura non tam longe abit quam *ruga*; et quia sine metaphora rem agit, sic ut *comae* et *color*. *Veniet poena*, ut Ovid. Fast. V. 648.

> *Et tandem Caco debita* poena venit.

Constructio est, *cum poena, insperata tuae superbiae* (*i. e.* tibi superbo) *veniet:* poena de qua nunquam cogitasti, et quam tu superbus *nunquam metuisti:* id enim vult *insperata*. Alia quoque est verborum constructio; sed non tam proba.

Ἀσυστασία mihi videtur in I Epist. xii. 22. ut nunc distinguitur:

> *Utere Pompeio Grospho, et, si quid* petet, ultro
> *Defer.*

Quomodo potest aliquis *dare* seu *deferre ultro* (i. e. *sponte sua,*
260 vel *prior*) istud quod prius ab eo *petitum fuit?* Si Flaccus dixisset, *et, si qua re indiget Grosphus, ultro istam ei defer,* intellexissem: sed *petitio* necesse est ut tempore *antecedat,* et excludat *ultroneam* oblationem. mutata distinctione, evanescet absurdum,

et, si quid petet ultro,
Defer.

ultro petere frequentissima est locutio. Noster II Serm. i. 39, licet sensu diverso, *sed hic stilus haud* petet ultro *Quemquam animantem.* Livius XLII. 12. *Seleuci filiam duxisse eum; non petentem, sed* petitum ultro. XLV. 27. petita ultro *societate Ro-*
(266) *mana. petiere ultro,* Gratius Cyneget. ver. 162. Sueton. Calig. 14. *amicitiam ejus* ultro petiit. Martialis V. 6. Ultro *purpuream* petet *libellum.*

I Epist. XIV. 19.

NAM *quae deserta et inhospita tesqua*
Credis, amoena vocat mecum qui sentit, etc.

Constat sensus. sed, ut mihi videtur, admodum friget, quae hoc

Non eadem miramur: eo disconvenit inter
Meque et te. TU *quae deserta et inhospita tesqua*
Credis, amoena vocat MECUM *qui sentit; et odit*
Quae TU *pulchra putas.*

praecedens *te* forte expulit *tu,* quod videtur postulare oppositio. Sic Epist. X. 6.

TU *nidum servas; Hoc laudo ruris amoeni*
Rivos, etc.

In eadem Epistola X. 14. pro *rure* BEATO, valde suspicor Horatium scripsisse *rure* SABINO; non dubitans, ex sensu et adjunctis, quin adjectivum locale lateat sub isto *beato;* et conjiciens hoc fuisse *Sabino* ex multis ipsius Poëtae locis, et ex Suetonio in vita ejus: *vixit plurimum in secessu* ruris *sui* SABINI, aut *Tiburtini.* Totum sic distinguerem et legerem:

Vivere naturae si convenienter oportet,
(Ponendaeque domo quaerenda est area primum)
Novistine locum potiorem rure Sabino?
Est ubi plus tepeant hiemes?

261 Id est, Estne *rus ullum* in quo hiemes tepidiores sunt, quam in *Sabino rure?* Nisi haec intelligas de *particulari* aliquo *rure,* comparando cum aliis ruribus, inepta erit quaestio, *Est ubi plus tepeant hiemes?* cum omnibus notum sit, hiemes tepidiores esse in *urbibus* quam in *rure.* Parenthesis ista, est gnome universalis.

Hactenus ex Horatio (nam τῇ χειρὶ σπείρειν δεῖ:) [1]) in quo

1) Vide Schraderi Emend. p. 68.

uctore, post omnia quae in eum scripta vidi; innumera sunt
nae non intelligo. In toto opere vix una est Ode, Sermo, vel
pistola, in quibus hoc non sentio, dum lego. Neque adeo
iror; cum haec obscuritas, (*quo vitio* ille *minime tenebatur*,
ste Suetonio in vita ejus) a posteris invecta fuerit. Horatius
im, Virgilius, Ciceronis nonnulla, Caesar, Livii quaedam, Ju-
nalis, etc. in scholis praelegebantur pueris, et in singulis fere 270)
onasteriis lectitabantur. inde tot spurii et inepti versus in Ho-
tii et Juvenalis hexametris, tot explicationes et immutationes
egantiarum linguae Latinae in contextu Caesaris, Ciceronis, et
ivii, ut si isti auctores reviviscerent, in multis sua scripta non
noscerent. nam hemistichia, et debilia fulcra ista et supple-
enta sensus in Virgilii Aeneïde, a seipso pleraque profecta
ut; *quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur,*
uaedam imperfecta reliquit; alia, levissimis versibus veluti fulsit:
os per jocum pro tigillis vel tibicinibus interponi a se dicebat,
l sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent: ut de
) refert Donatus in vita ejus. Heu quod *columnae* istae, morte
irgilii interveniente, nunquam ADVENERUNT!

Pergenti ad Caesarem moram injicit (non enim ad formulam
stringimur) locus Lactantii, forte conspectus, de viribus re-
ionis, lib. III. cap. XXV. *Da mihi virum qui sit iracundus,*
ledicus, effrenatus: paucissimis Dei verbis tam placidum, quam
em reddam. Da cupidum, avarum, tenacem; jam tibi cum li-
ralem dabo, et pecuniam plenis manibus largientem. Da ti-
dum doloris, ac mortis; jam cruces et ignes, taurum contem-
: In marg. edit. Cantabrig. 1685. legitur, *et ignea*, PERICU-
M *omne et taurum contemnet.* Sed in Codicibus Sublacensi, et
II. Emmanuel. est, *et ignes et* PERICULA, *et taurum contemnet.*
go: jam cruces et ignes et PERILAI *taurum contemnet. Peri-*
s est is quem Poëtae *Perillum* appellant. Propertius II. 19: 52.

Et gemere in tauro, *saeve* Perille, *tuo:* 262

rilaïum appellant Phalaris in Epist. 66. 122. et Lucianus in
alaride I. p. 737. ed. Graev. Grotius m) ad Rom. iii. 24. citat,
n *crucem et ignes et* Phalaridis *taurum contemnet.* Sed cum
ta sit historia, et *Perilaï* extra dubium, nolo plura addere.

In Caesaris Comment. De Bell. Gall. lib. V. cap. 42. men-
m est admodum vetustum. Galli hiberna Q. Ciceronis obsi-
bant, et vallo pedum XI, fossa pedum XV, ea cingebant. *Sed*
lla ferramentorum copia quae sunt ad hunc usum idonea, gla-
is cespitem circumcidere, manibus SAGULISque *terram exhaurire,*
gebantur. Ita hunc locum initio V. seculi legebat Paulus Oro-

m) Quemadmodum ex MS. Gothano edidit Cellarius.

sius lib. vi. 10. a doctissimo Oudendorpio adductus: *gladiis concidendo terram, et* SAGULIS *exportando.* ubi notabis astutiam Orosii, qui pro *exhaurire*, quod ibi non intelligi potuit, substi-
(271) tuit *exportare*, quod alia omnino res est. Legendum erat, *manibus* TRAGULISque *terram exhaurire, cogebantur.* Gallis in usu fuisse *tragulas*, (teli genus est, Gellius X. 25.) patet ex cap. 35, 48. et lib. i. 26. *Exhaurire terram tragulis*, id est, *effodere*, ut *exhaurire terram ligonibus*, Horatio Epod. V. ver. 80. Lucanus IV. 294. de Afranii militibus undam quaerentibus et siti pressis:

Nec solum rastris durisque ligonibus arva,
Sed gladiis fodere *suis.*

Adhaesit ultima litera vocis praecedentis, *manibus stragulisque.* inde istud *sagulisque.* Sed „*Sagulis terram exhaurire*, ut mira „res, ita singularis est locutio," prout notat ad locum sospitator Caesaris Oudendorpius.

Adduxi hunc locum praecipue propter mendi antiquitatem, quae aeque insignis est in isto Horatii Art. Poët. 65.

sterilisve palus prius, aptaque remis,
Vicinas urbes alit, et grave sentit aratrum.

Ita edidit, ex conjectura, Cl. Bentleius: ante erat,

sterilisque diu palus, aptaque remis.

263 De qua lectione vide Grammaticos veteres in nota Bentleii. Legendum erat,

sterilisve palus pulsataque remis, etc.

ut *pulsu remorum*, Caesar. Bell. Gall. III. 13. IV Propertius II. 8.

Remorum *auditos per vada* pulsa *sonos.*

Exempla ubique occurrunt. Errore scriptum primo videtur *sterilisve palus palus aptaque remis*, pro *palus pulsataque remis.* deinde omissum *palus* alterum, et, metri scilicet caussa, interpolatum, *sterilisve* DIU *palus, aptaque remis*: quod Grammaticos veteres in errorem induxit de quantitate ultimae syllabae vocis *palus.* Recte autem opponuntur, quae *sterilis* erat palus, ea nunc *urbes alit*; et quae olim *pulsata remis* erat, jam *sentit aratrum*; nec *aratrum* solum, sed et *grave* aratrum: quae vox soliditatem et firmitatem soli indicat. Certissimam puto hanc restitutionem: sed jam intelligo, quod tunc nesciebam, me in ea non primum fuisse. PRIUS autem (pace viri summi) non admitti debuit in contextum, magis quam HAEC, ex N. Heinsii conjectura, *doti* HAEC *deprensa*, I Serm. II. 131. qui locus ita legendus, et distinguendus est, ut mihi quidem videtur,

miseram se conscia clamet;
Cruribus haec metiunt, doti deprensa, egomet mi,

Ne nummi pereant, aut fama, aut denique puga, (272

el *pyga*; ejecto isto monachali versu, *Discincta tunica fugien-*
dum est, ac pede nudo. Conscia est ancilla, la Confidante.
la non *deprensa* erat; sed sola *adultera*, et forte *adulter*, qui-
us proprium est verbum *deprendi*. Crescit autem, opinor, ora-
io in ultimo versu; et istiusmodi heroës, de quibus hic agit
loratius, non tam solliciti solent esse de *fama*, quam de *pyga*.
e hac vero, quia *quosdam moechos et mugilis intrat*. Vulgo,
ut puga, aut denique fama.

Sed ad Caesarem revertor; in quo sequor praestantissi-
nam editionem Oudendorpii, cui viro scriptor ille aeternum de-
ebit. In his autem explicationibus seu conjecturis, quas ex
luribus excerpsi, continebo me intra tres libros *De Bello Civili*.

Caesar De Bell. Civ. lib. I. 264

Cap. III. *omnes*, qui *sunt ejus ordinis, a Pompeio evocantur*]
Ejus ordinis sine dubio est *senatorii ordinis*; ut apud Cicero-
nem Catilin. II. *princeps ejus ordinis*. Sed incredibile est, immo
falsum, *totum* Senatum a Pompeio evocatum esse, et Caesarem
nullos ibi amicos habuisse. Lego: *omnes* sui, qui *sunt ejus or-*
dinis, etc. Vox *sui* (i. e. *partium ejus, fautores, amici*) amissa
videtur in sequente *qui*. Sallustius Bell. Catilin. p. m. 35. *Sulla*
omnes suos *divitiis explevit*. et ita saepissime in his libris.

Sequitur: *laudat* Pompeius, *atque in posterum confirmat*;
gniores *castigat, atque incitat*. Ita omnes MSS. interpolantur
voce *Pompeius*: quae vox scripta super *laudat*, hoc modo,
ompeius, *laudat* et postea in contextum deducta, genuinam, uti vide-
r, Caesaris scripturam expulit. pro ea viri docti substituunt
res vel *promptos*, ut opponatur τὸ *segniores*. Aliud a Caesare
isse suspicor: *laudat* ALTEROS, *atque in posterum confirmat*;
gniores *castigat, atque incitat*. quod exquisitius erat et elegan-
us quam ut vulgo intelligeretur: atque adeo omissum, et post-
ejus loco inepte substitutum *Pompeius*. Noster Bell. Gall.
13. *hujus lateris* ALTER *angulus, qui est ad Cantium,—ad o-*
ntem solem; inferior, *ad meridiem spectat*. Supra, c. 3. ejusd.
ri: *In ea civitate duo de principatu inter se contendebant, In-*
tiomarus et Cingetorix: ex quibus ALTER—*ad eum venit: at*
dutiomarus equitatum peditatumque cogere. Horatius I Serm.
III. 30 Lanea *et effigies erat*: ALTERA *cerea*. Livius XXIX. 33.
uae turmae haesere; ALTERA, *metu dedita hosti*: pertinacior *in re-* (273)
ugnando, telis obruta et confixa est. Graeci frequenter ita scribunt.

Cap. VII. DONA *etiam, quae ante habuerit, ademisse*.] *Dona*
unt *privilegia*, seu *praerogativae*, tribunitiae potestati conces-
sae, inquit Cl. Davisius. Velles exemplum unum dedisset istius
significationis. Lego et distinguo: *Sullam, nudata omnibus rebus*

tribunitia potestate, tamen intercessionem liberam reliquisse: Pompeium, qui amissa restituisse videatur, OMNIA, *etiam quae ante habuerit, ademisse.* Caussa hujus erroris, et innumerorum in his libris, videtur fuisse compendium scriptionis, *oīa* pro *omnia.* unde fecerunt *dona:* pro quo alii conjiciunt *bona.*

265 Cap. XIII. *Hunc ex* primo ordine *pauci Caesaris consecuti milites.*] Scriptum opinor *ex prim. ordin.* pro *ex primis ordinibus;* sic enim legendum puto. Livius IX. 39. *omissis equis, ad* primos ordines *per arma, per corpora evaserint.* ita ex codicibus legit Gronovius, et notat, *ordines* hoc significatu non esse nisi *peditum.* recte: et inde est quod hoc loco Caesar addit *milites.* vide ibi plura. Bell. Gall. VII. 62. *quum* primi ordines *hostium transfixi pilis concidissent.* Aliam hujus locutionis significationem vide B. G. VI. 7. et notis ibi. Paullo ante (post,) pro *L. Pupïus* libri optimi habent SL' *Pupius.* volunt, opinor, SP. (i. e. *Spurius*) *Pupius.*

Cap. XXIV. *quoniam ad id tempus facultas conloquendi non fuerit, atque ad* se *Brundisium sit venturus, interesse Reipublicae et communis salutis, se cum Pompeio conloqui: neque vero idem perfici longo,* etc.] Hoc est Caesaris ad Pompeium mandatum, per Cn. Magium: cujus mandati neque Latinitatem neque argumentationem intelligo. Reciprocorum doctrinam satis luculenter tradidit Cl. Clarkius ad Bell. Gall. VIII. 50. sed quomodo *ad se* possit significare *ad Pompeium,* sive Magius haec loquatur ad eum, sive Caesar scribat, nescio. Deinde: *duae* reddi videntur rationes, quare *intersit rei publicae et communis salutis,* ut Caesar cum Pompeio conloquatur: Prima est, *quoniam ad id tempus facultas conloquendi non fuerit;* Secunda, quoniam *ad Pompeium Caesar Brundisium sit venturus.* Hae rationes per se sufficerent ad evincendam hujus loci infirmitatem. Lego et distinguo (Magius [illegible] Pompeio) *Quoniam ad id tempus facultas conloquendi non fuerit, atque* (i. e. statim) *ad* te *Brundisium sit venturus.* (dicit) *interesse reipublicae; et communis salutis, se* (Caesarem) *cum Pompeio conloqui: neque vero idem perfici;* etc. Difficultas hujus loci [illegible] videtur habuisse ex prava interpunctione, ex *se* pro *te,* et ex voce
(274) *atque;* quam ceperunt pro conjunctione cum esset adverbium, *statim, continuo,* ut in noto isto Virgilii Georg. I. 202. *Si brachia forte remisit,* Atque *illum in praeceps prono rapit alveus* [illegible] ubi Servius: *Atque, id est, statim.* et ita sumi potest in Horat. I Serm. VI. 101. Atque *salutandi plures:* et saepe in scriptoribus optimis. Livius XXXIV. 25. *hortatusque conjuratos qui aderant,*
266 *ut potius quam extorti morerentur, arma secum caperent;* ATQUE *ita cum paucis in forum ire pergit,* etc. Plura vide exempla in Fabr. Thesauro. In Caesare, haec vocis significatio non percepta, multis erroribus et interpolationibus ansam dedit, quarum nonnul-

us, prout occasio fert, infra memorabo. Pro *sit venturus* optimi scribere potuisset *se venturum*. retineri tamen potest *sit venturus*, ex mandato ejusdem generis III. 10, *quantum in bello Fortuna posset, jam* ipsi *incommodis suis satis* essent *documento*: non *eos esse*. vide Oudendorp. ad B. G. II. 10. Paullo ante, quem *Magnum* vocat Caesar, Plutarchus in Pompeio p. 652. F. appellat *Νουμέριον*. non recte, opinor. *Numerius* enim erat Praenomen solum, sic ut *Quintus* vel *Caius*: et Fabiae genti peculiare.

Cap. XXV. *extremis Italiae partibus regionibusque Graeciae*] Ignoro, cujusnam casus haec verba, *extremis partibus regionibusque sint*, et quare. Nonne deest *opportunum*?

Cap. XXXV. *publice* iis *concesserit*.] Haec sunt verba Massiliensium, non Caesaris in sua persona. unde igitur *iis*, cum Massilienses de *se* loquuntur? Lego: *quorum alter agros Volcarum Arecomicorum et Helviorum publice* $\frac{i}{s}$ (i. e. *sibi*) *concesserit; alter*, etc. *sibi* in Codicibus nonnunquam scribitur $\frac{i}{s}$, vel *si*. unde in Ciceronis Divinat. in Q. Caecilium c. 15. pro *sibi primas* Cod. Francii habet *si primas*. sic *ti* pro *tibi* invenit Davisius in Eumenii Gratiar. Act. c. xi. p. 285. Delapsa et transposita litera fit *is*, et inde *iis*; quod pro *sibi*, non est, ut mihi videtur, aevi Caesariani. Vide Spartian. Severo, c. 4. ubi *se* pro *eum*.

Cap. LIV. *pontem* institutum *biduo perficit*.] Tres optimi Codices habent *instituit*; reliqui servant *institutum*. Forte: *atque ex utraque parte pontem* instituit: institutum *biduo perficit*. Supra c. 28. *duasque naves — scaphis lintribusque* deprehendunt: deprehensas *excipiunt*. vide et II. 11. et Bell. Afric. 86. Cicero Divinat. in Caecil. c. 17. *hoc* institui, *atque adeo* institutum *referri, ac renovari, moleste ferunt*.

Cap. LXVI. iis — *correptis fit ab his certior* etc.] Caesar non ita scripsisset: sed dixisset potius, *quibusdam correptis* (non *iis*)(275) *qui adaquandi caussa processerant*; et numerum eorum forte addidisset. quod et hic fecit, opinor. nam in bonis aliquot exemplaribus scribitur, *ii correpti*. Lego: *Media circiter nocte*, II (i. e. *duo*) *qui adaquandi caussa longius a castris processerant, correpti. Fit ab his certior Caesar*, etc. Si malis, *iis correptis*, si-267 gnificabitur *duobus correptis*, absolute, cum minima distinctione post *correptis*, ut nunc editur. Neque obstat istud Frontini *Strateg.* I. 8. *C. Caesar per exceptum quemdam aquatorem cum comperisset*, etc. nam licet *duo* capti fuerint, ex *uno* tamen praecipue rem cognoscere potuit. cujus generis exempla aliquot sunt in Sacris Literis. Hae notae numerales passim per hoc opus in vocabula transierunt. unde ex vicenariae (sexcenariae) factum *mercenariae*, B. C. III. 4. et ex IIII (quatuor) fecerunt *illi*, ibid. c. 7.

(ut hic *ii* pro *duo*) quae pulcherrimae restitutiones sunt ab Oudendorpio et Vossio. Sic Bell. Gall. V. 25. *L. Plancum* cum *legione*, in Cod. Oxon. legitur *culti legione*; id vult, opinor, *cum* 1 *legione*, seu, *una* legione: ut VI. 7. *Labienum cum una legione*. nam Plancus (c. 24.) legioni *uni* praefectus erat. distincte igitur et signanter *cum una legione*. In eodem cap. 7. Lib. III. Bell. Civ. pro numerali ex. Codex Vossii habuit *ex*: unde vox proxime sequens, *Corcyrae*, mutanda fuit in *Corcyro*, propter *ex*. Ita error errorem parit.

Cap. LXVII. *at* lucem *multum per se pudorem omnium oculis.*] Optime *Ciacconius* legit *luce* et *oculos*. adde distinctionem: *at* luce, *multum per se pudorem omnium* oculos, *multum etiam tribunorum militum et centurionum praesentiam, adferre*. Quod *de pudoris sede in oculis collocata* objicit Davisius, praeter rem videtur. agitur enim hic de oculis eorum qui alios *spectant*, non eorum qui *spectantur*: quod non adtendit Vir clarissimus. *oculus omnium* est *conspectum, intuitum omnium*; ut in Cicerone, *in oculis conspectuque omnium exponere*. et sensus est, Ad milites in officio continendos, multum *per se* conducit si habeant ceterorum militum *oculos* in se *conversos*; quod *luce* fit: multo magis conducit, si addatur praesentia tribunorum et centurionum; quorum in tenebris parum valet auctoritas: vid. lib. II. 31. *Luce*, scil. *existente*, absolute; *dum lux est*, interdiu.

De *Bell. Civ.* lib. II.

Cap. IV. *Communi enim fit vitio naturae, ut invisis, latentibus, atque incognitis rebus magis confidamus.*] Pro *latentibus* Codices optimi habent *latitatis*, hoc est, opinor, *intentis* 268 seu *intentatis*. Horatius: *Nil* intentatum *nostri liquere*. Porro Literae *i* et *l* saepe commutantur cum sint ejusdem ductus. inde *victrix libido* nunc legi videtur pro *ultrix*, seu *ultrix*, ut apud Livium I. 58. ed. Gronov.

Cap. VII. Sed *Nasidienae naves*, etc.] Pessime vocula prima tollere vel mutare voluit Ciacconius. Connexio haec est: cap. 6. *commisso proelio*, Massiliensibus *res nulla ad victoriam defuit: Sed* (cap. 7.) Nasidienae naves *nullo usui fuerunt*.

Cap. IX. *laterculo adstruxerunt.*] Omnes Codices *laterculo*, Scribo, *lateritio*, sc. *opere*. sic paullo infra, *lateritium diruerat*. Pro *adstruxerunt*, Leid. prior, *adstrinxerunt*.

Cap. XV. Sub tecto *miles, dextera ac sinistra, muro tectus, adversus* etc.] Abundare videtur vel *sub tecto* vel *tectus*; ego quo legi posset *tutus*. Caesarem vero magis referre videtur: *Sub tecto miles (dextera ac sinistra, muro adversus, pluteis objectis) operi quaecumque usui sunt, sine periculo subportat*.

Cap. XVII. *postea vero, quam Caesarem:* etc.] Lego: *postea vero quam Caesarem ad Massiliam distineri cognovit.* Sic l. Gall. IV. 37. postea vero quam *equitatus noster in conspe- re venit.* Cicero Famil. VI. 13. postea vero quam *magnam re habere coepi.* Idem XV. 1. postea vero quam *certissimis toribus—sum certior factus.* vide B. G. V. 32. B. Alex. c. 12.

Cap. XXXIV. *timore,* et *fuga.*] Forte: *sed praeoccupatus mus Attianorum militum timore* ex *fuga, et caede suorum, il de resistendo cogitabat.* Sic lib. III. 49. *odore tetro* ex mul- udine *cadaverum.* ubi vide Oudendorpium, qui citat *vulneri- ex proeliis* III. 106. et ibi in MSS duobus *et proeliis.* III. 18. *rbo ex frigore et labore.* ibi quoque MSS quatuor *et frigore.* de an vulgata defendi possit ex Gronov. ad Cicer. pro L. Ma- c. 9. *Hunc in illo timore et fuga Tigranes,* etc. Verius- men videtur *ex,* hoc loco.

Cap. XXXVII. *natura, et loci munitione.*] Mallem, *natu- loci, et munitione.* ut c. 31. *et* opere, *et* natura loci *muni- situs castra.* c. 35. *sed quum* loci natura *et* munitio *castro- rum aditum prohibebat.* Vide B. G. VII. 14. B. C. III. 9. B. lex. c. 61.

Cap. XLI. *aut* parentes *suos commendabant.*] Cur *paren-* s solum, quasi nulla *conjugum* et *liberorum,* et ceterarum *ne-* 269
ssitudinum subesset cura? Lego: *aut* absentes *suos commen-* (277)
dabant. hoc omnes comprehendit. *parentes* pro *cognatis,* est se- nioris aevi, non Caesariani.

Cap. XLII. *proximos colles capere universos, atque eo in- rri signa jubet.*] Haec aliter distinguenda puto: *unam, ut in iseris rebus, spem reliquam salutis esse arbitratus, proximos illes capere universos;* atque *eo inferri signa jubet. Atque* est verbium, *statim,* sine mora, *proximos colles capere univer- s,* idem est ac, *si universi caperent* (vel *capere possent*) *proxi- os colles.* Simile istud Livii VII. 35. *ergo* una *est* salus, erum- re *hinc atque abire.* et Lucani I. 496.

velut unica *rebus*
Spes *foret adflictis, patrios* excedere *muros.*

Ibid. *substitisse demonstratum est.*] Non alibi demonstra- um est equites substitisse *ad novissimum agmen, et, equorum reficiendorum causa:* tantum dicitur (c. 39.) *atque alii alio loco esistebant,* i. e. *subsistebant.* Aut igitur iste locus non est inte- ger; aut vox *demonstratum* referenda est ad *substitisse* solum; sed *ii, quos* (*ad novissimum agmen, equorum reficiendorum caus- a*) *substitisse demonstratum est,* etc. ut Caesar per hanc paren- thesin suppleat hic quod ibi omiserat.

Ibid. *fuga totius exercitus* procul animadversa] Hoc ma-

nifesto falsum est: exercitus enim *totus* Curionis non *fugiebat*; neque quidem potuit, undique circumventus: unde *milites* (the *foot-soldiers*) *ad unum omnes interficiuntur*, ut statim narrat. Lucanus quoque de hac re, IV. 749.

Non timidi petiere fugam, non proelia fortes.

Equites quidem *perpauci* (inter quos Asinius Pollio) ex CC, se recipiebant ex proelio; et *fugientes* nonnulli milites ab hostium equitatu interficiebantur: sed quid hoc ad fugam *totius* exercitus, xv cohortium? Lego: *sed ii, quos—substitisse demonstratum* (c. 39.) *est, fuga, totius exercitus* periculo animadverso, *sese incolumes in castra conferunt.* Sic B. Afric. c. 66. *qui fuga se receperant in castra.* vide et B. G. I. 11.

270 *De Bell. Civ.* lib. III.

Cap. VIII. custodiis*que diligentius* dispositis,—*in navibus* excubabat;] Codices omnes, uno excepto, legunt *excubans.* ex quo consensu probabile fit, praecedentia interpolata esse, et scribendum: *litoraque omnia longe lateque classibus* (Bibulus) *occupavit*, custodias*que diligentius* disposuit, *ipse gravissima hieme in navibus* excubans; *neque ullum laborem*, etc. Jam si mutes manuscri-
(278)ptorum lectionem *excubans* in *excubabat*, necesse erit uti mutes quoque *custodias disposuit* in *custodiis dispositis.* quod hic factum fuisse verisimile est. Mox, *si in Caesaris complexum*, etc. *Caesaris* ponitur pro *Caesarianorum*, ut c. 92. *Pompeius suis praedixerat, ut* Caesaris *impetum exciperent.* et ita alibi.

Cap. X. *bis in potestatem pervenisse Caesaris*, etc.] Merito quaerit Davisius, quomodo Caesari cum Vibullio colloquendi data sit facultas post *secundam* ejus dimissionem. Dubitat igitur, an non *tertium* captus sit Vibullius, quia Plutarchus in Pomp. p. 655. tradit, Caesarem, cum haec agebantur Ἰούβιον (sic corrupte vocat Vibullium) *ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΝ* ἔχειν σὺν ἑαυτῷ. Haec Vir doctissimus. Vibullium vero tertio fuisse captum nequaquam probabile videtur; non solum quia de ea re silet Caesar (quod tamen vix fecisset in re adeo notabili, et ad clementiae suae famam pertinente) sed etiam ex ratione historiae istorum temporum. nullum enim proelium, in quo capi potuit Vibullius, factum est ab eo tempore quo secunda vice dimissus erat, usque ad hoc tempus quo ad Pompeium mittebatur. Vibullius, post captivitatem Corfiniensem, in potestatem venit Caesaris in Hispania aestate A. U. C. 704. et dimissus est. Ab Hispania Massiliam profectus est Caesar. inde Placentiam, ad compescendum militum suorum tumultum. inde Romam. ibi moratus est usque ad mensem ejusdem anni Decembrem, quo pro-

:tus est Brundisium. inde mare trajecit, et statim Vibullium Pompeium misit. Nullus in his rebus Vibullio tertiae captiati locus. Videtur haec res ita habuisse: Caesar eum dimiin Hispania; sub hac tamen, uti videtur, exceptione (quae hil duri in se habuit) ut, quando commodum foret, opera ejus erettur ad Pompeium. et hoc innuere videtur ipse Caesar in ce *judicaverat:* quasi diceret, *isto tempore*, quo Vibullium se- 271
ndo cepit, *judicavit* eum ad hanc rem idoneum hominem fore. r totam istam aestatem Caesar rebus Urbanis occupatus, in lia detinebatur. ut primum licuit, Romam reliquit, et Vibulm videtur secum eduxisse, et, prima data occasione, ad mpeium amandasse. Quod vero Vibullium *αἰχμάλωτον* apllat Plutarchus, probabile est eum voluisse sensu *praeteriti* sum *operat*; non, *tunc captivum.*

Cap. XV. *omnia litora a Caesare tenebantur.*] Quomodo otest hoc esse verum, quum, paullo ante (c. 14.) Caesar Kano scripserit, *portus, litoraque omnia classibus adversariorum neri?* et c. 8. *litoraque omnia longe lateque classibus occupa-*, sc. Bibulus, Pompeianus. Lego igitur, *omnia a litore, Caeri tenebantur.* Portus et litora tenebat Bibulus: cetera omnia (279)
litore, Caesar: unde *omni terra earum regionum prohibebatur* ibulus. vide infra, hoc capite, et c. 17. 42. Mox, *ejus faculs*, pro *ejus rei*, ut B. G. VII. 1.

Cap. XXII. profectus, *ut dictitabat, ad Caesarem.*] Non ictitare potuit se *profectum*, sed *se profecturum.* Scribe ergo *ofecturus.*

Ibid. *quosdam ejus municipii.*] Pro his tribus vocibus Cod. rvan. habet *Cosam ejus:* Pal. et Dorvill. *constantius.* Forte: *ii, quum* Consentinos *sollicitaret.* Consentia erat metropolis ruttiorum, Thuriis conterminorum. unde forte est quod Vell. terculus II. 68. dicit Coelium oppressum fuisse *circa Thurios* n *in Thuriis.* Appianus Bell. Civ. lib. V. p. 1119, 1120. conagit *Thurios* et *Consentiam:* et ita Livius lib. XXV. 1. Hic t iste Coelius cujus Epistolae facetae, et ingeniosae ad Ciceonem, extant lib. VIII. Familiar.

Ibid. *Ita magnarum initia rerum, quae occupatione magiatuum* et temporum *sollicitam*, etc.] Transposita videntur ista *temporum.* lego: *Ita magnarum initia rerum* et temporum, *ae, occupatione magistratuum, sollicitam Italiam habebant*, etc. *empora* sunt *καιροὶ*, *occasiones.* unde *tempora rerum*, c. 61. cero Offic. I. 40. *Deinceps de ordine* rerum *et* temporum *op*rtunitate *dicendum est.* III. 24. *nisi forte eam pecuniam in rcip. agnum aliquod* tempus *contulerit.* Idem Epist. Fam. IV. 13. *vis mutatio omnium* rerum *atque* temporum. vide et IX. 16. et ali- 272
i passim. Livius IX. 18. *domini* rerum temporum*que trahunt*

gellantur a *Corcyra atque a* Candavia—*pabulum subportare.* nam *Candavia* erat sub Pompeio: vide c. 11, 79. meminit ejus Cicero ad Attic. III. 7. vide et doctiss. Wessel. ad Itiner. Hierosol. p. 607, 608. A *Corcyra atque* A *Candavia*, ut B. Gall. V. 32. AB *duce et* A *fortuna.* B. Civ. III. 42. AB *Asia atque* AB *omnibus regionibus.* Ita illic idem Leidensis.

Cap. LXXVIII. *si ab ora maritima* Corcyraque *discedere vellet.*] scil. Caesar. Sed per totum hoc bellum *Corcyra* erat Pompeii. etiam post pugnam Pharsalicam, Lucan. VIII. 87. Appian. p. 773. 786. Quomodo igitur potuit Caesar *discedere a Corcyra* quam nunquam tenuit? Codex Petav. et Leid. pr. habent *Coriciaque:* et ita fere Lovan. nisi quod repetit ultimam vocis praecedentis *maritima Macoriticque.* Vossianus habuit *Oriciaque.* Lege: *si ab ora maritima* Oriciaque *discedere nollet. Oricia* est regio circa Oricum. Stephanus: Ὡρικία, ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. ubi vide doctissimos Berkelium et Holstenium. potuit etiam sumere adjective *ora Oricia*, ut *Oriciae terebinthi*, III Propert. V. 68. et Virgil. Aen. IX. Sed prius mallem. Supra c. 34. *deducta Orico legione, quam tuendae* orae maritimae *causa posuerat* Caesar. vide cap. 8. ubi itidem pro *Orici* quatuor optimi Codd. habent *Corici:* Leidensis prior *Corcyri.* Ceterum *ab ora maritima Oriciaque* idem est ac si dixisset *praesertim ab Oricia:* ut cap. 44. *Pompeius neque a mari* Dyrrachioque *discedere volebat.* Vide cl. Oudendorp. ad III. 9.

Cap. LXXIX. *de proelio ad Dyrrachium facto.*] Libri scripti non agnoscunt praepositionem *de.* Lego et distinguo: *simul a Pompeio litteris per omnes provincias civitatesque dimissis, proelio ad Dyrrachium facto, latius inflatiusque multo, quam res erat gesta; fama percrebuerat, pulsum* etc. *Proelio ad Dyrrachium facto*, est, *post proelium ad Dyrrachium*, ut cap. CII. *proelio in Thessalia facto.* Adi notam Oudendorpii, ubi videbis interpolatores aliter quoque hunc locum tentasse, substituendo *quibus* ante *proelio* etc. Scaliger videtur sumpsisse istud *de* ex cap. 80. *de proelio Dyrrachino.*

Cap. LXXXII. *de* praemiis *ac sacerdotiis* etc.] Dixi alibi, nisi fallor, legendum esse, *de* praeturis *ac sacerdotiis.* probatur ex hoc et sequenti capite: et clare ex Plutarch. in Pomp. p. 655. B. et Caesar. p. 728. B. Vocem hic ejectam restitue Horatio II Serm. vi. 55. ubi pro *Praedia* leg. *Praemia:* quae propria est de hac re vox. sed hic agitur de *honoribus*; nempe, *praeturis, sacerdotiis, consulatibus.* de *praemiis* belli mox.

Cap. LXXXV. *animadversum est, pgullo* [ante, extra quotidianam consuetudinem] *longius a vallo esse aciem Pompeii progressam.* Quatuor istae voces desunt in optimo Leidensi. et re-

a quid enim vult *paullo ante?* Conjunge: *animadversum est, nullo longius a vallo* etc.

Cap. LXXXVI. *ut saepe cogitavissent.*] Olim conjeci *flagitassent*, ex Lucano VII. 342. et multis aliis auctoritatibus. et ex, *ne suam oinque reliquorum opinionem fallerent;* ex Auctore Bell. Alex. c. 16. *ne suam atque omnium falleret opinionem.* ulgo hic legitur. *ne usu manuque reliquorum opinionem fallerent. Omnium reliquorum*, ut Bell. Alex. c. 8.

Cap. LXXXIX. *celeriter* ex tertia acie *singulas cohortes traxit.*] Fundamenti loco ponitur a Viris doctissimis, Caesari(283) r legiones in *tertia acie* fuisse hoc proelio. de qua re ne verum quidem apud Caesarem invenio, neque apud quemquam um scriptorem. Sed concesso hoc ita fuisse; quod secundo o sumitur, nempe, Caesarem detraxisse *sex* cohortes ex *ter*i *acie*, ut *quartam* aciem efficeret; neque de hoc *numero* verum unum apud *Ipsum* invenio. Immo, inquiunt, ita clare dixit infra c. 93. *quartae aciei, quam instituerat* SEX cohortium *numero, signum dedit.* Atqui omnes MSS et Editt. Vett. conuter et recte ibi habent EX *cohortium numero:* nisi quod unus at *et* pro *ex;* et duo exhibeant *ex cohortibus*, quod evidenter : ex Glossemate: nullus vero *sex.* Haec cum ita sint, nihilominus constat ex testimoniis veterum (Plutarchi, Frontini, et piani mox citandi) Caesarem de tertia acie detraxisse *sex* cortes. Viri igitur eruditi pro *singulas cohortes* legerunt *senas ohortes.* Mihi non videntur attigisse Caesaris scripturam, quam inor fuisse, *celeriter* SEX tertiae aciei *singulas cohortes dexit. Detraxit singulas*, id est, *singillatim*, ἓν καθ' ἕν, Hoii *unum et item unum*, non omnes simul, et ἀθρόως, ne Pomanis res innotesceret; sed unam primo, deinde alteram, et iquas deinceps, parvo temporis spatio interposito, ut tota res eriter tamen fieret. noluit enim Caesar adversarios suos scire e strategema: unde Plutarchus scribit eum fecisse hoc ἀφάνῶς, *occulte:* Appianus vero p. 779. dicit, τρισχιλίους εὐτολμοτους πεζοὺς ἐνήδρευσεν· immo ἐφήδρευσεν, *in subsidiis posuit a milia* (*i. e.* sex cohortes) *audacissimorum militum;* non, *in idiis.* Dextraxit *singulas*, ut Bell. Gall. VII. 47. *eos ipse rur*, singulos *exceptans*, in *murum extulit.* Hinc vero orta vitur hujus loci corruptela, quod cum *sex* mutatum fuerat in , pro *tertiae aciei* necessario interpolandum erat *tertia acie.* r mendum in hac voce sustuli ex Bell. Gall. VII. 49. *ut cortes* SEX *castris celeriter educeret:* ubi vulgo legitur EX *caris.* vide et aliud ejusdem fere generis notatum ad lib. I. cap 66.

Ibid. *ex tertia acie singulas cohortes detraxit.*] Nondum ssum dimittere hunc locum, quem, post Ciacconium, ita ex-

plicat D. Vossius: „*ex tertia acie* etc.] Expone, ex quaque le-
„gione tertiae aciei: nam cohortes detractae *sex* fuerunt, et te-
„tidem legiones in eadem acie.“ Davisio haec expositio *dura* videbatur, qui pro *singulas* maluit *senas*. Contra quem Clarkius hanc Vossii expositionem adeo perspicuam et naturalem ait, ut aliam in sententiam ne possint quidem accipi Caesaris verba. Mihi longe secus videtur, pro re certa habenti, homi-
277 nem Romanum non potuisse elicere hanc sententiam ex verbis
284) Caesaris, quoniam iis inest nihil quod *certum* aliquem *numerum* designat. nam *cohortes detraxit singulas*, est cohortes *aliquot* detraxit singulas: utrum vero eae *sex* sint, vel *decem*, vel *viginti*, non aliunde scias quam ex additis istis numeralibus. neque quidquam te juverint adjuncta, *ex tertia acie*: ex quibus verbis natus est error Cl. Clarkii. ita enim, ut ex sequentibus video, argumentatus est: tertia acies constitit ex *sex legionibus*. igitur *tertia acies* et *sex legiones* hoc loco idem est. ergo, qui cohortes *singulas* detrahit ex *tertia acie*, detrahit *singulas* ex *sex legionibus*. Hoc non sequitur: nam potest aliquis detrahere *singulas* cohortes, ex *duabus* tantum legionibus tertiae aciei, reliquis *quatuor* intactis; et nihilominus recte dicetur ille detraxisse *singulas cohortes ex tertia acie*. Non idem igitur est *detrahere singulas cohortes ex tertia acie*, et, *detrahere singulas cohortes ex sex legionibus*, licet *tertia acies* ex *sex legionibus* constiterit: quod tamen ita fuisse in hoc proelio, nondum inveni.

Cap. XCIII. sex *cohortium numero*.] Recte MSS et vett. editt. *ex*. sic c. 101. *ex numero aegrorum*, id est, *aegri*. cap. 59. *ex equitum numero*, i. e. *equites*. Lib. I. 77. *ex numero tribunorum militum*. Lib. II. 7. *ex eo numero navium*, i. e. *ex iis navibus*. Corn. Nepos Dion. c. 9. *suorum e numero*.

Cap. XCIV. *ab iisdem* acies *Pompeiana a sinistra parte* erat *circumita, atque initium fugae factum*.] Verbum *erat* merito suspectum fuit Ursino, Grutero, Clarkio, et Oudendorpio. Sed gravius aliquid suberat. *iisdem* enim hoc loco clare ad *Caesarianos* pertinet. atqui *ab iisdem initium fugae factum*, est, *iidem primi fugiebant* vel *fugere incipiebant*: quod falsum est, et contra mentem Caesaris; nam Pompeiani *fugiebant*, non Caesariani. Hoc quoque loco *atque* est adverbium, *statim*. quo percepto, facile fuit interpolationem et caussam ejus videre. Lego: *ab iisdem* acie *Pompeiana a sinistra parte circumita, atque initium fugae factum*: scil. a Pompeianis *factum* est: Pompeiani *statim* vel *continuo* fugere incipiebant. Bell. Gall. I. 18. *reperiebat*—initium *ejus* fugae a Dumnorige *atque ejus* (non male *eduis*, i. e. *Aeduis*) *equitibus* factum esse: id est, *Dumnorigem primum fu-*
278 *gisse*, primum fuisse qui fugeret. Supra, hoc libro, c. 69. *Equitatus Caesaris,—receptui suo timens*, initium fugae faciebat:

c. primus fugiebat. Infra, c. 96. *ut a quo genere hominum toriam sperasset*, ab eo initio fugae facto, *paene proditus vi-etur*. Cicero Philippic. V. 7. *caedis initium fecisset a me*: *i.* ego primus caesus fuissem. Sed longe diversum fuisset, si isset, *caedis initium factum fuisset a me*. hoc enim foret, *ego* (285) *imus caedere coepissem*; ego auctor caedis fuissem. in priore *a me* fuisset *ἀπ' ἐμοῦ*, *numerando*: in secundo, *a me* fuisset *ἀπ' ἐμοῦ*, *agendo*. In hoc loco Caesaris, corruptores putabant *me* esse conjunctionem, et ideo *τὸ factum est* necessario po-re verbum quod praecederet: inde *erat atque factum est*. et quod, jam ex eadem necessitate *acie* mutandum erat in *ies*, ut staret constructio.

Cap. XCVI. *cui* semper *omnia* etc.] Sui oblitus est Caesar, ita scripsit. nam supra c. 49. *At Caesaris exercitus optima letudine, summaque* aquae copia *utebatur; tum* commeatus mi genere, *praeter frumentum*, abundabat. Non igitur *cui* MPER, sed *cui* [a]) SAEPE *omnia* etc. Sic c. 86. pro SAEPE co-*uissent* (vel *flagitavissent*) optimus Leidens. perperam habet MPER.

Cap. XCVIII. *neu quid* sui *desiderarent*.] Lege: *neu quid* ui *desiderarent*. Sic B. G. IV. 29. *omnia deerant quae ad re-iendas eas* (naves) usui *sunt*. vide et B. Civ. II. 15. 35. Taci-Hist. III. 20. *lixas Bedriacum mittit, copias, ceteraque* usui *laturos*. Livius XXXI. 42. *maxime* usui *fuit Aminander*. Ita *ua sacrificatui*, et *vinum potatui* Apuleius Met. VII. p. 139. ma locutio fuisset, *neu desiderarent aliquid quod iis usui esset*.

Cap. XCIX. *multi praeterea in finitimas civitates refugerunt*.] uid hoc ad rem? agit enim de numero *deditorum*, non de iis i *fugerunt*. Lego et distinguo: *sed in deditionem venerunt am-ius milia* XXIV, (*namque etiam cohortes quae praesidio in ca-dis fuerunt, sese Sullae dediderunt*) *multi praeterea* qui *in fi-imas civitates refugerunt*: *signaque militaria* etc.

Cap. CI. *Iisdem fere temporibus Cassius* etc.] Caesar hoc co vix omisisset praenomen, *C. Cassius*: ut cap. V. excidere tuit ob sequentem literam *C*.

Cap. CXI. *auxilio* L *missae*.] Appianus p. 773. dicit LX, *ἑξήκοντα*. Reponenda forte Caesari nota numeralis X.

Cap. CXII. *a superioribus regionibus*.] Accedo iis qui le-279 int *regibus*. Justinus II. 1. *Aegyptum autem quae tot* regum, *t seculorum cura impensaque munita sit,—non posse videri ho-inum* (an *omnium*) *vetustate ultimam, quae sive exaggerationi-is* regum, *sive Nili trahentis limum, terrarum recentissima vi-atur*. *Superioribus regibus* ut *superioribus imperatoribus* pas-

a) Probante Schradero Emend. p. 14.

tius. Si Latini per se castris exuerunt *eos*, i. e. *Volsc*
quosque, quodnam opus erat ut Consul a Roma mitte
Volscos? vel, si in *Volscos*, cur non et in *Aequos* etia
Aequos, scriptum erat, opinor, *ecos*, more ponendi c
ut in **cocus** et *coquus*, *locutus* et *loquutus* etc. ex *ecos*
videtur *eos*. Posthac autem verius legetur, credo, **Ac**
se ipsi Latini—castris exuerint. missus tamen ab Roma
in **Volscos** *C. Nautius.* Rationem politicam reddit **Liv**
Consul mitteretur in Volscos: *Mos, credo, non placeb*
Romano duce exercituque socios propriis viribus consiliis
gerere.

Addam pauca solummodo: In titulo hujus opusc
Scaliger, *Non aliunde dissidia in religione dependent,*
ignoratione Grammaticae. Hoc paradoxon exemplo
forte illustrari potest. Notum est omnibus, quanta di
religione excitaverint pauca verba in Act. Apostol. ca
comm. 48. *καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν*
quae vetus interpres ita vertit: *et crediderunt quotqu*
280 *praecordinati* (Beza, *ordinati*) *ad vitam aeternam.* Nostra
and as many as were ordained to eternal life, believe
sensus in Partes jamdudum adsumtus fuit; ut non solu
nes singuli, sed et totae sectae, immo et populi, ho
mordicus teneant.. Et tamen sunt, qui ex ignoratione G
ticae, quatenus Grammatica circa verborum diversos sen
satur, hanc interpretationem, hoc saltem loco, primit
potuisse existimant. nam *πιστεύω* significat non solum *cr*
etiam *fidem profiteor.* ita Simon Magus Act. VIII. 13. *ἐ*

rum et Judaïcae πολιτείας fine intelligenda est,) *is nearer us, than* it was *when we* first *made profession of our fait.* In nostra versione haec ultima difficilia sunt intellectu: *for now is our salvation nearer than when we believed.* Ita hoc in loco, ne plura adducam exempla, quae in N. T. multa sunt, et plura forte quam vulgo putatur, ἐπίστευσαν (τὰ ἔθνη) εἰς ζωὴν αἰώνιον, *gentes* (i. e. *Gentiles, Ethnici*) *fidem suam professae sunt in vitam aeternam*, vel *in vita aeterna:* id est, *declaraverunt* πιστεύομεν εἰς ζωὴν αἰώνιον, *credimus in vitam aeternam:* cujus rei professio necessarius est articulus fidei Christianae, et semper erat: et ita in symbolo apostolico nunc habetur. *Vita* autem ista *aeterna* in quam Ethnici profitebantur fidem suam ver. 48, est eadem *vita aeterna* quam Judaei rejecerant versu 46, cum quo connecti debet hic versus 48: ἐπειδὴ δὲ—οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς ΤΑ ΕΘΝΗ—ἀκούοντα δὲ ΤΑ ΕΘΝΗ, ἥχαιρον, καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, εἰς ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ. Tota difficultas hujus loci ortum videtur habuisse ex omissis distinctionibus, et ex male intellectis locutionibus ἐπίστευσαν et ἦσαν τεταγμένοι, quibus erroribus robur adjecit auctoritas veteris interpretis, *et crediderunt quotquot erant praeordinati ad vitam aeternam.* Sed ἐπίστευσαν hoc loco significare potest *fidem professi sunt*, et ἦσαν τεταγμένοι, *constituerant:* ut Act. XX. 13. 281
οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος. quod ipse Beza vertit, *sic enim constituerat:* Vet. Interpr. *disposuerat:* Nostri, *for so had he appointed.* nulla vero est differentia inter ἦν τεταγμένος et ἦν διατεταγμένος, nisi quod hoc ultimum significare potest *firmiter* vel *pro certo constituerat*, ex vi praepositionis διά. Frequentissime autem participium praeteriti passivi, vel ipsum praeteritum, activam habet significationem: ut ἦσαν πεποιημένοι ἀγῶνα, *contendissent*, Demosth. De Coron. p. m. 112. ed. Oxon. ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, *vos jam judicavisse*, p. 125. συλλελογισμένον ὀρθῶς, *recte reputantem*, p. 98. ἦν βεβουλευμένος, *deliberaverat*, Dio Chrysostomus Troïc. p. m. 156. καταδεδούλωται, *subjugavit*, Euripides Iphigen. in Aulid. ver. 1269. παρεισδέδεγμαι, *ad me recepi*, Sophocles Trachin. 546. ἤμεν πεπυσμένοι *audiveramus*, vel *audivimus*, Aeschyl. Agamemn. 1106. Exempla inveneris in quibusvis scriptoribus Atticis, quos imitari amat Lucas, ut cum dicit λούσαντες pro λούσασαι, Act. IX. 37. *foeminarum* enim erat, non *virorum*, foeminas *mortuas* lavare; et 288
Luc. VII. 4. παρέξει (pro παρέξῃ) quemadmodum Attici scribunt secundam personam fut. medii: idem quod παρέξεις· et βούλει pro βούλῃ cap. XXII. 42. Ita hoc loco, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, *quotquot constituerant*, scil. cum Paulo et Barnaba. (ut τεξάμενοι ἡμέραν, *cum constituissent diem*, Act. XXVIII. 23.) per quod

vult historicus, nonnullos ex gentibus *tempus constituisse* cum Paulo et Barnaba, in quo professionem facerent fidei suae in Articulo *vitae aeternae:* et ita fecisse. *καὶ ἐπίστευσαν, ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι, εἰς ζωὴν αἰώνιον· et fidem professi sunt, quotquot constituerant, in vitam aeternam. But the Gentiles, hearing this, rejoiced, and glorified the word of the Lord* (nempe, prophetiam istam Esaiae XLIX. 6. de *gentibus*, citatam a Paulo et Barnaba, versu 47.); *and professed their belief, as many* of them *as had appointed, in eternal life.* Si malis in parenthesi ponere verba ista, *ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι*, parum refert, modo conjungas *ἐπίστευσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον*, non *τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.*

Verti *ἦσαν τεταγμένοι constituerant*, in plusquam perfecto. quam significationem haec verba habere posse, ex citatis paullo ante exemplis licet intelligere. eandem saepe habet et aoristus
282 I, in optimis scriptoribus, et in Evangeliis, sic Matt. XXVIII. 17. *οἱ δὲ ἐδίστασαν· quidam autem* °) *dubitaverant* (*Thomam* intelligit), non *dubitaverunt*, sicut vertitur: quod isto tempore, quo hoc narratur, falsum esset. Et ex hac significatione Aoristi, corrigi potest error alius, magni momenti, in versionibus et interpretatione Actor. Apost. IX. 35. ubi *οἵτινες ἐπέστρεψαν* vertitur *qui conversi sunt*, pro, *qui* (vel *quicumque*) *converterant se*, i. e. *conversi fuerant.* Constructio enim vera istius loci est, *καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵ τινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον, εἶδον αὐτόν· et omnes qui incolebant Lyddam et Sarona, qui conversi* fuerant *ad Dominum, videbant illum.* per quam rem, fides eorum magnopere confirmabatur. Longe diversa res esset, si scriptum fuisset, *ΚΑΙ ἐπέστρεψαν*, quod versio Anglicana exprimit, AND *turned to the Lord.* Hoc sane multo majus fuisset miraculum quam istud quod in claudo sanando ediderat Petrus, si *omnes* incolae (vel *maxima pars*, cum Hammondo) *Urbis* (Lyddae) et *tractus terrae* (Saronis) ad fidem Christianam conversi fuissent intuitu *unius* miraculi. nam modica computatione, quam ex Josephi loco in-
(289) stituere possumus, hoc pacto numerus conversorum ex hoc miraculo ascendisset ad *quindecim millia*, ad minimum: cum revera, ne de *uno* quidem novo proselyto facta ibi sit mentio. Primae conversiones Judaeorum et Gentilium non procedebant isto impetuoso modo; cum *donum Linguarum*, omnium, post resurrectionem Domini nostri, longe illustrissimum et latissime patens miraculum, non nisi *tria millia* hominum ad fidem converteret.

°) Tempus Plusquam Perfectum hic nullum locum habet. De versu Matthaei confer Valckenaerium Adnot. Critic. p. 350.

Atque haec possent sufficere. scio enim eum, qui his rebus immiscet, inde nihil fere, praeter obloquium, et convicia dissentientium, reportare: adeo aegre homines patiuntur *veteres* a- *se sibi de pulmone revelli.* Nihilominus, quoniam additionem quam, loco omissorum, supra innui, conabor [p]) explicare cum Actor. Apostol. adhuc, uti videtur, minus intellectum est cap. XXIII. 9. ubi in synedrio, ex Sadducaeis et Phariis constante, Paulus orationem habens, artificiose fatetur se se Pharisaeum: quo facto, Scribae qui erant ex partibus Phaeorum, se statim ei adjungebant, dicentes, *Οὐδὲν κακὸν εὑ-* *ομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ* 283 *γελος, μὴ θεομαχῶμεν. nihil mali invenimus in homine isto: od si spiritus locutus est ei, aut angelus, ne repugnemus Deo.* ntextum pono sicut jacet in omnibus, opinor, impressis explaribus, et sicut ab omnibus nunc legitur. Et primum, mi- subit disjunctionem istam, *πνεῦμα Ἢ ἄγγελος, spiritus* AUT *gelus;* quasi omnes *angeli* non essent *spiritus.* certe nullos nisi *ritus* agnovit Auctor ad Hebraeos Cap. I. 14. de *angelis* lo- ans: *Οὐχὶ ΠΑΝΤΕΣ εἰσὶ λειτουργικὰ ΠΝΕΥΜΑΤΑ,* etc.; nne omnes (angeli) *sunt ministratores* SPIRITUS etc.? Vel, si *seu, pro explicativo* sumatur, ut sit, *spiritus, id est, ange-* *s;* obstat minime necessaria ejusdem rei *repetitio*: et, quod ximum est, prava subjecti divisio in *angelos* et *angelos.* Or- s videtur hic primus error ex non considerata (etiam antiquis, antum reperire possum) vocis *πνεῦμα* significatione. nam *πνεῦ-* hoc loco, et saepe in Luca, est absolute, *spiritus malus.* p. IX. 39. *καὶ ἰδοὺ, ΠΝΕΥΜΑ λαμβάνει αὐτόν·* quod mox r. 42. appellatur *δαιμόνιον.* Bursus XXIV. 39. quod ille ibi cat absolute *πνεῦμα*, ab Ignatio (Epist. ad Smyrn. p. m. 22.) i citat istum locum, appellatur *δαιμόνιον*, quod sensu malo N. T. semper accipitur, et quod mihi primum praeivit ad ntem hujus loci Actorum, et significationem vocis *πνεῦμα* in- niendam. Sic X. 20. *Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ ΠΝΕΥ-* *ΜΑΤΑ ὑμῖν ὑποτάσσεται·* haec eadem *πνεύματα* vocantur *δαι-* (290) *νια* paullo ante, ver. 17. Exempla multo plura dari possunt S. S. praecipue ex Luca in Evangelio, et Actis Apostolorum: d brevitati hic consulitur, et in sequenti, ubi vix opus est ut obetur *ἄγγελον* absolute esse *bonum spiritum.* Mat. IV. 11. *καὶ ἰδοὺ, ΑΓΓΕΛΟΙ προσῆλθον αὐτῷ·* quod est, *οἱ ΑΓΓΕΛΟΙ ηκόνουν αὐτῷ*, Marc. I. 13. Nemo potest dubitare quin hi erint *boni spiritus.* vide Joan. V. 4. Act. VI. 15. et ita in mul- aliis N. T. locis. Cui autem bono est hoc loco quaerere coa-

p) Hanc Marklandi explicationem refutat Valckenaerius libro citato 401. seqq.

ctus vocis πνεῦμα significationes (*Angelum*, cum statim sequatur *Angelus*; *inspirationem*, *Spiritum Sanctum*, *animam humanam* a corpore separatam) cum ad manum sit unice vera ex ipso Luca, et necessaria ex argumenti divisione?

Ex vocibus πνεῦμα et ἄγγελος explicatis, intelliguntur eaedem voces comm. 8°. (seu potius ex 8° intelligitur nonum) Σαδ-
284 δουκαῖοι μὲν γὰρ etc. *Sadducaei enim dicunt non esse Resurrectionem, neque Angelum, neque Spiritum*, (μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα, i. e. neque *bonum*, neque *malum* spiritum) *Pharisaei autem utrumque* (vel *utraque*) *confitentur*. Ubi *duae* species, *boni et mali* Spiritus, poni videntur pro Spiritibus *in genere*: unde *duae* res enumerantur pro *una*: Pharisaei *utrumque* confitentur: id est, *Resurrectionem* et *Spiritus*. Sed quia spiritus *duarum* specierum sunt; ideo *boni* et *mali*, ἄγγελοι et πνεύματα, prō *uno* genere vel praedicato, *spiritibus*, poni possunt. Ita *caelum et terra* pro *mundus*, Genes. I. et frequenter in Sacris Scripturis: secundum quod dici potest, „Deus creavit *Hominem*, „et *caelum et terram*; et servator est *utriusque*." Ubi quamquam *tria* sunt nominata, *duo* tamen sola, σχήματι διανοίας, intelliguntur, *Homo* et *Mundus*. Veruntamen, si malis ἀμφότερα ad *tria* referri, Chrysostomus ait, Πῶς οὖν λέγει ΑΜΦΟΤΕΡΑ; ἢ ὅτι πνεῦμα καὶ ἄγγελος ΕΝ ἐστιν; etc. Hinc suspicor Chrysostomum non intellexisse quid esset πνεῦμα hoc loco, dicentem πνεῦμα et ἄγγελον *unum* vel *idem* esse, cum lux et tenebrae non sint sibi magis opposita: nisi voluerit ἓν ea notione quam modo memoravi, pro *una* re, opposita *duabus*: ita ut ἀνάστασις sit *una* res, ἄγγελος et πνεῦμα non nisi *una*, duae species pro uno genere. Pergit Chrysostomus: ἢ ὅτι οὐ μόνον ἡ λέξις περὶ ΔΥΟ, ἀλλὰ καὶ περὶ ΤΡΙΩΝ λαμβάνεται. Paria fere Oecumenius. Hujus rei, nempe vocis ἀμφότερα *tria* notantis, clarum est exemplum in Phalaride (antiquo utcumque scriptore) Epist. XVIII. ad Uxorem: περὶ δὲ τοῦ παιδὸς (οἶδά σοι χάριν)
(291) ὅτι σὺ ΑΜΦΟΤΕΡΑ, καὶ ΜΗΤΗΡ αὐτοῦ, καὶ ΤΡΟΦΟΣ, καὶ ΠΑΤΗΡ ἐγένου· *filii vero caussa* (habeo tibi gratiam) *quod tu* UTRUMQUE, *et* MATER *illius*, *et* NUTRIX, *et* PATER *fueris*. Hic ἀμφότερα perspicue de *tribus* dicitur. Utcumque sumatur haec vox, sive de rebus *duabus* (quod verius puto) *Resurrectione* et *Spiritibus*; sive de *tribus*, Ἀναστάσεως, Ἀγγέλων, et Πνευμάτων (quod aliis forte verius videbitur), certum est neque negari potest, ἄγγελον hic esse *bonum spiritum*, πνεῦμα *malum*.

Cognito Sadducaeorum et Pharisaeorum dogmate de hac re, facile jam intelligitur locus D. Joannis XII. 28. ubi postquam Servator noster precatus esset Deum, ut *nomen suum glorificaret*; venit e caelo vox, *Et glorificavi, et rursus glorificabo*.
285 Hanc vocem articulatam fuisse, et ab omnibus auditam et intel-

tam constat ex narratione Evangelistae, et ex iis quae dicit
is ver. 30. Pars vero turbae adstantis (*Sadducaei*), quae ne-
bat Spirituum interventu aliquid effectum esse, dicebat, *teni-
s esse factum*. Satis impudenter. *Alii* (nempe, *Pharisaei*) *di-
bant, Angelus ei locutus est*. Utraque pars secundum dogmata
a. Locum Joannis jam relegas, et videbis ibi *Sadducaeos* et
isaeos, ubi nunc subticentur.

Sed redeo ad locum primo citatum: in quo, licet verba
νεῦμα et ἄγγελος) explicata sint, in re tamen et sententia ma-
t maxima omnium difficultas, et cujus praecipue caussa hoc
gotium susceptum est: *εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος,
μὴ θεομαχῶμεν quod si spiritus malus locutus est ei, aut ange-
s* (spiritus bonus), *ne repugnemus Deo*. Quid ais? eodemne
dine et jure sunt *spiritus malus* et *bonus*? num *repugnamus
o*, si obsistimus homini agenti per impulsum *spiritus mali*,
u *Daemonii*? Si quis, cui *πνεῦμα* (*malus spiritus*) *ἐλάλησε*, re-
m suum aut magistratus ferro petere, patriam hostibus pro-
re, parentes vel liberos suos trucidare, aut religionem legibus
abilitam subvertere conetur; an *θεομαχοῦμεν* quando *tali* re-
ignamus, et ad poenam deposcimus? Hoc nimis absurdum est:
tamen ex his necesse est ut ita fiat; neque eludi potest. si
im haec verborum constructio et sententia obtineat, aeque
ὁμαχος erimus si repugnemus *cuivis* spiritui, sive ἄγγελος sit
e *πνεῦμα*, sive a Deo veniat seu a Diabolo. Ecce quantum
ciat una parva distinctio, quam, si Novi Testamenti editor es-
m, sine scrupulo ponerem hoc loco: *εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν
ὐτῷ· ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν*. Notissima est figura Aposio-
sis, quando quis partem tantum sententiae profert, ceteram
nittit, auditori vel lectori relinquens ex sensu et circumstan-
s supplendam. velut hic suppleri potest, post *αὐτῷ*, vel *τα-* (292)
ὺς φανερωθήσεται, *brevi apparebit*, vel, *ἡ βουλὴ καὶ τὸ ἔργον
οῦτο καταλυθήσεται, consilium et opus hoc dissolvetur*: vel tale
liquid. Scribae enim nihil hic definiunt, sed, ut in re nota, in-
unt solum, et cetera synedrio supplenda linquunt.

Haec figura vulgatissima est, et a viris doctis saepe illu-
rata: pauca itaque solum exempla ejus, ut in re bene nota, po-
am. Primum erit ex hoc ipso scriptore, Luc. XIII. 9. de ficu 286
rbore fructum non ferente: *κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ μή γε,
ἐς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν*. Nostra versio: *And if it bear
ruit*, WELL: *and if not*, etc. non male supplens. potuit quoque
upplevisse, LET IT STAND. *Εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν*, verti
ebuit, *the next year* (vel, *against the next year*) *thou shalt cut
down*. ἔτος enim intelligitur (vide comm. 8.) ut apud Jose-
hum Antiq. Jud. I. 11: sect. 2. ed. Huds. de Angelis quos Abra-
ma hospitio excepit: *ἤξιον ἔφασαν ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, καὶ*

[illegible] αὐτὴν (Σάῤῥαν) ἤδη μητέρα γεγενημένην. Ubi εἰς τὸ [illegible] male vertitur *aliquanto post*. quod vitium correxisse potuit interpres, si illi in mentem venisset historia hujus rei quae [illegible] Genes. XVIII. et respicitur Rom. IX. 9. Apud Plutarch. [illegible] p. 714. A. κατέστησεν ὕπατον ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, recte vertitur, *in proximum annum consulem creavit*. (et ita in Pompeio p. 644. E.) Sed hoc obiter. redeo ad ellipsin, seu aposiopesin. Xenophon Cyropaed. VIII. p. 287. E. in Oratione Cyri [illegible]: Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς [illegible] εἶναι· εἰ δὲ μὴ, etc. *Itaque si ego satis vos doceo quales vosmet erga vos gerere debeatis* [recte est:] *sin autem*, etc. [illegible] et supplet interpres Leunclavius. potuit quoque, *facite dicat ego vobis praecipio*, post *debeatis*. Hunc Xenophontis locum non recte cepit Vigerus Idiotism. c. VIII. sect. vi. reg. iv. [illegible]. Idem Xenophon Memorabil. lib. III. p. 762. C. [illegible]itur. Genesis XXIV. 49. ex Versione LXX: Εἰ οὖν [illegible] ἐμεῖς ἔλεος καὶ δικαιοσύνην πρὸς τὸν κύριόν μου· εἰ δὲ [illegible] supple, εὖ ἔχει, vel tale quidpiam post κύριόν μου. Exempla hujus generis sunt ad manum ex Homero, Platone, Thucydide, Theophrasto, Aristophane, Polybio, Luciano, etc. Fuse de eo Casaubonus ad Athenaeum V. 2. p. 332. 333. Eodem modo et Latini. Cicero ad Attic. VII. 23. *De me autem ipso, tibi assentior, ne me dem incertae et periculosae fugae, cum reipub. nihil prosim, nihil Pompeio; pro quo emori cum pie possim, tum libenter. manebo igitur: etsi vivere. Quod quaeris, hic quid agatur* etc. Post *vivere* suppleri debet. Columella De R. R. XII.
(293) 7. de herbis quibusdam postquam condiantur: *deinde si tantum remiserint humoris, ut suo sibi jure* (i. e. succo) *ablui possint: si minus, superfusa dura muria lavantur*. Post *possint* intellige, *bene habet*.

287 Adeo autem frequentis usus est haec figura, ut mirum videri possit neque veteres neque recentiores interpretes eam hic perspexisse. Sed, si verum volumus, illos latuit hoc loco significatio vocis πνεῦμα *malus spiritus*; qua significatione incognita, non potuerunt hunc locum magis intelligere, quam ignorata ista aposiopesi: utrumque enim *simul*, prorsus necessarium erat ad mentem auctoris percipiendam. percepta autem significatione vocis πνεῦμα pro *malo spiritu*, facilis transitus erat ad rectam distinctionem, nempe, ut vitaretur absurditas quae vitari non potuit nisi ita distinguendo. Versio autem Anglica, verborum ordinem turbando etiam, reddidit haec plane non intelligibilia, et sine remedio reliquit. Posthac autem omnia constabunt, si distinguas et vertas, *But if an evil spirit hath spoken to him: or if an angel* (good spirit), *let us not oppose God*. Suppleri potest, *But if an evil spirit hath spoken to him, That will soon appear:*

, *His attempt will come to nought*: vel alio quolibet simili
do, qui sensui convenit: quales modi plurimi sunt, omnes
rti. Dilemma vero satis clarum est, et aliquatenus simile
Gamalielis Actor. V. 38. 39. qui locus et ipse indiget ex-
natione: sed ea non est hujus temporis.

Summa eorum quae dicta sunt, est haec: Vox πνεῦμα in
natibus 8° et 9°, *necessario* significat *spiritum malum*, δαι-
νον, eadem ratione qua ἄγγελος est *spiritus bonus*, cui op-
itur. neque aliud quidquam significare *potest* hoc loco πνεῦ-
nisi D. Lucas adeo imperitus et male ab eruditione humana,
a Spiritu Sancto instructus fuit, ut divisionem institueret
ie rem dividendam totam non comprehenderet et exhauriret.
ta autem divisio in *malos* et *bonos*, in δαιμόνια seu πνεύμα-
, et ἀγγέλους, hoc loco necessaria est, quia Pharisaei credi-
it existentiam malorum aeque ac bonorum Spirituum, quod
re docet Matthaeus IX. 34. et Lucas hic narrat comm. 8°, ut
orem praeparet hac praefatione ad id quod narraturus est
um. nono. Jam vero hoc, *Si malus spiritus locutus est ei, aut*
elus, ne repugnemus Deo, ut nunc distinguitur, sententiam
ntinet absurdam, neque sensui hominum consentaneam, neque
pinatibus Pharisaeorum, Joan. X. 20. sed neque doctrinae
ristianorum, Epist. Jacob. IV. 7. (*resistite Diabolo*): neque 288
xi Servatoris nostri (Matt. IV. 1—11.), qui spiritui malo re-
pugnabat, licet sciret illum permissione Dei locutum esse sibi, (294)
tentationes admovisse Haec omnia incommoda vitantur una,
(ut mihi videtur) unica distinctione seu figura usitatissima,
sine unius literae mutatione, *εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ· ἢ*
ελος, μὴ θεομαχῶμεν. Si vero malus spiritus locutus est ei
ppleri potest, ut supra): *aut* si *angelus, ne repugnemus Deo.*
ne ut in eodem scriptore, Luc. XIII. 9.

Haec, quando audiebantur, facile intelligebantur a praesen-
ns, ex loquentis gestu, vel abrupta vocis continuatione: sed
ipto commissa, obscuriora fiunt, quia silentium vel gestus
n solent signis exprimi. Linea quidem tali——nos nonnun-
am utimur ad abruptionem significandam. sed ea incognita,
antum scio, erat veteribus. Si ea uti liceret, statim appa-
ret quod difficile est hoc loco: *εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ——*
ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.

EPISTOLAE MARKLANDI AD D'ORVILLIUM

EX AUTOGRAPHIS DESCRIPTAE.

Your civility to me at Amsterdam encourages me to ask a farther favour of you. You were mentioning a MS. Propertius which you have; if I do not ask a thing that is unreasonable or inconvenient to you, I should be very glad to have the collation of it, which I would take myself, if you durst trust it with me here; or if not, wherever else you think proper. You seemed to think that it is of no great value: it is possible it may be very modern, and yet taken from a good copy; such a one is Dr. Mead's, the collation of which my friend Mr. Wasse gave me; which, though it be of a very modern date, yet there are some things in it which I have not seen observed in any other MSS. For instance; in that passage, I. 3. vers. ult.

Illa fuit lacrimis ultima cura *meis*:

You know Heinsius conjectured *ultima meta*; the MS. has *ultima metu*; which plainly confirms Heinsius's emendation. So again II. 1.

Non haec Calliope, non haec mihi cantat *Apollo.*

I had long ago conjectured, *non haec mihi* dictat *Apollo*, and had determined (perhaps too boldly) to put it into my text; remembering that other passage of Propertius,

Tum mihi pauca suo de carmine dictat *Apollo*;

and that of Horace,

Fronde caput vincti cenant (l. *certant*) *et carmina* dictant;

and many others where the same phrase is used. It was a great pleasure to me to find my conjecture established by this MS. which has plainly *dictat Apollo*. Once more: in the same Elegy, v. 5.

Sive togis *illam fulgentem incedere* Cois:

You know what a great variety of readings there is in the MSS.;

. Mead's has, (if I remember right, for I have not the
n here,)

Sive illam Cois *fulgentem incedere* togis,

the margin *tectis:* which easily leads to the true reading,

Sive illam Cois fulgentem incedere textis.

, you know, are *vestes.* *Nocturno relegens* texta *diurna*(296)
as he says in another place, and so do other authors,
testimonies I have observed in my margin: in another
IV. 5. he uses the word *textura*, speaking of the same

Eurypylique placet Coae textura *Minervae.*

'ardon the liberty I take in being thus impertinent: but I
n these places to shew my opinion, that modern MSS. of-
lp us out where more ancient ones leave us in the dark.
nis reason I shall take it as a singular favour, if you will
fit to let me have the use of it here: if not, I shall be far
aking it ill that you deny me it. In hopes of seeing you
at the Hague, I am, Sir,

Your most obedient humble Servant,

gue, Aug. 1, 1732. JER. MARKLAND.

---

uditissimo et Humanissimo Viro J. P. Dorvillio
S. D. Jer. Marklandus.

Remitto tibi, Vir praestantissime, Codicem tuum Propertii,
usuram tam libenter et humaniter mihi indulseras. Quam
mihi fuit, ostendet exemplar meum, quod una cum eo
, his proximis diebus Hagae comparatum; vitiosissimum
m illud, sed cujus margini, ut fit, conjecturas meas, et
cationes aliquot otiosus, et propemodum sine libris adleve-
Duo alia exemplaria habeo, in quorum oris probationes
cturarum et explicationes singulorum fere versuum adno-
Utinam haec ad manus fuissent! multo plura et potiora
nisissem. Nunc (quoniam melitissimo nostro poeta te de-
ri innuis) stricturas has fidei tuae committo: enixe a te pe-
ut cum nemine communices haec ossa carnibus suis nuda;
ut tuo tempore et commodo, in Angliam mihi remittas hoc
plar, quoniam annotationes quae inibi sunt, non alibi tran-
tas habeo: quas tamen ut in Propertium tuum transferas,
et, et si tanti putes, juris tui facio.

Da Marginalibus Tuis Docti Observationibus quod scribis, gratias tibi ago. Aequum tamen puto ut rem tuo judicio permittam, quippe cum totus iste exscribendi labor tuus futurus sit. Si igitur tanti tibi videbuntur Observationes istae, mihi (297) quoque certe videbuntur, et gratum mihi feceris si eas mihi transmiseris: sin minus, et tempori et labori tuo consulas.

Conjecturam tuam Lib. III. El. XVII.

Tondens purpureas, regna paterna, comam,

libenter vidi. Certissimam emendationem appellassem, nisi diu fuisset quod eam in margine meo (si qua fides) habeo. Graeci quidem dicerent, *κείρειν τὴν βασίλειαν τοῦ πατρὸς αὐτῇ τῇ κόμῃ*, pro *σὺν αὐτῇ τῇ κόμῃ*: nec dubito quin Propertius (qui Graecis est poëta potius quam Latinus) ad eorum normam, data occasione, ita locutus fuisset. Sed si retineamus *purpurea coma*, eleganter erit ut construamus *tondens regna*, quod omne ferrum abrigida reperat. Certissimam igitur puto tuam correctionem Tu Amici tui notatisme, *Minoae figurae*, dubito: propter istud Lib. I. El. X.

Teque peregrinis vendere muneribus:

quod eodem (et elegantissimo quidem) modo dictum videtur, et, nisi fallor, casu sexto.

Salivam mihi movisti ex eo quod Amstelaedami mihi retulisti: esse scil. in Anthologia Graeca inedita Epigrammata aliquot (praeter Salmasianum istud,) quae Propertius in Elegias suas transtulerit. Si quid hujusmodi observaveris, oro te ut mihi notum feceris. Est, nisi fallor, in Anglia exemplar unum (ad minimum) hujus Anthologiae: scisne ubi, aut penes quem? si enim invenero, totam avidissime percurram.

Cogor in Angliam ante destinatum tempus reverti. Ratio valetudinis meae, quae, ut nunquam optima, ita nunc incertissima est, hoc postulat. Dolet sane, quod ante expectatum abreptus doctissimos viros Burmannum et Drakenborchium insalutatos relinquo: proxima tamen aestate, si nihil improvisum se objiciat, hoc facere destino. Interea, vale, Vir ornatissime, et me tibi obligatissimum ex animo potius quam ex verbis aestima.

Dabam Hagae Comitum,
VII. Kal. Septembr. MDCCXXXII.

Quantum vero me beas de codice illo Guelferbytano! modo ne sit Codex iste Groninganus, quem olim tam accurate contulit Cl. Broukhusius: quod te suspicatum esse mihi dixisti. Si quid mihi in Angliam destinaveris, ita inscribendae erunt tuae literae: *To Mr. Markland, at Mrs. Strode's House in Cavendish Square, London, Angleterre.*

Clarissimo doctissimoque Viro J. P. D'Orvillio (298)
S. P. D. Jer. Marklandus.

Pauci tantum dies elapsi sunt V. C. ex quo literas tuas Kal. Decemb. Amstelaedami datas, et simul schedas Propertianas, et exemplar Miscell. Critic. rure positus accepi: ob quas omnia grates quam maximas tibi ago; dolens literas tuas menses tres consumsisse in transeundo fretum istud quod nos distinet, parum horarum negotium: quippe vix ante Idus Martias venerunt in manus Amici mei, nisi tamen is admonere neglexerit me rusticantem, et ultra C. M. pass. a Londino distantem; nam e superiore fasciculo, quem memoras, ne verbo quidem inauditi; nec quo modo interciderit possum conjicere, aut ad indagandum illum, quo me vertam, scio. Forte tu mihi subvenire hac parte poteris, si in memoriam possis revocare cui illum mandaveris. Interim, nisi nimis molestus sum, rogo me certiorem facias de eo quod in isto fasciculo continebatur. Pars certe mihi erit saltem rescivisse quantum perdiderim.

Adnotationes tuas in Propertium, et eruditorum Vestrorum miscellanea summa cum voluptate perlegi; opus plenum optimo judicio et eruditione. Nescio quidem quibus observationes istas debeamus; nisi tamen me fallit conjectura, agnosco manum Cl. Burmanni in Latinis, et in Graecis P. Wesselingii. Quorumcumque sunt, dignas puto eo Nomine quod inter eruditos Vos Batavi ex renatis Literis semper tenuistis.

Ecce iterum grates ob specimen collationis Cod. Guelferbytani: quem non eundem esse cum Groning. video et gaudeo. A conjectura mea in Propertio *ulva* pro *unda*, recte et bono judicio dissentis. Abjectus *Tiberina unda*, est *juxta* undam Tiberinam, ut alibi lib. IV.

Lucus erat foelix hederoso consitus antro

est, *juxta* antrum. Locutio tamen mira videtur, quales multae Propertianae. Alia etiam hujus loci interpretatio esse potest, cujus in Notis meis mentionem faciam. Vale Vir eruditissime, et si quid tibi volupe efficere potero, credas velim non intra verba staturum esse meum demerendi tui studium et voluntatem.

Dabam Non. April. MDCCXXXII.

Viro doctissimo J. P. D'Orville S. P. D. Jer. Marklandus. (299)

Paucis abhinc diebus Literas tuas accepi, Vir Clarissime, et simul munus gratissimum, ut in scriptionis genere quod raro

admodum se mihi probat, *Vannum Criticam*. Et de judicio cto, atque eruditione (eximia ea quidem, nec protrita) per totum opus elucent, nihil dicam: neque enim ab hac xime parte Liber tuus mihi censetur: Virtutem et Humanit istam tuam amo, quarum propositum est depravatum Hon Animum corrigere, et simul patrocinari defunctis Heroibus, rum rogis insultaverat et ossa calcaverat Sacrilegus. Honest mae quidem caussae, et ingenuo atque erudito viro dignissi Tibi igitur non poenitendam clientelam devinxisti, omnes qui ras vel amant vel colunt: imo potius, omnes quibus humani aliquid superest. Contra enim hujusmodi grassatores quivis mo miles est. Nugas quidem ridemus: Malignitatem vero cimur. Simias ferimus, interdum et iis oblectamur: Vip fustibus et saxis, ab omnibus, et nunquam non, excipien ita censebunt omnes Ingenui et bene morati, nec metuent, dum ita censent, sibi obcrocitent centum pavones, vel tota g absona de corte Junonia.

Quod de rebus meis scire aves, amice facis. Scito itaq me frui otio, altissimo quidem, crebris tamen adversae vale dinis vicibus distincto. *Reverendi* Titulus, qua me infula de rasti, ad me non attinet: neque unquam, opinor, attinebit. S dium quidem nonnullum posueram in legendo Novi Foederis c textu. Hoc, aliter acceptum, ad Te, ab iis qui me norunt, non norunt, delatum reor. Conjecturae meae in Lysiam cum ditione D. Taylor, qui tibi, opinor, non ignotus est, prodibu

Multum quaesivi, nec, distractis cunctis exemplaribus, p sum adhuc comparare *Criticen*, poëma a Te, an a fratre t scriptum. Dicor inibi, indiciis satis claris, acriter exagitat et locutionibus parum civilibus exceptus. Haec, an ita se l beant, nescio: nec credam ante quam videro: et postquam dero, ut maxime ita se habeant, condonabo.

Non ita pridem audivi Cl. Oudendorpium vestrum para *Ἔκδοσιν* Apuleii. Si tibi cum illo amicitiae nsus intercedat, n tum illi facias rogo, penes me esse Varias Lectiones quasdam Lib. primum Metam. et partem secundi, et undecimum integru quas descripsi ex exemplari D. Richardsoni, nuper praefe Coll. Petrensis Cantabrigiae, qui eatenus cum Codice (quis is vel undo, non innuitur) contulerat. Habeo quoque aliqua in dita Casauboni in Apologiam, quae permissu D. Bentleii, exsc psi ex margine exemplaris quod Bibliothecae regiae donaveri vel legaverat, Casaubonus. Haec cum nonnullis conjecturis me hic illic sparsis, si tanti putet Cl. Vir. data occasione, lubent transmittam. Vale Vir Doctissime et scribe me tui gregis.

Londini prid. Kal. Sept. MDCCXXXVII.

iro Clarissimo J. Ph. D'Orville S. D. Jer. Marklandus.

Literas tuas XIII Junii datas Amstelaed. heri accepi, mihi ndem huc transmissas. Unde tam sero, inquis. Nescio qui-m, et moleste fero. Brevi subsequentur Chartae: quibus per-ctis, majores tibi gratias habiturus sum, quam maximas inte-m ageris propter benevolentiam erga me tuam, cujus recorda-o mihi jucundissima est.

Fasciculum quoque alterum, quem memoras, pridem acce-i, una cum literis tuis, et *Critice*, luculento poëmate fratris i doctissimi: cui, quod tam strenue patrocinatus es, pietatem t φιλαδελφίαν tuam amavi. Sed sane, quod ad me attinet, ige abest ut ullius defensoris indigeat Vir Clarissimus. Cum nim tam penitus animo infixum habeat Virgilii Aeneida esse erfectum opus, grates potius a me illi agendae fuerint quod m leniter egerit mecum, qui, uti scis, in alia omnia eo.

Miror unde ortum habuerit inanis iste rumor Lipsiensis de ppresso Cl. Taylori tui Lysia, qui Vertumnum jam spectat, ıra paucos dies in publicum proditurus. Conjecturae meae ipis absolutae fuerunt usque ab initio Januarii proxime elapsi. ed moram editioni injecit Dion. Halicarnassensis *Judicium de ysia*, quod Orationibus praemittitur. Exemplar, prima quae se obtulerit occasione, tibi, opinor, missurus est Cl. Editor, ua cum conjecturis meis, quas, peto, meo nomine accipias: et, si legis, oro te ut judicium subtile istud tuum paullisper ob-sius geras. Ni faxis, ἄμμες ἀπολόμεθα.

Dudum scis, opinor, sub prelo esse Max. Tyrium, ex curis cundis Cl. Davisii τοῦ μακαρίτου, impensis Virorum aliquot bilium et Illustrium qui societatem *promovendae Rei Litera-*(301) *ae* inierunt. Nescio an symbolam huic Editioni collaturus sim. sterrent me, praeter innumera menda in contextu, tot lacu-e quibus hiat Maximus, prout ex ipsa Argumentatione liquido pparet, et quibus animum advertisse non videtur Cl. Davisius priore editione. Nescio quid in hac praestiturus sit. No-stine unquam in legendo isto Auctore mirum exemplum incu-ae magni Dan. Heinsii (Dissert. XL. p. 417. ed. Davis.) in cujus ersione haec leguntur: „Primi mortalium, cum inventae non-dum essent naves—avem forte fortuna e caelo delapsam vide-runt, quae aquis innataret, aut aliquid e *navi* delapsum, quod in summis fluctibus *subsideret.*" Nonne hoc mirum est, ali-quid e *navi* delapsum, cum in eadem sententia *nondum inventae essent naves?* aeque mirum Heinsium non vidisse pro φόρτον legendum esse φορυτόν. vide Hesychium. Dolet quod elegans haec, sed vaga versio (vel paraphrasis potius) Heinsii in hac

stida Edit. servabitur. Mihi nequaquam placent hujusmodi Excursus magis quam Versiones, qui ingenium interpretis quidem demonstrant, sensum Auctoris incertum et obscurum, ne dicam *infectum* aliquando, immo saepissime, relinquunt. Non dubito quin idem censeas Tu.

Paratur quoque, uti me nuper certiorem fecerunt Cl. Taylorus et Tho. Bentleius, accurata et splendida Aeschyli editio, ex Codd. Mediceis, cum integro Is. Casauboni Commentario in Agamemnonem, hactenus inedito: et reliquis Stanleii ex Bibliotheca Regia Cantabrigiensi. Quis hanc provinciam susceptura sit, non adhuc scio; monui tamen ut ad te recurreretur, qui egregia, nisi fallerer, in hanc rem adminicula praestare posses, si velles quoque. Recepi etiam in me de hac re ad te scribere, si vir aliquis notae Eruditionis, tibi forte minus cognitus, huic operi praeficiatur.

Apposite ad hoc ultimum quod dixi de viro *notae eruditionis*, in mentem venit quoddam in quo Amicitia tua mihi forte usui esse possit. Res ita se habet: Scripsi nuper ad Gul. Smith Amstel. bibliopolam, penes me esse Lucianum edit. Graev. in cujus marginibus multas conjecturas per totum opus diversis temporibus adpinxeram: has, si volupe foret Cl. Hemsterhusio, me illi transmissurum, sicut erant, cum ipsis exemplaribus. Rescripsit D. Smith (quas literas eodem die quo has tuas accepi) cl. Hemst. ab incoepto dudum destitisse; successorem vero in pertexenda editione nactum esse virum imprimis eruditum et industrium. Se vero obnixe petere ut exemplaria sine mora mitte-
(302)rem. Longe diversa res est, inquam: neque enim Luciani *Editori* cuilibet, sed *Hemsterhusio* ista promiseram, cujus eruditio et ingenium mihi perspecta sunt. Neque adeo stultus sum ut putem Hemsterhusium auxilio cujuspiam indigere; sed interdum *κηπουρὸς ἀνὴρ*, ut scis: et ex diversis conjecturis ad Veritatem via sternitur. Quin et *ὑπομνήματα* nuda, sine Rationibus aut ullis explicationibus, saepe subjeceram: quae Ille facile intellexisset, et, si proba, explicasset: alius forte non ita. Neque haec nunc dico ideo quia suspecta mihi sint ingenium et eruditio successoris, sed quia ignota. Fieri potest ut ipso Hemsterhusio doctior sit: fieri potest ut ex eorum numero sit qui perdendis bonis Scriptoribus operam Bibliopolis locant: a quorum hominum notitia et commercio quam longissime fugeram. Quare, nisi iniquum videar postulare, (et sane, si ita mihi videretur, nequaquam postulassem) hoc a Te peto, ut si Vir praedictus, sit ex Amicis tuis, vel notis etc. me certiorem facias: sin, ut Literis quam primum commodo tuo possis ad me datis, de eo omnino sileas. Non possum mollius agere: neque

usquam Vir probus hanc cunctationem et *ἀσφάλειαν* jure mihi tio verterit. D. Smith non rescribam antequam tuas accepero.

En tibi conjecturam unam alteramve in Lucianum. P. 492. II. ed. Graev. initio fere Navig. *ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλπίδες ἀναπλέκονται. ἔς τε πρὸς τὸ ἐφηβικὸν ἐν Παλλήνῃ. οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν* etc. Ita legitur et distinguitur; si quod Interpres tollit plenam *στιγμὴν* post *Παλλήνῃ*. Tu vero qui Historiam Graecam calles, nostine quinam sint hi *mares* Atheniensium in *Pallene*, seu *Pallenenses?* Leges, sat scio ecum,—*ἀναπλέκονται ἔς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ ὄγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι νομᾷν τοὺς γέροντας* etc. *ntra quam majores nostri* etc. Aegyptii, inquit, *pueri* nobiles mam religant, etiam ad puberem aetatem usque: contra, no-i *senes* hoc olim faciebant. Nota res ex Thucyd. lib. I. initio. *καλὸν ἢ οἱ πρόγονοι*, ut Hermot. p. 551. T. I. *ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν ναιδῶν πίθος.* et p. 570. *ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος.* Vi- et p. 462. Versu praecedenti pro *Αἰγυπτίας* scribendum inor *Αἰγυπτίοις*.

Iterum Adv. Indoct. p. 389. *καί τοι τὸ τῶν μυσῶν τοῦτο, ὰ πάντων τὸ πρᾶγμα ἦν. εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύῤῥου εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο* etc. Loquitur de rege Pyrrho, cui perasserant adulatores, se vultu similem esse Alex. Magno. Sed nemonium sit oportet, qui aut Graeca aut Latina intellexerit. ego: *καί τοι τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, ὃς διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα ἦν* (*εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύῤῥου εἰκόνα*) *καὶ ὅμως* etc. qui, inquit, quam maxima discrepantia et dissimilitudo erat ter vultus Alexandri et Pyrrhi: (sciens dico, utpote qui utri- (303) que imagines viderim) et tamen etc. Sic T. I. p. 18. *ὥστε τὸ ουσικῶν τοῦτο, ὃς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν*, etc. et p. 30. *εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, ὃς διὰ πασῶν, τὸ ρᾶγμα.* et p. 605. *καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, ὃς διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα.* Omitto alios Auctores.

Rursus T. I. p. 639. *ἢ πολιορκίας σχῆμα* (l. *χρῆμα*) *δηλώσας, ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα.* Vox *Συρακουσίων* (vel *Συρακουσῶν*) redarguit rigidum istud et vagum *ἔτι πόλεων*, et monstrat proprium nomen loci delitescere. Non inspexi Thucydidem, qui mihi ad manus non fuit ex quo in conjecturam sequentem inciderim: sed quovis pignore ausim contendere Lucianum scripsisse *Ἐπιπολῶν σχῆμα*, et allusisse ad Thucydideam istius loci descriptionem. Supra quoque p. 629. meminit *τοῦ ἐν ταῖς Ἐπιπολαις παρατειχίσματος.* Conjeceram quoque *χρῆμα* pro *σχῆμα*: sed occuparverat ex MS. Graevius.

Crede mihi, vir doctissime, nec dubito quin tu probe cognitum habeas, Lucianum adhuc esse corruptissimum, etiam post

Magnum Graevium. Et tamen memini me olim audivisse Bentleium dicentem, Graevium maximam partem mendorum e matulavisse. Ego persuasum habeo ne quartam partem tibi stulisse; quo magis doleo elapsum esse ex manibus Doctissimi Hemsterhusii.

Post tot seria, en rem tibi ridiculam! Apographum epistolae cujusdam quam anno proximo elapso ad Te scripseram, forte praeter morem meum servaveram. Nuper in eam conjectis oculis occurrebat importunum illud et *κακόζηλον* τοῦτ' ἐστι grex Bidębam: quid enim aliud facerem? Peto igitur, ut, nisi dudum Veneris marito eam epistolam donaveris, ocyus inspicias et, si Pavones meos Femininos illic inveneris, arrepto culeo, sexum mutes et miselles hos *θλαδίας* in integrum virilitatem postliminio restituas; ne ego, qui *totum* gregem meo ictu emasculavi, ipse ad verveces ableger.

In hac urbe me hiematurum arbitror. Si locum mutavero, reddam te certiorem. Interea literas tuas sic inscribas, *To Mr. Markland, at Mr. Gater's, an Apothecary in Winchester, Hampshire.* Vale, Vir Clarissime, et simplicitatem hujus epistolae si non amas, ignoscas saltem longitudini.

Wintonae, Nov. XXIV. MDCCXXXVIII.

Necdum finitus Orestes. Quaero a te, quem puto Graecae linguae esse peritissimum, an unquam observaveris Infinitivum Aorist. 1. usurpatum pro Infinitivo Futuri. Ex. gr. *Dico me hoc*
(304) *factumm esse*, an Graece verti possit, *λέγω ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι*, pro *ποιήσειν*, vel *ἂν ποιεῖν*, vel *ἂν ποιῆσαι*. a) Nonnulla exempla video in Lysia, et protuli aliquot ex aliis scriptoribus, et Joan. XXI. 25. Sed ex circumstantiis, aut Graecae linguae linguae genio, omnia ista suspicor vel mutari debere in *ειν*, vel *εσθαι* (si Media sint:) vel deesse *ἂν* ante Infin. Aoristi primi. Si quid in hanc rem unquam notaveris, peto certiorem me facias. Iterum vale.

a) Obs. Miscell. Vol. IV. T. II. p. 286. *Dorville.*

INDEX

AUCTORUM VETERUM

EMENDATORUM VEL EXPLICATORUM

NECNON

[ARUM RERUM MEMORABILIUM

IN

NOTIS AD SUPPLICES etc. etc.*)

icum producitur p. 131.
in accusativis Atticis saeroducta, nonnunquam taorrepta v. 57.
ην saepe invenitur v. 364.
ἀδρὸν permutantur v. 860.
v. 1164. p. 97.
τόλεως *duces* v. 631. n.
περὶ v. 1211.
νοις *ob res injuste factas*

αἰπὺ, Attice v. 82. n.
is Agam. 823. v. 525.
h. 773. v. 647. n. Sept. c.
492. v. 872. 673. v. 958. ἐπὶ
Σ v. 1221. Suppl. 373. v.
r. apud Athen. p. 187.
ed. nov. cum comment.
Casauboni in Agam. etc.

ἰδὼν v. 208.

αἶσα quid v. 625.
ἀΐδωσα trisyllabum v. 962.
ἀκάματος, ἀθάνατος etc. quare primam producant p. 164.
ἄλγος et Ἄργος permutantur v. 757.
Alexis Athenaei bis em. v. 564. n. Pollucis X. 17. v. 94. n.
ἀμφὶ sine substantivo vel casu v. 106.
Amphimacer in iambico versu locum non habet v. 838.
ἀμφότερα *tria* p. 290.
ἂν et αὖ commutantur v. 854.
ἀναβλέπειν τινι an Graece dicatur? v. 521.
ἀναίρειν, ἐπαίρειν χεῖρας v. 772.
Ἀνακόλουθον v. 1190.
ἀνάκτορον templum Cereris Eleusiniae v. 88.
Anapaestus pari sede v. 441. tertio loco v. 478. quarto v. 261. post

ae in hoc indice, ab Gaisfordo confecto, ex paginis 231—304. untur, spectant numeros paginarum Gaisfordi, quos in mafbus Lipsiensis apposuimus.]

dactylum p. 166. 167. post tribrachyn ibid.
Anachronismus Euripidis v. 647.
ἀνδροκμῆτας v. 525.
ἀνὴρ βασιλεύς v. 445.
ἀνορθοῦν *lapsum erigere* v. 1228.
Anthologia III. 6. p. 211. em. v. 969.
——— Reiskii p. 101. not. v. 1211.
ἄντι abundat v. 419.
Antiphanes Athen. XI. p. 471. C. v. 245. n.
ἀντιτίεσθαι v. 1145.
Antoninus Imp. VI. 43. em. v. 260.
ἀνύτειν subaud. ὁδὸν v. 1142.
Aoristi primi frequens significatio v. 614. pro plusqu. perf. p. 288. — aor. 1. inf. pro infin. futuri p. 305.
ἀπειθεῖν *non obedire* v. 589.
ἀποδανλίζειν vox ignota v. 717.
ἀπονανλίζειν v. 717.
ἀπορθοῦν *praevenire ne labatur* v. 1228.
Aposiopesis p. 291.
Apostolorum Acta v. 9. v. 90. ix. 55. p. 288. xiii. 48. p. 286. xxiii. 9. p. 289.
ἀποφαίνομαι voce media nunquam utitur Euripides v. 335.
Ἀπόλλων cum duplici π an nunquam scribatur p. 175.
Appulei MS. p. 299. 300.
ἀρόω primam producit, secundam corripit v. 813. n.
ἄρα interdum primam producit v. 496.
Argivos non amabat Euripides v. 127.
ἀριθμητὸς *parvus* v. 969.
Aristides Panath. p. 170. em. v. 737.
Aristophanes Acharn. 162. v. 376. 400. v. 639. Av. 1012. p. 166. Eccles. 169. v. 1181. 570. v. 547. 624. p. 188. 671. v. 952. Lysist. 530. v. 454. 1056. v. 364. Nub. 647. v. 94. interpres notat. v. 1225. Pac. 245. p. 166. 1176. v. 1181. Ran. 964. v. 109. Thesm. 96. v. 564. 1217. v. 292. 720. p. 166. Vesp. 22. v. 109. 291. p. 188. 1223. v. 932.
Articulus v. Attici.
Articulus restitutus v. 1181.
Articulus nominibus propriis praefixus v. 702. ratissime in dativo sing. ibid. a Comicis nonnunquam omissus ante nomina appellativa. ibid.
Articulus praepositivus pro subjunctivo v. 858. vide Koën. ad Gregor. p. 111.
Articulus loco pronominis p. 261. pronomini subjunctus, irrisioni inserviens v. 110. saepe desideratur in N. T. ibid. in N. T. maxime saepe ad sensum momenti v. 940.
ἅσεις et ἥσει v. 952.
ἀσθενεστέροις *pauperioribus* v. 435.
ἄσσα pro ὅσσα v. 594. n.
ἀστῶν et αὐτῶν permutantur v. 555. [Athenaeus p. 165.]
ἀτίζειν, ἀτιμάζειν permutantur v. 19.
Atque, statim, continuo p. 274. 277. 281. 284.
Atticae — multae locutiones sic falso dictae v. 295.
Attici in *accusativo solo* nonnunquam ponunt articulum πλεονάζοντα v. 306. in duali et plurali saepe revertuntur ad communem formam v. 898.
αὖ *iterum* v. 626.
Augmentum non abjiciunt Attici v. 728. et n.
αὐθέντης *interfector, auctor* v. 442.
αὐθεντία *auctoritas* v. 442.
αὔξειν πατρίδα, πόλιν v. 525.
Aurium apud veteres acre judicium p. 85.
ἀχρεῖον *perniciosum* v. 299.

B.

Bacchius in quinto iambi pede vix invenitur v. 466.
βάμμα χεζικηνικὸν v. 1181.
βεβὼς *existens* v. 849.
βέλτερος usurpant Homerus, Hesiodus, et Aeschylus p. 187.
βελτίων non usurpat Aeschylus p. 187.
Bentleius refutatus v. 1088.
βλήμασ' ἐν κύβοις βαλεῖν v. 530.
Boyleus in dissert. Phalaridea laudatus v. 350.
βραδίων non usurpant Attici p. 188.
βραχίων *vires* v. 478.

ν comp. a βραχὺς non ex-
ν. 478.
us in vocum quantitatibus
: lapsus v. 64.
ius alienas conjecturas pro
idoptat v. 544. n.
is laudatus p. 186.

Γ.

s vitandi causa saepe adhi-
v. 109.
quor v. 1150. n.
dit rationem sententiae non
ssae v. 8. 288. pro δὲ poni-
8.
s et πειθῆσθαι permutantur
.
us causam denotans v. 838.
media correpta v. 42.
semel in Tragicis reperi-
188.
p. 266.
et γνάμψ permutantur v.
...
s βλέπειν, ἀναβλέπειν v. 521.
v. 285. n.
ticus Bodleianus MS. v.
G. Sangermanensis ibid.
ns laudatus v. 280. p. 262.

Δ.

permutantur v. 740.
Σ confunduntur v. 834.
malo sensu semper in
p. 289.
nus Athenaei cit. p. 167.
s v. 1069. p. 166. 170. 186.
s v. 713.
accus. et gen. v. 789. n.
merus v. 219.
nenes Philipp. I. p. 36. no-
747.
inabantur veteres cum iis
mabant colloqui v. 958.
videre cum attentione v. 179.
l v. 786. n.
ἄλλος v. 872.
et v. 477. 521.
olim v. 1097.
acc. pl. a recto δημότης
eo ultimam corripit v. 677.
ompos. p. 287.
τοῆς εἶναι loqui v. 112.
διδόναι dare velle v. 740.
δικάζειν φόνον v. 154.
δίκαιος insons v. 222. δίκαιός εἰμι
debeo v. 187.
δίκη jus sepulturae v. 530.
δίκης φάος v. 564.
Dio Cassius em. v. 495. n.
Dionysius Geogr. 615. em. v. 156.
διορθοῦν ad normam veritatis exi-
gere v. 417. n.
Diphthongorum elisio v. 766. 786.
διώλεσαν restituend. v. ἀπώλεσαν
v. 495. n.
δοκῆσαν absolute v. 129.
Dorica dialectus v. 55. 420. 781. 888.
Dorvillius reprehensus v. 109.
δρᾶν θεοὺς ὅσιόν τι sacrificium fa-
cere v. 59.
δύναιμ' ἄν locutio parum Graeca
v. 136.
δωρουμένων dare volentium v. 875.

E.

E brevis esse nequit ante ST etiam
in fine vocis v. 87.
ἔγγος exercitus not. Musgr. v. 22.
Efficax, gnavus, impiger p. 266.
εἶδον intelligo v. 844.
εἶναι ἄν pro ἔσεσθαι v. 1044.
εἶναι ἐν φάει v. 200.
εἰς in ordine ad v. 62.
εἰς post verba motus subintelligi-
tur v. 74.
εἰς πολλοὺς, ἐπὶ πολλοὺς v. 1066.
εἰσαῦτις postea v. 413.
εἶχον ἄν ἡσυχος tacuissem v. 505.
ἐκ τοῦ quare v. 151.
ἐκ τῶν πραγμάτων e re nata v. 747.
ἐκδικάζειν, ἐκδικεῖν v. 1215.
ἐκτείνειν, ἐντείνειν v. 745. ἐκτεί-
νειν λιτὰς τοῦ γενείου v. 1205.
ἐκχέω aor. 1. subjunct. v. 772. n.
ἐλίσσετ' Ἄρτεμιν v. 1205.
Ellipsis vv. εὔχομαι, ὅστε etc. v. 2.
ἐμέθεν nunquam in Iambis p. 261.
ἐμπεδορκεῖν v. 1194.
ἐνισπεῖν, εἰπεῖν cum duplici accu-
sativo v. 456.
ἐξαίρειν v. 581.
ἐξοιεθήσεται vox rara v. 561.
ἔπαινος elogium v. 858.
ἐπαίρειν v. 581.
ἐπειδὰν nunquam cum indicativo
v. 1112.

Epigoni v. 1224.
ἐπεσθαι sequente accusativo v. 738.
Epicrates Athenaei VI. p. 262. em. p. 188.
ἐπολοιτο, ἐπωφέλουν v. 1192.
ἑρπύστορες πόλεως v. 401.
ἑρπυστὴς πολέων honesta locutio v. 1238. et n.
ἔργα opera rustica v. 420.
Ἐρεχθεὶδης λεώς v. 388.
ἔσοπτρον εἶδος v. 1155.
Ericius, ἐχῖνος p. 281.
ἑρῶδα nunquam pro ἔρῳ p. 261.
ἔσπεσθαι πόλεμον i. e. in armis v. 525.
ἔστιν pro ἔξεστιν licet v. 456.
ἑστῶσ' Ἔλλος an nunquam dicatur v. 572.
ἑσῶ notatur p. 492.
εὖ λέγειν perite dicere v. 299.
εὐανγὴς, εὐαγὴς v. 652.
εὐθυντὴς rector v. 442.
Eupolis Moeridis em. p. 166.
Euripides sub diversis personis mores δημαγωγῶν sui temporis exprimit v. 415.
Euripides ad sui temporis περιστάσεις saepe respicit v. 521. Servos magni momenti personas inducit v. 659. a Comicis derisus v. 901. ab Homero dissentit v. 898. accusatus, defensus v. 248. 340.
Euripidis Androm. 196. em. v. 109. Baech. 814. em. v. 109. ibid. 1148. defens. v. 1115. n. ibid. 1288. em. v. 1181. ibid. 1507. expl. v. 521. Electr. 246. expl. v. 151. ibid. 497. ex em. Scal. v. 110. ibid. 856. em. v. 521. Hecub. 491. em. v. 586. ibid. 1120. v. 905. Helen. 568. restitut. v. 189. Heracl. 805. corruptus locus v. 525. n. ibid. 227. em. v. 259. Herc. Fur. 1350. restit. v. 189. Hippol. v. 1001. em. v. 867. Ion. 1465. expl. v. 521. Iph. A. p. 261. 262. Iph. T. 499. illustr. p. 265. Cycl. 229. 266. e MS. v. 456. ibid. 597. v. 94. ibid. 232. em. v. 57. Med. 61. em. v. 456. Orest. 904. em. v. 555. ibid. 917. em. v. 1142. ibid. 1256. notat. v. 1012. Phoen. em. v. 692. ibid. 963. notat. v. 898. Suppl. p. 260. Troad. 59. em. v. 109. apud Clement. Alex. IV. p. 691. em. p. 189.
Euripidis ed. Brubach. v. 265.
εὐσεβεῖν v. 559.
εὐτρεπὴς et εὐκρεπὴς permutantur v. 592.
εὔχομαι reticetur v. 2.
ἔφυς es v. 292.
ἔχοντες incolentes v. 2.
ἑως monosyllabice v. 901.

F.

Fabularum quarundam interpretatio v. 925.
Formula praeconis ad concionandum citantis v. 438.

Z.

ζυγὲς ὁρμίσαι, κλοπῇ, διαφάσεις, εἰς εὐνὰν v. 220.

H.

ἦ prima persona, Attice, v. 484.
Haec Cicero utitur pro *imperio Romano* v. 1284.
Hardion laudatus v. 521. n.
Heraldus laudatus v. 469.
Hegelochus Tragoedus v. 901.
Herodianus V. xi. em. v. 715.
Herodotus III. 11. em. v. 57. III. 122. v. 504. V. 81. v. 1192. VI. 9. v. 932. VI. 85. not. v. 1222. VII. 55. tentat. v. 222. VII. 180. em. v. 79.
Hexameter versus Iambicis commixti habens p. 166. et n.
Hiatus v. 109. in fine senarii v. 586.
ἥκει εἰς ἀπαιδίαν i. e. [illegible] v. 170.
ἥκομεν μέτα pro μεθήκομεν v. 970.
ἦν ἀμιλληθεὶς pro ἠμιλλήθην, ἦν ἐξαρκέσας pro ἐξήρκεσε v. 195.
Holstenii MS. v. 88. v. 984. p. 431.
Homerus citatus p. 186.
Horatius p. 263—269. p. 271. Sat. II. vi. 55. em. p. 282.
ῆς pro εἰς terminatio Attica v. 686.
ἧσσον νέμειν v. 580.
Humore, quid sign. v. 955.
Hurdius in Marklandum praeter jus invehitur v. 650. n.

I.

tuiti in scriptoribus pro-
. 165.
ίλεως urbis firmamentum
n.
. x. 24. v. 89. xii. 28. p. 291.
gua vetus Attica v. 295.
. J. I. 11. 2. interpres no-
. 292. Bell. Jud. II. 20. 7.
. 185.
p. 266.
v. 695.
vix scriptor Atticus v. 932.
II. 1. em. p. 285.
XV. 45. em. p. 267.

K. C.

ύργος διδύμων ποταμῶν

n. p. 270. 272—285.
θαι an dicatur in voce
v. 749.
αι πόλεμον locutio rarior

alo sensu v. 1032.
λεινὸς permutantur v. 593.
pius repetitur v. 245.
nam corripit Attice v. 728.

n cura v. 452.
us, puteus Atticae v. 392.
ακὰ v. 748.
φὴς ἡλίου v. 650.
reliquiae cremantur v. 935.
per jocum v. 496.
umo macero v. 496.
aus refellitur 1055.
instructus v. 110.
m v. 665.
όνον v. 1205.
ον est habens v. 22.
ι et γενέσθαι permutantur

ρφόρος θεὰ v. 260.
ῆρυξ v. 398.
Orat. I. 1. notat. v. 1145.
m de metro effatum v. 263.
reprehensus v. 109.
notatus v. 901. refutatus

Alex. Paed. II. 4. p. 194.
. 228. II. 7. v. 546. Strom.
p. 296. em. p. 255. 257. VI. p. 755.
em. v. 1212.
Columna Duiliana p. 250.
Comparativa in ιων desinentia Attice penultimam producunt p. 186. seqq.
Consequi κιχάνειν p. 266.
Consonans geminatur metri gratia v. 901.
οἱ Κρατοῦντες *qui rerum potiuntur* v. 18. 122.
Craseos species Graecis nunquam cognita v. 109. n.
Critice, poëma D'Orvillii p. 299. 300.
κρύπτειν, ἐπικρύπτειν usitatius cum accusativo v. 296.
κτίσαι, ποιῆσαι v. 786.
κύτος κρίποδος etc. v. 1202.
κῶμος pro multitudine v. 590.

Λ.

Λ et A permutantur v. 659.
Lacedaemonios saepissime perstringit Euripides v. 187.
Lactantius III. 25. p. 270.
λαμβάνειν v. 1050. ὅρκον v. 1252.
λαμπρὸν metaph. ab aqua v. 222. αἴρειν v. 608.
Latini antiquissimi literas non geminabant p. 250.
λεγόντων i. e. προλεγόντων vel ἀντιλεγόντων v. 230.
Literae C. et G. cognatae p. 266.
Livius I. 58. p. 276. II. 53. p. 286.
λόγοι, al. *argumenta*, al. *rationes* administrandae reip. v. 417. οἱ δύο λόγοι v. 486. λόγοι *convicia* v. 565.
Loci communes in Tragicis v. 258.
Lucas S. vi. 30. expl. v. 456. imitatur Atticos p. 287.
Lucianus p. 263. 301—303.
Lugere in Cereris sacris vetitum v. 290.
λῶ verbum vix Atticum v. 221.

M.

μαγγανεύματα v. 1110.
μανθάνω *intelligo* p. 167.
Martianus Capella em. p. 249.
μάτην *falso* v. 127.
Matthaeus S. x. 25. exp. v. 1142. xxviii. 17. p. 288.

Maximi Tyrii versio Heinsiana p. 501.
Melanchthonis interpolatio v. 263.
Menander em. v. 1192. p. 187. Stobaei p. 276. v. 18. sive incertus em. p. 189. locus corruptus p. 190.
μετὰ abundat v. 1118.
Metaphorarum mixtio vix ferenda v. 222.
Metrum vix res imaginaria v. 265.
μή ζήν formula v. 454.
μὴ οὐ Tragicis semper monosyllabon v. 248.
Militiae Atticae divisio v. 655.
Miltonus Parad. Amiss. II. 994. ex Mestri v. 116. Euripidem imitatus v. 650. n.
Modorum variatio v. 898.
Moschio Stobaei em. p. 189.
μ' οὐχί, μὴ οὐχί v. 548.
μυστήριον v. 470. n.
μυχὸς χθονὸς, μυχοὶ χθονὸς v. 545.

N.

νεκρὸς mortuus, ὁ νεκρὸς cadaver v. 940.
νέος, κακὸν v. 92. 1052.
Neptunus Deus Isthmius v. 1212.
Neutrum genus pro masculino v. 435.
Nicostratus Athenaei em. p. 166.
νομίζειν θεοὺς v. 752. et n.
Nomina propria a librariis permutata v. 713.
Nominativus pro genitivo absoluto v. 1190.
νόμοι et *λόγοι* commutantur v. 417.
οὐ Νοσοῦντα insontem v. 228.
Numerales notae in vocabula transierunt p. 275.
Numerus integer pro parte v. 755.
νυν encliticum v. 504.

Ξ.

ξενηλασία **Lacedaemoniorum** v. 187.
Xenophon Ages. in fin. em. v. 905. **Hist. Gr. em.** v. 699. v. 1064. **Rep. Ath. em.** v. 239.

O.

ὅδε pleonasticum v. 592.
Oedides, Amphiaraus v. 925.
οἰκεῖν administrare v. 1251.
οἴκοθεν, ipse, a seipso v. 185.
οἰσθήσεσθαι v. 561. n.
ὅμοιον tantundem est, nil refert v. 1069.
ὅρκον διδόναι v. 1232.
οὐ γὰρ ἀλλὰ etenim v. 569.
οὐ μὴ cum futuro et aor. 1. subjunct. v. 1069.
οὐκ οἶδα v. 518.
οὐχ ἁγνός εἰμι, polluam v. 187.
οὔτι et *οὔτε* v. 535.
ὄχλος, multitudo, singulari numero a Tragicis semper effertur v. 411.

Π.

πᾶ Doricum vel Boeoticum v. 601.
παιὰν de re lugubri v. 975.
παῖς aliquando excidit v. 149. n.
παραβάται vel *παραιβάται* v. 655.
παρεῖται laxatur v. 1069.
παρεργάτης v. 426.
παρέσχεν praestitit v. 905.
παρέχειν ἑαυτὸν χρήσιμον v. 887.
πάσαις subint. *ψήφοις* p. 260.
πατέρος nunquam dicunt Tragici p. 261.
πάτριος et *πατρῷος* promiscue usurpat. v. 264.
Paulus S. ad Rom. vi. 19. p. 262. Rom. xiii. 11. p. 286. 1 Cor. xv. 29. v. 940. Ephes. iv. 26. v. 557.
πέλει vox poëtica a Tragicis usurpata v. 878.
Peloponnesus *Πελασγία* dicta p. 112.
πέπλον proprie vestis foeminarum v. 110.
περᾶν οὐδὲν nihil efficere v. 112.
Perilaus, Perillus p. 270.
περιοισθήσεται v. 561. n.
Petere ultro p. 268.
Philemon em. p. 256. 257.
πιστεύω fidem profiteor p. 286.
Plato Legg. II. p. 606. em. v. 952.
πλέον νέμειν v. 380.
Pluralis numerus pro singulari v. 550.
Plutarchus Numa p. 72. F. em. v. 201. Demosth. p. 854. em. v. 608.
πνεῦμα spiritus malus p. 289.
Poëta incertus em. p. 189. apud **Clement. Alex.** p. 258.
πόλεως iambus v. 481.
πόνηρος et *πονηρὸς* v. 548.
πορὸς profectio, adventus etc. v. 90.

s non amabat Euripides

ἴσωσε δι, ἴσως, διὰ saepe
tur v. 496.
tempus pro imperfecto
91.
ma passivum saepe acti-
bet significationem p. 287.
ωσσω v. 642.
quilè v. 676.
certe aliquem uti v. 524.
partem habere v. 1056.
ro Veteres diligentissime
ihunt v. 206.
s v. 398. p. 245.
ia aurè dare v. 550.
a interpolatum v. 544. n.
possessivum loco primi-
positum v. 590.
ef. §. 5. p. 295. III. 17.
fv. 6. p. 266.
Manta v. 44.
σεβεῖν, λόγον v. 600.
s v. 486. 520. 1084. n.
ὄφις Cereus v. 260.
s v. 147.
ίσαρχος v. 796.

P.

ectacnus Eleusinis v. 50.
orum doctrinam Clarkius
ster tradidit p. 275.
Euripidem plus aequo re-
dit v. 248. 340.
eterum erga fontes et flu-
. 592.
persona v. 74. 173.
n ὑσιὰ v. 50.

Σ.

semper permutantur p. 285.
a ab Euripide amata v. 584.
v. 513. n.
s pro plurali v. 659.
vix digna emendatio v.

amatis ubicumque Chorus
iet, et ea semper immu-
in eodem dramate v. 808.
σφάττειν obscure degere v.

thenaei VIII. p. 336. F. ex
ldkenaerii citatus v. 1 7.
is p. 189.

Sophocles Aj. 1275. p. 259. Ant. 524. v. 94. Oed. Col. 540. p. 258. ibid. 771. v. 481. ibid. 1214. probante Brunckio, et fere Musgravio v. 19. Oed. Tyr. 3. v. 259. ibid. 80. v. 1146. ibid. 257. v. 590. ibid. 289. v. 564. ibid. 455. v. 594. et n. ibid. 721. p. 259. ibid. 1040. v. 746. ibid. 1090. v. 864. Philoct. 903. v. 894. n. ibid. 979. v. 564. ibid. 1068. v. 110. ibid. 1461. v. 1081. Trachin. 569. v. 581.
Σπαρτοὶ quinam v. 678.
Σπάρτη ἑπτή v. 187.
Spurii versus etc. quomodo in eum textum irruperint p. 470.
Statius Euripidem imitatus v. 760. 1077. laudatus, reprehensus v. 904. Theb. X. 876. ex em. Barthii v. 578.
στέμματα Supplicum v. 259.
στένει εἰς τι v. 1012.
Stobaeus em: v. 860. n. Stobaei excerptoria Euripidis a nostris valde discrepabant v. 481.
στόλος amictus v. 1056.
στράτευμα, στρατὸς v. 621. n.
Syllaba brevis ante duas consonantes quarum neutra est liquida producitur v. 646.
συμφορὰ eventus v. 611.
σὸν abundat v. 1118.
συνέντευξιν subintell. μάχης v. 479.
Synizesis v. 901.
Supplices erga religio v. 569.
——— fabula quo anno scripta v. 1185.
Supplicum στέμματα v. 259.
σφαγιάζοντα v. 478. et n.
Schema διανοίας v. 45. 257.
——— effectus pro conatu v. 631. n.
Scholiastes Euripid. Hec. 570. cen. v. 296.

T.

τὰ σὰ et τὸ σὸν v. 657.
τάδ' et τὰ δ' permutantur v. 456.
τάδε v. 1184.
ταὐθένδε consequentia v. 659.
Taylorus reprehensus v. 1118. n.
ταυτολογία Tragicorum v. 245.
τάχιον rarò vel nunquam usurpant Attici p. 190.
τέγξω et τενῶ permutantur v. 978.
τείνειν φόνον v. 672.

ἀμνὸς *ter blandientium* v. 282.
——— *vocis quantitas* v. 295.
ἀπὸ *subaud.* **ὁδὸν** v. 1142.
Telso Stephani em. v. 874.
ἀραῖος πίνθους v. 1205.
ἀρθμὸς φίλος, ἀριθμὸν, ὅρκια, σπονδὰς v. 376.
Temporum mutatio v. 1171.
Tempus subauditur v. 1145.
τέκνα *tres* quae in Iambis p. 262.
Thessalonicenses I. Cor. xv. 29. interpretatio v. 940.
Tis voculae usus v. 288.
τί γὰρ κάδω v. 257.
τιθηνὸς ut **σωφρονίστις** v. 376.
τίνα τρόπον, *quare*, *quamobrem* v. 147.
τὸ τί δῆτα v. 849.
τὸν ἀνόσιον φόνον v. 1205.
τόδε quomodo utitur Euripides v. 452.
τολμᾶν cum alio verbo modi infinitivi v. 882.
τόν δὲν v. 551.
τὸν οὐ νῦν pro **τινὸς** et **τινὶ** an *θηλυκῶς* usurpata p. 261.
Tragici non solent dicere **ὦ φιλτάτη μοι**, sed **ὦ φιλτάτη** solum, nisi aliam vocem addant v. 552.
in Iambis non eandem sibi sumebant licentiam quam ceteri poetae v. 646. veterem Atticam loquelam sequebantur v. 702. licenter vitant concursum literarum **ν**, et **ε** p. 259.
Tragicus apud Clement. Alexand. I. p. 540. em. v. 109.
Tragula, teli genus p. 271.
Tribrachys in heroico hexametro v. 901.
τρόπαιον Διὸς, non **Διΐ** v. 647. **τρίστημι**, **τίθημι** ibid.
τρῶμα, **τρωτὸς** v. 848.
τύραννος *rex*, bono sensu v. 166.
τύχας *infortunia* v. 591.
τύχη et **ψυχὴ** permutantur v. 622.
τῶς *sic*, v. 1145.

T.

ὑπὲρ *propter* v. 1125.
ὑπὸ cum tribus casibus eandem rem exprimentibus v. 919.
——— *propter* v. 1125.
ὑπὸ causam denotat v. 420.
ὑψηλὸν αἴρει *laudibus extollit* v. 553.
Verba in duos versus divisa v. 277.
Verba innumera apud Graecos non inveniuntur in voce media v. 749.
——— *gestus*, saepe nihil volunt praeter *esse*, vel *existere* v. 22.
——— composita saepe regunt casus suarum praepositionum v. 988.
Verbum praegnans v. 540. 991. 1205.
Veteres figmentis et **παραλογισμοῖς** se consolabantur v. 925.
Vigerus notatus p. 292.
Vitringa laudatus v. 283.
Ultima accus. plur. in prima declinatione simplicium producitur v. 677.
Vocalis brevis in fine vocis ante **ρ** inceptivam producitur v. 94.
——— ante duas consonantes quarum neutra est liquida v. 984.
Vocalis elisa sonum non amittebat v. 901.
——— longa finalis ante vocalem brevem in metro Anapaestico corripi potest v. 48.

Φ.

φέρει εἰς ὄχνον, αἰσχύνην etc. v. 256.
φηλούμενοι v. 245.
φθάνω. οὐ φθάνω — καὶ etc. *simul ac* v. 1219.
Philo Judaeus v. 594. p. 263.
φίλτατος v. Tragici.
φόβους et **δόμους** permutantur v. 225.
Phocylides, qui vocatur, cit. v. 228.

X.

X et *K* permutantur v. 1181.
Charisius p. 248. 258.
χθὼν i. q. **πόλις** v. 2.
χλανίδιον *vestis virorum* v. 110.
χλωρὸν *pallidum* v. 599.
χρόνος subauditur v. 1145.
χρυσοκόμας Apollo v. 975.

Ψ.

φόγοι et **λόγοι** v. 556.

Ω.

ᾠδὰς *materiem carminum* v. 1225.
ὡς pro **εἰς** v. 521.
ὥστε subintelligitur v. 378. 555. 844.
——— abundat v. 681.

INDEX
IN P. ELMSLEII CENSURAS.

l.
brae 233. 244. 259. 262.

55. 259.
eus 218. 236. 244.
ad Thebas 221. 228. 235.
62.
s 213. 261.
ntum 248.
232.
us 240.
nes.
nses 214. 215.
5. 221. 248.
zusae 215. 221. 246.
215.
ta 221. 239. 247.
21. 246.

14. 215. 246. 253.
14. 215. 221. 222.
phoriazusae 215. 221.
215.
itum 218.

14.
nes 253.
4.

232. 238. 243. 254. 264.
ache 213. 217. 238. 242.

213. 214. 217. 238. 239.
221. 239.
fragmentum spurium 240.
212. 214. 234. 238. 240.
256. 261.
211. 213. 233. 238. 263.

Helena 213. 217. 229. 235. 238. 240. 251. 264.
Heraclidae 212. 213. 217. 219. 225.
Hercules 217. 229. 235. 240. 241. 248. 256. 267.
Hippolytus 222. 235.
Ion 213.
Iphigenia Aulidensis 214. 222. 235. 239. 246.
Iphigenia Taurica 212. 213. 216. 219. 220. 222. 225 235. 238. 240. 246.
Medea 229. 243. 244. 247.
Orestes 212. 214. 229. 238. 246. 255.
Phoenissae 212. 214. 219. 221. 228. 235. 238. 246. 247.
Rhesus 239. 242. 261.
Supplices 212. 214. 216. 237. 238. 239.
Troades 212. 230. 234. 235. 238. 239. 240. 263.
Fragmenta 235. 254.
Eustathius 244. 245.
Hesiodus 231.
Hesychius 245. 248. 262.
Inscriptio Chandleri 260.
Menander 214.
Plato 253.
Scholiastes Aristophanis 221.
Sophocles.
Aiax 224. 237. 248.
Antigone 221.
Electra 222. 235.
Oedipus Coloneus 212. 215. 216. 219. 221. 222. 241. 260.
Oedipus Tyrannus 216. 235.
Philoctetes 214. 235.
Trachiniae 213. 220. 235. 246. 267.
Thucydides 233.

ἄδειν 260.
ἀλλ' εἶεν 254.
ἀλλ' εἶμι 254.
ἄλλος ἕτερος 218.
ἀμφὶ 218.
ἀπαντήσω, ἀπαντήσομαι 248.
ἀραὶ 254.
ἀρωδαῖς 216.
ἀσχημον [illegible]
ἀσχημος [illegible]
ἀφύγγω 248.
ζωὴ 254.
ἦρον 260.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
dativi singularis tertiae declinationis an elidatur 226.
ἴσως που 215.
[illegible]
καταθανεῖν 261.
κατὰ τοῦτο, κατὰ ταυτὰ 246.
κερθίμενος 261.
κλαίσθαι 211.
κηδαίνω 250.
Κεκροπίδαι 250.
κερβεὶς, κερφεὶς 248.
κυδαίνω 250.
ὅδε 212.
οἴδατε 221.
οἶσθά που 213.
ὀρυγήσομαι, ὀρυχήσομαι 248.
οὐ μὴ 221. 222.
πάλιν. αἰτεῖν πάλιν 213.
ῥεόμενος 240.
στολμὸς 262.
στόλος 261. 262.
σφάγια 225.
ταράσσειν 217.
ταυτὸ 245. 246.
τε an secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit in trimetro
τε — δὲ 230.
τεθναιὼς 216.
τεθνεὼς 216. 233.
τὶς, τὶ in initio trimetri vel sententiae 266. 267.
τοῖσι pro τίσι 213.
ὕβρεις 217.
ὑπαντὰξ 244. 245.
χαίρομαι 240.
χέω futurum 254.
ψυγεὺς 284.

Accusativi tertiae declinationis in η et ην 251.
actores duarum partium 215. 216. 242. 246.
adverbia superlativi gradus in ως 260.
aoristi secundi passivi 248.
Cecropidae 251.
chorus tragicus 229. 230.
correptio vocalis ante μν 255.
crasis 249.
Datismus 240.
Euripidis editio Genev. a. 1602. 223. 224.
futura secunda passiva 248.
Liebelismus 240.
participia plura sine copula [illegible]
plusquamperfecti forma ant[illegible] ἐκεκόνθετε 247.
productio syllabae brevis ante tam cum liquida in fine voc[illegible] li et in verbo composito, [illegible] ipsam iuncturam cadit 254.
prosodia accusativorum nomi[illegible] in ευς 212.
senarii tragici in duas partes [illegible] les divisi 256 — 261. ἄν, γάρ, μέν, τε, τις raro secundam brachi vel dactyli syllabam [illegible] ciunt 214.
Toupius, I., 206.

EURIPIDIS

SUPPLICES ET IPHIGENIA IN AUL

ET IN TAURIS

CUM

ANNOTATIONIBUS MARKLANDI, PORS(

GAISFORDI, ELMSLEII, BLOMFIELD

ET ALIORUM.

VOLUMEN ALTERUM.

ACCEDUNT

P. ELMSLEII ANNOTATIONES IN EURIPIDIS HECUBAM, HERC FURENTEM ET SOPHOCLIS AIACEM.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXII.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΚΑΙ

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

EURIPIDIS

IPHIGENIA IN AULIDE

ET

IN TAURIS

CUM

NOTIS JER. MARKLANDI INTEGRIS

ET ALIORUM SELECTIS

CUM

INDICIBUS NECESSARIIS.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXII.

D O C T I S S I M O,

Et, quod longe praestantius est,

HUMANISSIMO VIRO,

WILHELMO HEBERDEN, M. D.

DEFERUNTUR HAE NOTAE IN EURIPIDIS UTRAMQUE IPHIGENIAM,

ARBITRATU EJUS VEL CREMANDAE VEL IN PUBLICUM EMITTENDAE:

EA TAMEN LEGE,

UT, SI EDITIONE DIGNAE AB ILLO CENSEANTUR,

QUEMADMODUM OLIM JUDICAVIT IN SUPPLICIBUS,

EXSTET SIMUL HAEC PAGINA,

QUAE TESTETUR ANIMUM MEMOREM BENEFICIORUM AB EO COLLATORUM IN ANNOTATOREM,

JER. MARKLAND.

LECTORI S.

J. MARKLANDUS.

NOLUI mutare quidquam in contextu sine Manuscriptorum auctoritate, nisi raro, et in locis de quibus dubitare, foret vel caecum existimare Lectorem, vel magnum. Liberius egi in distinctionibus, et in versione, a qua mentem annotatoris fere potes perspicere. Quando locum non intellexi, monui, opinor, (certe volui,) et reliqui quod in Cantero et Barnesio interpretibus ineni. Ad hujus editionem, contextus et notae plerumque exiguntur. Difficiliora in quibus nulla erat corrupti extus suspicio, rarius attigi, ne in molem nimiam haé notae, jam satis longae, excederent. Uberiores scriperam, sicut in Supplicibus: sed omisi, ne doctioribus ssem molestus, et Euripidem nimis onerarem. Multa ine dubio me fugerunt; in multis falsus fui. Collatioes exemplarium Parisiensium cum utroque dramate, quae notantur literis A. B. C.; et item *) Oxoniensis cum phig. Taurica, debeo humanitati virorum eruditissimorum: istas, Samueli Musgrave, M. D.; hanc, Carolo Hall, S. T. P. Decano Bockingensi.

*) Codex Oxoniensis est Editio Aldina cum MS. collata, quae annum circiter 1805. Curatorum jussu e Bibliotheca Bodleiana in Collegium Wadhamense immigravit.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ARGUMENTUM XYLANDRI.

Graecorum classis ad Trojam proficiscens in Aulide detinebatur, quod nullus ventus navigationem dabat. Calchas vates respondit Iphigeniam Agamemnonis filiam Dianae immolandam: ita fore, ut ventus existat. Agamemnon domum mittit, accersitque Iphigeniam, Achilli se eam locaturum praetendens. Mater Clytaemnestra una venit. Sed, re comperta, acriter cum marito expostulat, Achillem quoque sibi adstipulantem habens. Iphigenia autem persuadet utrisque, ut ipsam pro salute Graeciae sinant immolari. Diana vero eam, cum esset mactanda, abripit, inque locum ejus cervam supponit. Scena Tragoediae est in Aulide. Chorus constat Aulidensibus *(Chalcidensibus)* mulieribus.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀγαμέμνων.

ΘΕΡΑΠΩΝ] Hic idem est qui supra *Πρεσβύτης* appellatur, et qui in Scenam initio Fabulae cum Agamemnone ingressus est. vide vers. 855. et seqq. Hinc colligere licet, has Tabulas *Dramatis personarum*, utcumque Antiquas, non tamen ab ipso Auctore his Fabulis praefixas fuisse. nam ipse Euripides non potuit tale *παρόραμα* admisisse.

ΑΓΓΕΛΟΣ] *Personae Dramatis* collocari debent in Tabula personarum eodem ordine, quo nam ingressae sunt. Hi *Ἄγγελος* poni debuit in Q de, inter *Μενέλαος* et *Κλ στρα*. Quod si hic *Ἄγγελ* ultimo loco ponitur, div (uti videtur esse) ab eo *Nu* ingressus est supra ver. 4 buit signari, *ΕΤΕΡΟΣ ΛΟΣ*, ALIUS NUNCIUS, modum fit in Nostri *Ph Hippolyto*, et *Bacchis*; et stophanis *Acharnensibus* e

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΡΕΣΒΥ, δόμων τῶνδε πάροιθεν
ΠΡΕΣΒΥΣ. στείχω. τί δὲ καινουργεῖς,

avius admodum pro-
ut hujus Dramatis Pro-
ditum esse. Vide eum
urip. 1, 8. p. 25. [Ex
Aelianus de Animal.
s versus cum dimidio
antum abest, ut inter
rsunt, invenias, ut ne
n, ubi commode ex-
nt. Ii sic se habent:
Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω
ῦσσαν, ἣν σφάζοντες
ἣν Σφάζειν θυγατέρα.
i non potest, quin a
iata sint; cujus Per-
ologo, in hac prae-
edia, convenientissi-
nturque hi versus, ut
d Euripidem Prologi,
ne rerum futurarum,
e oritur suspicio, frag-
ex vero Prologo, quem
desideramus, desum-
Accedit etiam, quod
apaesticum nusquam
pide in initio Tragoe-
sit: nam Rhesi qui-
us itidem intercidit,
lae Argumento, prout
ibetur. Obstat tamen,
cujus personae unice
a est orati , et Aga-
alloqui videatur, et eo
sermone utatur, qui de summo rei exitu omnem et curam et dubitationem sustulisset. Verum isti scrupulo non magnam vim tribuo. Fieri enim potest, ut, quae citat Aelianus, ad Agamemnonem vel absentem, vel non audientem, dicta sint; cujus rei cum multa exempla apud alios auctores, tum nonnulla apud Euripidem, habemus. vid. Hec. 55. Androm. 222. Iph. T. 379. Habet porro aliquid in hanc partem momenti, quod vox ἄθραυστα, quam ex hac fabula citat Hesychius, nuspiam inter ea, quae supersunt, compareat. Neque enim Hemsterhusio, Viro Summo, assentiri possum, pro ἄριστα v. 57. ex hac Hesychii glossa reponenti ἄθραυστα. Sed de hoc suo loco. Scholiast. Aristoph. Ran. 1345. ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι. Versus quos ibi interpretatur hi sunt: Ἀλκύονες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης Κύμασι στωμύλλετε· Τέγγουσαι νοτερῇς πτερῶν Ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι. Haec in superstite fabula frustra quaeras. An locum habuerunt in Chori παρόδῳ ante v. 154. *Musgravius.*]

[1. Ennius apud Festum v. *Pedum. Porsonus.* Locum Ennii cita-

Ἀγάμεμνον ἄναξ; ΑΓ. κλύω. ΠΡ. σκεύδω.
μάλα τὸ γῆρας τοὐμὸν ἄϋπνον,
καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς οὐ κάρφεται.
ΑΓ. τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε κορθμεύει;
ΠΡ. Σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπτακόρου
Πλειάδος αἴσσων, ἔτι μεσήρης.
ΑΓ. οὔκουν φθόγγος γ' οὔτ' ὀρνίθων,
οὔτε θαλάσσης· σιγαὶ δ' ἀνέμων
τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.
ΠΡ. τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἄϊσσεις,
Ἀγάμεμνον ἄναξ;
ἔτι δ' ἡσυχία τῇδε κατ' Αὐλιν,
καὶ ἀπλητοι φυλακαὶ τειχέων·
στείχωμεν ἔσω. ΑΓ. ζηλῶ σε, γέρον·
ζηλῶ δ' ἀνδρῶν, ὃς ἀκίνδυνον
βίον ἐξεπέρασ' ἀγνώς, ἀκλεής·
τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.
ΠΡ. καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου.

rat Scaliger laudatus ad v. 6. *Procede; gradum proferre pedum Nitere. Cessas? Ex Addendis.*]

4. *μάλα τὸ γῆρας τοὐμόν.* Ob metrum admisissem *τοι* (quod habet, nescio unde, margo Barnesii) si vel in uno Exemplari invenissem. Vera Scriptura potuit esse *δή* vel *γάρ*, vel *τόδε*. Quae sequuntur, *Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς*, etc. valde ambigua sunt.

[6. Hunc locum ita vertit Ennius, *Quid nocti' videtur? in altisono Caeli clupeo tamo superat Stellas, cogens sublime etiam Atque etiam noctis itiner.* Vide Scaligeri Conject. in Varronem p. 143. ed. 1581.]

[7. Hoc epitheton Pleiasin tribuitur etiam ab Euripide Orest. 1010. Ἑπτακόρου τε δρόμημα Πελειάδος, ita enim legendum ex Eustathio ad Homer. Od. *M.* p. 1715. confer Athen. XI. p. 490. 1. 2. ut autem ibi *δρόμημα* in *δρομήματα*, sic *παιδεύματα* recte scriptum apud Euripid. Hippol. 11. in *παίδευμα* degeneravit apud Plutarchum Thes. p. 2. B. vide Musgrav. ad 1509. et adde Theocrit. X Heynium ad Pindar. Nem. *Porsonus. Ex Addendis.*]

[12. De v. *ἀΐσσω τρισ* pronunciato vide Porson Hec. 31.]

16. *στείχομεν εἴσω.* Codd. P ses A. B. C. et marg. Bar bent *στείχωμεν ἔσω* quod u est. et iis obsecutus sum. [dinam *στείχομεν εἴσω* defend gravius.]

[16. *γέρων* Plutarch. II. C. huc respicit Cicero Tus III. 24. *Γέρον* habet Pluta Aldina. *Porsonus.* Verba Ci quae et ipse dudum cum deis contuleram, sic se l *Nec aliter illud potentissi Anapaestum, qui laudat senec tunatum esse dicit, quod i sit, atque ignobilis ad se diem perventurus.* Nec prae Davisius. *Ex Addendis.*]

19. *ἧσσον ζηλῶ.* Stobaeu LVI. pro *ζηλῶ* habet *ἔασα*

ΑΓ. τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν, σφαλερόν·
καὶ τὸ φιλότιμον
γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.
τοτὲ μὲν, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέν-
τ', ἀνέτρεψε βίον·
τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ
καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν.
ΙΦ. οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως.
οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
Ἀγάμεμνον, Ἄτρεύς·
δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι·

ster Hippolyt. 264. *Οὕτω τὸ λίαν κακὸν ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν.*

22. *καὶ τὸ φιλότιμον.* Metrum
το
scit, vel, *καὶ φιλότιμον·* vel, *τό φιλότιμον.*

[23. Vix dubito quin huc adlu-it Macho Athenaei VI. p. 245. 244. A. Locus est facetissimus, plane dignus qui a nobis exscri-tur: *Ὁ Χαιρεφῶν κρεάδι' ὀψω-ποτε, Καὶ τοῦ μαγείρου, φασὶν, τοῦδε σφόδρα λύτῳ τι προσκό-πτοντος ἀπὸ τύχης κρέας, Εἶπεν, μάγειρε. μὴ προσίστα τοῦτό μοι Τοὐστοῦν. Ὁ δ' εἶπεν, ἀλλὰ μήν ἐστιν γλυκύ. Καὶ μὴν τὸ πρὸς ὀστοῦν φασὶ κρέας εἶναι γλυκύ. Ὁ Χαιρεφῶν δὲ, καὶ μάλ' ὦ βέλτιστ', ἔφη, ΓΛΥΚΥ ΜΕΝ, ΠΡΟΣΙΣΤΑΜΕ-ΝΟΝ ΔΕ ΑΤΠΕΙ ΠΑΝΤΑΧΗ.*]

[23. Machonis locum citat etiam Porsonus, qui subjicit, "Editur "*καὶ μάλιστα*, ut et *αὐτίκα μάλι-"στα* pro *αὐτίκα μάλα* apud Dion. "Chrysostom. Or. LIX. p. 576." *Ex Addendis.*]

[27. Stobaeus XCIII. p. 560, 22. ed. Tigur. 1559. versuum turbato ordine sic repraesentat,

οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως
Ἀγάμεμνον Ἄτρεῦ. δεῖ δέ σε χαίρειν,
κἂν μὴ σὺ θέλῃς τὰ θεῶν οὕτω νενόμισται,
οὐκ ἐπὶ πᾶσιν ἐφυς ἀγαθοῖς,
καὶ λυπεῖσθαι, θνητὸς γὰρ ἔφυς.

ror ortus est ex scribendi modo; quum enim librarius locum sic ratum reperisset,

οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως
Ἀγάμεμνον, Ἄτρευς. δεῖ δέ σε
χαίρειν
κἂν μὴ σὺ θέλῃς, τὰ θεῶν οὕτω
νενόμισται.
οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγα-
θοῖς
καὶ λυπεῖσθαι, θνητὸς γὰρ
ἔφυς,

lumnarum rationem parum perspectam habens, versus a dextra collatos suis sedibus reponere neglexit.]

28. *ἀριστέως.* Conferenda Porsoni notae ad Med. 5.]

29. *οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀ-θοῖς.* Stobaeus Serm. CIII. citat *ιν ἔφυς ἀγαθοῖς.* qu d potuit *ε, πᾶσί σ' ἔφυσ' ἀγαθοῖς.* Codices Parisienses, Editt. vetustae, et Plutarchus *De audiend. poët.* p 55. et *Consol. ad Apollon.* p. 103. legunt, *πᾶσί σ' ἐφύτευσ':* nisi quod Cod. A pro σ' habet δ'. Vulgatam veram puto.

θνητὸς γὰρ ἔφυς· κἂν μὴ σὺ θέλῃς,
τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται.
σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας,
δέλτον τε γράφεις
τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις,
καὶ ταυτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς,
καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω,
ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, θαλερὸν
κατὰ δάκρυ χέων·
καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς
μὴ οὐ μαίνεσθαι. τί πονεῖς; τί πονεῖς;
τί νέον, τί νέον περί σοι, βασιλεῦ;
φέρε, κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς·
πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τε φράσεις·
σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως
πέμπεν φερνὴν,
ξυννυμφοκόμον τε δίκαιον.

ΑΓ. ἐγένοντο Λήδᾳ Θεστιάδι τρεῖς παρθένοι,
Φοίβη, Κλυταιμνήστρα τ' ἐμὴ ξυνάορος·

35. τὰ Θεῶν οὕτω νενόμισται. Codd. Par. Aldina, et caeterae Editt. pro νενόμισται habent βουλόμεν' ἔσται. quam veram esse Euripidis manum non dubito, si pro ἔσται legatur ἐστιν. Plutarchus quoque T. II. p. 103. citat βουλομένων ἔσται. Idem est τὰ βουλόμενα quod τὸ βουλόμενον (ut ver. 1270.) id est, τὸ βούλημα, *Deorum voluntas ita habet*, Dii sic volunt.

39. pro πέδῳ Cod. A. παιδω. contra, ver. 430. πρασσετε pro πράσσεται, Idem.

[39. πευκὴν. Musgravius interpretatur *lariceam tabellam*, cera oblitam, cui Epistola pro more ejus aevi inscripta erat. Valckenaerius ad Hippol. 1253. similiter vertit *tabellas ligneas*. Pergit vir doctissimus: "Hanc picturam jure velut admirabilem laudat ipse quoque Poëta, *Michaël Arnoldus Racinius, dans les Mémoires de Littérature de l'Académie R. des Inscript. et B. L.* T. VIII. p. 290. Euripidea, illinc, ut opinor, sumpta, feliciter *Ovidius* in sororem transtulit, illegitimum amorem suum fratri per epistolam indicaturam, Met. IX. 522. *Incipit, et dubitat; scribit, damnatque tabellas; Et notat, et delet; mutat, culpatque, probatque; Inque vicem sumtas ponit, positasque resumit.*"]

42. τί πονεῖς. Codd. Par. τι πονεις; τι πονεις; ultimum τί πονεῖς in multis Editt. deest.

46. Non mutarem τότε in ποτὲ [probat Musgravius] contra omnia Exemplaria. vide *Helen.* 1037. *Orest.* 99. *Supplic.* 737. Sophocl. *Ajac.* 664. 1262. Aristoph. *Thesmoph.* 13.

[47. Nota πέμπεν sine augmento, quod nescio an in Anapaesticis legitime factum.]

Ἑλένη τε· ταύτης οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι,
μνηστῆρες ἦλθον, Ἑλλάδος νεανίαι.
δειναὶ δ' ἀπειλαὶ, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος
ξυνίσταθ', ὅστις μὴ λάβοι τὴν παρθένον.
τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
ἄψαιτ' ἄριστα· καί νιν εἰσῆλθεν τάδε,
ὅρκους ξυνάψαι, δεξιάς τε συμβαλεῖν
μνηστῆρας ἀλλήλοισι, καὶ δι' ἐμπύρων
σπονδὰς καθεῖναι, κἀπαράσασθαι τάδε,
ὅτου γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη,
τούτῳ ξυναμυνεῖν, εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν
οἴχοιτο, τόν τ' ἔχοντ' ἀπωθοίη λέχους,
κἀπιστρατεύσειν, καὶ κατασκάψειν πόλιν,
Ἕλλην' ὁμοίως, βάρβαρόν θ', ὅπλων μέτα.
ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησαν, εὖ δέ πως γέρων
ὑπῆλθεν αὐτοὺς Τυνδάρεως πυκνῇ φρενὶ,
δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα,

53, 54. φόνος ξυνίσταθ'. Legendum puto, φθόνος ξυνίσταθ', *invidia, odium, ira oriebatur, consurgebat.*

46. δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως Ἄψαιτ' ἄριστα. Expressam videtur ex Aesch. Ἱκέτ. 384. Ἀμηχανῶ δὲ, καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας Δρᾶσαί τε, μὴ δρᾶσαί τε, καὶ τύχην ἑλεῖν. Conjeceram ex sensu, τῆς τύχης θ' ὅπως: cui favet Aeschyli καὶ τύχην ἑλεῖν. Sed aliter sumi potest.

[57. ἄριστα. Huc refert Hemsterhusius probante Valckenaerio ad Herodot. III. init. Hesychii Glossam ὄθραυστα· ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. Sed vulgatam defendit Musgravius.]

57. εἰσῆλθεν τάδε. Barnesius τόδε. [τάδε placet Musgravio.] parum refert. Sed τάδε frequentius. vide Valckenaerium ad Phoeniss. 450.

62. τούτῳ συναμύνειν. Anapaestus in secundo loco (nam tertia syllaba in συναμύνειν longa est) vitabitur scribendo συναμυνεῖν, in Futuro. et ita Heathius. Isocrates Encom. Helen. p. 422. Ed. Genev. πίστεις ἔδοσαν ἀλλήλοις, ἢ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις, etc. De hac re loquitur.

65. τόν τ' ἔχοντ' ἀπώσασθαι. Codd. A. B. C. ἀπωθοιη (omitto Accentus quia in Collatione quam nactus sum omittebantur) pulchra et Attica restitutione. Et jam τὸν ἔχοντα est *maritum*, quemadmodum definitur Joan. iii. 29. ὁ ἔχων τὴν νύμφην, νυμφίος ἐστίν. Vide Andromach. 970.

64. καὶ κατασκάπτειν. Codex C. κατασκαψειν. quod confirmat συναμυνεῖν, et probat scribi debere κἀπιστρατεύσειν pro κἀπιστρατεύειν.

68. δίδωσ' ἑλέσθαι. Omnia Exemplaria, quantum scio, consentiunt in Δίδωσιν. Plene antea distinguebatur post φρενὶ, ver. 67, Sensu et Constructione pendentibus.

ὅτου πνοαὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι.
ἡ δ' εἵλεθ' (ὥς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν)
Μενέλαον. Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει)
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βούσταθμ', ἔκδημον λαβὼν
Μενέλαον. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόρῳ
ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.
τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες, αἴξαντες δορὶ,

69. ὅτου πνοαὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι. Cod. Par. B. habet αφροδιτην, quod verum esse potest; et tunc Constructio erit, [εἰς] ὅτου ἀφροδίτην πνοαὶ φίλαι φέροιεν [αὐτήν.] *ad cujus amorem flatus grati eam ferrent.* Nonnullis placebit Ὅπου.

[72. Κρίνας. Κρίνων Clemens Alex. l. c. et versu proximo στολὴν Mss. Clementis.]

72. ἀνθρώπων. Clem. Alexandrinus Paedag. III. 2. citat Ἀργείων pro ἀνθρώπων. [In Homer. Il. T. 112. pro Ἀργείοισιν habet ἀνθρώποισιν Etymologus p. 21, 53 *Porsonus Ex Addendis.*] vere, ut mihi videtur: *ut narrant Argivi* vel *Graeci*, nempe, qui eum viderunt. Non dubito quin ἀνθρώπων sit ex interpolatione eorum qui acceperunt μῦθος pro *fabula.*

74. χρυσῷ τε λαμπρός. Scribi posset δὲ, ob praecedens μὲν; sed Clemens retinet τε.

76. Ἑλένην, πρὸς Ἴδης βούσταθμ' ἔκδημον λαβών. Μενέλαος οὖν καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας, etc. Neque lingua, neque sensus recte habet. Clemens loco citato legit ἔκδημον λαβὼν Μενέλαον. unde obvium erat, ἔκδημον λαθὼν Μενέλαον· ὃς καθ' Ἑλλάδ', etc. *Latens peregre-profectum Menelaum: qui per Graeciam*, etc. λαθὼν Μενέλαον est *clam Menelao*, ignaro Menelao, qui Cretam profectus erat. Sic λαθὼν τυράννους, Elect. 93.

Haec scripseram. sed cum Par. Codd. A. B. C. habeant eodem sensu Μενέλαον ὁ δὲ, pro ὃς, ita edidi.

77. οἰστρήσας μόνος. Iidem Codd. omnes pro μόνος (quod nihili est, utcumque incrustatum in Versione, *desertus a conjuge*) habent μορῳ. Latet aliquid. Proximum est πόρῳ vel πόρον, ut οἰστρήσασα κέλευθον, eodem sensu, Aeschyl. Prometh. 835. Conjici quoque potest, οἰστρήσας, τορῶς Ὅρκους παλαιοὺς, etc. *aperte, perspicue.* Vel δρόμῳ, ut Aristoph. Ὄρν. 205. θεύσονται δρόμῳ. et Ion. 1156. Quae omnia incerta sunt. Edidi μόρῳ, MSS. lectionem, ut aliorum opinationibus sit locus. et 78. scribi *potest*, Τυνδάρεῳ, casu tertio, cum Interpretibus. vid. ad Iph. Taur. 460. [οἰστρήσας μόρῳ. Ingeniose Toupius Appendic. Theocrit. p. 30. emendat πόθῳ; quod si probabis, praeterea legendum οἰστρηθείς. Menander apud Strabonem X. p. 452. οἰστρῶντι πόθῳ.]

80. αἴξαντες δορί. Apud Aristot. Rhet. III. 11. male legitur ποσί. Dubito de sanitate et de Versione horum, *ruentes ad bellum.* Mallem δόρυ, si hic sit loci sensus, intel-

τεύχη λαβόντες, στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
ἥκουσι τῆσδε, ναυσὶν, ἀσπίσιν θ' ὁμοῦ,
ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι·
κἀμὲ στρατηγεῖν, κἄρτα Μενέλεω χάριν,
εἵλοντο, σύγγονόν γε. τἀξίωμα δὲ
ἄλλος τις ὤφελ' ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν τόδε.
ἠθροισμένου δὲ καὶ ξυνεστῶτος στρατοῦ,
ἥμεσθ', ἁπλοίᾳ χρώμενοι, κατ' Αὐλίδα.
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις
ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ,
Ἀρτέμιδι θῦσαι, τῇ τόθ' οἰκούσῃ πέδον,
καὶ πλοῦν τ' ἔσεσθαι, καὶ κατασκαφὰς Φρυγῶν,
θύσασι· μὴ θύσασι δ', οὐκ εἶναι τάδε.
κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι
Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν,
ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν.
οὐ δή μ' ἀδελφὸς, πάντα προσφέρων λόγον,
ἔπεισε τλῆναι δεινά. κἀν δέλτου πτυχαῖς
γράψας, ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν,
πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην,

lecta praeposit. εἰς, utpote post participium *motus*, ut saepissime.

[86. Crotone saniora sunt vulgata. Vide Aristoph. Lysist. 1153. *Porsonus. Ex Addendis.*]

83. ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι. Simplicius videretur, Ἵπποις τε πολλοῖς, ἅρμασίν τ' ἠσκημένοι. et eo tendunt Codd. Par. qui omittunt γ'. Ἵπποις πολλοῖς, ut Phoeniss. 113. Et ita Reiskius. ἵππων τ' ὄχλον, ver. 191.

84. κἀμὲ στρατηγεῖν, κἄρτα Μενέλεω χάριν, Εἵλοντο. Sensui et Metro satisfaceret, Κἀμὲ στρατηγήσοντα, Μενέλεω, etc. ut Herodian. VII. 23. τὸν υἱὸν αὐτοῦ, στρατηγήσοντα δὴ τοῦ πλήθους, εἵλοντο. Vel, στρατηλατοῦντα, quod verius puto. Ceterae Conjecturae, κάρτα, δῆτα, ἀλλὰ, πᾶσι, pro κἄρτα, omnes sunt aeque incertae. Sensus loci est satis perspicuus.

87. ἠθροισμένου δέ. Forte scripsit γάρ, non δέ.

88. κατ' Αὐλίδα. Semel alibi, nisi fallor, (Iph. Taur. 26.) inveneris hanc Terminationem Αὐλίδα in Euripide. Quin et ibi Metrum ferret Αὐλιν.

89. ἀπορίᾳ κεχρημένοις, Ἀνεῖλεν. Κεχρημένοις Ἀνεῖλεν, certum puto. Et ita Heathius. Vid. Aeschyl. Agamemn. 208. Ultimae vocum syllabae, praecipue ad finem versuum, deprāvationi sunt maxime obnoxiae. Exempla aliquot posui ad finem Fabulae.

[89. κεχρημένῳ Hemsterhusius ad Callimachi H. in Dian. 69. sed alterum recte editur. *Porsonus. Ex Addendis.*]

92. κατασκαφὰς Φρυγῶν. Vid. ver. 64. 535. 1379. Codd. tamen omnes Par. καταφαγας.

100. πέμπειν Ἀχιλλεῖ. Mallem, Πεμπειν si quis Cod. MS. daret, Στέλλειν Ἀχιλλεῖ. quod elegantius videretur, quia praecessit ἔπεμψα. vid. ver.

τό τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος,
ξυμπλεῖν τ' Ἀχαιοῖς οὕνεκ' οὐ θέλοι λέγων,
εἰ μὴ παρ' ἡμῶν εἶσιν εἰς Φθίαν λέχος.
πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμὴν,
ψευδῆ ξυνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον.
μόνοι δ' Ἀχαιῶν ἴσμεν ὡς ἔχει τάδε,
Κάλχας, Ὀδυσσεὺς, Μενέλεώς θ'. ἃ δ' οὐ καλῶς
ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
εἰς τήνδε δέλτον, ἣν κατ' εὐφρόνης σκίαν
λύοντα, καὶ ξυνδοῦντά μ' εἰσεῖδες, γέρον.
ἀλλ', εἶα, χώρει, τάσδ' ἐπιστολὰς λαβὼν,
πρὸς Ἄργος. ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς,
λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα·
πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ, τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ.
ΠΡ. λέγε, καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ
ξύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.
ΑΓ. πέμπω σοι, πρὸς ταῖς πρόσθεν
δέλτοις, ὦ Λήδας ἔρνος,
μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἶνιν πρὸς
τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας,

119. 362. Sophocl. Philoct. 499. Oedip. Colon. 302.

102. τοὔνεκ' οὐ θέλοι. Barnesius οὕνεκ' recte. Vide Eranium Philonem edit. Valckenaer. v. τοὔνεκα.

103. εἰς Φθίαν. Cod. B. εις Τροιαν. Nil muta. λέχος et λέκτρον est uxor: unde *lectus* Poëtis Latinis. *Felix Admeti conjux*, et lectus *Ulyxis*: Propertius II. 5. i. e. *Penelope*.

105. ἀντὶ παρθένου. Opinor [sic etiam Musgravius] ἀμφὶ παρθένου, *de virgine*, ut ver. 1347. Conjicitur ἀντιπαρθένου, una voce; et ἀρτιπαρθένου, *jam modo adultae virginis*. Neutram harum vocum scio, neque invenire possum.

109. κατ' εὐφρόνης σκίαν. Codd. A. B. κατ' ευφρονην. Quis non videt unde hoc venerit?

117. λέγε καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ Σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ. Hi duo Anapaesti poni debuerunt post δόμοισιν εἶ, ver. 114. Et ita Reiskius. Xenophon Cyropaed. lib. iv. ἀναγνῶναι δέ σοι, ἔφη, καὶ ἃ ἐπιστέλλω, βούλομαι, ἵνα εἰδὼς αὐτὰ, ὁμολογῇς, ἐάν τις σε πρὸς ταῦτα ἐρωτᾷ. [Et sic, Musgravio etiam assentiente, nunc reformavi.]

120. τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλύσταν. *Brodaeus*: "κολπώδη πτέρυγα, σκέπασμα, *sinuosum tegmen*, id est, portum "undique a ventis tutum." Sed quaero adhuc, unde *Aulis*, quae erat in *Boeotia*, appelletur πτέρυξ (*ala*) *Euboeae*? Sic enim video doctos Interpretes intellexisse, quasi vox Αὖλιν esset appositiva ad πτέρυγ' Εὐβοίας. Sed puto non ita esse: et duo loca hic, opinor, significantur, *Chalcis* in *Euboea*, et *Aulis* in *Boeotia*: *Ne adducas tuam filiam ad Chalcidem et ad Aulidem*: quasi scriptum fuisset (et, credo, scriptum fuit) Καὖλιν ἀκλύσταν· adeo enim vicinae erant hae urbes, Euripo solum discretae, ut ponte

Αὖλιν ἀκλύσταν·
εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ
παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.
ΠΡ. καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἀπλακὼν,
οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει
σοὶ, σῇ τ' ἀλόχῳ;
ΑΓ. τόδε καὶ δεινόν. ΠΡ. σήμαιν' ὅ τι φῄς.
ΑΓ. ὄνομ' οὐκ ἔργον παρέχων Ἀχιλεὺς,
οὐκ οἶδε γάμους, οὐδ' ὅ τι πράσσομεν,
οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα,

jungerentur, et quod ad *hanc* factum erat, ad *illam* factum fuisse dici posset (confer Matt. xv. 39. cum Marc. viii. 10.); sed non ideo Aulis in *Boeotia* recte appellari videtur *ala Euboeae*, non magis quam Chalcis in *Euboea* dici potuit *ala Boeotiae*. Πτέρυξ est quicquid procurrit ultra reliquum corpus, sicut *alae* in avibus: vide Salmasium ad Tertullian. De pallio, p. 58, 59. et Hesychium v. *Πτέρυγες* et *Πτερύγια*. Hinc *alae* in Exercitu dictae putantur (Gellius xvi. 4.) *quod circum legiones dextra sinistraque, tanquam alae in avium corporibus, locabantur.* In hujusmodi vero terrae prominentiis, sive πτέρυξι, conditas fuisse tum *Chalcida* in Euboea, tum *Aulin* in Boeotia, certum est, quia inter eas angustissimus esset Euripus, ponte διαζόφῳ junctus, Strabo lib. IX. p. 615. Ubicumque autem terra hoc modo in mare procurrit, *sinus* fere efficitur: inde κολπώδης πτέρυξ. Eadem Metaphora qua Chalcis hic appellatur *ala* Euboeae, Enna dicitur *umbilicus* (ὀμφαλὸς) Siciliae, Callimacho Hymn. in Cer. ver. 15. et Aetna Siciliae *frons* (μέτωπον) Pindaro Pyth. I. et Salmydesso (qui sinus est in Ponto, Stephan. de Urb.) attribuitur γνάθος, *maxilla*, apud Aesch. Prometh. 725. et Cithaeron mons appellatur (Phoeniss. 809.) ὄμμα Ἀρτέμιδος, *oculus Dianae.*

Ibid. Distingui potest, Αὖλιν (seu Καὖλιν) ἀκλύσταν· εἰς τὰς ἄλλας Ὥρας γὰρ δὴ Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους. et ita Basis. Anapaestica praeedet paroemiacum. Omittit τὰς Cod. A. pro δὴ Reiskius τῆς. Male Erasmus διοίσομεν.

124. καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λίκτρ' ἀμπλακών. Ad sensum scribi potuit, Ἀχιλεὺς εἰ λέκτρ' ἤμπλακεν· sed verius videtur, Ἀχιλεὺς λέκτρ' ἀμπλακέων·. Et sic Heathius. λέκτρα est κατὰ λέκτρα. Et ita in Alcest. 241. Ὅς ἀρίστης ἀμπλακίων ἀλόχου, ubi nunc vulgo legitur ἀμπλακών. Aldina habet Ἀχιλεὺς, hic, et ver. 128.

[124. λέκτρων ex emend. Scaligeri et Musgravii pro λέκτρ' repositum. ἀπλακὼν pro ἀμπλακὼν non modo metrum, sed consuetudo etiam Atticis perpetuo servata postulabat. In Alcest. 241. quem locum citat Marklandus, dudum est emendatum ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου.]

[125. φυσῶν. Sic Musgravius pro Aldina φυσσῶν.]

127. Ita distinguendus, Τόδε καὶ δεινόν· σήμαιν' ὅ τι φῄς.

[127. Personarum notae additae auctore Musgravio.]

130. παῖδ' ἐπέφησα. Sensus, Lingua, et Metrum poscunt ἐπεφήμισα, ut ver. 1356. ubi Achilles dicit, Ἦν ἐφήμισεν πατήρ μοι, *Quam pater mihi nuncupaverat.* φατίζειν hoc vocat ver. 135. 936. προσειπεῖν πόσιν τινί. Iphig. Taur. 570. ἐκλήθης πόσις infra hac Fab. ver. 908. ad Achillem: quod est *maritus nuncupatus* Apuleio Milesiar. IV.

νυμφείους εἰς ἀγκώνων
εὐνὰς ἐνδώσειν λέκτροις.
δ. δεινά γε τολμᾷς, Ἀγάμεμνον ἄναξ.
οὕτω τῷ Θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον
φατίσας, ἦγες σφάγιον Δαναοῖς;
ΑΓ. οἴ μοι, γνώμας ἐξέσταν.
αἴ, αἴ. πίπτω δ' εἰς ἄταν.
ἀλλ' ἴθ', ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
μηδὲν ὑπείκων. ΠΡ. σπεύδω, βασιλεῦ.
ΑΓ. μὴ νῦν, μήτ' ἀλσώδεις ἴζου
κρήνας, μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.

κατονομάζειν Hesychius v. Τάλις. scimus ex ver. 905. vide Pas
ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατο- lium De Coron. II. 16. De m
νομασμένη τινί. Lucianus in libel- syllabis verborum passim on
lo *Prometheus es in verbis*, p. 13. consule Virum doctissimum
τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπι- Phil. Dorvillium in penu C
φημίζεις αὐτοῖς. *sapientissimi Titanum* ad Chariton. Aphrodis. lib
(i. e. Promethei) *nomine appellas eos*, sc. sermones. Ex qua p. 693. et ignosce longitud
loctione discimus quid sit ἐπιφη- jus et praecedentis Notae
μίζειν τὴν παῖδα (vel θυγατέρα) τι- 120. in quo genere, non f
νί, nempe, futuri *mariti nomine* ter peccaturus sum.
eam appellare et distinguere, ita 132. ἐνδώσειν λέκτροις.
ut post hanc patris nuncupatio- ἐνδώσειν, proprium vocab
nem, illa non amplius Iphigenia hac re; exempla ubique su
simpliciter, sed *Achillis Iphigenia* ta in hoc dramate.
ab omnibus vocetur: quod est, 133. δεινά γε τολμᾷς. V
opinor, Hesychii, κατωνομασμένη μας, quia loquitur de
τινί, *denominata alicui*, ἢ ὀνομα- silio Agamemnonis,
σθείσά τινι Suidae, τῇ λεχθείσῃ δά- et ἦγες.
μαρτι σῇ, ver. 904. Τὸ ὄνομα τὸ 134. ὃς τῷ τῆς Θεᾶ
σὸν κεκλήσθω ἐφ' ἡμᾶς, dicunt Aldina, et Vett. Editt
Foeminae ad Virum, Esai. iv. 1. habent Οὕτω. Lego,
Vide Plutarchum in Gracch. p. 825. Οὕτως) τῷ Θεᾶς, et
D. E. et Demetr. p. 912. A. Hunc rog. post Δαναοῖς;
morem respicit Penelope apud Ovi- Θεᾶς, omnino neces
dium Heroid. I. 83. *tua sum*, TUA in Ed. Barn. pro
DICAR *oportet*: PENELOPE CONIUX est, opinor. ver.
semper ULIXIS *ero*: quae est plena legi potest πίπτον,
locutio, *Penelope Ulixis conjux*. [138. Ennius ap
Ejusdem formae est *Hectoris An- cede: gradum pro
dromache* apud Virgilium: et sic tere: cessas!]
Marcia, petit a Catone Lucan. II, 140. σπεύδω.
343. ut sibi *liceat tumulo scripsisse*, frequenti commu
CATONIS MARCIA. ita ἡ Κλειοθέ- δ et 6.
νεος Ἀγαρίστη Herodot. VI. 31. et 141. μὴ, νῦν,
probabiliter Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ νυν, μήτ', etc
Joan. XIX. 25. Hujusmodi ἐπιφη- cum, *igitur*.
μισμένας *coronari* solitas esse di- 142. μήθ' ὕ
dicit Agamem

Ρ. εὔφημα θρόει.
Γ. πάντῃ δὲ πόρον σχιστὸν ἀμείβων,
λεῦσσε, φυλάσσων μή τίς σε λάθῃ,
τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη,
παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη
Δαναῶν πρὸς ναῦς.
Ρ. ἔσται τάδε. ΑΓ. κλῄθρων δ' ἐξόρμα.
ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς,
πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινοὺς,
ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας.

at Senex (ver. 4.) se *somnolentum* se.

145. εὔφημα θρόει, *Bona verba, aeso!* Quare ita respondet Se-x? Quia vox ὕπνῳ terruit eum, pote *infausta* et *mali ominis*. Nam mnus et *Mors* Fratres existima-n'ur: Pausanias Laconic. p. 195. ide *Mors* χάλκεος ὕπνος Homero, *rreus somnus*, Virgilio. Ὕπνῳ ὶ θανάτῳ διδυμάοσιν· et alibi, ὕπνῳ κασιγνήτῳ θανάτοιο. Vide lutarch. Consol. ad Apollonium 107. et Val. Flaccum VIII. 74. lautus Amphit. I. 1. 42. *hic pug-s faciet hodie ut* DORMIAM. et ox, *Quid si ego illum tractim tan-m ut* DORMIAT? i. e. moriatur, φήμως: non enim dicere ama-nt *mortuus est*, sed *dormit*. Poë-apud Stobaeum, Tit. CXX. Πᾶς ρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται, κτέδαρθεν εὐδαίμων· *abiit bea-s iste*, OBDORMIVIT *felix*. Hinc ox quoque inter δύσφημα, no-nte Strabone lib. iii. p. 222. Nox im *Mater* erat *Mortis* et *Somni*, esiod. Theogon. 211. *Nutrix*, Pau-n. Eliac. prior. p. 321.

145. μή τι σε λάθῃ, etc. Lege, Metro et Sensu, μή τις σε λάθῃ, . ἀπήνη, quod sequitur. vid. Iph. aur. 67. Aristoph. Ὀρν. 1191.

146. τροχάλοισιν ὄχοις. Cod. A. οχαλοις οχοις. Voluit forte, Τρο-άλοις ἐν ὄχοις.

149. ἔσται. ΑΓ. κλῄθρων etc. od. B. Εσται ταδε. ΑΓ. κληθρων ορμα. Codex C. Εσται ταδε. Mul-frequentius Ἔσται τάδε. unde forte hic scribendum: Ἔσται τάδε. ΑΓ. Κλῄθρων ὅρμα, intellecta praepositione ἐκ. [τάδε nunc editum cum Musgravio.]

150. ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις. Opinor νιν ἀντήσαις non esse Graecum, quia docent Veteres, νιν esse Accusativum, non Dativum. Potuit scripsisse σφὶν, *illis*: sc. Iphigeniae et comitatui ejus. Πομπαῖς, *missu* meo, hac missione. Idem est ἀποστολαῖς Phoen. 1060. πομπαῖς Εὐρυσθέως, *missu* Eurysthei, Herc. Fur. 580. De adventu Clytaemnestrae, nihil suspicatus est Agamemnon. Legi quoque potest νῦν pro νιν, et, πομπαῖς regi ab ἀντήσῃς. Πομπαῖς tunc erit Ἰφιγενείᾳ πεμπομένῃ. [De ἀντάω cum accusativo vide Musgravium ad Sophocl. Antig. 995.]

Ibid. ἀντήσαις. Ald. ἀντήσας. Vel ex Sono conjeceram ἀντήσῃς. et ita clare exhibent Codd. A. B.

151. Πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Corruptum existimo ἐξορμάσεις: certus sum τοὺς χαλινοὺς ita esse. Conjecturae omnes (ὁρμάσεις τοῖσδε vel τούς γε χαλινοὺς) incertae sunt: sensus loci satis certus est. De vocibus ἐξόρμα ver. 149. et ἐξορμάσεις hoc loco, vide Cl. Graevium ad Lucian. Soloecist. p. 741. Secunda in χαλινοὺς semper est longa.

[152. Κυκλώπων. Architecti hi fuere, qui Proetum ex Asia reducem comitati sunt: vid. Strabon. p. 373. ed. Paris. Inter alia opera, quibus Graeciam ornarunt, Myce-

ΠΡ. πιστὸς δὲ, φράσας τάδε, πῶς ἔσομαι,
λέγε, παιδὶ σέθεν, τῇ φῇ τ' ἀλόχῳ;
ΑΓ. σφραγῖδα φύλασσ', ἣν ἐπὶ δίπτῳ
τῇδε κομίζεις.
ΐθι. λευκαίνει τόδε φῶς ἕδη
λάμπουσ' ἠὼς,
πῦρ τε τεθρίππων τῶν ἀελίου.
ξύλλαβε μόχθων.
θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς,
οὐδ' εὐδαίμων·
οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμολον ἀμφὶ παρακτίαν στροφὴ α'.
φάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,
Εὐρίπου διὰ χευμάτων
κέλσασα, στενόπορθμον
Χαλκίδα, πόλιν ἱμὰν, προλιποῦσ', ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν
τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας,
Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς ἴδοιμ' ἄν,
Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους
ἡμιθέων· ὡς ἐπὶ Τροί-
αν ἐλάταις χιλιόναυσιν,

narum moenia fuere, prout testantur Pausanias p. 252. 39. (VII. 25. p. 589. et Hesychius in *Κυκλώπων ἕδος*. *Musgravius.*]

157. τῇδε. Cod. B. τηνδε. correctum hoc modo, τηνδε. Suprascripta lectio plerumque verior est et correctior, (quod semel monuisse sufficiat) nisi sit Explicatio. Vide Iphig. Taur. 1280.

168. στενόπορθμον. Vocis νεοθαλεῖ, quae huic in Antistropha respondet, penultima brevis est Ion. 112. unde hic scribendum forte, στενόπορον Χαλκίδα, ut ver. 1496. Αὐλίδος στεινοπόροις ὅρμοις, i. e. Αὐλίδος, στεινοπόρου. vid. et Iph. Taur. 890. [στενόπορον etiam Musgravius.]

[170. Ἀρεθούσας. Notae in Homerum sub Didymi nomine laudatae ad Odyss. *N.* v. 408. *Ἀρέθουσαι δὲ τέσσαρες, ἐν Συρακούσαις, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἴθάκῃ.* Proclus, *καίτοι πολλαχοῦ τοῦτον μὲν ὕδωρ ἐστὶν, πονηρὸν δὲ, ὡς ἐν Χαλκίδι Πλούταρχος ἱστορεῖ τὸ τῆς Ἀρεθούσης.* *Brodaeus.*]

171. ὡς ἴδοιμ' ἄν. Cod. A. ως ιδοιμ αν. de qua re (ὡς pro ως) vid. in nota subsequenti. Heathius legit ὡς ἂν ἴδοιμ' ἂν, propter Antistrophen. verum puto, ὡς ἂν ἰδοίμαν, pro ἰδοίμην.

175. ἡμιθέων. Defenditur ex He-

τὸν ξανθὸν Μενέλαον
ἀμέτεροι πόσεις
ἐνέπουσ', Ἀγαμέμνονά τ' εὐπατρίδαν
στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν,
ἀπ' Εὐρώτα δονακοτρόφου
Πάριν ὁ βουκόλος ἂν ἔλαβεν,
δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας,
ὅτ' ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις
Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν, ἔριν
μορφᾶς, ἃ Κύπρις ἔσχεν.
πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ- ἀντιστρ. α'.
τέμιδος ἦλυθον ὀρομένα,
φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν
αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ,
ἀσπίδος ἔρυμα, καὶ κλισίας
ὁπλοφόρους Δαναῶν θέλου-
σ', ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι.
κατεῖδον δὲ δύ' Αἴαντε συνέδρω,
τὸν Ὀϊλέως, Τελαμῶνός τε γόνον,
τῆς Σαλαμῖνος στέφανον,

siod. Op. et Dier. 159. Nihilominus, multo plura sunt quae mihi persuadent Euripidem hoc loco scripsisse Ἰθάκων, *juvenum*. [Probat Musgravius.]

Ibid. οὓς ἐπὶ Τροίαν. Cod. B. et Editt. antiquae legunt ὡς pro οὓς, et Brodaeus recte explicat *quoniam*. Cod. Reg. A. καὶ ἐπὶ: ut ver. 171. pro ὡς, idem habet καὶ. Hujusce mutationis ratio petatur ex Montfaucon. Palaeograph. Graec. lib. V. p. 345, 346. Sic Rheso 849 pro ὡς σὺ iste Cod. habet καὶ σύ. Contra, Heracl. 683. pro καὶ μὴ, idem, ὡς μὴ. et ita alibi. Dicit Chorus: *Venimus huc a Chalcide ut videremus Exercitum et Classem Graecorum:* NAM (ὡς) *nostri mariti nobis narraverunt*, etc. [οὓς probat Musgravius, et sic Scaliger.]

187. παρῃδ' ἐμάν. Vera scriptura est παρῇδ', ut ver. 681. ubi vide Barnesium, et ad Helen. 1095. sed praecipue Dorvillium ad Chariton, p. 180. Versu praecedenti ὀρομένα est Canteri bona restitutio, pro ὀρωμέναν. [Musgravio placet ἦλθον ὀρωμέναν.]

189. Ἀσπίδος ἔρυμα. *Munitionem* vel *vallum clypei*, i. e. *castra clypeatorum* seu *militum*, distinctorum a *nautis*. ἀσπὶς, pro ἀσπιδηφόρος, ut δόρυ pro δορυφόρος, passim.

191. ἵππων ὄχλον τ' ἰδέσθαι. Scribo, ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι. vide Strophen. et ita Heathius. Andromach. 759. Herc. Fur. 976. Codd. Par. A. B. omittunt τ'.

194. τῆς Σαλαμῖνος στέφανον. Libri Regg. A. B. τοῖς σαλαμινιοις. C. σαλαμινιοις. Aldina τοῖς. unde non dubium est quin vera Scriptura sit Τοῖς Σαλαμινίοις. Schema est Colophonium, ut χαλινὸν τῷ ἵππῳ, pro τοῦ ἵππου. Distinctiones mutavi ex necessitate Constructionis. μενιοις in pronuntiatione duarum est tantum syllabarum. [Musgravio placet Brodaei emen-

Πρωτεσίλαόν τ', ἐπὶ θάκοις
πεσσῶν ἡδομένους μορ-
φαῖσι πολυπλόκοις,
Παλαμήδεά θ', ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσει-
δᾶνος· Διομήδεά θ', ἡ-
δοναῖς δίσκου κεχαρημένον·
παρὰ δὲ, Μηριόνην, Ἄρεος
ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι·
τὸν ἀπὸ νησαίων τ' ὀρέων
Λαέρτα τόκον· ἅμα δὲ Νι-
ρέα, κάλλιστον Ἀχαιῶν.
τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν
λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα,
τὸν ἁ Θέτις τέκε, καὶ
Χείρων ἐξεπόνασεν,
εἶδον αἰγιαλοῖσι
παρά τε κροκάλαις
δρόμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις.
ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν
πρὸς ἅρμα τέτρωρον
ἐλίσσων περὶ νίκας.
ὁ δὲ διφρηλάτας βοᾶτ' Εὔ-
μηλος Φερητιάδας,
ᾧ καλλίστους εἰδόμαν
χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους
κέντρῳ θεινομένους· τοὺς
μὲν μέσους, ζυγίους, λευ-
κοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς·
τοὺς δ' ἔξω, σειραφόρους,

datio, τῆς Σαλαμῖνος. Et sic, metro postulante, reposui. Synizesis, quam comminiscitur Marklandus, mihi certe parum arridet.]

195. Πρωτεσίλαόν τ' —ἡδομένους —Παλαμήδεά θ'. Aliud Schema, nempe, Ἀλκμανικὸν, quando inter duo nomina numeri Singularis, Verbum vel Participium plurale intervenit. vide Lesbonactem p. 179. et Notam eruditiss. editoris Valckenaerii.

209. ἐξεπόνασεν. For vασσεν. [Quid voluerit dus, nescio.]

[211. Κροκάλαις. I κροκάλαι, ψῆφοι, ἄκτα

217. Cod. B. φερητιαδα "cinnius constituentur l "li, Ὁ δὲ διφρηλάτας βο "deus Εὔμηλος Φερητιά "nius πολυσχημάτιστος."

219. pro στομίοισι C στομιοις.

ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων,
πυρρότριχας, μονό-
χαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
ποικιλοδέρμονας.
οἷς παρεπάλλετο
Πηλείδας ξὺν ὅπλοις, παρ' ἄντυγα,
καὶ σύριγγας ἁρματείους.
ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἦλυθον, στροφὴ β'.
καὶ θέαν ἀθέσφατον,
τὰν γυναικείαν ὄφιν ὀμμάτων
ὡς πλήσαιμι, μείλινον ἀδονάν.
καὶ κίρας μὲν ἦν
δεξιὸν πλάτας ἔχων
Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης,
πεντήκοντα ναυσὶ θουρίαις.
χρυσέαις δ' εἰκόσιν
κατ' ἄκρα Νηρῇδες ἑστασαν θεαὶ
πρύμνας, σᾶμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ.
Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι ἀντιστροφὴ β'.
νᾶες, ἑστασαν πέλας·
ὧν ὁ Μηνιστέως στρατηλάτας
παῖς ἦν, ὃν τρέφει Ταλαὸς πατὴρ,

224. pro καμπαῖσι Cod. A. λαμπασι.

227. pro Ποικιλοδέρμονας Ald. Steph. et omnes Codd. Parisini Ποικιλοδερμονας. et versu 230. pro παρ' ἄντυγα, Cod. A. επ αντυγα, quasi praecessisset ὅπλοισιν. Ver. prox. seq. mallem γ' ἁρματείους, si admittatur Heathii dispositio.

234. μείλινον ἀδονάν. Sequor Codd. Paris. in scriptura vocis μείλινον; in accentu, Ald. et Steph. quamquam non displiceret μείλιγον, ex Pindar. Pyth. IX. et Olymp. I. Homero, aliisque. Barnesius mavult μείλιον, *delinitricem.* [μείλιγον etiam Musgravius.]

240. κατ' ἄκραν Νηρῇδες. Κατ' ἄκρα, opinor; id est, ἀμφὶ ναῶν πόφυμβα, ver. 258. ex Homeri νηῶν ἔπρα πόφυμβα, Iliad. I. 914. Litera ν adhaesit ex subsequenti. Piersonus quoque legit ἄκρα, et Πρύμνας (ver. 241.) pro Πρύμναις, Verisimil. I. 2. p. 26. [et sic nunc editum probante Musgravio.]

Hic σῆμα occurrit, non σᾶμα; et iterum ver. 275. Ἥλιδες, ver. 280. ἦγεν, 284. Νήσους, 287. et nonnulla alia, quae per α, more Dorico, in Choris usitatius scribuntur. Unde colligere licet, si fidendum sit Exemplaribus, Dorica in Choris non semper praelata fuisse. vid. ad ver. 527

[244. ὁ Μηνιστέως. Sc. Eurylus, de quo Homerus Il. B. 565. τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φώς, Μηνιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος. Mox πατὴρ interpretandum, tanquam pater. *Musgravius.*]

245. Ταλαὸς ὃν τρέφει πατήρ.

Καπανέως τε παῖς
Σθένελος. Ἀτθίδος δ' ἄγων
ἑξήκοντα νῆας ὁ Θησέως
παῖς, ἑξῆς ἐναυλόχει, θεὰν
Παλλάδ' ἐν μωνύχοις
ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θετὸν,
εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.
τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, ποντίας
πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν,
σημείοις εὐστολισμένας.
τοῖς δὲ Κάδμος ἦν
χρύσεον δράκοντ' ἔχων
ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα·
Λήϊτος δ' ὁ γηγενὴς
ἄρχε ναΐου στρατοῦ.
Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.
Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων

"Ον τρέφει Ταλαὸς πατήρ. vide Strophen. ver. 248. pro νῆας Cod. C. ναυς.

250. Παλλάδ' ἐν μωνύχοις Ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν etc. *Palladem in equestribus alatis curribus habens.* Lego, Παλλάδ' ἐν Μωνυχίοις Ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν etc. *Palladem in Munichiis alatis curribus habens.* Μωνυχίοις est Ἀττικοῖς, ut notum est omnibus, a Μωνυχία vel Μοννυχία (Hippol. ver. 760.) portu Atticae. Πτερωτὰ ἅρματα, *alati currus*, sunt *naves*. exempla sunt ubique. νυχίοις, tres ultimae syllabae vocis Μωνυχίοις, in pronuntiatione pro duabus solum sunt habendae. vid. ver. 194.

[250. μωνύχοις. *Equestribus.* Palladem curru pres, vectam effingere mos erat, quia in Gigantomachia ἐπήλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα, Pausan. p. 275, 34. (viii. 47. p. 695.) *Musgravius.*]

252. Εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις. Mallem, Εὔσημόν τι φάσμα, ut ἄσπετόν τι θαῦμα, Sophocl. Trachin. 978. παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα, Lucian. Dial. Marin. p. 247. et innumera hanc Antistrophe Ἐπῳδὸς β'.

254. νῆας εἰδόμ λισμένας. Τοῖς δ Editt. εὐστολισμ stinguo, Πεντήκ Σημεῖον εὖ σ Κάδμος ἦν, et est Iambus d vid. Antistrop visim, Ταῖς, *his vero.* εὖ ὁπαρμένα, stoph. Εἰρήν χεῖν, scrib. τυχεῖν.

259. Λήϊ ναΐου στρο χθονός. D post στρα Φωκίδος μαν ὅπλι petendun di, cui p rum pos terra Pi surdum

262.

ναῦς Οἰλέως τόκος, κλυτὰν
Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν.
ἐκ Μυκήνας δὲ τᾶς Κυκλωπίας, ἀντ. γ'. 265
παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτας
ναῶν ἑκατὸν ἠθροισμένους·
σὺν δ' Ἄδραστος ἦν
ταγὸς, ὡς φίλος φίλῳ,
τᾶς φυγούσας μέλαθρα 270
βαρβάρων χάριν γάμων
πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι.
ἐκ Πύλου δὲ Νέστορος
Γερηνίου κατειδόμαν
πρύμνας, σῆμα ταυρόκουν 275
ὁρᾶν, πάροικον Ἀλφεόν.
Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι ἐπῳδὸς γ'.
ναῶν ἦσαν, ὧν ἄναξ Γουνεὺς

Οἰλέως τόκος. Scalig. et Canterus Λοκρὸς: Heathius Λοκρῶν. Λοκρὰς — ἄγων. Τοῖσδ' sc. nsibus: nisi quis malit ταῖσδ', vel. vide Homer. Catal. Nav. 11. 41. Si retineatur ἄγων, ellige ἦν.

Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν. ndum. Θρονιάδ', epenthesi a. Θρονειὰς πόλις est Θρόomeri, Iliad. B. 513.

Κυκλωπιας in Cod. B. scri-Κυκλωπειας

σὺν δ' Ἄδραστος ἦν ταγὸς, e Menelao haec intelligenda ihi quoque videntur. Classet si pro Ἄδραστος scrifuisset ἀδελφός. Sed quis illem caussam tantae mutapotest reddere? Eadem difte premitur ὕπαρχος Sopho-Ajac. 1129. Nam ἀγαστὸς, , et similia, forte non sunt ne digna. Mihi locus imbilis videtur, licet sciam Doctos in diversum abitu. Ego minime dubito, quin etiam eorum quae sensum continent, et in quibus tiunt MSS. interpolata tamen sint in his Dramatibus, et in aliis Antiquis Scriptoribus. Exemplum sit ver. 72. [Ἄδραστος. Facile intelligitur, Poetam de Adrasto, Polynicis socero, non loqui, utpote qui brevi post captas ab Epigonis Thebas mortem obierit. Pausan. p. 41, 14. ed. Sylb. (I. 45. p. 105.) Verba ὡς φίλος φίλῳ indicare videntur aliquem, qui caussas inimiciti.e cum Agamemnone habebat, quas tamen publico bono posthabuerat. Id ego ad Adrastum refero, Polynicis filium, cujus meminit Pausan. p. 69. (II. 20. p. 156.) quippe ad quem regnum Argivorum a Pelopidis jam occupatum haereditario jure pertinebat. De Historia Adrasti et Argivorum, deque Argis civitate ab Agamemnone subacta, multa et scitu digna habet Eustathius Vol. I. p. 288. ed. Rom. Vide etiam Schol. Pindar. Nem. IX. ὑποθ. γ'. denique Strabon. X. p. 426. A. *Musgravius.*]

[272. πρᾶξιν. Hesychius, πρᾶξις, ἀπαίτησις.]

275. πρύμνας, σῆμα ταυρόκουν, Ὁρᾶν πάροικον Ἀλφεόν. Metrum

ἄρχε. τῶνδε δ' αὖ πέλας,
Ἡλίδος δυνάστορες,
οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς·
Εὔρυτος δ' ἄνασσε τῶνδε.
λευκήρετμον δ' Ἄρη
Τάφιον ἦγεν ὧν Μέγης
ἄνασσε, Φυλέως λόχευμα,
τὰς Ἐχίδνας λιπὼν
νήσους, ναυβάταις ἀπροσφόρους.
Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,
δεξιὸν κέρας
πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε·
τῶν ἄσσον ὥρμει, πλάταισιν
ἐσχάταισι συμπλέκων,
δώδεκ' εὐστροφωτάταισι
ναυσὶν, ὡς ἄϊον, καὶ ναυβάταν
εἰδόμαν λεών·
ᾧ τις εἰ προσαρμόσει
βαρβάρους βάριδας,
νόστον οὐκ ἀποίσεται.
ἔνθα δ' ἄϊον, εἰδόμαν
νάϊον πόρευμα.

poscit *Πρύμναισι*, et Sensus hanc Distinctionem, *Γερηνίου κατειδόμαν Πρύμναισι σῆμα, ταυρόπουν Ὀρθῆν, πάροικον Ἀλφεόν*. Vide Strophen. Codd. Par. A. B. habent *Ὀρᾶν τον παροικον*: Solito more inserendi Articulum. Heathius quoque distinguit post Ὀρθῆν. Brodaeus videtur legisse *ταυροπὸν*, contra metrum; quod Vir ille Magnus saepe parum curavit.

[282. *Εὔρυτος*. Homerus non Eurytum, sed filium ejus, Thalpium, cum Amphimacho, Cteati filio, Elidensibus praeficit. vid. Il. B. 260. collat. cum Pausan. p. 149, 54. (V. 3. p. 380.) *Musgravius*.]

284. *Τάφιον ἦγεν· ὧν Μέγης Ἄνασσε*. Delevi punctum post ἦγεν, ut Constructio sit, *Μέγης δὲ—ἦγεν ἄρη Τάφιον ὧν ἄνασσε*. ex Homeri Catal. 154. *Τάφιον* pro *Ταφίων*, et collective *ὧν* potius quam Grammatice *οὗ*. Mox, pro *Ἐχίδνας*, Brodaeus *Ἐχίνας*, ex Homero: Barnesius, *Ἐχινάδας*. [Vide Athenaeum I. p. 30. D.]

[287. *ναυβάταις ἀπροσφόρους*. Piraticam enim exercebant Taphii, ut diserte testatur Strabo p. 459. A. Suidas: *Τάφιος, ἐθνικὸν, ὁ λῃστής*. *Musgravius*.]

296. *προσαρμόσει*. Cod. A. *προσαρμοσει*. non male. [Et sic cum Musgravio editum.]

[297. *Βάριδας*. Barbarum navigii genus est, cujus descriptionem vide apud Herodot. II. c. 96. *Musgravius*.]

299. *Ἔνθα δ' ἄϊον, εἰδόμαν*. Mallem, *Ἐνθάδ' ἄϊον, εἰδόμαν*, etc. *Hic* (sc. Aulide) *vidi, audivi*, etc. Distinguit inter *ἐνθάδε* et *κατ' οἴκους*. Quae sequuntur, in Aldi-

τάδε κατ' οἴκους κλύουσα, συγκλήτου
μνήμην σώζομαι στρατεύματος.

Μενέλαε, τολμᾷς δείν', ἅ σ' οὐ τολμᾷν χρεών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

πελθε, λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ.
αλὸν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας.
ιλάοις ἂν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ.
ὐ χρῆν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ 'φέρον.
οὐδέ σε φέρειν δεῖ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.
λλως ἁμιλλᾷ ταῦτ', ἄφες δὲ τήνδ' ἐμοί.
οὐκ ἂν μεθείμην. ΠΡ. οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι.
σκήπτρῳ τάχ' ἄρα σὸν καθαιμάξω κάρα.
λλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ.
ιέθες. μακροὺς δὲ, δοῦλος ὢν, λέγεις λόγους;

oncipiuntur, *Τάδε κατ' οἴ-*
ύουσα συγκλήτου, Μνήμην
ι, στρατεύματος: ut *κλύου-*
λήτου στρατεύματος, sit, *πε-*
λήτου στρατεύματος. Scrip-
tuit, *Μνήμη. σώζομαι* est

λίαν δεσπόταισι. Multae
nserunt *γε* post *λίαν*. Codd.
. recte omittunt; [proban-
ckio ad Androm. 860. *Por-*
Ex Addendis.] prima enim
aepe producitur: ob quam
n prima in *λιπαρεῖν* longa
itur, utpote a *λίαν παρεῖ-*
. Qualis ero sententia est
ed memineris, Menelai ori
esse ab Euripide, qui il-
nmopere contemsit.

Theopompus Medo apud
ad Pindar. Pyth. II. 79. *παρ'*
ὰ λίαν μειράκια χαρίζεται
ικιώταις. Male *λίαν τὰ μ.*
Ieursius in Reliq. Attic c.
9. *Porsonus. Ex Addendis.*]
ἐγὼ φέρω. Iidem Codices,
ρον. recte. hoc est *ἐγὼ 'φέ-*
ν ἔφερον.
ἄλλως ἁμιλλῶ. Piersonus,
erin p. 16.] Reiskius, et
Heathius, *ἁμιλλᾷ.* Sed mendum
erat, opinor, in voce *ἄλλως*, pro
qua scribendum, *Ἄλλοις ἁμιλλῶ*
ταῦτ', Cum aliis discepta de his re-
bus; nempe, cum Agamemnone.
ita Supplic. 195. *Ἄλλοισι—ἁμιλλη-*
θεὶς, et *τοῖς ἀρίστοις ἁμιλλᾶσθαι*,
Plutarch. Cat. Major. p. 342. B.
Cum praepositione *πρὸς*, ead. pag.
D. Vid. Andromach. 128. [*ἁμιλλῶ.*
Ita Ms. uterque et Lib. P. ut jam
eleganter Barnesius. Aldus *ἁμιλ-*
λᾷ. Musgravius.]

310. *οὐκ ἂν μεθείμην. Οὐκ ἂν*
μεθείην, Sophocl. Philoct. 1337.
loco simili: et Noster Alcest. 1111.
nulla sensus differentia, magna
constructionis; cum *μεθίημι* Ac-
cusativum post se trahat, *μεθίεμαι*
Genitivum, docente Dawesio Mis-
cell. Crit. p. 238.

313. *μακροὺς δὲ δοῦλος ὢν λέ-*
γεις λόγους. Multo animosius erit
cum nota interrog. post *λόγους*,
et magis ex usu. vide Helen. 1646,
Orest. 1553. Aristoph. Avib. 912.
Plautum Asinar. II. 4. *tun' libero*
homini male servus loquere? O quan-
tas difficultates tolleret haec pun-
ctuatio interrogativa, si restitue-

ΠΡ. ὦ δέσποτ', ἀθυμοίμεσθα· σὲς δ' ἐπιστολὰς
ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἡμῶν βίᾳ,
Ἀγάμεμνον, οὐδὲν τῇ δίκῃ χρήσθαι θέλει.

ΑΓ. ἔα· τίς ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἀκοσμία;
ΠΡ. ὁὐμὸς, οὐχ ὁ τοῦδε μῦθος, πυριώτερος λέγειν.
ΑΓ. σὺ δὲ τί τῷδ' ἐς ἶριν ἀφῖξαι, Μενέλεως, βίᾳ τ' ἄγεις;
ΜΕ. βλέπον εἰς ἡμᾶς, ἵν' ἀρχὰς τῶν λόγων ταύτας λάβω.
ΑΓ. μῶν τρέσας οὐκ ἀναπαλύψω βλέφαρον, Ἀτρέως γεγώς;
ΜΕ. τήνδ' ὁρᾷς δέλτον, κακίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν;
ΑΓ. εἰσορῶ. καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν.
ΜΕ. οὐ, πρὶν ἂν δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι τἀγγεγραμμένα.
ΑΓ. ἦ γὰρ οἶσθ' ἃ μή σε καιρὸς εἰδέναι, σήμαντρ' ἀνεὶς;
ΜΕ. ὥστε σ' ἀλγῦναί γ', ἀνοίξας ἃ σὺ κἀκ' εἰργάσω λάθρᾳ.
ΑΓ. ποῦ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θροὶ, σῆς ἀναισχύντου φρενός.
ΜΕ. προσδοκῶν σὴν παῖδ' ἀπ' Ἄργους εἰ στρατεύμ' ἀφίξεται.
ΑΓ. τί δέ σε τἀμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου τόδε;
ΜΕ. ὅτι τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε· σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν.
ΑΓ. οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;
ΜΕ. πλάγια γὰρ φρονεῖς· τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ πάλαι, τὰ δ' αὐτίκα.
ΑΓ. ἐκκεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.

retur Evangelio D. Lucae xxiv. 34. Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι; *Resurrexit Dominus revera, et apparuit Simoni?* Quasi dixissent subsannantes: Quid? isti Simoni, qui tribus abhinc diebus illi, et omni ejus notitiae renunciavit? non probabile est: *non credimus*, Marc. xvi. 13. Parum in S. Scripturis versatus est, qui nescit, λόγους ibi significare, *quaerentes, interrogantes:* et ὅτι, *nempe*, vel, *quae sequuntur.*

317. Ἔα, τίς δῆτ' ἐν πύλαισι, etc. Ἔα est extra versum, ut saepe. δῆτ' peccat in normam Trochaïcorum. Forte, Ἔα· Τίς δέ γ' ἐν πύλαισι—vel, Τίς δ' ὅδ' (vel ὅ γ') ἐν πύλαισι, etc. Codd. C. πυλαις. [δῆτ' Musgravio et Heathio obsecutus delevi.]

321. Ἀτρέως γεγώς. Magis emphaticum putarem Ὡτρέως, i. e. ὁ Ἀτρέως γεγώς; Ὡτρέως forte ut ὦ Ἄριστος pro ὁ Ἄριστος, Hom. Il. T. 413. Usitatissima est contractio.

322. κακίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν. Γραμμάτων, *scripturae*. aliquin scribere potuit πραγμάτων vel ἐργμάτων, *pessimorum facinorum ministram.*

[324. Versus exhibetur secundum MS. G. apud Musgravium. Vulgo δείξω Δαναοῖς ἅπασι.]

325. Pro οἶσθ' Ald. ἦσθ'. [Contra mox 344. pro ἦσθα idem οἶσθα] et ita Brodaeus, qui explicat *jam nosti*, cepit forte ἦσθα pro ᾔδεσθα, ab εἶδα, *scio.*

333. Ἐκκεκόμψευσαι πονηρὸν, etc. Conjeceram, Εἰ κεκόμψευσαι, (vel κεκόμψευσαι), πονηρὸν, etc. *Licet scitus sis*, (vel *scita sit*,) *tamen tin-*

ΜΕ. νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος ἄδικον κτῆμα, κοὐ σαφὲς φίλοις.
βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο
ἀποτρέπου τἀληθές. οὔ τοι καταινῶ λίαν σ' ἐγώ.
οἶσθ', ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον,
τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι, θέλων,
ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων,
καὶ θύρας ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντι δημοτῶν,
καὶ διδοὺς πρόσρησιν ἐξῆς πᾶσι, κεἰ μή τις θέλοι,
τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου;
πρὶν δ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχὰς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους,
τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρίν, ὡς πρόσθεν, φίλος,
δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος; Ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν
τὸν ἀγαθὸν, πράσσοντα μεγάλα, τοὺς τρόπους μεθιστάναι,
ἀλλὰ καὶ βέβαιον εἶναι τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατός ἐστιν εὐτυχῶν.
ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' εὕρω κακόν.

gua arguta odiosum est malum. Doctiss. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Platonic. p. 113. legit *Εὖ κεκόμψευσαι.*

[333. *ἐπὶ φθόνον* Musgravius.]

336. *καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο Ἀποτρέπου τ' ἀληθές. οὕτοι* etc. *Tu vero ne prae ira Aversare verum. Non* etc. In Codd. Par. et Ald. est *μή τ'* (unde Barnesii *μήτ'*) hoc est, *μὴ τῆς ὀργῆς*, vel *τῆς*, quod Stephani editio plane et plene habet, Porti *μὴ τῆς ὀργῆς.* Puto verum esse, *Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι· κ'εἰ σὺ τῆς ὀργῆς ὕπο Ἀποτρέπῃ τ' ἀληθὲς, οὐ* etc. *Volo autem te redarguere: quod si tu prae ira Aversaris veritatem, non* etc. Obvium est perspicere unde *vetatorium* istud *μὴ* venerit; nempe, postquam *ἀποτρέπῃ* mutatum fuisset in imperativum *ἀποτρέπου*, quod flagitabat particulam *μὴ:* et inde necesse erat ut *κ'εἰ* verteretur in *καί.* Quae sequuntur legi possunt, *Ἀποτρέπῃ τ'ἀληθὲς, οὐκ ἐπαινέσω* (vel, *οὔ ποτ' αἰνέσω*) *λίαν σ' ἐγώ.* Certum puto, verbum *καταινῶ* nihil hic habere quod agat. Codd. A. B. omittunt *σ'* ante *ἐγώ.* In Vulgata *οὐ καταινῶ*, vel *οὐ καταινήσω*, neque sensus est, neque metrum.

339. *ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης.* Graecorum est *ἦς·* Atticorum *ἦσθα.* proinde mallem, vel, *Ὡς ταπεινὸς ἦσθ', ἁπάσης δεξιᾶς* etc. vel, *Ὡς ταπεινὸς ἦσθα, πάσης.*

[340. *ἀκλήστους* Aldus. Mox 345. *κλῆθρων* Ms G.]

345. *δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος.* Omnia recte habent. Sensum loci exprimit Martialis Epig. II. 5. *Saepe domi non es: cum sis quoque, saepe negaris.*

[345. *δυσπρόσοδος* eodem sensu Thucydides I. 130. *ἔξω* pro *ἔσω* Brunck ad Theogn. 56. *Porsonus.* Contrario sensu *εὐπρόσοδος* usurpat Thucydides de Hippia VI. 57. *Ex Addendis.*]

349. *ταῦτα μέν σοι πρῶτ' ἐπῆλθον.* Cod. A. omittit *σοι.* sed C. clare habet *σε.* Recte, et Graece. Andromach. 688. *Τωὖτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον.* ita *μετῆλθόν σε αἷμα*, Orest. 425.

Ibid. *ἵνα σε πρῶθ' εὕρω κακόν.* *Ἵνα* est *ubi*, cum Indicativo, ut

ὡς δ' ἐς Αὖλιν ἦλθες αὖθις, χὠ πανελλήνων στρατὸς,
οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν,
οὐρίας πομπῆς σπανίζων. Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι
ναῦς διήγγελλον, μάτην δὲ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι.
ὡς δ' ἄνολβον εἶχες ὄμμα, σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν
χιλίων ἄρχων, Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορὸς,
κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον εὕρω ποθέν;
ὥστε μὴ στερέντα σ' ἀρχᾶς, ἀπολέσαι καλὸν κλέος.
κᾆτ' ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σὴν θῦσαι κόρην
Ἀρτέμιδι, καὶ πλοῦν ἔσεσθαι Δαναΐδαις, ἡσθεὶς φρένας,
ἄσμενος θύσειν ὑπέστης παῖδα· καὶ πέμπεις ἑκὼν
(οὐ βίᾳ, μὴ τοῦτο λέξῃς) σῇ δάμαρτι, παῖδα σὴν
δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην.
κᾆθ' ὑποστρέψας, λέλησαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφὰς,
ὡς φονεὺς οὐκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσει μάλιστά γε.
οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ, ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.

ἵνα ἦσαν, *ubi erant*. Scribendum opinor, εὗρον κακόν. et ita Reiskius. ἵνα εὕρω feret *ut inveniam*. infra ver. 459. ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς. nisi malis ὁρῶ, pro εὕρω. Si ἂν conjungatur cum ἵνα, tunc ἵνα significat *ubi*, et ἂν proprium modum habet, potentialem vel subjunctivum: ver. 1579. et Aristophan. alicubi in Plut. nisi fallor, cum subjunctivo.

354. ὡς δ' ἄνολβον εἶχες ὄνομα. Codd. A. B. C. ὄμμα. Recte. ὄμμα est *vultus*, *facies*, *aspectus*. Rem illustrat locus Coelii ad Ciceron. Famil. VIII. 14. *Nunquam tibi oculi doluissent, si in repulsa Domitii vultum vidisses.*

355. Πριάμου τε πέδιον ἐμπλήσας δορός. Difficultas hujus loci pendet, opinor, ab elegantia Graeci sermonis non percepta, nempe, a suppressione particulae μὴ, quae repeti debuit ante τε, ita, μὴ ἄρχων, μήτε ἐμπλήσας. Sic Iph. Taur. 1368. Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον ΟΥΚ εἶχον χεροῖν, Ἡμεῖς ΤΕ: i. e. Οὔτε (vel Οὔθ') ἡμεῖς, recte vertitur, *neque nos*. Vide Notam ibi Aeque facile scripsisse potuit plene, Πριάμου τε πέδια μὴ 'μπλήσας δορὸς: Sed noluit. Atticis enim scripsit. Post δορὸς pono minimam distinctionem, sententia adhuc pendente.

357. pro ἀρχᾶς forte ἀρχῆς, et pro γνώμας (ver. 368.) verius videtur γνώμης. Dorica enim non solent poni in Trochaïcis. Sed "optimae Membranae in plurimis "vocabulis Dialectorum Analo-"giam constanter respuunt;" ut notat peritissimus harum rerum judex, Dorvillius, ad Chariton. p. 629.

363. λέλησαι, μεταβαλών. Codd. omnes λεληψαι, [sic ed. Musg.] a λαμβάνομαι. Atticis usitatius εἴληψαι. quod metrum non admittit. Reiskius distinguit [ut Ald.] Κᾆθ' ὑποστρέψας, λέλησαι μεταβαλών, etc. qui et ver. 364 censet punctum collocandum esse ante voces μάλιστά γε, quas εἰρωνικῶς Brodaeus accipit, *recte vero, euge bene*. Ego eas non intelligo hoc sensu; et adjungo sequentibus: dubius tamen, propter usum istarum vocum, quae sententiam fere claudunt.

365. οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθήρ. Opinor, Οὗτος ὡὐτός ἐστιν, *Hic*

πυρροὶ δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα,
ἐκπονοῦσ' ἔχοντες· εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς·
τὰ μὲν ὑπὸ γνώμας πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐνδίκως,
ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.
Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,
ἢ θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους, τοὺς οὐδένας
καταγελῶντας ἐξανήσει διὰ σὲ, καὶ τὴν σὴν κόρην.
μηδὲν' ἂν χρέους ἔκατι προστάτην θείμην χθονὸς,
μήθ' ὅπλων ἄρχοντα. νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν
πόλεος. ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἣν ἔχων τύχῃ.

ΧΟ. δεινὸν, κασιγνήτοισι γίγνεσθαι λόγους,
μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν.

ΑΓ. βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βραχέα, μὴ λίαν ἄνω

idem est aër: ut Troas. 1024. *τὸν αὐτὸν αἰθέρ'*.

567. Nonnullis placebit Conjectura, *Ἐκπονοῦσ' ἐκόντες· εἶτα* etc. [quomodo edidit Barnesius, Cantero et Scaligero auctoribus] pro *Ἐκπονοῦσ' ἔχοντες, εἶτα δ'* etc. sed vid. Valckenaer. ad Phoen. 713. [*Ἐκπονοῦσ' ἔχοντες*. Interpretor, *ἐκπονοῦσιν ὥστε ἔχειν*. Gemina plane locutio est *δίδασκε σοφοὺς*, pro *δίδασκε σοφοὺς εἶναι*. Heraclid. v. 575. ubi vide quae annotavimus. Sic et Dionys. Halic. *φεύγειν ἀπολυόμενον* pro *φεύγειν ἀπολύεσθαι* p. 413, 32. ed. Hudson. Participium quoque infinitivi vice posui se videtur Herodotus VIII. ubi *ἐπειρῶντο ἀντιούμενοι*, iterumque IX. 26. *ἐπειρῶντο κατιόντες*. *Ἔχειν τὰ πράγματα* Graecis valet *summa rerum potiri*. Thucyd. III. 72. *οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα*. Scholiastes ibi interpretatus *οἱ δυνατοὶ, οἱ πλούσιοι*, mihi quidem non penitus satisfacit. Confer ejusdem Libri c. 27. Canterus *ἐκπονοῦσ' ἐκόντες*, quod nec vim nec venustatem habet. *Musgravius*.]

570. ante *Ἑλλάδος* intellige *ἕνεκα*, et videbis nihil mutandum esse in *μάλιστα*. Hunc versum respicit Eubulus Comicus ap. Athenaeum XIII. 3. p. 569. A. *Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου πέρι Στένω*.

[570. In Eubuli versu miror Marklandum non vidisse expungendum, tum Euripidis auctoritate, tum metri jussu importunum istud *περί*. Idem faciendum in Herodot. II. 102. p. 150, 5. judicat Valckenaerius ad VIII. 145. *Porsonus*. *Ex Addendis*.]

571. *βαρβάρους, τοὺς οὐδένας, Καταγελῶντας ἐξανήσει*. Sustuli distinctionem post *οὐδένας*, quae vox non pertinet ad *βαρβάρους*, sed ad sequentia. Nonnulli malent *ἐξαφήσει* quam *ἐξανήσει*, quia *ἀφίημι* est *dimitto*, quod loci sensus postulat: sed *ἀνίημι* est *remitto*. Usus tamen forte aliud dicit.

573. *χρέους ἔκατι*. Valde ambiguum est *χρέους* hoc loco. *necessitatis gratia*, vertit Brodaeus. [*γένους* conj. Reiskius, *κήδους* Musgravius.]

574. Canterus legit *ἄρχοντ' ἄνουν*. Sed Vir doctiss. non prospiciebat sequentibus.

575. *στρατηλάτην — Πόλεως. ὡς*. Scribendum *Πόλεος*. alterum metro repugnat. Ita Grotius quoque legebat.

[576.577. Citat Stobaeus LXXXIV. p. 349.]

578. *βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ*,

βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγὼν, ἀλλὰ σωφρονεστέρως
ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. Ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ.
εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων;
τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρα χρήστ' ἐρᾷς λαβεῖν;
οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι παρασχεῖν· ὧν γὰρ ἐκτήσω, κακῶς
ἦρχες. εἶτ' ἐγὼ δίκην δῶ σῶν κακῶν, ὁ μὴ σφαλείς;
ἢ δάκνει σε τὸ φιλότιμον τοὐμόν; ἀλλ' ἐν ἀγκάλαις
εὐπρεπῆ γυναῖκα χρῄζεις, τὸ λελογισμένον παρεὶς,
καὶ τὸ καλὸν, ἔχειν; πονηροῦ φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.
εἰ δ' ἐγὼ, γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐβουλίᾳ,

βραχέα, μὴ λίαν ἂν ὦ Βλέφαρα πρὸς τ' ἀναιδὲς ἀγαγών. ἀλλὰ σωφρονέστερος, Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. *Volo tibi recte maledicere, idque breviter, ne nimis sim*, i. e. videar, *Oculos ad impudentiam deducere: sed modestior* videar erga te *Utpote qui sis frater meus.* Haec mira sunt tam in Graecis quam in Versione. Legendum (pro εὖ) αὖ, *vicissim:* nam haec respondent istis Menelai ver. 335. Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, etc. pro ἂν ὦ et σωφρονέστερος, conjeceram ἄνω et σωφρονεστέρως: et mirabar ita jam editum invenire in Stobaeo Tit. 31. p. 211. edit. Aurel. Allobrog. 1609. Distinguo post βλέφαρα, et scribo πρός τ' ἀναιδὲς, i. e. πρός τε, *et impudenter.* Codd. A. B. pro Var. Lect. habent ἄνω, et C. in contextu. Καλῶς quoque ironice, forte melius legeretur quam κακῶς. [ἐς βραχέα vel cum Marklando αὖ β. Musgravius.]

[379. Pessime Marklandus. Ocyus repone πρὸς ταναιδὲς, quamvis alterum in Stobaeo vulgetur. *Porsonus. Ex Addendis.*]

380. αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ.] Codd. A. B. C. ουκ αιδεισθαι φιλει, magno errore: sed ex isto consensu probabile est locum esse interpolatum. [Aldus αἰσχρὸς, αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ.] Stobaeus (loco citato) habet, Ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Lego, Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ. ut de seipso Agamemnon loquatur, et de sua moderatione, rationem reddens quare dixerit σωφρονεστέρως. [Ita jam ediderat Grotius p. 157. *Porsonus. Ex Addendis.*] Versu proxime sequenti, αἱματηρὸν ὄμμ' ambiguum est.

382. λέκτρ' ἐρᾷς χρηστὰ λαβεῖν; Scripturae vestigia, metrum, sensus, et praecipue sequentia verba Agamemnonis, ducunt ad lectionem de cujus veritate non dubitari posse opinor, λέκτρ' ἐμὰ χρῄζεις λαβεῖν; Vide autem quam bene haec connectantur, *Quis te injuria afficit? qua re indiges? cupisne habere meam uxorem? Non dabo tibi* eam; *nam* uxorem *quam habebas, male Regebas.* In antt. Editt. est ἐρᾷς γε, pro ἐμά γε, addita γε ab Interpolatore, qui nescivit ultimam in ἐμὰ produci posse ob sequens χρ, ut ὁ ante χρυσοκόμας, ver. 548. et ablegant γε Codd. A. B. Χρῄζεις λαβεῖν, ut Supplic. 740. et χρῄζεις λέγειν hac Fab. 866. [χρηστὰ λέκτρ' ἐρᾷς λαβεῖν. *Reiskius.* λέκτρα χρήστ' *Heathius.*]

384. δίκην δώσω κακῶν, etc. Doctissimus Ric. Dawesius Miscel. Crit. p. 341. legit δίκην δῶ σῶν κακῶν, ex Sensu et Regula Ter. Mauri de Trochaïcis, ut quartus pes in voce integra δῶ finiatur. Indubitabilem puto correctionem. Poëtae Comici hanc regulam saepe migrant; etiam Tragici in vocibus compositis. [Posterius hoc falsum esse docuit Porsonus in praef. ad Hecub. p. xlviii.]

[384. Imitatur Ennius Iphigenia apud J. Rufinianum de Fig. Sent.

μαίνομαι; σὺ μᾶλλον, ὅστις ἀπολέσας κακὸν λέχος,
ἀναλαβεῖν θέλεις, θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.
ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρκον οἱ κακόφρονες
φιλόγαμοι μνηστῆρες· ἡ δέ γ' ἐλπὶς, οἶμαι μὲν, θεὸς
* * * * * * * *
κἀξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον, ἢ σὺ, καὶ τὸ σὸν σθένος·
οὗς λαβὼν στράτευέ γ' οἶμαι δ' εἴσει μωρίᾳ φρενῶν
* * * * * * * *
τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους, καὶ ξυνηναγκασμένους.
τἀμὰ δ' οὐκ ἀποκτενῶ 'γὼ τέκνα. καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ
παρὰ δίκης ἔσται, κακίστης εὐνίδος τιμωρία·
ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες, ἡμέραι τε δακρύοις,
ἄνομα δρῶντα, κοὐ δίκαια, παῖδας, οὓς ἐγεινάμην;
ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται, καὶ σαφῆ, καὶ ῥᾴδια.

Eloc. c. 37. ubi Dawesii emendationem probat Ruhnkenius p. 2. *Porsonus. Ex Addendis.*]

590. *Θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.* Si *τὴν τύχην* recte habet eque legendum *τῆς τύχης* sc. *ἔνεστι*) intelligi potest *κατά*. Alluditur formulam *εὖ δοίης*, qua utentur in precationibus ad Deum quem.

593. *Ἐξέπραξεν αὐτὸ*, etc. MSS. *ἐξέπραξεν*: particula *καὶ* monente, periisse aliquid, quod *καὶ* ud olim connectebat.

594. *οἶμαι δ' εἴσῃ μωρίᾳ φρενῶν.* ist haec additur versus sequens Theophilo Antiocheno, *Οὐ γὰρ ὑνετον τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέ-αι Τοὺς κακῶς*, etc. De his duoıs locis vide quae scripserunt ri Eruditissimi, Reiskius, Heaius, et Musgravius. Totum exribam quemadmodum legere soo: *Ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρ-ον οἱ κακόφρονες Φιλόγαμοι μνηῆρες· ἡ δέ γ' ἐλπὶς, οἶμαι, γ' εὖδος * * * * * Κἀξέπραξεν αὐτὸ ἶλλον ἢ σὺ, καὶ τὸ σὸν σθένος· ὗς λαβὼν, στράτευέ γ', οὔ μοι,] δὲ μωρίᾳ φρενῶν. Οὐ δ' ἄρ' ὑνετον τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέ-αι Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους, ὰ συνηναγκασμένους.*

Οὔ μοι, non mihi, non mei gratia, nulla enim mea res agitur hac expeditione. *Σῇ δὲ μωρίᾳ φρενῶν*, pro *μωρίᾳ δὲ σῶν φρενῶν* vel *σῆς φρενὸς*: vid. ad ver. 901. Codd. A. B. omittunt *γ'* post *στράτευέ*, quasi legissent *στράτευες*, pro *ἐστράτευες*: quod potest esse verum. Pro *συνιέναι* non male legere ur *μετιέναι*, *punire*, *ulcisci*. Scripsi *δ' ἄρ'* pro *γὰρ*, quia nihil probandum videtur. Phrasis *παγεὶς ὅρκος* non est Euripidi propria, si Auratus recte (quod puto) emendat Aeschylum Agam. 1 07. legendo *ὅρκον πῆγμα* pro *ὅρκος πῆμα*. Versum istum in Interpretatione Latina supplevi ex sensu, praeeunte Isocrate in Encom. Helen. p. 422. Fd. Genev. 8vo. [Valckenaerius Diatrib. Eurip. p. 224. locum sic constituit: *οὓς λαβὼν στράτευέ γ', ὅρμα· μωρίαν δ' εἴσει φρενῶν. Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους καὶ κατηναγκασμένους. Κατηναγκασμένους* Stobaei est lectio XXVIII. p. 125.]

596. *εὐνίδος τιμωρία.* Hi quatuor versus ita distinguendi sunt, et legendi, ut opinor: *καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ Πέρᾳ δίκης —— τιμωρίᾳ, Ἐμὲ δὲ —— δακρύοις, Ἄνομα δρῶντα —— ἐγεινάμην;* Vulgo plene distinguitur post *τιμωρία*, et deest

εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν σὺ, τάμ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
ΧΟ. οἵδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων
μύθων. καλῶς δ' ἔχουσι, φείδεσθαι τέκνων.
ΜΕ. αἶ, αἶ. φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην τάλας.
ΑΓ. εἰ τοὺς φίλους γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι.
ΜΕ. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς;
ΑΓ. ξυνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ ξυννοσεῖν.
ΜΕ. ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.
ΑΓ. εὖ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.
ΜΕ. οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τάδε πονεῖν ξὺν Ἑλλάδι;
ΑΓ. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα.
ΜΕ. σκήπτρῳ νυν αὐχεῖς, σὸν κασίγνητον προδούς.
ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἶμι μηχανάς τινας,
φίλους τ' ἐπ' ἄλλους. ΑΓ. ὦ Πανελλήνων ἄναξ
Ἀγάμεμνον, ἥκω παῖδά σοι τὴν σὴν ἄγων,
ἣν Ἰφιγένειαν ὠνόμαζες ἐν δόμοις.

interrog. post ἐγεινάμην, quod in Ald. Port. Steph. et Barnes. legitur ἐγείναμεν, voce Graecis incognita. Reiskius quoque mecum emendavit. Πέρα δίκης (non Παρὰ δίκην) ut Plutarch. in Sertor. p. 570. B. Sophocl. Electr. 523. pro εὖ Heathius οὐ. τὸ εὖ est *commodum*, *utilitas*: ubique occurrit. [πέρα ultimam semper habet productam. Recte, ut videtur, Reiskius, παρὰ δίκης, *commodum tuum quidem esset a justitia impetrandum*, vel *repetendum*, punitio *uxoris tuae*. Mox τιμωρίᾳ in dativo Musgravius.]

401. φρονεῖν εὖ, τάμ' ἐγώ. Lego, εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν ΣΥ, τάμ' ΕΓΩ θήσω καλῶς. vid. ver. 790. [probat Musgravius.]

404. οὐχὶ κεκτήμην τάλας; Delevi interrog. et sic postea inveni in Aldina. Ita Orest. 719. ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς. Οὐχὶ κεκτήμην maluit scribere quam οὐκ ἐκεκτήμην.

407. Ald. Port. Steph. habent συνσωφρονεῖν pro συσσωφρονεῖν. more vulgato Plutarchus De Adul. et Amic. Discrim. p. 64. C. [Vide Gatakerum M. A. p. 169.] συνσταθεύσω Aristoph. Lysistrat. 844. συνσωζειν hac Fab. 1209, Cod. A. pro συσσώζειν, et Helen. 1405, pro συσσῶσαι A. B. συνσωσαι. Herc. Fur. 833, pro ἄτεγκτος συλλαβοῦσα καρδίαν, Cod. A. ατεγκτον την λαβουσα καρδιαν, i. e. opinor, συλλαβοῦσα. συνσωφρόνησον σώφρονι, in scolio vetere, ap. Athenaeum XV, 15. p. 695. D. et συνστεφανηφόρει, ibid. [In scolio apud Athenaeum vera omnino est lectio σὺν σώφρονι σωφρόνει. Vide Bentleium ad Menand. p. 56=66. Valcken. ad Phoen. 397. p. 146.]

[407. Συσσωφρονεῖν γὰρ οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. Plutarch. p. 64. C. et ita omnino legendum. Contra σοι pro γὰρ reponendum Ion. 1543. ex Schol. ad Phoeniss. 937. *Porsonus. Ex Addendis.*]

412. σκήπτρῳ νῦν αὐχεῖς. Nuv sine Accentu, ob metrum. et ita Reiskius. "oratio magis animosa "erit si legamus αὔχει, modo im-"perandi." *Tyrwhittus.*

416. ἣν Ἰφιγένειαν ὠνόμασάς ποτ' ἐν δόμοις. Codd. A. B. C. ωνομαξαις εν δομοις, omisso ποτ'. Doricum ξ pro σ admitti non potest; neque placet Anapaestus in

μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας,
καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθείης ἰδὼν,
χρόνου παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν.
ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, Εὔρυτον πάρα
κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν,
αὐταί τε πῶλοί τ'. εἰς δὲ λειμώνων χλόην
καθεῖμεν αὐτὰς, ὡς βορᾶς γευσαίατο.
ἐγὼ δὲ πρόδρομος, σῆς παρασκευῆς χάριν,
ἥκω· πέπυσται γὰρ στρατὸς, ταχεῖα δὲ
διῆξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην.
πᾶς δ' εἰς θέαν ὅμιλος ἔρχεται δρόμῳ,
σὴν παῖδ' ὅπως ἴδωσιν. Οἱ δ' εὐδαίμονες,
ἐν πᾶσι κλεινοὶ, καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.
λέγουσι δ', Τμέναιός τις, ἢ τι πράσσεται;
ἢ πόθον ἔχων θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
ἐκόμισε παῖδα; τῶν δ' ἂν ἥκουσας τάδε,
Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα
Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε;
ἀλλ' εἶα· τἀπὶ τοῖσιδ' ἐξάρχου κανᾶ,
στεφανοῦσθε κρᾶτα. καὶ σὺ, Μενέλεως, ἄναξ,

quarta sede. Lego, *ὠνόμαζες ἐν δόμοις*.

420. *Εὔρυτον*. Nisi sit nomen proprium, mos usitatior scribendi istiusmodi composita est *εὔῤῥυτον*, ut Pollux III, 5. p. 291. *γάλα εὔῤῥυτον*, *τρόφιμον*, *ἐπίῤῥυτον*. Poëtae tamen saepe omittunt alterum ρ, ut *Σαλαμῖνος ἀμφιρύτου*, Soph. Ajac. 134. Sed metri gratia. Peritius fuisset, *μακράν γ' ἔτεινον*, ut ver. 664. *Μακράν γ' ἀπαίρεις*. pro *ἔκδημος* (ver. 419.) nonnullae Editt. prave habent *ἔκδηλος*.

422. *αὐταί τε πῶλοί τ'*. Vetus lectio est, *Αὗταί τε πῶλοι γ'*. vera scriptura videtur, *Αὗταί γε πώλοις*. Constructio, *Ἀλλ' αὗταί γε παρὰ κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν πώλοις, ὡς μακρὰν ὁδὸν ἔτεινον*. Per *αὗται*, *hae*, intellige Clytaemnestram et Iphigeniam: per *αὐτὰς*, *illas*, scil. *mulas* vel *equas*: *Ἱππείοις ἐν δίφροισι*, Iph Taur. 214. de hac re. [Musgravius *αὐταί γε πῶλοί τ'*. Mihi aliquando verum videbatur *αὐταῖσι πώλοις*, quod schema Atticis tritissimum est. Vide Schol. Aristoph. Equit. 3. ut alia omittam.]

[435. *προτελίζουσι*. Pollux III, 38. ex emend. H. Valesii ad Hesych. v. *προτέλεια*. *Ἡ δὲ πρὸ γάμου θυσία Προτέλεια—καὶ Τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο· καὶ Τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεία ἡ ζυγία· ταύτῃ γὰρ ἐν τοῖς Προτελείοις προυτέλουν αἱ κόραι, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΙ, καὶ Μοίραις*. Vide Stanleium ad Aeschyl. Agam. 65. Ruhnken. ad Timaeum in v. et cf. infra 718.]

436. *στεφανοῦσθε κρᾶτα· καὶ σὺ Μενέλεως*. Imo *στεφανοῦ τε, ut coronator*, ut *ἐξάρχου*. nam Agamemnonem Nuncius alloquitur huc usque: Menelaum in sequentibus. Supra, ver. 430. Cod. C. *πράσσε ται*. *τε*.

ὑμέναιον εὐτρέπιζε, καὶ κατὰ στέγας
λωτὸς βοάσθω, καὶ ποδῶν ἔπω κτύπος·
φῶς γὰρ τόδ' ἥκει μακάριον τῷ παρθένῳ.
ΑΓ. ἐπήνεσ'. ἀλλὰ στεῖχε δωμάτων ἔσω· 440
τὰ δ' ἄλλ', Ἰούσης τῆς τύχης, ἔστω καλῶς.
οἵ μοι, τί φῶ δύστηνος; ἔρξομαι σέθεν.
εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν;
ὑπῆλθε δαίμων, ὥστε τῶν σοφισμάτων
πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος. 445
ἡ δυσγένεια δ', ὡς ἔχει τι χρήσιμον·
καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει,
ἄνολβά χ' εἰκεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν
ἅπαντα ταῦτα. προσστάτην γε τοῦ βίου
τὸν δῆμον ἕξομεν, τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν. 450

ver. 455. ponenda est minima distinctio (non plena, ut in Editt.) post *κανᾶ*.

[440. Schol. Aristoph. Ran. 511. *παραιτούμενοι οἱ πάλαιοὶ ἔλεγον μάλιστ' ἐπαινῶ, καὶ, ἐπήνουν. Musgravius.* Vide Valckenaer. ad Phoen. 406. p. 150.]

441. *τὰ δ' ἄλλ', Ἰούσης τῆς τύχης ἔσται καλῶς.* Ambiguum esse potest, utrum *Ἰούσης καλῶς*, an *ἔσται καλῶς*. ego priorem sequor: alii forte alteram. *ἡ τύχη σταλὴ καλῶς*, Electr. 403.

442. *ἄρξομαι σέθεν.* Obvium erat et certum *ἄρξομαι πόθεν, unde incipiam?* Aeschylus *Χοηφ.* 855. *Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξομαι;* et ita Grotius.

446. *ὡς ἔχει.* Figuratius et *Ποιητικώτερον* fuisset secunda Persona, *ὡς ἔχεις*, apostrophe facta ad *Δυσγένειαν*, velut ad Personam. *ἡ Δυσγένεια* pro usitatiori *ὦ*, ut *ἡ Πρόκνη, ἔκβαινε*, apud Aristoph. *Ὄρν.* 666. Joan. viii, 10, *ἡ γυνή, ποῦ εἰσιν* etc. pro *ὦ Πρόκνη*, et *ὦ γύναι*. Sic *ὁ Θεὸς, εὐχαριστῶ σοι*, pro *ὦ Θεὲ*, Luc. xviii, 11. *Αὐτοῖς* (ver. 447.) sc. *δυσγενέσι*, petendum ex voce *δυσγένεια*.

448, 449. *ἄνολβά τ' εἰκεῖν—ἅπαντα ταῦτα.* Musgravius Lect. Euripp. II, 7. mutat sedes vocum *ἄνολβα* et *ἅπαντα*. Alii varie conjiciunt. Hae turbae ortae videntur mihi ex defectu unius Iambi: et ita Reiskio. alioquin legi posset forte *οὐ δὲ γενναίῳ φύσιν Πάντα ταῦτα· προστάτην γε* etc. *Γε* poni pro *γὰρ* et pro *γοῦν* apud Atticos, notat Priscianus lib. 18. [p. 1170. Sed nota ed. Ald. pro *γε* exhibere *ἀλλὰ*.] et Thomas in *V. Γοῦν*. Sed Plutarchus in Nicia p. 526. C. hunc locum ita citat, *προστάτην ΔΕ τοῦ βίου Τὸν ΟΓΚΟΝ ἔχομεν, τῷ Δ' ὄχλῳ δουλεύομεν*. Fieri potest ut ex memoria Plutarchus citaverit: quod saepe facit. Pro *ἅπαντα*, nonnemo conjecit *ἀπόντα*, sc. *εἶσι*, i. e. *ἄπεισι*. Mihi adhuc videtur deesse Iambus, ad hunc sensum, *nobili vero* (Opprobriosa sunt viro, et indecora) *Omnia haec.* [*ἄναντα* conjicit Lipsius ad Taciti Ann. III. 6, locum interpretatus, *Collaetantur namque iis facile licet, Et miseri fari verba, contra nobili Haud facilia ista.* Ennius ibidem citatus: *Plebs hocce regi antistat; in loco licet Lacrimare plebi, regi honeste non licet.* Pricaeus ad Epist. Timoth. I. iv. 3. "*ἅπαντα ταῦτα*, supplendum, *οὐ ῥᾳδίως ἔχει*."]

ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ,
τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖθις αἰδοῦμαι τάλας,
εἰς τὰς μεγίστας ξυμφορὰς ἀφιγμένος.
εἶεν· τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν;
πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
καὶ γάρ μ' ἀπώλεσ' ἐπὶ κακοῖς, ἃ μοι πάρος,
ἐλθοῦσ' ἄπλητος. εἰκότως δ' ἅμ' ἔσπετο
θυγατρὶ νυμφεύουσα, καὶ τὰ φίλτατα
δώσουσ', ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς.'
τήνδ' αὖ τάλαιναν παρθένον, (τί παρθένον;
Ἅιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα)
ὡς ῥᾳκτισ'. οἶμαι γάρ νιν ἱκετεῦσαι τάδε·
ὦ πάτερ, ἀποκτενεῖς με; τοιούτους γάμους
γήμειας αὐτὸς, χῶτις ἔστι σοι φίλος.
παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται
οὐ συνετὰ συνετῶς· ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.
αἰ, αἰ. τὸν Ἑλένης ὥς μ' ἀπώλεσεν γάμον
γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὃ μ' εἰργάσται τάδε.

452. *αἰδοῦμαι τάλας.* Conjici potest *οὐ δύναμαι τάλας*: et defendi, *αἰδοῦμαι.*

455. *ποῖον ὄμμα συμβαλῶ.* Hoc est quod dicit Plautus Casin. V, 3. *Quomodo meam uxorem aspiciam contra oculis?* Cod. B. *ονομα*: solita mutatione.

456. *ἃ μοι πάρα.* Non male *πάρα* pro *πάρεστι* vel *παρῆν*, ut Orest. 712. Sed Codices A. B. C. habent *πάρος*, quod nullus Scriba posuisset, si invenisset *παρα*: *praeter mala, quae habui prius* (*πάρος*), *veniens non vocata.* Sic τὰ πάρος *velim*, Helen. 1697. *τῶν πάρος νυμφευμάτων* Androm. 1231. *τὸ πάρος αἷμα μητέρος*, Orest. 1627. ubi nunc legitur *τὸ παρὸν*: *caedes matris olim perpetrata.* [Retinendam aliquando putavi Aldinam *πάρα*. os et *α* saepenumero confundi docet Porsonus ad Hec. 788.]

458. *νυμφεύουσα.* Sequitur, *καὶ δώσουσα.* forte igitur (quamquam non semper necessarium est) *νυμφεύσουσα.* vid. ad Iph. Taur. 1081.

460. (*τί παρθένον; Ἅιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα*). Ita distinguendum. Frequens loquendi genus de *morituris*, praecipue *virginibus*, apud Tragicos.

462. *ἱκετεῦσαι.* Sine *ἄν* pro *ἱκετεύσειν*: nisi ita scribendum. Ironice loquitur in *ἱκετεῦσαι.* nam sermo Iphigeniae est *κατάρα* potius quam *ἱκέτευσις.*

466. *οὐ συνετὰ συνετῶς, ἔτι.* Lego *συνετοῖς, ἔτι* etc. i. e. *non intelligibilia* nobis adultis, et alioquin *intelligentibus* ea quae audimus. et ita Piersonus ad Moerin, V. *Βοήσεται.* Max. Tyrius Dissert. XXII, 4. *συνετὰ συνετοῖς λέγων, καὶ πιστὰ πιστοῖς.* Iph. Taur. 1092. *Εὐξύνετον συνετοῖσι βοάν.* [Musgravius mavult *εὐσύνετ' ἀσυνέτως.*]

468. *γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὃς μ' εἰργάσται τάδε.* Ahjici potest *μ'*, vel legi *ὃ μ' εἰργάσται, quae res*, ut ver. 989. Citatur a Cl. Valckenaerio ad Phoeniss. 1069. *Γήμας ὁ Πριάμου παῖς, μ' ὃς εἰργάσται*— non dicit utrum e libris an ingenio.

[468. *ὃ μ'*. Optime Marklandus

ΧΟ. κἀγὼ κατώκτειρ', ὡς γυναῖκα δεῖ ξένην
ὑπὲρ τυράννων ξυμφορᾶς καταστένειν.
ΜΕ. ἄδελφε, δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν.
ΑΓ. δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος, ἄθλιος δ' ἐγώ.
ΜΕ. Πέλοπα κατόμνυμ', ὃς πατὴρ τοὐμοῦ πατρὸς,
τοῦ σοῦ τ' ἐκλήθη, τὸν τεκόντα τ' Ἀτρέα,
ἦ μὴν ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας σαφῶς,
καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ.
ἐγώ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ,
ᾤκτειρα, κἀντὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν·
καὶ τῶν παλαιῶν ἐξαφίσταμαι λόγων,
οὐκ εἰς σὲ δεινός· εἰμὶ δ' οὑπερ εἶ σὺ νῦν,
καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον,
μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν· οὐ γὰρ ἔνδικον,
σὲ μὲν στενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν·
θνήσκειν τε τοὺς σούς, τοὺς δ' ἐμοὺς ὁρᾶν φάος.
τί βούλομαι γάρ; οὐ γάμους ἐξαιρέτους
ἄλλους λάβοιμ' ἄν, εἰ γάμων ἱμείρομαι;
ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφὸν, ὃν μ' ἦκιστ' ἐχρῆν,
Ἑλένην ἕλωμαι, τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ;
ἄφρων, νέος τ' ἦν πρίν. τὸ πρᾶγμα δ' ἐγγύθεν
σκοπῶν, ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.
ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης
εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ,
ἣ τῶν ἐμῶν ἕκατι θύεσθαι γάμων
μέλλει. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα;
ἵτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.

ὅ pro ὃς, id est, τὸ γῆμαι Πάριν. Porsonus ad Hec. 13.]

475. ἦ μὴν μ' ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας. Ita Scalig. et Aldina, ut ver. 1005 prius deerat μ'. [μ', quod Aldo certissime deest, princeps, ni fallor, inseruit Barnesius.] Codd. A. B. habent ταπο. sic Fragm. Incert. p. 506. τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

480. οὐκ εἰς σε δεινός. Vel, Ὅ γ' εἰς σ' ὁ δεινὸς, *ille severus iste in te.*

482. ἀντελέσθαι. Cod. B. ἀνθελεσθαι, quemadmodum edidit Barnesius. Cyclop. 509.

489. τὰ πράγματα ferri potest; sed concinniorem Iambum facit τὸ πρᾶγμα, ut ver. 55.

[491. 2. Vide Porson. ad Med. 57.]

492. εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Forte. ἐννοούμενον, ut ver. 1374. οἷα εἰσῆλθέν μ' ἐννοουμένῳ. Graecum foret εἰσῆλθέ μοι ἐννοουμένῳ: sed mihi non liquet μ' (ver. 491) poni posse pro μοι.

495. ἵτω στρατεία. Ita recte edidit Barnesius, omnia tamen exemplaria quae vidi, habent στρατεῖά.

σὺ δ' ὄμμα παῦσαι δακρύοις τέγγων τὸ σὸν,
ἀδελφὲ, κἀμὲ παρακαλῶν εἰς δάκρυα.
εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι,
μή μοι μετέστω· σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος.
ἀλλ' εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων,
εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα
στέργων, μετέπεσον. ἀνδρὸς οὐ κακοῦ τρόποι
τοιοίδε, χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί.
Ο. γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
πρέποντα· προγόνους οὐ καταισχύνεις σέθεν.
Τ. αἰνῶ σε, Μενέλα', ὅτι παρὰ γνώμην ἐμὴν
ὑπέθηκας ὀρθῶς τοὺς λόγους, σοῦ τ' ἀξίως.
Ε. ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται,
πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπτυσα
τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.
Τ. ἀλλ' ἥκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας

98. εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων ...εστί σοι, Μή μοι μετέστω. Pu... em, μέτεστί μοι· quis enim po... t dubitare (ΕΙ μέτεστι), utrum ...aculum, Agamemnoni datum, caede filiae suae ad Agamem...nem spectaret? Dicit Menelaus: Calchantis de filia tua respon...n, ex aliqua parte Me respicit, ... nihil sit ad Me: quodcumque hac re ad Me spectabat, Tibi ...gior ac remitto. Alii forte ali... accipiant. [Eleganter Mark...dus μέτεστί μοι. Neque enim ...bitandum erat, an ad Agamem...nem spectaret vaticinium de ...ede Iphigeniae. Legerim porro, ... τοι μετέστω. Musgravius.]

502. τρόποι τοιοίδε. Codd. om...s pro Var. Lect. τροπαι τοιαιδε. ...n male. Forte melius. Inepte ...tabundum Menelaum hic indu... Euripides.

504. γενναῖ' ἔλεξας. Piersonus ...it γενναῖα λέξας, et utramque ...rtem sententiae conjungit. vid. ...r. 975.

[506. Edidi Μενέλα' pro Μενέ...ος, suadente Musgravio. Vide Porsoni Suppl. Praef. Hecub. p. xxi. Sic etiam margini ed. Basil. in Bibl. Bodl. adscriptum.]

508. τις δι' ἔρωτα γίγνεται. Anapaestus est in quarto loco, δι' ἔρῳ. vitari potest scribendo δι' ἔρον ἐγίγνετο vel ἐγίνετο. ut scriptum fuerit cum explicatione, ερωτα. ἔρον. Ne quis conjiciat, δι' ἔριδ' ἐγίγνετο. [Vide Marklandum Explic. Vett. aliquot etc. p. 251. (ed. prioris scil. qui numerus margini hujus nostrae appingitur.) "Ut vitetur "anapaestus in quarta sede, le-"gendum opinor τι interrogative, "non τις, atque hoc sententiae "magis convenit. Grotius conje-"cit legendum δι' ἔριδα, sed mi-"nime est necesse tam longe a "vulgatae scripturae vestigiis re-"cedere; nam Brodaeo assentior, "Poetam hic innuere fratrum "Thyestis et Atrei inimicitias, "quas ex amore partim, partim "vero ex ambitione ortas, nemo nescit." Heathius.]

510. ἀλλήλων πικράν. Scrib. puto ἀλλήλοιν, cum distinctione post συγγένειαν.

θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.
ΜΕ. πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν κτανεῖν;
ΑΓ. ἅπας Ἀχαιῶν ξύλλογος στρατεύματος.
ΜΕ. οὐκ, εἴ νιν εἰς Ἄργος γ' ἀποστελεῖς πάλιν.
ΑΓ. λάθοιμι τοῦτ' ἄν, ἀλλ' ἐκεῖν' οὐ λήσομεν·
ΜΕ. τὸ ποῖον; οὔτοι χρὴ λίαν ταρβεῖν ὄχλον.
ΑΓ. Κάλχας ἐρεῖ μαντεύματ' Ἀργείων στρατῷ.
ΜΕ. οὐκ, ἢν θάνῃ γε πρόσθε· τοῦτο δ' εὐμαρές.
ΑΓ. τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.
ΜΕ. κοὐδέν γ' ἄχρηστον, οὐδὲ χρήσιμον, παρόν.
ΑΓ. ἐκεῖνο δ' οὐ δέδοικας, ὅ τι μ' εἰσέρχεται;
ΜΕ. ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν λόγον;

513. τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν. Cod. B. αναγκασειε την. quasi voluisset, Πῶς; τίς σ' ἀναγκάσειε τήν γε σὴν κτανεῖν;

515. εἴ νιν. Codd. A. B. ην νιν. Bene. et hinc apparet legendum esse, ἀποστέλλῃς (vel ἀποστείλῃς) pro ἀποστελεῖς. Οὐκ ἤν, ut mox ver. 519.

Ibid. εἰς Ἄργος γ'. Hinc judicare licet de sorte harum fabularum, et quantum interpolationibus patuerint. nam Euripides, ut mihi videtur, non potuit scribere εἰς Ἄργος, neque aliud, opinor, quam εἰς οἴκους, *domum*. et inde est quod in Codd. B. omittatur γ' ante ἀποστέλλῃς vel ἀποστείλῃς. Εἰς οἴκους ut Iph. Taur. 679. Absurda est vulgata. Quare enim Aenianes, Boeotii, et Myrmidones, remitterentur ad Argos? [Koehl. monet, Menelaum fratri hic non suadere ut exercitum dimittat, sed ut filiam remittat Argos. Igitur vulgatam esse sanam. *Beck*. Musgravius exercitus dimissionem intelligit, ita locum explicans, "Argos prae aliis urbibus commemorat, quia maximae ejus hac expeditione partes erant; unde totus exercitus Argivi saepe audiunt. vide mox 518. Hesychius, Ἀργείων, Ἑλλήνων."]

516. οὐ λήσομαι Cod. B. λήσομεν. Recte. ut Iph. Taur. 1027. φύλακες, οὓς οὐ λήσομεν. alterum est *obliviscar*.

517. οὔτοι χρή. Cod. A. ουτι χρη. non male.

519. τοῦτο δ' εὐμαρές. *Hoc autem facile* est. quod satis erat Menelao, nunquam reputanti, secundum Euripidem, an *justum* vel *injustum*, *crudele* vel *secus*, esset.

521. κ' ουδέν γ' ἄχρηστον, οὐδὲ χρήσιμον, παρόν. Forte (neque poenitet conjecturae) κ' ουδέν γε χρηστὸν, οὐδὲ χρήσιμον, παρόν· *Et in nulla re commodum* (scil. genus vatum), *neque utile, cum praesens est*: itaque absentiam ejus facile pati possumus. nam Menelaus paullo ante (ver. 519.) innuerat Agamemnoni ut Calchantem occideret. οὐδὲν est κατ' οὐδὲν, ut ver. 1417. Canterus quoque conjecerat γε χρηστὸν, Heathio dissentiente.

522. οὐ δέδοικας. Ex Menelai responso legendum, οὐ δέδορκας; *nonne vides?* In Menelai etiam verbis, ver. 523. pro ὑπολάβοιμεν scribendum puto ὑπολάβοιμ' ἄν. Pro ὅ μ' εἰσέρχεται Barnesius edidit. ὅτι. sed scribendum erat, ὁὐμ' εἰσέρχεται, i. e. ὃ ἐμὲ, qualiter ο et ε concurrentes exprimuntur, ut ὁὐμὸς, ὁ ἐμὸς, τοὐμὸν, τὸ ἐμὸν, ὁὐπὶ, ὁ ἐπί. [ὅτι lectio est MSS. Parisiensium. Quare sic edidi.]

[523. ὑπολάβοιμ' ἂν edidi ex

ΑΓ. τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε.
ΜΕ. οὐκ ἔστ', Ὀδυσσεὺς ὅ τι σὲ κἀμὲ πήμανεῖ.
ΑΓ. ποικίλος ἀεὶ πέφυκε, τοῦ γ' ὄχλου μέτα.
ΜΕ. φιλοτιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κακῷ.
ΑΓ. οὔκουν δοκεῖς νιν, στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις,
λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο,
κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κἄρτα ψεύδομαι,
Ἀρτέμιδι θύσειν; ὅς, ξυναρπάσας στρατὸν,
σὲ κἄμ' ἀποκτείναντας Ἀργείους, κόρην
σφάξαι κελεύσει. κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω,
ἐλθόντες, αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις
ξυναρπάσουσι καὶ κατασκάψουσι γῆν.
τοιαῦτα τἀμὰ πήματ'. ὦ τάλας ἐγὼ,
ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.
ἦν μοι φύλαξον, Μενέλεως, ἀνὰ στρατὸν
ἐλθὼν, ὅπως ἂν μὴ Κλυταιμνήστρα τάδε
μάθῃ, πρὶν ᾇδῃ παῖδ' ἐμὴν προσθῶ λαβὼν,
ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς.
ὑμεῖς τε σιγὴν, ὦ ξέναι, φυλάσσετε.

ΧΟ. μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ, στροφή.
μετά τε σωφροσύνας μετέσχον
λέκτρων Ἀφροδίτας,
γαλανείᾳ χρησάμενοι.
μαινόμεν' οἴστρων ὅθι δὴ
δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας

conjectura Marklandi Porsono probata Supplem. Praef. p. xxxiii.]

[526. τοῦ τ' ὄχλου Reisk. et Koehl.]

[528. δοκεῖς Musgravius pro vulg. δόκει, qui et post θύσειν interrogationis notam inserit.]

[530. Vide Porsoni Supplem. Praefat. p. xxxvii.]

531. ὅς. F. οὐ, Reiskius. οἳς, Tyrwhittus.

554. ξυναρπάσουσι—γῆν. Idem est γῆν et πόλιν: Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. 115. [conf. Valckenaer. ad Phoen. 5.] Praecessit autem ξυναρπάσας στρατὸν, ver. 551. Forte, Ἀνασπάσουσι——γῆν, ut Phoeniss. 1140. μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ, sc. πόλιν. vel, Ἀναρπάσουσι, ut Helen. 757.

548. μαινόμεν' οἴστρων, ὅθι etc.] Lego hos quinque versus ita: μαινόμεθ', οἰστρῶν ὅθι δὴ Δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας Τόξ' ἐντείνει· τῶν Χαρίτων Τὸ μὲν, ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ, Τὸ δ', ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς. Μαινόμεθ', ut in isto Philemonis, Μαινόμεθα πάντες, ὁπόταν ὀργιζώμεθα. Pro ἐντείνεται, conjeci (ad Suppl. 755.) ἐντείνει, τᾶν. Ὁ

τόξ' ἐντείνεται χαρίτων·
τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ,
τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.
ἀπενέπω νιν ἀμετέρων,
Κύπρι καλλίστα, θαλάμων.
εἴη δέ μοι μετρία μὲν
χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι·
καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας,
πολλάν τ' ἀποθείμαν.
διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν, ἀντι
διάτροποι δὲ τρόποις· ὁ δ' ὀρθὸς,
ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί·
τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι,
μέγα φέρουσ' εἰς ἀρετάν.
τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία,
τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει

ante χρυσοκόμας exhibet God. B. et Heathius ex conjectura, metro flagitante. De duobus arcubus Cupidinis, *diversorum operum*, vide Ovid. Met. I, 468. seqq. Cetera explicatione non indigent. Mirum vero est quod legitur apud Athenaeum lib. XIII. a. p. 562. ubi hic locus respicitur vel citatur, quasi ex Chaeremone Tragico, non Euripide, errore, opinor, memoriae. [Marklandi conjecturam ἐντείνει τᾶν satis refutat Athenaeus, l. c. quem deinceps transcribam: Θεόφραστος δ' ἐν Ἐρωτικῷ, Χαιρήμονα, φησί, τὸν τραγικὸν λέγειν, Ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων κεράννυσθαι τρόποις, οὕτως καὶ τὸν Ἔρωτα· ὃς μετριάζων μέν ἐστιν εὔχαρις, ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ διαταράττων χαλεπώτατος. Διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος οὐ κακῶς αὐτοῦ τοῦ τὰς δυνάμεις διαιρῶν, φησί· Δίδυμα γὰρ τόξα αὐτὸν ἐντείνεσθαι χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς. Supra 548. Canterus corrigit μέλομεν οἴστρων, Musgravius γέμομεν.]

[553. ὦ Κύπρι Herma Metris p. 225.]

556. τᾶς ἀφροδίτας. V *hujusce amoris*, scil. *mode* opponitur, πολλὰν, ver. hoc non est ex totò nec Pro φέρουσ' Heathius leg σιν ver. 562. Non intel trum hujus loci. intel Μεγάλα φέρουσ' etc.

[560. ἐσθλὸν σαφές. S σαφέστατον κακὸν, Sup *Musgravius.*]

564. τό τε γὰρ etc. H pulcherrima et utilissima distinguantur et intellig quitur de *Bona Educatio* emplum *Pravae* inox Par ponit, et diras ejus rei cc tias refert: Τό τε γὰρ σοφία, Τάν τ' ἐξαλλάσσο Χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσ δέον, ἔνθα δόξα φέρει Κ ρατον βιοτᾶ. *Etenim ver sapientia, Et aliud quo Commodum, ut scilicet n spicias Officium tuum, u affert Famam non senescen* Lego σοφία in casu p

χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσορᾷν
τὸ θέον, ἔνθα δόξα φέρει
κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ.
μέγα τι θηρεύειν ἀρετὰν,
γυναιξὶ μὲν κατὰ Κύπριν
κρυπτάν· ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς
μείζω πόλιν αὔξει.
ἔμολες, ὦ Πάρις, ἦ τε σύ γε ἐπῳδός.
βουκόλος ἀργενναῖς ἐτράφης
Ἰδαίαις παρὰ μόσχοις,
βάρβαρα συρίζων Φρυγίων
αὐλῶν, Ὀλύμπου καλάμοις
μιμήματα πνέων·
εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες·
ὅτε σε κρίσις ἔμενε θεᾶν,
ἃ σ' Ἑλλάδα πέμπει,
ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν
δόμων· ὃς τᾶς Ἑλένας
ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν
ἔρωτα δέδωκας,
ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης.
ὅθεν ἔρις ἔριν Ἑλλάδα σὺν δορὶ

βιοτᾷ pro βιοτάν. Per σοφία intelligitur *bona educatio*, quam in se habere dicit *pudorem*, et *facultatem cernendi* quid oporteat facere in casibus ubi de *Honore* et *Fama* quaestio est. Δόξα est a Barnesio. [et sic nunc editum.]

569. Κύπριν κρυπτάν. Pro κρυπτάν magis appositum videretur aliquid quod exprimeret *castum*, vel tale quiddam. nam κρυπτὰ Κύπρις suspicioni obnoxia est.

571. κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς. Forte, Κόσμος ἐνὼν ὁ etc. Plato De Legg. III. καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες.

577. πλέκων. Codd. A. B. C. πνέων· quod est, opinor, ἐμπνέων καλάμοις. Pro Ὀλύμπου Heathius Οὐλύμπου, recte, credo.

[577. Ὀλύμπου. Tibicen fuit Olympus, Marsyae discipulus v. Schol. Aristoph. Equit. 9. Musgravius citat Platonem Minoe p. 567. C. Fr. 46. B. Laemar. Clement. Alex. Strom. I. p. 365. Pausan. X. 30. p. 873. Adde Platon. Io p. 144. G. Laemar. Dion. Chrysost. Or. I. init. conf. Burettum Mem. Litt. T. X. p. 274.]

[585. ὃς legendum οὗ *ubi*. *Musgravius*.]

[584. ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν ἔ. δέδωκας contra ineptam Bernardi Martini conjecturam πέπωκας Var. Lect. IV. 7 defendit Porsonus ad Med. 629. et addend.]

587. ἔρις ἔριν Ἑλλάδα. Admisi ἔριν Ἑλλάδα ex Cod. B. et Aldina.

ναυσί τ' ἄγει
ἐς Τροίας πέργαμα.

ἰὼ, ἰώ· μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι.
τὴν τοῦ βασιλέως
ἴδετ' Ἰφιγένειαν, ἄνασσαν ἐμὴν,
τὴν Τυνδαρέου τε Κλυταιμνήστραν,
ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκα-
σ', ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας.
θεοί γ' οἱ κρείσσους, οἵ τ' ὀλβοφόροι,
τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι τῶν θνατῶν.
στῶμεν Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα,
τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων
ἄπο, μὴ σφαλερῶς, ἐπὶ τὴν γαῖαν,
ἀγανῶς δὲ χεροῖν, μαλακῇ γνώμῃ,
μὴ ταρβήσῃ μοι νεωστὶ μολὸν,

592. Ἰφιγένειαν. Scrib. Ἰφιγέννειαν, cum duplici ν, quemadmodum apud Aeschylum in anapaesto circa fin. *Agamemnonis*, Ἰφιγέννειαν ἀνάξια δράσας· ubi, pariter atque hic, scribitur cum simplici ν, metro deficiente, ut et mox, eodem dramate. Quis vero nescit Poëtas, metro cogente, saepissime duplicare consonantem? [Miror virum doctissimum non vidisse priorem vocis Ἰφιγένεια syllabam produci.]

594. ἐβλαστήκασ'. Cod. A. εκβλαστηκασ'. Bene. vide Dorvill. ad Chariton. p. 576, 577. et Casaub. ad Athenaeum III, 15. p. 113.

595. εὐμήκεις — τύχας. Glossae: εὐμήκης, *procerus*. et ita Alciphron III, 67. Theocritus Idyll. XIV, 25. Lucian. Dial. Meretr. I. Sed an recte εὐμήκης τύχη, *procera fortuna?* Proximum est εὐμεγέθεις τύχας. Legi quoque forte potest, -σιν, ὑπερμήκεις θ' ἥκουσι τύχας. Sed haec, absque Codicibus, incerta sunt. [ὅσσον μήκεος ὄλβου in hexametro apud Plutarchum de Exilio, in fine. *Musgravius*. Empedocles Clement. Alex. Strom. IV. p. 569. *Porsonus*.]

597. θνατῶν. Quare non θνητῶν, cum dixerit, τὴν, et ἐμὴν, et μαλακῇ γνώμῃ? Vide sub ver. 240.

599. δεξώμεθ' ὄχων. Ald. ὄχλων: et Codd. A. B. δεξομεθ' οχλων· perperam. Constructio est, δεξώμεθα ἀπὸ ὄχων ἐπὶ γαῖαν. Attici Poëtae non utuntur ὄχλος in plurali pro *plebe*; sed ὄχλος.

600. Ita distinguendus, Ἄπο, μὴ σφαλερῶς, ἐπὶ etc. Deinde, scribendum, ἐπὶ γαῖαν, abjecto articulo. et ita Heathius. Si malis, scribi potest ἐπὶ τὴν γῆν, vel τὰν γᾶν. [Ultima v. γαῖαν certe male corripitur.]

602. μὴ ταρβήσῃ νεωστί μοι μολὸν Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμέμνονος Μὴ δὲ θ. Tria sunt menda metrica in his tribus Anapaestis. Lego, μοι νεωστὶ μολὸν Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμεμνόνιον. Μὴ δὴ θόρυβον etc. vel, Μηδὲ δὲ θόρυβον. νεωστὶ est dissyllabum, quasi fuisset μοιν γωστὶ μολόν. Duas priores conjecturas edidi, quia Euripides non aliter scribere potuit.

τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμεμνόνιον.
μὴ δὲ θόρυβον, μηδ' ἔκπληξιν
ταῖς Ἀργείαις
ξεῖναι ξείναις παρέχωμεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὄρνιθα μὲν τόδ' αἴσιον κοιούμεθα,
τὸ σόν τε χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφημίαν·
ἐλπίδα δ' ἔχω τιν', ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις
πάρειμι νυμφαγωγός. ἀλλ' ὀχημάτων
ἔξω πορεύθ' ἃς φέρω φρενὰς κόρη,
καὶ πέμπετ' εἰς μέλαθρον εὐλαβούμενοι.
σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, λεῖπε πωλικοὺς ὄχους,
ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον, ἀσθενὲς δ' ἅμα.
ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι,
δέξασθε, καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων·
κἀμοὶ χερός τις ἐνδότω στηρίγματα,
θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς.
αἳ δ' εἰς τὸ πρόσθεν στῆτε πωλικῶν ζυγῶν,
(φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικὸν)
καὶ παῖδα τόνδε, τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον,
λάζυσθ' Ὀρέστην· ἔτι γὰρ ἐστὶ νήπιος·
τέκνον, καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ;
ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς·

quidem praetulerim *μήδ' αὖ θόρυβον*.]

607. *τόνδ'*. Valckenaerius ad Hoeniss. 865. legit *τόδ'*. [et ad Herodot. p. 590. et sic edidi, pronte Musgravio.]

612. *εὐλαβούμεναι*. MSS. omnes, ad. Port. Steph. *εὐλαβούμενοι*. nties ita in his Fabulis, et ubie apud Poëtas Atticos.

615. *νεανίδαισιν ἀγκάλαις*. Codd. B. *νεανιδεσσιν*: et ita Tonpius Suidam, V. *Νεανισκεύεται*. rte, *νεάνιδες*, *νιν ἀγκάλαις ἔπι*, a litera mutata. *νιν*, *illam*, Iphiniam. Hanc quoque conjectum praecepisse video Joan. Pierium Verisimil. I, 6. Totum locum ita legi posse opinor, *Ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον· ἀσθενῆ δ' ἅμα Τρεῖς, νεάνιδες', νιν ἀγκάλαις ἔπι Δέξασθε*· ut *δέ* fuerit ex interpolatione, postquam *ἀσθενῆ* mutatum fuerat in *ἀσθενές*. Heathius quoque abjicit *δέ*. *servae* alloquitur, quas secum adduxerat. quaerendum, an hae fuerint *Μυκηναῖαι θεράπαιναι*, quas Iphigenia compellat versu 1499.

[618. *ἐκλείπω* edidit Musgravius e MS. E.]

623. *τέκνον, καθεύδεις* etc. Codices A. B. *θαλευεις*, confusis literis, vel syllaba transposita, ut forte ver. 667. *αἶσις* pro *ἔσται*.

624. *ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς*. Ferri

ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος, εἰσὸς ἐσθλὸς ὤν,
λήψει, τὸ Νηρῇδος παιδὸς ἰσόθεον γένος.
ἔξῆς πάθησο δεῦρό μου ποδὸς, τέκνον,
πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια, μαστρόπευε δέ μοι
ξέναισι ταῖσδε πλησία σταθεῖσα δός,
καὶ δεῦρο δὴ πάτερα πρόσειπε σὸν φίλον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά γ', ὀργισθῇς δὲ μὴ,
πρὸς στέρνα πατρὸς στέρνα τἀμὰ προσβαλῶ;

ΚΛ. ὦ στέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ,
ἥκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀκυσοῦσα σέθεν.

potest, et defendi; puto tamen Euripidem scripsisse ὑμεναίους ἐύτυχεῖς, quia Tragici libentius utuntur numero plurali, et quia ultimas vocum syllabas parvi habendas esse innumeris exemplis didici. Vide ad ver. 851.

[624. ἔγειρε pro ἐγείρου. Vide Porsonum ad Orest. 938. Brunck. ad eandem fabulam 296.]

626. λήψῃ, τὸ Νηρῇδος παιδὸς ἰσόθεον γένος. Haec est vetus scriptura: unde conjeceram (et sic Miltonus) τὸ Νηρέως (dissyllabum) παιδὸς, ut ver. 701. Νηρέως κόρην. Barnesius ejicit παιδὸς, et supplet τὸ τοῦ Νηρῇδος ἰσόθεον, ex conjectura Scalig. et Canteri. [Miltoni conjecturam probat etiam Musgravius. Equidem malim, nisi obstaret sequens ἰσόθεον, Λήψει, θεᾶς Νηρῇδος. Infra 819. Ὦ παῖ θεᾶς Νηρῇδος. 836. ὦ θεᾶς παῖ κουρίας Νηρηΐδος. Vide etiam Helen. 1667.]

627. ἔξῆς πάθησο δεῦρό μου ποδὸς, τέκνον, Πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια· quod vertunt, *Assideas huc ordine ad meum pedem, o filia, Juxta matrem, Iphigenia.* Quomodo *assideas*, cum statim dicatur *vicina stans*? Legendum opinor καθίστω, *sta, collocator*, a καθίσταμαι, in impr. καθίστασο, et καθίσω. Constructio est, Τέκνον Ἰφιγένεια, δεῦρο πρὸς μητέρ', καθίστω ἐξῆς ποδὸς μου. Δεῦρο *loco verbi et loco adverbii ponitur*, ut docet Priscianus p. 1170. [*loco verbi* omittit ed. Ald.] Ἐξῆς non est *ordine* (quod neque Latine dicitur de *una* aliqua re) sed usurpatur cum casu, *quasi* esset praepositio, *prope*: vide Aristoph. Ranar. 777. Cum dativo Lysistrat. 634. ut ἐφεξῆς saepe apud Pausaniam, et Strabon. lib. IX. p. 650. [καθίστω probat Musgravius.]

[629. σταθεῖσα δός. Ὦ στέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ, Ἥκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀκυσοῦσα σέθεν. ΙΦ. ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά σ', ὀργισθῇς δὲ μὴ, Πρὸς στέρνα πατρὸς στέρνα τἀμὰ προσβαλῶ; ΚΛ. ἀλλ' ὦ τέκνον – vv. 630. 635. 636. 637. utpote spurios dele Porsonus apud Dobraeum. Ex *Addendis*.]

634. οὐκ ἀκυσοῦσα. Joan. Leunclavius Not. in Xenophon. Cyrop. I. p. 6. hoc verbum semper scribi vult ἀκεισοῦσα, quando significat ἀκειθεῖν, *non obedire*, ut hoc loco. Aliter Harpocration, ex Antiphonte, Demosthene, aliis: et Noster saepe. Leunclavio assentitur Aemil. Portus, et inde multa tragicorum loca mutat. Hoc quoque loco scribit ἀκεισοῦσα: et ita Reiskius, [et Musgravius.] Vide

γὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ,
ποδραμοῦσα, προσβαλεῖν διὰ χρόνου.
οθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χρῶ· φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ
άλιστα παίδων τῶνδ', ὅσους ἐγὼ 'τέκον.
πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.
αὶ γὰρ πατήρ σε· τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.
αῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρός σ' ἐποίησας, πάτερ.
νὐκ οἶδ' ὅπως· φῶ τοῦτο, καὶ μὴ φῶ, τέκνον.
α· ὡς οὐ βλέπεις μ' εὔκηλον, ἄσμενός μ' ἰδών.
τόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.
αρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.
ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας, κοὐκ ἄλλοθι.
ἔθες νυν ὀφρὺν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
δοὺ, γέγηθ', ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν, τέκνον.

tephani Diatrib. Harpocra-Lexico subjunctam, p. 148. ugd., Bat. 1696. 4to. Ne-m mutandum. Versus 632. otest sine interrog. post ῶ.

Ἐγὼ δὲ βούλομαι etc. Pul-us hic est dialogus Aga-nis et Iphigeniae, (ab hoc d ver. 677.) in quo depin-magno artificio puellaris itas Iphigeniae, et affectus ue in patrem; et, ex altera Agamemnonis paternus in charissimam filiam, et ex conscientia facinoris gitati, et mox perpetrandi; tus occupatus animus, eo e detorquet singula fere sponsa ad Iphigeniae quae-. quod observasse, e re le-fuerit. Notabile quoque ētam, decori hoc loco ob-tissimum, cavisse, ne ullo io Agamemnon Clytaemne-exasperet.

προσβαλεῖν διὰ χρόνου. γὰρ etc. Distingui potest λεῖν· διὰ χρόνου Ποθῶ μα etc. *diu enim desideravi te.*

638. Pro χρῶ Codd. omnes χρῃ. Pro τῶνδ' mallem τῶν γ'.

644. ἄσμενός μ' ἰδών. Τεχνικῶς accipiendum videtur, et scribendum ὦ ἄσμενος, i. e. ὁ ἄσμενος ἰδών με, *tu qui modo dixisti te videre me cum voluptate*, seu *libenter*; quod Agamemnon dixerat paullo ante, ver. 641. In hoc Iambo prius μ' omittitur in Codd. A. B. Forte recte. Vix opus est ut dicam, vocales ο et α cum concurrunt, coalescere in ω, ut ὦ 'πόλλων pro ὁ 'Απόλλων in Aristoph. ὦ 'μβρακιώτης pro ὁ 'Αμβρακιώτης in Epigrammate.

646. πρὸς ἐμοῦ. Omnes Codices παρ ἐμοι. bene, ut ex responso Agamemnonis patet. vide Bacch. 502. Aristoph. Plut. 595. [Ald. καὶ μὴ 'πὶ φ. τ. Copulam delevit Barnesius.]

649. ἰδοὺ γέγηθ' ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν, τέκνον. Haec est antiqua lectio. Scribo, Ἰδοὺ, γέγηθά γ' ὡς γέγηθα, σ' ὁρῶν, τέκνον. Illustrationem meretur loquendi formula, magnae latitudinis: sed harum notarum brevitas non permittit nisi ut ponam exempla pauca locutionis. Troad. 627. Ὤλωλεν ὡς

ΙΦ. κἄπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
ΑΓ. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία.
ΙΦ. οὐκ οἶδ', ὃ φῄς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ὦ πάτερ.
ΑΓ. ξυνετὰ λέγουσα, μᾶλλον εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις.
ΙΦ. ἀξύνετα νῦν ἐροῦμεν, εἰ σέ γ' εὐφρανῶ.
ΑΓ. παπαί· τὸ σιγῆν οὐ σθένω· σὲ δ' ᾔνεσα.
ΙΦ. μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
ΑΓ. θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων, ἀλγύνομαι.
ΙΦ. ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ', ἁ 'μὲ διολέσαντ' ἔχει.
ΙΦ. ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
ΑΓ. καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δή τι, μὴ στέλλειν στρατόν.
ΙΦ. ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ᾠκίσθαι, πάτερ;
ΑΓ. οὗ μήποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
ΙΦ. μακράν γ' ἀπαίρεις, ὦ πάτερ, λιπὼν ἐμέ;
ΑΓ. ὦ θύγατερ, ἥκεις καὶ σύγ' εἰς ταυτὸν πατρί.

ὄλωλεν. Electr. 289. Ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν. et ver. 1122. δέδοικα—ὡς δέδοικα. Ejusdem generis est istud Medeae ad nuncium, ver. 1011. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας: et Sophoclis Oed. Col. 547. Εἴσ' οὗπέρ εἰσι. Si malis ponere Ἰδοὺ extra versum cum Barnesio, legi potest, Ἰδού· Γέγηθά γ' ὡς γέγηθα, σ' εἰσορῶν, τέκνον. Ver. 651. pro ἡ 'πιοῦσ' Cod. A. ηπιτυχουσ'. [649. Musgravius, ἰδοὺ, γέγηθά σ', ὡς γέγηθ', ὁρῶν, τέκνον. Legerim partim cum Barnesio, ἰδοὺ, γέγηθ' ὅπως γέγηθα, σ' εἰσορῶν, τέκνον.]

652. οὐκ οἶδ' ὅ, τι φῄς. Anapaestus est secundus pes. scribi potest ὃ φῄς: quod est οὐκ οἶδα τί λέγεις, D. Marc. xiv. 68. et ita Heathius. Deinde, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ. stabit in versu. praetulissem tamen, si cum codicibus, φίλτατ' ὦ πάτερ. [Utramque emendationem recepi.]

654. ἀσύνετα μέν γ' ἐροῦμεν. Codd. A. B. C. Ἀσυνετα νυν ερουμεν. Bene νυν. sed puto deesse γ', sive pro adverbio νῦν, sive pro enclitica νυν sumatur. Responsum hoc admirabile videtur.

657. θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων. Sic intelligi potest, *Cupio saltem: sed non habens istud* CUPERE *in mea potestate*, etc. Forte tamen verius, τὸ τελεῖν δ' οὐκ ἔχων, etc. Rom. vii. 18. τὸ γὰρ θέλειν παράκειταί μοι· τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν, οὐχ εὑρίσκω.

[659. πρόσθ' ἅ μέ. Sic recte Porsonus ad Med. 1011. Olim πρόσθεν ἅ με, qua lectione admissa, anapaestus dactylo subjungitur.]

[661. Vide Larcher. ad Herodot. III. 141. *Porsonus.*]

[662. ᾠκῆσθαι. Lege ᾠκίσθαι hic et infra 706. vide Hec. 2. Tragicus apud Stobaeum de R. N. p. 127. ἀποικεῖσθαι, sed MS. apud Valckenaer. ad Theocrit. Adon. p. 238. ἀπῳκίσθαι. Alter Tragicus ibid. χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ. *Porsonus.*]

664. μακρὰν ἀπαίρεις. Omnes Codd. Μακράν γ' ἀπαίρεις. recte. scil. ὁδόν.

665. εἰς ταυτὸν ἥκεις. Idem

ῦ· εἶθ' ἦν καλόν μοι, σοί τ', ἄγειν ξύμπλουν ἐμέ.
ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός.
ν ῥητρὶ πλεύσασ', ἢ μόνη πορεύσομαι;
ίνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς, καὶ μητέρος.
ου μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ; 670
τάδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.
εῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ.
ὄσαί με θυσίαν πρῶτα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
λὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τόγ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
σει σύ· χερνίβων γὰρ ἑστήξει πέλας. 675
ήσομεν ἆρ' ἀμφὶ βωμὸν, ὦ πάτερ, χορούς;
λῶ σε μᾶλλον, ἤ με, τοῦ μηδὲν φρονεῖν.
ίρει δὲ μελάθρων ἐντὸς, ὀφθῆναι κόραις,
κρὸν φίλημα δοῦσα, δεξιάν τ' ἐμοὶ,
λουσα θαρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον. 680

ίεις, *ventura es*: scil. ad sem. Hoc voluit ille: sed dum in ellexit. mallem σύ ι σύ θ'.

a Porsonus supplem. Praef. i. Olim εἰς ταυτὸν, ὦ θύγ' ἥκεις τῷ πατρί. Ibiendatum habes v. 667. . κ. σ. π. ut Med. 370. ἔτι νες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις.] χίτεῖς τί; καὶ σοι πλοῦς. non ita scribunt, αἰτεῖς τί, ιτεῖς; neque Latini, *posnid*, pro *quid postulas?* Ἔσται δὲ καὶ σοι πλοῦς, *ro tibi quoque navigatio, per amnem Stygium.* De navigatione vid. locum Alr. 252. et Aristoph. Lysi-06. pro σοι Cod. B. σν. ήσῃ, ambiguum est, *ubi eris patris*, vel, *ut recordeie*, qui te eam suscipere

πλεύσασ'. Forte, πλεύσουσ'. *ura*: quia de re *futura* lo-

ώνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρός. nerem, Μόνη, μονωθεῖσ', τρός. accipio ἀπὸ (non pro ἀ· eo sensu quo ap. Hoiad. X, 242. ἀπὸ μνηστῆς ἀλύχου. i. e. ἀπόθεν. et ἐκ' Ἀργείος Iliad. N, 227. quod est τηλόθεν Iliad. A, 30. quo sensu *separationis*, accipiendum forte ἀπὸ Thessal. i, 9. de poenis damnatorum.

670. ἦπου μ' ἐς ἄλλα. Codd. omnes ου που. quod non adeo frequenter occurrit in interrogatione. sic tamen Helen. 581. ubi Cod. B. ου που. et ita Idem ver. 606. 797. ubi Cod. A. habet ου που. Saepe occurrit οὔτι που interrogative, et οὐ μὴν, οὐ δή τι, οὐ δήπου', οὐ δήπου, et οὔπω Helen. 134.

671. ἔα γέ τ'· οὐ χρή τοι τάδ'. In Codd. B. C. deest τ'. mendum subest. Forte, Ἔα τά γ'· οὐ χρὴ etc. Pro τοι τάδ', non male τοιάδ', *talia*. Similis locus in altera Iphig. 927. Ἔα τὰ μητρός. [edidi τάδ' et τοιάδ', sed ne sic quidem locus usquequaque placet.]

674. Pro τόδ' σύσεβὲς Cod. B. το γ', bene, ut ap. Soph. Oed. Col. 1187.

675. ἑστήξῃ. Cod. A. ἑστηξει. quod Ἀττικώτερον est. vide erudita apud Valckenaer. ad Phoenis. 576. Ab ἑστήκω, fut. ἑστήξω et ἑστήξομαι. Vers. 676. Rectius, opinor, omittetur interrog. post χορούς, et ponctur post σκοπεῖν.

εἰ στέφου, καὶ παρῆδες, ὦ ξανθαὶ κόμαι,
ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις,
Ἑλένη τε. παύω τοὺς λόγους· ταχεῖα γὰρ
νοτὶς διοίκει μ' ὀμμάτων, ψαύσαντά σου.
ὦ δ' εἰς μέλαθρα. σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε,
Δήδας γένεθλον, εἰ κατῳκίσθην ἄγαν,
μίλλειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν.
ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μέν, ἀλλ' ὅμως
δάκνουσι τοὺς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
παῖδας παραδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ.
ΚΛ. οὐκ οἶδ' ἀσύνετός εἰμι· πείσεσθαι δέ με
καὐτὴν δοκεῖ τάδ', ὥστε μή σε νουθετεῖν,
ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην.
ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ ξυνισχάνει.
τοὔνομα μὲν οὖν παῖδ' οἷδ' ὅτῳ κατήνεσας,
γένους δὲ ποίου, χὠπόθεν, μαθεῖν θέλω.
ΑΓ. Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός.
ΚΛ. ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν ἔζευξέ τις;
ΑΓ. Ζεύς· Αἰακὸν δ' ἔφυσεν Οἰνώνης πρόμον.
ΚΛ. τοῦ δ' Αἰακοῦ παῖς τίς κατέσχε δώματα;
ΑΓ. Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην.
ΚΛ. θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεὸν λαβών;
ΑΓ. Ζεὺς ἠγγύησε, καὶ δίδωσ' ὁ κύριος.
ΚΛ. γαμεῖ δὲ ποῦ νιν; ἢ κατ' οἶδμα πόντιον;
ΑΓ. Χείρων ὑν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίου βάθρα.

685. εἰ δὲ παραιτοῦμαι τάδε, καὶ κατῳκίσθην ἄγαν. Potest distingui post παραιτοῦμαι, ut τάδε sequatur κατῳκίσθην, *si miserabiliter deploravi haec*, terminationem passivam cum significatione activa.

689. τοὺς τεκόντας, ὅταν. Vel σὸν τεκόντα γ', ὅταν etc. *patrem*, ex argumentatione, et propter με αὐτὴν ver. 691. Τοὺς τεκόντας significare potest *patrem* solum: sed vix, opinor, quando distinctio fit, ut hic, inter *patrem* et *matrem*.

694. ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχάνει. Codd. omn. συναισχάνει. Sed *mos*, una cum *tempore*, *ista cohibet*, vel *minuit*: id est, *ista tristia*, istam tristitiam. [Reduxi lectionem Aldinam. Musgravius minus recte συνισχάνει. Vide Porsonum ad Orest. 292. Mox 697. Aldus ἐγένατ'.]

[699. Οἰνώνης. Scholiastes Hom. Il. β. 562. citatus etiam a Barnesio: Αἴγιναν· νῆσον πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον μὲν Οἰνώνη, ὕστερον δὲ Αἴγινα. Musgravius.]

702. ἢ βίᾳ θεῶν. Vel θεοῦ, ut θεοῦ διδόντος. Per θεοῦ intelligit Nerea. [θεὸν legendum. θεῶν est absurdum, θεοῦ tautologum. Porsonus.]

ΚΛ. ου φασὶ Κενταύρειον ᾠκίσθαι γένος;
ΑΓ. ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμους θεοί.
ΚΛ. Θέτις δ' ἔθρεψεν, ἦ πατὴρ, Ἀχιλλέα;
ΑΓ. Χείρων· ἵν' ἦθη μὴ μάθοι κακῶν βροτῶν.
ΚΛ. φεῦ· σοφός γ' ὁ θρέψας, χὠ διδοὺς, σοφώτερος.
ΑΓ. τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσται πάσις.
ΚΛ. οὐ μεμπτός. οἰκεῖ δ' ἄστυ ποῖον Ἑλλάδος;
ΑΓ. Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν, ἐν Φθίας ὅροις.
ΚΛ. ἐκεῖσ' ἀπάξει σὴν ἐμήν τε παρθένον;
ΑΓ. κείνῳ μελήσει ταῦτα, τῷ κεκτημένῳ.
ΚΛ. ἀλλ' εὐτυχοίτην. τίνι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖ;
ΑΓ. ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος.
ΚΛ. προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ;
ΑΓ. μέλλω· 'πὶ ταύτῃ καὶ καθέσταμεν τύχῃ.
ΚΛ. κἄπειτα δαίσεις τοὺς γάμους ἐσύστερον;
ΑΓ. θύσας γε θύμαθ', ἁμ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς.
ΚΛ. ἡμεῖς δὲ θοίνην ποῦ γυναιξὶ θήσομεν;
ΑΓ. ἐνθάδε, παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις.
ΚΛ. καλῶς δ', ἀναγκαίως τε, συνενέγκαι δ' ὅμως.

[706. ᾠκίσθαι. sic Porsonus pro vulg. οἰκεῖσθαι. Mox Πηλείου Ald.]

709. ἵν' ἦθη μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν. Euripidem magis videtur κακὰ quam κακῶν, ut ἦθη χρηστὰ Menander. Plato De Legg. II. ἁμαρτών τε γάρ τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιτο, ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος. Infra ver. 716. recte Portus εὐτυχοίτην, Optantis.

[709. μάθοι pro vulg. μάθῃ ex Musgravii emendatione reposi tum.]

[717. εὐτυχὴς—κύκλος. Malim ἐντελὴς—κύκλος, *integer* sive *plenus orbis*. Sic Pelei et Thetidis nuptias plenilunio celebrari jubet Themis apud Pindarum Isthm. ult. *Musgravius*.]

719. μέλλω γ'· ἐπὶ ταύτῃ. Forte, μέλλω. 'πὶ ταύτῃ. ita infra 815 μένω 'πὶ λεπταῖς. Eadem inscitia Electr. 856. Κάρα 'πίδείξων etc. Vulg. Κάρα γ' ἐπιδείξων. nescivit interpolator ultimam in Κάρα longam esse. Heathius quoque conjecerat, Μέλλω 'πὶ: et ita habent Codd. A. B. Vers. 722. pro θήσομεν Cod. A. θυσομεν. [Recte μέλλω 'πὶ ταύτῃ. Vulgatum male citat J. Taylorus de Jur. Civ. art. MARRIAGE, p. 275. ed. tert. An. 1760. *Porsonus*.]

[721. ἅπερ μ' ἐχρῆν. Lege 'ἁμ' ἐχρῆν, vel 'ἁμὲ χρή. *Porsonus*.]

724. καλῶς δ', ἀναγκαίως τε, συνενέγκαι δ' ὅμως. Scribendum forte κακῶς *incommode*, ut ap. Xenophont. K. Ἀναβ. lib. IV. κακῶς σκηνοῦντες, et Plutarch. Camill. p. 143. E. οὐ καλῶς, ἀλλ' ἀναγκαίως ὑπομένοντες. scripsi συντενέγκαι δ' ὅμως, *prosit tamen!* quae videtur formula fuisse. Demosth. Philippic. III. ad fin. Aristoph. Acharn. 251. Plutarch. Agid. et Cleom. p. 803. D. μόνον, ἔφη, συνενέγκαι ταῦτα τῇ Σπάρτῃ· *tantum, inquit, prosint haec Spartae!* [κακῶς, ἀναγκαίως δὲ Heathius. φαύλως, ἀναξίως τε Musgravius.]

ΑΓ. εἶσθ' οὖν ὃ δρᾶτον, ἢ μάτην; πείθοῦ δέ μοι.
ΚΛ. τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι 'κ εἴθεν.
ΑΓ. ἡμεῖς μὲν ἐνθάδ', οὕνεκ' ἦλθ' ὁ νυμφίος —
ΚΛ. μητρός τι μικρὸς ἀφίκετ' ἢ σὲ δεῖ χρεών;
ΑΓ. ἐκδέξεσθαι σὴν παῖδα Δαναΐδαις μέτα.
ΚΛ. ἡμᾶς δὲ ποῦ χρὴ τυνδαρῖτα συμμένειν;
ΑΓ. χώρει πρὸς Ἄργος, παρθένους τε τιμάσει.
ΚΛ. λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνατρέφει φίλην;
ΑΓ. ἐγὼ παρέξω φῶς, ἃ νυμφίους πρέπει.
ΚΛ. οὐχ ὁ νόμος οὗτος, καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἠγῇ τάδε.
ΑΓ. οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐκμαλίσσεσθαι στρατοῦ.
ΚΛ. καλὸν τιμοῦσαν τἀμά γ' ἐνδοῦναι τέκνα.

726. *πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι εἴθεν.* Ne quem posthac turbet constructio istorum, *εἴθισμαι εἴθεν*, vel *πείθεσθαι εἴθεν*, sciendum est, in Codd. A. B. extare *εἰθισμ' ἐκ εἴθεν*, id est, *a te assuefacta fui obtemperare:* pro more facis *si cogis* me ad obedientiam praestandam. Cum acerbitate aliqua haec loquitur Clytaemnestra. *Ἐκ* pro *ὑπὸ*, ut *ἐκ εἴθεν θανεῖν*, Sophocl. Elect. 681. Sic Iph. Taur. 552. quod est *ἐκ γυναικὸς σφαγεῖς*, versu 704. ejusd. dramatis est *ὑπὸ γυναικός*. [Recte ex MSS. inseruit *ἐκ* Marklandus, rectius facturus si excudi curasset *εἰθισμαι 'κ εἴθεν*. In constructione vero expedienda hallucinatur vir doctissimus. Jungenda sunt non *εἰθισμαι ἐκ εἴθεν* sed *πείθεσθαι ἐκ εἴθεν*. Sophocl. Electr. 411. *ΕΚ ΤΟΥ φίλων ΠΕΙΣΘΕΙΣΑ.* Verbum *πείθεσθαι* quidem cum genitivo occurrit apud Herodot. I. 126. Sed locus mihi suspectus est. Nihil ad rem faciunt exempla ab Abreschio et Wesselingio allata. Nam *λεγόντων* in Platonis, *καλοῦντος* in Xenophontis loco genitivi sunt absoluti. *Porsonus.*]

728. *ἃ 'ν με δρᾶν χρεών*; Parum Graece *ἂν* isto loco. Codd. A. B. *ἃ με δρᾶν χρεων*; Bene, si scribas *ἃ μὲ* etc. ut Aristoph. Equit. ver. 26. ubi notatur, "sumtum esse "verum ex quadam Tragoedia "Euripidis quae non extat." Imo extat: est enim ver. 548. Hippolyti ed. Oxon. (in Barn. 545.) *φεῦ· Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἃ 'μ' ἐχρῆν λέγειν*; ut ex MSS. ibi bene editur. *ἃ* producitur propter coalitionem cum sequente *ε* in *ἐμέ*. Nescivit hoc interpolator, qui infersit *ἄν*, vid. ver. 522. [*ὧν με δρᾶν* conj. Reiskius.]

734. *καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.* Scribi potest, ut vitetur Anapaestus, *καὶ σὺ φαῦλ'* etc. et ita Heathius. Codd. A. B. hic omittunt *καὶ*: debuerant potius omittere *δὲ*: quod fecit Valckenaerius ad Phoeniss. 808. Prp *ἡγῇ* legendum videtur *ἡγοῦ*, *judica, existima*, i. e. *judicare, existimare debes:* ut sit potius admonitio quam affirmatio: non enim apparet Agamemnonem ita existimasse. sic *ἡγοῦ* Med. 454. *existimare debes:* *εὐλαβοῦ*, *timere debes*, Orest. 791. *εὔχου*, *precari debes*, Iph. Taur. 336. *φοβοῦ*, *metuere debes*, Rom. xiii, 4. [Lege *κἂν σὺ φαῦλ' ἡγῇ τάδε. etiamsi Tu haec nihili facias. Musgravius.*]

736. *τἀμά γ' ἐνδοῦναι τέκνα.* Vel, *μ' ἐνδοῦναι τέκνα.* Andromach. 677. *Οὔκουν δίκαιον τοῖς ἐμοῖς ἔμ' ὠφελεῖν*; ita Stobaeus Tit. LXXII. Vulgo, *Οὐκοῦν*, et *ἐπωφελεῖν*: et *γ' ἐμοῖς*, quod tamen praetulerim.

Γ. καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας.
Α. ὀχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται καλῶς.
Γ. πιθοῦ. ΚΛ. μὰ τὴν ἄνασσαν, Ἀργείαν θεάν.
ἐλθὼν δὲ, τάξω πρᾶσσε, τὰν δόμοις δ' ἐγὼ,
ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.
Γ. οἴμοι. μάτην ἦξ', ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην,
ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.
σοφίζομαι δὲ, κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις
τέχνας πορίζω, πανταχῇ νικώμενος.
ὅμως δὲ σὸν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ,
τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχὲς,
ἐξιστορήσαν εἶμι, μόχθον Ἑλλάδος.
χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν
γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.

Ο. ἦξει δὴ Σιμόεντα, καὶ στροφή.
δίνας ἀργυροειδεῖς,
ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς,
ἀνά τε ναυσὶν, καὶ ξὺν ὅπλοις
Ἴλιον, ἐς τὸ Τροίας
Φοιβήϊον δάπεδον·
τὰν Κασάνδραν ἵν' ἀκούω
φίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους,
χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας
κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ
μαντόσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι.

740. ἐλθὼν *ΔΕ* τάξω. Forte, ἐλθὼν *ΣΓ* τάξω πρᾶσσε, τὰν δόμοις δ' *ΕΓΩ*. Vide Aeschyl. Sept. Theb. 206, 207. et supra ver. 401. τὸ δὲ Codd. A. C. γε.

755. ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς. Ἑλλάνων στρατιᾶς ἄγυρις, vel ἄγυρις στρατιᾶς. vide Antistrophen. Scribendum putavi ἄγυρι; cum articulo.] [Nos ἄγυρις restituimus. Fallitur Gaisfordus. *ED. LPS.*]

[754. ἀνὰ ναυσίν. Dorice pro ἐν ναυσίν. Gregorius Corinth. de Dial. Dor. XVIII. τὴν ἀνὰ, ἀντὶ τῆς σὺν λαμβάνουσιν. Ὅμηρος, νηΐφι ἀνὰ σκήπτρῳ. Καὶ Πίνδαρος, Χρυσείαις ἀν' ἵπποις. Commode ibi citat Koënius, Vir Doctissimus, Nostri Electr. 466. *Musgravius.*]

755. Ἴλιον, ἐς τό. Distingni potest, Ἴλιον ἐς, τὸ Τροίας etc. ver. 754. pro ναυσὶν, Codd. A. B. ναυσι. et ver. 757. Κασανδραν Cod. C.

761. μαντόσυνοι – ἀνάγκαι. Lego, Μαντόσυνοι: *fatidicae necessitates.* Virgilius dixisset, *afflata est numine quando Jam propiore Dei.* sic λόχιοι ἀνάγκαι, Bacch. 90. et θεσπέσυνοι ἀνάγκαι, Aeschyl. Pers. 519. Confirmant hanc conjecturam Codices A. B. C. et alii, nisi fallor, ita emendarunt ante me: non me-

ἐκ Πριάμου κομίσαι θέ
εἰς γᾶν Ἑλλάδα, δοριπε
ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχα
Πέργαμον δὲ, Φρυγῶν
λαΐνους περὶ πύργου
κυκλώσας Ἄρει φοινί
λαιμοτόμους κεφαλὰ
σπάσας, πόλισμα Τροί
πέρσας κατάκρας πόλι
θῆσει κόρας πολυκλαύσ
δάμαρτά τε Πριάμου
ἁ δὲ Διὸς Ἑλένα
κόρα, πολύκλαυτος ἐσεῖ
πόσιν προλιποῦσα.
μήτ' ἐμοὶ,
μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκ

mini ubi. Ver. 765. pro εὐπόροισι iidem ενπρωροις. Ver. 768. omittit ἐν Cod. A. Barnesius edidit εἰν. Ver. 774. Codd. A. B. λαιν$^{αι}_{ους}$. volunt, opinor, λαϊνέους.

[765. εὐπρώροισι πλάταις. Ita ambo MSS. et P. Dicitur autem

τόμους (v
λαιμοτομο
siva notic
Iph. Taur
778. πό
sed praev
kio: qui (
cat πάλιν
prius Tro

ἐλπὶς ἅδε ποτ' ἔλθοι,
οἵαν αἱ πολύχρυσοι Λυ-
δαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι
στήσουσι, παρ' ἱστοῖς μυ-
θεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας·
τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας,
ἔρυμα δακρυόεντ' ἀνύσας

ἐλπὶς ἅδε ποτ' ἔλθοι, Οἵαν
υγῶν ἄλοχοι Στήσουσι, etc.
dramate non est hoc diffi-
locus per septem versus.
tione ejus quam breviter
defungar. Ἐλπὶς non so-
gnificat *spes*, sed etiam *ex-*
o, utriusque generis, sive
ive *mali*. si *malum* sit quod
atur, ἐλπὶς significat *metus*:
exempla multa sunt. vide
357. Sophocl. Trachin. 968.
. Tyrannicid. p. 694. ed.
τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίς.
ς τοῦ ἀπολέσθαι, *exspecta-*
l *metus pereundi*, Josephus
d. II. 15. p. 89. ed. Hudson.
le Legg. I. Quod de nomi-
m de verbo ἐλπίζω dictum
Priscian. lib. 18. p. 1179.
ch. et Barnes. ad Supplic.
τὶς itaque hoc loco sit *me-*

tur: Οἵαν (ἐλπίδα) Φρυ-
χοι στήσουσι, *qualem* (me-
xores Phrygum instituent,
uent. quemadmodum supra
. στήσομεν χοροὺς est χο-
ν *saltabimus*: ἔστασεν ἰα-
. 1039.) est ἰάχησε, *vocife-*
t; στῆσαι κραυγὴν (Orest.
d. Barn.) est κραυγάσαι,
; ita στήσουσιν ἐλπίδα, *in-*
metum, id est *metuent*. [Le-
σχήσουσι. Sic in Bacchis
ιστον σχήσουσι. Ἐλπὶς au-
satis notum est, apud Ve-
o exspectatione futuri, si-
sive mali, ἀδιαφόρως po-
Tyrwhittus.]

πολύχρυσοι, ut Bacch.
et saepissime: nempe ob
nenta e Tmolo monte a
actolo deferri solita, Herodot. I, 93. et Strabo lib. XIII. p. 928. *Lydae* vero hic memorantur, quia *Lydia* erat sub imperio *Priami*. Lucian. in Dear. Judic. p. 224.

Jam itaque hoc optat Chorus: Neque mihi, neque liberorum meorum liberis unquam eveniat talis *metus*, qualem Lydae et Phrygum uxores metuent, dum captivae et servae telam texentes, inter se colloquentur et deflebunt haec quae sequuntur, Τίς ἄρα, etc.

789. μυθεῦσαι. Pro μυθοῦσαι. Haec scriptura, si sana sit, probat in usu fuisse simplex verbum μυθέω, quod non nisi in compositis nunc agnoscitur. μυθεύω centies occurrit in Euripide.

791. τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας, Ἔρυμα δακρυόεντ' ἀκούσας etc. Haec non possunt intelligi. Pro ἀκούσας Codices A. B. C. ανυσας Lego, Τίς ἄρα μὴ οὐ πλοκάμους κόμας, Ῥεύματα δακρυόεντ' ἀνύσας, Πατρίδος οὐλομένα, ἀπολωτιεῖ, Διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον; *Quis non cincinnos comae, Effusis lacrymis, Evellet, patria pereunte Propter* (vel *per*) *te* (O Helena) *filiam cygni longum-collum-habentis!* Μὴ οὐ est monosyllabum; in interrogatione, ut hic, Troas. 792. Sophocl. Ajac. 545. Vera ejus elisio est Μὴ ὐ πλοκάμους: unde ex sono factum μ' εὐπλοκάμους. nam μ' οὐ est με οὐ: et η non potest ibi elidi. Callimachus Lavacr. Pallad. ver. 52. φράζεο μ' οὐκ ἐθέλων τὴν βασίλειαν ἴδῃς. ita editur, pro μὴ ὐκ ἐθέλων.

Πλοκάμους κόμας (Dor. pro κόμης) ut πλοκάμους τριχὸς ver. 1438. πλόκαμος τριχὸς Aeschyl. Sept.

πατρίδος οὐλομένας, ἀπολωτιεῖ,
διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον;
εἰ δὴ φάτις ἔτυμος,
ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθι πταμένῳ,
Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας·
εἴτ' ἐν δέλτοις Πιερίσι
μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους
ἤνεγκαν, παρὰ καιρὸν, ἄλλως.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ὁ στρατηλάτης;
τίς ἂν φράσειε πρόσπολων, τὸν Πηλέως
ζητοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;

Theb. 570. βοοτρύχους κόμης Helen. 1240. πλόκαμον κόμης Electr. 1071.

Ῥεύματα δακρυόεντ' ἀνύσαι, *fluxus lacrymosos efficere*, vel *elicere*, est *lacrymari*: quod effertur per νάματα ὅσσων ἐξανύειν vel ἐξανύτειν Herc. Fur. 625. Sic αἷμα ἐξανύειν vel ἐξανύτειν, *elicere*, Iph. Taur. 1460. κατανύειν Orest. 89. Ῥεύματα δακρυόεντα sunt πηγαὶ δακρύων Sophocl. Antig. 814. et ῥήγματα δακρύων νάματα Trachin. 956. Apposite Aeschylus Prometh. 398. Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων Ῥαδινῶν λιβομένα ῥέος Νοτίοις ἴσαγμα πηγαῖς. ubi Schol. ῥέος· ῥεῦμα. Versus autem Euripidis, Ῥεύματα etc. est Dactylicus ἐφθημιμερής. Virgilius dixisset, *Quis talia fando Temperet a lacrymis?* Haec in contextum tuto admitti potuissent, opinor.

Διά σε τὰν κύκνου γόνον, est, διά σε, ὦ κύκνου γόνε, ut ver. 856, εἰ τὸν Θεᾶς παῖδα, pro, σὲ, ὦ Θεᾶς παῖ, et innumera talia. Synchysis in compositione verborum, in hunc ordinem redigenda est, Τίς ἔφυ μὴ οὐ ἀκολωτιεῖ πλόκαμον κόμης, ἀνύσας ῥεύματα δακρυόεντα, πατρίδος οὐλομένης διά σε, τὰν γόνου κύκνου δολιχαύχενος; διά σε hic sumi potest pro genitivo διά σου. Absque τῷ Codicum ἀνύσας pro ἀκούσας, hic locus nunquam restitui potuisset. cetera non adeo difficilia erant. Melius forte distingueretur, Διά σε τὰν κύκνου | Δολιχαύχενος γόνον. ut prior versus Trochaïci, posterior Iambici, pars esset.

795. εἰ δὴ φάτις. Legi potest cum Reiskio, Εἴθ' ἦ φάτις, propter sequens, Εἴτ' ἐν δέλτοις.

796. ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ. Vel sine elisione, ὄρνιθι πταμένῳ, (si hae voces recte habent, neque scribendum ὄρνιθος πταμένου) ut Bacch. 90. πταμένας βροντᾶς. Verbum ἵπταμαι improbat Magister. vid. Graev. ad Lucian. Soloecist. p. 752. Pro ἔτυχε God. A. στυγὸς: B. στυγεν. Utrumvis bene, si sit anapaesticus. ἀλλάχθη pro ἠλλάχθη, omisso augmento. Versus, Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη etc. Pars Trochaïci.

[796. ὄρνιθι πταμένῳ. Hactenus recte Marklandus. Legendum praeterea existimat Porsonus ad Med. 1. ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Supplendum μιγεῖσα ducerat Scaliger ad Catullum p. 51. ed. 1607.]

οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πέλας·
οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν ὄντες ἄζυγες γάμων,
οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες, ἐνθάδε
θάσσουσ' ἐπ' ἀκτάς· οἱ δ' ἔχοντες εὐνίδας,
ἄπαιδες· οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως
τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν.
τοὐμὸν μὲν οὖν δίκαιον, ἐμὲ λέγειν χρεών·
ἄλλος δ' ὁ χρήζων, αὐτὸς ὑπὲρ αὐτοῦ φράσει.
γῆν γὰρ λιπὼν Φάρσαλον, ἡδὲ Πηλέα,
μένω 'πὶ λεπταῖς ταῖσδέ γ' Εὐρίπου πνοαῖς,
Μυρμιδόνας ἴσχων, οἳ μ' ἀεὶ προσκείμενοι
λέγουσ', Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν; ποῖον χρόνον
ἴτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον στόλου;

804. *μένομεν Εὐρίπου πύλας*. In arg. Barnes. *πύλαις* vel *πέλας*. ic ultimum sine dubio verum t. *μένομεν πύλας* non puto esse raecum.

807. *Θάσσουσ' ἐπ' ἀκτάς*. Hecub. . *Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς*. Recte *ἐπ' ταῖς*, *in littore*: *ἐπ' ἀκτὰς*, *ad tus*. Iph. Taur. 272. *Εἶτ' οὖν ἐπ' ταῖς Θάσσετον*. Helen. 745. *Μέ- ν ἐπ' ἀκταῖς*. Potuit quoque ibere *ἐπ' ἀκτῆς*.

809. *Ἑλλάδι γ'*, *οὐκ ἄνευ Θεῶν*. spaestus pro quarto pede. Scaer, *Ἑλλάδ' οὐκ ἄνευ Θεῶν*. vultam tuetur Barnesius. Cod. B. ittit *οὖν* ver. 810.

809. *Ἑλλάδ' οὐκ*. Ita Porsonus ppl. Praef. p. xxii. cum Scalito.]

812. *γῆν γὰρ λιπὼν Φάρσαλον*, Πηλέα. Codd. omnes *Φαρσα-ν*, ut *γῆς Φαρσαλίας* Andromach. , et sensu eodem, *πόλεως Φαρ- λίας* ibid. ver. 16. *Φάρσαλος* quoe appellari potuit *γῆ*, ut *Ἐλευ-* vocatur *χθὼν* Supplic. ver. 1. *πόλις*. Ex hoc autem loco, et ltis aliis, patet, vocem *ἡδὲ*, *et*, e bene Atticam. [Contra Valcnaerium disputat Phoen. 1685. de Porson. Hec. 527. Med. 1703.] est unius syllabae in pronuntione, quasi esset *γὸν*.

[812. *Φάρσαλον* reduxi ex monitu Porsoni Suppl. Praef. p. xxii.]

813. *λεπταῖς — Εὐρίπου πνοαῖς*. Plura dici possent pro *ῥοαῖς*, si cum Codicibus: nam tentoria Myrmidonum fixa erant *Εὐρίπου πύλας*. Hae *λεπταὶ Εὐρίπου ῥοαὶ* vocantur *λεπτὸς Εὐρίπου πλόος* apud Strabon. lib. i. p. 104. ex Ione Chio. Credo Euripidem scripsisse *ῥοαῖς*, alterum esse ab interpolatore qui meminerat *πνοὰς* a Graecis hoc tempore exspectari. Si legatur *πνοαῖς*, verti potest *ἐπὶ cum*, ut ver. 656. *μένε ἐπὶ τίνοις*, *mane cum liberis*.

814. *οἳ μ' ἀεὶ προσκείμενοι Λέγουσ'*. Mallem *Οἵ γ' ἀεὶ* (vel *οἵδ'*, i. e. *οἵ*): nam *μ'* non potest, in Tragico, opinor, denotare *μοι*: et *προσκείμενοί με*, vel *λέγουσί με*, pro *μοι*, non videtur hic esse Graecum. Dicam mox de *με* et *μοι*. Parum differentiae est inter *μ* et *γ* in libris scriptis. [*μ'* elisio *τοῦ με* pro *μοι*. Vide Porsonum ad Phoen. 1230.]

816. *πρὸς Ἴλιον στόλον*; Codd. omnes *Πι^ον. ον.* Forte, *πρὸς Ἴλιον στόλον*: ut constructio sit, *ποῖον χρόνον στόλον πρὸς Ἴλιον χρὴ ἡμᾶς ἔτι ἐκμετρῆσαι*; Sophocles Philoct. 249. *κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου*. noster infra, ver. 965. Duo

δρᾶ γ', εἴ τι δράσεις, ἢ "παγ' οἴκαδε στρατὸν,
τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα.
ΚΛ. ὦ παῖ θεᾶς Νηρῇδος, ἔνδοθεν λόγων
τῶν σῶν ἀκούσασ', ἐξέβην πρὸ δωμάτων.
ΑΧ. ὦ πότνι' αἰδώς, τήνδε τίνα λεύσσω ποτὲ
γυναῖκα, μορφὴν εὐπρεπῆ κεκτημένην;
ΚΛ. οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν, οὓς μὴ πάρος
κατεῖδες· αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.
ΑΧ. τίς δ' εἶ; τί δ' ἦλθες Δαναϊδῶν εἰς ξύλλογον,
γυνὴ πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένους;
ΚΛ. Λήδας μέν εἰμι παῖς· Κλυταιμνήστρα δέ μοι
ὄνομα· πόσις δέ μοι 'στὶν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ΑΧ. καλῶς ἔλεξας ἐν βραχεῖ τὰ καίρια.
αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.
ΚΛ. μεῖνον· τί φεύγεις; δεξιάν γ' ἐμῇ χερὶ
ξύναψον, ἀρχὴν μακαρίαν νυμφευμάτων.
ΑΧ. τί φῄς; ἐγώ σοι δεξιάν; αἰδοίμεθ' ἄν

substantiva ὁμοιοτέλευτα raro conjungit Euripides.

818. μὴ μένων μελλήματα. Ald. et Steph. μελήματα. Perperam. Aeschines adv. Ctesiph. p. 592. ed. Taylor. οὐδὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα. Et ita Portus, et Codices A. B.

824. αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν. Codd. A. B. G. habent, ὁτι προσεβης αν το σωφρονειν. Quae lectio videtur partim vera, partim interpolata. Vera forte est, αἰνῶ δ' ὃ προσέβης τὸ σωφρονεῖν· *laudo autem pudorem istum cui accedis*, vel *accessisti*. ὃ προσέβης, pro, πρὸς ὃ ἔβης, *quo tendis*, cui te adjungis, vel adjunxisti, Aor. 2. verbi προσβαίνω: Androm. 990. Interpolata videtur ὅτι ad supplendam mensuram versus ab aliquo qui legebat σέβεις: ἄν vero additum a putante προσεβης esse modi subjunctivi, a πρὸ et σέβω. Si legatur ὃ προσέβεις, quod multis placebit, verti potest, *quem* (pudorem) *praefatu tuo colis*: quia ille, primo Clytaemnestrae intuitu, dixerat, ὦ πότνι' αἰδώς, *o Pudor venerande*. Τὸ σωφρονεῖν pro τὴν σωφροσύνην.

828. μοι 'στίν. Ita scribitur μοί ἐστιν in tragicorum Iambis: non μ' ἐστὶν, quod foret μέ ἐστιν. Sophocles Philoct. 826. Ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοὶ 'στὶ σοῦ μολεῖν ἄτερ. Ajac. 1247. Δῆλος δέ μοι 'στὶ σαιὸν ἐκλύσων στόμα. non Δῆλος δέ μ' ἐστί. Diphthongus αι finalis apud tragicos saepe eliditur: non statim occurrit exemplum τοῦ αι. [Equidem usitatius credo μοὔστιν. Conf. Gregorium de Dialectis cum Koënii nota p. 64.]

831. δεινόν· τί φεύγεις; Lego, Μεῖνον· τί φεύγεις; Sic ver. 855. et Phoeniss. 904. Μεῖνον· τί φεύγεις; et Helen. 555. Μεῖνον· τί φεύγεις; et sic correxerat Valckenaerius ad locum Phoeniss. adducto etiam isto ex Helena. Deinde mallem, δεξιάν τ' ἐμῇ χερὶ Σύναψον, ἀρχὴν μακαρίων νυμφευμάτων: pro γ' ἐμῇ, et μακαρίαν, sic ἐσθλοῖσιν γάμοις ver. 609. καλοῖσιν ὑμεναίοισιν, Orest. 1215.

833. αἰδοίμεθ' ἄν Ἀγαμέμνον',

Ἀγαμέμνον', εἰ ψαύοιμεν, ὧν μή μοι θέμις.
ΚΛ. θέμις μάλιστα, τὴν ἐμὴν ἐπεὶ γαμεῖς
παῖδ', ὦ θεᾶς παῖ ποντίας Νηρηΐδος.
ΑΧ. ποίους γάμους φῄς; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι·
εἰ μή τι παρανοοῦσα, καινουργεῖς λόγον.
ΚΛ. πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδεῖσθαι φίλους
καινοὺς ὁρῶσι, καὶ γάμου μεμνημένους.
ΑΧ. οὐ πώποτ' ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, γύναι,
οὐδ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἦλθέ μοι λόγος γάμων.
ΚΛ. τί δῆτ' ἂν εἴη; σὺ πάλιν αὖ λόγους ἐμοὺς
θαύμαζ'· ἐμοὶ γὰρ θαύματ' ἐστὶ τὰ παρὰ σοῦ.
ΑΧ. εἴκαζε·. κοινόν ἐστιν εἰκάζειν τάδε,
ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
ΚΛ. ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά· μνηστεύω γάμους
οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασιν· αἰδοῦμαι τάδε.
ΑΧ. ἴσως ἐκερτόμησε κἀμὲ καὶ σέ τις.
ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ, καὶ φαύλως φέρε.

εἰ. Codd. A. B. αἰδοιμεθ' αν. unde ita edidi, ut prius conjeceram.

854. εἰ ψαύοιμεν, ὧν. Cod. C. εἰ ψαυοιμεν αν ὧν hoc est, εἰ ψαύοιμ' ἂν ὧν. Electra 223. μὴ ψαῦ', ὃν οὐ μὴ φανέιν χρεών.

Deinde, versu 835. distingui potest, Θέμις· μάλιστα τὴν ἐμὴν etc. *Imo licet: praecipue cum ducturus sis meam filiam.* Vulgo, Θέμις μάλιστα, τὴν etc. γαμεῖς. i. e. γαμήσεις. *ducturus es.*

837. ποίους γάμους ἔφησθ'; Barnesius mutavit ἔφησθ' in φῄς. sed magis probabile videtur ut scriba mutaret Ποῖον γάμον in Ποίους γάμους, quam φῄς in ἔφησθα. [Marklandi emendationem probavit Musgravius. Mihi verior visa est Barnesiana.]

838. εἰ μή τι παρανοοῦσα. Opinor περινοοῦσα, *Nisi quid vafri mente agitans*, nisi quid comminiscens. Vix enim quisquam tam inurbane reginam alloquutus fuisset, ut eam παρανοίας (*dementiae*) insimularet. Hesychius: Περίνοια· μηχανὴ, τέχνη. vide Budaeum Comment. Gr. Ling. p. 422. Ver. 840. Ald. et Codd. A. B. habent μεμνημενοις. Vulgatam μεμνημένους veriorem puto.

846. ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα. Achilles, mirans quid sibi vellet haec historia de nuptijs suis, dicit Clytaemnestrae, aeque ac ille miranti, Εἴκαζε· κοινόν ἐστιν εἰκάζειν τάδε, Ἄμφω γὰρ ἐψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως. *Conjecta: ad utrumque nostrum spectat conjectare de hac re, Uterque enim forte decepti fuimus logis*, seu, *verbis inanibus.* Vulgo plene distinguitur post Εἴκαζε et post τάδε: et legitur οὐ ψευδόμεθα pro ἐψευδόμεθα.

[848. ὡς εἴξασιν. Hujus temporis, quod ex Analogiae legibus non formatur, duo exempla praebet Aristophanes; unum Nub. 540. εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς θεαὶ τοῖς εἴξασι γυναιξίν. Alterum Av. 94. οἱ δώδεκα θεοὶ Εἴξασιν ἐπιτρίψαι σέ. Utrumque locum indicaverat Barnesius. *Musgravius.*]

ΚΛ. χαῖρ'· σοὶ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασιν σ' ἰδεῖν πάρα,
ψευδὴς γενομένην, καὶ πατρὸς ἄνδιξα.
ΑΧ. καί σοι τόδ' ἐστὶν ἐξ ἴσου, πόσιν δὲ σὸν
στείχω μαντεύσων τοῦδε θυμάτων ἔσω.
ΠΡ. ὦ ξέν', Ἀτρεῖδαι γὰρ οὐδέλεον, μάτην
τὸν θεᾶς γεγῶτα παῖδα, καὶ σὺ τὴν Λήδας κόρην
ΑΧ. τίς ὁ καλῶν, πύλας προσοίξας; ὡς τανυσφυρωμένα
ΠΡ. δοῦλος. οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ νύμφη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.
ΑΧ. τίνος; ἐμὸς μὲν οὐχί· χωρὶς τοῦδε τἀμὰ πράγματ' ἦν.
ΠΡ. τῆσδε τῆς πάροιθεν οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός.
ΑΧ. ἔσταμεν· φράζ', εἴ τι χρῄζεις, ὧν μ' ἐπέσχες οὕνεκα.
ΠΡ. ἦ μόνῳ πάροιθε δῆτα ταῖσδ' ἐφέστηκεν πύλαις;
ΚΛ. ὡς μόνοις λέγοις ἄν· ἔξω δ' ἐλθὲ βασιλείων δόμων.
ΠΡ. ὦ τύχη, πρόνοιά θ' ἡ 'μή, σῶσον οὐδὲ ἐγὼ θέλω.
ΑΧ. ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἂν ὅσῃ χρόνου· ἔχει δ' ὅμως τινά.
ΚΛ. δεξιᾶς ἔκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.

[851. ὀρθοῖς ὄμμασιν. Vide Porsonum in Addend. ad Hec. v. 966.]

855. ὡς σέ τοι λέγω. Opinor, ὡς σέ τοι λέγω· ut Aristoph. Avib. 275. Οὗτος, ὦ, σέ τοι, sc. καλῶ. Helen. 1643. Οὗτος, ὦ, σοὶ σὸν πόδ' αἴρεις etc. Pro θεᾶ. (θεάσων) Cod. C. habet πρε. (i. e. Πρεσβυτης) hic et in sequentibus. Recte. vid. ad ver. 891. et ad Dram. Personas. Pro προσοίξας ver. 857. Cod. A. προ οιξας.
αν

860. τῶνδε, τῶν πάροιθεν, οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός. MS. A. pro τῶνδε τῶν habet τησδε της: quam scripturam (τησδε της) vox πατρὸς poscere et confirmare videtur, ut et versus 46, 869. 870. Puto ab Euripide fuisse Τῆσδε, τῆς πάροιθεν, οἰκευὸς, Τυνδάρεω δόντος πατρός· Hujusce, quae hic stat, famulus, Tyndareo patre dante. vide Harpocrat. V. Οἰκέως· Sophocl. Oed. Tyran. 775. Homer. Odyss. Ξ. 4. 65. Iliad. Z. 366. et Valckenaer. ad Ammon. III, 5. Caussa interpolationis manifesta est. [Edidi ex MS. secutus Musgravium.]

[862. πόνῳ — πᾶδ' pro πόνα — ταῖσδ' Aldus.]

865. ὡς ΜΟΝΟΙΣ λέγοις ἄν. Quae iverat senex, an ΜΟΝΩ ἐφέστατον πύλαις, Dualiter, soli vos DUO statis ad portas? probabile videtur Clytaemnestram respondisse, Ὡς ΜΟΝΟΙΝ λέγοις ἄν, tanquam nobis DUOBUS SOLIS dixeris. In ver. 864. pro σῶσον σὺς Cod. B. σωσυσ: A. σωσας: i. e. σῶσον οὗς, et σῶσον ὅς. utrumque de Iphigenia.

865. ἂν ὅσῃ. Non intelligo. ἀνοίσει (fut. ab ἀναφέρω) εἰς, citata est locutio. Ambigua vel dubia cum sint ἂν ὅσῃ, et μέλλοντα χρόνου, reliqui versionem Canteri et Barnesii. [Scaliger emendavit ἂν εἴη. εἰς μέλλοντα λυόσεις Reiskius.]

866. δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν. Illustrationem postulat hic locus. Δεξιᾶς ἕκατι nunquam significat *Per dextram*, quemadmodum vertunt: sed vel *propter dextram*, vel, *dextram quod attinet*. neque probabile est, *Reginam*, Agamemnonis uxorem, ab secraturam esse *servum* suum *per*

οἶσθα δῆτά μ' ὅστις ὢν, σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν;
οἶδά σ' ὄντ' ἐγὼ παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν λάτριν.
χᾶτι μ' ἐν ταῖς σαῖσι φρεναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ;
ἦλθες εἰς Ἄργος μεθ' ἡμῶν, κἀμὸς ἦσθ' ἀεί ποτε.
ὧδ' ἔχει· καὶ σοὶ μὲν εὔνους εἰμὶ, σῷ δ' ἧσσον πόσει.
ἐκπάλυπτε νῦν πρὸ' ἡμῖν, οὕς τινας λέγεις λόγους.
παῖδα σὴν πατὴρ, ὁ φύσας, αὐτόχειρ μέλλει κτανεῖν.
πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιὲ, μῦθον· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖς.
φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τῆς ταλαιπώρου δέρην.
ὦ τάλαιν' ἐγώ· μεμηνὰς ἆρα τυγχάνει πόσις;
ἀρτίφρων, πλὴν εἰς σὲ καὶ σὴν παῖδα. τοῦτο δ' οὐ φρονεῖ.
ἐκ τίνος λόγου; τίς αὐτὸν οὐπάγων ἀλαστόρων;
θέσφαθ', ὡς γε φησὶ Κάλχας, ἵνα κορεύηται στρατός.
ποῖ; τάλαιν' ἐγώ· τάλαινα δ' ἣν πατὴρ μέλλει κτανεῖν.
Λαρδάνου πρὸς δώμαθ', Ἑλένην Μενέλεως ὅπως λάβῃ.
εἰς ἆρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόστος ἦν πεπρωμένος;
πάντ' ἔχεις. Ἀρτέμιδι θύσειν παῖδα σὴν μέλλει πατήρ.
ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε πρόφασιν, ἣ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων;

am ejus, nam longe diversae circumstantiae, ubi Iphigenia uris ver. 1068. supplicat Choὸς δεξιᾶς, *per dextram*. Illae ingenuae erant, licet captiet φίλας eas appellat Iphigever. 458. et φιλτάτας ver. 1056. r explicanda haec sunt. Reet magnatum mos erat dexosculandam vel tangendam igere servis et humilioribus uscunque qui fidem ac protoem eorum implorarent, aut quid peterent, vel gratias ent, vel gratularentur: vel que simpliciter, in signum obationis eorum. Res est nona (in regibus adhuc durat), xempla ubique: vid. Alcest. Sophoclem Oed. Tyr. 779. mum Dissert. I, 19. Senex ie pro more gratiam hanc exabat, atque hanc exspectatiogestu aliquo significasse supndus est. Sed Clytaemnestra, ie impatiens, jubet eum pertanquam hoc signum accet: *quod ad dextram* meam *attinet ne cunctetur, si quid habes mihi dicere.* Reticetur in narratione *actio* aliqua senis, vel *gestus*, quem spectatores videbant: quemadmodum Mariae actio, vel apprehensio pedum Domini Nostri in isto D. Joannis XX, 17. *Μή μου ἅπτου.*

[867. *οἶσθα δῆτά γ'*. Lege, *Οἶσθα δῆτά μ' ὅστις ὢν*, notior phrasis quam ut illustratione egeat. Vide tamen Kuster. ad Aristoph. Plut. 55. *Porsonus.*]

869. *χ' ὅτι δή με ταῖς σαῖς φέρναις* etc. Codices omnes, *Χ ὅτι μ' ἐν ταις σαισι φερναις ελαβεν* etc. et ita edidi. *σαῖσι* pro *ταῖς σαῖς* conjecerat Heathius. Bene, nisi aliter MSS. In prioribus Editt. Graecam linguam, vel metrum, frustra quaesiveris.

875. *φονεύων τὴν ταλαιπώρου δέρην*. MSS. A. B. *της ταλαιπωρου*. Recte, ut ver. 491. et alibi.

884. *ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε τὴν πρόφασιν, ἣ μ' ἐκόμισ' ἐκ δόμων*; Neque hic est Trochaïcus, nisi scribatur, *Ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε πρό-*

ΠΡ. ἵν' ἀγάγῃς χαίρουσ' Ἀχιλλεῖ παῖδα νυμφεύουσα σήν.
ΚΛ. ὦ θύγατερ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ σὺ, καὶ μήτηρ σέθεν.
ΠΡ. οἰκτρὰ πάσχετον δύ' οὖσαι· δεινὰ δ' Ἀγαμέμνων ἔτλη.
ΚΛ. οἴχομαι τάλαινα, δάκρυόν τ' ὄμματ' οὐκέτι στέγει.
ΠΡ. εἴπερ ἀλγεινὸν, τὸ τέκνων στερομένην δακρυῤῥοεῖν.
ΚΛ. σὺ δὲ τάδ', ὦ γέρον, πόθεν φῂς εἰδέναι πεπυσμένος;
ΠΡ. δέλτον ᾠχόμην φέρων σοὶ, πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.
ΚΛ. οὐκ ἐῶν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην;
ΠΡ. μὴ μὲν οὖν ἄγειν· φρονῶν γὰρ ἔτυχε σὸς πόσις τότ' εὖ.
ΚΛ. κᾆτα πῶς φέρων σὺ δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;
ΠΡ. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.
ΚΛ. ὦ τέκνον Νηρῇδος, ὦ παῖ Πηλέως, κλύεις τάδε;
ΑΧ. ἔκλυον οὖσαν ἀθλίαν σε. τὸ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω.
ΚΛ. παῖδά μου κατακτενοῦσι σοῖς δολώσαντες γάμοις.
ΑΧ. μέμφομαι κἀγὼ πόσει σῷ, κοὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω.
ΚΛ. οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ,
θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτος· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι;
ἢ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;
ἀλλ' ἄμυνον, ὦ θεᾶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσπραξίᾳ,
τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ· μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως
σοὶ καταστέψασ' ἐγώ νιν ἦγον, ὡς γαμουμένην·
νῦν δ' ἐπὶ σφαγὰς κομίζω· σοὶ δ' ὄνειδος ἵξεται,
ὅστις οὐκ ἤμυνας. εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης,

φασιν, ἢ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων; Et articulum τὴν abjicit Cod. B. Versu proxime sequenti, iterum legi potest νυμφεύσουσα, ut 458. et ita Barnesius.

886. καὶ σὺ, καὶ μήτηρ σέθεν. Mallem, χ'η μήτηρ, i. e. καὶ ἡ: quia ita fere scribitur post καὶ σύ.

887. οὖσαι. Sic potius quam οὖσα dualiter, propter ὁμοιοτέλευτα ista οἰκτρὰ et δεινά.

891. δέλτον ᾠχόμην φέρων σοι. Hinc clare liquet hunc senem famulum eundem esse qui initio fabulae una cum Agamemnone scenam ingressus est. Restitui igitur Πρε. (pro Θερά.) ex Cod. C. Paullo ante pro τέκνων Cod. A. παιδων. Alterum ab interpolatione, vel glossemate suprascripto.

[894. φέρων γε. Omni venere caret particula. Lege, κᾆτα πῶς φέρων σὺ δέλτον. *Porsonus.*]

[895. τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν Porsonus ad Med. 535. Versiculum ex Athenaeo Euripidi redonarat P. Leopardus Em. VI. 12.]

901. ἐκ Θεᾶς γεγῶτα. Codd. A. B. C. γεγωτος. Bene τὸ σὸν γόνυ γεγῶτος, ut τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου 1 Cor. xvi, 21. τὸν ἐμὸν ἀδίνων πόνον, init. Phoenissarum. Versu 900. non male scriberetur, Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι 'γὼ προσπεσεῖν etc. pro γε vide ver. 1396.

[902. ἢ τίνος (pro vulg. ἐπὶ τίνος) ut πέρι utrumque genitivum regat. *Porsonus.*]

ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν ταλαίνης παρθένου φίλος πόσις.
πρὸς γενειάδος σε, πρός σε δεξιᾶς, πρὸς μητέρος·
ὄνομα γὰρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυνάθειν χρεών.
οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ,
οὐδὲ φίλος οὐδεὶς πέλας μοι. τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις
ὠμά, καὶ πάντολμ'. ἀφῖγμαι δ', ὥσπερ εἰσορᾷς, γυνὴ
ναυτικὸν στράτευμ', ἄναρχον, κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασύ,
χρήσιμον δ', ὅταν θέλωσιν. ἢν δὲ τολμήσῃς σύ μου
χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'· εἰ δὲ μή, οὐ σεσώσμεθα.

ΧΟ. δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα·
πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.

ΑΧ. ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω·
ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν,
μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις.

ΧΟ. λελογισμένοι γὰρ οἱ τοιοίδ' εἰσὶν βροτῶν
ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον, γνώμης μέτα.

ΑΧ. ἔστιν μὲν οὖν ἵν' ἡδὺ μὴ λίαν φρονεῖν,
ἔστιν δὲ χὤπου χρήσιμον γνώμην ἔχειν.
ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς
Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν·
καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἢν μὲν ἡγῶνται καλῶς,
πείσομαι· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πείσομαι.

909. πρὸς γενειάδος, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρός τε μητέρος. Peccat ter in numeros Trochaïcos. Recte legeretur, Πρὸς γενειάδος σὲ, πρός τε (vel πρός σε) δεξιᾶς, πρὸς μητέρος. Vide Valckenaer. ad Phoeniss. 1659. Paullo aliter conjicitur, Πρὸς γένειἄδος, δεξιᾶς πρὸς σῆς τε, πρός τε μητέρος· Vel, Πρὸς γένειἄδος, δεξιᾶς τε, πρός τε τῆς σῆς μητέρος. — Dubito an diphthongus ει unquam sic correpta inveniatur in versu Trochaïco vel Iambico. Exemplum desidero. [πρὸς γενειάδος σε, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρὸς μητέρος. *Musgravius.*]

912. γελᾷ μοι. Verius videretur πέλας μοι, *prope est*, (auxilio est) *mihi*: omnes deseruerunt me. Alcest. 80. Ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδείς. quae ipsa fere sunt verba hujus loci. Propius esset, πελᾷ μοι, quomodo Aeschylus et Sophocles scribunt. [Emendationem πέλας probat Musgravius.]

917. καὶ φέρει. Codd. omnes, και φερειν. num voluerunt φέρον?

[918. κοινὸν, ὥσθ'. Reiskius, κοινὸν ἰσθ'.]

919. αἴρεται πρόσω. Cum non certus sim me intelligere haec verba, reliqui quod erat in versione.

[920. Imitatur Archilochum, qui sic apud Stobaeum Tit. XX. θυμὲ, —Ἀλλὰ χαροῖσίν τε χαίρε, καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα, Μὴ λίην. Pro ἐπίσταται malim ἐπίσταμαι. *Musgravius.*]

929. οὐ πείσομαι. Priores Editt. et Cod. C. habent οὐ πεισόμεθα, hoc modo ordinandum, Πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πεισόμε-θ',

ἀλλ' ἐνθάδ', ἐν Τροίᾳ τ', ἐλευθέραν φύσιν
παρέχων, Ἄρην, τὸ κατ' ἐμὲ, κοσμήσω δορί.
αἱ δ', αἱ σχέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων,
ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν,
τοσοῦτον οἶκτον περιβαλὼν καταστελῶ·
ποῦποτε πόρη σὴ πρὸς πατρὸς σφαγήσεται,
ἐμὴ φατισθεῖσ'· οὐ γὰρ ἐμπλέκων κλόνῳ
ἐγὼ παρίξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας.
τοὔνομα γὰρ, εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἥρατο,
τοὐμὸν φονεύσει παῖδα σήν· τὸ δ' αὖτον,
πόσις σός· ἀγνὼν δ' οὐκέτ' ἐστὶ σὰρ' ἐμόν,
εἰ δι' ἔμ' ὀλεῖται, διά τε τοὺς ἐμοὺς γάμους,
ἡ δεινὰ τλᾶσα, κοὐκ ἀνεκτὰ παρθένος,
θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη.
ἐγὼ κάκιστος ἦν ἔρ' Ἀργείων ἀνὴρ,
ἐγὼ τὸ μηδὲν, Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν,
ὡς οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλιστόρος γεγὼς,
εἴπερ φονεύει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει.
μὰ τὸν δι' ὑγρῶν κυμάτων τεθραμμένον
Νηρέα, φυτουργὸν Θέτιδος, ἥ μ' ἐγείνατο,
οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ.

ἀλλ' ἐνθάδ' etc. quo pacto turbatus animus Achillis, et festinata confusaque loquela optime exprimitur: θυμὸς γὰρ τέχνης οὐ δείται, ut Ille ait. Exempla habeo parium rejectionum syllabae in omnium fere versuum generibus, utcumque haec rejectio seu vocum divisio non placeat magno emendatori in Menand. et Philem. Reliq. No. CV. p. 54. [Reliqui κείσομαι, canonis Porsoniani ad Med. 510. probe recordatus, vocalem nempe in fine versus non posse elidi, nisi syllaba longa praecedat. Ipse Porsonus in nott. inedd. „Recte Barnesius ediderat κείσομαι."]

951. Ἄρει τῷ κατ' ἐμὲ κοσμήσω δορί. Conjeceram, Ἄρη, τὸ κατ' ἐμὲ, etc. sed post Brodaeum: *Martem, quantum in me est, ornabo pugnando.* Codices omnes habent κατ'. De suprascripta lectione vid. ad ver. 156.

952. αἱ δ', αἱ σχέτλια παθοῦσα. Ita MSS. et Edd. vetustae. Recte: nam σχέτλια est tribrachys. Innumera sunt exempla: sed clare Aristoph. Plut. 857.

958. τοὔνομα γὰρ, etc. Distinxi (et ita Heathius) post γὰρ, et post ἥρατο, non post τοὐμόν.

945. ἐγὼ τὸ μηδὲν (Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν) Ὡς οὐχὶ Πηλέως. Ita haec distingui debent. Magno in contemtu Menelaum habebat Euripides, ut ex pluribus locis patet. Πηλέως est dissyllabum. Versu 944. pro ἦν ἔρ' Ἀργείων, forte scrib. ἦν ἄν, et φονεύσει, *caedis praeberet.* [Pro σῷ πόσει Reiskius conjicit σὴν κόρην, Musgravius σοι πόριν.]

εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις·
Σίπυλος ἔσται πολὺς, ὅρισμα βαρβάρων,
πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος,
τ δὲ τοὐμὸν οὐδαμοῦ κεκλήσεται.
οὓς δὲ προχύτας, χέρνιβάς τ' ἐνάρξεται 955

ΕΙΣ ἄκραν χεῖρ', ὥστε. ι addita, legi potest et melius, ut opinor, Οὐχ ς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἑ ΤΙΣ, ἄκραν χεῖρ' ὥστε πέπλοις, etc. adumbra-m. Iliad. Λ. 88. Οὔ ΤΙΣ ς— οὐδ' ἣν Ἀγαμέμνονα hac Fab. 972. Εἴ ΤΙΣ ν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται. abet vulgata, intellige ραν χεῖρ', *neque quod ad tinet*: quod est Terentii *tangere*, Nostri ἄκρα θί-Helen. 1460. Sed potest εἰς. Ἄκραν χεῖρα προσ-toph. Lysistrat. 436. et χεῖρα προσβαλεῖν. [For-lum, Ἀγαμέμνων ἄναξ, t Ἀγαμέμνων sit vocandi d meliora nunc video. ' ὥστε χεῖρα προσβαλεῖν ραν. *Porsonus.*]

ίπυλος ἔσται πόλις, ὅρισ-lixi de hoc loco in not. c. Mulier. ver. 1035. p. gebam, Ἡ Σίπυλος ἔσται λισμα Βαρβάρων· Ὅθεν ἱ στρατηλάται) γένος Φθία γ' οὐδαμοῦ κεκλήσεται. idromach. 208. ἡ Λάκαι-λις ΜΕΓ' ἐστί, τὴν δὲ ἰδαμοῦ τίθης· et ex prae-ο Cod. A. in quo omit-μέγα, ab ignorantibus Σίπυλος et μέγα, vel μέ-σμα, possent consistere. πόλισμα factum est πό-, ut iambus esset inte-ιες codices habent τ' ου-ε. γ' οὐδαμοῦ κεκλήσεται. *rigo*, ut *genus* Horatio, *rum* genus *Osci*. [ἔσται yli nomine montem ple-lligunt. Sed urbem quo-ctam memorant Plinius H. 41. Stephanus Byzantinus in voce. Aristides T. I. p. 229. 260. et 270. ed. Jebb. et postremo quidem loco a Pelope conditam fuisse docet, unde certissime colligitur, vulgatum ἔσται πόλις vitiosum esse. Sed nec e longinquo petenda est medicina. Legendum enim ἔσται πολὺς, ut πολὺς eandem vim habeat, quam Marklandi μέγας. Sic τὸ πρῶτον ἦν πολὺς καρῇ Orest. 1206. ὁρῶν τὸν Πομπήϊον πολὺν μὲν ἐν γῇ, πολὺν δὲ ἐν θαλάσσῃ. Plutarch. Op. Mor. p. 568. πολλὴν ἡγοῦμαι τὴν θεὸν [ἐν] ἀνθρωπείοις καὶ θείοις πράγμασι. Philostratus de vita Apollonii VI. 2. emendatus a Valckenaerio V. Cl. ad Hippolytum v. 1. Aratus, ἔκτανε πολλὸν ἐόντα Πλειότερος προφανείς, de Orione. Sipylum urbem fuisse ostendi, unde, quod eam Achilles ὅρισμα vocat, deprimendi Agamemnonis studio tribuendum est. Crederes enim, quod ὅρισμα tantum dicitur, aut montem horridum et incultum esse, aut saltem supra pagi rusticani conditionem non assurgere. Colorem autem huic contumeliae praebuit, quod Sipylus revera in confinio Lydiae et Phrygiae situs erat. Vide Hesychium in voce. *Musgravius.*]

[953. πεφύκασι—γένος significare videtur, non Atridas ipsos, sed prosapiam eorum Sipylo oriundam esse. *Musgravius.*]

955. ἀνάξεται. Si haec sit vera lectio, sensus, opinor, erit, Merces quam *reportabit* Calchas ex his προχύταις et χέρνιψιν, illi futura est amara. Sin ἀνίξεται· *scatiet, experietur* illam amaram. Versus qui sequuntur distinguri possunt, Τίς δὲ μάντις ἐσθ'; ἀνὴρ Ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ (πολλὰ δὲ ψευδῆ) λέγει Τυχών· ὅταν δὲ etc. *Vir, qui pauca*

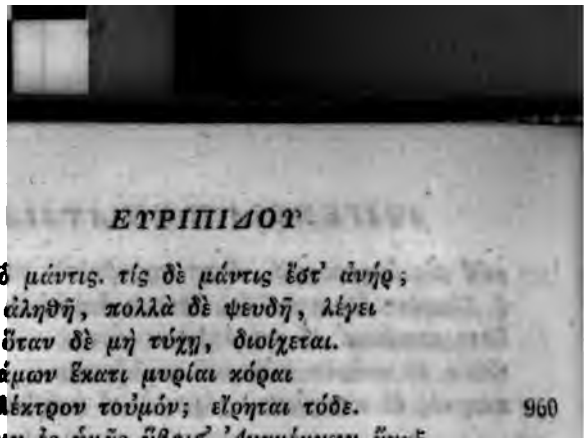

Κάλχας ὁ μάντις. τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνήρ;
ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ, λέγει
τυχών· ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεται.
ἦ τῶν γάμων ἕκατι μυρίαι κόραι
θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν; εἴρηται τόδε.
ἀλλ' ὕβριν ἐς ἡμᾶς ὕβρισ' Ἀγαμέμνων ἄναξ.
χρῆν δ' αὐτὸν αἰτεῖν τοὐμὸν ὄνομ' ἐμοῦ πάρα,
θήραμα παιδός. ἡ Κλυταιμνήστρα δέ μοι
μάλιστ' ἐπείσθη θυγατέρ' ἐκδοῦναι πόσει·
ἔδωκά τ' ἂν Ἕλλησιν, εἰ πρὸς Ἴλιον
ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος. οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν
τὸ κοινὸν αὔξειν, ὧν μέτ' ἐστρατευόμην.
νῦν δ' οὐδέν εἰμι παρά γε τοῖς στρατηλάταις,
ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾷν τε, καὶ μὴ δρᾷν καλῶς.
τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν πρὶν εἰς Φρύγας
ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
εἴ τις με τὴν σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.

solum vera (inter multa falsa) dicit, Si scopum attigerit: quum vero non attigerit, perit: scil. vates *perit*, quatenus *vates*. *Τίς* est *qualis*. [Reponenda vox in sacris faciendis solennis, *ἐνάρξεται*. Sic *κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις* inf. 1471. Nec abludit *ἐξάρχου κανᾶ* supra 435. *Musgravius.*]

959. *ἦ τῶν γάμων ἕκατι.* In exemplar. antiquis est *τῶν γαμούντων*. nesciebant interpolatores secundam in *ἕκατι* longam esse. Deesse puto negativum, *ἦ οὐ τῶν γάμων ἕκατι* etc. animose et ex persona Achillis: *Nonne sunt decem millia puellarum quae libenter et avide acciperent me maritum?* Sumtum ex Hom. Iliad. *I*, 395. *Ἦ οὐ*, monosyllabice, ut saepe, et semper. Quando *ν* et *ε* concurrunt in diversis pedibus, ut hic; saepe dirimuntur per *γ'*, vel alio quo modo.

965. *ἔδωκά τ' ἂν Ἕλλησιν.* Barnesius, opinor, inseruit *γ'* post *ἄν*. potuit *σφ'*, *illam*. [Neutrum necesse. *τ' ἂν* per crasin pro *τοι ἂν* syllabam longam facit. Vide Porsonum ad Med. 865. *ἔδωκέ τ' ἂν* Aldus.]

969. *ἐν εὐμαρεῖ τε* etc. *Nullius-que momenti ad rem bene gerendam, vel non gerendam.* Reliqui versionem Barnesii. Longe aliter Canterus, et adhuc longe aliter verti potest. [*ἐν εὐμαρεῖ* valet hic *εὐμαρὲς*, ut Helen. 1247. Sic *ἐν ἴσῳ* pro *ἴσον* hujus fab. 1199. *ἐν εὐσεβεῖ* pro *εὐσεβὲς* Helen. 1297. Sensus est: *Res nullius momenti ipsis videtur*. *ἐν εὐμαρεῖ* enim hic, ut Helen. 1247. idem sonat, quod *ἐν κούφῳ*. *Musgravius.*]

970. *τάχ' εἴσεται σίδηρος.* Phoeniss. 260. *Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται*, vel *εἴσεται*, quod ultimum placet Valckenaerio, ab hoc loco non parum adjutum. Ex iis quae ibi citat vir doctissimus, haec locutio, *τάχ' εἴσεται*, videtur fuisse formula.

[970. *ὃν, πρὶν εἰς Φρύγας Ἐλθεῖν φόνου, κηλῖσιν αἵματος χρανῶ.* *Porsonus* apud Dobraeum. *Ex Addendis.*]

971. *φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ.* Vel, *φόνου κηλῖσι, χ' αἵματι χρανῶ.*

ἀλλ' ἡσύχαζε· θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι
μέγιστος, οὐκ ὢν, ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.
ΧΟ. ἔλεξας, ὦ παῖ Πηλέως, σοῦ τ' ἄξια,
καὶ τῆς ἐναλίας δαίμονος, σεμνῆς θεοῦ.
ΚΛ. φεῦ. πῶς ἂν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις,
μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν;
αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ
μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν·
αἰσχύνομαι δὲ παραφέρουσ' οἰκτροὺς λόγους,
ἰδίᾳ νοσοῦσα· σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμῶν.
ἀλλ' οὖν ἔχει τι σχῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ,
ἀνὴρ ὁ χρηστὸς, δυστυχοῦντας ὠφελεῖν.
οἴκτειρε δ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν·
ἦ πρῶτα μέν σε γαμβρὸν οἰηθεῖσ' ἔχειν,
κενὴν κατέσχον ἐλπίδ'. εἶτά σοι τάχα
ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,
θανοῦσ' ἐμὴ παῖς· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.
ἀλλ' εὖ μὲν ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη·

Cogitavi de αἱμά τον (i. e. τινὸς, nempe, Agamemnonis) χρανεῖ vel ῥανεῖ. Si omnia sana sunt, αἵματι appositivum erit τῷ, κηλῖσιν φόνου.

973. *Θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι Μέγιστος, οὐκ ὢν· ἀλλ' ὅμως γενήσομαι. Ego tibi apparui Deus Maximus, quamvis Deus non sim: sed tamen ero* fortassis. Lego, (nam vulgata sunt stultissima) *Θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι. Μέγιστος ὢ 'γών· ἀλλ' Ὅμως γενήσεται. Ego tibi apparui Deus. Maximum est discrimen: nihilominus fiet. Γενήσεται* pro *γενήσομαι* non mirum est, in ultima vocis syllaba, et ad finem versus. Plinius N. H. *Homo homini Deus. Μέγιστος ἀγὼν* ver. 1002. Potuit hoc, et multa alia, opinor, in contextum tuto admitti. Sed tutius visum est neminem offendere.

978. *μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν.* Haec sunt interpolata. Codices omnes, *μητ ενδε*$^{\eta}_{\omega}$*ς μη τενδ*. Forte, *Μήτ' ἐνδεὴς τοῦδ', ἀπολέσαιμι τὴν χάριν! Utinam te possem laudare non nimis verbis, Neque deficiens in hac re, corrumperem gratiam! Ἐνδεὴς τοῦδε*, ut Troad. 906. *Ἄκουσον αὐτῆς, μὴ θάνῃ τοῦδ' ἐνδεής.* et Fragm. Incert. p. 511. *Ἠδ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα.*

979. Pro οἱ 'γαθοι A. B. *αγαθοι:* et *ην* pro *ἐὰν*, ver. 980. Ver. 981, *οικτρως* A. pro *οἰκτρούς*. Ver. 982, A, *κακων γ' εμων*. Bene. *γ'* enim saepissime inseritur, praecipue inter *ν* et vocalem ε, metro illud non postulante. vid. ad ver. 959. [*ἀγαθοὶ* et *ἂν* Stobaei ed. prima XII. (p. 85. ed. Grot.) lege *ἀγαθοὶ* et *ἦν*. *Porsonus.*]

[985. *ἔχει τι σχῆμα* i. e. *habet speciem*, vel *gratiam*, *κἂν ἄπωθεν ᾖ etiamsi genere propinquus non sit.* Mox verum videtur Canteri *ὠφελεῖν*. *Musgravius.*]

988. *τοῖσι μέλλουσιν γάμοις.* Praetulerim *σοι—σοῖς τε μέλλουσιν γάμοις*, ut ver. 941. 1255. *tibi et tuae futurae nuptiae.*

σοῦ γὰρ θέλοντος, παῖς ἐμὴ σωθήσεται.
βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;
ἀκαρθέντα μὲν τάδ'· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
ἔξει δ' αἰδοῦς, ὅμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.
ἢ μὴ παρούσης, ταῦτα τεύξομαι σέθεν;
ΑΧ. μενέτω καλ' ἡσυχος· σιγὴ γὰρ σωφρόνεται.
ΚΛ. ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.
ΑΧ. σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔχων' ὄψιν εἰς ἐμὴν,
μήτ' εἰς ὄνειδος ἐμοθὲν ἔλθωμεν, γύναι.
στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἰκέτων,
λίσσας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ.
πάντως δέ μ' ἱκετεύσασ' ἥξει' εἰς ἔριν,
εἶτ' ἀνικήτου χρῆ· ἐμοὶ γάρ ἐστ' ἀγὼν
μέγιστος ὑμᾶς ἐξαμαλλάξαι κακῶν.
ὡς ἕν γ' ἀκούσασ' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἰδεῖν.
ψευδῆ λέγων δὲ καὶ μάτην ἐγκερτομῶν,
θάνοιμι· μὴ θάνοιμι δ', ἢν σώσω κόρην.
ΚΛ. ὄναιο, συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν.
ΑΧ. ἄκουε δὴ νῦν, ἵνα τὸ πρᾶγμ' ἔχῃ καλῶς.
ΚΛ. τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου.

[998. ἱκέτην Aldus.]

[995. Hesychius: ἀκαρθέντα, οὐ περίποντα καρθένους. Σοφοκλῆς (leg. Εὐριπίδης) Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. Beck.]

[994. Lege, ἕξεισιν, αἰδοῦς ὅμμ' — Hesych. Ἀντεκκομεῖ· ἀντεύξει. Lege ἀντέξει. Porsonus.]

995. ἢ μὴ παρούσης, ταῦτα τεύξομαι σέθεν. Cum interrogatione; et ita Heathius. Pro Ἢ μὴ A. habet Ἴδουγ: quod forte nihil est praeter Ἢ μὴ οὐ, corruptum. Mallem, ταυτὰ, i. e. κατὰ ταυτὰ. constructio enim, opinor, est, τεύξομαί σου κατὰ ταυτὰ; *habebo te eodem modo bene affectum?*

997. αἰδεῖσθαι χρεών. Non intelligo αἰδεῖσθαι. intellexissem αἰτεῖσθαι, *petere*. [αἰτεῖσθαι probat Musgravius.]

1003. εἶτ' ἀνικήτου χρῆ· ἐμοί. Vel, χρῆ· ἐμοὶ etc. si sit modi indicativi, quod puto. sin subjunctivi, addendum est punctum, χρῇ. ἀνικήτου est *non-supplicans*, ut ἄνευκτος *non-precans*, in epigrammate, καὶ εὐχομένοις καὶ ἀεύκτοις. [Heathius, Reiskius, et Musgravius εἶτ' ἀνικήτου ἦν.]

1005. ὡς ἕν γ'. Forte, Ὡσθ' ἓν γ' ἀκούσασ' etc.

1006. μάτην ἐγκερτομῶν. Forte, μάτην σ' ἐγκερτομῶν, ex sensu. μάτην est *falso*, ut saepe. ἐγκερτομῶν est ἐκ ἐγκερτομῶ, ut ἢν σώσω mox, pro quo scribere potuit σώσας.

1009. ἔχῃ καλῶς. Codd. A. B. ἔχῃ. ita ut ἵνα significet *ubi*.

1010. τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου. Distinguendum opinor, Τί τοῦτ' ἔλεξας, ὡς ἀκουστέον γέ σου; *Quid hoc dicis quare tibi oporteat audire te?* id est, Quid vis mihi significare per tuum istud, Ἄκουε δὴ νῦν; quod Achilles versu superiore dixerat. Transl. οὖς.

ΙΧ. πείθωμεν αὖτις πατέρα βέλτιον φρονεῖν.
Α. κακός τίς ἐστι, καὶ λίαν ταρβεῖ στρατόν.
ΙΧ. ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.
Α. ψυχρὰ μὲν ἐλπίς· ὅ τι δὲ χρή με δρᾷν, φράσον.
ΙΧ. ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα, μὴ κτείνειν τέκνα.
ἂν δ' ἀντιβαίνῃ, πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον.
εἰ γὰρ τὸ χρῇζον ἐπίθετ', οὐ τοὐμὸν χρεὼν
χωρεῖν· ἔχει γὰρ τοῦτο τὴν σωτηρίαν·
κἀγώ τ' ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι,
στρατός τ' ἂν οὐ μέμψαιτό μ', εἰ τὰ πράγματα
λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει.
καλῶς δὲ κρανθέντων, πρὸς ἡδονὴν φίλοις,
σοί τ' ἂν γένοιτο, κἂν ἐμοῦ χωρὶς, τάδε.
Α. ὡς σώφρον' εἶπας. δραστέον δ' ἅ σοι δοκεῖ.
ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἂν ἐγὼ θέλω,
ποῦ σ' αὖθις ὀψόμεσθα; ποῦ χρή μ' ἀθλίαν
ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σὴν χέρ', ἐπίκουρον κακῶν;
Χ. ἡμεῖς σε φύλακες, οὐ χρεὼν, φυλάσσομεν,

δ' ἐστὶν, εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας ...ῶν. Si aliter accipiatur, ὡς si-...ificabit *nam*.

1011. πειθώμεθ' αὖτις πατέρα. ...aliger πίθωμεν. mallem πείθω-...ν, quia propius est. [Imo Scali-...r perspicue πείθωμεν.] Et mox ...m, ver. 1017, εἰ-πείθετ' (i. e. ...θεται) pro εἰ-ἐπίθετ'. Forte, ...ἐπιθες, *si persuasisti*, i. e. per-...ndere potes. Codd. A. C. habent ...θομεν, B. πειθο μεν. Edidi ita-...μεθ. ...ο πείθωμεν. et ita Reiskius.

1013. ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπα-...ίουσιν λόγους. *Sed rationes su-...rant rationes.* Obscure; exspe-...sses κακοὺς pro λόγους, hoc ...su: Sit Agamemnon, ut ais, ...κὸς, tamen οἱ λόγοι interdum ...perant etiam κακοὺς. pergit Illa: ...χρὰ μὲν ἐλπίς· τί δὲ χρή με ...ᾷν φράσον. Deest syllaba Iam-... verum puto, ὅ τι δὲ χρή με ...ᾷν φράσον. et ita opinor, Reis-...us.

1016. ἂν δ' ἀντιβαίνῃ. Cod. A. Ἀντιβαινοι. Pro Ἂν mallem Ἢν, ob sonum; cujus in his rebus magna habenda est ratio. Pro γενήσομαι (ver. 1019.) potuit scripsisse φανήσομαι, ut saepe: et ver. 1018. ἔχει ponitur sensu τοῦ ἕξει.

1021. Pro σθένει Codd. A. C. σθένω. et B. σθεν ει. ω. quasi esset ὁ σθένος in recto, neque ac τὸ σθένος· quemadmodum ὁ σκότος et τὸ σκότος, ὁ σκύφος et τὸ σκύφος. Argutum magis quam necessarium videri potest. εἰ τὸ πρᾶγμα τῷ Λελογισμένῳ πράσσοιμι etc. τῷ λελογισμένῳ foret λογισμῷ, cui opponeretur σθένει.

1025. φυλάσσομεν Μή τις σ' ἴδῃ στείχουσαν. Post φυλάσσομεν (vel φυλάξομεν: licet illud defendi possit) ponenda est plena distinctio. Deinde legendum, Μή τις δ' ἴδῃ στείχουσαν etc. *Cave autem ne quis te videat euntem* etc. et scribendum, μηδὲ πατρῷον etc. *neque patris domum dedecora.* vide Andromach. 876. seqq. Pro σε φύλακες

μή τις σ' ἴδῃ στείχουσαν ἐπτοημένην
Δαναῶν δι' ὄχλου, μηδὲ πατρῷον δόμον
αἴσχυν'. ὁ γάρ τοι Τυνδάρεως, οὐκ ἄξιος
κακῶς ἀκούειν· ἐν γὰρ Ἕλλησιν μέγας.

ΚΛ. ἔσται τάδ'. ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών.
εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε
ἐσθλῶν κυρήσεις· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ πονεῖν;

ΧΟ. τίν' ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος, στροφή.
μετά τε φιλοχόρου κιθάρας,
συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοεσσᾶν,
ἔστασεν ἰακχάν;
ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι

Codd. A. γε: frequenti mutatione γ et σ.

1033. ἔστιν τάδ'. ἄρχε. Mallem, ἔσται τάδ', *Haec erunt*: i. e. ita faciam. saepissime ita scribit. Si Codd. consentiant in Ἔστιν τάδ', sensus erit, *Vera dicis*; et de Tyndareo intelligendum. Sed prius verum puto. Notabis voces ἄρχε, et δουλεύειν, a Regina fastosa.

[1033. ἔσται pro ἔστιν editum ex em. Marklandi. Vide Porsonum ad Hec. 894.]

[1034. Pro σύ γε Valckenaerius ad Hippol. 952. legendum censet σύ τοι.]

1036. τίς ἄρ' ὑμέναιος — etc. Ἔστασεν ἰαχὰν, Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον etc. Dolet videre hunc Chorum, omnium in Euripide, mea opinione, pulcherrimum et suavissimum, ipso initio tam foede habitum. Ne te morer, lego et distinguo, Τίν' ἄρ' ὑμέναιος, διὰ λωτοῦ Λίβυος, Μετά τε φιλοχόρου κιθάρας, Συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοεσσᾶν, Ἔστασεν ἰαχὰν, Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον etc. Chorus confert nuptias Thetidis et Pelei, cum his simulatis et funestis nuptiis filii eorum Achillis, et Iphigeniae; et dissimilitudinem deflet. Constructio est: Τίνα ἄρα ἰαχὰν ὑμέναιος ἔστησε διὰ λωτοῦ Λίβυος — ὅτε αἱ Πιερίδες — ἦλθον εἰς γάμον Πηλέως — καθ' ὕλαν Πηλιάδα; Τίν' ἄρα, ut Helen. 343. Hoc loco ὑμέναιος potest esse Deus Hymenaeus. Praepositiones διὰ, μετὰ, et ὑπὸ, ejusdem fere hic sunt significationis et exprimunt id quod Latini *per* tibiam, *cum* cithara, *sub* fistulis. Λωτοῦ male vertitur *fistula*, cum sit *tibia*; et συρίγγων aeque male *tibiis* pro *fistulis*. Secunda in ἰαχὰν hic longa esse debet: vide Antistrophen. et ita in ἰάχει Herc. Fur. 349. Helen. 1502. Heraclid. 783. Homerus quoque (in edit. quantor, Oxon. 1675. 8vo.) secundam in ἰάχουσα producit, Iliad. E. 343. Nisi in istis locis, ut et hic, per κ et χ scribendum sit, ut Aeschyl. Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 641. Ἀλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας. De locutione ἔστησεν ἰαχὰν, adi dicta ad vers. 786. Notam interrog. quae erat post ἰαχὰν, posui infra post ὕλαν. Pro καλαμόεσσαν mallem καλαμοεσσῶν vel καλαμοεσσᾶν. Video jam Porto suboluisse de ἔστασεν pro ἔστασαν, et de Hymenaei persona. Non absimiliter incipit Act. V. Supplicum Nostri, Τί φέγγος, τίν' αἴγλαν etc. [Locum edidi Marklandi et Musgravii judicio obsecutus.]

Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν
χρυσεοσάνδαλον ἴχνος
ἐν γᾷ κρούουσαι,
Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον
μελῳδοὶ, Θέτιν ἰαχή-
μασι τόν τ' Αἰακίδαν
Κενταύρων ἐν ὄρεσι κλείουσαι,
Πηλιάδα καθ' ὕλαν.
ὁ δὲ Δαρδανίδας, Διὸς
λέκτρων τρύφημα φίλον,
χρυσείοισιν ἄφυσσε λοιβὰν
ἓν κρατήρων γυάλοις,
ὁ Φρύγιος Γανυμήδης.
παρὰ δὲ λευκοφαῆ
ψάμαθον εἱλισσόμεναι
κύκλια πεντήκοντα κόραι
Νηρῆος, γάμους ἐχόρευσαν.
ἀνὰ δ' ἐλάταισι, στεφανώσει τε χλόᾳ ἀντιστρ.
θίασος ἔμολεν ἱπποβότας
Κενταύρων ἐπὶ δαῖτα τὰν θεῶν,
κρατῆρά τε Βάκχου.
ΜΕΓΑ δ' ἀνέκλαγον, Ω ΝΗΡΗΙ ΚΟΡΑ,

1041. *Πιερίδες ἐν δαιτὶ Θεῶν.* Longe abesse ab his numeris videtur Antistrophicum, *Παῖδες αἱ Θεσσαλαὶ, Μέγα φῶς.* Si deleatur *αἱ*, idem erit numerus temporum in utroque. Et ita Heathius.

1044. Cod. A. *Πηλεος.* B. delet *ως.* quasi fuisset *Πηλῆος*, ut *Νηρῆος* mox.

1047. Pro *κλείουσαι*, Ald. et B. *ὑλοουσαι.* Ibid. *αν ορεσι* A.

1050. *λέκτρων τρύφημα.* Scribo *λέκτρων τὸ τρύφημα φίλον.* vid. Antistroph.

1054. Pro *λευκοφαῆ* Port. Steph. *λευκοφανῆ.* sequor Aldinam, et Barnes.

1057. Forte, *Νηρῆος γάμον* (non *γάμους*) *ἐχόρευσαν*, in antistropha voce *Πηλέως* pro dissyllabo accepta, ut sit Paroemiacus.

1060. Pro *τῶν Θεῶν* Aldina *τὰν*, sc. *δαῖτα.* Recte. et ita Codd. A. B. *Θεῶν* est monosyllabon.

1062—1074. Totus hic locus sic forte distingui et legi potest, donec acriori examini subjiciatur: *Μέγα, δ' ἀνέκλαγον, Ὦ Νηρῆϊ κόρα, Παῖδες Θεσσαλαὶ, μέγα φῶς, Μάντις ὁ Φοῖβος, ὁ Μοιρᾶν τ' Εἰδὼς, ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ, Χείρων ἐξονόμασεν, Ὅς ἦξει χθόνα (λογχή-|ρεσι σὺν Μυρμιδόνων Ἀσπισταῖσι) Πριάμοιο, κλεινὰν Γαῖαν ἐκπυρώσων, Περὶ σώματι χρυσέων Ὅπλων Ἡφαιστοπόνων Κεκορυθμένος ἐν-δυτοῖς, Θεᾶς Ματρὸς δωρήματ' ἔχων* etc.

Haec Pindaro videntur digna. quam brevissime potero, explicabo. Utrumque *μέγα* cum *φῶς* conjungo, sic ut Heathius, quocum

παῖδες αἱ Θεσσαλαὶ, ΜΕΓΑ ΦΩΣ,
μάντις ὁ Φοῖβος, ὁ μουσᾶν
τ' εἰδὼς, ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ,
Χείρων ἐξωνόμασεν,
ΟΣ ΗΞΕΙ ΧΘΟΝΑ ΛΟΓΧΗ-
ΡΕΣΙ ΣΤΝ ΜΤΡΜΙΔΟΝΩΝ
ΑΣΠΙΣΤΑΙΣΙ ΠΡΙΑΜΟΙΟ ΚΑΕΙΝΑΝ
ΓΑΙΑΝ ΕΚΠΤΡΩΣΩΝ,
ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΙ ΧΡΤΣΕΩΝ
ΟΠΛΩΝ ΗΦΑΙΣΤΟΠΟΝΩΝ
ΚΕΡΟΡΤΘΜΕΝΟΣ, ΕΝΔΤΤ' ΕΚ ΘΕΑΣ
ΜΑΤΡΟΣ ΔΩΡΗΜΑΤ' ΕΧΩΝ
ΘΕΤΙΔΟΣ, Α ΝΙΝ ΕΤΙΚΤΕ

deleo αἱ post *Παῖδες*, ob metrum. *Παῖδες Θεσσαλαὶ* sunt *Musae*, *Pierides*. Mela, II, 3. *hic* (in Thessalia) *Musarum parens domusque*, *Pieria*.

[1062. In hoc et proxime sequentibus versibus canticum Thessalidum, Phoebi et Chironis, cum verbis Chori confusum est. Ex persona Chori sunt δ' ἀνέκλαγον — *Παῖδες αἱ Θεσσαλαὶ* — *Μάντις ὁ Φοῖβος* — *ὁ Μουσᾶν τ' Εἰδὼς* — *Χείρων τ' ἐξωνόμασεν*. Reliqua simul sumta carmen nuptiale efficiunt. *Μέγα* — *ὦ Νηρηΐ κόρα μέγα φῶς* — *γεννάσεις* (i. e. *in lucem edes*) *ὃς ἥξει χθόνα* et quae sequuntur usque ad *Μακάριον*. Quod ut clarius inter legendum cognoscatur, literas unciales in carmine hoc imprimendo adhiberi velim. εἰδὼς cum genitivo construi apud Homerum passim videas. ἐξωνόμασεν hic non significat *nomine vocavit*, sed *profatus est*. Confer Hom. Il. XV. 218. XXIV. 286. Soph. Oed. Col. 298. Hesychius; ἔκ τ' ὀνόμαζε, καὶ ἔλεγεν. Venustissimam hanc emendationem Tyrwhitto debeo, a quo inter sermones familiares didici. *Musgravius*.]

1064. ὁ *Μοιρᾶν τ' Εἰδώς*. Scil. Chiron. ut τόξων εὖ εἰδώς, Homero: *citharae sciens*, Horatio: apud quem Epod. XIII. Chiron, utpote Deus, (Sophocl. Trachin. 727.) praedicit de Achille, quod et facit de Cyrene, Pindar. Pyth. IX. Vulgata *Μουσᾶν* non est ad rem; et ipsae Musae haec loquuntur. De τ' ad finem versus, non initio, vid. Valckenaer. ad Phoeniss. 891. Pro τ' Cod. B. γ. et pro *Μάντις* ὁ Φοῖβος, Codd. omnes, *μαντις δ' ὁ Φοιβος*. [Lectionem *Μουσᾶν* defendit Musgravius, citans Statii Achill. I. 118. 186.]

1065. *γεννάσεις*. Dorice pro *γεννήσεις*, *gignes*, *paries*: quam significationem hujus verbi hoc loco, suggessit mihi, nisi fallit memoria, vir doctiss. Sam. Musgravius. Vulgo vertitur *generationes*.

1067. Voces *λογχήρεσι* — *Ἀσπισταῖσι* parenthesi inclusi ob nihil aliud nisi ut connexus pateret inter *χθόνα* et *Πριάμοιο*.

1071. *περὶ σώματι*. Canterus *περιζώματι*. Lubbio an *περίζωμα* de *armis* recte dici possit. Videtur esse imita io Homerici istius, *Ἀτὰρ ἐπεί ῥ' ἔσσαντο ΠΕΡΙ ΧΡΟΙ πώροκα χαλκόν*. Quid sit *περίζωμα* vide Athenaeum VII, 11. p. 290. Plutarch. Paul. Aemil. p. 275. A. Romulo p. 31. C. Strabon. lib. XV. p. 1048. A. B. Pausan. Attic. p. m. 82.

1073. *ἐνδυτοῖς*, pro *ἔνδυτ' ἐκ*, est ex conjectura. sed *κεκορυθμένος*,

ΜΑΚΑΡΙΟΝ. Τότε δαί-
μονες τᾶς εὐπατρίδος
γάμον Νηρηΐδος ἔθεσαν
πρώτας, Πηλέως θ' ὑμεναίους.
σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν ἐπῳδός. 1080
πλόκαμον Ἀργεῖοι, βαλιὰν
ὥστε πεταλοις ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν,
ὀρέων μόσχον ἀκήρατον,
βρότειον αἱμάσσοντες λαιμὸν,
οὐ σύριγγι τραφεῖσαν, οὐ- 1085
δ' ἐν ποιβοδήσει βουκόλων,
παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκόμον
Ἰναχίδαις γάμον.
ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς,
ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς δύνασιν ἔχει 1090
σθένειν τι πρόσωπον,
ὁπότε τὸ μὲν ἄσεπτον ἔχει
δύναμιν, ἁ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν

ornatus, eodem modo dativum post se habet apud Homerum passim, et alios: et ἐκ ante Θεᾶς, minime est necessarium. Δωρήματα Θεᾶς sunt Virgilio *dona Deae*, et *dona parentis*. Homer. Iliad. T. 18. Τίρητο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων Θεοῦ (Vulcani) ἀγλαὰ δῶρα. Ἔνδυτα ἄνακτος, ut ἐνδυτὸν νεβρίδος Bacch. 137. Moneo, Catullum in De Nupt. Pel. et Thet. multa ex hoc Musarum cantico videri sumsisse, vel respexisse.

1078. γάμον Νηρηΐδος ἔθεσαν Πρώτας, etc. Ἔθεσαν γάμον, ut θήσομεν θοίνην 722. Pro Νηρηΐδος conjeceram cum Heathio, Νηρήϊον, ut Δαίμονα πρῶτον Μακάρων Bacch. 577. et Ἀχιλλέα πρῶτον Ἑλλάδος, Andromach. 1237. *primis Urbis*, Horat. Epist. I, 20. 23. Sequitur, Σὲ δ' ἐπὶ κάρα etc. quasi dixisset, Tales erant Thetidis nuptiae: Tu vero, O Iphigenia, coronaberis, non ut Sponsa, sed ut Victima. Hic est sensus, satis planus: Sed constructionem et versionem non praestabo istorum, ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν πλόκαμον.

1081. γ' ἁλιᾶν. Scaliger βαλιὰν. sc. μόσχον, *maculosam juvencam*. ut βαλιαὶ λύγκες, Alcest. 579.

1087. μητέρι νυμφοκόμον Ἰναχίδαις γάμον. Mallem, Παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκόμῳ, Ἰναχίδαις γάμον. *Sed apud matrem sponsae ornatricem, Alicui ex Argivis uxorem*: id est, σὲ γάμον, *te*, O Iphigenia, futuram *uxorem* alicui Argivo, vel Graeco, ut videbatur. Ἰναχίδαις *alicui ex Argivis*, ut εἰς φίλους, *ad aliquem ex amicis*, Iph. Taur. 59. sic ἐξ Ἀτρειδῶν, hac Fab. 842. ὑπ' ἐκείνοις, *sub aliquo ex illis*, Lucian. Dial. Cyclop. et Nept. In seqq. vers. 1095, 1096. voces ἀγὼν et Θεῶν φθόνος sunt significationis admodum ambiguae et incertae. Θεῶν φθόνος, saepe significat, *Deorum iram*; et ἀγὼν *periculum*, quemadmodum vertitur: sed et notare potest, *discrimen*, *contentio*, etc. et φθόνος, *invidia*, *odium*, etc.

θνατοῖς ἀμελεῖται,
ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ,
καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ;

ΚΛ. ἐξῆλθον οἴκων προσκοπουμένη πόσιν,
χρόνιον ἀπόντα, κἀκλελοιπότα στέγας·
ἐν δακρύοισί θ' ἡ τάλαινα παῖς ἐμὴ,
πολλὰς ἰεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων,
θάνατον ἀκούσασ', ὃν πατὴρ βουλεύεται.
μνήμην δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότος
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ὃς ἐπὶ τοῖς αὑτοῦ τέκνοις
ἀνόσια πράσσων αὐτίχ' εὑρεθήσεται.
ΑΓ. Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων
εὗρηχ', ἵν' εἴπω παρθένου χωρὶς λόγους,
οὓς οὐκ ἀκούειν τὰς γαμουμένας πρέπει.
ΚΛ. τί δ' ἔστιν, οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται;
ΑΓ. ἔκπεμπε παῖδα δωμάτων πατρὸς μέτα,
ὡς χέρνιβες πάρεισιν ἠὐτρεπισμέναι,
προχύται τε βάλλειν πῦρ καθάρσιον χερῶν,
μόσχοι τε, πρὸ γάμων ἃς θεᾷ πεσεῖν χρεὼν
Ἀρτέμιδι, μέλανος αἵματος φυσήματα.
ΚΛ. τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σου
οὐκ οἶδ', ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν, εὖ λέγειν.
χώρει δὲ, θύγατερ, ἐκτός· οἶσθα γὰρ πατρὸς

1098. προσκοπουμένη πόσιν. Cod. C. προσσκοπουμένη, ut προσσημαίνειν, quod ex Aristotele citat Budaeus Gr. Ling. p. 653. προσσαίνω Aeschyl. Prometh. 834. et Noster Hippol. 865. προσσίβειν Aeschyl. Sept. Theb. 1031. Diverso sensu vertitur προσκοπούμενος τὸ σὸν Med. 460. *tuo commodo prospiciens*. non recte tamen, opinor: sed, *pracvidens tuum conditionem*, tuum statum in exilio, quod secum mala multa fert. Non puto multa esse verba Graeca a σ incipientia quae hoc modo componuntur. Vult Clytaemnestra, *prospecturu maritum*, quemadmodum fit, cum adventus alicujus cupide exspectatur, Chorum! alloquitur. Vers. 1101. pro δακρύοισι θ', mallem δακρύοισι δ', quia mihi non adhuc liquet, θ' vel τε usurpatum esse quando non connectit.

1112. πῦρ καθάρσιον ἐκ χερῶν. Ex deest Cod. A. Unde adstruitur πῦρ καθάρσιον χερῶν. [Markland. ad Suppl. 1211. *Porsonus.*] vide ver. 1472. Helen. 875. Herc. Fur. 936. Καθάρσιον quoque conjicit Piersonus Verisim. I, 5. et Reiskius.

1116. εὖ λέγειν. Defenditur multis locis. non quin εὐλογεῖν Euripidis scripturam hic putem.

1117. χώρει δὲ, θύγατερ. ἐκτός. οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει

πάντως ἃ μέλλει, χὐπὸ τοῖς πέπλοις ἄγε
λαβοῦσ' Ὀρέστην, σὸν κασίγνητον, τέκνον.
ἰδοὺ πάρεστιν ἥδε πειθαρχοῦσά σοι.
τὰ δ' ἄλλ' ἐγὼ πρὸ τῆσδε, κἀμαυτῆς φράσω.
ΑΓ. τέκνον, τί κλάεις; οὐδ' ἔθ' ἡδέως ὁρᾷς,
εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα, πρόσθ' ἔχεις πέπλους;
ΙΦ. φεῦ. τίν' ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν;
ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρήσασθαι πάρα,
κἀν ὑστάτοισι, κἀν μέσοισι πανταχοῦ.
ΑΓ. τί δ' ἐστίν, ὥς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε,
ξύγχυσιν ἔχοντες, καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων;
ΚΛ. εἰφ' ἂν ἐρωτήσω σε γενναίως, πόσι.
ΑΓ. οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ μ', ἐρωτᾶσθαι θέλω.
ΚΛ. τὴν παῖδα τὴν σὴν, τήν τ' ἐμὴν μέλλεις κτανεῖν;
ΑΓ. ἔα. τλήμονά γ' ἔλεξας, ὑπονοεῖς δ' ἃ μή σε χρή.
ΚΛ. ἔχ' ἥσυχος,
κἀκεῖνό μοι τοπρῶτον ἀπόκριναι πάλιν.

γε, χ' ὑπό. Canterus legit πάρος pro πατρός, probante Barnesio. Sed dubito an Πάντως recte habeat. Totus locus ita forte legi et distingui potest, Χώρει δὲ, θύγατερ, ἐκτὸς, (οἶσθα γὰρ πατρός, vel πατήρ, Πάνθ' ὅσα γε μέλλει) χ' ὑπὸ τοῖς etc. Πάνθ' ὅσα γε μέλλει, *omnia quae destinat*, sc. facere. Cod. A. omittit δε. Forte σὺ ibi olim fuit, ut Phoeniss. 707. et Helen. 1428. Πάνθ' ὅσα ut Supplic. 1176. Γε, ante χ' ὑπὸ, metrum corrumpit. [πάνθ' ὅσα γε μ. etiam Musgravius.]

[1117. πατρός. Canterus πάρος, nulla necessitate. Ellipsis est praepositionis περὶ, cujus pluscula exempla dedit Lambertus Bos ad vocem. *Musgravius.*]

[1118. Particulam γε delevi.]

1121. πρὸ τῆσδε, κἀμαυτῆς φράσω. Exemplaria habent πρὸς τῆσδε, quod nolui mutare. vid. ver. 1201. (Barnesianam πρὸ τῆσδε cum Musgravio praetuli.]

1122. οὐδέ θ' ἡδέως ὁρᾷς; Opinor, οὐδ' ἔθ' ἡδέως μ' ὁρᾷς, Εἰς γῆν —πέπλους; in Cod. C. legitur ουδ' εθ', et ita Reiskius. in A. deest πρόσθ'.

1126. κἀν μέσοισι πανταχοῦ. Scripsit Euripides, nisi fallor, κἀν μέσοις, καὶ πανταχοῦ, ut Iph. Taur. 568.

1127. τί δ' ἐστίν; ὥς μοι. Delevi interrog. post ἐστίν, et verti, *Quid vero est quare* etc. vide supra ad ver. 1010.

1130. οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ γ'. Vel δεῖ μ', i. e. με. sic enim saepe scribitur. Hippol. 491. Phoeniss. 928. Aeschyl. Prometh. 86.

[1130. δεῖ μ' pro δεῖ γ' editum ex emend. Marklandi, quam correctionem probare videtur Porsonus ad Orest. 659.]

1133. κἀκεῖνό μοι. Praeclare Codd. A. B. C. supplent. Ἐχ' ἡσυχος, Κἀκεινο μοι το πρωτον etc. unde patet quare κἀκεῖνο dicitur; quod mirum videbatur. Abrupta autem est oratio, qualiter fit in re inexspectata subito accidente. saepe ita Sophocles.

1134. σὺ δ' ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις. Lego εἰκότ' ἂν κλύοις. ἂν κλύοις est *audies.*

ΑΓ. σὺ δ' ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκὸς ἂν πλύοις.
ΚΛ. οὐκ ἄλλ' ἔρωτῶ, καὶ σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι.
ΑΓ. ὦ πότνια μοῖρα, καὶ τύχη, δαίμων τ' ἐμός.
ΚΛ. κἀμός τε, καὶ τῆσδ', εἷς τριῶν δυσδαιμόνων.
ΑΓ. τίν' ἠδίκησαι; ΚΛ. τοῦτ' ἐμοῦ πεύθει πάρα;
ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ συγγάνει.
ΑΓ. ἀπωλόμεσθα· προδέδοται τὰ κρυπτά μου.
ΚΛ. πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν.
αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμολογοῦντός ἐστι σου,
καὶ τὸ στενάζειν πολλά· μὴ κάμνῃς λέγων.
ΑΓ. ἰδοὺ σιωπῶ· τὸ γὰρ ἀναίσχυντόν με δεῖ,
ψευδῆ λέγοντα, προσλαβεῖν τῇ ξυμφορᾷ.
ΚΛ. ἄκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους,
κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.
πρῶτον μὲν, ἵνα σοι πρῶτα τοῦτ' ὀνειδίσω,
ἔγημας ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ,
τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανών,

1136. ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός. Scribendum forte, Ὦ πότνα | Τύχη, | καὶ Μοῖρα, etc. Codd. A. B. μοῖρα δαίμων τ ἐμος. Cod. C. μοῖρα τ' δαιμων γ. Artificii autem est hoc loco, quod Agamemnon, pro directo responso, tergiversatur, et ad exclamationem subterfugit. Heathius quoque conjicit πότνα. [MS. apud Musgravium δαίμων τ'. qui optime legit Ὦ πότνια μοῖρα, καὶ τύχη, δαίμων τ' ἐμός. Frustra Heathius et Marklandus legunt πότνα, quae vox scenae prorsus ignota est. Idem MS. delet καὶ ante δαίμων. *Porsonus.*]

1138. τίν' ἠδίκησαι. Codd. B. C. τιν', ηδικησε. Ald. et Barn. Τίν' ἠδίκηται; *Quis in re* (vel *quibus in rebus*). *laesa fuisti?* Hoc sequor propter Aldinam. Alioquin non male legeretur Τί σ' ἠδίκησα; ut Alcest. 649. Electr. 1087. Vel, Τίς σ' ἠδίκησεν; ut supra 382. Τίς ἀδικεῖ σε; Parum refert.

1139. ὁ νοῦς ὅδ' αὐτός. Disting. post ὅδ', ut αὐτὸς abundet, sicut passim. vid. ver. 811. Iph. Taur. 589. 556. In Evangeliis saepe. *Haec mens tua, mentem illa non habet.*

[1139. Cicero ad Attic. VII. 5. *Causam solum illa causa non habet; cuteris rebus abundat. Porsonus.*]

1141. μέλλεις με δρᾶν. Non male μέλλεις σφε δρᾶν· *illi*, sc. Iphigeniae: ut hoc referatur ad ver. 1131. τὴν παῖδα — μέλλεις κτανεῖν; Pro πέπυσμ' Codd. A. B. πεπειρᾶ.

1143. Distinguo, Καὶ τὸ στενάζειν πολλά· μὴ κάμνῃς λέγων. Pro στενάζειν, omnino verius mihi videtur στεγάζειν. sed paucis ita videbitur.

1149. ἔγημες ἄκουσάν με. Nescio quid sit Ἔγημες, quod tamen habent omnes quas vidi Editiones. Scribo Ἔγημας. Aor. 1. a γαμέω: ἐγάμησα, ἔγημα. [Recte ἔγημας ut citat Eustathius ad Hom. Od. Δ. p. 1695. (446, 48.) *Porsonus.*]

[1150. Τάνταλον. Thyestae filius fuit. Vide Pausaniam II. 18. 22. *Musgravius.*]

βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσούδισας πέδῳ,
μαστῶν βιαίως τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας·
καὶ τῷ Διός γε παῖδ', ἐμά τε συγγόνῳ,
ἵπποισι μαρμαίρουσ', ἐπεστρατευσάτην.
πατὴρ δὲ πρέσβυς Τυνδάρεως σ' ἐρρύσατο,
ἱκέτην γενόμενον, τἀμὰ δ' ἔσχες αὖ λέχη.
οὖ σοι καταλλαχθεῖσα, περὶ σὲ καὶ δόμους
ξυμμαρτυρήσειs ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνή,
εἴς τ' ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, καὶ τὸ σὸν
μέλαθρον αὔξουσ', ὥστε σ' εἰσιόντα τε
χαίρειν, θύραζέ τ' ἐξιόντ' εὐδαιμονεῖν.
σπάνιον δὲ θήρευμ' ἀνδρὶ, τοιαύτην λαβεῖν
θάμαρτα· φλαύραν δ' οὐ σπάνις γυναῖκ' ἔχειν.
τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένουσι παῖδά σοι
τόνδ'· ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς.
κἄν τις σ' ἔρηται, τίνος ἕκατί νιν κτενεῖς,
λέξον· τί φήσεις; ἢ 'μὲ χρὴ λέγειν τὰ σά;
Ἑλένην Μενέλαος ἵνα λάβῃ. καλόν γε, νὼ
κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτίσαι τέκνα,
τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα.

2151. σῷ προσούρισας πάλῳ. Consentiunt viri docti in προσούδισας, *solo adflixisti*.

[1151. σῷ προσούρισας πάλῳ. Manifesta hujus loci depravatio, et nemini non Interpretum animadversa est. Pro προσουρίσας satis apte Scaliger προσούδισας, quod genus crudelitatis non raro apud Veteres exercebant, quibus inhumanior natura erat. Vide Suidam in voce, et Psalm. CXXXVII. Non tamen temere προσούρισας ejecerim, quod significare certe potest, *vehementer versus aliquid, instar venti, impellens*. Pro πάλῳ alii πάτῳ *semitae* legendum putant, alii πέδῳ *solo*. Utrique haud cunctanter praetulerim πύλῳ *portae*. Hesychius, πύλα, πύλαι. Idem πύλῳ, ἀντὶ τοῦ πέλῃ, τῇ τοῦ ᾄδου. *Musgravius*. Idem in curis secundis corrigendum censet βρέφος τε τοὐμὸν ζῶν πρὸς ὀκρίδας βαλών. *Et infantem meum vivum cautibus asperis affligens*. Προσούδισας probat Wesselingius ad Herodot. p. 420. Quin et πέδῳ, emendationum, quas vidi, facillimam, in textum intuli.]

1153. τῷ Διός γε παῖδ'. Vel, Διός τε παῖδ', quia sequitur, ἐμά τε συγγόνῳ: vel, Καὶ τῷ Διός σε παῖδ'—ἐπεστρατευσάτην: ut Phoeniss. 294. ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

1158. συμμαρτυρήσεις. Vel Σὺ μαρτυρήσεις. Aeschyl. Eum. 616. Ἤδη σὲ μαρτύρησον.

1160. In Aldina et caeteris hic est, ὥστ' εἰσιόντα τε. emendavit Canterus, ὥστε σ' εἰσιόντα τε. Ver. 1165. pro φλαύραν A. φαυρον.

[1168. καλόν γε νώ. Ita jam edd. rec. qua auctoritate nescio. Aldus καλὸν γένος. Praestiterit fortasse νῷν in dativo. *Musgravius*.]

1170. τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα. Constructio claudicat. Lego, ὠνυμένω, *redimentes*, dum-

ἄγ', ἢν στρατεύσῃ, καταλιπών μ' ἐν δώμασιν,
κἀκεῖ γενήσῃ διὰ μακρᾶς ἀπουσίας,
τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἕξειν δοκεῖς,
ὅταν θρόνους τῆσδ' εἰσίδω πάντας κενοὺς,
κενοὺς δὲ παρθενῶνας; ἐπὶ δὲ δακρύοις
μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεὶ,
ἀπώλεσέν σ', ὦ τέκνον, ὁ φυτεύσας πατὴρ,
αὐτὸς κτανὼν, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλῃ χερὶ,
τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους·
ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἐνδεῖ μόνον,

liter. et ita conjecerat eruditus editor Hippolyti, Oxon. 1756. [Musgravius sc. qui vel hoc, vel ὠνουμένοιν pro diversa v. 1168. lectione corrigendum censuit.] Τἄχθιστα (τὰ ἔχθιστα) est ex conjectura virorum doctorum (post Brodaeum) pro Ταχθέντα. Aldina propius Ταχθεῖσα, ut et Cod. B.

1171. ἢν στρατεύσῃ. Vox ἢν et sensus postulant, opinor, στρατεύσῃς, ut γενήσῃ, modi subjunctivi, secundam personam.

1173. τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἕξειν δοκεῖς. Qui Euripidae Iambis assueti sunt, hunc praeferent, Τίν' ἐν δόμοισι καρδίαν μ' ἕξειν δοκεῖς, etc. Sed praecessit ἐν δώμασι, in hac ipsa sententia. unde igitur hic iterum ἐν δόμοις vel δόμοισι, in scriptore tam accurato, et a negligentia tam longe remoto? Τίν' ἔνδον εἴς σε καρδίαν μ' ἕξειν δοκεῖς, etc. Sed multa exempla in contrariam partem adferri possunt, pro ἐν δώμασι et ἐν δόμοις, in eadem periodo.

[1174. Sic Apsines inter Aldi Rhetoras p. 725, 21. Sed mox δόμους μὲν τούσδε προσίδω κενούς. Porsonus.]

[1178. Audi Brunckium ad Androm. 597. "Non pauca in Euri-"pide luxata et transposita. Pul-"cherrima Clytaemnestrae ῥῆσις "in Iphigenia, nihil, quoad sen-"sum et phrasin, intricati habe-"bit, splendidius lucescet, magis-"que movebit affectum, si legiti-"ma moti sede versus eo reponen-"tur, quo flagitat dialectice." Totum igitur locum ita censet constituendum: Ἀπώλεσέν σ', ὦ τέκνον, ὁ φυτεύσας πατὴρ, Αὐτὸς κτανὼν, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλῃ χερί. Εἶεν. Θύσεις δὲ τὴν παῖδ'· ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; etc. usque ad 1207. deinde, Εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς Τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσει. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ Κακὴν γενέσθαι περὶ σὲ, μήτ' αὐτὸς γένῃ, Τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους· Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἐνδεῖ μόνον, Ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ, χἀι παῖδες αἱ λελειμμέναι, Δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.]

1179. καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους. Explicet qui potest, nisi πρὸς τοὺς δόμους sit idem quod τοῖς δόμοις, *familiae tuae*; cujusmodi multa esse verba scio, quae dativum post se trahunt, vel accusativum cum praepositione πρός. Aliquando subintelligitur participium ante πρὸς, *portandum*, vel tale aliquid. Versus autem isti duo, Μὴ δῆτα — et, Κακὴν γενέσθαι — bene poni possent post hunc. Nam vox ἐπεὶ, *quoniam*, videtur reddere *rationem* duorum istorum versuum, non praecedentium. Sic, μήτ' αὐτὸς γένῃ· Ἐπεὶ βραχείας — δέξασθαι χρεών. Εἶεν· Θύσεις δὲ etc.

1180. προφάσεως ἔδει μόνον. Forte ἐνδεῖ, i. e. ἐνδεήσει, opus

ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ, καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι,
δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.
μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ
κακὴν γενέσθαι περὶ σὲ, μήτ' αὐτὸς γένῃ.
ν· θύσειας δὲ τὴν παῖδ' ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; 1185
τί σοι κατεύξει τἀγαθὸν, σφάζων τέκνον,
νόστον πονηρὸν οἴκοθέν γ' αἰσχρῶς ἰών;
ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαι τί σοι;
οὔτ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγούμεθ' ἄν,
εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν; 1190
ἦκων δ' ἐς Ἄργος προσπεσεῖ τέκνοισι σοῖς;
ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεταί
παίδων σ', ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά;
ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· ἡ σκῆπτρά σοι

ν. Herodotus III, 57. in oraculo Siphniis dato, τότε δὴ δεῖ φράδμονος ἀνδρὸς, i. e δεήσει: *tunc is erit solerti viro.* Et ita Reiskius. [et sic editum, probante Musgravio.]

1181. ἐγὼ, καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι. Forte, ἐγὼ, χἀἱ παῖδες, αἱ λελειμμέναι, quae amarissima sunt: *ego, et filiae, quae relictae sunt:* id quas *Pater* suus nondum *infecit.* Pro Ἐφ' ᾗ Cod. A. ἐφον ἐφον.

1185. Distinguendum: Εἶεν· θύσειας δὲ τὴν παῖδ'· ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; i. e. "Esto: supponamus igitur te statuisse filiam immolare (nam σήν, quod multo verbius est, mallem) mactare: quaeso te, quas preces eo tempore concepturus es? Quidnam oui tibi precabere, tu qui occidis filiam tuam, tu qui profectionem (νόστον) improbam a domo profectus es?" Ita enim distinguendi sunt versus 1186, 1187. pro commate post τέκνον, et subito isto post πονηρὸν: [ut Ald.] quae neglecta miras absurditates pepererunt. Sane haec sunt anilissima, spiritus, indignationis, instae argumentationis plena, fortissima Tyndaridarum digna. Inter praecipua Euripidis, in hoc genere, haberi possunt.

1189. οὔτ' ἄρ' ἀσυνέτους. Non opus est Οὐκ ἄρ' Duporti. Οὔτ hic est οὔτε, non οὔτ'. Mallem ἄρ'. *nonne igitur* etc. [ἦτ' ἄρ' Musgravius cum Valckenaerio Diatr. Eurip. p. 188.]

[1190. φρονήσομεν. Hoc verbum vitiosum arbitratur Valckenaerius loc. cit. quo judice, εὖ φρονεῖς γένοιντ', aut simile quidpiam, ad Deos referendum, sensus loci postulare videtur.]

1191. προσπεσεῖ τέκνοισι σοῖς. *Amplecteris liberos tuos?* ut Electr. 576. Sed Codd. A. B. hic habent προσπεσῇς, ut Hecub. 756. vide Dorvill. ad Chariton. p. 44. Budaeus hanc verbi significationem non notavit. Cum quarto et cum tertio casu ponitur; nonnunquam cum praepositione πρὸς, ut et observavit Priscianus. [p. 1204.]

[1191. προσπεσεῖ debetur Musgravio.]

1193. παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν. Minore negotio scripsisset ἂν αὐτῶν· quod et notat Heathius.

[1193. ὅτων ἂν editum ex citatione Porsoni ad Phoen. 1373.]

1194. ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· ἡ σκῆπτρα etc. *De his scili-*

μόνον διαφέρειν, καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ, 1195
ὃν χρὴ δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν,
βούλεσθ', Ἀχαιοὶ, πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα;
κλῆρον τίθεσθε, παῖδ' ὅτου θανεῖν χρεών.
ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'. ἀλλὰ μή σ' ἐξαίρετον
σφάγιον παρασχεῖν Δαναΐδαισι παῖδα σήν· 1200
ἢ Μενέλεων πρὸ μητρὸς Ἑρμιόνην κτανεῖν,
οὗπερ τὸ πρᾶγμ' ἦν. νῦν δ' ἐγὼ μὲν, ἡ τὸ σὸν
σώζουσα λέκτρων, παιδὸς ὑστερήσομαι·
ἡ δ' ἐξαμαρτοῦσ', ὑπότροπον νεανίδα

cet inter nos *jam verbis convenit: an sceptris* etc. Ita vertitur, sed non ex lingua. ἦλθον est primae personae, *veni;* ταῦτ' est εἰς ταῦτα, *ad haec*, ut centies in Euripide post verbum motus. διὰ λόγων, *per sermones*, i. e. oratione. Dicit Clytaemnestra: *Jam oratio mea devenit ad haec*, quae statim sequuntur, ἢ σκῆπτρα etc. et quae novum argumentum contra caedem Iphigeniae constituunt. Idem dicitur ver. 1392. Κἀπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν· Οὐ δεῖ etc. In Cod. C. est ἦλθεν: quod etiam explicari potest.

Ibid. ἢ σκῆπτρά σοι Μόνον διαφέρειν etc. Donec certo statuatur ex libris de hoc loco, qui innumeris conjecturis patet, totus legi et distingui potest, parva admodum mutatione, ita ut intelligi saltem possit: Ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· εἰ σκῆπτρά σε Μόνον διαφέρειν, καὶ στρατηλατεῖν γ' ἐδει, Οὐ χρῆν δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν, Βούλεσθ', Ἀχαιοὶ, πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα; Κλῆρον τίθεσθε, παῖδ' ὅτου κτανεῖν χρεών. Διαφέρειν σκῆπτρα pro φέρειν, ut διαφέρειν ψῆφον, pro φέρειν, Orest. 49. 1690. et Herodot. IV, 138. γλῶσσαν διαφέρειν Sophocl. Trachin. 526. Pro Ὅν scripsi Οὐ: quod et Barnesium conjeciisse video: pro χρὴ, χρῆν: et pro θανεῖν malim κτανεῖν, quod atrocitatem auget et hac voce per totam hanc satiram Clytaemnestra utitur, invidiae faciendae causa. Longius abest, σκήπτροισί δ' εἰ Μόνον διαφέρειν etc. diversa significatione verbi διαφέρειν. Nam Menelaus *sceptrum* gestavit, et alii duces apud Homerum: sed cum aliqua forte *differentia* in *forma* ejus.

1199. ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'. Mallem, γ' ἂν ἦν τόδ'. *Aequale saltem hoc fuisset:* nam ἂν ἦν est usitatius *fuisset;* quod postulat sensus. Ion. 839. Ἁπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακὸν, εἰ παρ' ἐνγενοῦς etc. ubi legendum, ἐγγενοῦς, *indigena.* Sed ἂν non semper exprimitur.

[1201. πρὸ μητρός. Ita recte Barnesius, Scaligero auctore. Conf. Alcest. 476. Aldus πρὸς μητρός. *Musgravius.*]

1203. παιδὸς ὑστερήσομαι. Attici dicunt στερήσομαι, vel ἀποστερήσομαι: quod et hic restituendum opinor. παιδ' ἀποστερήσομαι. Notat Priscianus lib. 18. [p. 1168.] Graecos dicere ἀποστερούμενοι τοῦτο καὶ τούτου. et ita iterum p. 1176. ubi videtur oblitus se eadem prius dixisse. [Alia leguntur utroque loco ed. Ald.] Exempla verbi ἀποστερεῖσθαι cum accusativo ubique occurrunt. Quid sit ὑστερεῖσθαι vid. ap. Bezam ad Rom. III. 23 [Legendum forte παιδά σοι στερήσομαι. De syntaxi confer Bacch. 1371. *Musgravius.*]

1204. ὑπότροφον νεανίδα Σπάρτῃ κομίζουσ'. Codd. A. B. C. ὑποτροφον. Lego, ὑπότροπον, redu-

Σπάρτῃ κομίζουσ', εὐτυχὴς γενήσεται.
τούτων ἄμειψαί μ' εἴ τι μὴ καλῶς λέγω·
εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς
τὴν σήν τε, κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσει.
ΧΟ. πιθοῦ· τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν καλὸν,
Ἀγάμεμνον· οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν.
ΙΦ. εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην,
ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον· νῦν δὲ τἀπ' ἐμοῦ σοφὰ,
θάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν.
ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν,
τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅπερ ἔτικτεν ἥδε σοι.
μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
λεύσσειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.

cem. Hesychius: Τπότροπος: ἐξαποστροφῆς. forte, ἐξ ὑποστροφῆς, quemadmodum brevia Schol. in Homer. Il. Z. 367. Suidas: Τπότροπος, ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανελήλυθώς. vid. Demosth. De Coron. p. 94. ed. Oxon. Sophocl. Elect. 727. Per νεανίδα intelligitur Hermione, Helenae et Menelai filia. Κομίζουσ' ambiguum est: et dubito an Σπάρτῃ recte habeat. Quaero an Σπάρτην κομίζουσ'. Spartam reducens. Legit Heathius ὑπότροπος et de Helena intelligit. [Tyrwhitto placet ἀπότροφον procul a matre nutritam. Hesychius: ἀπότροφος, μακρὰν τεθραμμένος. Herodot. II. p. 71. ed. H. Steph. τὸν Ἄρεα ἀπότροφον γενόμενον. Credo hoc viro acutissimo inde in mentem venisse, quia revera ἀπότροφος erat Hermione, decem continuos annos a matre sejuncta. Verum nihil tale sperabat Clytaemnestra, sed contra, eam illico domum redituram, et filiae educandae iterum adfuturam. Praestat igitur, meo judicio, ὑπότροφον. Musgravius.]

1207. εἰ δ' εὖ λέλεκται νωΐ, μὴ δή γε. Νωΐ pro νῷν solocecum est (Auctor Soloecist. p. 744.) idem ac, si NOBIS recte diximus, pro, si NOS. vide notam Graevii ibi. praeterea νωΐ hic dissyllabum est, contra morem Atticum. Euripides forte scripsit, Εἰ δ' εὖ λέλεκται νωΐν (i. e. νῶν), σὺ μὴ δή γε (vel δῆτα) κτάνῃς. Μὴ δῆτα, orantis, frequenter occurrit. Piersonus ad Moerin legit, — λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς.

1209. Cod. A. συνσωζειν. vid. ad ver. 407. Vers. 1210. Cod. B. αντειπῃ, pro ἀντείποι. Demosthenes inseruisset ἄν, Adv. Leptin. p. 56. ed. Tayl. οὐδεὶς ἂν ἀντείποι. vid. ver. 1016. Vers. 1212. idem Codex μεταδουσ' pro ἐπᾴδουσ'.

1215. ταῦτα γὰρ δυναίμεθα. Forte, δυναίμεθ' ἄν. ut Iph. Taur. 67. ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἂν Σὺν προσπόλοισιν. et ita forte leg. Troas. 771. Scio tamen hanc particulam apud Atticos saepe subaudiri. [Sed saepius exprimitur. Quare in contextu addidi.]

1216. γόνασιν ἐξάπτω. Lego, γόνατος (i. e. γονάτων, ut ver. 911. 992. Supplic. 165. ἐξάπτω, ut Bacch. 24. Aristides Isthm. p. 23. et talia innumera. cum casu secundo.

1219. βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς.

πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμὸν,
φίλας χάριτας ἔδωκα, κἀντεδεξάμην.
λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· Ἆρά σ', ὦ τέκνον,
εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ;
οὐμὸς δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζυμαι χερὶ,
τί δ' ἆρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' εἰσδέξομαι
ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
σὺ δ' ἐπιλέλησαι, καί μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
μὴ πρός σε Πέλοπος, καὶ πρὸς Ἀτρέως πατρὸς,

Plutarch. De audiend. Poet. p. 17. C. habet λεύσσειν, et ὑπὸ γῆν. utrumvis probum. Verba, ἡδὺ — βλέπειν, in parenthesi non male poni possunt, ob ceterorum connexionem, μὴ ἀπολέσῃς — μηδὲ ἀναγκάσῃς. [Omnino legendum λεύσσειν, cujus scholium est βλέπειν ut patebit conferenti Schol. ad Aeschyl. Prom. 144. J. Albert. ad Hesych. T. II. p. 458. ubi locum scholiastae illius adducit. Schol. ad Hom. Il. *A.* 120. *Porsonus.*]

[1220. Libanius T. I. p. 290. A. de Agamemnone: ἀλλ' ἕκοντα, καὶ καθ' αὑτὸν ἐπιδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἣν ἔτικτεν, ὦ θεοὶ, καὶ παῖδα προσεῖπε καὶ προσάγειν τῷ βωμῷ, καὶ πρὸς σφαγὴν ἐπιθεῖναι τὸ ξίφος. Forsan ex Nostro παῖδα πρώτην προσεῖπε. Confer Aeschin. c. Ctesiphon. p. 395. *Porsonus.*]

1221. in exemplaribus est γούνασι, non γόνασιν: quod notatu dignum est propter Ionicum γούνασι, ut Andromach. 892. in Iambo, ut hic: et Sophocl. Oed. Col. 1678. Vide ad Iph. Taur. ver. 56.

1224. εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν. Legeram Εὐδαίμοσ' sc. ἐν δόμοισιν: et, Εὐδαιμονοῦντος ἐν δόμοισιν, ut vulgata esset ab explicatione suprascripta, εὐδαίμονος ἀνδρος. Sed melius Piersonus Verisimil. p. 65. Εὐδαίμον' ἀνδρὸς, i. e. σε εὐδαίμονα. Vers. 1225. pro ἀξίως A. αξιαν. [Lego, ἐν ὀλβίου δόμοισιν ἀνδρὸς ὄψομαι. In Med. 1239. pro εὐδαίμων Auctor Christi Patientis ὄλβιος exhibet. Sed vera lectio est Ἆρα σ' εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον ἀνδρὸς, vel potius, ἆρ' εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον, ἀνδρός σ' ἐν δόμοισιν ὄψομαι. Mox distingue, Τί δ' ἆρ' ἐγὼ σὲ πρέσβυν; ἆρ' ἐ. *Porsonus.*]

1227. Distinguo, οὗ νῦν ἀντιλάζυμαι χερὶ, Τί δ' ἆρ' ἐγώ σε; πρέσβυν ἆρ' εἰσδέξομαι etc. Vulgo, Τί δ' ἆρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' etc. et plene distinguitur post χερί. ista vero οὗ — χερὶ, in parenthesi, si malis, includi possunt. [N. B. Aldus ἀντιλάζομαι. Vide Porsonum ad Orest. 1215.]

[1230. ἀποδιδοῦσα πόνων valet hic ἀποδιδοῦσα ἀντὶ πόνων. Sic χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο Hom. Od. XII. 326. in quo eadem Ellipsis est. πόνοι sunt labores liberorum causa et ad dignitatem familiae tuendam suscepti. *Musgravius.* Conferendus J. Pricaeus ad Ep. I. Timoth. V. 4.]

1233. μὴ, πρός γε Πέλοπος. Πρός σε Πέλοπος, scil. ἱκετεύω σε

καὶ τῆσδε μητρὸς, ἣ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ,
νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει.
τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων,
Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τὠμῷ, πάτερ;
βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε,
ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν
μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις.
ἀδελφὲ, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις,
ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἱκέτευσον πατρὸς,
τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν. αἴσθημά τι
κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.
ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ.
ἀλλ' αἴδεσαί με, καὶ κατοίκτειρον βίον.
ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω·

ρὸς Πέλοπος. Phoeniss. 1659. Ναὶ, ρός σε τῆσδε μητρός. ubi vide alckenaerium: et notas meas ad pplic. 277.

1234. καὶ τῆσγε μητρός. Scribo ῆσδε, hujusce, δεικτικῶς: ut Phoeiss. modo citato loco, et supra ic Fab. 1217. et ita Cod. C.

1236. Lego et distinguo, Τί μοι ἔτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων; Ἑλένη τε πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ ὦ μῷ, πάτερ; nam in vulgata, Ἀλεξάνδρου γάμων Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' etc. deest certus nominativus verbo ἦλθε. Brodaeus dicit, ἄρις esse nominativum. Quaeso , quare non aeque Ἑλένη sit nominativus?

1242. ὅμως δὲ σὺν δάκρυσιν ἱκέτης γίνου πατρός. Heathius, δάκρυσ' ἱκέτης. Sed omnes Codices abent, [συνδάκρυσον,] ἱκέτευσον. nde forte legendum est πάρος: nia ἱκέτευσον πατρὸς a Graecis quoratur: et probabile videtur oces ἱκέτης γίνου scriptas fuisse upra ἱκέτευσον, et postea πατρὸς ubditum esse loco πάρος. [Mihi ec Aldi, nec MSStorum lectiones sequequaque placent. Tentabam liquando, ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἱκέτευσον τάδε. Vide supra 462. rest. 673. Helen. 948. Usum v. τάδε, de quo ampliandum censuit Porsonus ad Hec. 1244. illustrat Valckenaerius ad Phoen. 430. Hoc etiam obiter monendum, in loco Hecubae τάδε ex veteri, ut videtur, codice, ad marginem exemplaris Hervagiani, in Bibliotheca Bodleiana servati, enotari.]

1243. Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν. αἴσθημά τι etc. Cod. A. την σην αδελφην ως αισθημα τι. unde verisimile est voces μὴ θανεῖν esse ab interpolatione, et aliud quid ab Euripide scriptum fuisse: quale esset, Τὴν σήν τ' ἀδελφὴν σῶσον. ὡς αἴσθημά τι etc. Non mirandum est, Euripidem nobis tam saepe obscurum esse: mirum est potius, post tot interpolatrices vel negligentes manus, restare aliquid quod nos intelligamus.

1247. δύω φίλω. Mihi videtur auctor scripsisse δύω τέκνω: prae quo, δύω φίλω frigidum est et inefficax. Favet huic opinioni versus proxime sequens. Viri docti [Dawes. Misc. Crit. p. 347. Valckenaer. Phoen. 585. Porsonus.] statuunt, Atticos non scribere δύω, sed δύο. aliter tamen Aristophanes Ἱππ. 1347. ubi metrum non admittit δύο [locum correxit Brunckius]. Versu antecedente pro

ὁ μὲν νεοσσοὺς ἔστιν, ἡ δ' ηὐξημένη
ἓν ξυντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον·
τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
τὸ νέρθε δ' οὐδέν, μαίνεται δ', ὃς εὔχεται
θανεῖν. κακῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ θανεῖν καλῶς.
ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σὲ καὶ τοὺς σοὺς γάμους,
ἀγὼν Ἀτρείδας καὶ τέκνοις ἧκει μέγας.
ΑΓ. ἐγὼ τέ σ' οἰκτρὰ συννεὸς εἰμι, καὶ τὰ μή,
φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν,
δεινῶς δ' ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, γύναι,
δεινῶς δὲ, καὶ μὴ τοῦτο γὰρ πρᾶξαί με δεῖ.
ὁρᾶθ' ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε,
χαλκέων ὅπλων ἄνακτες Ἑλλήνων ὅσοι,
οἷς νόστος οὐκ ἔστ' Ἰλίου πύργους ἔπι,
εἰ μή σε θύσω, μάντις ὡς Κάλχας λέγει,
οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελεῖν κλεινὸν βάθρον.
μέμνησ' δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ,

κατοίκτιρον βίον forte leg. βίον, ut οἰκτίρω σε μόρον Aeschyl. Agam. 1330. Sumtus videtur ex Iliad. X. 82. τάδε τ' αἴθεο, καί μ' ἔλέησον. Βίον erit ἕνεκα βίου, quod ad vitam attinet, vide ver. 1536. [Nihil sunt, quae ad hunc versum scripsit Vir doctus. φίλω satis defendit Eurípid. Phoen. 1702. (1655.) ad cujus fabulae versum 1659. recte citat δύο φίλω Valckenaerius. Porsonus.]

[1249. πάντα λόγον non regitur a νικήσω, quod Canterus putabat, sed a ξυντεμοῦσα. Hecub. 1180. ἅπαντα ταῦτα συντεμῶν ἐγὼ φράσω. Neque dicere solent Graeci ἓν τι συντέμνειν, sed πολλά τινα συντέμνειν. Pro νικήσω, forte verum fuerit κινήσω. ἓν κινήσω, num adhuc experiar, συντεμοῦσα πάντα λόγον totum sermonem contrahens. Musgravius. κινήσω Canter. Port. Porsonus.]

1251. τὰ νέρθε δ' οὐδείς. Scil. ἴδται βλέπων. Sed Stobaeus Tit. 118. habet, Τὸ νέρθεν οὐδέν· et ux. eo Heathius. Bene οὐδὲν de mortuis. Alcest. 381. Electr. 1172. Troad. 627. Verum videtur, Τὰ νέρθε δ' οὐδέν, i. e. *Mortui vero nihil sunt.* [Sic etiam Valckenaerius Diatr. Eurip. p. 141.]

1256. φιλῶν ἐμαυτοῦ τέκνα. Malem, φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα. Similis locus Helen. 1004. φιλῶ τ' ἐμαυτὴν, etc. Herc. Fur. 980. Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα. Hippol. 315. φιλῶ τέκνα. [et sic editum, probante Musgravio. Nec dissentit Porsonus. Qui addit, Eurípid. fortasse Erectheo, apud Plutarch. II. p. 604. D. φιλῶ τέκν'· ἀλλὰ πατρὸς ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.]

1265. Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον. Scalig. κενόν. Barnesius omnino manere vult καινόν. Lego, κλεινὸν, quod est frequentissimum Trojae Epitheton, sic ver. 1069. Troad. 25. 1278. Helen. 104. et multis aliis locis. Valckenaerius quoque ita emendat ad Phoen. 1746. et Reiskius. [Suffragantur Toupius, et Musgravius.] Hic autem versus praecedenti bene praeponi potest, et forte debet.

πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα,
παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικὰς,
οἳ τὰς ἐν Ἄργει παρθένους κτείνουσί μου,
ὑμᾶς τε, κἀμὲ, θέσφατ' εἰ λύσω θεᾶς.
οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον,
οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα,
ἀλλ' Ἑλλὰς, ἥ δεῖ, κἂν θέλω, κἂν μὴ θέλω,
θῦσαί σε. τούτου δ' ἥσσονες καθέσταμεν.
ἐλευθέραν γὰρ δεῖ νιν, ὅσον ἐν σοὶ, τέκνον,
κἀμοὶ, γενέσθαι, μηδὲ βαρβάροις ὕπο,
Ἕλληνας ὄντας, λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ.

ΚΛ. ὦ τέκνον, ὦ ξέναι,
οἳ 'γὼ, θανάτου τοῦ σοῦ μελέα.
φεύγει σε πατὴρ ἄδη παραδούς.
ΙΦ. οἳ 'γὼ, μῆτερ, μῆτερ· ταυτὸν
μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης,
κοὐκέτι μοι φῶς,
οὐδ' ἀελίου τόδε φέγγος.

ἰὼ, ἰώ· νιφοβόλον
Φρυγῶν νάπος,
Ἴδας τ' ὄρεα, Πριαμος ὅθι ποτὲ
βρέφος ἁπαλὸν ἔβαλε,
μητρὸς ἀπόπρο νοσφίσας,
ἐπὶ μόρῳ θανατόεντι,
Πάριν, ὃς Ἰδαῖος, Ἰδαῖος
ἐλέγετ', ἐλέγετ' ἐν Φρυγῶν πόλει.

1267. κτείνουσι. Viri docti κτενοῦσι: probabiliter. vid. ver. 533. 535. Iidem legunt θέσφατ' (ver. 1268.) pro θέσφατον: quod certum est, si Anapaestus 4to loco Iambi excludi debeat.

[1271. Repetendum ex praecedentibus καταδεδούλωταί με. *Musgravius.*]

[1274. βαρβάροις ὑπό. Usitatior constructio est βαρβάρων ὑπό. *Musgravius.*]

1277. θανάτου σοῦ. "Legendum "opinor, θανάτου τοῦ σοῦ," [sic etiam Musgravius,] "ut constet "metrum, quod in septem hisce "primis versiculis anapaesticum "est." *Heathius.*

1279. ταυτὸ γὰρ Μέλος. Scribendum opinor, ταυτὸ δὲ (nisi malis γε ut Heathius) Μέλος, propter anapaestum. [τόδε γαρ Musgravius. Dele γὰρ, et lege ταυτόν. *Porsonus.*]

μήποτ' ὤφειλε τὸν ἀμφὶ
βουσὶ βουκόλον τραφῆν
Ἀλέξανδρον οἰκεῖσαι
ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι
νυμφᾶν κεῖνται,
λειμών τ' ἄνθεσι
θάλλων χλωροῖς,
καὶ ῥοδόεντ' ἄνθεα ὑακίν-
θινά τε θεαῖσι δρέπειν.
ἔνθα ποτὲ Παλλὰς ἔμολε, καὶ
δολιόφρων Κύπρις,
Ἥρα θ', Ἑρμᾶς θ' ὁ Διὸς αγγελος,
ἁ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις,
ἁ δὲ δορὶ Παλλὰς,
Ἥρα τε Διὸς ἄνακτος
εὐναῖσι βασιλίσι,
κρίσιν ἐπὶ στυγνὰν,
ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς,
ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὄνομα μὲν
φέροντα Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι.

ΧΟ. πρόθυμά σ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.

ΙΦ. ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαιναν,
ὦ μῆτερ, ὦ μῆτερ,
οἴχεται προδοὺς ἔρημον.
ὦ δυστάλαιν' ἐγὼ, πικρὰν,
πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν,
φονεύομαι, διόλλυμαι
σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν

[1293. οἰκῆσαι Musgravius, improbante Brunckio ad Androm. 295.]

1296. λειμών τ' ΑΝΘΕΣΙ Θάλλων χλωροῖς, Καὶ ῥοδόεντ' ΑΝΘΕΑ. Ῥοδόεντ' ἄνθεα sunt *rosae*. Ἄνθεσι et ἄνθεα tam prope posita, suspecta esse possent, in alie scriptore.

[1296. Constituit Brunckius: Λειμών τ' ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς, Καὶ ῥοδόεντθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθη Δρέπειν θεαῖσιν.]

1309. ὄνομα μέν. Codd. B. C. αν. latet aliquid. Ver. 1305. pro μεν. Ἥρα τε mallem δέ.

[1309. In oppositionibus nunquam non praecedit ea pars, quae μὲν conjunctum habet. Legendum igitur, Δαναΐδαισιν ὄνομα μὲν φέροντ', ἐμοὶ δε θάνατον, ὦ κόραι. *Musgravius*. Et sic recitat Brunckius.]

1318, 1319. σφαγαῖσιν etc. Unum Iambum efficiunt hi duo

ανοσίου πατρός.
μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων
πρύμνας ἄδ' Αὐλὶς δέξασθαι
τούσδ' εἰς ὅρμους, εἰς Τροίαν
ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν,
μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν
Ζεὺς, μειλίσσων αὔραν ἄλλοις
ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρειν,
τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν,
τοῖς δ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ στέλλειν,
τοῖσι δὲ μέλλειν.
ἦ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος,
ἦ πολύμοχθον ἀμερίων;
χρεὼν δέ τι
δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν;

ΧΟ. ἰὼ, ἰώ. μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχεα
τοῖς Δαναΐδαις τιθεῖσα Τυνδαρὶς κόρα.
ἐγὼ μὲν οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν
τυχοῦσαν, οἵας μήποτ' ὤφελες τυχεῖν.

ΙΦ. ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας.

ΚΛ. τόν τε τῆς θεᾶς παῖδα, τέκνον, φ̓ γε δεῦρ' ἐλήλυθας.

ΙΦ. διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας.

versus, *Σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν ἀνοσίου πατρός.* Et praecedentes dividi possunt, *Πικρὰν ἰδοῦσα ὀνσελίναν φονεύομαι. Διόλλυμαι Σφαγαῖσιν — πατρός.* Sed haec incerta sunt: neque quisquam, opinor, nunc potest affirmare, qua modificatione Auctor ea reliquerit, et innumera alia in melicis seu choricis, quae in diversa versuum genera facile redigi possunt.

[1324. *πομπὰν* idem valet quod *ἔναυον*. Vid. supra 552. *Musgravius.*]

1327. *τοῖς δὲ λύπαν*, etc. Anapaestus proculdubio fuit, ut sequens, et praecedentes. Proinde scribendum, *Τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν.* Et ita Heathius. [Locum sic constituit Tyrwhittus. *Μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πνοιάν. Ζεὺς μειλίσσων* (vel *εἰλίσσων*) *αὔραν ἄλλοις Ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρει, Τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν. κ. τ. λ.*]

1331. Tollo interrog. post *ἀμερίων*: ante quam vocem deesse opinor *τῶν* ad supplendum anapaestum.

1333. *ἀνδράσιν*. Forte *ἄνδρεσσιν*: ut sit Paroemiacus. *Χρεὼν δέ τι Δύσποτμον ἀνδρῆσσιν ἀνευρεῖν*. Poëtica conceduntur in Choris. Anapaestica haec incipiunt ab istis, *Μή μοι ναῶν* etc. ver. 1321. Si retineatur *ἀνδράσιν*, forte leg. *ἐξευρεῖν*. *Ἀνδράσιν* pro *ἀνθρώποις*.

1335. *Τυνδαρὶς κόρα*. Pro *κόρη*. Sententia per se absoluta est, qualis illa Iph. Taur. 788. *Ὦ ῥᾳδίοις ὄρνισι περιβαλοῦσά με!* ubi vide.

1339. *ΚΛ. τόν τε τῆς Θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ᾧ δεῦρ' ἐλήλυθας.* Bis peccat in leges Trochaïcorum.

ΚΛ. τίνα δὲ φεύγεις, τέκνον; ΙΦ. Ἀχιλλέα τόνδ' ἰδεῖν αἰ-
σχύνομαι.
ΚΛ. ὡς τί δή; ΙΦ. τὸ δυστυχές μοι τῶν γάμων αἰδῶ φέρει.
ΚΛ. οὐκ ἐν ἄβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.
ἀλλὰ μίμν'· οὐ σεμνότητος ἔργον, ἣν δυνώμεθα. 1344
ΑΧ. ὦ γύναι τάλαινα, Λήδας θύγατερ. ΚΛ. οὐ ψευδῆ θροεῖς.
ΑΧ. δεινὰ ἐν Ἀργείοις βοᾶται. ΚΛ. τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.
ΑΧ. ἀμφὶ σῆς παιδός. ΚΛ. [illegible]ὸν εἶπας οἰωνὸν λόγον.
ΑΧ. ὡς χρεὼν σφάξαι νιν. ΚΛ. [illegible]δεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει;
ΑΧ. εἰς θόρυβον ἐγώ τι καὐτὸς [illegible]ον. ΚΛ. ἐς τίν', ὦ ξένε;
ΑΧ. σῶμα λευσθῆναι πέτροισι. ΚΛ. μῶν κόρην σώζων ἐμήν;
ΑΧ. αὐτὸ τοῦτο. ΚΛ. τίς δ' ἂν ἔτ[illegible]η σώματος τοῦ σοῦ θιγεῖν;
ΑΧ. πάντες Ἕλληνες. ΚΛ. στρα[illegible]ὶς δὲ Μυρμιδόνων οὔ σοι
παρῆν; 1352

Restitueris parva mutatione, τόν τε τῆς Θεᾶς παῖδα, τέκνον, ᾧ γε δεῦρ' ἐλήλυθας. Θεᾶς est monosyllabon, ut persaepe. Et ita Heathius. Haec tamen aliter distinguenda esse opinor, ΙΦ. ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας, Τόν τε τῆς Θεᾶς παῖδα. ΚΛ. τέκνον, ᾧ γε δεῦρ' ἐλήλυθας; *eumne, filia, cujus causa huc venisti?* [Edidi ad mentem Musgravii.]

1341. ΚΛ. τί δὲ φεύγεις, τέκνον; ΙΦ. τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἰδεῖν αἰσχύνομαι. Tria sunt menda metrica in hoc Trochaïco. Scribo, ΚΛ. τίνα δὲ φεύγεις, τέκνον; ΙΦ. Ἀχιλλέα, τόν γ' ἰδεῖν αἰσχύνομαι. Duae ultimae syllabae in Ἀχιλλέα contrahuntur in unam, quasi esset Ἀχιλλ-γᾶ, ut Rheso 977. Codd. A. B. delent τὸν priore loco, quod huic ordinationi favet, et τίνα necessarium reddit. Τὸν pro οὗν, ut passim, et in Menandreis n. CCII. Ἡ δ' οἰκί' ἐν τῇ πάντα πρωτεύει γυνή, etc. sic scribendum. ἐν τῇ pro ἐν ᾗ. sic ἔνθα pro ἐν τῷ, (i. e. ᾧ vel ᾗ) Iph. Taur. 176. In Menandro vulgo legitur ἐν ᾗ, contra metrum. [Admisi correctionem Musgravii.]

[1341. τί δὲ, τέκνον, φεύγεις; ΙΦ. Ἀχιλλέα τόνδ'— *Personus* apud Dobraeum. *Ex Addendis.*]

1343. πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα. Bene: ut Aeschyl. Pers. 803. Sed cum Codd. A. B. habeant πεπτωκότα, ita edidi, ut Hippol. 718. Electr. 639. Plutarch. ad Apollon. p. 112. E. unde patebit metaphora. [Interpretatur Musgravius, *non in eo statu es, qui pudorem hunc delicatum postulet.* Lectioni etiam receptae idem patrocinatur, ex Platone p. 755. A. citatus, ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι.]

1347. πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγον. Vel λόγων, vel λόγου. [probat Musgravius.] Phoeniss. 1346. Herc. Fur. 538. Ion. 753. Versu proxime sequenti, pro κ' οὐδεὶς metrum poscit οὐδείς. Ortum est mendum a repetitione praecedentis Κ in ΚΛ. Ita quoque legit Heathius.

1349. εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἦλυθον. Metrum postulat ἔγωγε, vel ἐγὼ δὲ, vel ἐγώ τε, vel brevem aliquam syllabam post ἐγώ. Pro ἦλυθον mallem ἦλθον, si cum MSS. [Contra metrum peccat ea. An legendum τι, *aliquantum* *gravius.*]

1350. Pro σώζειν legi [illegible]ζων cum Cantero et Re[illegible]vel

ρῶτος ἦν ἐκεῖνος ἐχθρός. ΚΛ. δι' ἃρ' ὀλώλαμεν, τέκνον.
ἴ με τῶν γάμων ἀπεκάλουν ἥσσον'. ΚΛ. ἀπεκρίνω δὲ τί;
ὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ κτανεῖν. ΚΛ. δίκαια γάρ.
ν ἐφήμισεν πατήρ μοι. ΚΛ. κἀργόθεν γ' ἐπέμψατο.
λλ' ἐνικώμην κεκραγμοῦ. ΚΛ. τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν κακόν.
λλ' ὅμως ἀρήξομέν σοι. ΚΛ. καὶ μάχει πολλοῖσιν εἷς;
σορᾷς τεύχη φέροντας τούσδ'; ΚΛ. ὄναιο τῶν φρενῶν.
λλ' ὀνησόμεσθα. ΚΛ. παῖς ἃρ' οὐκέτι σφαγήσεται;
ὐκ, ἐμοῦ γ' ἑκόντος. ΚΛ. ἥξει δ' ὅστις ἅψεται κόρης;
υρίοι γ'· ἄξει δ' Ὀδυσσεύς. ΚΛ. ἆρ' ὁ Σισύφου γόνος;
ὑτὸς οὗτος. ΚΛ. ἴδια πράσσων, ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο;
ρεθεὶς ἑκών. ΚΛ. πονηράν γ' αἵρεσιν, μιαιφονεῖν.
λλ' ἐγὼ σχήσω νιν. ΚΛ. ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας;
λαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ΚΛ. ἐμὲ δὲ χρὴ τί δρᾶν τότε;
ντέχου θυγατρός. ΚΛ. ὡς τοῦδ' οὕνεκ' οὐ σφαγήσεται.
λλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἥξει. ΙΦ. μῆτερ, εἰσακούσατε
ν ἐμῶν λόγων· μάτην γάρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην
ἰ πόσει. τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον. 1370
ν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας·
λὰ καὶ σὲ τοῦθ' ὁρᾶν χρὴ, μὴ διαβληθῇς στρατῷ,

et tamen neutro opus est. st ὥστε σώζειν, ut bene sic μιαιφονεῖν ver. 1364. ιν ver. 1299. [σώζων cum io praetuli.]

lecte Barnesius rejicit Scanjecturam εἶναι pro εὐνὴν, gnificat *uxorem* (Hippol. hocl. Antig. 1238.) ut εὐτις, et λέκτρον.

ἰδίᾳ πράσσων. Metrum ια, adverbialiter, ultima Et ita Heathius.

πονηράν γ' αἵρεσιν, μιαι- Sic distinguendum. Conest αἱρεθεὶς πονηράν γε (ὥστε, vel εἰς τὸ) μιαιφολam *sane electionem electus, idium perpetret.*

edidi χρὴ τί pro vulg. τί

τοῦδ' οὕνεκ'. Codd. A. B. uasi voluissent εἵνεκ'. nam τοῦδ' οὕνεκ' forte dubium videbatur: sine caussa.

1368. ἀλλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἥξει. Imo, ἥξω· *Atqui ad hoc veniam:* scil. ἵνα μὴ σφαγήσηται.

[1368. Malim εἰς ταὐτό γ' ἥξει. *eodem res revidet.* Sic εἰς ταυτὸν ἥξεις Hippol. 275. ubi Scholiastes ἥκει. Quod si retinetur τοῦτο, de caede Iphigeniae explicandum erit. Barnesio tamen judice, vel manum supra capulum ponens haec ait, vel socios milites respectans. *Musgravius.*]

[1370. ἀδύνατα si a καρτερεῖν regatur, quem sensum habere possit non video. Malim igitur legere ἡμῶν pro ἡμῖν, ut τὰ ἀδύνατα ἡμῶν valeat τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν, vel ἡμεῖς ἀσθενεῖς ὄντας. Sensus est, *Fieri vix potest, ut nostra imbecillitas resistendo par sit. Musgravius.*]

καὶ χλίον πράξαιμεν οὐδέν, ὃς δὲ συμφορᾶς τυχὼν
οἷα δ' εἰσήλθεν μ' ἔκπαγλον, μῦθος, ἀνοσιώτερον
κασθανεῖν μέν μοι δίδακται· τοῦτο δ' αὐτὸ βασίλειαν
σύλλεκτος πρᾶξαι, πατρὸς ἐκποδὼν τὸ δυσμενές. 1575
δεῦρο δὴ, σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μῦθος, ὡς καλῶς λέγω.

1573. ὃς δέ. Cod. A. ἴδε συμφορᾶς. Hoc erat, opinor, ἴδε δὲ συμφορᾶς τύχη. Cod. C. ὃς ἴδε. Versu 1576. B. C. ἀνοσιώτερα pro ἀνοσιώτερ. vid. ad Iph. Taur. 592. [Musgravius edidit ἴδε δὲ σ. ex MS.]

1576. κασθανεῖν μέν μοι δίδακται. Liceat hic paullum evagari, modo ne extra oleas. Aristoteles Poëtic. cap. XV. *de moribus Personarum in Tragoedia*, quatuor res circa eos exigit; quarum quarta est τὸ ὁμαλὸν, *aequabilitas*, sive constans sibi similitudo qualis ab incepto processerat; et exemplum contrarii, sive τοῦ ἀνωμάλου, *inaequabilitatis*, profert hanc Iphigeniam Euripidis: οὐδὲν γὰρ (inquit) ἔοικεν ἡ ἱκετεύουσα τῇ ὑστέρᾳ· *ea enim supplicans, nihil simile est ei quae postea fuit.* Verum dicit. Sed et eandem rem in caeteris hujus Dramatis Personis, excepta Clytaemnestra, observare potuisset. Singulas sistamus, posthabito Nuncio, quia ejus est nihil praeter *narrare:*

Agamemnonis et Menelai subita animi et partium invicem mutatio, nulla nova existente vel apparente caussa vera, aeque ἀνώμαλος consideranti apparebit, ac ista Iphigeniae fuit:

Achilles, qui quidvis pati vel facere paratus erat ut puellam servaret, mox Ipse in ejusdem *sacrificio* primas partes agit:

Chorus, qui tam suaviter et miserabiliter sortem Iphigeniae defleverat ad finem Actus Quarti, postea caedem jam certam aequo animo fert, neque adhuc δεινοπαθεῖ. et promittit ei *gloriam immortalem*, ver. 1504: et Dianam celebrat ob ejus mortem, *tanquam in* πόνῳ πόρῳ, ὃ *eventum fortunatum:*

Ipse Famulus senex qui τὸ ἀμφὶ θεὸν τε καὶ στρατὸν Agamemnonem jusserat ver. 45. mentem pompae ejus, Agamemnonem profecturum, et consilia ejus Clytaemnestrae enarrat:

Sola Clytaemnestra immutabilis manet. Haec enim historiae fides, et caedes Agamemnonis, hujus sacrificii praetextu ab illa potius perpetrata, postulabat.

His rebus observatis, jam forte elucesset mens et propositum sapientissimi poëtae in hoc dramate: nempe, ut (praeter mala ambitionis) humani animi levitatem, et τὸ εὐμετάβλητον, et inconstantiam in consiliis suis, per tot instabiles dramatis personas repraesentaret. Quam instabilitatem, ita exhibitam, laudi potius quam vitio, cum Aristotele, vertendam duxerim. Non enim aliter propositum suum assequi potuit scriptor: et licet personae sint ἀνώμαλοι, (id ipsum quod volui, et necessarium erat) poëta tamen in iis describendis servat τὸ ὁμαλὸν. Equidem πρᾶξιν Euripidis, quam ἕξιν Aristotelis, in hac re sequi mallem; et mirari subiret, ἀγνοιαν ejus fugisse hoc, quod aliis obvium videtur, nisi sciremus, *Homines aeque esse Homines.*

Nihil dico de odio politico in Argivos et Lacedaemonios, sub personis Agamemnonis et Menelai: quod tamen non dubito quin noster Atheniensis animo haberet infixum cum hanc fabulam componeret.

[1576. MS. G. et lib. P. δυσγενὲς. Legendum δυσχερὲς, *id quod res molesti habet. Musgravius.*]

εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, καὶ Φρυγῶν κατασκαφαὶ,
τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἤν τι δρῶσι βάρβαροι,
μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾷν τᾶς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος,
τὸν Ἑλένης τίσαντας ὄλεθρον, ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις.
ταῦτα πάντα κατθανοῦσα ῥύσομαι· καί μου κλέος,
Ἑλλάδ' ὡς ἠλευθέρωσα, μακάριον γενήσεται.
καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών·
πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.
ἀλλὰ μυρίοι μὲν ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι,
μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἠδικημένης,
δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθρούς, χὑπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν,
ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα, πάντα κωλύσει τάδε;

1578. *Ἑλλὰς ἡ μεγίστη.* Opinor, *μεγίστη*, Graecia *qua parte* magna est; ut intelligat Peloponnesum praecipue. Sic *ἥ τομώτατος* Soph. Ajac. 831. *ἥ βαθύτατον*, Lucianus Navigant. p. 493. *ἥ βράχιστον τοῦ λόγου*, Aristoph. Lysistr. 16. *ut uno verbo dicam.* [*ἡ μεγίστη* pro *ἡ μεγάλη*. Superlativus pro positivo. Hesychius, *μεγίστην, μεγάλην. Musgravius.* In Aeschyl. Agamen. 44. *μεγίστῳ* accipiendum videtur pro *μεγάλῳ*.]

[1579. *κἀν ἐμοί.* i. e. *κεῖται, sita est.* Vide Valckenaer. ad Phoeniss. 1256.]

[1581. Lege *τάσδ'*, ut *οἵ τοι πέντε στερξάντες, οἵδε καὶ πέρα Μιλησίων.* Euripid. Aristot. Pol. VII. *Porsonus.*]

[1582. Non satis commode Helenae ablatio *Ἑλένης ὄλεθρος* dicitur. Caudam deinde trahit sequens comma *ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις*. Utrique vitio medebimur, legendo; *τό γ' Ἑλένης τίσαντας, ὄλεθρος ἥντιν' ἥρπασεν Πάριος. ὄλεθρος* pro *ὀλέθριος*, ut saepe apud Demosthenem. *Musgravius.*]

1585. *καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών.* Scribi oportuit *γε μοι*· alioquin quartus pes non terminabitur in voce ingrata. vid. ad ver. 584. Ob quam rationem mox ver. 1591. pro *ἀφ' ἕξομεν* scribendum videtur *ἆρα σχοῖμεν*, eodem sensu. Sed Codd. A. B. hic habent *οὐδέ τι λίαν ἐμὲ* etc. unde patet interpolatum fuisse hunc versum. nam *χρεών ἐστι* est *χρή*. non autem Graece, opinor, dicitur *χρεών ἐστι* (vel *χρή*) *ΕΜΟΙ τοῦτο ποιεῖν*, sed, *χρεών ἐστι* (vel *χρή*) *ΕΜΕ ποιεῖν*. vide hujus Dramatis ver. 345. 728. 810. 910. 989. 1055. 1572. Hinc etiam constat longam syllabam deesse huic Trochaïco; quem defectum compensarunt substituendo *ἐμοὶ χρεών* pro *ἐμὲ*, credo contra usum Graecae linguae. Nam exempla ex Sophocle, Nostri Ione, et Luciano, omnia sunt mendosa: quod facile probare possem, nisi brevitati studerem. Puto Euripidem scripsisse, *Καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν ἐμέ γε φιλοψυχεῖν χρεών.* ultima in *λίαν* saepe longa est. Idem est *χρὴ* et *χρεών ἐστι*.

[1585. 1591. Hos versus aperte mendosos pronunciat Porsonus Suppl. Praef. p. xiiii.]

1589. Sic distinguo et lego, *ἐχθρούς, χ' ὑπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν, Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ, μί' οὖσα, πάντα κωλύσει τάδε; hostes, et pro Graecia mori, Mea vero unius anima haec omnia impediet?* Vulgo plene distinguitur post *θανεῖν*, et interrog. deest post *τάδε*, et legitur *ἐχ-*

τί τὸ δίκαιον τοῦτό γ'; ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος;
κἀπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν· οὐ δεῖ τόνδε διὰ μάχης μολεῖν
πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς οὕνεκ', οὐδὲ κατθανεῖν·
εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.
εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοὐμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,
ἐμποδὼν γενήσομαι 'γὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεῷ;
ἀλλ' ἀμήχανον. δίδωμι σῶμα τοὐμὸν Ἑλλάδι.
θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν. ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου
διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή.
βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους,
μῆτερ, Ἑλλήνων· τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.

ΧΟ. τὸ μὲν σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει·
τὸ τῆς τύχης δὲ, καὶ τὸ τῆς θεοῦ, νοσεῖ.
ΑΧ. Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριόν με τὶς θεῶν
ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
ζηλῶ δὲ σοῦ μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δὲ σέ·
εὖ γὰρ τόδ' εἶπας, ἀξίως τε πατρίδος.
τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ', ὅ σου κρατεῖ,
ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ, τἀναγκαῖά γε.
μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται,
εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.

θρούς τε (Cod. B. γε) χ' ὑπὲρ, contra metrum. Versus ferret, Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μιᾶς, ἅπαντα etc. Sed tale acumen non desideratur.

1392. Cod. A. ου δει. χρῆ. Versu antecedenti pro τοῦ γ' recte Canterus τοῦτό γ'. et ita A. B. Cod. C. το του γ. Pro ἆρ' ἔχοιμεν paullo ante monui scribendum videri ἆρα σχοῖμεν. [Heathius emendat τί τὸ δίκαιον τοῦδ'; ἔχοιμεν ἆρά γ' ἀντειπεῖν ἔπος;]

1396. γενήσομ' ἐγώ. Non constat metrum nisi scribatur γενήσομαι 'γὼ, ut saepe in Aristophane. [Marklandus ad Suppl. 1193. *Porsonus.*] Ita quoque Reiskius et Heathius.

1400. εἰκὸς ἄρχειν. Multi monuerunt scribendum ἄρχειν εἰκός. [ἄρχειν εἰκὸς Dan. Heinsius apud Jan. Rutgersium Var. Lectt. IV. 5. p. 527. notante et probante Valckenaerio ad Phoen. 11. ut citat Aristot. Polit. 1. 2. *Porsonus.* Similiter Noster in Telepho apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 745. Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν.]

1409. ὅ σου κρατεῖ. Si retinendum sit ὅ, subintellige τὸ θεῖον, petendum ex verbo θεομαχεῖν: sin ὅς legendum, ex eodem verbo pete Θεός. Versu proxime sequenti, scribe τἀναγκαῖά γε, *quae necessaria saltem sunt.* [pro τά τ' ἀναγκαῖά γε Aldi.]

1412. εἰς τὴν φύσιν. Barnes. edidit σὴν φύσιν, ex conjectura Scalig. et Canteri, sine causa, ut mihi videtur, quatenus sine necessitate vel codicibus, cum nemo de

ορα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν,
λαβεῖν τ' ἐς οἴκους· ἄχθομαί τ', ἴστω Θέτις,
εἰ μή σε σώσω Δαναΐδαισι διὰ μάχης
ἐλθών. ἄθρησον· ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.
Ῥ. λέγω τάδ' οὐδὲν οὐδέν' εὐλαβουμένη.
ἡ Τυνδαρὶς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἀρκεῖ μάχας
ἀνδρῶν τιθεῖσα, καὶ φόνους· σὺ δ', ὦ ξένε,
μὴ θνῇσκε δι' ἐμὲ, μήθ' ἀποκτείνῃς τινά·
ἃ δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἦν δυνώμεθα.
Χ. ὦ λῆμ' ἄριστον, οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτ' ἔτι
λέγειν, ἐπεί σοι τάδε δοκεῖ. γενναῖα γὰρ
φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν;
ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τάδε.
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς τἀπ' ἐμοῦ λελεγμένα,
ἐλθὼν, τάδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας,
ὡς οὐκ ἐάσων σ', ἀλλὰ κωλύσων θανεῖν·
χρήσει δὲ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδῃς.
οὔκουν ἐάσω σ' ἀφροσύνῃ τῇ σῇ θανεῖν·
ἐλθὼν δὲ σὺν ὅπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεᾶς,
καραδοκήσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν.
Ῥ. μῆτερ, τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας;
Λ. ἔχω τάλαινα πρόφασιν, ὥστ' ἀλγεῖν φρένα.
Ῥ. παῦσαι· μὲ μὴ κάκιζε· τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.

nsu dubitare potuit, et praeces-
σῶν. [ἄθροισον, Aldus.]
1418. διὰ τὸ σῶμ' ἄρχει. Conje-
ram ἄρχοι: sed multo melius
rdio ἀρκεῖ (citatus Heathio)
st. Acad. Gallic. Inscript. T. IV.
296. ἀρκεῖ τιθεῖσα μάχας, *suffi-
ciesse bella Helenam.* Antig.
3. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ: *satis
it* (sufficiet) *si ego moriar.* [ἀρκεῖ
obat etiam Musgravius, et sic
idi. Vide ad Suppl. 511.]
1425. ὅμως δ' ἴσως γε κἂν. Cod.
ομως γ ισως καν. videtur deesse
ante κἂν; Ὅμως γ' ἴσως σὺ κἂν
ταγνοίης τάδε.
1436. παῦσαί με, μὴ κάκιζε. Di-
ingue, Παῦσαι, με μὴ κάκιζε· ut
ıech. 504. Λύδῶ, με μὴ δεῖν.

[1436. Distingue, παῦσαι· 'μὲ μὴ κάκιζε· κάκιζε quod hic idem est τῷ κακὴν ποίει, plerumque ὀνείδιζε significat. Herodot. III. 145. ὡς δὲ ἄχθη τάχιστα, λοιδορέων τε καὶ κακίζων μιν, ἀνέκλινθε. Plato Phaedr. p. 205, 43. ed. Bas. sec. 254. c. HSt. 348. Lacmar. ἐλοιδόρησεν ὀργῇ πολλὰ κακίζων τόν τε ἡνίοχον καὶ τὸν ὁμόζυγα. Plutarch. T. II. p. 77. F. Libanius in Juliani Imp. necem X. p. 308. D. ed. Morell. apud Fabric. B. G. VII. p. 320. ἀλλὰ καὶ σοφιστὴν κρείττω τῆς προσηγορίας παρεχόμενον τὸν τρόπον ἐθαύμαζε, καὶ φιλόσοφον χείρω τοῦ σχήματος ἐλεγχόμενον ἐκάκιζε. Vulgatur ἐκάθιζε, sed ἐκάκιζε tandem dedit J. J. Reiskius, p. 590.

ΚΛ. λέγ', ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἡδικημένος, τέκνον.
ΙΦ. μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλεύσαντα δεῦρ' ἐκπέμπε τοιχέα,
μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλεαν ἀμπίσχῃ πέπλους.
ΚΛ. τί δῆτα τάδ' εἶπας, ὦ τέκνον; ἀπολέσασά σε — 1440
ΙΦ. οὐ σύ γε· σέσωσμαι· κατ' ἐμὲ δ' αἰτίαις ἔχει.
ΚΛ. πῶς εἶπας; οὐ κτανεῖν με σὴν ψυχὴν χρεών;
ΙΦ. ἥκιστ', ἐκεῖ μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται.
ΚΛ. τί δῆτα, τὸ θανεῖσθαι οὐ τάφος νομίζεται;
ΙΦ. βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα, τῆς Διὸς κόρης. 1445
ΚΛ. ἀλλ', ὦ τέκνον, σοι πείσομαι· λέγεις γὰρ εὖ.
ΙΦ. ὡς εὐτυχοῦσά γ', Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις.
ΚΛ. τί δῆτα καινογνήταισιν ἀγγελῶ σίδην;
ΙΦ. μήδ' ἀμφὶ κεῖναις μέλεαν ἐξάψῃς πέπλους.
ΚΛ. εἶκω δὲ καρὰ φρυῦ φίλον ἔκος τί παρθένοις; 1450
ΙΦ. χαίρειν γ'. Ὀρέστην τ' ἔστρεφ' ἄνδρα τόνδε μοι.
ΚΛ. προσέλκυσαί νιν, ὕστατον θεωμένη.
ΙΦ. ὦ φίλτατ', ἐκκούρησας, ὅσον εἶχες, φίλοις.
ΚΛ. ἔσθ' ὅ τι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω;
ΙΦ. πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. 1455

καινοῦσιν Pausan. IV. 8. *Porsonus.*]

[1457. Probabiliter Canterus ἀνυμήσεις. Sic ἀνυμῆσαι est *voto excidere.* Herodot. IX. 110. *Musgravius.*]

1440. τί δῆτα τάδ' εἶπας, ὦ τέκνον; ἀπολέσασά σε. Alii conjecerunt δὴ pro δῆτα. ultima in δῆτα potuit esse a scriba dubitante utrum τάδ' an τόδ' poneret. Concinnior Iambus erit, *Τί δὴ τόδ' εἶπας, τέκνον; ἀπολέσασά σε* — perrectura erat Clytaemnestra *ἀπολέσασά σε οὐ κλαύσω*, vel tale quidpiam. sed locutionem ejus, *ἀπολέσασα*, improbat et corrigit Iphigenia, *Οὐ σύ γε*, scil. *ἀπώλεσάς με*, *Tu non amisisti me.* Notabis, tiro, differentiam inter *Οὐ σύ γε* hic, et *Μὴ σύ γε*, ver. 1460. *Οὐ* hic *negat*: *Μὴ* ibi *vetat.*

[1444. δὴ pro δαὶ edidi hic, et infra 1448. ex praecepto Brunckii ad Med. 1011. ubi vide etiam Porsonum (1008.) Sed hic locus gravior vulnere adhuc fortasse laborat.]

1449. ἐξάψῃ. Reiskius ἐξάψῃς. Vere, opinor. *ἀμφὶ κείναις* hic, est *ἀμφὶ σῶμα* ver. 1459. [et probare videtur Musgravius, quare edidi.]

1454. κατ' Ἄργους. Alibi κατ' Ἄργος, Supplic. 568. 891. Iph. Taur. 752. Heraclid. 7. Quod verum puto, lingua ita postulante. vide Sophocl. Oed. Col. 1229. [κατ' Ἄργος Aldus.]

1455. πατέρα γε τὸν ἐμόν. Barnesius fatetur se supplesse γε. Propior erat medicina, *Πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει·* ut Electr. 555. vid. Homer. Il. Z. 414. Sophocl. Electr. 281. 590. 1526. Et ita ante me Scaliger, qui hic scribit *ἀμὸν*: et tamen idem Electr. 188. pro δ' *ἀμοῦ πατέρος* scribit τ' *ἀμοῦ*. Sententia similis Hippol. 1435. Edidi *τὸν ἀμὸν*, quia inhibitabile est.

ΚΛ. δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ δεῖ κεῖνον δραμεῖν.
ΙΦ. ἄκων μ' ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος διώλεσεν.
ΚΛ. δόλῳ δ', ἀγεννῶς, Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως.
ΙΦ. τίς μ' εἶσιν ἄξων πρὶν σπαράξεσθαι κόμας;
ΚΛ. ἐγὼ μετά γε σοῦ — ΙΦ. μὴ σύ γ'· οὐ καλῶς λέγεις. 1460
ΚΛ. πέπλων ἐχομένη σῶν — ΙΦ. ἐμοὶ, μῆτερ, πιθοῦ.
μέν', ὡς ἐμοί τε, σοί τε κάλλιον τόδε.
πατρὸς δ' ὀπαδῶν τῶνδε τίς με πεμπέτω
Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ὅπου σφαγήσομαι.
ΚΛ. ὦ τέκνον, οἴχει; ΙΦ. καὶ πάλιν γ' οὐ μὴ μόλω. 1465
ΚΛ. λιποῦσα μητέρ'; ΙΦ. ὡς ὁρᾷς γ', οὐκ ἀξίως.
ΚΛ. σχὲς, μή με προλίπῃς. ΙΦ. οὐκ ἐῶ στάζειν δάκρυ.
ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες,
παιᾶνα τῇ 'μῇ ξυμφορᾷ, Διὸς κόρην
Ἄρτεμιν· ἴτω δὲ ΔΑΝΑΙΔΑΙΣΙ ΕΤΦΗΜΙΑ. 1470
κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις, αἰθέσθω δὲ πῦρ
προχύταις καθαρσίοισι· καὶ πατὴρ ἐμὸς
ἐνδεξιούσθω βωμόν· ὡς σωτηρίαν
Ἕλλησι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον.
ΙΦ. ἀγετέ με τὰν Ἴλιον 1475
καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν·
στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρε-

[1456. *δεῖ κεῖνον*. Sic Porsonus Supplem. Praef. p. xxxv. Olim *κεῖνόν δεῖ*.]

1460. *ἐγὼ μετά γε σοῦ*. Pro *ἔγωγε μετά σου*. nisi sic scribendum. nam *ἔγωγε* et *ἐγώ τοι κάλλιον ἢ ἐγὼ*, ait Tho. Magister. [*μὴ σύ γ'*. Confer Hecub. 412. ed. Pors. sec.]

1465. *ὦ τέκνον, οἴχῃ;* Ita distinxi. vulgo sine interrogatione. Electr. 1337. *ὦ πιστοτάτη, Στείχεις ἤδη;*

1470. Disting. *παιᾶνα τῇ 'μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόρην Ἄρτεμιν*. *Ἄρτεμιν* appositivum est ad *Παιᾶνα* seu hymnum. hymnus vester sit Diana. Vers. 1471. Sustuli distinctionem post *πῦρ*. *προχύταις καθαρσίοισι*, est *propter molas salsas lustrales*. i. e. ut mola salsa in ignem, seu victimam ardentem, conjiciatur. vide vers. 1118. Sic *δινευούσαις ἵπποις*, *propter equas currentes*, Iph. Taur. 192. [Per *Διὸς κόρην Ἄρτεμιν* intelligendus hymnus sive Paean in Dianam, qui ab istis verbis inchoabat. Toup. Cur. Poster. in Theocr. XV. 98. p. 29. *Porsonus*.]

[1470. *εὐφημία* dicitur vox Praeconis *εὐφημεῖν* jubentis. Aristoph. Acharn. 237. *Musgravius*.]

1474. *ἔρχομαι νικηφόρον*. Brodaeus: "Deest post hunc versum "Clytaemnestrae vel Chori sermo." Aliter censet Barnesius, quem vide. Assentior Brodaeo, et puto duos Chori Iambos excidisse.

1477. Distinguo, *στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρε-τε· πλόκαμος δὲ*,

τε· πλόκαμος ὅδε, καταστέφειν·
χερνίβων τε παγαῖσιν
ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
ἀμφὶ βωμὸν, Ἄρτεμιν,
τὰν ἄνασσαν Ἄρτεμιν,
τὰν μάκαιραν·
ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεὼν,
αἵμασι, θύμασί τε,
θέσφατ' ἐξαλείψω.

ΧΟ. ὦ πότνια, πότνια μῆτερ,
ὡς δάκρυα γέ σοι
δώσομεν ἁμέτερα·
παρ' ἱεροῖς γὰρ οὐ πρέπει.

ΙΦ. ὦ νεάνιδες,
ξυνεπαείδετ' Ἄρτεμιν,
Χαλκίδος ἀντίπορον·
ἵνα τε δόρατα
μέμονε δάϊα δι' ἐμὸν ὄνομα,
τᾶσδ' Αὐλίδος στενοπόροις
ὅρμοις. ἰὼ γᾶ μῆτερ
ὦ Πελασγία,
Μυκηναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπναι.

καταστέφειν· καταστέφειν est, εἰς τὸ καταστέφειν, *ut coronetis*, ad coronandum. De sequentibus vid. ver. 1569.

[1480. ἑλίσσειν Ἄρτεμιν est choreis circuire Dianae simulacrum. Dicitur autem, ut ἑλίξειν Λατοῦς γόνον H. Fur. 691. et ἑλίξαι βωμὸν Callim. Hymn. in Delum, 321. Petronius Arbiter: *ter ovantem Circa delubrum gressum feret ebria Pubes. Musgravius.* Vide Marklandum ad Suppl. 1215.]

1488. ὡς δάκρυα. Forte ὥς, *sic*, id est, quemadmodum nunc facimus: ut haec loquatur Chorus lacrymans.

1496. τᾶς γ' Αὐλίδος. Correxeram Τᾶσδ' *hujusce*, ex ver. 82. 1321. Confirmant Aldina et Codd. A. B. et Reiskius. Iidem Codd στενοποροισι.

1499. Μυκῆναί τ' ἐμαὶ θεράπαιναι. Sealiger et alii θέραπναι. Sed Codd. omnes legunt Μυκηναῖαι. vid. ad ver. 615. Versu 1502. Cod. C. ἐμε εθρεψας quasi voluisset ἐθρέψατ'. Forte bene, ut sit sensus aliquis. Versu 1501. deesse opinor notam interrog. post χερῶν, ut in isto Helen. 133. Λήδαν ἔλεξας; vid. ad ver. 1465. Vers. 1503. Θανοῦσα etc. reliqui vulgatam versionem. de ea forte tamen dubitari potest.

[1499. Pro Μυκῆναι uterque MS. et P. Μυκηναῖαι. Lego, Μυκηναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπναι. Hesychius, θεράπναι· αὐλῶνες, σταθμοί. Nicander in Theriacis v. 487,

Ο. καλεῖς πόλισμα Περσέως, 1500
Κυκλωπίων πόνον χερῶν;
Ι. ἔθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος·
θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.
Ο. κλέος γὰρ οὔ σε μὴ λίπῃ.
Ι. ἰὼ, ἰώ. λαμπαδοῦχος ἁμέρα, 1505
Διός τε φέγγος, ἕτερον,
ἕτερον αἰῶνα,
καὶ μοῖραν οἰκήσομεν.
χαῖρέ μοι, φίλον φάος.
Ι. ἰὼ, ἰώ. ἴδεσθε τὰν Ἰλίου 1510
καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν
στείχουσαν, ἐπὶ κάρα στέφη
βαλλομέναν χερνίβων τε παγὰς,
βωμόν γε δαίμονος θεᾶς
ῥανίσιν αἱματορρύτοις 1515
θανοῦσαν, εὐφυῆ τε σώματος
δέρην σφαγεῖσαν. εὔδροσοι παγαὶ

ἱέοισι θεράπνας, ubi Scholiastes, δὲ θεράπναις, ἤγουν θεραπαίς, ἢ τόποις πρὸς ξενίαν ἐπιτηδείοις. Confer Orphei Argon. 948. 1206. Nostrum Troad. Bacch. 1043. Herc. Fur. 569. Utero quoque et Scaligero placet θεράπναι. *Musgravius.*]

512. ἐπὶ κάρα στέφη βαλλομέ-. Forte, βαλομέναν, passive. βαλομέναν στέφη κάρᾳ, *postquam serta habuerit capiti imposita:* d mox futurum erat (ver. 1567.) equam sacrificaretur. Ad vers. Cod. C. habet στροφ. sine nota antistrophes in sequens.

513. παγαῖς. Libri B. C. παγας. αις. ne διόρθωσις omnino vera videtur: nempe, ἐπιβαλομέ-κάρᾳ στέφη, παγάς τε χερνί-postquam habuerit coronam iti impositam, et aquas lustra-*capiti aspersas.* nam iste mos in hujusmodi sacrificiis. Loquitur haec Chorus, *exeunte* en scena Iphigenia.

1514. βωμόν γε δαίμονος Θεᾶς. Non puto locutionem δαίμων Θεά, vel δαίμων Θεός, inveniri: nam aliud est Θεοῖς δαίμοσι in inscriptionibus antiquis. Forte, βωμὸν διαίμονος Θεᾶς, *Aram cruentae Deae*, nempe *Dianae*, quae erat θύμασι βροτησίοις χαρεῖσα ver. 1523. Δίαιμος et διαίμων, *cruentus*, ut ἄναιμος et ἀνάλμων, *sanguine carens*, αὔθαιμος et αὐθαίμων, *ejusdem sanguinis*, ὅμαιμος et ὁμάλμων, σύναιμος et συναίμων. αἵμονι γλαῦ, *cruento ungue*, Hecub. 91.

1514 — 1517. βωμὸν — θανοῦσαν — σφαγεῖσαν. Obvium erat βωμὸν Ῥανοῦσαν, *aspersuram aram.* σφαγεῖσαν, *postquam caesa* (percussa) *fuerit* δέρην (i. e. κατὰ δέρην) σώματος, ut παρηΐδι χροὸς, *genis corporis*, Helen. 1095. et Bacch. 767. Pro τε, quod nihil ibi agit, scribo γε. Dubitari potest de

πατρῷαι μένουσί σε, χέρνιβές τε,
στρατός τ' Ἀχαιῶν, θέλων
Ἴλιον πόλιν μολεῖν
ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
πλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν,
ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ
ὦ πότνια, θύμασι βροτησίοις
χαρεῖσα, πέμψον εἰς Φρυγῶν
γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν,
καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη.
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον
θὸς ἀμφὶ κάρα φ' ἑὸν,
πλόος ἀείμνηστον, ἀμφιθεῖναι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΓ. ὦ Τυνδαρεία παῖ Κλυταιμνήστρα, δόμων
ἔξω πέρασον, ὡς κλύῃς ἐμῶν λόγων.
ΚΛ. φθογγῆς κλύουσα δεῦρο σῆς ἀφικόμην,
ταρβοῦσα τλήμων, κἀκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τιν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκοις φέρων,
πρὸς τῇ παρούσῃ. ΑΓ. σῆς μὲν οὖν παιδὸς πέρι,
θανμαστά σοι, καὶ δεινὰ σημῆναι θέλω.
ΚΛ. μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φράζ', ὅσον τάχος.
ΑΓ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πεύσει σαφῶς.

voce *Πατρῷαι*, ver. 1518. propter versum 1569.

1524. Cod. A. B. *κοτνα* pro *πότνια*. Non male. Reliqui versionem ver. 1522. *Ὡς ἐπ'* etc. aliter tamen censens.

1530. *κάρα τεόν*. Omnes MSS. *ἑὸν* pro *τεόν*, hoc est, *φ' ἑὸν, suum caput*: et leg. puto *λόγχαις Ἑλλάσι, armis Graecis*, non *Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον*. sic *Ἑλλὰς αἰχμὰ*, Troas. 899. *Ἑλλὰς στρατηγία* Iph. Taur. 17. Vers. 1551. pro *ἀείμνηστον*, legi potest *ἀείμνυστον*.

[1552. Totam hanc, quae proxime sequitur, scenam spuriam esse, et a recentiori quodam, certe post Aeliani tempora, suppositam existimat Porsonus Suppl. Praef. p. xxi.]

1555. *ὡς πλόοις*. Potius *ὡς πλόῃς*, et ita Codd. A. B.

1556. *μή μοι — ἥκεις φέρων*. Scalig. *ἥκοις*. quod verum putant Valckenaer. ad Phoenissa. 95. et Heathius. Portus *ἥκῃς*. Musgravius *ἥκεις*.

λέξω δ' ἀπαρχῆς, ἤν τι μὴ σφαλεῖσά μου
γνώμη, ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν.
ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης
Ἀρτέμιδος ἄλσος, λείμακάς τ' ἀνθηφόρους,
ἵν' ἦν Ἀχαιῶν ξύλλογος στρατεύματος,
σὴν παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος
ἠθροίζεθ'· ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ
ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην,
ἀνεστέναξε· κἄμπαλιν στρέψας κάρα
δάκρυα προῆγεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς.
ἡ δὲ σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον,
ἔλεξε τοιάδ'· ὦ πάτερ, πάρειμί σοι.
τοὐμὸν δὲ σῶμα τῆς ἐμῆς ὑπὲρ πάτρας,
καὶ τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος γαίας ὕπερ,
θῦσαι δίδωμ' ἑκοῦσα, πρὸς βωμὸν θεᾶς
ἄγοντας, εἴπερ ἐστὶ θέσφατον τόδε.
καὶ, τοὐπ' ἐμ', εὐτυχοῖτε, καὶ νικηφόρου
δώρου τύχοιτε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γῆν.
πρὸς ταῦτα, μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμοῦ
σιγῇ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
τοσαῦτ' ἔλεξε. πᾶς δ' ἐθάμβησε κλύων
εὐψυχίαν τε, κἀρετὴν τῆς παρθένου.
στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον,

1541. σφαλεῖσά μου etc. Mallem ν, quia sequitur ἐμήν. Pro μη legi posset Μνήμη. Soel. Oed. Tyr. 1261. Ὅμως δ' ν γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι. Ibid. αρχης Cod. C. et ανθ$^{η}_{ε}$σφορους, r. 1544.

1556. ἄγοντας. Recte habet. pleoret, δίδωμι [ὑμῖν, ὑμᾶς] οντας πρὸς βωμὸν θεᾶς, θῦσαι μὸν σῶμα, etc. Ellipsis nonima est, et ab eruditis saepe istrata. Mirum autem videri test (si in Hominibus quidquam mirum) virum doctum, quem uit haec locutio in Iphigenia, Electr. 1251. erudite defendere ie ipsam locutionem, contra alium virum doctum qui contextum ibi mutari voluit eodem isto modo quem prior ille hic proposuit. Hoc est, erudite defendit hunc locum contra *seipsum*. Vocem Δώρου (ver. 1558.) Brodaeus exponit per τοῦ ἐμοῦ σώματος. cui expositioni acquiescendum puto. Piersonus Verisim. I, 6. conjicit Δορὸς, et ita Reiskius: qui et Νόστου.

1560. σιγῇ· παρέξω. Si auferas distinctionem post Σιγῇ, et ponas post ἐμοῦ versu praecedenti, sensus tolerabilis effici potest. et ita mul·i distinguunt. Sed interpolationis suspecta haec mihi reddit locus similis Hecub. 548.

εὐφημίαν ἀνεῖπε, καὶ σιγὴν στρατῷ.
Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον
ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας,
κολεῶν ἔσωθεν, κρᾶτά τ' ἔστεψεν κόρης.
ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θεᾶς,
λαβὼν κανοῦν, ἔθρεξε, χέρνιβάς θ' ὁμοῦ.
ἔλεξε δ'· ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διός,
τὸ λαμπρὸν εἱλίσσουσ' ἐν εὐφρόνῃ φάος,
δέξαι τὸ θύμα τοῦθ' ὅ σοι δωρούμεθα
στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,
ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης·
καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,
Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί.
εἰς γῆν δ' Ἀτρεῖδαι, πᾶς στρατός τ' ἔστη βλέπων.
ἱερεὺς δὲ, φάσγανον λαβὼν, ἐπεύξατο,
λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν.
ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει φρενὶ,

1567. κολεῶν ἔσωθεν. Ita Codd. A. B. et Aldina. Vult, opinor, Calchantem e vagina cultrum extraxisse; nempe, ut aciem ejus inspiceret et tentaret; et deinde inspectum *intra vaginam* rursus condidisse. Diverso intuitu doctiss. Piersonus Verisim. I, 6. legit, σπάσας Ἔξωθε κολεῶν· et Reiskius.

1568. ἐν κύκλῳ βωμὸν Θεᾶς — ἔθρεξε. Forte, ἐν κύκλῳ βωμοῦ etc. ut Herc. Fur. 926. ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν Εἵλικτο βωμοῦ. Sic et Heathius. Ἐν κύκλῳ βωμοῦ est *circum aram*.

1570. ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι, παῖ Διός. Codices omnes, ω Διος Αρτεμις θηροκτονε. et sic edidi. Nominativus pro vocativo frequentissime ponitur. vid. ad ver. 446. hinc loci hujus depravatio. et hinc perspicere licet, quantum in his fabulis interpolatio grassata fuerit.

[1570. Sic Porsonus Suppl. Praef. p. xxii. et mox τοῦθ' ὁ pro τόδ' ὄγε.]

1573. Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ. Voces Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ videntur debuisse senarium clauder supra 1543. et sexies praet hoc dramate in iambis, vel idem est, in trochaïcis. L test, Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ, ut ver Ὦ τοῦδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι στρατοῦ. Sed hujusmodi co rae parvi sunt. Certum pu cum esse interpolatum.

[1573. Emendationem M di probat Brunckius ad Ore ubi ait tertiam in Ἀγαμέμνω duci (l. corripi) posse in c Imo et in iambis vel ana Vide supra 68. 847. Bacc *Porsonus*.]

1579. ἵνα πλήξειεν ἄν. V πλήξειέ νιν, *ubi id* (vel *eam ret*. Seneca Agamemn. 899. *gnat oculis antequam ferro* Sed nihil muto. ἵνα signific vid. ad 549. not. 2.

1580. ἐμοὶ—εἰσῄει φρένα. res Editt. φρενὶ, quod Gr esse, discere potes ex Dorvi Chariton. p. 494. Sed sp hunc iambum censet Valck

πᾶσιν νενευκώς. θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν·
πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ἤσθετ' ἂν σαφῶς,
τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ.
βοᾷ δ' ἱερεὺς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατὸς,
ἄελπτον εἰσιδόντες ἐκ θεῶν τινος
φάσμ', οὗ γε πίστις μήδ' ὁρωμένου παρῆν.
ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ,
ἰδεῖν μεγίστη, διαπρεπής τε τὴν θέαν,
ἧς αἵματι βωμὸς ἐῤῥαίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ.
κἀν τῷδε Κάλχας, πῶς δοκεῖς χαίρων, ἔφη·
ὦ τοῦδ' Ἀχαιῶν λοίφανοι κοινοῦ στρατοῦ,
ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ θεὸς
προὔθηκε βωμίαν, ἔλαφον ὀρειδρόμον;
ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται,
ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ·

ad Phoeniss. 1378. [ἄχος pro ἄλγος conjicit Musgravius.]

[1581. αἴφνης habet Eustathius de Ismeniae et Ismenes amoribus VIII. p. 309. Eustath. ad Il. Z. p. 637, 16, 17. (495, 12, 14.) Tragoed. X. Π. 879. 1902. 2249. Schol. ad Il. Π. 500. Eustath. Il. Γ. p. 377, 26. (285, 41.) Od. Θ. p. 1593, 26. (304, 12.) Γ. p. 1467, 62. (127, 46.) H. p. 1568, 18. (locus in ed. Bas. deest.) Aesop. fab. 56. 40. ed. Huds. et var. lectt. e MS. Voss. Fab. 18. Schol. Vill. ad Il. Ω. 605. 430. Planud. Vit. Aesop. p. 56, 16. *Porsonus.*]

1583. οὐκ οἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ. Ego nihil muto, vel propter istud Hippol. 1248. in re non absimili, οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός.

[1585. Olim μήδ' ὁρωμένου πίστις. Vocum ordo ex Porsoni monitu Supplem. Praef. p. xxviii. mutatus.]

1586. ὁρωμένη πίστις παρῆν. Feceram ex sensu ὁρωμένου. mirum est nullam mentionem ab editoribus factam esse hujus lectionis, quam in Aldina postea inveni, et verissimam puto. Reiskius monet ita recte esse in vet. edit. Brubachiana.

1589. ἧς αἵματι βωμὸς ῥαίνετ' ἄρδην τῆς Θεοῦ. Exemplaria omnia, quantum scio, habent ἐῤῥαίνετ'. Ego totum versum ob multas rationes, *voΘίας* suspectum habeo. Conjecturae, quae sine numero esse possunt, parum valere hic mihi videntur: aliquin legi posset, Ἧς αἷμα βωμὸν ῥαῖνεν ἄρδην τῆς Θεοῦ, pro ἐῤῥαίνεν: vel, Ἧς βωμὸς αἵματι ῥαίνετ' ἄρδην τῆς Θεοῦ. Sed spurium puto.

1590. Κάλχας, πῶς δοκεῖς; χαίρων ἔφη. Delevi interrog. post δοκεῖς, praeeunte magno magistro Hemsterhusio ad Lucian. Necyom. p. 475. Πῶς δοκεῖς χαίρων est *summo gaudio affectus.*

1592. ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν. "Claudicat metrum, θυσία enim pri-"mam corripit. Forsan legi potest "Ὁρᾶτε δὴ τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ "Θεός." *Heathius.* Legi quoque potest, Ὁρᾶτε θυσίαν τήνδε; ταύτην ἡ Θεὸς Προὔθηκε etc. et aliis forte modis, omnibus incertis. Pro μιαίνοι (ver. 1595.) Ald. et Cod. A. μιανοι. B. μιανῃ, ut καρδάνης Sophocl. Ajac. 107.

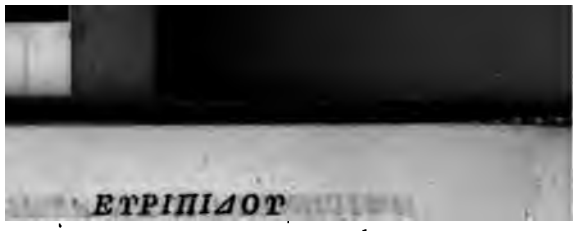

ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν οὔριον
δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς.
πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἶρε ναυβάτης,
χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ,
λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς,
Αἰγαῖον οἶδμα διαπερᾷν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν
κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ
τὰ πρόσφορ' ηὔξαθ', ὡς τύχοι νόστου στρατός.
πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὥστε σοι φράσαι τάδε,
λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ,
καὶ δόξαν ἔσχεν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
ἐγὼ παρὼν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγει,
ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτατο.
λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.
ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν·
σώζουσί θ' οὓς φιλοῦσιν· ἦμαρ γὰρ τόδε
θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.
ΧΟ. ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσασ' ἀγγέλου.
ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.
ΚΛ. ὦ παῖ, θεῶν τοῦ κλέμμα γέγονας;
πῶς σε προσείπω; πῶς δὲ φῶ;
παραμυθεῖσθαι τούσδε μάτην μύθους,
ὡς σου πένθους λυγροῦ παυσαίμαν;
ΧΟ. καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει,

1596. ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο. καὶ πλοῦν οὔριον. Piersonus Verisim. p. 65. conjicit, ἐδέξατο, πλοῦν τ' οὔριον. Legi etiam potest, ἐδέχετο, καὶ πλοῦν.

1598. ὥστε δεῖ τῇδ' ἡμέρᾳ. Haec est conjectura Duporti. Vetus lectio est, ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ. Scaliger, ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε δεῖ· et alius potest conjicere, δεῖ γὰρ ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς δέον τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς ἐν ἤματι τῷδε δεῖ· alius fortasse aliter. incerte omnes. De sensu dubitari non potest.

1604. Cod. A. pro φράσαι habet φρασειν· quod vult φράζειν, opinor, ut λέγειν. Pro Λύπης γ' ἀφαίρει, Idem, δ αφαιρει, prout edidit Barnesius, qui versu 1610 dedit βροτοῖς, cum in Editt. sit βροτοῖσι. De utraque mutatione silet.

1615. Forte, Ὦ παῖ, Θεῶν τοῦ κλέμμα σὺ γέγονας; ut sit anapaestus. Vulgo deest σύ. τοῦ est τίνος Θεῶν est unius syllabae.

1616. πῶς δὲ φῶ; Scribendum opinor καὶ (vel δὴ, sed καὶ potius) pro δὲ, quod non est anapaesticum. *quomodo etiam existimabo?* existimabone *hos sermones fictos esse, ut* etc.? Καὶ et δὲ saepissime commutantur. Pone notam interrog. post παυσαίμαν, ver. 1618. Παραμυθεῖσθαι ambiguum videtur, utrum *decipere* an *consolari*.

1619. Lego, Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων

τούσδ' αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους. 1620
Γ. γύναι, θυγατρὸς ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,
ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμίλιαν.
χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον εὐγενῆ,
στείχειν πρὸς οἴκους· ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.
καὶ χαῖρε· χρόνια τἀμά σοι προσφθέγματα 1625
Τροιηθεν ἔσται. καὶ γένοιτό σοι καλῶς.
Ο. χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκου Φρυγίαν,
χαίρων δ' ἐπάνηκε,
κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

ἴχει. Non dubito quin vox ἄναξ ipta fuerit supra, ἀγαμέμνων.

630. τούσδ' αὐτοὺς ἔχων. Opti- Heathius, Τούσδ' αὐτὸς ἔχων.

631. γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλ- ι γενοίμεθ' ἄν. Omnino assen- r Barnesio, suspicanti istud ἕνεκ' e ab aliena manu, scriptum for- ἕνεκα supra θυγατρός. vid. ad Iph. ιr. 1490. [Recte istud ἕνεκ' e tu ejiceretur. οὕνεκ' similiter Miltono expungenti Ion. 1580. obtemperarunt nuperi editores. *Porsonus.*]

[1625. εὐγενῆ pro σεαγενῆ repositum monente Porsono Supplem. Praef. p. xx.]

[1626. χρόνιά γε. γε delevit Barnesius. *Porsonus.*]

Versus ultimus videtur fuisse Iambus, Κάλλιστά μοι τὰ σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών. vulgo deest τά. Πλεονάζει vox μοι, ut saepe.

ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν οὔριον
δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς.
πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἶρε ναυβάτης,
χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ,
λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς,
Αἰγαῖον οἶδμα διαπερᾷν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν
κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ
τὰ πρόσφορ' ηὔξαθ', ὡς τύχοι νόστου στρατός.
πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὥστε σοι φράσαι τάδε,
λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ,
καὶ δόξαν ἔσχεν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
ἐγὼ παρὼν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγω,
ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτατο.
λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.
ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν·
σώζουσί θ' οὓς φιλοῦσιν· ἦμαρ γὰρ τόδε
θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.
ΧΟ. ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσασ' ἀγγέλου.
ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.
ΚΛ. ὦ παῖ, θεῶν τοῦ κλέμμα γέγονας;
πῶς σε προσείπω; πῶς δὲ φῶ;
παραμυθεῖσθαι τούσδε μάτην μύθους,
ὡς σου πένθους λυγροῦ παυσαίμαν;
ΧΟ. καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει,

1596. ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο. καὶ πλοῦν οὔριον. Piersonus Verisim. p. 65. conjicit, ἐδέξατο, πλοῦν τ' οὔριον. Legi etiam potest, ἐδέχετο, καὶ πλοῦν.

1598. ὥστε δεῖ τῇδ' ἡμέρᾳ. Haec est conjectura Duporti. Vetus lectio est, ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ. Scaliger, ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε δεῖ· et alius potest conjicere, δεῖ γὰρ ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς δέον τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς ἐν ἤματι τῷδε δεῖ· alius fortasse aliter. incerte omnes. De sensu dubitari non potest.

1604. Cod. A. pro φράσαι habet φρασειν· quod vult φράζειν, opinor, ut λέγειν. Pro Λύπης γ' ἀφαίρει, Idem, δ αφαιρει, prout edidit Barnesius, qui versu 1610 dedit βροτοῖς, cum in Editt. sit βροτοῖσι. De utraque mutatione silet.

1615. Forte, Ὦ παῖ, Θεῶν τοῦ κλέμμα σὺ γέγονας; ut sit anapaestus. Vulgo deest σύ. τοῦ est τίνος Θεῶν est unius syllabae.

1616. πῶς δὲ φῶ; Scribendum opinor καὶ (vel δὴ, sed καὶ potius) pro δὲ, quod non est anapaesticum. *quomodo etiam existimabo?* existimabone *hos sermones fictos esse, ut* etc.? Καὶ et δὲ saepissime commutantur. Pone notam interrog. post παυσαίμαν, ver. 1618. Παραμυθεῖσθαι ambiguum videtur, utrum *decipere an consolari.*

1619. Lego, Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων

τούσδ' αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους. 1620
Γ. γύναι, θυγατρὸς ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,
ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον εὐγενῆ,
στείχειν πρὸς οἴκους· ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.
καὶ χαῖρε· χρόνια τἀμά σοι προσφθέγματα 1625
Τροίηθεν ἔσται. καὶ γένοιτό σοι καλῶς.
Ο. χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκου Φρυγίαν,
χαίρων δ' ἐπάνηκε,
κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

ιέχει. Non dubito quin vox ἄναξ ipta fuerit supra, ἀναξ Ἀγαμέμνων.

1620. τούσδ' αὐτοὺς ἔχων. Opti- Heathius, Τούσδ' αὐτὸς ἔχων.

1621. γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλι- γενοίμεθ' ἄν. Omnino assen- r Barnesio, suspicanti istud ἕνεκ' e ab aliena manu, scriptum for- supra ἕνεκα θυγατρός. vid. ad Iph. ur. 1490. [Recte istud ἕνεκ' e tu ejiceretur. οὕνεκ' similiter Miltono expungenti Ion. 1580. obtemperarunt nuperi editores. *Porsonus.*]

[1623. τὐγενῆ pro τεαγενῆ repositum monente Porsono Supplem. Praef. p. xx.]

[1625. χρόνιά γε. γε delevit Barnesius. *Porsonus.*]

Versus ultimus videtur fuisse Iambus, Κάλλιστά μοι τὰ σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών. vulgo deest τά. Πλεονάζει vox μοι, ut saepe.

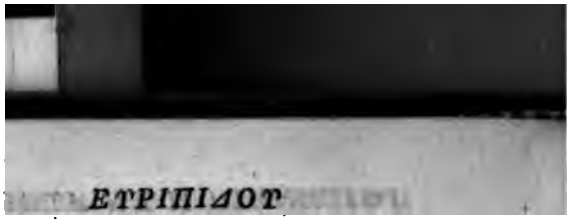

ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν οὔριον
δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίου τ' ἐκπεμπάς.
πρὸς ταῦτα πᾶς τις θέρσος αἴρε ναυβάτης,
χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ,
λικόντας ἡμᾶς Δόλίδος πολίους μυχούς,
Αἰγαίου οἶδμα διαπερᾶν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν
κατηυθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ
τὰ πρόσφορ' ἡδέως, ὡς τύχοι νόστου σωτηρίου,
πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὅστις ὅσι φράσαι τάδε,
λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας τυχοῖ,
καὶ δόξαν ἴσχειν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
ἐγὼ παρὼν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγω,
ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεοὺς ἀφίκετο.
λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.
ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν·
σώζουσί θ' οὓς φιλοῦσιν· ἦμαρ γὰρ τόδε
θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.

ΧΟ. ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσασ' ἀγγέλου.
ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.

ΚΛ. ὦ παῖ, θεῶν τοῦ κλέμμα γέγονας; πῶς σε προσείπω; πῶς δὲ φῶ;
παραμυθεῖσθαι τούσδε μάτην μύθους,
ὡς σου πένθους λυγροῦ παυσαίμαν;

ΧΟ. καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει,

1596. ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο. καὶ πλοῦν οὔριον. Piersonus Verisim. p. 65. conjicit, ἐδέξατο, πλοῦν τ' οὔριον. Legi etiam potest, ἐδέχετο, καὶ πλοῦν.

1598. ὥστε δεῖ τῇδ' ἡμέρᾳ. Haec est conjectura Duporti. Vetus lectio est, ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ. Scaliger, ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε δεῖ· et alius potest conjicere, δεῖ γὰρ ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς δέον τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς ἐν ἥματι τῷδε δεῖ· alius fortasse aliter. incerte omnes. De sensu dubitari non potest.

1604. Cod. A. pro φράσαι habet φρασειν· quod vult φράζειν, opinor, ut λέγειν. Pro Λύπης γ' ἀφαίρει, Idem, δ αφαιρει, prout edidit Barnesius, qui versu 1610 dedit βροτοῖς, cum in Editt. sit βροτοῖσι. De utraque mutatione silet.

1615. Forte, Ὦ παῖ, θεῶν τοῦ κλέμμα σὺ γέγονας; ut sit anapaestus. Vulgo deest σύ. τοῦ est τίνος Θεῶν est unius syllabae.

1616. πῶς δὲ φῶ; Scribendum opinor καὶ (vel δὴ, sed καὶ potius) pro δὲ, quod non est anapaesticum. *quomodo etiam existimabo?* existimabone *hos sermones fictos esse, ut* etc.? Καὶ et δὲ saepissime commutantur. Pone notam interrog. post παυσαίμαν, ver. 1618. Παραμυθεῖσθαι ambiguum videtur, utrum *decipere* an *consolari*.

1619. Lego, Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων

τούσδ' αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους. 1620
Γ. γύναι, θυγατρὸς ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,
ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον εὐγενῆ,
στείχειν πρὸς οἴκους· ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.
καὶ χαῖρε· χρόνια τἀμά σοι προσφθέγματα 1625
Τροιηθεν ἔσται. καὶ γένοιτό σοι καλῶς.
Ο. χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκου Φρυγίαν,
χαίρων δ' ἐπάνηκε,
κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

ἴχει. Non dubito quin vox ἄναξ ipta fuerit supra, ἀγαμέμνων.

620. τούσδ' αὐτοὺς ἔχων. Opti- Heathius, Τούσδ' αὐτὸς ἔχων.

621. γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλ- ι γενοίμεθ' ἄν. Omnino assen- r Barnesio, suspicanti istud ἕνεκ' e ab aliena manu, scriptum for- ἕνεκα supra θυγατρός. vid. ad Iph. ur. 1490. [Recte istud ἕνεκ' e tu ejiceretur. οὕνεκ' similiter Miltono expungenti Ion. 1580. obtemperarunt nuperi editores. *Porsonus.*]

[1623. εὐγενῆ pro σταγενῆ repositum monente Porsono Supplem. Praef. p. xx.]

[1625. χρόνιά γε. γε delevit Barnesius. *Porsonus.*]

Versus ultimus videtur fuisse Iambus, Κάλλιστά μοι τὰ σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών. vulgo deest τά. Πλεονάζει vox μοι, ut saepe.

IN notis superioribus dixi aliquoties, vocum ultimas syllabas in his dramatibus depravationi esse maxime obnoxias. Quaecumque caussa fuerit, ita factum esse Lector potest intelligere ex paucis exemplis in hoc genere, quae ex hac fabula excerpsi; idem facturus et in altera Iphigenia. eorum nonnulla ex MSS. codd. sumta sunt; cetera, ex conjectura.

	Iphig. in Aulide.	Forte leg.
Ver. 63.	ἀπώσασθαι	ἀπωθοίη
76.	λαβὼν	λαθὼν
89.	κεχρημένος,	κεχρημένοις
105.	ἀντὶ	ἀμφὶ
124.	ἀμπλακὼν,	ἀμπλακέον,
150.	ἀντήσαις	ἀντήσῃς
186.	ὀρωμέναν	ὀρομένα
194.	Σαλαμῖνος	Σαλαμινίοις
250.	μωνύχοις	Μωννυχίοις
254.	Σημείοις ἐστολισμένας	Σημεῖον εὖ ἐστολισμέναις
275.	Πρύμνας	Πρύμναισι
307.	φέρω	φέρον
309.	Ἄλλως	Ἄλλοις
349.	εὖρω	εὕρον·
375.	Πόλεως	Πόλεος
380.	αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ	χρηστὸς αἰδεῖσθαι
382.	ἐρᾷς χρηστὰ	ἐμὰ χρῄζεις
384.	δώσω	δῶ, σῶν
392.	μὲν Θεὸς	γ' εὐνίδος
394.	οἶμαι δ' εἶσῃ	οὔ μοι, σῇ δὲ
399.	ἐγείναμεν;	ἐγεινάμην;
456.	πάρα,	πάρος,
516.	λήσομαι.	λήσομεν.
548.	Μαινόμεν' οἴστρων;	Μαινόμεθ', οἰστρῶν
550.	Τόξ' ἐντείνεται	Τόξ' ἐντείνει, τὰν
571.	ἔνδον	ἐνὼν
603.	Ἀγαμέμνονος	Ἀγαμεμνόνιον.
614.	ἀσθενὲς	ἀσθενῆ
615.	νεανίδαισιν	νεάνιδες, νιν
627.	κάθησο	καθίστω
668.	πλεύσασ'	πλεύσουσ'
689.	τοὺς τεκόντας,	τὸν τεκόντα γ',
694.	συνισχάνει.	συνανίσχεται.
705.	κακῶν	κακὰ
775.	Ἄρει φοινίῳ,	Ἄρης φοίνιος,
791.	μ' εὐπλοκάμους	μὴ ν πλοκάμους i. e. μὴ ν'
792.	Ἕρυμα	Ῥεύματα
854.	φανοίμεν	φανοίμ' ἂν
857.	Ποίους γάμους	Ποῖον γάμον
860.	οἴκων,	οἰκεύς,
863.	μόνοις	μόνοιν

Iphig. in Aulide.	Forte leg.
Ver. 901. γεγῶτα	γεγῶτος.
929. πείσομαι,	πεισόμε-θ',
974. γενήσομαι.	γενήσεται.
1011. Πειθώμεθ'	Πείθωμεν
1015. λόγους.	κακούς.
1064. Μουσᾶν	Μοιρᾶν
1073. ἔνδυτ' ἐκ	ἐνδυτοῖς
1078. Νηρηΐδος	Νηρήδων
1126. μέσοισι	μέσοις, καὶ
1143. Ἔγημες	Ἔγημας
1170. ὠνούμεθα.	ὠνουμένοις.
1216. γόνασιν	γόνατος
1224. Εὐδαίμονος	Εὐδαίμον'
1251. οὐδείς·	οὐδέν·
1256. φιλῶν	φιλῶ τ'
1568. ἥξει	ἧξω
1454. Ἄργους	Ἄργος
1515. παγαῖς	παγὰς
1568. βωμὸν	βωμοῦ
1586. ὁρωμένη	ὁρωμένου
1620. αὐτοὺς	αὐτὸς

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

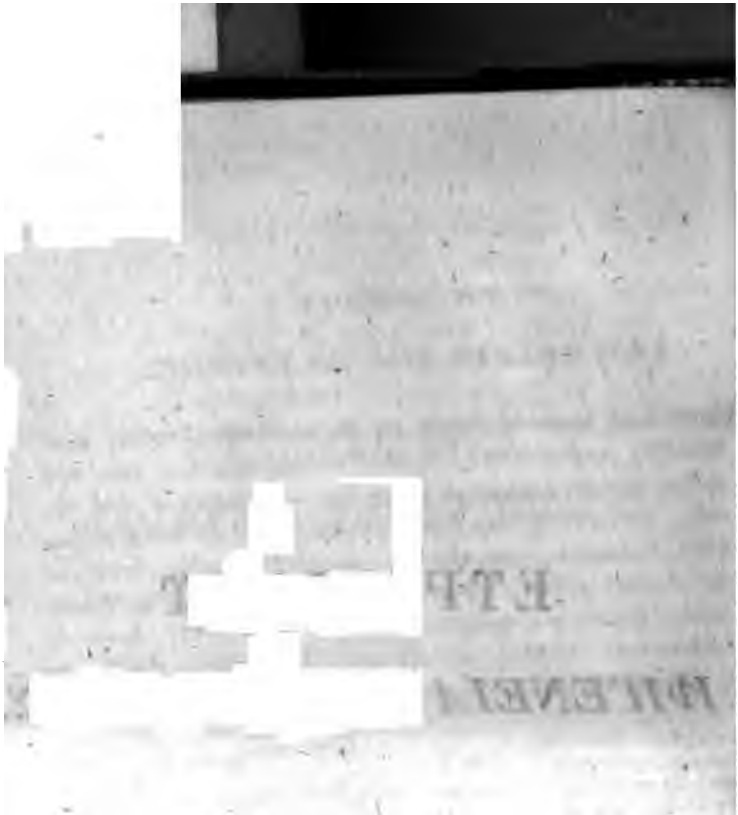

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ης κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ
άδου, παρακινηθεὶς, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρ-
δος ξόανον ὑφελέσθαι προῃρεῖτο. Προελθὼν δ' ἀπὸ τῆς
ς, καὶ φανεὶς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἅμα τῷ φίλῳ συλλη-
ὶς, * ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἔθισμον, ὅπως τοῦ
Ἀρτέμιδος ἱεροῦ σφάγιον γένωνται· τοὺς γὰρ καταπλεύ-
τας ξένους ἀπέσφαττον. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος
κειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν
Ἑλληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

ήχθη — ὅπως γένωνται. Vel, ρεσαν, quod historia; vel, ά- — ὅπως γένηται, quod lin- stulat: nisi adhibeatur syl- lepsis; et voces, ἅμα τῷ φίλῳ po- nantur post verbum ἀνήχθη. Mox, post ἀπέσφαττον, multa videntur excidisse.

ARGUMENTUM

IPHIGENIAE IN TAURIS.

ss oraculo jussus, veniens in Tauros Scythiae cum Py- e, insania commotus, furtim auferre simulachrum Dianae, od apud eos colitur, instituit. Progressus autem ex navi conspectus ab incolis, et captus una cum amico Pylade, ducti sunt ad templum Dianae, ut ibi mactarentur, prout orum erat consuetudo, ut eo navigantes hospites occide- nt. Scena fabulae fingitur in Tauris Scythiae. Chorus nstat ex Graecis mulieribus, ancillis Iphigeniae.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΟΤΚΟΛΟΣ.
ΘΟΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΑΘΑΝΑ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰφιγένεια.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΠΕΛΟΨ ὁ Ταντάλειος, εἰς Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου γαμεῖ κόρην,
ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλαστεν· Ἀτρέως δὲ παῖς
Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε. τοῦθ' ἕφυν ἐγὼ,
τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς·
ἣν ἀμφὶ δίναις, ἃς θάμ' Εὔριπος πυκναῖς
αὔραις ἑλίσσων, κυανέαν ἅλα στρέφει,
ἔσφαξεν, Ἑλένης οὕνεχ', ὡς δοκεῖ, πατὴρ,
Ἀρτέμιδι, κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος·
ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν στόλον
Ἑλληνικὸν ξυνήγαγ' Ἀγαμέμνων ἄναξ,
τὸν καλλίνικον στέφανον Ἰλίου θέλων

εἰς Πίσαν. Parum refert utrum ibatur Πίσαν vel Πίσαν. Istud in Codd. Gallicis et multis edi-nibus: huic propugnat Steph. santinus, et alii. Ratio diversi-is videtur fuisse, quia nonnulli veteribus, Pindarus et Simoni-, primam corriperent. Sed Πί- (in Cod. Medic. Πείσα, Hero-t. II. 7.) prima longa, obtinuit. [6. Egregie hoc illustrat Livius VIII. 6. *Fretum ipsum Euripi septies die, sicut fama fert, poribus certis reciprocat, sed te-e in modum venti nunc huc, nunc e, verso mari, velut monte prae-ti devolutus torrens, rapitur. Ita nec nocte, nec die, quies navibus datur. Musgravius.*]

8. ὡς δόκει, πατήρ. Editt. Vett. δοκεῖ, melius, ut γαμεῖ, ver. 2. τίκτει, ver. 1319. Ὡς δοκεῖ connectendum est cum Ἔσφαξεν, post quam vocem idcirco posui distinctionem.

9. Pro πτυχαῖσιν [sic Ald.] exemplaria mendose habent πτυχαῖς, ut Ἔσφαξ' ver. 8. pro Ἔσφαξεν. κλειναῖς πτυχαῖσιν. Vid. ad Iph. Aul. 1265. Nam Αὐλὶς erat κλεινὴ potius quam πτυχαὶ ejus; et κλεινὴ est usitatum urbium epitheton.

11. Ἑλληνικὸν. Codd. A. B. ab-

λαβεῖν Ἀχαιοὺς, τοὺς τ' ὑβρισθέντας γάμους
Ἑλένης μετελθεῖν, Μενέλεῳ χάριν φέρων·
δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων,
εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε·
ὦ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας
Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσει χθονὸς,
πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
λάβοι σφαγεῖσαν. ὅ τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι
κάλλιστον, εὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
τίκτει, τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων,
ἣν χρή σε θῦσαι. καί μ' Ὀδυσσέως τέχναις
μητρὸς παρείλοντ' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.
ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαιν', ὑπὲρ πυρᾶς
μεταρσία ληφθεῖσ', ἐκαινόμην ξίφει·
ἀλλ' ἐξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς· διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
πέμψασά μ', εἰς τήνδ' ᾤκισεν Ταύρων χθόνα,
οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς, ἴσον πτεροῖς,
εἰς τοὔνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.
ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με,
ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ
Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον·

ληνικον. Bene: et melius quam Ἑλληνικῶν. sic λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικὰς, potius quam λέκτρων Ἑλληνικῶν, *Graecarum uxorum*, Iph. Aul. 1266.

14. Ἑλένης μετελθεῖν. MSS. omnes Ἑλένη. Verum puto Ἑλένην, ut sit, μετελθεῖν Ἑλένην τοὺς ὑβρισθέντας γάμους, i. e. διὰ τοὺς ὑβρισθέντας γάμους, ut Orest. 423. Ἐρίννυες μετῆλθόν σε αἷμα μητρὸς: et sic Cyclop. 279, 280. Mutatum videtur ex ignorantia constructionis.

15. δεινῆς τ' ἀπλοίας. Scil. οὔσης. Exemplaria τ'. Barnesius edidit δ'. quod verius puto. Ἀπλοίας, absolute.

[21. φωσφόρῳ θεᾷ. i. e. Di sic dictae Callimacho H. Di 204. Diotimo in Epigr. apud kium p. 51. *Musgravius.*]

35. ὅθεν νόμοισι τοῖσιν. S Ὅθ', ἐν νόμοισι τοῖσιν etc. (Ὅθι) *inter ritus, quibus de tur Dea* etc. τοῖσιν pro οἷς, u pe. Sed νόμοισιν οἷσιν insu sonum edidisset.

36. ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸ νον. Ἑορτὴ, sc. ἐστί. vel, si terae unius mutatione, ἑορ οὔνομ' ἧς καλὸν μόνον, i. e. ἐστι. nam οὔνομα pro ὄνο Iambo Sophoclis Philoct. 25 γουνάτων pro γονάτων Noste dromach. 892. et alibi. Οὔλ

τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.
θύω γὰρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ·
κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
ἄρρητ', ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
ἃ καινὰ δ' ἧκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἐσθ' ἅκος.
ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ, τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις
εὕδειν· χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ·
φεύγειν δὲ, κᾶξω στᾶσα, θριγκὸν εἰσιδεῖν
δόμων πιτνόντα, πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος
βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.
μόνος δ' ἐλείφθη στύλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
δόμων πατρῴων· ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν.
κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον,
τιμῶσ', ὕδραινον αὐτὸν, ὡς θανούμενον,
κλάουσα. τοὔναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε·

ο Ὄλυμπος Aristoph. Ἱππ. ver. δουρύπληκτα pro δορύπληκτα eschyl. Ἑπτ. Θήβ. 284. [conf. orson. ad Euripid. Hec. 482.] μού-η Sophocl. Antig. 515. et alibi. ι Iambis haec omnia. negatum nim vidi, Ionica in scenam Attiam intrare posse. Si vero Dorica, ulto magis Ionica.

57. τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν Θεὸν φοβουμένη. Suspectus haberi potest hic Iambus, hoc loco. Nam tetim Iphigenia dicit id quod ex retu vel reverentia Deae se *tacere* elle dixerat, Θύω γὰρ etc. Poni otest forte post ver. 41. [Probat fusgravius.] Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ est emistichium Aeschyli, init. Aganemnonis. Quid velit Iphigenia ver Τὰ ἄλλα, vid. ver. 74. et 404.

[44. Schol. Aeschyl. Pers. 181. mdat h. l. sed legit ἔδοξας ὕπνῳ. eck.]

45. παρθένοισι δ' ἐν μέσαις. Malem παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις, *in medio cubiculi mei*. De voce μέσος abundante vide Dorvill. ad Chariton. p. 547. Singulae virgines videntur singulos παρθενῶνας habuisse. Iph. Aul. 1175. huc Fab. 826.

48. πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος. Imo, ἐρέψιμον, quod est per periphrasin ἡ ὀροφή, (unde nostrum *roof*) pars quae domum ἐρέφει, *tegit*. unde ξύλα ἐρέψιμα apud Suidam. Alii quoque ita emendarunt. Valckenaerius et Ruhnkenius ad Timaeum p. 135. ed. 1754. *Porsonus.*]

[49. ἐξ ἄκρων σταθμῶν, Μόνος λελεῖφθαι στύλος — Porsonus apud Dobraeum. *Ex Addendis.*]

[50. ἐλήφθη, Ald. et 52. καθεῖμαι.]

[51. Eustath. ad Il. *H.* p. 582, 44. (700, 64. R.) ἐπίκρανον ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος. Pindar. Strabonis X. p. 743. A. (485.) *Porsonus.* Conf. ad Hec. 788.]

53. λαβεῖν. Vel λαχεῖν.

[54. ὑδραίνειν Porsonus apud Dobraeum. *Ex Addendis.*]

τέθνηκ' Ὀρέστης, οὐ κατηρξάμην ἐγώ.
στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες·
θνήσκουσι δ' οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί.
οὐδ' αὖ ξυνάψαι τοὔνομ' εἰς φίλους ἔχω·
Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅθ' ᾡλλύμην ἐγώ.
νῦν οὖν ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοάς,
παροῦσ' ἀπόντι· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἂν
ξὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ
Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ' ἐξ αἰτίας
οὔπω τινὸς πάρειμι ἐς ἔμ' εἴσω δόμων,
ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὁρῶ, σκοποῦμαι δ', ὄμμα πανταχοῦ στρέφων.
ΟΡ. Πυλάδη, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς,
ἧνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν;
ΠΥ. ἐμοί γ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών.
ΟΡ. καὶ βωμὸς, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος;
ΠΥ. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει τριχώματα.

[57. ἄρσενες Suid. v. *Εὐριπίδειον.* ut citat T. Gatakerus Adv. Misc. II. 20. p. 583. D. παῖδες εἰσὶν ἄρσενες, Stobaeus Grot. p. 531. *Porsonus.*]

58. οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί. Ita Scal. et Canter. pro ὡς—βάλωσί μ'. et ita Miltonus in marg. exemplaris sui: ut et Παροῦσ' ἀπόντι Idem, pro Παροῦσα παντὶ, quemadmodum Canterus: a quo Miltonus multa videtur sumsisse, non sublegisse: privato enim usui, nullo edendi proposito, in marginem libri sui ea retulit. [Ovidius de Ponto III. ii. 73. Musgravio citatus, *Spargit aqua captos lustrali Graia sacerdos.*]

60. Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς. Prave argumentatur. Non ita, si scripsisset, Στροφίῳ γε παῖς οὐκ ἦν etc. *Strophio saltem filius non erat* etc. Casune, an consilio, factum hoc? Consilio, ut mihi videtur, si γὰρ erat ab Euripide. Vid. ad ver. 477. et 658.

65. τινός. Scrib. τίνος, interrogative.

67. μή τις ἐν στίβῳ. Potuit scribere, μή τις ᾖ 'ν στίβῳ. sed non opus.

73. ξάνθ' ἔχει τριχώματα. Τρίχωμα est *capillitium:* Aesch. Sept. Theb. 672. Herodot. VII, 70. et aliis. Sed quid sunt *comae* in templo? Lego, τριγχώματα, *parietes.* sequitur enim, Θριγκοῖς (idem quod τριγχοῖς) ὑπ' αὐτοῖς etc. i. e. τριγχώμασι. Glossae: τριγχός, *maceria.* τρίγχωσις, *macerialio.* Idem

γκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα;
κατθανόντων τἀκροθίνια ξένων.
ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών.
δοῖβε, ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
ίας; ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην,
ρα κατακτὰς, διαδοχαῖς δ' Ἐριννύων
νόμεσθα, φυγάδες, ἔξεδροι χθονὸς,
ιους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.
ὧν δέ σ' ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτου
ας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος, πόνων τ' ἐμῶν,
ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.]
ί' εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὅρους χθονὸς,
Ἄρτεμις σὴ ξύγγονος βωμοὺς ἔχει,
ἵν' τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὃ φασιν ἐνθάδε
τοὐσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο·
ὄντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ,
υνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονὶ
ναι τόδ'· ἐνθένδ' οὐδὲν ἐξῄρηθη πέρας·
ταῦτα δράσαντ' ἀμπνοὰς ἔξειν πόνων.
δὲ, πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε
στον εἰς γῆν, ἄξενον. Σὲ δ' ἱστορῶ

ώματα et θριγχώματα. Ruhnkenius meus Epist. 159.=208. θριγκώματα, Heath.) cui quod oppo- : θριγκὸς utique, teste Orest. 1602. idem est ον, *suggrundium*, neque humilitati convenire po- igitur nulla fere muta- ώματα, *parietes*, *latera*. .]

ιγκοῖς δ' ὑπ' αὐλῆς conravius.]

ὴ πατρός. Mallem, ἐπεὶ Ἐριννύων pro δ': quod nctionem turbat.

sychius: κάρπειος δρόεὐδὺς, οὐχ ἁπλοῦς, ἀλἔχων. *Beck.* De usu v. nferendus omnino Por. Orest. 54.]

ἐξεμόχθουν περιπολῶν ία. Hic Iambus, iisdem omnibus verbis, legitur infra ver. 1454. unde opinor huc translatus fuit: ibi enim est omnino necessarius; hic nihil agere videtur. quare uncinis eum inclusi.

87. φασιν ἐνθάδε. Forte οἱ ἐνθάδε, (scil. ἄνθρωποι) *incolae*; quod scriberetur, οἱ 'νθάδε, ut ἡ 'νθάδε ver. 1313. et ita saepe.

91. δοῦναι τόδ'· ἐνθένδ' οὐδὲν ἐξῄρηθη πέρας. Conjeceram, cum Brodaeo, πέρα, *nil ultra dictum fuit*: ut ver. 554. Hippol. 1055. Pausan. lib. IV. πέρα δ' ἐδήλωσεν οὐδὲν ἔτι. Distinctio autem post τόδ' debet, opinor, promoveri, et poni post ἐνθένδε· *dare hanc statuam Athenienſium terrae* HINC, i. e. a terra Taurica, ἐνθένδε ἐκεῖσε. vid. ver. 978. [Πέρα probat Musgravius.]

[94. Aliquando putavi legendum

Πυλάδη· σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου·
τί δρῶμεν; ἀμφίβλητρα γὰρ τοίχων ὄρῃ
ὑψηλά· πότερα δωμάτων προσαμβάσεις
ἐκβησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν λάθοιμεν ἔν;
ἢ χαλκότευκτα κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς;
ἂν οὐδὲν ἴσμεν. ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας
ληφθῶμεν, αἰσθέσεις τε μηχανώμενοι,
θανούμεθ', ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεὼς ἔκτι
φεύγωμεν, ἥτις δεῦρ' ἐναυστολήσαμεν.
ΠΥ. *φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτόν, οὐδ' εἰώθαμεν.*
τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον.
ναοῦ δ' ἀπαλλαχθέντε κρύψομεν δίμας
κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας,
νεὼς ἄκωθεν· μή τις εἰσιδὼν σκάφος,
βασιλεῦσιν ἔκτῃ, πᾶτα ληφθῶμεν βίᾳ.
ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ,
τολμητέον τοι ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν
ἄγαλμα, πάσας προσφέροντε μηχανάς.

et distinguendum Ἄγνωστος, εἰς γῆν ἄξενον.]

98. ἐκβησόμεσθα. Sed *unde* egrederentur? nam e navi jam egressi fuerant, et stabant in litore, juxta templum, quum haec loquitur Orestes. Mihi legendum videtur, Ἐσβησόμεσθα; *utrum intrabimus apud ascensiones Templi*, id est, Intrabimusne per fastigium, muros ascendendo?

Ibid. πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν. Pro ἂν οὖν Cod. A. αρ ουν. Lego, πῶς ἆρ' οὖν λάθρμεν ἄν; *quomodo igitur latebimus?* Reiskius quoque λάθοιμεν.

100. ἂν οὐδὲν ἴσμεν. Cum interrogatione. *Eane* claustra *de quibus nihil novimus?* quae, quomodo obfirmentur, et quo pacto aperienda sint, nihil omnino scimus?

102. ἀλλὰ πρὶν θανεῖν etc. Lego cum interrog. ad finem sententiae. Orestes enim non *statuit*, fugiendum esse; sed *quaerit* solummodo, an fugerent? quod statim magnanimiter negat Pylades.

105. χρησμὸν οὐ κακιστέ Orestis responso ver. 118. Euripidem scripsisse, un mutata, οὐκ ἀπιστέον: sc Alcest. 1150. ἀπιστεῖν οὔ μάζω τύχην. vid. Harpocra Ἀπιστεῖν. Forte intelligitu positio κατὰ, ante χρησμόν, χην. De hujusmodi gerun dendus Bergler. ad Alc Epist. (p. 95.) qui liber nunc ad manus. Sic Iph. A δραστέον δ' ἃ σοι δοκεῖ. qu ne fuisset, opinor, τὸ δρᾶ πρᾶγμα) δὲ δραστέον ἐστί μ ταῦτα καθ' ἃ δοκεῖ σοι δρᾶ

[110. ὄμμα. Ἅρμα Musgra Aeschyli Choëph. 658. Aeschylus quidem in Per κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα; sed locus longe aptior videtur.]

112. προσφέροντα. Conj προσφέροντε, dualiter, ut v ἐγκυλοῦντε, et alibi. Co omnes Codd. Parisienses. ρυκα nunc legitur pro *duos praecones*, Aristoph. Ὄρ

ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων, ὅποι κενὸν,
δέμας καθεῖναι. Τοὺς πόνους γὰρ ἀγαθοὶ
τολμῶσι· δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ.
οὗτοι μακρὸν μὲν ἦλθομεν κώπῃ πόρον,
ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν.
P. ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον. χωρεῖν χρεὼν
ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας·
οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται
πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. τολμητέον.
μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

O. εὐφαμεῖτ', ὦ πόντου
δισσὰς συγχωρούσας πέτρας
Εὐξείνου ναίοντες.
ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς,

15. ὅποι κενὸν, Δέμας καθεῖ-. Ita distinxi, post alios: non ὃν δέμας. Clarius nonnullis iset, εἴ που κενὸν, *si qua vacui-* sed vide Dorvill. ad Chariton. 19. [εἴ που Musgravius.]
114. οἱ γαθοὶ. ἀγαθοὶ Stobaei ma Serm. XXVII. lege ἀγα- *Porsonus.*]
116. Lego; ἴτω· μακρὸν μὲν ρεν κώπῃ πόρον. De usu vo- ἴτω vide quae congessit Hem- sius ad Callim. H. Del. 128. gravius.]
117. ἄρωμεν πάλιν. Οὗτοι, ini- entiae, interrogationem ex- it: οὗτοι admisisset, sic ut μή- Codd. omn. ἀρουμεν, contra rum, quasi fuisset νόστον ἀπα- μεν, ut ἀπαίρειν μακρὰν, scil. , Iph. Aul. 664. Ut nunc ha- locus, falsum dicit. nam Py- a et Orestes venerunt huc *ut irent;* sed non ut *re infecta* re- nt. Putari posset versum ex- se post πάλιν, ad hunc sen- , *Nihilo eorum effecto ob quae venimus,* Τῶν δ' οὔ τι πρά- ὧν χάριν δεῦρ' ἥκομεν. Ut- que hoc sit, hi duo Iambi, ει μακρὸν, et, Ἐκ τερμάτων certissime Pyladis sunt, ut

praecedentes. deinde Orestes, Ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, etc. [De recepta lectione ἄρωμεν ut et de MSStorum ἀρούμεν conferendus Porsonus ad Med. 848.]
118. χωρεῖν χρεών. Scaligeri haec est pulchra restitutio, pro χώρει νεκρῶν. Firmatur loco Elect. 593. Reliqui versionem ver. 120. cujus sensus est ambiguus.
[119. ὅπου Valckenaerius ad Hippol. 1247.]
[120. Heathius conjecit αἴτιος γενήσομαι.]
[122. Totam hanc ῥῆσιν usque ad v. 142. Choro tribuit Tyrwhittus, probante Musgravio.]
125. Εὐξείνου ναίοντες. Ὦ παῖ etc. Distinguendum, ob metrum anapaesticum. Δισσὰς συγχωρούσας πέτρας Εὐξείνου ναίοντες. Ὦ παῖ etc. Aliter, prout omnes jam sciunt, ultima syllaba in ναίοντες longa esse debuit ante vocalem ὦ. Syllaba πε- longa est, propter sequentes consonantes τρ, quasi fuisset πέτ-ρας.
Ibid. πέτρας Εὐξείνου. Ignoscas brevi excursui. Verius forsan Ἀξείνου, ut infra 218. 255. 341. Andromach. 794. Med. 1264. et alibi. sed et ita scribendum forte

Δίκτυνν' οὐρεία,
πρὸς σὰν αὐλὰν, εὐστύλων
ναῶν χρυσήρεις θριγκοὺς,
πόδα παρθένιον,
ὅσιον ὁσίας
κληδούχου δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους,
καὶ τείχη, χόρτων τ' εὐδένδρων
ἐξαλλάξασ' Εὐρώταν,
πατρῴων οἴκων ἕδρας.

ΧΟ. ἔμολον. τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;
τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες,

ver. 395. 437. ubi nunc legitur Εὔξενον et Εὔξεινον, et alibi in hac fabula. Librariis quidem notiora erant Εὔξενον et Εὔξεινον: sed dubitationem admittit, an Euripides ea confuderit, aut promiscue usurpaverit. Ratio hujus dubitationis erit, quia testatur disertim Lucianus Toxar. p. 34. (ed. Graev.) Pontum istum, [confer Ovidium Trist. IV. 4. 55. *Porsonus.*] eo tempore quo Pylades et Orestes illuc appulerint, Ἄξενον dictum fuisse: et Strabo lib. VII. p. 458. T. I. etiam Homeri aevo idem nomen mansisse refert, neque in Εὔξεινον mutatum fuisse, donec Iones urbes aliquot ibi condidissent: de qua re vide eundem lib. XIV. p. 941. et Athenaeum XII, 5. p. 523. E. F. Ἀξείνου itaque postulat ἀκριβεία, et Euripidis constantia. sed non audeo deserere exemplaria: et poëtae saepe *anticipant;* quemadmodum noster ad finem Alcestidis, ubi Admetus mentionem facit Tetrarchiarum Thessaliae. nam Euripidis quidem aevo divisa fuerit Thessalia in quatuor partes, sive Tetrarchias; sed non nisi diu post tempus Admeti. Vide Harpocration. V. Τετραρχία, et Strabon. lib. IX. p. 658. Tale quiddam observat Scholiast. Aeschyl. ad Eumenid. 569. Κήρυσσε, κήρυξ, etc.

[128. εὐστύλων ναῶν. Audiendus Ovidius, testis forte ocu De Ponto III. ii. 49. *Templ nent hodie vastis innixa col Perque quater denos itur a gradus.* Confer etiam Periplo ris Euxini. *Musgravius.*]

130. Πόδα παρθένιον Ὅσ σίας. Continuari possunt h versiculi ob metrum anapaest Ποδᾰ πᾱρ | θĕνĭ ŏν ŏ | σĭ ŏν ᾱς.

132. κληδούχου δούλα. *I clavigerae serva.* Barnesius λ δούχου, refragante metro: e dite probat vir maximus Wesselingius (Observat. I, 5. tas Dearum, imo et ipsam Di κληδούχους appellari solitas quin, non male lectum fuiss δοῦχος δούλα. ipsae enim κληδοῦχοι saepe dictae. et sic Barnesius ad ver. 1463.

134. καὶ τείχη, χόρτων τ' ε δρων Ἐξαλλάξασ' Εὐρώταν. Barnesius pro Εὐρώπαν. I Canterus vertunt χόρτων ε δρων *agris nemorosis insign* quidem dubito cum de ve tum de contextu. Forte, Ἑλ εὐίππου πύργους, καὶ Τείχη, τον τ' εὐδένδρου Ἐξαλλάξασ ρώτα, Πατρῴων οἴκων ἕδρα θ' ἕδρας. χόρτον est χῶραν, chius. Εὐρώτα εὐδένδρου, *lauris ejus ripae sunt plenae,* vius ad Virgil. Eclog. VI, 8

ὦ καῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους
ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ
χιλιοναύτᾳ μυριοτεύχοις
τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν;
ΙΦ. ὦ δμωαὶ, δυσθρηνήτοις
ὡς θρήνοις ἔγκειμαι,
τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾶν
ἀλύροις ἐλέγοις.
ἔ, ἔ. ἐν κηδείοις οἴκτοισιν,
αἴ μοι συμβαίνουσ' ἄταις,
σύγγονον ἀμὸν κατα-
κλαιομένᾳ ζωᾶς.
οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.
ὠλόμαν, ὠλόμαν.
οὐκ εἶσ' οἶκοι πατρῷοι.
οἵ μοι, φροῦδος γέννα,
φεῦ, φεῦ, τῶν Ἄργει μόχθων.
ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
μόνον με κασίγνητον συλᾷς,
Ἅιδᾳ πέμψας, ᾧ τάσδε
χοὰς μέλλω, κρατῆρά τε
τὸν φθιμένων
ὑδραίνειν γαίας ἐν νάτοις,

140. κώπᾳ Χιλιοναύτᾳ μυριοτεύχοις Τῶν Ἀτρειδᾶν etc. Non intelligo quid sit κώπᾳ χιλιοναύτᾳ. neque quid μυριοτεύχοις. Pro τῶν Ἀτρειδᾶν suspicor scribendum esse τῶν Ἀργείων, ut Aeschyl. Agamem. 45. et 205. 586. Iph. Aul. 171, 172.

[145. Musgravius locum sic refingit: ὦ δμωαὶ, δυσθρηνήτοις, Ὡς οὔπω, θρήνοις ἔγκειμαι, Σκᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοάν· Ἀλύροις ἐλέγοις Ἔ, ἔ, ἐν κηδείοις τ' οἴκτοισιν (Αἴ μοι συμβαίνουσ' ἄται) Σύγγονον ἀμὸν κατακλαιομένα—]

145. βοᾶν. Unde hoc venerit, aut quid velit, ignoro. Distinctiones quoque in sequentibus sunt admodum incertae, mallem tamen, ver. 149. Κατακλαι | ομένᾳ ζωᾶς. et ἀμὸν non ἀμόν.

152. ὠλόμαν, ὠλόμαν. Opinor, Ὀλόμαν, ὀλόμαν, omisso augmento; ut sit basis anapaestica. nam ultima μαν pro μην, longa est, opinor, ut in ἰδόμαν paullo ante. Sic Aristoph. Εἰρήν. 1015. Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειροθεὶς etc. in anapaesto pariter.

157. ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν Μόνον με κασίγνητον συλᾷς. In anapaesticos levi mutatione haec redigi possunt, ἰὼ δαίμων, ὃς τόνδε μόνον Με κασίγνητον συλᾷς Ἅιδᾳ πέμψας, ᾧ τάσδε χοὰς Μέλλω, κρατῆρά τε τὸν φθιμένων Ὑδραίνειν etc.

πηγάς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων,
Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβὰς,
ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖ-
τ'. ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον
τεῦχος, καὶ λοιβὰν ἀΐδᾳ·
ὦ κατὰ γαίας
Ἀγαμεμνόνειον θάλος,
ὡς φθιμένῳ τάδε σοι
πέμπω. δέξαι δ'· οὐ γὰρ πάρος
τύμβου σοι ξανθὰν χαίταν,
οὐ δάκρυ' οἴσω.
τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην
πατρίδος, καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκήμασε
κεῖμαι σφαχθεῖσ', ἁ τλάμων.

ΧΟ. ἀντιψάλμους ᾠδὰς,
ὕμνον τ' Ἀσιήταν σοι,
βάρβαρον ἰαχὰν,
δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδάσω,
τὰν ἐν θρήνοισιν μοῦσαν,
νέκυσιν μέλεον·
τὰν ἐν μολπαῖς Ἀΐδας
ὑμνεῖ, δίχα παιάνων.

ΙΦ. οἴ μοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων·

170. Ἀγαμεμνόνειον θάλος. Scrib. Ἀγαμεμνόνιον. et mox, πρὸς (vel παρὰ) τύμβον, *ad tumulum*, non πάρος τύμβου. Ita: Ὦ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόνιον Θάλος, ὡς φθιμένῳ τάδε σοι πέμπω. Δέξαι δ'· οὐ γὰρ πρὸς τύμβον σοι Ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἴσω, Τηλόσε γὰρ etc. πρὸς τύμβον ut Troas. 480. Electra 517.

176. κ'εμᾶς ἔνθα. Scribo ex metro, κεμὰς ἐν τᾷ (i. e. ᾇ vel ᾗ) δοκίμα. et pro σφαχθεῖσα τλάμων, forte, σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων.

[176. Locus ex emendatione Porsoni nunc persanatus exhibetur. Citat vir eruditissimus Troad. 411. (415. Musg.) Erecth. apud Stobaeum Gesneri p. 449. Grot. p. 331.]

[178. Hesychius: ἀντιψάλμους· ἀντιστρόφους. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις. Beck.]

181. δέσποιν', ἐξαυδάσω. Omnes libri scripti, δεσποινα γ' ἐξαυδασω, i. e. δεσποίνῃ γ', scil. σοι.

182. θρήνοις. Iidem Codd. θρηνοισι; hoc est θρήνοισιν.

183. νέκυσιν μέλεον. *Mortuis miseram.* Quod hoc sit nescio. Intellexissem Νέκυσι μελομέναν, ut Phoeniss. 1312. ἰαχὰν μελομένων νεκροῖς: et μελόμενον αἱμακτοῖς ῥανίσι, hac Fab. 644. Distingui potest, — μοῦσαν Νέκυσιν, μέλεον, Τὰν etc.

ἔῤῥει φῶς σκήπτρων.
οἵ μοι πατρῴων οἴκων.
τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων
Ἄργει βασιλέων,
ἀρχά. μόχθος δ' ἐκ μόχθων
αἴσσει, δινευούσαις ἵπποισιν
πτανοῖς. ἀλλάξας
δ' ἐξέδρασ' ἱερᾶς ὅμμ' αὐγᾶς ἅλιος.
ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
φόνος ἐπὶ φόνῳ,
ἄχε' ἐπ' ἄχεσιν.
ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέν-
των Ταντα λιδᾶν ἐκβαίνει
ποινά γ' εἰς οἴκους. σπεύδει

197. *φόως σκήπτρων.* Opinor ob metrum. Orestem forte illigit per *φῶς σκήπτρων.*

198. *οἵ μοι πατρῴων οἴκων.* Vox una suspecta esse potest, cum eadem res et idem verbum praecesserit versu 186, *Οἵ μοι τῶν Ἀτρεϊδᾶν οἴκων.* Hoc quidem non incertum et perpetuum; et tamen *οἴκτων* subesse potest in altro loco, ut ver. 147. *ἐν κηλῖσι οἰκτοισιν.*

199. *τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων.* Omittit brevitatem conjecturas aliorum in hunc locum. Codex C. *τιν ἐκ της ευολβων.* Forte, *Ποίνα τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἔρις, μόχθος τ' ἐκ μόχθου Λίσσει, δινευούσαις ἵπποις Πτεναῖς.* Scribi quoque potest *τᾷ Ἀρχᾷ.* Sed eadem *Ποίνα τᾶς* etc. Quae vero narrat Iphigenia, eodem fere modo refert Electra, soror Iphigeniae, Orest. 989. seqq. Et ob eandem hanc Pelopis in *δινευούσαις ἵπποις*, et necem Myrtili, huic familiae (Pelopidis) calamitates sequentes divinitus immissas alibi in his fabulis defletur, ut Electra Sophoclis ver. 506. Has calamitates hic recensuit Iphigenia, et inter eas, Orestis partem tangit, et suam plenius exsequitur.

194. *δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὅμμ' αὐγᾶς ἅλιος. Ἄλλοις δ' ἄλλα* etc. Vox *ἱερὸν* pessundat anapaesticum. Forte, *δ' ἐξέδρασ' ἱερᾶς ὅμμ' αὐγᾶς, Ἅλιος. αὐτοῖς δ' ἄλλα προσέβα Χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα.* vulgo, *ἅλλοις — μελάθροις* pro *αὐτοῖς.* *Δὲ* et *Τε* integras, initio versus collocari non posse certum puto. Num et quando apocopen patiuntur? affirmat vir doctiss. ad Phoeniss. 891. secundum quem scribi hic oportuit, *ἀλλάξας δ' | Ἐξέδρασ'* etc. et mox, *σπεύδει δ' | Ἀσπονδάσι'* etc.

198. *φόνος ἐπὶ φόνῳ, Ἄχεά τ' ἄχεσιν.* Omittunt *τ'* Codices, et Ald. Port. Steph. Citat Brodaeus *Ἄχε' ἐπ' ἄχεσιν.* In Helen. 369. *Ἄχεά τ' ἄχεα.* Hi duo versiculi conjuncti metrum anapaesticum efficient, si legatur, *φόνος ἐπὶ | φόνῳ, ἄχε | ἄ τ' ἐπ' ἄχε | σιν.* Videntur has numerorum mutationes varietatis caussa injicere tragici poëtae, ne continuo tractu verorum anapaestorum aures auditorum obtunderentur.

ὃ' ἀσκούδασ' ἐπὶ σοὶ δαίμων,
ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων,
δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας·
καὶ νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς
λοχείαν, στερρὰν παιδείαν
μοῖραι συντείνουσι θεαί·
ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,
ἂν, πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις,
Λήδας ἀ τλάμων κούρα
σφάγιον πατρφᾳ λώβᾳ,
καὶ θῦμ' οὐκ εὐγάθητον
ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίαν
Ἰππείοισιν ἐν δίφροισι
ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν
νύμφαιον, οἶμοι δύσνυμφον,
τῷ τᾶς Νηρέως κούρας.
αἲ αἲ. νῦν δ' ἀξείνου πόντου ξείνα,
δυσχόρτους οἴκους ναίω,
ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος·
οὐ τὰν Ἄργει μέλπουσ' Ἥραν,
οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις

202. ἐπὶ σοί. Ita edidi [cum Aldo] pro τοῖς, conjectura Duporti. ἐπὶ σοὶ, *contra te*, O Oresta.

206. λοχείαν, στερρὰν etc. Forte λοχίου, ut constructio sit, καὶ ἐξ ἀρχᾶς νυκτὸς κείνας λοχίου, Μοῖραι Θεαὶ συντείνουσι (μοι) στερρὰν παιδείαν.

208. ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων. Scil. ἃ ἦν μναστευθεῖσα: nisi suspendatur sententia usque ad ναίω ver. 219. et legatur νῦν γ', pro νῦν δ', ver. 218. hoc modo: ἃ μναστευθεῖσα — νῦν γ' — ναίω etc. De ἐξ vel ἐκ pro ὑπὸ, vid. ad Iph. Aul. 726.

210. ἐν θαλαμοις A. B. θαλλος pro θάλος Cod. C. Θάλος de *liberis* in hac monostrophe ter ponit Euripides.

211. σφάγιον πατρφᾳ λώβᾳ. Explicari potest vel ex hujus Fab. 20, et seqq. vel ex Sophoclis Electra, 568. seqq.

213. ἔτεκεν, ἔτρεφεν· εὐκταίαν etc. Mallem ita, Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίαν (Ἰππείοις ἐν δίφροισι Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν) Νύμφαν, etc. Parenthesin posui solummodo ut connexio verborum planior foret. ἐπιβᾶσαν, [pro ἐπίβασαν] et Νύμφαν sunt a Scaligero et aliis. Metrum postulat Ἰππείοις pro Ἰππείοισιν.

[222. Sic constituit Tyrwhitta, Κερκίδι Παλλάδος Ἀνθίδος εἰσὶ Καὶ Τιτάνων Ποικίλλουσ', ἀλλ' ἀμοιβάντων Δυσφόρμιγγι ξείνων Δμώσουσ' ἄτᾳ βωμούς, Οἰκτρὸν τ' αἰαζόντων ἀύδᾳν, Οἰκτρόν τ' ἐβαλλόντων δάκρυον. vide Hecub. 466. seqq. De peplo Minervae conferendum monet Musgravius Virgil. in Ciri v. 21. seqq. Sed emendandum potius existimat, δυσφόρ-

χερκίδι Παλλάδος Ἀθίδος εἰκὼ
Τιτάνων ποικίλλουσα·
ἀλλ' αἱμοῤῥάντων δυσφόρμιγ-
γα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν,
βωμοὺς οἰκτράν τ' αἰαζόντων,
οὐδ' ἄνοικτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.
καὶ νῦν κείνων μέν μοι
λάθα· τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα
κλαίω σύγγονον,
ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον
ἔτι βρέφος, ἔτι νέον,
ἔτι θάλος ἐν χερσὶ
ματρὸς, πρὸς στέρνοισί
τ', Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν—

ξείνων Αἱμάσσουσ' ἄταν βω-

αἱμάσσουσ' ἄταν. Non in-
. Opinor, *οἰμώζουσ' ἄταν, ans calamitatem;* non, *cru-Aten*, quod Oedipo indiget. im ortum a similitudine so-ocibus *οἰμώζουσα* et *αἱμάσ-a* dictante, vel a scribente.

Ad hoc explicandum, Oe-quod putabat Marklandus, ? opus est. Verba transiti-ie pedestri sermone nullum tientis accusativum adscis-apud poëtas eleganti defle-alium passionis ipsius ad-n habent. Sic *τυφλοῦν ἄν-ν* proprie dicas; at Sopho-ibet *ἕλκος τυφλωθὲν* Antig. ic Pindaro Jupiter *πλᾶξε τα κεραυνὸν* Nem. X. Epod. prie tamen loquenti *τὸν κε-τέντα πλήττει*, non ipsum *ὸν*. Iterum *τέγγειν* est *hu-:* at Sophocles *τέγγειν ἄχ-*ɔet Trach. 861. quod Latine *iectare humorem*. Pariter in ripidis loco, licet proprium *άσσειν τοὺς ξείνους*, tamen iec cruentatio *ἅτης* nomen ubie mereatur, non videtur *ιν ἄταν ξείνων* a Poeta-rum grandiloquentia alienum esse. *Musgravius.*]

227. *οὐδ' ἄνοικτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον. Καὶ νῦν* etc. Haec leviter corrupta existimo. Primo, ver. 226. pro *οἰκτράν τ'* scribendum existimo *οἰκτρόν τ'*, i. e. *οἰκτρῶς τε*, ut Supplic. 104. Helen. 184. et ita Brodaeus. Deinde deest syllaba anapaestica. Lego, *Οὐδὲν ἄνοικτόν τ' ἐκβαλλόντων Δάκρυον. Καὶ νῦν* etc. id est, *ἐκβαλλόντων τε οὐδὲν δάκρυον ἄνοικτον.* mitissimae enim indolis fuisse Iphigeniam, passim innuitur. *ἄνοικτον, sine commiseratione* a me.

229. *τόνδ' Ἄργει.* Scrib. *τὸν δ'*, scil. *τὸν σύγγονον.* et ita Aldina. Ultima in *δμαθέντα, mortuum*, producitur ob sequens *ΚΛ.*

231. *ὃν ἔλιπον* etc. In numeros anapaesticos haec redigi possunt, scribendo *χερσὶν*, et *στέρνοισίν τ'*, et producendo ultimam in *ἔτι* (ver. 232.) ante duas consonantes in *βρέφος*. Post *Ὀρέσταν* posui notam abrupti sermonis—perrectura enim erat Iphigenia, nisi eam interpellasset Chorus. Pro *ἐπιμαστίδιον*, ne quis conjiciat *ἔτι μαστίδιον*, vel *ὑπομαστίδιον*, vetat Pollux lib. II, 8. p. 155. Distinguas vero anapaestici. *Ὃν ἔλιπον ἐ*

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν Θαλασσίους
βουφορβὸς ἥκει, σημανῶν τί σοι νέον.

ΒΟΥΦΟΡΒΟΣ.

Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
ΙΦ. τί δ' ἐστι τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;
ΒΟ. ἦκουσιν εἰς γῆν, Κυανέαν Συμπληγάδα
πλάτῃ φυγόντες, δίπτυχοι νεανίαι,
θεᾷ φίλον πρόσφαγμα, καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι. χέρνιβας δὲ, καὶ κατάργματα
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη.
ΙΦ. ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
ΒΟ. Ἕλληνες· ἐν τοῦτ' οἶδα, κοὐ περαιτέρω.
ΙΦ. οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;
ΒΟ. Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἅτερος πρὸς θατέρου.
ΙΦ. τοῦ ξυζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν;
ΒΟ. οὐδεὶς τόδ' οἶδεν. οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.

μαστίδιον ἔ- τι βρέφος, ἔτι νέον, etc.

238. Non opus est ut pro παῖ legatur τε, quod olim putavi. [Ad Suppl. 932. cum h. loco comparat Porsonus Phoen. 22. Ion. 16. et in fine pro τέκνον citat τέκος. Bentleius in Epist. ad Mill. p. 56. κόρη. ex Malela.] Defenditur παῖ ex nostri Cretens. citatis Porphyrio De Abstinent. IV, 19. Soph. Trach. 61. Eurip. Iph. Aul. 896. et aliis locis, ubi παῖ et τέκνον in eadem sententia, vel versu: ut θύγατερ et τέκνον, Iph. Aul. 1117—1119.

240. τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου; *Quid vero terroris est in praesenti nuncio?* Non dubito quin Euripides scripserit, *Τί δ' ἐστὶ τό με παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;* sensu longe diverso a recepta interpretatione: *Quid vero est quod me deturbat* (excutit) *ex praesenti sermone?* id est, ex luctuosa monostrophe, in qua deflenda occupata erat Iphigenia quando intravit nuncius. I
tione ἐκπλήσσειν λόγου, *depellere, divertere a serm terpellare* aliquem *loquent* ad ver. 775. Vulgatam ta sionem reliqui.

241. Κυανεᾶν Συμπ Codd. Paris. A. B. C. δα, quemadmodum ex c emendaverat Piersonus, I, 2. nempe Κυανέαν Σ δα. Quaero, an sensus et ctio versus 1325. πόρον σιν, defendi possint ex Συμπληγάδα φυγόντες: lecta nempe praepositio vel διὰ (*per*) cum accusati φεύγειν in his locis, vid (ut τρέχειν seu δραμεῖν, vid. ad ver. 427.) *navig* ἐκφεύγειν, *effugere* vel *eva* ανέας συμπληγάδας vel συμπληγάδων πέτραν Bent

245. εὐτρεπῆ ποιουμέ εὐτρεπῆ ποιουμένη, i. e. ξουσα, ver. 470. [εὐτρεπῆ

δ' εἶδετ' αὐτοὺς, καὶ τυχόντες εἴλετε;
τις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου—
τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
; ἦλθομεν νίψοντες ἐναλίᾳ δρόσῳ.
ἴε δὴ 'πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε,
ῳ δ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω·
ιοι γὰρ ἦκουσ'· οὐδέπω βωμὸς θεᾶς
ηνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,
ις διαῤῥῳὲξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
ωπὸς ἀγμὸς, πορφυρευτικαὶ στέγαι.
ῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας
ορβὸς ἡμῶν, κἀπεχώρησεν πάλιν,
οισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
ε δ'· Οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονές τινες

τυχόντες. Reiskius κἀν- i. e. καὶ ἐντυχόντες. He- Ναῦταί σφ' ἀνεῖλον, ἐν- ὡς λέγει.

ταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξέ-) — Plutarchus De Exil. . Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν πόντου. manifeste huc iogenes. Εὐξείνου πόν- ication est istius, ἀξένου Επὶ ῥηγμῖσιν, ut Homer. . Hunc quoque locum mendat Piersonus, ibid. ἀκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν, ex loco. Dawesius legit, el potius Ἄνταις επι ῥηγ- d ipsa littora, Miscell. 61.

αλίᾳ δρόσῳ. In Joan. egitur divisim, ἐν ἁλίᾳ

δέπω βωμὸς θεᾶς. Forte, ἀρ ἦκουσ'· οὐδ' ὅπως βω- Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη Post longum enim tempus neque sic madefit Deae admodum madefieri solita is cruoribus. Ellipsis sa- ι, in qua vox, diversi epetenda est ex ultima parte sententiae. Appositum exemplum est Orest. 1042. ed. King. Σὺ νῦν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ· i. e. Tu nunc me occide, frater, ne quis Argivorum me occidat. Ita et hic: constructio est, οὐδὲ βωμὸς Θεᾶς [ἐκφοινίσσεται] ῥοαῖς Ἑλληνικαῖς, ὅπως ἐξεφοινίχθη, i. e. οὕτως ὡς ἐξεφοινίχθη.

261. βοῦς ὑλοφορβοί. Exemplar. Oxon. (et omnia Parisiensia) βοῦς ὑλοφορβούς· boves in-silvis-pascentes. Homer. Il. E. 162. Πόρτιος, ἣὲ βοὸς, ξύλοχον καταβοσκομενάων. sic θηρῶν ὑλονόμων, Anth. III, 25. p. 270.

265. κοιλωπὸς ἁρμός. Brodaens ἀγμὸς, alii ὅρμος. prius praetuléram, et postea inveni in collat. Oxon. et in omnibus Gallicis.

[265. πορφυρευτικαὶ στέγαι. Quibus scil. opperiebantur purpurarum piscatores (πορφυρευταὶ) dum tempus esset sportulas, purpuris captandis in mare demissas, extrahere. Vide Polluc. I. 48. *Musgravius.*]

[267. sqq. Imitatur Miltonus, *Comus* v. 297.]

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους
βουφορβὸς ἥκει, σημανῶν τί σοι νέον.

ΒΟΥΦΟΡΒΟΣ.

Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
ΙΦ. τί δ' ἐστι τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;
ΒΟ. ἥκουσιν εἰς γῆν, Κυανέαν Συμπληγάδα
πλάτῃ φυγόντες, δίπτυχοι νεανίαι,
θεᾷ φίλον πρόσφαγμα, καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι. χέρνιβας δὲ, καὶ κατάργματα
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη.
ΙΦ. ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
ΒΟ. Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα, κοὐ περαιτέρω.
ΙΦ. οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;
ΒΟ. Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἅτερος πρὸς θατέρου.
ΙΦ. τοῦ ξυζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν;
ΒΟ. οὐδεὶς τόδ' οἶδεν. οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.

μαστίδιον ἔ- τι βρέφος, ἔτι νέον, etc.

238. Non opus est ut pro παῖ legatur τε, quod olim putavi. [Ad Suppl. 952. cum h. loco comparat Porsonus Phoen. 22. Ion. 16. et in fine pro τέκνον citat τέκος. Bentleius in Epist. ad Mill. p. 56. κόρη. ex Malela.] Defenditur παῖ ex nostri Cretens. citatis Porphyrio De Abstinent. IV, 19. Soph. Trach. 61. Eurip. Iph. Aul. 896. et aliis locis, ubi παῖ et τέκνον in eadem sententia, vel versu: ut θύγατερ et τέκνον, Iph. Aul. 1117—1119.

240. τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου; *Quid vero terroris est in praesenti nuncio?* Non dubito quin Euripides scripserit, *Τί δ' ἐστὶ τό με παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;* sensu longe diverso a recepta interpretatione: *Quid vero est quod me deturbat* (excutit) *ex praesenti sermone?* id est, ex luctuosa monostrophe, in qua deflenda occupata erat Iphigenia quando intravit nuncius. D tione ἐκπλήσσειν λόγου, *depellere, divertere a sermo terpellare* aliquem *loquenta* ad ver. 773. Vulgatam tam sionem reliqui.

241. Κυανέαν Συμπλ Codd. Paris. A. B. C. συ δα, quemadmodum ex co emendaverat Piersonus, V I, 2. nempe Κυανέαν Συ δα. Quaero, an sensus et ctio versus 1325. πόρον σιν, defendi possint ex Συμπληγάδα φυγόντες: lecta nempe praeposition vel διὰ (*per*) cum accusati φεύγειν in his locis, vid (ut τρέχειν seu δραμεῖν, vid. ad ver. 427.) *naviga* ἐκφεύγειν, *effugere* vel *eva* ανέας συμπληγάδας vel συμπληγάδων πέτραν Bentl

245. εὐτρεπῆ ποιουμέ εὐτρεπῆ ποιουμένη, i. e. ζουσα, ver. 470. [εὐτρεπῆ

Δ. πῶς δ' εἶδεν' αὐτοὺς, καὶ τυχόντες εἵλετε;
Ο. ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου—
Δ. καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
Ο. βοῦς ἦλθομεν νίψοντες ἑναλίᾳ δρόσῳ.
Δ. ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε,
τρόπῳ θ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω·
χρόνιοι γὰρ ἦκουσ'· οὐδέπω βωμὸς θεᾶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
Ο. ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,
ἦν τις διαῤῥῳξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρευτικαὶ στέγαι.
ἐνταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας
βουφορβὸς ἡμῶν, κἀπεχώρησεν πάλιν,
ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
Ἕλεξε δ'· Οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονές τινες

252. καὶ τυχόντες. Reiskius κἀντυχόντες, i. e. καὶ ἐντυχόντες. Hem. 1234. Ναῦταί σφ' ἀνεῖλον, ἐντυχόντες, ὡς λέγει.

253. ἀκταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξέν-ου πόρου — Plutarchus De Exil. p. 602. A. Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου. manifeste huc alludit Diogenes. Εὐξείνου πόντου, explicatio est istius, ἀξένου πόρου. Ἐπὶ ῥηγμῖσιν, ut Homer. Il. A. 437. Hunc quoque locum recum emendat Piersonus, ibid. p. 16. Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν, ex Plutarchi loco. Dawesius legit, Ἀκταις, vel potius Ἀυταις επι ῥηγισιν, *ad ipsa littora*, Miscell. Crit. p. 161.

255. ἑναλίᾳ δρόσῳ. In Joan. Malela legitur divisim, ἐν ἁλίᾳ δρόσῳ.

258. οὐδέπω βωμὸς θεᾶς. Forte, Χρόνιοι γὰρ ἦκουσ'· οὐδ' ὅπως βωμὸς Θεᾶς Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς. *Post longum enim tempus veniunt: neque sic* madefit *Deae ara quemadmodum madefieri solita est Graecis cruoribus.* Ellipsis satis usitata, in qua vox, diversi modi, repetenda est ex ultima parte sententiae. Appositum exemplum est Orest. 1042. ed. King. Σὺ νῦν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ· i. e. *Tu nunc me* occide, *frater, ne quis Argivorum* me *occidat.* Ita et hic: constructio est, οὐδὲ βωμὸς Θεᾶς [ἐκφοινίσσεται] ῥοαῖς Ἑλληνικαῖς, ὅπως ἐξεφοινίχθη, i. e. οὕτως ὡς ἐξεφοινίχθη.

261. βοῦς ὑλοφορβοί. Exemplar. Oxon. (et omnia Parisiensia) βοῦς ὑλοφορβούς· *boves in-silvis-pascentes.* Homer. Il. E. 162. Πόρτιος, ἠὲ βοὸς, ξύλοχον καταβοσκομένάων. sic θηρῶν ὑλονόμων, Anth. III, 25. p. 270.

265. κοιλωπὸς ἁρμός. Brodaens ἀγμὸς, alii ὅρμος. prius praetuleram, et postea inveni in collat. Oxon. et in omnibus Gallicis.

[265. πορφυρευτικαὶ στέγαι. Quibus scil. opperiebantur purpurarum piscatores (πορφυρευταὶ) dum tempus esset sportulas, purpuris captandis in mare demissas, extrahere. Vide Polluc. I. 48. *Musgravius.*]

[267. sqq. Imitatur Miltonus, *Comus* v. 297.]

θάσσουσιν οἵδε. θεοσεβὴς δ' ἡμῶν τις ὤν,
ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσεύξατ' εἰσιδών·
ὦ κοντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
δέσποτα Παλαῖμον, Ἕλεως ἡμῖν γενοῦ·
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον Διοσκόρω,
ἢ Νηρέως ἀγάλμαθ', ὃς τὸν εὐγενῆ
ἔτικτε πεντήκοντα Νηρήδων χορόν.
ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασύς,
ἐγέλασεν εὐχαῖς, ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε, τοῦ νόμου φόβῳ,
πλέοντας ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν,
θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.
κἂν τῷδε πέτραν ἄτερος λιπὼν ξένοιν,
ἔστη, κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω,
κἀπεστέναξεν, ὠλένας τρέμων ἄκρας,
μανίαις ἀλαίνων, καὶ βοᾷ κυναγὸς ὥς,
Πυλάδη, δέδορκας τήνδε; τήνδε δ' οὐχ ὁρᾷς
ᾠδου δράκαιναν, ὥς με βούλεται κτανεῖν,

269. *ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσεύξατ'.* Imo *χεῖρε*: *utramque* enim manum in *precibus* sursum levabant: DUPLICES *tendens ad sidera palmas.* *Χεῖρας ἀνασχὼν* apud Homerum saepe.

272. *εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον, Διοσκόρω.* Ignoscat lector et hic, si paullum de via excessero. Quaeri enim potest, qua probabilitate hoc fictum sit. Nuper enim admodum mortui erant Dioscuri, Castor et Pollux; neque de eorum divinitate adhuc etiam inter Graecos convenerat. Duplex enim fama de iis obtinuerat (prout sorori eorum Helenae narrat Teucer, Helen. 157. seqq.) Alii enim dicebant, eos sibi manus intulisse ex moerore ob flagitia et dedecora sororis suae Helenae: Alii, in numerum deorum adsumtos fuisse. Itaque quaeri, inquam, potest, unde Barbaris Tauris, tam longe a Graecia dissitis, neque hoc solum, sed et pastoribus et bubulcis (ignarissimis mortalium, et quibus *parum erat commercii cum mari*, ut Iphigenia dicit supra vet. 254.) *marinum* Dioscurorum *Numen* tam familiariter innotesceret? Et dicendum est, opinor, vel, hoc Tauris notum esse potuisse ex narrationibus *Graecorum captivorum*; quod fieri forte potuit: vel, Euripidem sui oblitum fuisse; quod etiam fieri forte potuit: puto enim hoc ei (et cui non?) alibi accidisse. Hic autem armentarius *Tauricus* precatur quasi merus esset *Graecus*, et in aevo Euripidis natus.

[276. *ἐφθαρμένους* idem significat quod *πλανωμένους*. Confer Abreschium ad Aeschyl. Pers. 450.]

281. *πέτρας—ξένην.* Cod. Oxon. et omnes Gall. *πέτραν. ξένοιν* est conjectura Brodaei et Barnesii, quam praetulerim, nam vulgata *ξένην*, nihili est.

δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστομωμένη;
ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα, καὶ φόνον,
πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν
ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.
οἴ μοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω; καρῆν δ' ὁρᾷν
οὐ ταυτὰ μορφῆς σχήματ'· ἀλλ' ἠλλάσσετο
φθογγάς τε μόσχων, καὶ κυνῶν ὑλάγματα,
ἃ φάσ' Ἐριννῦς εἶναι μιμήματα.
ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὡς θανούμενοι,
σιγῇ καθήμεθ'. ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος,
μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας, λέων ὅπως,
παίει σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλευρὰς ἑᾶς,

288. ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέου-
Verum puto, Ἡ δ' ἐξ ἐχιδ-
ν πῦρ etc. nam hae Furiae erant
κλεπτανημέναι κυνοῖς δράκου-
, Aeschyl. *Χοηφ.* 1050. Electr.
56. Catullus De Nupt. Pel. et
et. 193. Ex *χιδνων*, omissa li-
a s, fecerunt, uti videtur, *χι-
νων*, *tunicis*, pro *viperis*.
289. Plutarch. T. II. p. 1125.
Porsonus.]
290. πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβά-
Ut injiciat mihi *saxeam* hanc
lem. stabat enim juxta rupem
ando haec locutus est. *ἐπεμβά-*
, scil. *ἐμοὶ* ut ver. 955. et He-
. 860. quae non opus fuisset
tasse, nisi in versione et expli-
ione hujus loci a viris doctis
re erratum vidissem. Memine-
autem hunc esse *insani* sermo-
m. Et quidem nemo nisi *insa-*
ita cogitare et ratiocinari po-
it, "Furia haec adsilit mihi, in
rachiis gestans *Matrem* meam,
T—Quid? *ut hunc montem injiciat mihi.*" Non absimile istud
rest. 265. *Μέσον μ' ὀχμάζεις,*
Σ—*βάλῃς εἰς Τάρταρον.* Est
ρὰ προσδοκίαν: *insano* tamen
nvenientissimum, atque adeo
e loco pulcherrimum.
291. οἴ μοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω.
Longini περὶ Ὕψ. cap. xv. edi-
r κτανεῖ με. [κτενεῖ rectum est:
σεῖ vox nihili. Vide Dawes Misc.
. p. 75. 218. κατακτενεῖ pro κα-
ταχτανεῖ restituendum Phoen. 795.
ed. Musg. *Porsonus.*] Vide locum,
in quo praedicatur Euripidis studium et felicitas in exprimendis
his duabus animi affectionibus,
Furore et Amore. Et sane *ἀναί-
σθητος* sit oportet qui haec Orestis
(a versu 285.) sine animi commotione legere possit.

292. οὐ ταυτὰ μορφῆς σχήματ'.
Non intelligo. Pro *μορφῆς* intellexissem *φωνῆς*. Orestis enim
μορφὴ non mutabatur ex eo quod
mugitus boum et *latratus canum*
emitteret et imitaretur: sed *φωνὴ*
ejus mutabatur. Nonnullis placebit forte, *Οὐ ταὔτα μορφῆς
σήματ'· Non haec* (usitata) *figurae*
humanae *signa.*

[294. ἃς φάσ' Aldus.]

296. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος: Una
litera mutata lego, ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος, quia *περισπᾶν ξίφος*
pro *educere gladium* non puto esse
(neque *posse* esse) Graecam locutionem. *χερὶ σπάσας* ut mox, ver.
322. et Iph. Aul. 1566. Vide et
Orest. 1475. et Homer. Il. *Α.* 210.
Hanc quoque emendationem mihi
praeripuit Piersonus Verisimil p.
17. [probante Musgravio. Sic in
Androm. 167. *περισπείρουσαν* male
Aldus.]

298. λαγόνας εἰς πλευρὰς ἑᾶς
Mallem, λαγόνας εἰς, πλευρὰς
ἑᾶς. et ita Reiskius.

δοκῶν Ἐριννῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε
ὡς αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός.
κἀν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βουφόρβια
πίπτοντα, καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο,
κόχλους τε φυσῶν, ξυλλέγων τ' ἐγχωρίους·
πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ, καὶ νεανίας ξένους,
φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα.
πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.
πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεὶς,
στάζων ἀφρῷ γένειον. ὡς δ' ἐσείδομεν
προὔργου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον,
βάλλων, ἀράσσων. ἅτερος δὲ τοῖν ξένοιν
ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
πέπλων τε προυκάλυπτεν εὐμήνους ὑφὰς,
καραδοκῶν μὲν τἀπιόντα τραύματα,
φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν.
ἔμφρων δ' ἀναίξας ὁ ξένος πεσήματος,
ἔγνω κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον,
καὶ τὴν παροῦσαν ξυμφορὰν αὐτοῖν πέλας·
ᾤμωξέ θ'. ἡμεῖς δ' οὐκ ἀνίεμεν πέτρους
βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι.
οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν·
Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
κάλλισθ'. ἕπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί.
ὡς δ' εἴδομεν δίπαλτα πολεμίων ξίφη,
φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας.
ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἅτεροι προσκείμενοι,

300. ὡς αἱματηρὸν πέλανον. Legerim, Ὥσθ' αἱματηρὸν—ut 935. Ὥσθ' αἱματηρὰ στόμια.

[300. πέλανον. MSS. πέλαγος.]

312. προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς. Codd. omnes habent ευπηνους υφας. Recte: ut προὐκάλυπτεν sit transitivum, *tegendo praetendebat*. praeivit Euripidi Homerus Il. E. 315. vide Iliad. P. 132. [πέπλου τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς Edd. Vulgg. Luciani Amor. T. II. p. 450. Sed Codd. nonnulli dant εὐπήκτους ὑφάς.]

316. ἔγνωκε κλύδωνα. Barnesius edidit ἔγνω, conjecturam Scalig. et Duporti. MSS. tamen non abeunt ab Editt. ante Barn. ἔγνωκε. Notandum ab iis qui in paribus Iamborum locis Anapaestos admittunt. Vid. ad ver. 710.

321. ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλισθ', ἕπου μοι, etc. Id est, σκόπει vel σκοπῶμεν ὅπως: quamobrem distinguendum plene post Κάλλισθ'. vid. Aeschyl. Prom. 68. et Schol. Aristoph. Equit. ver. 80.

ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ' ὡσαίατο,
αὖτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις.
ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' ηὐτύχει βαλών.
μόλις δέ νιν, τόλμῃ μὲν οὐ, χειρούμεθα,
κύκλῳ δὲ περιβάλλοντες, ἐξεκλέψαμεν
πέτροισι χειρῶν φάσγαν', εἰς δὲ γῆν γόνυ
καμάτῳ καθεῖσαν. πρὸς δ' ἄνακτα τῆσδε γῆς
κομίζομέν νιν. ὁ δ' ἐσιδὼν, ὅσον τάχος
ὡς χέρνιβάς τε, καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι.
εὖχου δὲ τοιάδ', ὦ νεᾶνί, σοι ξένων
σφάγια παρεῖναι· κἂν ἀναλίσκῃς ξένους
τοιούσδε, τὸν σὸν Ἕλλας ἀποτίσει φόνον,
δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.
Ο. θαυμάσ' ἔλεξας τὸν φανέντ', ὅστις ποτὲ
Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.

327. οὗτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις, multi. Restituimus ὕστις, quod habet et collat. Oxon. : Cod. Gallic. C. *Νῦν*, *modo*, *uper*, de re praeterita, ut Hecub. 144. D. Joan. XI, 8. Omnes ISS. Paris. pro ἤρασσον habent ρασσον. recte: nam τὸ ὑπεῖκον, . μέρος, denotat *multitudinem*.

329. εὐτύχει λαβών. Scribendum χλὼν, cum Codd. Gall. et collat. xon. Absolute et sine πέτροις vel ἑτρους, ut ver. 310. *Εὐτύχει* rel ηὐτύχει) idem est quod ηὐτυχει vel ἐπέτυχεν, *fortunatus uit*, vel *scopum attigit*. Vers. 330. ro οὐ χειρούμεθα, Cod. A. ἐχειουμεθα. vid. Iph. Aul. 896.

335. καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι. odd. A. B. non ἐξέπεμπε hic haent, sed επεμπε: ut verum forte it, καὶ σφάγι' ἔπεμπέ σφε σοί. Pro ς χέρνιβας legit Ἐς χέρνιβας Valcenaerius ad Phoeniss. 1409. quia ς, isto modo positum, rarissime hibetur nisi περὶ ἐμψύχων, apud agicos et comicos. Notam ejus mnino vide, et Magistrum V. S.

[335. Recte Musgravius, καὶ ραγεῖ' ἔπεμπέ σοι. conferens Lycophr. 196. Anapaestum, quod miroris, intactum reliquit Valckenaerius a Marklando laudatus. *Porsonus.*]

337. ξένους Τοιούσδε. Libenter invenissem in MSS. νέους Τοιούσδε. vide vers. praeced. et quater occurrit intra novem versus vox ξένος, praeter ἄξενον. Ne legatur σῆς-σφαγῆς ver. 339, obstat quod dixerat σὸν φόνον ver. 338.

341. Ἕλλην, ὃς ἐκ γῆς. Vulgata Ἕλληνος omnino necessaria erat sensui (quid enim vult ἐκ γῆς sine Ἕλληνος?), et defenditur Hercalid. 151. Ἕλλην στολὴ, quam Ἑλλάδα στολὴν vocat Sophocles Philoct. 225. et Ἕλληνα φάτιν, *Graecum sermonem*, Aeschyl. Agam. 1263. ubi ἐπίστασαι scribend. pro ἐπίσταμαι Schema Ἰωνικὸν hoc appellat Lesbonax. Reduxi itaque antiquam lectionem, et mutavi distinctiones: Θαυμάσ' ἔλεξας τὸν φανέντ', ὅστις ποτὲ Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον. id est, ὅστις ποτὲ ὤν, ἦλθε etc. et ver. 350. Οἵ τινές ποτε ὄντες, ἥκετε. Τὸν φανέντα, est, περὶ τοῦ φανέντος. saepe occurrit hoc schema Ὁμηρικόν. vid. Aristoph. Ὄρν.

ΙΦ. εἶεν. σὺ μὲν κόμιζε τοὺς ξένους, μολὼν·
τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα.
ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους
γαληνὸς ἦσθα, καὶ φιλοικτίρμων ἀεὶ,
εἰς τὸν μόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἡνίκ' εἰς χέρας λάβοις·
νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
δύσνουν με λήψεσθ', οἵ τινες ποθ' ἥμετε.
καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθὲς, ἠχθόμην, φίλαι·
οἱ δυστυχεῖς γὰρ, τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
αὐτοὶ κακῶς πράξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὖ.
ἀλλ' οὔτε πνεῦμα διόθεν ἦλθε πώποτε,
οὐ πορθμὶς, ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν,
Μενέλεών θ', ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην,

167 et Scholiast. Recte hic Chorus in voce ἄξενον. vid. ad ver. 125.

[343. Reiskius, ὅσια vel οἵδε. Musgravius Exerc. I. 6. οἷα defendit, in notis vero ad locum Reiskii ὅσια probat. οἵδε post Reiskium obtulit Toupius in Suid. II. p. 168. (T. I. p. 430.) *Porsonus.*]

346. εἰς τὸν μόφυλον. Barnesius edidit θοὐμόφυλον. An recte, dubito. Retineo itaque vulgatam, a qua exemplaria non recedunt, quantum scio.

347. ἡνίκ' — λάβοις. Cod. A. λαβ$^{οι}_{η}$ς. Forte, λάβες pro ἔλαβες. Sic Alcest. 1102. pro λάβοις conjeceram λάβες: et ita postea inveni in Edit. vetustissima. Vocem ἡνίκα, sine ἄν, non nisi cum indicativo ponere solet Euripides.

349. ἠγριώμεθα δοκοῦσ' Ὀρέστην. Δοκοῦσ' potest esse δοκοῦσαι, (Codd. A. C. δοκουσαν) vel nominativus absolutus, δοκοῦσα, pro Δοκούσης ἐμοῦ, per parenthesin sumto versu. Vide notata ad ver. 947.

351. καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθὲς, ἠχθόμην, φίλαι. Sic distinguendum puto, si locus sanus sit. Sensus videtur esse, vera ratio hujus malevolentiae meae erga hos hospites, est, quia *angor*, et felicitati eorum invideo: felices enim eos existimo prae meipsa. Vers. 353. "Αὐτοὶ κακῶς πράξαντες" est mera tautologia praecedentis οἱ δυστυχεῖς." *Reiskius.* Quis vult, et potest, defendere? Sed tamen vix fieri potest ut haec ita reliquerit Euripides. Sensus bonus est in vulgata versione, ad quam si exigatur contextus, erit, "Ἀτ' οὐ καλῶς πράξαντες, etc. quod rationem reddet malevolentiae istorum. Sed Αὐτοὶ pessimum videtur quacumque suppositione. Ex οἵτ' ἄν pro αὐτοὶ, posset forte aliquid probabile effingi. sed ἀφίσταμαι.

355. διὰ πέτρας Συμπληγάδας. Lego Συμπληγάδος, in genitivo, et numero singulari, ut ver. 241. Sic διὰ Κυανέας πέτρας, *per Cyaneam petram*, 889. quamquam non ignoro Euripidem saepe ponere διὰ *per*, cum accusativo. Μενέλεων pro Μενέλαον, est a Barnesio.

τὴν ἐνθάδ' Αὐλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
οἵ μ', ὥστε μόσχον, Δαναΐδαι χειρούμενοι,
ἔσφαζον· ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
οἵ μοι· κακῶν γὰρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ·
ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
λέγουσα τοιάδ'· Ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν. μήτηρ δ' ἐμὲ,
σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τε νῦν
ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν, αὐλεῖται δὲ πᾶν
μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
Ἅιδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
ὃν μοι προσεῖπας πόσιν· ἐν ἁρμάτων δ' ὄχοις
εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.
ἐγὼ δὲ λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
ἔχουσ', ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν,

358. *τὴν ἐνθάδ' Αὐλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ.* *Ἀντιτίθημι* frequentius construitur cum dativo. secundum quam constructionem hic scribi debuit, *τῇ γ' ἐκεῖ.* Versu 359. pro Or scripseram *Οὖ*, *ubi:* ut Iph. Aul. 1157. et sic Piersonus Verisim. p. 10. [et Musgravius. Duo Mori in Bibl. Bodl. margini adscriptum habent *ᾗ μ'* –]

362. *ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα.* Locutionem *ὅσας χεῖρας*, quae recte habet, unice explicat et illustrat locus Callimachi Hymn. in Dian. ver. 26. *Ὡς ἡ παῖς εἰκοῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς Ἅψασθαι, ΠΟΛΛΑΣ δὲ μάτην ἐτανύσσατο ΧΕΙΡΑΣ.* i. e. *saepe* extendit, ut recte cepit Vulcanius. Ejusdem generis videtur *πᾶσαν ἧς γλῶσσαν*, apud Soph. Electr. 593. *semper in ore habes.* Homerus Odyss. *B.* 151. de duobus aquilis Telemacho missis a Jove, *τιναξάσθην πτερὰ ΠΟΛΛΑ·* MULTAS *alas quatiebant:* i. e. frequenter. Pro *γενείου*, *ἐξηκόντισα* aliquis forte conjecerit *γένειον—εἰσηκόντισα.* Si retineatur *γενείου*, *κατὰ* vel *ἐπὶ* intelligendum erit. quae satis frequens est constructio. In nostro idiomate servatur superius loquendi genus. nam D. Luc. XXII, 55. vertitur, *Ye stretched forth* NO HANDS *against me.*

[365. *μήτηρ δ' ἐμὴ—Ἀργεῖαί τε νιν.* Fingit Euripides per totam hanc fabulam, Clytaemnestram Argis relictam esse, quo tempore Aulide immolata est Iphigenia: *a matre me abduxerunt:* inquit ipsa v. 24, 5. *καί μ' Ὀδυσσέως τέχναις Μητρὸς παρείλοντ' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.* Optime igitur emendat Tyrwhittus *μήτηρ δ' ἐμὲ —Ἀργεῖαί τε νῦν.* Praeceperat Reiskius *ἐμέ.* Idem pro *νιν* minus recte legit *σύν.* De re confer Helen. 1450. *Musgravius. νῦν* etiam Heathius.]

372. *λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων Ἔχουσα.* Cod. A. *λεπτον.* B. *λεπτον*, sed *λεπτων* a prima manu. Voces *ὄμμα* et *διὰ καλυμμάτων* ambiguae sunt: sed explicantur versu 1123. Iphig. Aulidensis.

[375. Ita Tyrwhittus. Antea *τοῦτον εἱλόμην* et v. 374. *κασιγνήτη* casu recto. *κασιγνήτῳ* margini

ὃς νῦν ὄλωλεν, οὐ κασιγνήτῃ στόμα
ξυνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς, ὡς ἰοῦσ' εἰς Πηλέως
μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα
εἰσαῦτις, ὡς ἥξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν.
ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων καλῶν
ἔῤῥεις, Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων.
τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
ἥτις, βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου,
ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,
βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη,
αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις.
οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν ἡ Διὸς δάμαρ,
Λητὼ, τοσαύτην ἀμαθίαν· ἐγὼ μὲν οὖν
τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα
ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾷ·
τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
εἰς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.

ΧΟ. Κυάνεαι, κυάνεαι στροφὴ ά.
σύνοδοι θαλάσσας,
ἣν οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
Εὔξενον ἐπ' οἶδμα
διεπέρασέν ποτε,
Ἀσιήτιδα γαῖαν
Εὐρώπας διαμείψας·
τίνες ποτ' ἄρα, τὸν εὔυδρον

Ed. Bas. 1544. adscriptum in Bibl. Bodl.]

378. ἐξ οἵων κακῶν. Pro κακῶν ipse sensus ducit ad καλῶν, et ad interpretationem quam dedi. Iphigenia enim nondum audiverat de caede patris sui. putavit illum adhuc εὐδαιμονεῖν, ver. 543. Reiskius quoque legit καλῶν.

[385. Edd. ἔτεκεν ἄν. Lege, ἔτικτεν, ejecto ἄν, quod nullum hic locum habet. *Porsonus.*]

390. εἰς τὸν Θεόν. Amicus suggessit τὴν Θεὸν, Dianam. quae certissima est emendatio. [τὸν φαῦλον Aldus.]

394. οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν. Bonam hanc Brodaei correctionem confirmant omnes Codd. Paris. Ἐπ' (ver. 395.) deest Cod. A. Ἣν (ver. 394.) usitatius in Choris scribitur Ἄν. [οἶστρος recte interpretatur Bernesius ἡ οἰστρηθεῖσα Ἰώ. *Musgravius.* Ἴστρος Aldus.]

399. εὔϋδρον Εὐρώταν. Vel ἔνυδρον.

καὶ δοναχόηλοα λιπόντες Εὐρώταν,
ἢ ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας,
ἔβασαν, ἔβασαν ἄμικτον
αἶαν, ἔνθα κούρα
διατέγγει βωμοὺς,
καὶ περὶ κίονας ναῶν αἷμα βρότειον;
ἢ ῥοθίοις εἰλατίναις, ἀντιστροφὴ α'.
διπρότοισι κώπαις,
ἔπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα
ναΐον ὄχημα
λινοπόροις αὔραις,
φιλόπλουτον ἄμιλλαν
αὔξοντες μελάθροισιν;
φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ', ἐπὶ
πήμασι βροτῶν, ἄπληστος ἀνθρώποις,
ὄλβου βάρος οἳ φέρονται
πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε
βαρβάρους περῶντες.
κεναὶ δόξαι. γνώμα
δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου,
τοῖσδ' εἰς μέσον ἥκει.
πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας, στροφὴ β'.
πῶς Φινεΐδας ἀὔπνους
ἀκτὰς ἐπέρασαν,
παράλιον αἰγιαλὸν

[407. κώπης ῥοθιάδος Aeschyl. Pers. 596. *Musgravius.*]

410. λινοπόροις αὔραις. Videtur deesse copula, λινοπόροις τ' αὔραις, *et vela intrantibus flatibus*, conjungenda cum κώπαις, ut sit, quod dicitur, *remis velisque*. In strophe quaerit Chorus, *unde* venerunt hi hospites; hic quaerit, *quare* enerunt; an *lucri* et commercii causa. [Copulam addit quoque Musgravius.]

414. ἐλπὶς ἐγένετ'. Codd. omnes Gall. γενετ'.

417. πλάνητες, οἶδμα, πόλεις τε. Deficit metrum. vide Strophen. Restituo ex Aldina, Πλάνητες ἐπ' οἶδμα. et ita mercatores appellat Plato De Repub. II. τοὺς δὲ πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐμπόρους, sc. καλοῦμεν.

419. κεναὶ δόξαι. γνώμα Δ' οἷς μέν. Metrum et sensus videntur ducere ad, Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε Βαρβάρους περῶντες, Κενόδοξοι. γνώμα Δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, Τοῖσδ' etc. vide Strophen. Κενόδοξοι, *vani* vel *falsi opinionibus* suis, habentes pravas rerum notiones. De Δ' initio versus, vid. ad ver. 194. [κεναὶ δόξαι Ald.]

425. παράλιον. Id est, Παρ-

ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ
δραμόντες, ὅπου κυανόπωλοι κορᾶν
πάϊς Νηρέως χοροὶ
μέλπουσιν ἐγκυκλίους,
καὶ κλεινοτόκοις πατρὸς
συνοικίσωσιν παρὰ πρέμνων
κίονοιν κραίνοντα
δόμοις ἐννυχίοις, ἢ
πτυκτὸν Ζαρύγου, τὸν
πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
λευκὰν ἐπτὰν, Ἀχιλῆος
δρόμους καλλιστεφάνους, Εὔ-
ξεινον κατὰ πόντου
εἴθ' εὐγαίοις δεσποσύνοις ἀντίστρο
Δίρκης Ἠλέκτρα φίλα παῖς
ἐλθοῦσα τύχοι, τὰν
Τροφάδα λιποῦσα πόλιν·

λιον, prima longa. interdum scribitur cum ὀ duplici.

427. *δραμόντες; ὅπου* etc. — *ξεινὸν κατὰ πόντον.* Constructio horum (omissis parenthesibus, quas in versione posui) videtur esse *δραμόντες καφάλιον αἰγιαλὸν, ἐπὶ Ἀμφιτρίτας, ῥοθίῳ καὶ πνοαῖς, ἐπὶ αἶαν τὸν πολυόρνιθον, κατὰ Ἄξεινον πόντον;*

Τρέχειν (unde particip. *δραμόντες*) est *navigare*, ut *currere* Latinis. sic *ἔδραμε ῥόθια*, *cucurrit per fluctus*, Helen. 1126. *δραμεῖν αἰγιαλὸν*, est, *currere* vel *navigare per litus*, id est, *navigando-transire litus.*

Ῥοθίῳ καὶ πνοαῖς, *fluctibus* (vel *aestu*) *et ventis* adjuvantibus.

Pro *μέλπουσιν*, quod metrum non admisit, conjeci *μελπουσᾶν*. *Ὅπου χοροὶ ἐγκύκλιοι* (non *ἐγκυκλίους*) scil. *εἰσί*. vel, *μελπουσᾶν ἐγκύκλια*, adverbialiter, ut *κύκλιον ἀρχήσαντο*, *in orbem saltarunt*, Callimach. Hymn. in Del. 515. quod est Iph. Aul. 1056. *κύκλια — ἐχόρευσαν.*

Pro *Εὐναίων* (quod vertunt *finis*) Cod. Oxon. *Εὐναῖαν. ριζουσᾶν κατὰ πρύμναν* E *πηδαλίων τ', Ἄυραισιν νοτί* Hesychius: *Εὐναῖαι, ἄγκυ*

434. Pro *Πνοαῖσι* vel *I* [ut Ald.] Cod. B. *πνευμ* Glossa.

436. Codd. A. B. *αχιλλη* le, pro *Ἀχιλῆος*. Post *κ δίους* addendum *τε* ante *ἀ* ob anapaestum. vid. an Non *Δρόμους καλλισταδία Καλλισταδίους τε Δρόμους*

De *Δευκὴ ἀκτὴ* vid. S Andromach. 1262, *Λευκὴν τὴν ἐντὸς Εὐξείνου* (vel *πόρου*. et Steph. De Urb. *λειος Δρόμος*. De *Εὔξει ξεινος* vid. dicta supra ad Chorus, hoc tempore, d scire nomen *Εὐξείνου πό* trum hoc sit Euripidis rum, sciri non potest.

439. *εἴθ' εὐγαίοις δε* Forte, *εὐγαίοιν δεσποσύν δεσποσύνη* pro *domina* a ignoratur. pro *dominatu* Herodot. VII, 102. Sed *νος*, *herilis*, adjectivum,

ἵν' ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱ-
ματηρὰν ἐλιχθεῖσα, λαιμοτόμῳ
δεσποίνας χερὶ θάνῃ,
κοινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους.
ἤδιστ' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν
δεξαίμεσθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς
πλωτήρων εἴ τις ἔβα,
δουλείας ἐμέθεν δει-
λαίας παυσίπονος. καὶ
γὰρ ὀνείρασι συμβαίην
οἴκοις, πόλει τε πατρῴᾳ,
τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν,
κοινὰν χάριν ὄλβῳ.

οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις
ῥεισθέντες χωροῦσι, νέον

it. apposite Hecub. 98. ὃς σκηνὰς· quod Aiticum s quam δεσποσύνας σκη- am rationem paullo an- Δὕρασιν νοτίοις, non ὁτίαις. sic δεσποσύνοι- ις Aeschyl. Pers. 589. θεῖσα, λαιμοτόμῳ. For- ἰσ', ἐν λαιμοτόμῳ. vid. Hinc apparet, Feminas aecas huic Dianae Tau- tatas fuisse. et proinde, , quamquam vere, su- st quod dicitur ver. 39. ρ. Quare igitur, inquiet n sacrificabant Chorum inis Graecis constabat? ur, quia illae non *casu* c delatae erant, sed Re- *venditae*, utpote capti-

ἤδιστ' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν. Καὶ πλησιστίοισι πνοαῖς, ore brevior videtur. For- γελίας, cujus explicatio δ' ἀγγελίαν, supra con- ripta. sic τόδε ἡλικίης ἡλικίην, Herodot. VII, δ' ἡμέρας, pro εἰς τήνδε Noster Phoen. 1092. et

452. γὰρ ὀνείρασι συμβαίην Οἴκοις, etc. Primo, scriberem Οἴκοισι, propter metrum anapaesticum. Deinde, Portus observat novo more dictum hoc esse, συμβαίην pro συμβαίη μοι. Praestare videtur nihil innovare nunc in locutionibus Graecae Linguae, cum iisdem literis tuto scribere liceat, ὀνείρασι συμβαίη 'ν Οἴκοισι, πόλει τε πατρῴᾳ etc. Dubito de iis o Γὰρ initio versus: (Vide summi Bentleii Menandrea, n. CX.) unde in Strophe scriberem, ver. 434. Πνοιαῖσι Ζεφύρου Τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν, in Antistrophe, 451. — λαίας παυσίπονος. Καὶ γὰρ ὀνείρασι συμβαίη 'ν Οἴκοισι, etc. penultima in πολυόρνιθον longa est, ut omnibus notum. Haec metrice respondent, et hoc pacto vitatur positio vocis γὰρ in initio versus. Pro Καὶ tamen clarius fuisset Μοί. Intelligo κατὰ ante χάριν. Versionem priorem reliqui, de sensu loci incertus.

456. οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις. Mallem, οἵδε δίδυμοι, *hi duo*, δίπτυχοι ναυλαι, ut supra vocantur et infra. [Probat Musgravius.]

πρόσφαγμα θεᾷ. σιγᾶτε, φίλαι·
τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ
ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει,
οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν
βουφορβὸς ἀνήρ.

ΧΟ. ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος, οὐχ ὁσίας
Ἕλλησι, διδοὺς ἀναφαίνει.

ΙΦ. εἶεν· τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ,
φροντιστέον μοι. μέθετε τῶν ξένων χέρας,
ὡς ὄντες ἱεροί, μηκέτ' ὦσι δέσμιοι.
ναοὺς δ' ἔσω στείχοντες, εὐτρεπίζετε
ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι, καὶ νομίζεται.
φεῦ· τίς ἄρα μήτηρ ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε,
πατήρ τ', ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει;
οἵων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν,

[458. θεᾷ. Toupius Cur. Poster. in Theocrit. XV. 98. p. 30. *Porsonus.* Antea θεᾶς.]

460. ἐν ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει· ἐν Οὐδ' ἀγγελίας etc. Scribo, Ναοῖσι πέλας etc. hoc jubet metrum, et anapaestus praecedens et subsequens, nisi in priore scribatur, Τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ 'ν Ναοῖσι πέλας etc. ut Ἡ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσα ver. 770. et forte συμβαίῃ 'ν Οἴκοισι, paullo ante. Sed certum puto ἐν positum fuisse supra Ναοῖσι, quia conjungenda sunt ἀκροθίνια ναοῖσι: quod ille ignoravit, qui addidit ἐν. Ἀκροθίνια ναοῖσι, ut ἑστιάματα Θεοῖσιν, ver. 587. et forte ὅρκους Τυνδάρεῳ, Iph. Aul. 78. ἐλέους τῷ Ἀβραάμ, Luc. I, 54, 55. sic ibi distinguendum puto, intermediis parenthesi inclusis. Participium subintelligitur in his omnibus, *debitum, datum, promissum*, etc. Distinguendum post Ναοῖσι. Πέλας est adverbium. Ἐν nihili est. [Et delevi, suadente margine ed. Basil. in Bibl. Bodl.] Ἀκροθίνια non proprie usurpatur hic, neque ver. 75.

461. ἔλακε. Λάκε, Ald. Port. Steph. Sed Codd. A. B. ἔλακεν.

467. καλῶς ἔχοι. Codd. A. B. [illegible] recte.

470. ναοὺς δ'—εὐτρεπίζετε. Pro Ναοὺς reponendum esse Ναοῦ monuit Cl. Valckenaerius ad Phoen. 454. Observa autem verbum εὐτρεπίζετε. nam ex eo forte pendet explicatio versus 725.

472. τίς ἄρα μήτηρ. Usitatius ἄρα quando interrogat. φεῦ est extra versum. Tota hac scena, ut duabus sequentibus, pauca apud antiquos in suo genere pulchrius inveneris.

473. ἀδελφή τ'; εἰ γεγῶσα τυγχάνει. Codd. A. B. C. τυγχάνει. Distinguo et lego, Φεῦ· Τίς ἄρα μήτηρ ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε, Πατήρ τ'; ἀδελφὴ δ' εἰ γεγῶσα τυγχάνει, οἵων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν Ἀνάδελφος ἔσται! *Si vero vobis sit*

ἀνάδελφος ἔσται; τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτῳ
τοιαῖδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν·
ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές.
πόθεν πόθ' ἥκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι;
ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ', ἀεὶ κάτω.

ΟΡ. τί ταῦτα δύρει, κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷ
κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
οὗτοι νομίζω σοφὸν, ὃς ἂν μέλλων θανεῖν,
οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾷν θέλῃ·
οὐχ ὅστις ἄδην ἐγγὺς ὢν' οἰκτίζεται,
σωτηρίας ἄνελπις· ὡς δυ' ἐξ ἑνὸς
κακὼ ξυνάπτει, μοῖραν τ' ὀφλισπάνει,
θνήσκει δ' ὁμοίως. τὴν τύχην δ' ἐᾷν χρεών.
ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
θυσίας ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν.

ΙΦ. πότερος ἆρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος

aliqua soror, etc. Ratio et artificium in mentione *sororis* tam emphatica, obvia sunt. Scaligeri est ἀφεῖσα: antea στερηθεῖσα.

475. τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτῳ Τοιαῖδ' ἔσονται. Codd. B. C. οτῳ. bene: ut Herc. Fur. 511. Οὐ' ὄλβος ἦ μέγας, ἥτε δόξ', οὐκ οἶδ' ὅτῳ Βέβαιός ἐστι. ἡ τύχη, *fortuna*: αἱ τύχαι saepe, *infortunia*. Ponitur τὰς τύχας pro αἱ τύχαι, ut saepe fit.

477. κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν. Imo neque ἀγαθὸν, dixerit aliquis. κακὸν, *dimidium* tantum rei exprimere videtur. *integrum* foret, *quod eventurum est*, sive bonum, sive malum. Antiquum obtinet Iphigenia, quod ad argumentationem (vid. ver. 60.), gnaro, ut opinor, Euripide. *Mulier* enim, et *Argiva mulier*, quantae opportunitates!

480. ἔσεσθ', ἀεὶ κάτω. Frigidam hanc explicationem, ἀεὶ κάτω, persuasum habeo ab Euripide non profectam esse; tametsi scio κάτω de *inferis* centies occurrere. An scribere potuit, ἔσεσθ' ἐοίκατε? i. e. ἔσεσθαι.

[482. Legendum, planissimo sensu νῷ. Quasi dixisset, *Desine nosque tuis incendere teque querelis*. Idem argumentum Suppl. 770. ἄκραντ' ὀδύρει, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ. *Porsonus*. Antea νῷν.]

485. κακοῖσι λυπεῖς. Scribo, λυπεῖ γ', *tristitiu afficeris*. patere videtur ex sensu, et ex ὀδύρῃ, ver. 482. et ver. 490. Ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ. Literae ς et γ frequenter in his fabulis commutatae sunt. Ita quoque interpretes vertunt.

486. οὗτ' ὅστις. Omnes Gallici οὐχ ὅστις. Suspectum habeo hunc Iambum, ob praecedentes duos, in quibus eadem res exprimitur. Et ita Reiskius. Videtur esse alicujus qui uno Iambo sensum duorum exprimere voluit. Per ἅδην intelligit *mortem*, ut Troas. 465. et saepe.

491. ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν. *Novimus et scimus*. τῆς ταυτότητος suspicionem leviorem fore putaverit forte aliquis, si legatur, κ' εὖ γιγνώσκομεν, *et probe cognita habemus*. Sed reclamat ipse Euri-

Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
ΟΡ. ὅδ', εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.
ΙΦ. ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;
ΟΡ. τί δ' ἄν, μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις, γύναι;
ΙΦ. πότερον ἀδελφὼ μητρὸς ἐστὸν ἐκ μιᾶς;
ΟΡ. φιλότητί γ', ἐσμὲν δ' οὐ κασιγνήτω, γύναι.
ΙΦ. σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
ΟΡ. τὸ μὲν δίκαιον, δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἄν.
ΙΦ. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
ΟΡ. ἀνώνυμοι θανόντες, οὐ γελῴμεθ' ἄν.
ΙΦ. τί δὲ φθονεῖς τοῦτ', ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
ΟΡ. τὸ σῶμα θύσεις τοὐμόν, οὐχὶ τοὔνομα.
ΙΦ. οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας, ἥτις ἐστί σοι;
ΟΡ. ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.
ΙΦ. χάριν δὲ δοῦναί τήνδε, κωλύει τί σε;
ΟΡ. τὸ κλεινὸν Ἄργος, πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
ΙΦ. πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς;
ΟΡ. ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἳ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.

pides Hippol. 580. *Τὰ χρήσ' ἐπισταίμεσθα καὶ γινώσκομεν.* et D. Lucas Act. Apost. XIX, 15. Plautus Mil. Glor. II, 6: 42. *neque vos, qui homines sitis,* NOVI, *neque scio.*

494. ὅδ' · ἔστι δή σοι. Codd. omnes Par. *οδ ει τι δη σοι:* recte. ut ver. 43. *εἴ τι δὴ τόδ' ἐστ' ἄκος.* Ἐν ἡδονῇ pro ἡδύ, ut apud Herodotum VII, 15.

[494. ἐς τί δή. Joan. Pierson. Veris. p. 20. probante Valckenaerio ad Phoen. 624. mihi videtur legendum Ὅδ' ἔστιν, εἴ σοι. Sed rectum est εἴ τι δή. *Porsonus.*]

495. πατρίδος Ἕλληνος γεγώς. Satis Graece, πατρίδος Ἕλληνος: vid. ad 541. Scio tamen quibus magis placuisset *Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλλην εἶ γεγώς;* In vulgata, quinque voces in ς exeunt. πατρὶς est *civitas.* sic ver. 509. Πρὸς Θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς; Quo versu nihil est pulchrius.

498. φιλότητί γ' ἐσμὲν, οὐ κασιγνήτω, γύναι. Codd. A. B. C. εσμεν δ ου κασιγνητω. hoc est, φιλότητί γ' [ἐσμὲν ἀδελφὼ], οὐδὲ ἐσμὲν κασιγνήτω: *Amicitia saltem sumus fratres, non autem natu.* Sensui magis quam verbis attendendum. κασιγνήτω resolvi potest quasi esset κάσιε γεννητώ, vel κάσιες γενέσει. Distinguendum post γ', non post ἐσμέν.

[499. Imitatur Horatius Epist. I. 7. 92—3. ut observavit Marklandus in *Explicat. Veterum aliquot* p. 255. Plaut. Pers. IV. 4. 94. *Porsonus.*]

[502. γελώμεθ'. Lege γελοίμεθ', ut tacite correxit Musgravius, quanquam in exemplari, quo meo utor, ι non apparet. *Porsonus.*]

503. τί δὲ φρονεῖς τοῦτ'. Egregie exemplar Oxon. et omnia Gallica: *Τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'; ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;* Distingui quoque potest, *Τί δὲ, φθονεῖς* etc. quasi diceret, Quid vero? ex invidiane, an ex animi elatione hoc facis?

νγὰς δ' ἀκῆρας πατρίδος, ἢ ποίᾳ τύχῃ;
εύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν, ἑκών.
ρ' ἂν τί μοι φράσειας, ὧν ἐγὼ θέλω;
ς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
αὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολών.
ὔκουν ἐμαυτῷ γ'· εἰ δέ σοι, σὺ τοῦτ' ἔρα.
ροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἀπανταχοῦ λόγος.
ς μή ποτ' ὤφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ὄναρ.
ασίν νιν οὐκέτ' οὖσαν, οἴχεσθαι δορί.
στιν γὰρ οὕτως· οὐδ' ἄκρανθ' ἡκούσατε.
λένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
κει· κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινι.
αὶ ποῦ 'στι; κἀμοὶ γάρ τι προὐφέλει κακόν.
πάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
πέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων.
όστος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὡς κηρύσσεται;
ς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς.
ρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦθ' ἑπαυρέσθαι θέλω.
λεγ', ἐπειδὴ τοῦθ' ἑρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
άλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
λωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
πότνι', ὡς ἔστι γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
ὔπω νενόστηκ' οἶκον· ἔστι δ', ὡς λόγος.
λοιτο, νόστου μή ποτ' ἐς πάτραν τυχών.

Post φυγὰς Scal. et Barn. t δ', quod sensui et metro rium videtur. Versu 514. ς ἐμῆς, legi potest, τῆσδ' [Malim, δσ' ἐν παρέργῳ. wius.]

σὺ τοῦτ' ἔρα. Mallem, σὺ ρα, ut ver. 550. et ita Reis- Versu 517. delevi not. in- post λόγος, quia vox ἴσως n admittit isto loco.

. τῶν ἐμῶν τινι. Pro ἐμοὶ atice. *Barnes.*]

ω πότνι'· ὡς ἔστι γὰρ ὁ etc. eram, Ὦ πότνι' ἄ! σῶς ἔστι Λαέρτου γόνος; sed Cantete me erat. Illa quaerit an Ulysses σῶς ἐστι: respondet Ille, ἐστὶ quidem, sed non σῶς. nam, σῶς de eo dicitur qui *domum* rediit *salvus*. In multis Editt. et in Codicibus Gall. deest articulus ὁ. extat in Aldina. Scaligeri ἔστιν ἀρ' pro ἔστι γὰρ, minime necessarium est. vid. ad ver. 936. Scribere ootuit, σῶς γάρ ἐστι Λαέρτου γόνος; Articulus enim non est ex toto necessarius. [Musgravius corripit, ὦ πότνι', ὡς εὖ· τί γὰρ ὁ Λαέρτου τόκος, et supplendum docet πράσσει, ut infra 546. τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν.]

[535. εἰς πάτραν μόλοι. corrupta Diphilus apud Athenaeum VI.

Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
ΟΡ. ὅδ', εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.
ΙΦ. ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;
ΟΡ. τί δ' ἂν, μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις, γύναι;
ΙΦ. πότερον ἀδελφὼ μητρὸς ἐστὸν ἐκ μιᾶς;
ΟΡ. φιλότητί γ', ἐσμὲν δ' οὐ κασιγνήτω, γύναι.
ΙΦ. σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
ΟΡ. τὸ μὲν δίκαιον, δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἄν.
ΙΦ. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
ΟΡ. ἀνώνυμοι θανόντες, οὐ γελῴμεθ' ἄν.
ΙΦ. τί δὲ φθονεῖς τοῦτ', ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
ΟΡ. τὸ σῶμα θύσεις τοὐμόν, οὐχὶ τοὔνομα.
ΙΦ. οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας, ἥτις ἐστί σοι;
ΟΡ. ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.
ΙΦ. χάριν δὲ δοῦναί τήνδε, κωλύει τί σε;
ΟΡ. τὸ κλεινὸν Ἄργος, πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
ΙΦ. πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς;
ΟΡ. ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἵ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.

pides Hippol. 580. *Τὰ χρήσ' ἐπισταίμεσθα καὶ γινώσκομεν.* et D. Lucas Act. Apost. XIX, 15. Plautus Mil. Glor. II, 5: 42. *neque vos, qui homines sitis,* NOVI, *neque scio.*

494. ὅδ'· ἔστι δή σοι. Codd. omnes Par. *οὅ ει τι δη σοι:* recte. ut ver. 43. εἴ τι δὴ τόδ' ἐστ' ἄκος. Ἐν ἡδονῇ pro ἡδὺ, ut apud Herodotum VII, 15.

[494. ἐς τί δή. Joan. Pierson. Veris. p. 20. probante Valckenaerio ad Phoen. 624. mihi videtur legendum Ὅδ' ἔστιν, εἴ σοι. Sed rectum est εἴ τι δή. *Porsonus.*]

495. πατρίδος Ἕλληνος γεγώς. Satis Graece, πατρίδος Ἕλληνος: vid. ad 541. Scio tamen quibus magis placuisset Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλλην εἶ γεγώς; In vulgata, quinque voces in ς exeunt. πατρὶς est *civitas.* sic ver. 509. Πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς; Quo versu nihil est pulchrius.

498. φιλότητί γ' ἐσμὲν, οὐ κασιγνήτω, γύναι. Codd. A. B. C. εσμεν δ ου κασιγνητω. hoc est, φιλότητί γ' [ἐσμὲν ἀδελφὼ], οὐδὲ ἐσμὲν κασιγνήτω: *Amicitia autem sumus fratres, non autem nati.* Sensui magis quam verbis attendendum. κασιγνήτω resolvi potest quasi esset κάσιε γεννητὼ, vel κάσεις γενέσει. Distinguendum post γ', non post ἐσμέν.

[499. Imitatur Horatius Epist. I. 7. 92—3. ut observavit Markland. in *Explicat. Veterum aliquot* p. 255. Plaut. Pers. IV. 4. 94. *Porsonus.*]

[502. γελῴμεθ'. Lege γελοίμεθ', ut tacite correxit Musgravius, quanquam in exemplari, quo nunc utor, ι non apparet. *Porsonus.*]

503. τί δὲ φρονεῖς τοῦτ'. Egregie exemplar Oxon. et omnia [illegible] lica: Τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'; [illegible] νεῖς οὕτω μέγα; Distinguit potest, Τί δὲ, φθονεῖς σ[illegible] diceret, Quid vero? an ex animi elatione hoc

φυγὰς δ' ἀπῇρας πατρίδος, ἢ ποίᾳ τύχῃ;
φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν, ἑκών.
ἆρ' ἂν τί μοι φράσειας, ὧν ἐγὼ θέλω;
ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολών.
οὔκουν ἐμαυτῷ γ'· εἰ δέ σοι, σὺ τοῦτ' ἔρα.
Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος.
ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ὄναρ.
φασίν νιν οὐκέτ' οὖσαν, οἴχεσθαι δορί.
ἔστιν γὰρ οὕτως· οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
Ἑλένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
ἥκει· κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινι.
καὶ ποῦ ἔστι; κἀμοὶ γάρ τι προὐφείλει κακόν.
Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων.
νόστος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὡς κηρύσσεται;
ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς.
πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.
ἔλεγχ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
ὄλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
ὦ πότνι', ὡς ἔστι γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
οὔπω νενόστηκ' οἶκον· ἔστι δ', ὡς λόγος.
ὄλοιτο, νόστου μή ποτ' ἐς πάτραν τυχών.

Post φυγὰς Scal. et Barn. nt δ', quod sensui et metro arium videtur. Versu 514. ῆς ἐμῆς, legi potest, τῆσδ' [Malim, ὅσ' ἐν παρέργῳ. avius.]

σὺ τοῦτ' ἔρα. Mallem, σὺ ἔρα, ut ver. 530. et ita Reis- Versu 517. delevi not. in- . post λόγος, quia vox ἴσως on admittit isto loco.

ι. τῶν ἐμῶν τινι. Pro ἐμοὶ natice. *Barnes.*]

ω πότνι'· ὡς ἔστι γὰρ ὁ etc. ceram, Ὦ πότνι' ἄ! σῶς ἐστι Λαέρτου γόνος; a ate me erat. Illa Ulysses σῶς ἐστι: respondet Ille, ἐστὶ quidem, sed non σῶς. nam, σῶς de eo dicitur qui *domum* rediit *salvus*. In multis Editt. et in Codicibus Gall. deest articulus ὁ. extat in Aldina. Scaligeri ἔστιν ἆρ' pro ἔστι γὰρ, minime necessarium est. vid. ad ver. 936. Scribere potuit, σῶς γάρ ἐστι Λαέρτου γόνος; Articulus enim non est ex toto necessarius. [Musgravius corrigit, ὦ πότνι', ὡς εὖ· τί γὰρ ὁ Λαέρτου τόκος, et supplendum deest πράσσει, ut infra 546. τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν.]

[535. εἰς πάτραν μόλοι. corrupte Diphilus apud Athenaeum ἔ

ΟΡ. μηδὲν κατεύχου· πάντα τἀκείνου νοσεῖ.
ΙΦ. Θέτιδος δ' ὁ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι;
ΟΡ. οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι.
ΙΦ. δόλια γὰρ, ὥς γε φασὶν οἱ πεπονθότες.
ΟΡ. τίς εἶ πόθ', ὡς εὖ πυνθάνει τἀφ' Ἑλλάδος
ΙΦ. ἐκεῖθέν εἰμι· παῖς ἔτ' οὖσ' ἀπωλόμην.
ΟΡ. ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τἀκεῖ, γύναι.
ΙΦ. τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
ΟΡ. τίς; οὐ γὰρ, ὅν γ' ἐγῷδα, τῶν εὐδαιμόνων.
ΙΦ. Ἀτρέως ἐλέγετο δή τις Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ΟΡ. οὐκ οἶδ'· ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου, γύναι.
ΙΦ. μὴ, πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἴφ', ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε.
ΟΡ. τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ', ἀπώλεσέν τινα.
ΙΦ. τέθνηκε; ποίᾳ ξυμφορᾷ; τάλαιν' ἐγώ.
ΟΡ. τί δ' ἐστέναξας τοῦτο; μῶν προσῆκέ σοι;
ΙΦ. τὸν ὄλβον αὐτοῦ τὸν πάροιθ' ἀναστένω.
ΟΡ. δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.
ΙΦ. ὦ πανδάκρυτος ἡ κτανοῦσα, χὠ θανών.
ΟΡ. παῦσαί νυν ἤδη, μήδ' ἐρωτήσῃς πέρα.
ΙΦ. τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τοῦ ταλαιπώρου δάμαρ;
ΟΡ. οὐκ ἔστι· παῖς νιν, ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν.
ΙΦ. ὦ ξυνταραχθεὶς οἶκος· ὡς τί δὴ θέλων;
ΟΡ. πατρὸς θανόντος τήνδε τιμωρούμενος.
ΙΦ. φεῦ. ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο.
ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.
ΙΦ. λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον;
ΟΡ. λέλοιπεν Ἠλέκτραν γε, παρθένον μίαν.
ΙΦ. τί δὲ, σφαγείσης θυγατρός ἐστι τίς λόγος;

p. 247. C. nisi legamus νοστῶν. *Porsonus.*]

[557. Ex hoc versu in Iph. Aul. 627. prope cum Cantero et Scaligero reponendum τὸ τῆς Νηρῇδος. et deleatur conjectura θεᾶς.]

558. λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι. Vel divisim, ἔγημ' ἐν Αὐλίδι· *ducere uxorem voluit in Aulide*: non enim *duxit*. sic ἔσχ' ἐν Αὐλίδι, Soph. Electr. 566.

545. ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν; Vel, εὐδαίμονα: et λέγουσι dicitur pro ἔλεγον, ut τίκτει, ver. 25. vid. ad ver. 8.

552. δεινὸς γάρ. Forte Δεινῶς vel Δεινῆς. prius maluit Pertus, et Reiskius. confirmant omnes Codices. Ver. 554. scribi potest, μή μ' ἐρωτήσῃς: sed non est opus. [κεῖνος Pierson. Verisim. I. 2. p. 20. *Porsonus.* In seq. κτανὼν Aldus, et 556. πῶς. 572. θεοῖς.]

560. δίκαιος ὤν. Significare potest, *licet mereatur*, scil. εὐτυχεῖν.

ΟΡ. οὐδείς γε, πλὴν θανοῦσαν οὐχ ὁρᾷν φάος.
ΙΦ. τάλαιν' ἐκείνη χὠ κτανὼν αὐτὴν πατήρ.
ΟΡ. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.
ΙΦ. ὁ τοῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;
ΟΡ. ἔστ', ἄθλιός γε, κοὐδαμοῦ, καὶ πανταχοῦ.
ΙΦ. ψευδεῖς ὄνειροι, χαίρετ'· οὐδὲν ἦτ' ἄρα.
ΟΡ. οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι,
πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θείοις ἔνι,
κἀν τοῖς βροτείοις. ἓν δὲ λυπεῖται μόνον,
ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν, μάντεων πεισθεὶς λόγοις,
ὄλωλεν, ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ. τί δ' ἡμεῖς, οἵ τ' ἐμοὶ γεννήτορες,
ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
ΙΦ. ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἤκομεν λόγον,
ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα,
κἄμοί· τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' ὧδε γίγνεται,

566. χάριν ἄχαριν. Oxon. χάρις ἄχαρις. Locutionem saepe habet Aeschylus. Vertunt, quasi legissent—χάριν, ἄχαρις ἀπώλετο· *Malae mulieris gratia, sine gratia periit.*

[569. Citant Plutarch. II. p. 75. E. Clemens Al. Cohort. p. 80. *Porsonus.*]

570. οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες. Codd. A. B. praefigunt *Ορε.* seu personam Orestis, vocibus Πολὺς ταραγμὸς, (ver. 572.) quae ante hunc versum poni debuit. haec enim verba non conveniunt nisi Oresti, cui non dubitavi ea restituere, antea Iphigeniae absurde attributa, in hoc, et quinque sequentibus iambis.

575. ἓν δὲ λείπεται μόνον. B. C. et Oxon. λυπειται. Bene. scil. Orestes λυπεῖται καθ' ἓν μόνον, *hac una re*, quod inductus fuit oraculo Apollinis, ut faceret quae fecit. nam per μάντεων intelligit Apollinem, ut et ver. 570. οἱ σοφοὶ δαίμονες καλούμενοι. Eandem querelam queritur ver. 77. et ver. 711.

579. σπευδαῖς ἅμα. Κἄμοὶ τόδ' εὖ μάλιστα. Ex sensu et scripturae vestigiis legenda forte et distinguenda haec, jam prorsus non intelligibilia: Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἤκομεν λόγον, Τμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, ταύταις θ' ἅμα, Κἄμοί. Τὸ δ' εὖ μάλιστα etc. λόγον est *rem*, ut ver. 753. et saepe. ὄνησιν appositivum est ad λόγον. ταύταις λίαις, scil. Choro. Τὸ δ' εὖ, *Quod autem rectum est;* est gnome universalis. Codd. Par. B. C. σπουδαίς. Oxon. σπουδῆς ἅμα Καί μοι. ης. quod confirmat meam distinctionem. Virorum doctorum conjectura σπουδάσομεν, pro σπουδαῖς ἅμα, a metro prohibetur. Ver. 582. pro ἔχοι Codd. A. C. σχει. recte, ut τυγχάνει ver. 475. pro τυγχάνοι.

[579. Sic distinguendum in versu 580. vidit Marklandus; σπεύδουσα praeclara est Musgravii emendatio pro σπουδαῖς vel σπουδῆς. (ut Soph. Electr. 251. ἐγὼ μὲν, οἶ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα, Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον.) Cyclop. 471. omittere debebat, se id optime advocat Iph. T. 549. οἵσιν

εἴ τἄσι κεκτὸ σωτῆρι δρεπάνους ἔχειν
θέλεις, ἄν εἰ σώσαιμί σ', ἀγγεῖλαι τί μοι,
πρὸς Ἄργος ἐλθὼν, τοῖς ἐμοῖς ἐμοῖ φίλοις,
θέλτον τ' ἀνύσαιο, ἢν τις οἰκείρας ἐμὲ
ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ σὴν ἐμὴν
φρονεῖν νομίζων χεῖρα, τοῦ νόμου δ' ὅσον
θνήσκειν γε, τῆς θεοῦ τάδε δίκαι' ἡγουμένης;
οὐδένα γὰρ εἶχον, ὃς τις ἀγγεῖλαι, μολὼν
εἰς Ἄργος αὖτις, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων, τινί.
σὺ δ', εἴ γὰρ, ὡς λοιπάς, οὔτε δυσγενὴς,
καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθα, χοὖς κἀγὼ θέλω,
σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν,
κούφων ἔκατι γραμμάτων, σωτηρίαν·

ΗΓΡΙΩΜΕΘΑ, ΔΟΚΟΤΣ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, et Herc. F. 860. Ἥλιον ΜΑΡΤΤΡΟΜΕΣΘΑ ΔΡΩΣ' ἃ δρᾷν οὐ βούλομαι. Adde Ion. 1269. Πρόσκολοι, ΔΙΩΚΟΜΕΣΘΑ θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς, Πυθίᾳ ψήφῳ ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ' ἐκδοτος δὲ γίγνομαι. Porsonus in Supplem. Praef. p. xxxviii. qui et ὦδε pro οὕτως substituit, et idoneis auctoritatibus munivit.]

582. *Θέλεις ἄν εἰ σώσαιμί σ'.* "Mallem, *Θέλοις ἄν. Portus.*" Non opus. Tho. Magister. V. *Εἰ: εἰ δὲ τῷ ΑΝ τὸ ΕΙ προσεπθείη, μετὰ ΕΤΚΤΙΚΟΤ καὶ Ὁριστικοῦ ἐκφέρεται.* Exempla ubique sunt. voces *ἄν εἰ* pertinent ad *σώσαιμι*, non ad *Θέλεις*: post quam igitur distinxi. Cum Indicativo Aristoph. Eccles. 750. quem locum optime explicat doctiss. Kusterus. [Vid. Dobraeum ad Aristoph. Plut. 886. *ED. LIPS.*]

587. *ταῦτα δίκαι' ἡγουμένης.* Forte, *τάδε δίκαι'*. Phoeniss. 1254. *τάδε—ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.* Pro *Θνήσκειν γε* legi potest *σφε*, i. e. *ἑ*, *se*. Piersonus quoque Verisim. p. 65. legit *τάδε*, vel potius delet *ταῦτα*. Ego puto scriptum fuisse *ταυτα δίκαι' αἰτουμένης*, et *δίκαια* esse substantivum *justa, ritus: Deo poscente haec justa*, hos ritus: ex sensu.

589. *αὖτις, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.* Videtur aliquid deesse constructioni et sensui, qui hic esse debuit: *Neminem enim hucusque habui, qui servatus, ad Argos perferret, aut mitteret, mea mandata ad Amicos.* hoc est, *Οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις ἀγγείλαι, μολὼν Εἰς Ἄργος αὖτις, τὰς ἐμὰς ἢ ἐπιστολὰς Πέμψειε* etc. Portus quoque defectum notaverat. Pro *αὖτις* legi posset *αὐτὸς*, cui (*αὐτὸς μολὼν*) opponeretur *ἢ πέμψειε: aut ipse perferret, aut per alium mitteret.* Pro *τινί*, Cod. B. *τινος*. [Musgravius *ὅστις Ἀργόθεν μολών*. Reiskius *ὅστις ἐς κοῖλον μολὼν Εἰς Ἄργος αὐτός.*]

[591. *δυσγενὴς* pro *δυσμενὴς* Musgravius ex MSS.]

592. *χοὖς κἀγὼ θέλω.* Lege, *χοὖς ἐγὼ θέλω*. nam *κἀγὼ*, *ego quoque*, nimium videtur. Heraclid. 790. *εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.* Versu praecedenti pro *δυσμενὴς* Codd. omnes *δυσγενὴς*, solenni mutatione. vide tamen Tho. Magistrum V. *Ἐχθρός.*

595. *σώθητι καὶ σὺ, μισθόν.* Conjeceram, *καὶ ζῆ, et vive:* ut ver. 699. *Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, Sed*

οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
θεᾷ γενέσθω θῦμα, χωρισθεὶς σέθεν.
ΟΡ. καλῶς ἔλεξας τἆλλα, πλὴν ἓν, ὦ ξένη·
τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς ξυμφορὰς,
οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.
οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ
χάριν τίθεσθαι, καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν.
ἀλλ' ὣς γενέσθω· τῷδε μὲν δέλτον δίδου,
πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν·
ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων κτεινέτω. Τὰ τῶν φίλων
αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς,
αὐτὸς σέσωσται. τυγχάνει δ' ὅδ' ὢν φίλος,
ὃν οὐδὲν ἧσσον, ἤ με, φῶς ὁρᾷν θέλω.
ΙΦ. ὦ λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος
ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος.
τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων
ὅσπερ λέλειπται· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι,
ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν.
ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμψομεν

abi, *et vive*. et sic Canterus. Ζῆ pro ζῆθι, Suidas. Sophocles Antig. 1183. Reiskius, καὶ σοῦ, i. e. σοου, *vive et evade*. est, inquit, imperat. passivus vel medius verbi σοῦσθαι. Hesych. Σοῦ· ἴε, τρέχε, ὅρμα. [σώθητ' ἐκεῖσε Musgravius.]

598. τόνδε μοι, βάρος μέγα. Lucianus in Amor. p. 907. legit et distinguit, Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

603 ἀλλ' ὡς γενέσθαι· τῷδε. Codd. omnes γενεσθω. scribendum quoque ὣς, *sic*. [Commendat Brunckius ad Hec. 878. non repugnante Porsono.]

604. πέμψει γὰρ Ἄργος. Lucianus ibid. citat πέμψω. non male. vide ver. 700.

610. ὀρθὸς φίλος. Oxon. ὀρθῶς et Par. B. C. ορθ$^{ως}_{ος}$. Bene. Sophocles Antig. 99. τοῖς φίλοις ὀρθῶς φιλος. et ita noster Herc. Fur. 56. Androm. 376. ὀρθῶς συγγενὴς, Diphilus ap. Stobaeum Serm. 82. Vocales ο et ω perpetuo commutantur. unde (tanti sit extra oleas vagari) ex ἑκατέρων, amisso apice quo signatur syllaba ερ, factum ἑκατων, et inde absurde ἑκατον, Joan. xix, 39. atque ita pro *duabus* libris pondo, dederunt *centum*. In nostro idiomate ita verti debuit: *bringing a mixture of myrrh and aloes, of about a pound of each*. λίτρας ibi est secundi casus. Nemo conjiciet ἑκάστων, nisi Alexandriae Graecam linguam didicerit. ἑκάτερος de *duobus* dicitur: ἕκαστος de *pluribus*. λίτραι ἑκατὸν absque plaustro vel jumento advehi vix potuerunt: et cui bono, ad curandum *unum* cadaver ritu Judaïco, sine combustione? [ὀρθῶς quoque Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 925. adducto Sophoclis loco. *Porsonus*.]

δέλτον φέρουσα, σὺ δὲ θανεῖ· πολλὴ δέ τις
προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα συγχάνει.
ΟΡ. θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ πλήσεται;
ΙΦ. ἐγώ· θεᾶς γὰρ τῆσδε προστέτηκ' ἔχω.
ΟΡ. ἕζηλά γ', ὦ ναΐν, κοὐκ αἰδείμονα.
ΙΦ. ἀλλ' εἰς ἀνάγκην καίμεθ', ἣν φυλακτέον.
ΟΡ. αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας;
ΙΦ. οὐκ· ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χέρνίψομαι.
ΟΡ. ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τάδ' ἱστορεῖν με χρή.
ΙΦ. ἔσω δόμων τῶνδ' εἰσίν, οἷς μέλει τάδε.
ΟΡ. τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ'; ὅταν θάνω;
ΙΦ. πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐφαὲς πέτρας.
ΟΡ. φεῦ. πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χὴρ περισταλίξειεν ἄν;
ΙΦ. μάταιον εὐχήν, ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
ἧυξω· μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός.
οὐ μήν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὤν,
ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν, οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν.
πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
[ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω·]
καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόῤῥύτου γάνος
ξουθῆς μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ σέθεν.
ἀλλ' εἶμι, δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων
οἴσω. τὸ μέντοι δυσμενὲς μή μου λάβῃς.
φυλάσσετ' αὐτούς, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ.

[626. *εὐφαὲς· σκοτεινὸν, πλατύ.* Hesychius.]

626. *χάσμα τ' εὐφαὲς πέτρας.* Diod. Siculus lib. XX. 14. (monente Brodaeo) pro *πέτρας* citat *χθονός*. Sic Ion. 281. Electr. 1271. Herodot. VII, 50. Obstare videri potest, quod versu abhinc tertio repetatur *ναίει χθονός*.

631. *οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν.* Forte *ἐγὼ 'λλείψω*, i. e. *ἐλλείψω*. vide Budaeum Comm. Gr. L. p. 757.

632. *πολύν τε γάρ σοι.* Post hunc versum in Codicibus omnibus legitur, *ξανθῷ τ' ἐλαίῳ* (A. B. *ἐλαιῳ*) *σῶμα σὸν κατασβέσω*. Oleum quidem in *χοαῖς* effundebatur in *tumulos* (*χώματα*) amicorum: sed absurdum videtur *σῶμα κατασβέσω*, *extinguam*. Corpus enim ardens non potest extingui *oleo*, nisi sit *gagates* lapis, qui (si credas Solino cap. XXV.) in nostra hac insula invenitur, et *aqua ardet, oleo extinguitur*. Et voci *χῶμα* obstat, quod nullum *χῶμα* in hac regione habiturus erat Orestes, quantum scimus. Edidi hunc versum in contextu quia in quatuor MSS. inveniebatur. Conjecturas aliis relinquo. [Musgravius *κατασταλῶ*.] Pro *εἰς πῦρ ἐμβαλῶ* Canterus *εἰς πυρὰν βαλῶ*, ob metrum. Cod. C. *πυρ ἐμβαλων*. De hac restitutione non potest dubitari.

[655. *ξουθῆς μελίσσης.* Loca quaedam collegit Valckenaerius ad Schol. Phoen. 116.]

ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ
πέμψω πρὸς Ἄργος, ὃν μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ,
καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶντας, οὓς δοκεῖ θανεῖν,
λέγουσα, πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ.

Ο. κατολοφύρομαί σε στροφὴ α'.
τὸν χερνίβων ῥανίσι
μελόμενον αἱμακταῖς.
Ρ. οἶκτος γὰρ οὐ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ ξέναι.
Ο. σὲ δὲ τύχας μάκαρος, στροφὴ β'.
ὦ νεανία,
σεβόμεθ', εἰς πάτραν
ὅτι ποτ' ἐπεμβάσει.
Τ. ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων.
Ο. ὦ σχέτλιοι πομπαί. στροφὴ γ'.
φεῦ, φεῦ. διόλλυσαι.
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
πότερος ὁ μέλλων;
ἔτι γὰρ ἀμφίλογα
δίδυμα μέμονε φρὴν,
σὲ πάρος, ἤ σ' ἀναστενάξω γόοις.

639. ὧν μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ. Legi esset ὃν, id est, τινὶ ὃν φιλῶ. sequitur enim αὐτῷ. Oresten innuit. Et postea in Aldina inveni ὃν: et Reiskius ita legit. Si quem offendat, φίλων — ὃν φιλῶ, is legere potest ὃν θέλω, ut 592. et alibi. λέγουσα, πιστὰς recte habet, non λέγουσ' ἀπίστους. Diversis modis distingui possunt.

[642. Hermannus de Metris p. 45. sic constituit:
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι
σε τῶν χερνίβων
ῥανίσι μελόμενον αἱμακταῖς.
in Antistropha,
σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ὦ νεανία,
σεβόμεθ' εἰς πάτραν
ὅτ' ἤδη ποτ' ἐπεμβάσῃ.]

642. τῶν χερνίβων. Cod. A. et Aldina, et Reiskius ex conjectura, τὸν χερνίβων. melius.

645. γὰρ οὐ ταῦτ'. Ita Codices. longe melius. vulgo, μὲν οὐ. De hoc usu particulae γὰρ, vid. ad Supplic. init.

652. φεῦ, φεῦ· διόλλυσαι. Αἶ — αἶ. Πότερος ὁ μέλλων; Ita etiam Codd. A. B. Non puto haec posse intelligi. Forte, φεῦ, φεῦ· διόλλυσθαι (Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,) Πότερος ὁ μέλλων; argute. "Uter ex his magis proprie *perire* dici potest? Ille "qui restat, jamjam occidendus; "an Ille qui abit, ab amico separandus? Sane nescio utrum ex "duobus magis defleam." Αἶ, αἶ, etc. per parenthesin. ut Orest. 1405. Sophocl. Antig. 1280. Pro ἀμφίλογα *ambigua*, Ald. et Codd. A. B. αμφιφλογα. Brodaeus ἀμφίβολα. Potuit et ἀντίλογα, ut Helen. 1156.

656. Codd. B. C. μεμ$^{ο}_{η}$νε. Μέμο-

ΟΡ. Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;
ΠΥ. οὐκ οἶδ' ἐρωτᾷς οὐ λέγειν ἔχοντά με.
ΟΡ. τίς ἐστιν ἡ πεᾶνις; ὡς Ἑλληνικῶς
ἀνήρεθ' ἡμᾶς τούς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους,
νόστον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν
Κάλχαντ', Ἀχιλλέως τ' ὄνομα, καὶ τὸν ἄθλιον
Ἀγαμέμνον' ὡς ὤκτειρ' · ἀνηρώτα τ' ἐμὲ
γυναῖκα, παῖδάς τ', ἔστιν ἡ ξένη γένος
ἐκεῖθεν, Ἀργεία τις· οὐ γὰρ ἄν ποτε
φίλημ' τ' ἔπεμπε, καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν,
ὡς κοινὰ πράσσουσ', Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς.
ΠΥ. ὀρθῆς με μικρόν· ταυτὰ δὲ φθάσας λέγεις,
πλὴν ἕν· τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα
ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν·
διῆλθον χἄτερον λόγον τινά.
ΟΡ. τίν'; εἰς τὸ κοινὸν δοὺς, ἄμεινον ἂν μάθοις.
ΠΥ. αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος.
κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
καὶ δειλίαν γὰρ, καὶ κάκην κεκτήσομαι,
Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί·
δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ,
προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος·
ἢ καὶ φονεύσας, ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν,
φάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν,

γε non significat *manet*, sed θέλει, ὁρμᾷ, etc. Hesychius.

658. *Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ* etc. Pneriliter, ut alibi Orestes, qui erat Argivus, id est, paullo minus quam Lacedaemonius; ut et Menelaus, et Iphigenia. Nihil tale in Pylade Phocensi observabis. Euripides vero non magis erat *μισόγυνος* quam *μισολάκων*. Libenter captat occasiones traducendi Lacedaemonios, et Argivos.

664. Mallem ὤκτειρ' pro ὤκτειρεν. sed nulla in libris variatio notatur. vid. ad ver. 710. Unde legas, ὡς ὤκτειρεν· ἠρώτα τ' ἐμὲ etc. ut ἄν in ἀνηρώτα ortum habuerit ex praecedente εν in ὤκτειρεν. Ver. 663. pro Ἀχιλέως Codd. A. B. ατιλεως. bene: ut sit trisyllabum. Ver. 605. non male scriberetur ἡ γυνὴ pro ἡ ξένη: et ver. 597. ὦ γύναι, pro ὦ ξένη: sed vetant Codices.

669. ταυτὰ δὲ φράσας λέγεις. Omnes libri scripti, φθάσας. optime.

672. ἀτὰρ διῆλθε. Quis διῆλθε? Lego δίελθε, *considera*, *recense*. Plutarchus de ira cohib. p. 455. ὥσπερ ἰατρείαν τινὰ σεαυτοῦ δίελθε ἡμῖν: *expone nobis tuam quasi medicam curationem*. sic Plato De Legg. X. p. 324. Isocrates in Busir. p. 459. [*διῆλθον Porsonus.*]

ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ ξυνεκπνεῦσαι μέ σοι,
καὶ ξυσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δέμας, 685
φίλον γεγῶτα, καὶ φοβούμενον ψόγον.

ΟΡ. εὔφημα φώνει· τἀμὰ δεῖ φέρειν ἐμέ·
ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν, κἀποκείδιστον λέγεις,
τοῦτ' ἐστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ 690
κτενῶ. τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ', οὐ κακῶς ἔχει,
πράσσουθ' ἃ πράσσω πρὸς θεῶν, λύσειν βίον.
σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρά τ', οὐ νοσοῦντ' ἔχεις
μέλαθρ'· ἐγὼ δὲ δυσσεβῆ, καὶ δυστυχῆ.
σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου 695
κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,
ὔνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν, οὐδ' ἄπαις δόμος
πατρῷος οὔμὸς ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν.

682. *γαμῶν*. Forte *ὡς—γαμῶ*: et ita Reiskius: *ut—ducerem*. [De voce *ἔγκληρον* confer Valckenaer. ad Herodot. VI. 57. frustra *γαμῶ* Reiskius et Marklandus. *γαμῶν* est temporis futuri. *Porsonus.*]

687. *τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά*. Sensus et metrum ferrent saltem pronomen, *τἀμὰ δεῖ με φέρειν κακὰ*, ut Phoeniss. 1679. ed. Barn. *τὤμ' ἐγὼ στέρξω κακά*. sic etiam Reiskius. [Necessarium est pronomen. Legebam, *τἀμὰ κ' ἐμὲ δεῖ φέρειν*. Sed praestat *τἀμὰ δεῖ φέρειν ἐμέ*. Sic in Sophocl. Oed. Tyr. 1280. quem jure suspectum habebat Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 1338. deleto *κακὰ* legendum, *Τάδ' ἐκ θυείᾶν ἐξέρωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου*. *Ἑνὸς* quoque excidisse videtur ex Diodoro Siculo I. 5. p. 6, 20. ante *θάνους*. *Porsonus.*]

690. *ταῦτ' ἐστιν ἡμῖν*. *Τοῦτ' ἐστιν*, propter *ὃ* praecedens. Versu 689. pro *λυπρὸν* bene legi posset *λυγρὸν*, quia posuerat *λύπας* versu antecedenti.

692. *λύσειν βίον*. Cod. A. *λήγειν*. B. C. *λῆσειν*. nescio quid velint. si *λήγειν* vel *λήξειν* innuerent, scribendum quoque foret *βίον*. *λύειν βίον* in Carm. Sepulchral. 650. p. 110. ed. Reiskii. *καταλύσουσα βίοτον* Supplic. 1004. *ἀπελύθης* absolute, Sophocl. Antig. 1282. et D. Lucas II, 29. *solvite vitam*; Propert. II, 7: 77.

695. *σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς*. Deest *ἐξ* in nonnullis editionibus: et forte copula *τ'* ante *ἐξ*, [sic et Musgravius] vel ante *ἐμῆς*, *ἐκ τ' ἐμῆς*, vel *ἐξ ἐμῆς θ' ὁμοσπόρου*. Codd. A. B. *εξ εμης*.

697. *οὐδ' ἄπαις δόμος* etc. *Si ex sorore mea παῖδας susceperis*, inquit, *nostra Familia non deleta erit ἄπαις*. Mirum sane (dixerit aliquis) si foret. Pro *οὐδ' ἄπαις* legere potest *οὔθ' ἄπας*, quisquis hanc sententiam futilem putet. Vid. ad ver. 477. *πᾶς δόμος ἔῤῥοι*, Med. 114. *ἐῤῥέτω πρόπας δόμος*, Phoeniss. 637. "Reiskius: *Ὄνομα "τὸ ἐμὸν μένοι τ' ἂν οὔτ' ἄπαις "*etc. *maneret nomen meum.*" Recte, puto, *μένοι*. Forte, *Ὄνομά τ' ἐμοῦ μένοι γ' ἄν, οὔθ' ἄπας δόμος* etc. [probat Musgravius] nam

ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῇ, καὶ δόμους οἴκει πατρός.
ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ', ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς,
πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε,
τύμβον τε χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι.
καὶ δάκρυ' ἀδελφὴ, καὶ κόμας δότω τάφῳ.
ἄγγελλε δ', ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἁγνισθεὶς φόνῳ.
καὶ μὴ προδῷς μου τὴν κασιγνήτην ποτὲ,
ἔρημα κήδη, καὶ δόμους ὁρῶν πατρός.
καὶ χαῖρ'· ἐμῶν γὰρ φίλτατόν σ' εὗρον φίλων,
ὦ ξυγκυναγὲ, καὶ ξυνεκτραφεὶς ἐμοὶ,
ὦ πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν.
ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὤν, ἐψεύσατο·
τέχνην δὲ θέμενος, ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος
ἀπήλασ', αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων.
ᾧ πάντ' ἐγὼ δοὺς τἀμὰ, καὶ πεισθεὶς λόγοις,
μητέρα κατακτὰς, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
ΠΥ. ἔσται τάφος σοι, καὶ κασιγνήτης λέχος
οὐκ ἂν προδοίην, ὦ τάλας· ἐπεί σ' ἐγὼ
θανόντα μᾶλλον, ἢ βλέπονθ', ἕξω φίλον.
ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω,
μάντευμα, καί τοι γ' ἐγγὺς ἕστηκας φόνου.

quod conjicit, τὸ ἐμὸν, id in tragicis semper scribitur τοὐμὸν, nisi interseratur particula aliqua. *manebit* bene vertit Canterus. *Πότ'* (ver. 698.) vacat, ut saepe. Innuere videtur Pyladi, ut aliquis ex filiis ejus Orestes nominetur.

[700. Schol. ad Pindar. Ol. XIII. 27. *Porsonus.*]

707. δόμους προδοὺς πατρός. Invenio in omnibus Codd. δομους ορων πατρος. ὁρῶν, *considerans*, ut Supplic. 1170.

710. ὡς πόλλ' ἐνεγκών. Feceram, ὦ πόλλ' etc. ut ante, ὦ συγκυναγέ. Confirmavit collat. Oxon. omnes Paris. et Reiskius. Sonus suaderet ἐνέγκας potius quam ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν: sed MSS. silent. Versu 713. omnia exemplaria ἀπήλασεν, cum anapaesto. Notandum est, omnes fere anapaestos qui in *paribus locis* occurrunt, Iambos facile redigi posse, et vissima mutatione, et solita.

719. οὐ διέφθειρέν μέ πω. Co A. B. C. et Oxon. σε πω, et ... κας versu subsequenti: et ex c... jectura Reiskius, et ego. B. C. ... bent διέφθορεν, bene: ut ... phocl. Electr. 308. Noster M... 549. Hippol. ed. Oxon. 1028. ... Graevium ad Soloecist. p. 733.

Deest Chorus, ut alibi ad fin... actus: quia, opinor, in prae... dentibus aliquid ab eo cantat... fuit: vid. ver. 642. Ion. ad ... Act. IV. Herc. Fur. Act. IV. et ... len. ad fin. Act. II. in quo ac... pauca, admodum habet quae ag... Chorus, ut in hoc.

[720. Hunc versum ob inusit... tam particularum τοι γε collocati...

ἀλλ' ἔστιν, ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία
λίαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχῃ.
Ρ. σίγα. τὰ Φοίβου δ' οὐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη·
γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω περᾷ.
Φ. ἀπέλθεθ' ὑμεῖς, καὶ παρευτρεπίζετε
τἄνδον μολόντες, τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ.
δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι διαπτυχαὶ,
ξένοι, πάρεισιν· ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,
ἀκούσατ'. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ.
ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ 'πονοστήσας χθονὸς,
θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς,
ὁ τήνδε μέλλων δέλτον εἰς Ἄργος φέρειν.
Ρ. τί δῆτα βούλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι;

[illegible] notavit Porsonus ad Med. [illegible]5.]

725. καὶ παρευτρεπίζετε. *Et ap-[illegible]rate*, vertunt. Sed παρευτρέπι-[illegible]αι in Cyclop. 590. contrarium [illegible]mnino significat, *male appara-[illegible]m, omissum, neglectum fuit*; et [illegible]aliger notat dictum esse ut πα-[illegible]ῆν. Sed et alia est difficultas. [illegible]o tunc aderat praeter Iphige-[illegible] quae loquitur, Orestem, Py-[illegible]dem, et Chorum. Quando igi-[illegible] Iphigenia dicit, initio versus, [illegible]λθεθ' ὑμεῖς, quosnam alloqui-[illegible]? Chorum, dicit Barnesius. At-[illegible] patet ex ver. 798. et 900, Cho-[illegible] toti colloquio sequenti ad-[illegible]sse, neque exivisse; et rarissi-[illegible] quidem exibat. Ut igitur poë-[illegible]sibi constet, dicendum videtur, [illegible]igeniam hoc loco emisisse *pau-[illegible]* aliquot (*duas* puta, *tres*, vel [illegible]*tuor*) ex Chori numero, ceteras [illegible]ro *plures* restitisse. Atque hoc [illegible]licabit forte conjecturam, nem-[illegible] legendum esse, καὶ προσευτρε-[illegible]ετε. supra enim ver. 470. dixerat [illegible]mentario et ministris Thoantis, [illegible]*gredientes templum*, εὐτρεπίζετε [illegible]*ae opus sunt*: hic vero *addit* has [illegible] Choro, προσευτρεπίζετε, *insu-[illegible]-parate*, i. e. praeter eos quos [illegible] hanc rem *prius* misi, ite vos *quoque*, et parate etc. [Quaerit Marklandus, quosnam hic alloquatur Iphigenia. Mihi videntur esse satellites quidam Scythae quos Iphigeniae cum captivis colloquio interesse fabulae oeconomia vetabat. *Musgravius.*]

727. πολύθροοι διαπτυχαὶ Ξένοις πάρεισιν. Obvium erat Ξένοι, πάρεισιν, quod praestat Oxon. et multi ex conjectura. Πολύθροοι, pro vulgata ante πολύθρηνοι, est conjectura Scalig. et Duporti. πολύθηροι Oxoniensis [ex Aristotele.] unde πολύθυροι, *multiplices*, ex multis foliis vel plicis constans, licet speciosior, non est verior; vide Pollucem IV, 2. Innumerae voces a πολυ incipientes supponi possunt. ego antiquum πολύθρηνοι, licet mendosum sciam, reduxi: neque puto vocem, qua hic usus est Euripides, a πολυ coepisse.

[727. πολύθυροι. Sic Musgravius ex Aristot. Rhet. III. 6.]

729. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ, Ὅταν γε etc. Scribo, ὡὐτὸς, *idem*: et, Ὅταν τε. Alii ante me eodem modo emendaverant. [Valckenaerius ad Phoen. 927. *Porsonus.*]

733. ὁ τάνδε μέλλων δέλτον. Τήνδε extra Chorum. et ita Codd. A. C.

ΙΦ. ὅρκον δότω μοι, τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς
πρὸς Ἄργος, οἵσι βούλομαι πέμψαι φίλων.
ΟΡ. ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους;
ΙΦ. τί χρῆμα δράσειν; ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΟΡ. ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
ΙΦ. δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγείλειεν ἄν;
ΟΡ. ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;
ΙΦ. ναὶ, πείσω σφε, κἀντὶ ναὸς εἰσβήσω σκάφος.
ΟΡ. ὄμνυ. σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐσεβής.
ΙΦ. δώσω, λέγειν χρὴ, τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.
ΠΥ. τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε.
ΙΦ. κἀγώ τε σώσω Κυανέας ἔξω πέτρας.
ΠΥ. τίν' οὖν ἐπόμνυς τοῖσιν ὅρκιον θεῶν;
ΙΦ. Ἄρτεμιν, ἐν ἧσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
ΠΥ. ἐγὼ δ' ἄνακτά γ' οὐρανοῦ, σεμνὸν Δία.
ΙΦ. εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ;
ΠΥ. ἄνοστος εἴην. τί δὲ σὺ, μὴ σώσασά με;
ΙΦ. μή ποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἴχνος θείην ποδός.
ΠΥ. ἄκουε δὴ νῦν, ὃν παρήλθομεν, λόγον.
ΙΦ. ἀλλ' αὖθις ἔσται καιρὸς, ἦν καλῶς ἔχῃ.
ΠΥ. ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἤν τι ναῦς πάθῃ,
χὴ δέλτος ἐν κλύδωνι χρημάτων μέτα

742. ναὶ, πείσω σφε, κἀντὶ ναὸς εἰσβήσω σκάφος. Omittitur *Ναὶ* in Codd. A. C. Si retineatur, est extra versum. Cetera ita legenda, *Πείσω σφε, κἀντὸν ναὸς εἰσβήσω σκάφος. Σφε*, *regi*: *αὐτὸν*, Pyladem. *ἐμβήσω σκάφος*, eodem more transitivo, Cyclop. 465. *ἐσβῆσεν ἐκατόμβην* Iliad. *A.* 309. *inscendere fecit*, vel *imposuit*.

744. ΠΥ. *Δώσω*. ΙΦ. *λέγειν χρὴ, τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις*. Totus versus Iphigeniae tribuitur in Codd. A. B. C. sic et optime conjecerat Reiskius.

747. *ἐπόμνυς τοῖσιν*. Usitatius *τοῖσιδ'*: et verius puto. [Sic et Musgravius.] Nonnullae Editt. et Cod. A. habent *τοῖς* solummodo: B. *τοισιν*. iidem libri scripti hunc iambum Pyladi attribuunt: C. Oresti. *Τοῖς* pro *οἷς* saepe, sed pro *τούτοις* in iambis non solet poni, opinor.

752. *ἴχνος θείην ποδός*. Cod. A. *χθονος* pro *ποδός*. quasi legisset *Ἄργους*, et *χθόνα*. Non male. nam Euripides saepe ponit *τίθημι ἴχνος*, absque *ποδός*. sed vulgatam puto praestare.

754. *ἀλλ' αὖθις ἔσται καινός*. Imo *κοινὸς*, ad utrumque nostrum aeque pertinebit. *αὖθις*, *rursus*, quemadmodum in *jurejurando* paullo ante, quod erat *commune*, et ab utroque susceptum. Sensus et lingua hoc flagitant. [*καιρὸς* Pierson. Verisim. I. 2. p. 21. *Porsonus*.]

756. *χρημάτων μέτα*. Opinor *γραμμάτων μέτα*, *cum scripturis*. vid. Iph. Aul. 57. et 522. Eadem omnia mox, ver. 764. Et quaenam

ἀφανὴς γένηται, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον.
Ο. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ·
τἀνόντα, κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς,
λόγῳ φράσω σοι πάντ', ἀναγγεῖλαι φίλοις.
ἐν ἀσφαλεῖ γάρ· ἦν μὲν ἐκσώσῃς γραφήν,
αὐτὴ φράσει σιγῶσα τἀγγεγραμμένα·
ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε,
τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί.
Π. καλῶς ἔλεξας, τῶν θεῶν ἐμοῦ θ' ὕπερ.
σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
πρὸς Ἄργος, ὅ τι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν.
Ο. ἄγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τἀγαμέμνονος·
ἡ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ', ἐπιστέλλει τάδε
ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' οὐ ζῶσ' ἔτι.
Π. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνη; κατθανοῦσ' ἥκει πάλιν;
Ο. ἥδ', ἣν ὁρᾷς σύ· μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με.
κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν,

ήματα tunc habuit Pylades, ut iis sollicitus esset? [Probat isgravius.]

757. ἐκδώσω Aldus.]

759. πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ. ra ver. 865. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυ. ad quam formam debuit hic e, πολλὰ δ' ἐκ (vel γ' ἐκ) πολν κυρεῖ, *multa autem ex multis* ssis *accidunt*. Sed forte menm est in voce πολλῶν. sensus im ducit ad, *multa enim navintibus accidunt*. quasi subesset quid a πλέω.

[759. δράσω hic minime sollicidum monet Koënius ad Gregor. 8. et cum Terentiano confert lelph. II. 2. 7. *Scis, quid loar?*]

761. Distinctio poni debet, opir, post πάντ' non post σοι. Iph. l. 113. Λόγῳ φράσω σοι πάντα γγεγραμμένα.

766. τῶν Θεῶν, ἐμοῦ θ' ὕπερ. benter invenissem, τῶν Θεῶν ἐμοῦ θ' ὕπερ. Pro ᾧ Cod. B. : quod vult, opinor, οἷς. vide r. 745.

769. παιδὶ τ' Ἀγαμέμνονος. Rectius scriberetur τοῦ vel τῷ 'γαμέμνονος. hoc ultimum habet Cod. C. unde ita edidi. [Retine omnino τἀγαμέμνονος, quod est τῷ Ἀγαμέμνονος. Porsonus.]

770. ἡ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ'. Σφαχθεῖσ' conveniret melius tragicorum asperitati. Sed testatur Dion. Halicarnass. De Struct. Orat. c. XXIII. Euripidem *solum* inter tragicos *laevem compositionem* sectatum fuisse: cujusmodi compositionis est σφαγεῖσα potius quam σφαχθεῖσα, et ἀπηλλάγης Andromach. 592. magis quam ἀπηλλάχθης. licet modulus versus utrumvis ferret.

773. μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με. Scribo, μὴ λόγου δ' ἔκπλησσέ με, *ne vero me excute ex sermone*, i. e. ne me loquentem interpella, ne interrumpe sermonem meum. vide supra ver. 240. Orest. 548. Τὸ γῆρας—τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου. sic ἐκπλήττειν κομπασμάτων, Aeschyl. Prometh. 360. ἀποσχίζειν τοῦ λόγου, Aristoph. Nub. 1410.

ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς
σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω —
ΟΡ. Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' εὑρήμεθα;
ΙΦ. ἦ σοῖς ἀραῖα δώμασιν γενήσομαι,
Ὀρέσθ', ἵν' αὖθις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς.
ΠΥ. ὦ θεοί. ΙΦ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
ΠΥ. οὐδέν· πέραινε δ', ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι.
ΙΦ. λέγ', οὕνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεὰ
Ἄρτεμις, ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ,
δοκοῦν ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν,
εἰς τήνδε δ' ὤκισ' αἶαν. αἵδ' ἐπιστολαί·
τάδ' ἐστὶν ἐν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
ΠΥ. ὦ φαύλοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με·
κάλλιστα δ' ὀμόσας, οὐ πολὺν σχήσω χρόνον,
τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν.
ἰδού, φέρω σοι δέλτον, ἀποδίδωμί τε,
Ὀρέστα, τῆσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
ΟΡ. δέχομαι· παρεὶς δὲ γραμμάτων διαπτυχὰς,
τὴν ἡδονὴν πρῶτ', οὐ λόγοις, αἱρήσομαι.

Vide omnino Hemsterhuis. ad Tho. Magistrum V. Ἐκπλήττειν. Vulgata falsum dicit, nullis enim λόγοις Iphigeniam ἐξέπληξεν Orestes: sed eam λόγον ἐξέπληξεν, *interrupit sermonem* ejus. [Probat Mugravius.]

[775. θέας. Amove ab aspectu victimarum. Toupius Cur. Poster. in Theocr. XV. 98. p. 50. *Personas.*]

776. ξενοκτόνους τιμὰς ἔχω. Tertius pes est amphimacer. Lego, ξενοφόνους. Confirmant A. B. et Oxon.

777. εὑρήμεθα; Vel εὑρήμεθον;

782. τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ'. Mentem hujus iambi, qui Pyladi tribuitur, non assequor, tantundem, si Iphigeniae assignetur, et legatur, Τάχ' οὖν σ' ἐρωτῶσ' etc. Aldina legit eum interrogative. Personam ΙΦ. (ver. 785.) omittit Cod. A.: si quid inde auxilii. Ver. 786. ὠκησ' pro ὤκισ' A. C.

787. τάδ' ἐστὶν ἐν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα. Facete alio accommodatur hic iambus ab Antigeno apud Plutarch. Apophthegm. p. 182. E. ubi legitur, Ταῦτ' ἐστι τἀν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα; Interrogative. Adeo recte τάν, ut si vel in uno Codice invenissem, ita edidissem: licet Plutarcho citanti non semper fidem habuerim.

788. περιβαλοῦσά με. Κάλλιστα δ' ὀμόσασ', οὐ πολὺν etc. Lego ὀμόσας, genere masculino, et prorsus disjungo hunc versum a praecedenti, cum quo nihil commune habere mihi videtur. *O quae facili jurejurando me obstrinxisti! Cum autem honestissima juraverim, non continebo me diu*, etc. Primus iambus absolutam per se sententiam efficit, ut istud Philoctetis ap. Sophocl. ver. 1441. Ὦ γεννᾶιον ἀεὶ

ὦ φιλτάτη μοι ξύγγον', ἐκπεπληγμένος,
ὅμως ἀπιστῶ, περιβαλὼν βραχίονι,
εἰς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμάστ' ἐμοί.
Ο. ξεῖν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον
χραίνεις, ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.
Ρ. ὦ ξυγκασιγνήτη τε, κἀκ ταυτοῦ πατρὸς
Ἀγαμέμνονος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφου,
ἔχουσ' ἀδελφὸν, οὐ δοκῶν ἕξειν ποτέ.
Ι. ἐγώ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; οὐ παύσει λέγων;
τὸ δ' Ἄργος αὐτοῦ μεστὸν, ἥ τε Ναυπλία.
Ρ. οὐκ ἔστ' ἐκεῖ σὸς, ὦ τάλαινα, σύγγονος.
Ι. ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς σ' ἐγείνατο;
Ρ. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.
Ι. τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;
Ρ. ἔχω· πατρῴων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.
Ι. οὐκοῦν λέγειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ.
Ρ. λέγοιμ' ἄν, ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρας, τάδε.
Ἀτρέως, Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν.

ὡς ἔπος! et Iphig. Aul. 1354. Cod. δμοσας σασ': quod firmat hano ujecturam.

795. ἐκπεπληγμένη, Ὅμως ἀπι-στῶ. *Perculsa* re subita, *Tamen credo*, etc. Haec misere corrent. Forte, Ὦ φιλτάτη μοι γγον', ἐκπεπληγμένος, Ὅμως σ' ἑστῳ περιβαλὼν βραχίονι, Εἰς ψιν εἶμι etc. *O charissima mihi or*, quamvis *attonitus*, *Tamen amplexus brachiis non-credenti-, Ad gaudium ibo*, ἀπίστῳ βρα-νι, ut Phoeniss. 317. ἀδόκητα τρὸς ἀλέναις. Oxon. habet ἐκ-ελημένος. [credo ἐκπεπληγμένος.] d A. B. clare εκπεπληγμενος. C. o πληγμεν.

802. ἔχουσ' ἀδελφὸν, οὐ δοκοῦν μν ποτέ. Vetus lectio erat, οὐ κῶν. aeque proba fuisset οὐ δο-ῶν'. Alcest. 1134. ubi Admetus quitur, Ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔ ποτ' σεσθαι δοκῶν. unde refingi pos-, prope veterem lectionem, Ἔχω σ' ἀδελφὴν, οὐ δοκῶν ἕξειν ποτέ. Legi quoque bene posset, Ἔχοντ' ἀδελφὴν, οὐ δοκοῦντ' ἕξειν ποτέ. Vel, Ἔχουσ' ἀδελφὸν, σ' οὐ δοκοῦντ' ἕξειν ποτέ.

804. τὸ δ' Ἄργος αὐτοῦ μεστὸν, ἥ τε Ναυπλία. Hanc locutionem (si recte habet) non memini alibi vidisse, Ἄργος μεστὸν αὐτοῦ ἐστι, *Argos est plenum illo*, pro, *Argos eum habet*, ille est Argis. Proximum est, αὐτοῦ γ' ἐστὸν, dualiter, propter Ἄργος et Ναυπλία. vide ad Iphig. Aulid. ver. 195.

811. λέγοιμ' ἄν. ἄκουε πρῶτον, Ἠλέκτρα, τάδε. Piersonus Verisim. p. 23. legit ἀκούσ vel ἀκούων Ἠλέκτρας, quae vox ultima jam firmatur duobus Codd. Reg. A. B. et extra controversiam posita est. Cetera ita lego: Λέγοιμ' ἄν, ἀκοῇ πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε· Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν; ΙΦ. ἤκουσα, χρυσῆς etc. *Dicam primum haec quae ex Electra audivi: Atrei et Thyestae contentionem nosti? IPH. Audivi*, etc. Edit. Bru-

ΙΦ. ἥκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι.
ΟΡ. ταῦτ' οὖν ὑφῄνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὕφαις;
ΙΦ. ὦ φίλτατ', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτει φρενῶν.
ΟΡ. εἰκὼ τ' ἐν ἱστοῖς, ἥλιόν μετάστασιν;
ΙΦ. ὕφηνα κἀὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
ΟΡ. καὶ λούτρ' ἐς Αὐλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
ΙΦ. οἶδ'· οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.
ΟΡ. τί γὰρ κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν;
ΙΦ. μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφῳ.
ΟΡ. ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια·
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισάτιδα
ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαου κτανὼν,
ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.
ΙΦ. ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
ἔχω σ'; Ὀρέστα, τηλύγετον
χθονὸς ἀπὸ πατρίδος,
Ἀργόθεν, ὦ φίλος.
ΟΡ. κἀγώ σε τὴν θανοῦσαν, ὡς δοξάζεται.
κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ,

bach. habet οἶσθα. [ut Oxon.] His quae ab Electra *audiverat*, mox opponuntur quae ipse *viderat* ver. 822. [Ald. οἶδα.]

815. χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι. Forte, ἦν εἶχον πέρι. exempla locutionis petere potes ex Iphig. Aul. 185. Herodot. VI, 129. et Strabone lib. VIII. p. 562. A. ἦεν εἶχον περὶ πρωτεῖον. Aliis forte placuerit, ἦ νείκουν πέρι. Ego prius mallem. Omitti potuit περί. [forsan ἥτις ἦν, *Porsonus.*]

820. μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν; Ante δοῦσα intelligitur, opinor, ἧς vel ἥσθα, schemate *Χαλκιδιακῷ*, *arma dare* pro *dabas*. nihilominus qui Euripidi assueti sunt, haerebunt in voce δοῦσα. Si legatur ἐπεὶ ἔδωκ' τῇ σῇ φέρειν, nulla erit difficultas.

826. τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην. Ita Codd. A. B. et Aldina. in multis edītt. deest τοῖσι. Pro κεκρυμμένην legendum opinor κρεμωμένην, *suspensam*. hujusmodi enim κειμήλια non *abscondebantur*, sed *suspendebantur*, omnibus videnda; ut etiam hodie fit, parietibus adfixa et applicata.

827. οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ, *nihil enim dicam* (vel, *es*) *aliud: es enim charissimus.* Ita legitur, et vertitur. mihi perspicuum magis fuisset, iisdem literis, ὦ φίλτατ' (οὐδὲν ἄλλ', ὁ φίλτατος γὰρ εἶ) Ἔχω σ', Ὀρέστα, etc. *O carissime* (*es enim iste carissimus, non alius*) *Teneo te, Oresta*, etc. Agnoscit enim ut verum et *ipsum Orestem*, non impostorem aliquem, sed fratrem suum. Neutrum οὐδὲν ἄλλο, pro masculino vel feminino, saepe in Euripide.

832. κατὰ δὲ δάκρυα δάκρυα. In A. B. κατα δε δακρυ' κατα δε γοος: unde ingeniose et vere Cl. Musgravius, collator harum fabula-

τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.
Ι. τόδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαις
νεαρὸν τροφοῦ,
νεαρὸν ἐν δόμοις.
ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν ἐμοῦ
ψυχά, τί φῶ;
θαυμάτων πέρα,
καὶ λόγου πρόσω, τάδ' ἐπέβα.
Ο. τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
Ι. ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον, ὦ φίλαι·
δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα
ἁμπτάμενος φύγῃ. ὦ Κυκλωπίδες ἑστίαι,
ὦ πατρὶς Μυκήνα φίλα,
χάριν ἔχω ζωᾶς,
χάριν ἔχω τροφᾶς,
ὅτι μοι ξυνομαίμονα τόνδε δόμοις
ἐξεθρέψω φάος.
Ο. γένει μὲν εὐτυχοῦμεν· εἰς δὲ συμφορὰς,
ὦ ξύγγον', ἡμῶν δυστυχὴς ἔφυ βίος.
Ι. ἐγὼ μέλεος οἷδ' ὅτε φάσγανον
δέρᾳ θῆκέ μοι
μελεόφρων πατήρ.
Ο. οἴμοι, δοκῶ γὰρ οὐ παρὼν σ' ὁρᾶν ἐκεῖ.
Ι. ἀνυμέναιος, ξύγγον', Ἀχιλλέως
εἰς κλισίαν λέκτρων

m, Κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, κα-
δὲ etc. δάκρυα ἀδάκρυα sunt
atii *mixtae risu* (vel *gaudio*) *la-
rymae*. sic δῶρα ἄδωρα, γάμος
αμος, et centena talia. Iambus
t octodecim syllabarum: Marius
ctorinus Art. Grammat. lib. II.
2529. ver. 834. pro τὸ δέ τι βρέ-
ος, recte Barnesius Τὸ δ' ἔτι, ut
1. 1250. Codd. A. B. hic legunt
καλαισι pro ἀγκάλαις. Κατὰ ver.
3. jungendum est cum νοτίζει,
iesi usitata.

837. εὐτυχῶν ἐμοῦ Ψυχά, etc. versis modis haec legi et intelligi possunt, sive εὐτυχοῦσ' ἐμὰ ψυχά, ut ἐμὰ ψυχὰ sit *ego*: sive εὐτυχὼν ἐμᾷ ψυχᾷ, *qui occurristi mihi*. Reiskius, εὐτύχουν. ἐμὰ ψυχὰ etc. *felicitate verbis potiore posita sum. O mea anima, quid dicam?* Aldina distinguit plene post ἐμοῦ.

[837. κρεῖσσον ἢ λόγοισιν. Videtur ellipsis esse pro κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εἰπεῖν. Sic Suppl. 846. κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ. *Musgravius.*]

844. ἁμπτάμενος. B. αμπταμενον. Forte, ἁμπτομένα (ἀναπτομένα, *avolans*, ab Ἵπταμαι) sc. ἡδονή. Ver. 852. ἐγω δὲ μελεος A.

857. κλισίαν λύκων. Quaenam sit haec κλισία ignoro: et pro λύκων Codd. A. B. C. habent λεπ-

δολίαν δι' ἀγόμαν.
παρὰ δὲ βωμὸν ἦν
δάκρυα, καὶ γόοι.
φεῦ, φεῦ χερνίβων ἐκεῖ.
ΟΡ. ὤμωξα κἀγὼ τόλμαν, ἣν ἔδρᾳ κασὶς.
ΙΦ. ἀπάτορ', ἀπάτορα
πότμον ἔλαχον.
ΟΡ. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ·
εἰ σόν γ' ἀδελφὸν, ὦ τάλαιν', ἐκείλισας
δαίμονος τύχᾳ τινός.
ὦ μελέα δεινᾶς τόλμας.
ΙΦ. δεινὰ ἔτλαν, δεινὰ ἔτλαν,
ὦ μοι ξύγγονε.
παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγες
δλεθρον ἀνόσιον, ἐξ ἐμᾶν
δαΐχθεὶς χειρῶν. ἃ
δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά;
τίς τύχα μοι ξυγχωρήσει;
τίνα σοι πόρον εὑρομένα,
πάλιν ἀπὸ πόλεως,
ἀπὸ φόνου πέμψω
πατρίδ' ἐς Ἀργείαν.
πρὶν ἐπὶ ξίφος
αἵματι σῷ παλάξαι;

τρων. Lego, Ἀννμέναιος, σύγγον', Ἀχιλλέως, Εἰς θυσίαν, λέκτρων, Δολίαν δι' ἀγόμαν· quae explicatione non indigent, si λέκτρων Ἀχιλλέως (vel Ἀχιλέως) conjungatur cum ἀννμέναιος. Δολίαν A. B. et edit. Brubach. [Lege, Εἰς κλισίαν λέκτρων Δολίων δι' ἀγόμαν. λέκτρων δολίων, ut λέκτρα δόλια supra 539. κλισία hic est *lectulus*, *cubile*, ut in exemplis citatis ad Alcest. 1015. *Musgravius.*]

861. φεῦ, φεῦ, χερνίβων ἐκεῖ. Quasi dixisset, *Heu! qualis erat aqua illa lustralis!* Expectasses Τῶν χερνίβων. et praecipue, quia Orestes per totam hanc monostrophen in iambicis loquitur. Φεῦ, φεῦ, extra versum ponenda sunt.

[862. Personae mutatae ad mentem Tyrwhitti.]

[871. ἀμφέφυγες habet ed. Ald. Edd. recentiores, nescio qua auctoritate, ἀμπέφυγες. Verum videtur ἀπέφυγες. *Musgravius.*]

875. συγχωρήσει. Sublata interrog. post hanc vocem, bene legi posset *Τινὰ, εὑρομένα*, et πέμψω.

877. ἀπὸ πόλεως, Ἀπὸ φόνου. Vox πόλεως defendi forte potest ex ver. 58. 595. et tamen suspecta haberi. Putarem ἀπ' ἀκταλίας, si vox alibi quam in S. S. inveniatur.

881. αἵματι σῷ παλάξαι. In Codd. A. B. C. πελάσαι. Oxon. πάλασσαι. vulgo, παλαῖσαι. Vera videtur Scaligeri conjectura, παλάξαι, propter Homericum istud Odyss. *N.* 595.

τόδε, τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
χρέος ἀνευρίσκειν,
πότερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναΐ,
ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ,
Θανάτῳ πελάσεις ἀνὰ
βάρβαρα φῦλα,
καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων.
διὰ Κυανέας
μὴν στενοπόρου
πέτρας, μακρὰ κέλευθα
ναΐοισι δρασμοῖς.
τάλαινα, τάλαινα.
τίς ἂν οὖν τάδ' ἄν,
ἢ θεὸς, ἢ βροτὸς, ἢ
τὶ τῶν ἀδοκήτων,
πόρον ἄπορον ἐξανύσας,
δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν
φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;

Αἰαῖ τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἔστετον οὐδας. Hesychius: Παλάξαι. βρέξαι.

886. πελάσεις ἄρα. Scalig. legit πάρα. Conjeceram ἀνὰ, cum hac distinctione, Θανάτῳ πελάσεις, ἀνὰ Βάρβαρα φῦλα—στείχων. Reiskius παρὰ βάρβαρα: et δι' ὁδοὺς idem pro διόδους, ver. 888. [Sic et Tyrwhittus.]

890. μὴν στενοπόρους. Miltonus conjicit *Μῶν*, *Num.* Non intelligo. Quaerere debebat Iphigenia, uti videtur, *quo modo* Orestes effugere posset ex ista regione, *utrum* pedibus et terra, *an* navi et mari. Pro στενοπόρους B. στενοπορον, quemadmodum conjecerat Pierson. Verisimil. I, 2. Cod. A. στεινοπορον. Legi potest conjunctim, *Διὰ Κυανέας μὲν στεινοπόρου | Πέτρας* etc. Ut sit anapaestus. nam *Μὴν* initio versus, qui possit subsistere, non video.

894. τίς ἂν οὖν τάδ' ἄν—φανεῖ. Observandum ἄν geminatum cum futuro indicativi, si recte habeat haec scriptura, neque pro φανεῖ legendum φανοῖ, vel αὖ ultimo loco pro ἄν. simplex ἂν cum futuro Aristoph. Ὄρν. 1314. et Herodot. I, 93. non obstante Thomia, qui (in V. Ἵνα) dicit ἄν cum futuro esse πάνυ ἀμαθές. Legi quoque potest, Τίς ἄρ' οὖν—ut alibi ἄν pro ἄρ' scribitur.

898. δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν. Scivit Iphigenia sororem suam Electram superstitem esse ver. 562. Unde conjeceram ex scripturae vestigiis, *Δυσδαιμόνοιν Ἀτρείδαιν, duobus infelicibus Atridis.* Ob eandem rationem Piersonus Verisimil. p. 24. *Δυοῖν τοῖν γόνοιν Ἀτρείδα.* Sed eadem difficultas occurrit, et in hac ipsa voce μόνος in aliis tragicorum locis: ut suspicari liceat μόνος non semper significare *solus*, sed interdum *praecipuus*, *eximius.* Multa sunt quae me ad hanc suspicionem adigunt.

ΧΟ. ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι, καὶ μύθων πέρα,
τάδ' εἶδον αὐτὴ, καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ.
τὸ μὲν φίλους ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
Ὀρέστα, χειρῶν περιβολὰς εἰκὸς λαβεῖν·
λήξαντα δ' οἴκτων, κἀπ' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεὼν,
ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης,
καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
ΟΡ. καλῶς ἔλεξας. τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν
τοῦδε ξὺν ἡμῖν. ἢν δέ τις πρόθυμος ᾖ,
σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.
ΙΦ. οὐδέν μ' ἐπίσχει γ', οὐδ' ἀποστήσει λόγου,
πρῶτον πυθέσθαι, τίνα ποτ' Ἠλέκτρα πότμον
εἴληχε βιότου· φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί.
ΟΡ. τῷδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.

902. Mirum et insolitum erat videre Chorum loquentem per novem iambos continuos: et servas, arroganter suggerentes Dominae suae et Oresti officium eorum, et modum per quem ipsae (Chorus) effugerent ex ista terra. Hae absurditates jam vitantur in versione, restituendo distichon suum Choro, et praeponendo Personam Iphigeniae versui tertio, et pro inepto isto *Τὸ μὲν* legendo *Εἶεν*. (et *φίλους δ' ἐλθόντας*) ut innumeris in locis fit, et praecipue in loco plane gemino, Electr. 596. *Εἶεν· φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων Ἔχω* etc. *Εἶεν est clausula praecedentis sermonis, et connexio cum sequenti:* Suidas. [Frustra haec ad v. 908. Choro tribuuntur. Pyladi unice conveniunt Orestis et Iphigeniae mollitiem castiganti. Similes sunt paedagogi apud Sophoclem partes Electr. 1340. Marklandus pro *τὸ μὲν* non male reponit *εἶεν*. *Musgravius*. Pyladi etiam tribuit Heathius.]

904. *λήξαντα δ' οἴκτων*. Scribendum opinor, *Λήξαντε*, dualiter: quia *omittere lamentationes* ad *utrumque* aeque (*Λήξαντε*) pertinebat, non ad Orestem *solum*, *λήξαντα*. unde *λαβόντες* dicit, et *βησόμεσθα*. Sic *προσφέροντε* ver. 810. Legi quoque potest *Λῆξαι δέ τ' οἴκτων*, *κἀπ'* etc. sed propius est *Λήξαντε*.

906. *ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου*. Absurde haec Choro attribuuntur. Illae enim ne minimam quidem spem habebant *adhuc* (vid. ver. 1132. 1495.) excedendi ex terra Taurica. Idcirco praeposui Personam Iphigeniae huic sententiae, quae incipit ver. 902.

910. *ἢν δέ τι πρόθυμος ᾖ*, *Σθένειν* etc. Forte *τις*, ut sit gnome: et *Σθένειν* accipio quasi esset *Σθενεῖν*, in futuro, ut *μέλειν* paulo ante pro *μελήσειν* sumi potest.

912. *οὐδέν μ' ἐπίσχει γ', οὐδ' ἀποστήσει*. Ald. *ἀπιστήσει*. Codd. A. B. C. *επισχῃ γ*, et *αποστῃ*. [Mox Aldus *τιθέσθαι*.]

914. *φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί*. Non *πάντ'*, sed *ταῦτ'* putarem, et *ἔστι* pro *ἔσται*: *cupio enim hoc scire*. *φίλα ταῦτα* pro *φίλον τοῦτο*. Absurdum videtur *πάντ'*.

οὗτος δὲ ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;
Στρόφιος· ὁ Φωκεὺς τοῦδε κλῄζεται πατήρ.
ὃδ' ἔστι γ' Ἀτρέως θυγατρὸς, ὁμογενὴς ἐμός;
ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος.
οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με.
οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά.
χαῖρ', ὦ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου.
κἀμός γε σωτὴρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον.
τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
σιγῶμεν αὐτά· πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ.
ἡ δ' αἰτία τίς ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν;
ἔα τὰ μητρός· οὐδέ σοι κλύειν καλόν.
σιγῶ. τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει;
Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.
ἦπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
οὐκ· ἀλλ' Ἐριννύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.
ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς; κἀνθάδ' ἠγγέλης μανείς.
ὤφθημεν οὐ νῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.
ἔγνωκα, μητρὸς οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί.
ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.
τί γάρ ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
Φοίβου κελευσθεὶς θεσφάτοις, ἀφικόμην.
τί χρῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον;

ὁμογενὴς ἐμοί. Omnes Galæmos. Bene. quamquam vulnon male. D. Lucas VII, 12.

ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοί. Resi cum Codicibus, Ἀνεψιός μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος. Veraecedenti deleri potest interpost ἐμὸς: subsequenti, cerne debet post ἔκτεινέ με.

Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέ- Interrogative hoc legendum certissimum est; quia affirhic falsum affirmaret.

Ἐριννύων disyllabon noPorsonus ad Phoen. 1527. erend. infr. v. 970. 1456.]

Rursus nota interrog. poni t, Ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς; *hocine igitur est quod in litore tibi accidit?* Orestis responso nihil prudentius aut pudentius esse potest. νῦν ibi de tempore praeterito, ut alibi.

934. μητρὸς οὕνεκ'. Pronomen videtur periisse. μητρός σ' οὕνεκ' ἠλάστρουν Θεαί, ut 971. ἠλάστρουν μ' ἀεί.

936. τί γάρ ποτ'. Frequens est usus huius particulae γάρ pro δὲ (ut δὲ pro γὰρ nonnunquam; in quaestionibus subitis, vel quando res aliqua nova et admiratione digna, vel cuius caussa ignoratur, occurrit. Vide Med. 689. Alcest. 1145. Heraclid. 658. Supplic. 158. Herc. Fur. 1198. hac Fab. 553. Et ita D. Joan. IX, 30.

ΟΡ. λέγοιμ' ἔν· ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων.
ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ,
εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐριννύων
ἠλαννόμεσθα φυγάδες. ἔνθεν μοι πόδα
εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας,
δίκην παρασχεῖν ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς.
ἔστιν γὰρ ὁσία φῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἶσατ', ἐκ του δὴ χερῶν μιάσματος,
ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων
ἔκειν' ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον·
οἳ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια μοι προτρέψασθέ μοι
παρέσχον οἴκων, ὄντες ἐν ταυτῷ στέγει,
σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀκόφθεγκτόν μ', ὅπως
δαιτὸς γενοίμην, πώματός τ' αὐτῶν δίχα·

939. *ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων*. Non male hic scriptum fuisset *λόγων* pro *πόνων*. vide Helen. 636. infra hac Fab. 1060. et Hen. Steph. ad Sophocl. Ajac. 1285. [probat Musgravius.]

944. *δίκην παρασχεῖν*. Duportus *ὑποσχεῖν*. Non opus. Hippol. 49. Phoeniss. 1648. Andromach. 1107. Hesiod. Op. et Dier. 712. Plutarch. Anton. 931. B. Plato lib. IX. *Νόμων* init. Pro *δή γ'* Scalig. *δῆτ'*, ver. 943.

947. *ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε*. Anapaestus in secundo loco. unde nonnullis placebit, *Ἐλθόντ' ἐκεῖσε*. probabile puto *Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε*, ut sit *ἀναπόλουθον* quale supra notavi ver. 695. in *Σωθείς*. vide et Casaubon. ad Strabon. lib. ix. p. 659. In Cod. C. est *ελθοντα ων* quod meae conjecturae aliquatenus favet. Barnesius, recte opinor, inseruit *μ'* post *μέν*. Legi posset *ξένον* pro *ξένων*: quod indignationem auget, ut non reciperent *ξένον*. Alcest. 555.

950. *ἐν ταυτῷ στέγει*. A. B. *τεγει*. parum refert: nisi quod *στέγει* est asperius. vid. supra ad ver. 770.

951. *σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀκόφθεγκτόν μ'*. Idem Codd. *στεκτηναντ'*. unde sequitur *Σιγῇ* quoque legendum. et ita ediderat Barnesius. haec quinque verba in parenthesi includi debent. In praecedentibus Iambis forte distingui potest melius post *παρέσχον*, ut conjungantur *στέγει οἴκων*, non *ξένια οἴκων*. sic *μελάθρων τῶνδε* (non *τῆσδε*) *στέγην* Alcest. 25. et 247. *στέγας δόμων*, Cyclop. 118.

952. *πώματός τ' αὐτοῦ δίχα*. *Τ' αὐτῶν* pro *τ' αὐτοῦ* est conjectura Scaligeri. Recte, opinor. [*Hesthius, Quid, obsecro, est γίνεσθαι δαιτὸς καὶ πώματος. Proculdubio reponendum est γενοίμην.* Hic enim rei metricae peritus, pro iambo spondeum admisit in secundam senarii sedem, aut diphthongum *ευ* statuit ab Attico posse poeta corripi, ut *οι* nonnunquam corripitur; neutrum doctis ille suis popularibus aut auribus Batavis approbabit. Scripserat Euripides, ut vulgatur: *ὅπως Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα· ut ab ipsorum convivio separatus essem. Δίχα γενέσθαι*, ut Euripidis, phrasis est Thucydidea I. p. 42, 12. p. 76, 81. VI. p. 442, 70. Thucydides autem Atticismi regula. Xenophontis Cyrus *K. Π.* VIII. p. 140, 10. *ἡ ψυχὴ ἐκειδὰν τοῦ—σώματος δι-*

εἰς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου
μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν.
κἀγὼ 'ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν·
ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι,
μέγα στενάζων, οὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ
τελετὴν γενέσθαι, κᾆτι τὸν νόμον μένειν,
χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾷν λεών.
ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἦκον, ἐς δίκην
τ' ἔστην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον,
τὸ δ' ἄλλο πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐριννύων,
εἰπὼν, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
Φοῖβός μ' ἔσωσε μαρτυρῶν· ἴσας δέ μοι
ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ,
νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
ὅσαι μὲν οὖν ἔξοντο πεισθεῖσαι δίκῃ,
ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὡρίσαντ' ἔχειν·
ὅσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ,

γε γένηται, *mens cum a corpore fuerit separata.* Matris caede contaminato quid Athenis evenerit Oresti, narrant Athenaeus ex Atthide Phanodemi X. p. 437. C. et Plutarch. T. II. p. 615. B. emendatus A. Schotto Obs. Hum. V. c. 29. Conf. J. Meursius de Reg. Athen. III. c. 8. Stanlei. in Aeschyli Choëph. 289. *Valckenaerius* Diatr. Eurip. p. 246.]

955. κἀγώ γ' ἐλέγξαι. Vetus scriptura est, Κἄγωγ' ἐξελέγξαι. Hoc erat primitus, opinor, Κἀγὼ 'ξελέγξαι, i. e. ἐξελέγξαι. Sic Bacch. 728. Κἀγὼ ξυνεπήδησ' etc. Lego, Κἀγὼ 'ξεπήδησ', ὡς etc. Alcest. 708. Ἀεί', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· scribo, ὥς σ' ἐμοῦ 'λέγξαντος, i. e. σε ἐλέγξαντος. Scholiastes: ὡς ἐμοῦ κακῶς (l. κακόν σε) ἐλέγξαντος, δι' ὃν οὐκ ἠθέλησας ὑπ' (l. ὑπὲρ) ἐμοῦ ἀποθανεῖν.

960. χοῆρες ἄγκος. A. B. αγγος, quemadmodum edidit Barnesius hic, et ver. 953. Χοῆρες, *quod aptum est* χοεῖ, seu quod continet Χοᾶ, vel octo cotylas. vide Suidam. [De re videndi Athenaeus X. c. 10. Suidas, v. Χόες. Plutarch. Sympos. II. c. 10. *Musgravius.*]

962. τ' ἔστην, ἐγώ. Τὸ ante ἔστην in Edit. Barn. est, opinor, mendum typographicum, ab illo in erratis omissum. T' initialem hujus versus ad finem praecedentis rejicit Cl. Valckenaerius ad Phoeniss. 891. quem vide: et supra ad ver. 194. hujus Fab. [Locutionem ἐς δίκην ἔστην exemplis illustravit Porsonus ad Phoeniss. 1381.]

963. πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐριννύων. Voces ἥπερ ἦν parvi videntur esse usus. an, ᾗ παρῆν, *quae aderat*, scil. in isto judicio.

964. εἰπὼν, ἀκούσας θ'. Legi potest, εἴπομεν· ἀκούσας θ' αἵματος etc. *causam diximus.* Processum negotii habes apud Aeschyl. in Eumenidibus. Sed vulgata defendi potest, ex eodem Dramate.

969. ὡρίσαντ' ἔχειν. Mallem ὥρισάν γ' ἔχειν, quia verbo ὁρίζομαι,

θυμουμένη, πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω.
σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν,
σώσαιμι δ' οἴκους. τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω,
δέδοικα, καὶ τύραννον, ἡνίκ' ἂν κενὰς
κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος.
πῶς δ' οὐ θανοῦμαι; τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος;
ἀλλ' εἰ μὲν ἓν τι τοῦθ' ὁμοῦ γενήσεται,
ἄγαλμά τ' οἴσεις, κἄμ' ἐπ' εὐπρύμνου νεὼς
ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίγνεται καλόν.
τούτου δὲ χωρισθεῖσ', ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,
σὺ δ' ἄν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις.
οὐ μήν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεών,
σώσασά σ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
θανών, ποθεινός· τὰ δὲ γυναικὸς, ἀσθενῆ.
ΟΡ. οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς·
ἅλις τὸ κείνης αἷμα. κοινόφρων δέ σοι
καὶ ζῆν θέλοιμ' ἄν, καὶ θανὼν λαχεῖν ἴσον.
ἄξω δέ σ', ἤνπερ μὴ αὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,

θυ. Aliter solet Euripides. vid. 775. σω. 1175. Helen. 862. et Sophocl. Philoct. 466. D. Lucas xvi, 4. Et metro objici potest, si legatur σοι.

993. ὀρθῶσαι θέλω. Verbum θέλω minime necessarium videtur, cum initio hujus sententiae positum fuerit. An πάλιν scripsit? ὀρθῶσαι πάλιν esset ἀνορθῶσαι Sophoclis, Oed. Tyr. 46, 51. Scriptum forte, θέλω ὀρθῶσαι πάλιν. Antig. 169. ὤρθωσαν πάλιν.

995. σώσαιμι δ' οἴκους. Mallem, Σώσαιμί Τ' οἴκους· quia praecesserit, Σφαγῆς ΤΕ γὰρ σῆς.

998. Pro τίς γ' ἔνεστί Aldina τίς δ' ἔνεστί. melius. et ita B. Ἔνεστι sensu idem quod ἐνέσται. Demosth. in Midiana p. 101. οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἷς. Versu sequenti pro τοῦθ' mallem ταῦθ', quia de duabus rebus loquitur. sic ver. 1016.

1005. σώσασά σ', οὐ γάρ. Ἀλλ' ἀνήρ. Distingui potest, Σώσασά σ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ etc. etenim vir etc. et ita Reiskius. οὐ γὰρ ἀλλὰ est etenim, satis nota locutio, ex multis nostri et aliorum locis: sed et vulgata defendi potest. Pro γυναικὸς, MSS. Gall. γυναικων. τὰ γυναικῶν, id est, γυναῖκες, ut τὰ Θεῶν Dii, Iph. Aul. 33.

[1006. γυναικῶν Marklandus e MSS. probante Musgravio. Ex Aldo quantocyus restitue γυναικὸς, quod etiam oppositionem fortiorem facit. Porsonus Supplem. Praef. p. xxxv.]

1010. ἄξω δέ γ', ἤν μὴ κἀντὸς etc. Vetus scriptura est, Ἥξω δέ γ' ἤνπερ (vel ἤνπερ) κἀντός. Canterus restituit, Ἄξω δέ σ'. Barnesius pro ἤνπερ edidit ἢν μή. Propior erat emendatio, Ἄξω δέ σ', ἤνπερ μὴ αὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, *Abducam vero te, nisi ipse hic occubuero.* Μὴ αὐτὸς dissyllabum est, ut apud Aristophanem Eccles. 639. Μὴ αὐτὸν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται. Male ibi Faber, Μὴ τὸν ἐαυ-

πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα.
γνώμης δ' ἄκουσον· εἰ πρόσαντες ἦν τόδε
Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Αὐλίας ἐθέσπισεν
νομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος,
καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γὰρ
ξυνθεὶς τάδ' εἰς ἓν, νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.
ΙΦ. πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν,
λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα; τῇδε γὰρ νοσεῖ
νόστος πρὸς οἴκους· ἥδε βούλευσις πάρα.
ΟΡ. ἆρ' ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἄν;
ΙΦ. δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας.
ΟΡ. ἀλλ' εἴ σε σώσει, κἀμὲ, κινδυνευτέον.
ΙΦ. οὐκ ἂν δυναίμην· τὸ δὲ πρόθυμον ἦνεσα.
ΟΡ. τί δ' εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρα;
ΙΦ. ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;
ΟΡ. κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆσδ' ἀληθείας τὸ φῶς.

τοῦ τύπτη etc. nihil mutandum erat. saepe scribitur μ' αὐτὸς pro μὴ αὐτὸς: sed vera elisio est μὴ υτός. Ita Andromach. 808. μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων, vera enuntiatio est, μὴ 'ντὶ τῶν δεδραμένων: et sic erat in praestantissima Vet. Editione, literis uncialibus Florentiae impressa, cujus varietates mecum communicavit vir doctissimus Joannes Fosterus S. T. P. Ita μὴ 'δικεῖν pro μὴ ἀδικεῖν plus semel imprimitur in Aeschyli Eumenidibus, et nostri Hippol. 1011. et Μάλ' pro Μὴ, 'λλ', i. e. Μὴ, ἀλλὰ, nunc legitur in Aristoph. Βατραχ. ver. 624. et Μὴ, ἀλλὰ pro Μὴ, λλὰ ap. eund. Ὀρν. 109. et alibi. Ne igitur turberis quando legis apud summum virum Animadvers. in Athenaeum II, 14. Μὴ ὥραισι etc. "primae "duae syllabae vocis ὥραισι coa-"lescunt in spondaeum cum prae-"cedente Μὴ, etc." Nunquam enim ita fit; et locus est adhuc mendosus, facilis tamen emendatu.

[1010. Pro ἐντανθοῖ legendum conjicit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 152. ed. Oxon. 1809. ἐμπροσθεν.]

1018. τῇδε γὰρ νόει Νόστον πρὸς οἴκους· ἡ δὲ βούλησις πάρα. Pro Νόστον omnes Codd. Gallici exhibent Νοστος: quod innuit depravatam esse vocem νόει. Lege τῇδε γὰρ νοσεῖ Νόστος πρὸς οἴκους. ἥδε βούλευσις πάρα. Sic Iph. Aul. 965. νόστος πρὸς Ἴλιον κάμνει (i. e. νοσεῖ) ἐν τῷδε. Tragicis νοσεῖν dicitur quodcunque non recte procedit. Βούλευσις pro βούλησις certum puto. πάρα pro πάρεστι: haec est res de qua nunc consultare debemus. ἥδε βούλευσις non ἡ δὲ βούλησις. Ver. 1020. pro ἂν scribi potuit οὖν, ante τύραννον. Quaestio Oresti maxime est consentanea: et responsum, Iphigeniae. [1017. κτανεῖν Ald.]

1025. Ponenda est not. interrog. post ἐκσωθεῖμεν ἄν, uti recte emendatum a Brodaeo, pro ἐξωθεῖμεν ἄν.

1026. κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆσδ' ἀληθείας τὸ φῶς. Hic versus, huic loco et personae Orestis parum accommodus, ex Novo Testamento conflatus videtur. Hos, et praecedente iambo omissis, multo melius connexioni consultum foret.

ὦ ἔνδον ἱεροὶ φύλακες, οὓς οὐ λήσομεν.
ἴ μοι, διεφθάρμεσθα. πῶς σωθεῖμεν ἄν;
ῳειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι.
τοῖον τί; δόξης μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.
κεῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
εἰναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
ονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
ρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
ς οὐ θέμις γε λέξομεν θύειν θεᾷ —
ἵν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ.
ὐ καθαρὸν ὄντα· τὸ δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
ἰ δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται;
όντου σε πηγαῖς ἁγνίσαι βουλήσομαι.
στ' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν.
ἀκεῖνο νίψαι, σοῦ θιγόντος, ὡς ἐρῶ.
τοῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;

Nihil muto: quaero solum
οφύλακες scribendum pro
ύλακες, qui ναοφύλακες vo-
1284. [ἱεροφύλακες placet
vio.]

ταῖς σαῖς ἀνοίαις. Codd.
ανιαις. Recte. ἀνοίαις fal-
ceret.

ὡς οὐ θέμις γε λέξομεν.
σε λέξομεν. "Reiskius:
οὐ θέμις σε λέξομεν." post
osui notam abruptionis—
ersus abhinc alter, ab hoc

τιν' αἰτίαν ἔχουσ', ὑπο-
τι γάρ. Omnino contra,
picor: et idcirco quaerit,
causam praetendens? Lego,
τίαν σχοῦσ'; οὐχ ὑποπτεύω
Sic Helen. 476. Τίν' αἰ-
ὧν etc. οὐχ amittebatur in
lente σχοῦσ'.

. τὸν δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
ιro τὸν δ' ὅσιον, habent τὸ
ν, servantes sensum et me-
ine anapaesto. *quod vero est dabo necі:* id est, rem
te purificatum. Pro δώσω
ale legi posset δώσειν, sc.
', *dicam.* sed idem signifi-
cat δώσω, nempe, *dicam me daturam*, ut mox βουλήσομαι, est, *dicam me velle.* [Conjicit Tyrwhittus, οὐ καθαρὸν ὄντα σ', ἀνόσιον δὲ, σῷ φόνῳ.]

1040. ἔστ' ἐν δόμοισι—πεπλεύκαμεν. C. στ' εν etc. pro Ἔστ' ἐν. Optime monet Heathius notam interrog. ad finem versus tollendam esse. Illa dixerat, Mari te abluam et purgabo. Ille respondet, Quid hoc ad rem? Statua, quam peto, non ibi est, sed in templo.

1041. ὡς ἐρᾷ. Lego, ὡς ἐρῶ. *quod cupio*, me cupere: θέλω νίψαι, infra 1191. Suidas: Ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ. Confirmant ἐρῶ omnes Codd. Paris. et Reiskius. [ὡς ἐρῶ, *ut dicam*, sc. te tetigisse. *Musgravius.*]

1042. ποῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπ' ἔκβολον. Ald. εἶπεν. Port. et Steph. editt. εἶπ. unde obvium erat et certum, Ποῖ δῆτα, πόντου νοτερὸν εἶπας etc. Ποῖ; *quoniam?* quia *ad* locum. εἶπας, *dicis, vis dicere*, ut Alcest. 520. Supplic. 602. et alibi passim. Confirmant omnes Codices. Pro ἔκβολον scri-

ΙΦ. οὖ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ σέθεν.
ΟΡ. σοὶ δὴ τίς ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας;
ΙΦ. ἐγώ· θυγεῖν γὰρ ὅσιον ἔστ' ἐμοὶ μόνῃ.
ΟΡ. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται φόνου;
ΙΦ. ταυτὸν χεροῖν σοι λέξεται μιασμ' ἔχων.
ΟΡ. λάθρα δ' ἄνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε;
ΙΦ. πείσασα μύθοις· οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί γε.
ΟΡ. καὶ μὴν ν[illegible]υλο[illegible]ρης πάρα.
ΙΦ. σοὶ δὴ μέλειν [illegible]ος ἕξει καλῶς.
ΟΡ. ἑνὸς μόνου δ[illegible]σθ[illegible]ύψαι τάδε.
ἀλλ' ἀ[illegible]π[illegible]στηρίους
εὔρισκ[illegible]ις οἶκτον γυνή.
τὰ δ' ἄλλ' ισ[illegible]αίη καλῶς.
ΙΦ. ὦ φίλταται [illegible]ῖς βλέπω,
καὶ τἄμ' ἐν [illegible]ν[illegible]αλῶς ἔχειν,
ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας,
φίλης τ' ἀδελφῆς, φιλτάτου τε συγγόνου.
καὶ πρῶτα μέν μοι τοῦ λόγου τάδ' ἀρχέτω·
γυναῖκες ἐσμὲν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος,

bendum ἐκβολήν. νοτερὸν ἐκβολὴν, *humidum* (non *australem*, quod esset νότιον) *effluxum maris*. Quando navigabant ad templum Dianae, symplegas illis erat εἰσβολή: quando redibant, ἐκβολή. Barnesius quoque ἐκβολὴν mavult.

1046. ποῦ τετάξεται φόνου. Ποῦ φόνου; *in qua parte caedis*? nempe, istius caedis quam dices me perpetrasse. Non opus videtur πόνου. vide versum proxime sequentem.

[1046. φόνου. Musgravius δόλου. Similiter conjecit Hecub. 245.]

1048. ἢ εἰδότος. Hae duae voces hoc loco sunt *trium* tantum syllabarum. neque tamen diphthongus εἰ elidi potest, neque ἤ. opinor ε solum in εἰδότος elidi, et ι concedere in praecedentem voculam, ita, ἢ 'δότος, quemadmodum ἤθεος scribitur pro ἠΐθεος παρῇδος pro παρηΐδος, et multa talia.

1049. λάθοιμί σφε. Omnes MSS. γε. quod recepi, metro quoque cogente. Cyclop. 194. οὐπερ ἂν λάθοιτέ γε. nam μι in λάθοιμι longa foret ante σφ, ut ver. 770. Ἥν Αὐλίδι σφαγεῖσ. [Aldus σε.]

1055. ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς. Cogitari forte posset de ἂν πάντα pro ἅπαντα, ut ἂν cum potentiali συμβαίη, idem sit quod futurum συμβήσεται, *evenient*, ut saepe.

1057. Cod. A. ὑμιν. nonnullae editt. ἡμῖν. male. Τἀμὰ hoc versu est ἐγώ: vide sequentia; et Iph. Aul. 485. Andromach. 234.

1059. φίλου τ' ἀδελφοῦ. Scribendum proculdubio, Φίλης τ' ἀδελφῆς, sc. Electra. nam quod sequitur, φιλτάτου τε συγγόνου, Oresten exprimit.

1061. pro ἀλλήλων B. ὦ
Ver. 1064. pro καλόν τι A. κ
Bene, utpote in gnome, saepissime locum habet.

σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
σιγήσαθ' ἡμῖν, καὶ ξυνεκπονήσατε
φυγάς. Καλόν τι γλῶσσ', ὅταν πίστις παρῇ.
ὁρᾶτε δ', ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους,
ἢ γῆς πατρῴας νόστος, ἢ θανεῖν ἔχει.
σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης,
σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς,
σὲ, καί σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηίδος,
γονάτων τε, καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων,
μητρὸς, πατρός τε, καὶ τέκνων, ὅταν κυρεῖ.
τί φατέ; τίς ὑμῶν φησιν; ἢ τίς οὐ θέλει;
φθέγξασθε ταυτά· μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους,
ὅλωλα κἀγώ, καὶ κασίγνητος τάλας.
Ο. θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σώζου μόνον,

1065. ἢ γῆς πατρῴας νόστον. Id est, κατὰ νόστον. Constructio est, ἃ τύχη ἔχει τρεῖς, ἢ [κατὰ] νόστον γῆς πατρῴας, ἢ [κατὰ τὸ] θανεῖν· eadem fortuna tres habet, quod attinet vel ad reditum in patriam, vel mortem. Νόστος γῆς πατρῴας, i. e. εἰς γῆν, ut ἄστεως ἥξε, εἰς ἄστυ, Phoeniss. 859. Nulla difficultas hoc loco videtur, vere scribatur νόστον, vel νόστος. Corrigendum putavi νόστος cum Musgravio, Heathio, et Valckenario ad Hippol. 1403.]

1068. σώσω σ' εἰς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς. Omnia recte habent. sed observatu dignus est (varietatis et oblectationis gratia) solecismus, cujus sibilo adeo delectatus, vel ei certe adeo εὐέμφορος erat Noster, ut idcirco in antiquis quoque notatus fuerit. Inde istud Eubuli [Platonis] cognomen, Ἴσωσας (vel ἔσωσά σ') ἐκ τῶν ἑημάτων Εὐριπίδου. [recte ἔσωσας ut patebit consulenti Porsonum ad Medeae locum.] Celebris est ob hanc rem versus Medeae 476. quem respicit Eubulus, Ἔσωσά Σ', ὡΣ ἴΣασιν Ἑλλήνων ὅΣοι Ναυσικλέα. ubi vide Barnesium. Hippolyt. 1067. Ἀραί τε τοῦ Σοῦ Στόματος, Σ' Σὺ Σῷ πατρὶ etc. Ion. 586. Σύ γ' οὐκ ἔΣωΣας τὸν Σὸν, ὃν ΣῶΣαί Σ' ἐχρῆν. Andromed. apud Suidam V. Εἶσῃ, ubi Perseus Andromedam alloquitur, Ὦ παρθέν', εἰ Σώσαιμί Σ', εἴΣῃ μοι χάρις; Ita citatur quoque a Diog. Laërtio lib. IV, 29. in Arcesilao. in Fragm. Barnesii est, εἴῃ μοι χάρις; vide Schol. ad locum Medeae, ubi corruptissime legitur. Iphig. Aulid. 1221. Πρώτη δὲ γοῦναΣι ΣοῖΣι Σῶμα δοῦΣ' ἐμόν. Quin et (quamquam rarius) Sophocles, Oedip. Tyran. 435. Ὅ Σ' ἐξιΣώΣει Σοί τε καὶ τοῖΣ. ΣοῖΣ τέκνοιΣ. i. e. Ὅσα, quae, non Ἃ σ' (i. e. Ἃ σε) ἐξισώσει, ut nunc legitur. Dionys. Halicarnass. περὶ Συνθέσ. Sect. xiv. ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ Σ, καὶ, εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ· ingrata autem est et inamavis litera S, et, crebro repetita, valde molesta.

[1073. Legendum putat Musgravius τί φατέ; τίς ὑμῶν φησιν, ἢ τίς οὐ θέλειν, Φθέγξασθε, ταῦτα;]

1074. κἀγὼ καὶ κασίγνητος. Vel γὼ κασίγνητος, sic enim solet. Bacch. 1288. Σὺ νιν κατέκτας, χ' αἱ κασίγνηται θέθεν. sic scribendum puto, pro καὶ κασιγνήτη, contra veritatem historiae. vid. Iph. Aul. 886. Ver. 1076. restitui σοι ex Al-

φοίνικά θ' ἁβροκόμαν,
δάφναν τ' εὐερνέα, καὶ
γλανκᾶς θάλλον ἱρὸν ἐλαίας,
Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,
λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ
κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελῳδὸς
μούσας θεραπεύει.
ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες, ἀντιστροφὴ α'.
αἳ παρηΐδας εἰς ἐμὰς
ἔπεσον, ἁνίκα πύργων
οὐλομένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν,
πολεμίων ἑρετμοῖσι, καὶ λόγχαις.
ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς
νόστον βάρβαρον ἦλθον,
ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου
θεᾶς ἀμφίπολον κούραν,

1101. *Θαλλὸν ἱερὸν ἐλαίας.* Pronunciandum vel scribendum *ἱρὸν*: vide Antistrophen. Pro *ὠδῖνα* (ver. 1102.) Portus legit *ὠδῖνι*. Sed tunc legi quoque oportet vel *φίλον*, sc. *θαλλὸν*, vel *φίλας*, nempe *ἐλαίας*: non *φίλαν*. vide Hecub. 459. Cod. A. *ἱρον*. B. [et Ald.] *θαλλος*: quasi neutrius esset generis, *τὸ θάλλος*, aeque ac *τὸ θάλος*. eadem diversitas alibi conspicitur.

1103. *Λίμναν — Κύκνειον.* Vox ultima omittitur in A. De hoc Deli lacu, qui *Τροχοειδὴς* appellabatur, vide Barnes. [Herodot. II. c. 170. Theognid. v. 7.] et Spanhemium ad Callim. Hymn. in Del. ver. 261. Ceterum ex mentione hujus lacus, et montis Cynthi, et aliis circumstantiis, licet probabiliter colligere, hunc Chorum ex mulieribus Deliacis Euripidem constare voluisse. Quaeri potest a curiosis, utrum vestigium ullum, in antiqua historia, supersit hujus cladis Delo illatae circa haec tempora; an hoc sit merum poëtae figmentum.

1107. *αἳ παρηΐδας.* Lego, *Αἵ τε, quae:* ut noster saepe, et alii.

1112. *νόστον — ἦλθον.* Intelligo *ἦλθον νόστον, iter profecta sum*, quod est *εἶλθεῖν πόρον*, ver. 116. *ἰὼν νόστον* Iph. Aul. 1187. vide Suidam V. *κεριυοστοῦντας.* [*νόμον* conjicit Musgravius.]

1113. *ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου* etc. Hic locus, per octo versus difficillimus, levi mutatione intelligi potest, et forte restitui: *Ἔνθα βᾶσ' ἐλαφοκτόνου Θεᾶς ἀμφίπολον κούραν Παιδ' Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω Βωμούς γε μηλοθύτας Ζηλούσα, τᾷ διαπαν- τὸς δυσδαίμον'. ἐν γὰρ ἀ- νάγκαις Οὐ κάμνει σύντροφος ὤν, Μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία.* Constructio est, *βᾶσα — παῖδα Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω ζηλούσῃ βωμοὺς μηλοθύτας, τῇ διαπαντὸς δυσδαίμονι.* Sine praepositione, *βᾶσα παῖδα*, utpote post participium *motus:* vid. ver. 402. 1158. et passim. Per vocem *βᾶσα* innuit Chorus translationem a dominio Thoantis, prioris heri, ad istud Iphigeniae: de qua re adi ver. 63, 64. *Θεᾶς* est monosyllabon. *Λατρεύω* nunquam, opinor, ponitur cum accusativo. [Suidas: *λατρεύω, τὸ τιμῶ· αἰτιατικῇ.* Vide et Electr. 152. *Musgravius.*] Pro *τε*, quod

ἀέρι δ' ἵστια, καὶ πρότονοι κατὰ
πρῶραν, ὑπὲρ στόλον,
ἐκπετάσουσι πόδα
ναὸς ὠκυπόμπου.
λαμπρὸν ἱππόδρομον βαΐην, ἀντιστροφὴ β'.
ἔνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ·
οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων
πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς
λήξαιμι θοάζουσα·
χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι καὶ
παρθένος εὐδοκίμων γάμων,
παρὰ πόδ' εἰλίσσουσα φίλας
ματρὸς ἡλίκων θιάσους,
ἐς ἁμίλλας χαρίτων,
χαίτας ἁβροπλούτοιο
ἕς ἕριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα
φάρεα, καὶ πλοκά-
μους περιβαλλομένα,
γένυσιν ἐσκίαζον.

lum Ἀέρι δ' ἵστια καὶ πρό- etc. vulgo deest *καί*. et in rophe ver. 1150, scrib. Ἐς pro Ἐς ἕριν.

. *λαμπρὸν ἱππόδρομον* etc. Chori in his quinque ver- est, Utinam possem volare ra ad domum meam et tha- in Graecia, atque ibi de- remigium alarum, et du- horeas quemadmodum sole-

8. Recte interpretatur Bar- Coeli amplum spatium, in l equis suis invectus, et Au- ellaeque quasi suis cursibus atur, ut in magno quodam *Musgravius.*]

. *παρθένος εὐδοκίμων γά-* Quaero an *εὐδόκιμος γάμων*, *εκα γάμων*, *quod ad nuptias , virgo bonae existimationis:* e proinde sperare potui ho- licujus mariti nuptias: *ξῆ- σμικρὸν γάμου ἔχουσα*, He- 51. licet ibi sensu forte di- verso. *Filiam egregiae spei* hoc modo interpretatur Acidalius ad Tacit. vit. Agric. c. 9. Sed nescio an intelligam hunc locum.

1148. *χαίτας ἁβροπλούτοιο.* Scribo, *χλιδᾶς ἁβροπλούτοιο* Ἐς τ' ἕριν *ὀρνυμένα*, etc. ortus error ex frequenti commutatione literarum *Λ* et *Δ*, et pronunciatione *Δ* et *Τ*. *Χλίδημα* hoc est Iph. Aul. 74. significat *cultum et elegantiam in vestibus.* Vide Andromach. 147. Rhes. 960.

1151. *γένυσιν ἐσκίαζον.* Canterus, *Γένυ συνεσκίαζον.* Si quid mutandum, mallem vel, *Γένυς ἐνεσκίαζον*, vel, *Γένυας ἐσκίαζον*, ut *κεφαλὰν σκιάζειν*, Hippol. 155. nam *γένυν συσκιάζειν* dicitur (Supplic. 1219.) de viris, quibus prima barba genas vestit vel obumbrat. *σκιάζεται γένυς*, de re eadem Phoeniss. 63. *Γένυ* occurrit in Ion. 1487. et Androm. 1181. Lexicis abest.

ΘΟΑΣ.

ποῦ 'σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε βαρβάρων γυνὴ
Ἑλληνίς; ἢ δὴ τῶν ξένων κατήρξατο;
ἀδύτοις ἐν ἀγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί;
ΧΟ. ἥδ' ἐστίν, ἥ σοι πάντ', ἄναξ, ἐρεῖ σαφῶς.
ΘΟ. Ἆα· τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων,
Ἀγαμέμνονος παῖ, θεᾶς ἅγαλμ' ἐν ὠλέναις;
ΙΦ. ἄναξ, ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν.
ΘΟ. τί δ' ἐστίν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις;
ΙΦ. ἀπέπτυσ'· ὁσία γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε.
ΘΟ. τί προιμιάζει νεοχμόν; ἐξαύδα σαφῶς.
ΙΦ. οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθ', ἄναξ.
ΘΟ. τί τοὐπιδάξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις;
ΙΦ. βρέτας τὸ τῆς θεοῦ πάλιν ἕδρας ἀπεστράφη.
ΘΟ. αὐτόματον; ἢ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός;
ΙΦ. αὐτόματον· ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν.
ΘΟ. ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τῶν ξένων μύσος;
ΙΦ. ἥδ', οὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον.
ΘΟ. ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
ΙΦ. οἰκεῖον ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι.
ΘΟ. τίν'; εἰς ἔρον γὰρ τοῦ μαθεῖν πεπτώκαμεν.
ΙΦ. μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει.

1158. *ἐν ὠλένῃ*. Omnes Gall. *ἐν ὠλεναις*. recte: *in brachiis*. *ἀγκάλαις* ver. 289.

1159. *ἐν παραστάσι*. Barnes. *ἐν παραστάσι*; quod confirmatur omnibus MSS. Parisiensibus, *παραστασιν*. Dicit Iphigenia, *Rex, siste gradum in introitu templi, ibi ubi nunc es*; ne ultra procedas, neve propius ad me accedas, ne me polluas. De *παραστάσιν* vid. Valckenaer. ad Phoeniss. 417. Ver. 1160. in multis editt. est *ὄγκοις* pro *ὄμοις*: miro errore.

1161. *ὁσία γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε*. Cod. C. hoc loco pro *ὁσία* legit *ὁσιᾳ*, casu tertio: et hoc postulat secundam personam *δίδως*: quod omnino verum puto: *ὁσίᾳ γὰρ δίδως ἔπος τόδε*· *puras enim hoc loqueris*, i. e. *purificatae*, et *in casto*, utpote rem sacram facturae: quo tempore *δυσφημία*, et verba male ominata, maxime metuebantur; quale erat *καινὸν*, quod Iphigenia idcirco *ἀπέπτυσε*.

1171. *ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι*. Scio ab antiquis notatum, Atticos in accusativo solo articulum sine necessitate ponere. Hic tamen verum puto, *Οἰκεῖον ἦλθέτην φόνον* etc. dualiter, *hi duo venerunt*, ut *δεδράκατον*, paullo ante. Sonus quoque hoc suadet. *Κεκτημένοι φόνον, habentes caedem*, i. e. *reatum* caedis. sic *ἔχειν αἷμα*, pro eadem re, Orest. 513. et alibi. Sed

Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις ἔτλη τις ἄν,
πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
ἦ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεταστήσω φόνου.
μίασμα δ' ἔγνως τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
ἤλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεστράφη πάλιν.
σοφὴν σ' ἔθρεψεν Ἑλλὰς, ὡς ἥσθου καλῶς.
καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
τῶν Ἀργόθεν τί φίλτρον ἀγγέλλοντέ σοι;
τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
ὡς δή σφε σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων;
καὶ πατέρα γε ζῆν, καὶ καλῶς πράσσειν, ἐμόν·
σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως.
πᾶσάν γε μισοῦσ' Ἑλλάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν.
τί δῆτα δρῶμεν, φράζε, τοῖν ξένοιν πέρι;
τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
οὔκουν ἐν ἔργῳ χέρνιβες, ξίφος τε σόν;

κεκτημένοι Supplic. 264. Ioniud est.
74. τόδ' ἔτλη τις ἄν. Anapaein quinta sede Editores inim reliquerunt. Equidem τόδ' idum putavi.]
84. σώσαις ἡδοναῖς. Mallem, ς, ex sono. vid. Iph. Aul. 150.
88. τοῖς ξένοις. Barnesius τοῖν ν, secundi casus dualis. recte: er. 1178. et ita B. C.
90. οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες. endum Οὔκουν, *nonne igitur?* 1 ver. 1196. Οὐκοῦν est *igitur:* ουν, *nonne igitur?* vel, *non r*, affirmative. quarum vocum nctio accentualis centies coitur. Ἐν ἔργῳ, ut Bacch. 626. ibi. *in opere esse* vertit Seneca Tranquil. Anim. c. 3. Sensus *Cur igitur cessas aqua lustrali spergere?*
id. χέρνιβες, ξίφος τε σόν. tis non satisfaciet hoc ξίφος N. et supra ver. 621. hoc mi- Orestes quaerit, *Femina occi- Viros? Αὐτὴ ΞΙΦΕΙ θύουσα, ς ἄρσενας;* cui illa respondet ndo, Οὐκ. Nihil enim erat Iphigeniae cum *gladio:* aliorum erat victimas has humanas *caedere:* Illa solum spargebat eorum capita *aqua lustrali;* quod erat sacri hujus παρασκευή. vid. ver. 40. 622. 624. unde Thoas paullo ante (ver. 1154.) recte quaesivit, ἦ δὴ (ἤδη Reiskius) τῶν ξένων κατήρξατο; *num sacrificium hospitum auspicata est?* et Euripidis constantiae melius consuluit Armentarius ver. 244. ubi Iphigeniae suggerit χέρνιβας et κατάργματα: sed nulla *gladii* ejus mentio ibi facta est; neque hic, uti videtur, oportuit dici ξίφος ΣΟΝ: et improprie Chorus loqui videtur ver. 444, 445. et illa, ver. 874. cum Oresti dicit, ἐξ ἐμῶν δαϊχθεὶς χερῶν· nisi quatenus illius *aspersionem* sequebatur ἡ σφαγή: quae tamen non ab *illa*, sed ab *aliis*, perpetrabatur, ver. 624. Nescio quomodo Thoantis sive Euripidis ξίφος ΣΟΝ in hac parte *ex toto* excusari possit. Quaero, an *levior* futura sit objectio, si, mutata una litera, legatur, Οὔκουν ἐν ἔργῳ χέρνιβες, ξίφος τε, σοί; *Nonne igitur tibi in opere est*

ΙΦ. ἀγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
ΘΟ. πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
ΙΦ. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.
ΘΟ. ὁσιώτερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν.
ΙΦ. καὶ τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
ΘΟ. οὔκουν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων;
ΙΦ. ἐρημίας δεῖ· καὶ γὰρ ἄλλα δράσομεν.
ΘΟ. ἆγ' ἵνθα χρῄζεις· οὐ φιλῶ τἄρρητ' ὁρᾷν.
ΙΦ. ἀγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.
ΘΟ. εἶπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος.
ΙΦ. οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο.
ΘΟ. δίκαιος ἡ 'σέβεια, καὶ προμηθία.
ΙΦ. οἶσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω. ΘΟ. σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.
ΙΦ. δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες. ΘΟ. ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;
ΙΦ. πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. ΘΟ. ἴτ' ἐπὶ δεσμά, πρόσπολοι.
ΙΦ. κἀκκομιζόντων δὲ δεῦρο τοὺς ξένους. ΘΟ. ἔσται τάδε.

aqua lustralis, *et gladius*? ita ut *gladius* non ex *necessitate* ad Iphigeniam referatur. sed *ex consequentia*, ad eos ad quos pertinebat: quae necessitas vix eludi potest, *si stet ξίφος ΣΟΝ*.

[1195. Citat Eustathius ad Hom. Π. *Λ*. p. 108. = 81, 43. Etymol. p. 127, 15. *Porsonus*. Vide Bergler. ad Alciphron. p. 32. Schol. Venet. Π. *Λ*. 514. Stobaeum Fl. p. 29. ed. Grot. Diogen. Laërt. III. 6.]

1200. κηλὶς ἔβαλέ νιν. Barnes. notat in marg. al. ἔλαβε. non male, si cum libris. nam ita saepe scribitur. sed sine iis nihil hic mutandum. Herc. Fur. 1219. μὴ μύσος βάλῃ με. Electr. 902. μὴ μέ τις φθόνῳ βάλῃ, vel φθόνος. Aeschyl. Agam. 954. μή τις φθόνος θεῶν βάλοι.

1201. οὐ γάρ ποτε νιν ἀνηράμην. A. B. οὐ γαρ ποτ' αν νιν etc. Recte. Hecub. 1276. οὐ γάρ ποτ' ἄν σὺ μ' εἶλες. Herc. Fur. 274. Οὐ γάρ ποτ' ἄν σε δεσπότην ἐκτήσατο. vid. ver. 667. hujus dram. Sophocl. Oed. Tyr. 1469. οὐ γὰρ ἄν ποτε Θνήσκειν ἐσώθην etc. ita leg. non Θνήσκων. Ἐσώθην θνήσκειν, est, ἀπὸ τοῦ θνήσκειν, *a moriendo*, seu *a morte*. Praetulissem, Θνήσκειν γ' ἐσώθην.

[1201. Edidi ἠράμην pro ἀνηράμην ex emendatione Musgravii.]

1202. δίκαιος ἡ 'νσέβεια, καὶ πρόμηθία. Non dubito quin Euripides scripserit, Δίκαιος ἡ σὴ 'νσεβία etc. ita ut σην- sint unius tantum syllabae. Mallem quoque, χ' ἡ προμηθία. A. B. προμυθια. post quam vocem, ut monui infra ad ver. 1214, bene inseri potuit iste iambus qui nunc inter trochaicos legitur, mutato Ὡς in Ὢν. Δίκαιος ἡ σὴ 'νσεβία, χ' ἡ προμηθία, Ὡς εἰκότως σε (vel σ' ἡ) πᾶσα θαυμάζει πόλις. Ὢν foret ἕνεκα ὧν. Sed hoc incertum est. [Frustra haec sollicitat Marklandus. Praeterea hinc defendes ἀμοιβὴ δίκαιος apud Alciphron. III. 23. de quo dubitare non debuit Berglerus. *Porsonus*.]

1203. οἶσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω. Parum Graece. Lego, *γενέσθω*· cum nota abrupti sermonis. Iphigenia videtur additura fuisse δεῖ vel χρή, nisi interpellasset Thoas. Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε. [Possim

κρᾶτα κρύψαντες πέπλοισιν. ΘΟ. ἡλίου πρόσθεν φλογός;
σῶν τε μοι ξύμπεμπ' ὀπαδῶν. ΘΟ. οἵδ' ὁμαρτήσουσί σοι.
καὶ πόλει πέμψον τιν', ὅστις σημανεῖ. ΘΟ. ποίας τύχας;
ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας. ΘΟ. μὴ ξυναντῶεν φόνῳ;
μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐστί. ΘΟ. στεῖχε, καὶ σήμαινε σὺ,
μηδεὶν' εἰς ὄψιν πελάζειν. ΘΟ. εὖ γε κηδεύεις πόλιν.
καὶ φίλων δ' οὐδεὶς μάλιστα. ΘΟ. τοῦτ' ἔλεξας εἰς ἐμέ.
[ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.]
* * * * * * * * * * * *

octissimus. *Γενέσθω* omnino endum. Constructio est, *Let be done you know what. Por-*.]

97. *κατακρύψαντες πέπλοισιν πρόσθεν φλογός.* Conjece-, *Κἄτα κρυψάντων* (i. e. *κρυ-σαν*) *πέπλοισιν*, ut Hippol. ad n, *Κρύψον μου πρόσωπον πέ-*. *Κἄτα* (i. e. *Καὶ εἶτα*) postea rnesio editum inveni. Verius m puto *Κατακαλύψαντες πέ-σιν*, *Postquam obtexerint* vul-ornm *velaminibus*: quamquam *ντες* defendi potest, si lega-*ἄτα*, ut Aristoph. Vesp. 1156. *βαίν'*: ubi nunc legitur *κατά-*. [Omnino recte Musgravius *τα κρύψαντες*. Sic pro *κρᾶτ' ον*, quod recte legitur Soph. . Col. 465. Suidas v. *χοὰς* ex-t *κατέρεψον*. *Porsonus.*] Sed e mendum adhuc restat. nam ngulis hisce trochaicis Iphige-exsequitur priorem versus par-: deinde, sermonem ejus exci-Thoas, plerumque ad finem ti pedis, interdum alibi. ita et fieri oportuit, hoc modo: *ΙΦ. καλύψαντες πέπλοισιν. ΘΟ. ν πρόσθεν φλογός*; deinde genia iterum, *ΙΦ. σῶν τέ μοι ερπ' ὀπαδῶν. ΘΟ. οἵδ' ὁμαρ-νσί σοι.* In editt. Ald. et Bar-i male omittitur persona *ΙΦ.* ioc ultimo trochaico. Verba, *ν πρόσθεν φλογός*, Thoantis *t, num oppositis velaminibus so-lammae?* ne scilicet lucem ejus a indigni sunt parricidae) in-ntur, et radios ejus contami-nent? Hoc vult ille. et notandum est, quaestionem Thoantis hic, et ter infra (nempe, ver. 1210. 1212. 1218.) ita a poëta institutam esse, ut sit supplementum verborum praecedentium Iphigeniae, et quae-rendo dicat istud quod jubendo ipsa dixisset, nisi ille eam inter-pellasset.

1212. *μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. ΙΦ. εὖ γε κηδεύεις πόλιν, Καὶ φίλων δ' οὐδεὶς* etc. Hic sedem suam deseruit Iphigenia, et in Thoantis locum migravit. Ita restituendae sunt personae: *ΘΟ. στεῖχε καὶ σήμαινε σὺ, ΙΦ. Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. ΘΟ. εὖ γε κηδεύεις πόλιν. ΙΦ. Καὶ φίλων δ' οὐδεὶς μάλιστα. ΘΟ. τοῦτ'* etc. Vulgo omittitur *ΙΦ.* initio versus utriusque, et in medio secundi ponitur, ubi nunc *ΘΟ.* collocavi. Thoantis verba hic intercipit et supplet Iphigenia, quemadmodum ille verba Iphige-niae paullo ante. Cum ille dicit, *σήμαινε σὺ*, aliquem ex satellitibus alloquitur. *Οὐδεὶς* scil. *πελαζέτω. Πελάζειν* est a Scalig. et Cantero. ante erat *ἐλάζειν*. *πελάζειν* confir-matur a B. qui pro *δ'* (ver. 1213.) habet *γ'*. [*Πελάζειν* quoque Ste-phanus et Clericus ad Hesychium II. p. 1160. et sic planissime ed. Ald. *Porsonus.* Ald. etiam *γ'*.]

1214. *ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυ-μάζει πόλις.* Vel *σ' ἡ πᾶσα*. Hunc iambum, qui nescio unde inter trochaicos more insolito conspi-citur, uncinis inclusi, donec eum alii Codices vel suppleant vel eji-ciant. Post hunc, in Editt. Porti

ΙΦ. σὺ δὲ μένων αὐτοῦ πρὸ ναῶν, τῇ θεῷ — ΘΟ. τί χρῆμα δρῶ;
ΙΦ. ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον. ΘΟ. καθαρὸν ὡς μόλης πάλιν;
ΙΦ. ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι. ΘΟ. τί χρή με δρᾶν;
ΙΦ. κίκλον ὀμμάτων προθέσθαι. ΘΟ. μὴ παλαμναῖον λάβω;
ΙΦ. ἡνίκ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν. ΘΟ. τοῦδ' ὅρος τίς ἔστι μοι;
ΙΦ. θανμάσῃς μηθέν. ΘΟ. τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῇ καλῶς.
ΙΦ. αἰ γὰρ, ὡς θέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι. ΘΟ. ξυνεύχομαι.
ΙΦ. τούσδ' ἆρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,
καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνούς τ' ἄρνας, ὡς φόνῳ φόνον
μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, τά τ' ἄλλ', ὅσα
προύθέμην ἐγὼ ξένοισι, καὶ θεᾷ καθάρσια. 1225
ἐκποδὼν δ' αὐδᾷ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος,
εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς,
ἢ γάμον στείχει ξυνάψων, ἢ τόκοις βαρύνεται,
φεύγετ', ἐξίστασθε, μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε.
ὦ Διὸς Λητοῦς τ', ἄνασσα παρθέν', ἣν νίψω φόνον 1230
τῶνδε, καὶ θύσωμεν οὗ χρὴ, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεθα. τἆλλα δ' οὐ λέγουσ', ὅμως
τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θεά.

et Pauli Stephani ponuntur asterisci, ut notetur aliquid deesse. quod satis probabile videtur ex ver. 1223. Versus hic, Ὡς εἰκότως etc. non male collocari potuit post versum 1202. ut ibi monui, et legi, Ὧν pro Ὡς, et σ' ἡ πᾶσα, pro σὰ πᾶσα.

1216. ἄγνισον χρυσῷ μέλαθρον. ΘΟ. καθαρὸν ὡς μόλοις πάλιν. Clare legendum πυρσῷ, *face, igne.* et ita Reiskius. vide Helen. 874. Herc. Fur. 1145. Deinde ex lingua, ὡς μόλῃς πάλιν; *ut redeas?* non *ut redires.* Ald. habet μόλις. B. μολ$^{o}_{\iota}$ς. sed A. μολῃς. Versus praecedens ita distinguendus, σὺ δὲ μένων αὐτοῦ πρὸ ναῶν, τῇ Θεῷ — ΘΟ. τί χρῆμα δρῶ; perrectura erat illa, τῇ Θεᾷ ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον: sed sermonem ejus interrumpit Thoantis quaestio, ut ver. 1209.

1217. 1219. Vulgo desunt distinctiones post ναῶν, et Θεᾷ.

1217. ἡνίκα δ' ἂν ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι — ΘΟ. τί χρή με δρᾶν; Ita haec distinguenda. A. B. legunt, Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω etc. Utrovis modo recte habet locus. Sic ut vulgata, Aristoph. *Eq.* 1179.

[1217. Aristoph. Plut. 107. Eccl. 273. Nub. 1122. Euripid. Electr. 1145. Lycophr. Stobaei p. 491. *Porsonus.*]

1223. νεογνούς τ' ἄρσενας, ὡς. Piersonus Verisim. p. 172. legit ἄρνας. A. αρσεν' ὡς φονῳ. Probabile est, *agnorum* in superioribus factam fuisse mentionem. Quaerendum tamen de lectione Cod. A. ἄρσεν', seu ἄρσενι φόνῳ: hoc est, νεογνούς τ', ἄρσεν' ὡς φόνῳ etc.

1232. ἐσόμεσθα. Forte, ἐσόμεθα.

1233. σοί τε σημαίνω Θεᾷ. Mallem, Θεά: *et tibi significo, O Dea.*

). εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος, ὅν ποτε
Δηλίας ἐν καρποφόροις
γυάλοις, χρυσοκόμαν
Φοῖβον ἐν κιθάρᾳ σοφὸν,
ἅ τ' ἐπὶ τόξων
εὐστοχίᾳ γάννυται,
φέρει νιν ἀπὸ δειράδος ἐναλίας,
λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ', ἀ-
στάκτων μάτηρ ὑδάτων,

vulgata, vid. Sophocl. Electr. , 660. Notandum est τὰ πλείο- *plura*, pro *omnia*.

234. εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος, etc. quid de hac difficili monostro- habet Canter. in Proleg. ubi m numerat inter μέτρα ἄτακτα, e nullam habent inter se simi- dinem: qualis fertur Homeri rgites. Obscuriora ejus aliquot ligitabo, ut alii ad explicatio- m eorum (si tanti putent) exci- tur. Historiam seu fabulam od attinet, consuli possunt, eter auctores Barnesio lauda- , Antonin. Liberalis Fab. XXXV. abo lib. IX. p. 646, 647. et lib. V. p. 948. et Athenaeus lib. XV. . ult. p. 701. C. D. Quaesivis- aliquis Dianae laudes aeque , vel potius quam, Phoebi, in e monostrophe; in qua, si fas dicere, Herculis encomium vix gis alienum a proposito visum isset. Sed alii forte aliter judica- nt: et liberum sit judicium πᾶ- καὶ ἐν πᾶσι, de quibus judicare est.

[1234. Diu est ex quo monuit Tyrwhittus hanc Oden non nostrophicam esse, sed ex stro- a et antistropha constare, anti- ophen autem a v. 1259. incipere. nterum hoc fefellisse minime rum est, cum ex viginti septem rsibus, qui strophen absolvunt, n ultra duodecim sint, qui an- trophicis perfecte respondeant; mpe 4. 5. 6. 12. 13. 18. 19. 22. . 25. quamquam hic quidem in tistropha mancus. 26. 27. Nihilominus vel ex horum convenientia perspicias, ingeniosam viri clarissimi observationem non magis ingeniosam, quam veram esse. *Musgravius.*]

1235. Δηλίας. Intelligo γᾶς. Scalig. legit Δηλιὰς, et Latonam, opinor, innuit. Notat Miltonus in marg. "ἔτεκεν hic puto supplen- "dum." unde forte Barnesii *peperit*. Putarem τεκοῦσα, *postquam peperisset*, alicubi deesse propter φέρει, i. e. ἔφερε. Et comma solum ponerem post γάννυται.

1240. Pro νιν ἀπὸ Scalig. θῖν' ἔπι, i. e. θῖνα, *ad litus*: si recte capio quod in Barnes. marg. legitur θὶν ἐπί. A. B. ειναλιας. Pro φέρει B. φερειν: quod vult, opinor, φερεν, pro ἔφερε. Constructio (vel sensus) secundum meam sententiam, haec erit: Εὔπαις ἐστὶν ὁ Λατοῦς γόνος· ὃν γόνον, (nempe Φοῖβον Ἄρτεμίν τε), μάτηρ τεκοῦσα ἐν γυάλοις Δηλίας γᾶς, λιποῦσα ἀστάκτων ὑδάτων λοχεῖα, ἔφερέ νιν (αὐτοὺς, vel αὐτὸν, sc. γόνον) ἀπὸ δειράδος ἐναλίας εἰς Παρνάσιον κορυφὰν, ὅθι etc.

1242. Per μάτηρ ὑδάτων Brodaeus intelligit *mare*. mihi constructio videtur esse, μάτηρ λιποῦσα κλεινὰ λοχεῖα ἀστάκτων ὑδάτων: et μάτηρ puto esse Latonam; ea enim linquebat Delon statim post partum (τεκοῦσα) Apollinis et Dianae. sed quaenam sint haec ὕδατα ἄστακτα, *aquae non-stillantes*, quacumque constructione, nescio. aliquid dici possit de ἀστά-

τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ
Παρνάσιον κορυφὰν,
ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δρά-
κων, σκιερᾷ κατάχαλκος
εὐφύλλῳ δάφνᾳ, γᾶς
πελώριον τέρας, ἀμ-
φέπει μαντεῖον χθόνιον.
ἔτι μιν, ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας
ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων,
ἔπανες, ὦ Φοῖβε, μαντείων δ' ἐπέ-
βας ζαθέων, τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ
θάσσεις, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ,
μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων,
θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων,
ὑπὲρ Κασταλίας ῥεέθρων
γείτων, μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον.
Θέμιν δ' ἐπὶ Γᾶς ἰὼν παῖδ' ἀπενάσατο
ἀπὸ ζαθέων χρηστηρίων, νύχια
χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων,
οἳ πολέσιν μερόπων,
τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ',
ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν,
ὕπνου κατὰ δνοφερᾶς γᾶς
εὐνὰς ἔφραζον. Γαῖα δὲ
μαντεῖον ἀφείλετο τιμὰν
Φοῖβον, φθόνῳ θυγατρός. ταχύπους

των, ex Deli fabulari historia: sed praestat tacere.

1247. εὐφύλλων, Ald. Quid sit κατάχαλκος δάφνα, ignoro. Explicant κατάχαλκος, *aereis dentibus minax*. aeque bene possent, *aerea cauda*, vel, *aereis pedibus minax*.

1256. θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων. Haec sunt obscurissima. Forte, Θέσφατα τῶν σεμνῶν ἀδύτων, appositive ad *Μαντείας*. Reiskius, Θεσφάτων σεμνῶν. Alii aliter. quae omnia incerta sunt, aeque ac mea.

1259. Pro ἐπὶ Scal. et Canter. ἐπεί. Bene. Quid vero est Γείτων, ver. 1258?

1261, 1262. φάσματα, Of. Acute praesagiebat Brodaeus, φάσματα, poni pro ὄνειροι μετὰ φασμάτων, et a voce ὄνειροι pendere istud οἳ, per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Ita fere erat: nam praeclare liber Oxon. supplet, Χθὼν τεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων, Οἳ πολέσιν μερόπων etc. ita etiam Paris. A. C.

1265. ὕπνου κατά. Mallem Τῦφῳ, i. e. ἐν ὕπνῳ, ver. 44. et construo, κατὰ εὐνὰς δνοφερᾶς γᾶς

δ' ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄναξ,
χέρα ψεδνὸν ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων,
* * * * * * * *
Πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν
θεᾶς μῆνιν, νυχίους τ' ἐνοπάς.
γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν.
ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμαν,
παῦσε νυχίους ὀνείρους,
ἀπὸ δὲ μαντοσύναν
νυκτωπὸν ἐξεῖλε βροτῶν,
καὶ τιμὰς πάλιν θῆκε Λοξίᾳ
πολυάνορι δ' ἐν ξενό-
εντι θρόνῳ θάρση βροτοῖς,
θεσφάτων ἀοιδαῖς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ ναοφύλακες, βώμιοί τ' ἐπιστάται,
Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε, ποῦ κυρεῖ βεβώς;
καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας,
ἔξω μελάθρων τῶνδε, κοίρανον χθονός.
Ο. τί δ' ἐστιν; εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;

cubilibus obscurae terrae. Ver. 67. *Τὴν μαντεῖον* A.

1270. *χέρα ψεδνὸν ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων.* Placet Scaligeri conjectura, *Χέρα παιδνὸν ἔλιξ', manum puerum extendebat.* Anthолog. III, 9. *παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας.* Favet *παιδνὸν* B. qui habet *φαιδνον.* non. *ἔλειξ'.* A. *ελιξ'.* C. *ἐλιξ'.* Barn. *injecit, ἐς Διὸς θρόνον:* usitatius *Διὸς γίννυ.*

1278. *λαθοσύναν.* Sensus videtur ducere ad *μαντοσύναν· vaticitionem vero noctu videntem* (vel *eturnam*) *exemit hominibus.* Verum *impositurum.* Vocem *ξενόεντι* (v. 1281.) suspectam habeo; et a. Sed taceo. Atque ita valeat cura haec monostrophe! [*μαντοσύναν* ex MSS. edidit Musgravius.]

1288. *τί δ' ἐστίν; εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;* B. *η χρη.* verba satis plana sunt. sed mihi obscurior videtur mens hujus Iambi. non multum juvabit, *Τί δ' ἐστιν ὅ* (vel *ὅ, τι*) *χρή.* Aliis forte nulla erit difficultas. Vers. 1291. Pro *φεύγοντες* mallem *φυγόντες*, Aor. secundi, ut *λαβόντες*, et 1299. *Μέτεστι χ' ὑμῖν*, quam *Μέτεστί δ' ὑμῖν. μέρος* est *κατὰ μέρος*, non nominativus verbo *Μέτεστι*, quod resolvendum est in *μετουσία ἐστί*, ut caetera quae vocantur impersonalia. *Μέρος, pro parte vestra*, quantum in vobis fuit. Vide ad Supplic. ver. 1077.

ΑΓ. βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι ναυβίαι,
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων
φεύγοντες ἐκ γῆς τῇδε, καὶ σεμνὸν βρέτας
λαβόντες ἐν πόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
ΧΟ. ἄπιστον εἶπας μῦθον. ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις
ἄναντα χώρας, φροῦδος, ἐκ ναοῦ σύθεις.
ΑΓ. ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
ΧΟ. οὐκ ἴσμεν. ἀλλὰ στεῖχε, καὶ δίωκέ νιν,
ὅπου κυρήσας, τοὐσθ' ἁπαγγελεῖς λόγους.
ΑΓ. ὁρᾶτ', ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος,
μέτεστί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων, μέρος.
ΧΟ. μαίνει· τί δ' ἡμῖν τῶν ξένων δρασμοῦ μέτα;
οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
ΑΓ. οὔ· πρίν γ' ἂν εἴποι τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε,
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον, ἀρχηγὸς χθονός.
ὡή· γαλᾶτε κλῆθρα, τοῖς ἔνδον λέγω·
καὶ δεσπότῃ σημήναθ', οὕνεκ' ἐν πύλαις
πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλλων κακῶν.
ΘΟ. τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἵστησιν βοὴν,
πύλας ἀράξας, καὶ φόβον πέμψας ἔσω;
ΑΓ. ψευδῶς ἔλεγον αἵδε, καί μ' ἀπήλαυνον δόμων,
ὡς ἐκτὸς εἴης· σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.
ΘΟ. τί προσδοκῶσαι κέρδος, ἢ θηρώμεναι;
ΑΓ. αὗτις τὰ τῶνδε σημανῶ· τὰ δ' ἐν ποσὶ
παρόντ', ἄκουσον· ἡ νεᾶνις, ἣ 'νθάδε
βωμοῖς παρίστατ', Ἰφιγένει', ἔξω χθονὸς
ξὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς
ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
ΘΟ. πῶς φῄς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;

1500. τί δ' ἡμῖν τοῦ ξένων δρασμοῦ μέτα; Id est, μέτεστι. Herodotus I, 88. οὐδὲν γὰρ ἐμοὶ ἔτι τούτων μέτα· *nihil enim mihi jam cum his rebus est.* Pro τοῦ A. C. habent των. bene. nam Orestes et Pylades passim vocantur οἱ ξένοι.

1508. πύλας ἀράξας. Euripideum magis videtur, Πύλας τ' ἀράξας.

[1508. Lib. P. φόφον.]

1509. ἔλεγον αἵδε, καί μ'. Tertius pes est amphimacer. Lego, δῶς ἔλεγον αἵδ', αἵ μ' ἀπὸ δόμων, Ὡς ἐκτὸς εἴης. ultim est a Scal. et Canter. pro va alioquin scripsisset potius quam ἦς. Piersonus, φευδ γουσαι, μ' αἵδ' etc. Scalig. e nes. φευδῆ ἔλεγον αἵδε, cum [Musgravius ψύδρ' ἔλεγον αἵ

1517. τί πνεῦμα συμφορᾶ κτημένη; Sensus videtur esse

ΑΓ. σώζουσ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσει.
ΘΟ. τὸ ποῖον; ἆρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη;
ΑΓ. ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεὰ καθωσιώσατο.
ΘΟ. ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω;
ΑΓ. μὴ 'νταῦθα τρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἄκουέ μου·
σαφῶς δ' ἀθρήσας, καὶ κλύων, ἐκφρόντισον
διωγμὸς ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.
ΘΟ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον
φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ.
ΑΓ. ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,
ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπόῤῥητον φλόγα
θύουσα, καὶ καθαρμὸν, ὃν μετῴχετο.
αὐτὴ δ' ὄπισθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιν
ἔστειχε χερσί. καὶ τάδ' ἦν ὕποπτα μὲν,
ἤρεσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις, ἄναξ.
χρόνῳ δ', ἵν' ἡμῖν δρᾶν τι δὴ δοκῇ πλέον,
ἀνωλόλυξε, καὶ κατῇδε βάρβαρα
μέλη, μαγεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή.

sibi *volens?* quam mentem rei habens? Difficultas est in voce πνεῦμα. Cod. B. κεκτημενους; quae vox forte explicari potest per abruptionem — Versu prox. seq. pro Σώζουσ' legi posset in futuro Σώσουσ': sed non variant MSS. Πνεῦμα videtur significare *mens* in Sophocl. Oed. Col. 638. καὶ πνεῦμα ταυτὸν etc. συμφορὰ pro *res*, et κεκτημένος pro *habens*, frequenter occurrunt.

1519. τὸν ποῖον; Ald. Port. Steph. et B. *To ποιον; Quale hoc?* et ita Iph. Aul. 517. Sophocl. Oed. Tyr. 120. Plato saepe. (Pro θαυμάσῃ ver. 1318.) Reiskius θαυμάσῃς.

1520. θεᾷ καθωσιώσατο. Oxon. (et C.) Θεᾶ, casu recto. Bene. neque opus erat duobus dativis.

1521. πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω. Potius putarem μεῖον· quo enim *minore nomine recte te possim appellare?* Aliis tamen forte aliter videbitur.

1525. ἀγχίπλουν πόρον. Hesychii exemplar habebat ἀγχίπονον. [Idem notaverat Wesselingius Prob. V. p. 59. *Porsonus.*] sensus fere idem est in utrovis. Pro φεύγουσιν (quod suspectum esse potest) Scal. φεύξουσιν. vid. ad ver. 241. Pro ὡρμισμένη (ver. 1528.) A. ὡρμημένη.

1526. διαφυγεῖν ἐμὸν δόρυ. Opinor, διεκφυγεῖν, *evadere meam classem*, non *hastam*.

1528. μέλη ματεύουσ'. An, καὶ κατῇδε βάρβαρα Μέλη, μαγεύουσ' ὡς, φόνον νίζουσα δή. De significatione particulae δή, vide ad Supplic. 521. Reiskius quoque μαγεύουσα [et Valckenaer. ad Herodot. VII. 191. Male vulgatum citat Cl. Villoison Animadv. in Lou-

ἔπλ δὲ δαρὸν ἦμεν ἥμενοι χρόνον,
εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες οἱ ξένοι
πτάνοιεν αὐτὴν, δραπέται τ' οἰχοίατο.
φόβῳ δ' ἃ μὴ χρὴν εἰσορᾶν, καθήμεθα
σιγῇ. τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὐτὸς λόγος,
στείχειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
κἀνταῦθ' ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος,
ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον,
ναύτας τε πεντήκοντ', ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
ἔχοντας, ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας
ἑλινθέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς.
ποντοῖς δὲ πρῶραν εἶχον· οἱ δ' ἐπωτίδων
ἄγκυραν ἐξανῆπτον· οἱ δὲ κλίμακας
σκιδόντες, ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια·

gi Pastoral. p. 279. *Personus.*] Aliter tamen legi et distingui potest hic locus. *Φόνον* est *pollutionem caedis*, ut saepe.

1343. *αὐτὸς λόγος*. *Ὡυτὸς λόγος*, *eadem sententia.*

1346. *ταρσῷ κατήρει*. Forte *κατῆρες*, sc. *σκάφος*. plenius dixi ad Supplic. 110.

[1349. *πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς*. Interpretantur: *in puppi navis stantes*: contra mentem procul dubio auctoris; quidni enim Iphigenia simul intrasset? Vel unde factum dicemus, ut paullo post Orestes cum satellitibus Thoantis pugnis, et proinde in litore, decertet? Vera interpretatio est *a puppe navis*, id quod Anglice dicemus, *a-stern of the ship*. Confirmat hoc res ipsa. Puppis scilicet litori, ex more Antiquorum, obversa erat. Consentaneum igitur, ab hac parte stetisse, qui mox adscensuri erant. *Musgravius.*]

1350. *πρώρας εἶχον*. Codd. omnes Paris. *πρωραν*. Scal. pro *εἶχον*, legit *εἶλκον*. Duportus, *πρώρᾳ συνέχον*· quae sunt lasciviae critices conjecturalis.

Ibid. *ἐπωτίδων Ἀγκύρας ἐξανῆπτον*. Contra metrum ultima in *ἀγκύρας* corripitur. Sed necesse erat ita fieri, postquam plurale istud *ἐπωτίδων* locum invenisset. proculdubio scripsit Euripides, *ἐπωτίδος Ἄγκυραν ἐξανῆπτον*· id est, ex *unaquaque* epotide unam ancoram suspendebant.

[Ibid. Ed. Ald. *πρώρας*, [*πρώροις*] quod libenter in *πρώραν*, MSS. auctoribus, mutavi. Videtur perversa hujus clausulae interpretatio tenebras toti huic narrationi offudisse, plerisque scilicet nominativum verbo *εἶχον* ex praecedenti commate arcessentibus, ut intelligatur Pyladem et Orestem fuisse, qui proram contis sustentarent. Verum id neque dignitati eorum conveniebat, neque omnino facere potuerunt, in litore adhuc stantes. Enimvero subaudiendum est *οἱ μὲν*, cui deinde opponitur notissimo more *οἱ δέ*. Hujus ellipseos, quae nec valde inusitata est, nec a multis tamen animadversa, insigne quod Homerum exemplum est, Ilias. X. v. 157. *τῇ ῥὰ παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων.* Sic et Epigrammatarius Anthol. Steph. p. 527. *Ἀμφότεροι θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμιστα[ί], Κεῖται Συνὸς· Θέρσην δ' ἐνὶ ξεστῇ*

πόντῳ δὲ δόντες τὴν ξένην καθίεσαν.
ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
πρυμνησίων τε· καὶ δι' εὐθυντηρίας,
οἴακας ἐξηρῦμεν εὐπρύμνου νεώς.
λόγοι δ' ἐχώρουν· Τίνι λόγῳ πορθμεύετε,
κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανα, καὶ θυηπόλους;
τίνος, τίς ὢν σὺ, τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός;
ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστης, τῆσδ' ὅμαιμος, ὡς μάθῃς,
Ἀγαμέμνονος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
λαβὼν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων.
ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
καὶ πρός σ' ἔπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν.
ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων·
κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν,
ἡμεῖς τε· πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι,

confer Orest. 1489. Helen. 1620. 2. 2. *Musgravius.* v. Porson. ad Orest. 891.]

[Ibid. ἐκπατίδων. Schol. Thucydid. VII. 54. ἐκπάτιδες εἰσὶ τὰ ἐκατέρωθεν τῆς πρώρας ἐξέχοντα ξύλα. Confer et Diodor. Sic. T. II. p. 251. ed. Wess. *Musgravius.*]

1353. πόντῳ δὲ δόντες τὴν ξένην καθίεσαν. Τὴν ξένην et τὴν θεὰν, utraque sunt falsa; quia πόντῳ δόντες καθίεσαν describit aliquid quod in *mare*, non in *navem*, demittebatur. Sensus vix admittit aliquid praeter τὴν σκάφην: quia jamjam *navigaturi* hoc semper faciebant. ξένην videtur esse ab imperito interpolatore. in qua re, nulla mutatio, utcumque enormis, miranda est. Pro Σπεύδοντες (ver. 1352.) Scalig. Σπάσαντες. Non opus. vid. Barnes. et Phoeniss. 595. ed. King. Mox, ver. 1356. Reiskius legit, διευθυντηρίους Οἴακας, *clavum, qui dirigendae per mare navi servit.* vulgo, δι' εὐθυντηρίας, Οἴακας etc. vide Hesych. V. Εὐθυντηρία: quae erat pars navis: prope puppim, opinor, in qua ὁ εὐθυντὴρ versabatur. Vertitur, *per gubernacula euntes*: hoc vult, puto, *per eam partem navis ubi gubernacula sunt*, δι' εὐθυντηρίας, nihilo mutato.

1359. κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον καὶ θυηπόλον; Spondeus est in quarto loco, νον κάι. Lego, Κλέψοντες—ἢ θυηπόλον: *Utrum subrepturi ex* hac *terra statuam, an sacerdotem?* Pro πορθμεύετε (ver. 1358.) B. C. πορθεύετε. [Edidi ξόανα καὶ θυηπόλους ex emendatione Musgravii.]

1360. τίνος, τίς ὢν ΓΕ τήνδ'. Barnesius addidit γε, ne versus hiaret. probabilius puto, Τίνος, ΤΙΣ ὢν ΣΤ, τήνδ' etc. sic Andromach. 883. Ἔγνως· ἀτὰρ δὲ ΤΙΣ ΣΤ πυνθάνῃ τάδε; vid. et ver. 647. ejusd. Fab. Heraclid. 658. Ion. 508. ne alios memorem. Videtur fuisse formula ΣΤ τίς εἶ; Joan. VIII. 25. XXI. 12. Rom. VIII. 20. ut Latinis, *Quis tu?*

1361. ὡς μάθοις. Usitatius μάθῃς. et ita omnes Parisiens. supra ver. 1030. Cyclop. 143. Androm. 1073. et innumeri alii loci.

1363. ἡμεῖς τε. *Et nos*, scil.

καὶ κεῖθ' ἑκάτερ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα
εἰς πλευρὰ, καὶ πρὸς ἦπαρ ἠκοντίζετο,
ὥστε ξυνάπτειν, καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη.
δεινοῖς δὲ σιμάντροισιν ἐσφραγισμένοι,
ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν· οἱ μὲν ἐν κάρᾳ
πάθαιμ' ἔχοντες τραύματ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν.
ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες, εὐλαβεστέρως
ἁμαρνάμεσθα, καὶ πέτρους ἐβάλλομεν.
ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πρύμνης ἔπι
σταθέντες, ἰοῖς, ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω.
κἀν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν ὥστε μὴ τέγξαι πόδα,
λαβὼν Ὀρέστης ὦμον εἰς ἀριστερὸν,
βὰς εἰς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν,
ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς,

οὐκ εἴχομεν σίδηρον, *nullos habebamus enses*: ut in isto Luciani Ver. Hist. p. 682. δένδρον δὲ, οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· i. e. οὐδὲ δένδρον, οὐδὲ ὕδωρ. et Pindari Pyth. X. ναυσὶ δ', οὔτε (*f.* οὐδὲ) πεζὸς ἰὼν, i. e. οὐδὲ ναυσὶ, οὐδὲ πεζός. Vel, Ναυσὶ τ', οὔτε πεζός. vid. Iph. Aul. ver. 555.

1371. ὥστε ξυνάπτειν—μέλη· *Ita ut committerentur—membra*: Non puto quemquam haec intelligere. Forte, Ὡς ξύν τ' ἀκεισεῖν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη· ita ut *fatiscerent, succumberent, defatigarentur, desponderent* membra: praepositione a verbo suo disjuncta, ut fieri solet. sic Helen. 105. Καὶ ξύν γε πίρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην· pro ξυμπίρσας (vel συμπέρσας) γε. Alcest. 578. Σὺν δ' ἐκοιμαίνοντο, pro Συνεκοιμαίνοντο δέ. Frequenter ita Herodotus. Si in MSS. posthac inveniatur Ὥστε συναποκαμεῖν etc. ita edatur. interea lectio, quam proposui, satis commoda est, et usitata.

1380. φόβος δ' ἦν ναυάταις τέγξαι πόδα. Pro ναυάταις Codd. A. B. C. habent ωστε μη: quae est mira mutatio; si aliquid miri sit in interpolatoribus, vel scribis. Supra voces φόβος δ' ἦν, videtur scriptum fuisse ναυάταις vel ναυβάταις, explicationis gratia. Ea vox, cum metro satisfaceret, et simul locum planiorem redderet, in contextum videtur admissa. ναύτης vero pro ναυβάτης, spurium esse vocem, et Graecis ignotam censet doctiss. Hemsterhusius ad Polluc. lib. VII. c. 29. p. 781. et in Addendis. Ὥστε μὴ conjunctim vel ὥστε et μὴ separatim, sensu omitti possunt, sensu salvo. vide Electr. 1257. Med. 1244. Pridemus p. 1196. Attici (dicunt) ἀπαγορεύω μὴ λέγω (l. λέγειν), καὶ ἀπαγορεύω λέγειν. Exempla utriusque pleonasmi in ὥστε et in μὴ frequentissime occurrunt. Τέγξαι πόδα est phrasis nautica (ut *facere pedem*, Virgilio) et significat *navem evertere*, ex consequenti: nam ὁ πούς (navis quidam pars) non potest τέγξαι vel τέγγεσθαι, nisi *everso navi*.

1382. βὰς εἰς θάλασσαν. Euripideum magis, Βάς τ' εἰς θάλασσαν.

1385. ἐντὸς εὐσήμου νεώς. Conjeceram εὐσέλμου, ex Homer. Il. B. 170. Auctore Rhesi 97. et alibi

τό τ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
ἄγαλμα. νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
βοή τις· Ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεὼς
λάβεσθε, κώπαις ῥόθι' ἁλὸς λευκαίνετε·
ἔχομεν γὰρ ὥνπερ οὕνεκ' Εὔξεινον πόρον
Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.
οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι,
ἔπαισαν ἅλμην. ναῦς δ' ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
λιμένος, ἐχώρει· στόμια διαπερῶσα δὲ,
λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἠκείγετο·
δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεὼς
ὦθει πάλιν πρυμνήσι'· οἱ δ' ἐκαρτέρουν,
πρὸς κῦμα λακτίζοντες· εἰς δὲ γῆν πάλιν
κλύδων παλίῤῥους ἦγε ναῦν. σταθεῖσα δὲ
Ἀγαμέμνονος παῖς, εὔξατ'· Ὦ Λητοῦς κόρη,
σῶσόν με τὴν σὴν ἱερίαν, πρὸς Ἑλλάδα
ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς ξύγγνωθ' ἐμαῖς.

confirmat B. et Piersonus Verisimil. l. 2. p. 25.

1582. Ibid. εὐσέλμου νεώς. Τὸ δ' οὐρανοῦ —— Ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο Βοήν τιν'. *Statua*, inquit, *ex nave media locuta est.* Quomodo, quaeso, *in navem venit* statua? ejus enim rei nulla adhuc facta mentio. Pro *Βοήν τιν'* omnes Paris. habent *βοη τις*. Lego, Βάς τ' (Orestes) εἰς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν, Ἕθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς, Τό τ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης Ἄγαλμα. νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο Βοή τις· Ὦ γῆς etc. nam si Orestes Iphigeniam in navem imponeret, necesse erat ut statuam simul imponeret, ver. 1045. sed necesse erat ut hoc narraretur; nam haec erat *causa unica* ob quam Orestes et Pylades huc navigabant. Βοή τις ἐφθέγξατο, ut Andromach. 1147. vid. Bacch. 1076. Pausan. Messeniac. p. 235. ed. Sylb.

1586. ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς, Λάβεσθε κώπαις, ῥόθιά τε λευκαίνετε. Placeret, si vellent exemplaria, Ὦ τῆσδ' Ἑλλάδος ναῦται νεὼς, Λάβεσθε κώπας, etc. ναῦται νεὼς, ut Supplic. 589. Ἑλλάδος νεώς, ut ver. 1292. κώπας conjecerat Barnesius. Legi posset, ῥόθιά τ' ἐπιλευκαίνετε, vel forte cum Scalig. ἐκλευκαίνετε, vel ἐλλευκαίνετε. Piersonus, τῆς Ἑλλάδος, et, κώπαισί τε ῥόθια λευκαίνετε. [Porsonus emendavit ῥόθι' ἁλὸς, citans Electr. 999. Nicand. Theriac. 822.]

1588. Editt. priores Εὔξεινον, Barnes. Εὔξενον. vid. ad ver. 125.

1589. Συμπληγάδων ἔσωθεν. Potuit scripsisse magis ex arte, Συμπληγάδων τ' ἔσωθεν. Sed Codd. non variant; neque in Ἔχομεν et συνεπλεύσαμεν: pro quibus, secunda persona uti potuit Ἔχετε et συνεπλεύσατε.

1593. συμπεσοῦσ' ἠκείγετο. A. συμπεσοῦ δ' ἠκείγετο. unde feceram συμπεσοῦσ' ἀπῄγετο, quia statim dicitur, ὦθει πάλιν πρυμνήσια. Sed Piersonus, ἐκείγετο, p. 27. Verisim.

1596. Pro εἰς γῆν δὲ, omnes Gallici εἰς γῆν δη. et sic edidi.

φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεὰ,
φιλεῖν δὲ κἀμὲ τοὺς ὁμαίμονας δόκει.
ναῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης
παιᾶνα, γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας
κώπῃ προσαρμόσαντες, ἐκ κελεύσματος.
μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος.
χὠ μέν τις εἰς θάλασσαν ὡρμήθη ποσὶν,
ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας.
κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην,
σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας·
ἀλλ' ἕρπε, δεσμὰ καὶ βρόχους λαβὼν χεροῖν·
εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
οὐκ ἔστιν ἐλπὶς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
πόντου δ' ἀνάκτωρ, Ἴλιόν τ' ἐπισκοπεῖ,
σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος.
καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
σοὶ, καὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χεροῖν,
λαβεῖν τ' ἀδελφὴν, ἣ φόνον τὸν Αὐλίδι
ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται.
ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συγγόνου μέτα

[Equidem malim cum Cantero εἰς δὲ γῆν πάλιν, vel cum Scaligero εἰς γῆν δ' αὖ πάλιν.] Ver. 1399. Recte Barnesius ἱερίαν pro ἱερείαν.

1404. ἐκ ΧΕΡΩΝ ἐπωμίδας. Conjeceram, γυμνὰς ἐκ ΠΕΠΛΩΝ ἐπωμίδας, *nudatos vestibus humeros remo* (i. e. remigationi) *cum adplicuissent*. Sic Ion. 1208. γυμνὰ δ' ἐκ ΠΕΠΛΩΝ μέλη Ὑπὲρ τραπέζης ἦχ' ὁ μαντευτὸς γόνος. neque poenitet conjecturae, quamquam omnes Codices habent γυμνὰς ἐκβαλοντες ἐπωμιδας· quod ex interpolatione natum videtur, et vestigia τοῦ, ἐκ πέπλων, apparent in syllabis ἐκβαλον, quibus addiderint τες, metro supplendo. Contra in Anthologia lib. IV. cap. 5. p. 320. ed. Steph. (459. ed. Brodaei) ubi nunc legitur πέπλῳ, scripsit auctor, nisi omnia fallunt, χερί. [Musgravius γυμνὰς ἐξ ἐπωμίδων χέρας, *nudas usque ab humeris manus*.]

1408. ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας. Secunda in ἀγκύρας longa est. Ἐξανῆπτον ἀγκύρας videtur huc translatum ex versu 1351. Cod. A. ἐξανηπτεν C. ἄλλος—ἐξανηπτεν. Lego, Ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας. *Alius vero funes ex nave suspendebat ancyros*. Πλεκταὶ sunt *funes*, Pollux X. 51. Hesychius. Troas. 1010. Xenophon. p. 842. B.

1415. Πελοπίδαις τ' ἐναντίος. Editiones δ' pro τ'. hoc (τ') verius puto. Pro λαβεῖν τ' ἀδελφὴν Piersonus λαβόντ' ἀδελφὴν, Verisimil. p. 28. [λαβεῖν, ἀδελφὴν δ' *Musgravius*.]

1420. ἀμνημόνευτον θεᾷ etc. Non bene intelligo hunc versum idcirco contextum et interpretatum

θανεῖ, πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας.
ΟΡ. ὦ πάντες ἀστοὶ τῆσδε βαρβάρου χθονὸς,
οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
παράκτιοι δραμεῖσθε, κἀκβολὰς νεὼς
Ἑλληνίδος δέξεσθε; σὺν δὲ τῇ θεῷ
σπεύδοντες, ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε;
οἱ δ' ὠκυπομπους ἔλξετ' εἰς πόντον πλάτας,
ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι
λαβόντες αὐτοὺς, ἢ κατὰ στύφλου πέτρας
ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας;
ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἱστορας βουλευμάτων,
γυναῖκας, αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,
ποινασόμεσθα. νῦν δὲ τὴν προκειμένην
σπουδὴν ἔχοντες, οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι.

ΑΘΑΝΑ.

ποῖ, ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τοὐσδ' Ἀθηναίας λόγους.
παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ·
πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου
δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τῶν τ' Ἐριννύων χόλον
φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων δέμας,

nem, sicut erant, reliqui. Ob-
im est, Ἀμνημόνευτος Θεᾶς, etc.

1425. σὺν δὲ τῇ Θεῷ Σπεύδον-
, Et adjuvante Dea festinantes.
iter distingui potest, σὺν δὲ, τῇ
ῷ Σπεύδοντες, et verti, simul
ra, causa Deae festinantes, i. e.
gratiam Deae. Hoc multo po-
s videtur: nam σὺν τῇ Θεᾷ,
juvante Dea, falsum diceret.

1427. οἱ δ' ὠκυπομπούς. Recte
δ', neque mutandum in Ἤδε,
; sed intelligendum est Οἱ μὲν
pra, ante ἐμβαλόντες (cui hic
spondet Οἱ δὲ) quod in versio-
perite expressit Barnesius, et
nota monuit.

1429. ἢ κατασ τύφλου πέτρας.
vido, κατὰ στύφλου. et ita Reis-
kius. Sumtum forte ex Aeschyli
Prom. Vinct. ver. 747. vide Bacch.
1155. Ver. 1432. Pro γυναῖκας,
forte γυναῖκες. Ver. 1433. Non
male τῶν προκειμένων, ut Sophocl.
Antig. 1336. et auctor Rhesi 984.
Sed A. B. την προκειμενην. sic
ἀγῶνα τὸν προκείμενον, Orest. 845.
Phoeniss. 797. et auctor ad He-
braeos XII. 1. et multa talia,
quae non adduco.

1436. τῆσδ' Ἀθηναίας λόγους.
Verum puto, ἄκουσον τοὐσδ'—λό-
γους: ut Supplic. 1183. Ἄκουε,
Θησεῦ, τοὐσδ' Ἀθηναίας λόγους.

1439. τῶν τ' Ἐριννύων χόλον.
Monui ad Supplic. ver. 702. p.
169. legendum videri τόν τ', non
τῶν τ': quia Ἐριννύς, utpote no-

ἄγαλμά θ' ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα.
πρὸς μέν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· ὃν δ' ἀποκτενεῖν
δοκεῖς Ὀρέστην, ποντίῳ λαβὼν σάλῳ,
ἤδη Ποσειδῶν, χάριν ἐμὴν, ἀκύμονα
πόντου τίθησι νῶτα, πορθμεύων πλάτῃ.
μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς,
κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν, θεᾶς,
χώρει λαβὼν [illegible] σήν τε σήν.
ὅταν δ' Ἀθή[illegible] θεο[illegible]ς μόλῃς,
χῶρός τίς ἐ[illegible] ς ἐσχάτοις
ὅροισι, γείτων[illegible] στίας,
ἱερὸς, Ἄλ[illegible] ζει λεώς·
ἐνταῦθα [illegible] ι βρέτας,
ἐπώνυμον [illegible] πό ων τε σῶν,
οὓς ἐξεμό[illegible] καθ' Ἑλλάδα
σίστροις Ἐρινυων· Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν.
νόμον τε θὲς τόνδ', ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς

men proprium, ponuntur absque articulo per totum hoc drama. Post versum 1441. Ἄγαλμά θ' ἱερὸν etc. Codd. A. C. addunt, τῶν νυν παροντων πημάτων ἀναφυγας. Similiter quidem scribit in Hippolyto, 605. Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

[1445. Tyrwhittus πορθμεύειν.]

1447. (κλύεις γὰρ—Θεᾶς). Hic locus ita distingui debet, (Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν) Θεᾶς Χώρει λαβὼν ἄγαλμα, etc. Θεᾶς ἄγαλμα conjungenda sunt ut ver. 1480. et passim. Plautus videri potest egisse interpretem hujus parentheseos, Amphitryon. III. 3. *Audis quae dico, tametsi praesens non ades.* Jupiter Mercurium alloquitur.

[1452. Ἄλσος. Pagi hujus meminit, ut et Dianae simulacri eo translati Callimach. H. Dian. 173. Vid. et Strabon. p. 399. A. Ἄλσει παρὰ τὴν θάλασσαν habet Plutarch. Anton. p. 1736. ed. Steph. *Musgravius.*]

1453. τάξας ναόν. Τεύξας ναὸν scribere potuit, ut Hom. Odyss. XII 346. quod est τεύξασθαι νηὸν Hymn. in Apoll. 221. paullo post τεύξαι νηὸν, ver. 258. vid. Pindar. Pyth. VII. Lycophron. ver. 1128. Auctor. Rhesi 959. Hoc jam video placuisse Cl. Piersono Verisimil. p. 28. Si vulgata retineatur, τάξας ναὸν erit, *postquam imperaveris* (injunxeris) *templum*, scil. Atheniensibus exstruendum. [τεύξας et Musgravius.]

1455. οὓς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα. Vide supra ad ver. 84. Pro ἐξεμόχθεις A. ἐξεμοχθη-

1458. νόμον δὲ θέσθε τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεώς. A. θεσθαι. quod cum indefinitum sit, significare potest vel *tu pone*, vel, *populus ponat.* Pro ἑορτάζῃ leg. forte ἑορτάζει, quia ὅτε *quando* cum [illegible] cativo semper utitur Euri[illegible] nisi fallor. ἑορτάζει, opinor, [illegible] syllabum est. B. C. ὅταν pro ὅθ'. Scribi quoque potest, θέσθω, sc.

τῆς σῆς σφαγῆς ἅποιν', ἐπισχέτω ξίφος
δέρῃ πρὸς ἀνδρὸς, αἱμά τ' ἐξανιέτω
ὁσίας ἕκατι, θεά θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας
Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς,
οὗ καὶ τεθάψει κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
ἄγαλμά σοι θήσουσιν, εὐπήνους ὑφὰς,
ἃς ἂν γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορράγεῖς
λείπωσ' ἐν οἴκοις. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς
Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι,
* * * * * * * * * * *

ὸς. [Lege νόμον τε θὲς τόνδ', ἂν ἑορτάζῃ λεὼς, partim ex MSS. nstructio est, ἴδρυσαι βρέτας— νόμον τε θές. Duo MSS. ὅταν. reonus.]

1460. αἱμά τ' ἐξαννυέτω. Senda in ἀνύω fere brevis est. ide scrib. opinor ἐξανυττέτω. ſſdas: Ἀνύττειν οἱ Ἀττικοὶ ὅπερ ἐεῖς ἀνύειν. sed quid est ἀνέω?

[1460. Ἐξανιέτω est Musgravii njectura pro ἐξαννέτω Porsono Phoen. 463. probata. Conf. pend. ad Toupium T. IV. p. 7.]

1461. ὁσίας ἕκατι Θεᾶς. Cepent Ὁσίας pro adjectivo, conngendo cum Θεᾶς, sententia mme insulsa. Euripides, puto, dit αἱμά τ' ἐξανυττέτω, Ὁσίας ττι, Θεά θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ. nas caussas hujus actionis redt. Ὁσίας ἕκατι, est, Ὁσίας χάν, Ὁσίας ἕνεκα, *Defungendae reionis caussa, dicis caussa.* Lotionem, et mentem poëtae, éxicat Harpocration V. Ἀφοσιῶ. xemplum rei habes apud Herot. lib. IV. 154. vid. et Sophocl. ntig. 262. 786. et Gronovii Obrvat. lib. IV. c. 15. ad fin.

[1462. κλίμακας. Piersonus, proante Valckenaerio ad Hippol. 75. ίμακας.]

1465. τῆσδε κληδουχεῖν Θεᾶς. bservandus hic locus propter onstructionem, et propter raritatem verbi κληδουχεῖν: si tamen integer et sanus sit; quod non ita esse vehementer suspicor: tametsi eum sic citet Ill. Spanhemius ad Gallimach. p. 604. et vertat: *clavigeram Deae fore.* Mihi videtur ita concipi debuisse, Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας Βραυρωνίας δεῖ, τῆσδε κληδοῦχον Θεᾶς, * * * * Οὗ καὶ τεθάψῃ etc. Deesse puto aliquid in quo narrabatur quod ad reliquam Iphigeniae *vitam* spectabat. sequitur de *morte* ejus, *sepultura*, et *honoribus* post mortem. Hunc actum alibi mutilum esse (nescio quo casu) observavi: vide notam proxime sequentem, et ad ver. 1214. 1225. 1254. 1469. Verbum κληδουχεῖν (si existeret) posceret, opinor, τῆδε Θεᾷ, ut *Bacchio* χορεύσομεν, Bacch. 195. non τῆσδε Θεᾶς. Quod deest, hoc modo, vel multis aliis, suppleri potest, si quis incertis se oblectare amat, τῆσδε κληδοῦχον Θεᾶς, [Οἰκεῖν, ὅπου σε βίοτος εὐδαίμων μένει·] Οὗ καὶ τεθάψῃ etc. Permulta sunt nomina in οῦχος desinentia, quae nullum habent verbum cognatum; inter quae, uti videtur, est κληδοῦχος: ut νεκροῦχος, στεφανοῦχος, σκηπτοῦχος, ταμιοῦχος, οὐρανοῦχος, etc. sed non invenies, opinor, νεκρουχέω, στεφανουχέω, etc. Probandum erat, κληδουχεῖν esse Graecam vocem, et usitatam constructionem τῆσδε

γνώμης δικαίας, οὕνεκ' ἐξέσωσά σε,
καὶ πρίν γ' Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας
κρίνασ', Ὀρέστη, καὶ νόμισμ' εἰς ταυτό γε,
νικᾶν, ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ.
ἀλλ' ἐκκομίζον σὴν κασίγνητον χθονὸς,
Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ σὺ μὴ θυμοῦ Θόας.
ΘΟ. ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις
ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
βέβηκ', ἀδελφῇ τ', οὐχὶ θυμοῦμαι. τί γὰρ
πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἁμιλλᾶσθαι καλόν;
ἴτωσαν εἰς σὴν, ξὺν θεᾶς ἀγάλματι,
γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα
γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται·
παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,

Θεᾶς. ego prius cum non possem probare, merito dubitavi de utroque.

1467. λείπωσ' ἐν οἴκοις. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι, Γνώμης δικαίας, οὕνεκ' ἐξέσωσά σε. Ita edidi vocem penultimam (pro vulgata ἐκσώσασά σε) ex Canteri conjectura, confirmata a Scholiast. Aristoph. Ran. 697. Ceterum in his tribus iambis, tres personas alloquitur Minerva, sine ulla nota transitionis, vel personarum distinctionis. nam ista, Λείπωσ' ἐν οἴκοις, et quae praecedunt, ad Iphigeniam evidenter dicta sunt. sequentia vero, τάσδε δ' ἐκπέμπειν etc. aeque evidenter ad Thoantem, de Choro. Sed ista, Γνώμης δικαίας etc. nemini, praeter Oresten, applicari possunt: et illi nominatim applicantur. Atque hinc clarissime patet (quod suspicatus erat Brodaeus, credere noluit Barnesius) nonnulla huic loco excidisse ante Γνώμης δικαίας: quae porro verba nihil habent ad quod referantur. Hunc defectum asteriscis notavi. Pro θήσουσιν ver. 1465. nonnul (et inter eas Aldina) hal σουσ', metro deficiente. [ἐξέσωσά σε, omnino male enim cum γνώμης δικαία ctendum est. *Musgraviu*

1471. καὶ νόμισμ' εἰς Νικᾶν, ἰσήρεις ὅστις ἂν λάβῃ. A. εις ταυτο με. tiam hanc, et fere verl Electr. 1268. Καὶ τοῖσι ὅδε νόμος τεθήσεται, Νικ ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀ schylus de eadem re, E 487. ubi Minerva dicit, τόνδ', [τὸν] εἰς ἅπαντ' ἐ χρόνον. nihilominus non istud εἰς ταυτό γε, etiam tatur Scaligeri κεκανόνισ κεκανόνισμαι (quod tam admitto) *constitui*, *sanx* forte nulla erit difficult pretantibus, καὶ νόμισμ' τό γε, *et secundum eande tutionem*, νικᾶν (i. e. νικά *cat qui* etc. melius intell καὶ νόμισμ' ἔσται τόδε, *N et haec erit* lex, *Ut vin* Parva est mutatio εις ταυ et τογε in τοδε.

νηῶν τ' ἐρετμά· σοὶ τάδ' ὡς δοκεῖ, θεά.
Θ. αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν σοῦ τε, καὶ θεῶν κρατεῖ.
ἴτ', ὦ πνοαὶ, ναυσθλοῦσθε τὼ 'γαμέμνονος
παῖδ' εἰς 'Αθήνας. ξυμπορεύσομαι δ' ἐγὼ,
σώζουσ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας.
ἴτ', ἐπ' εὐτυχίᾳ, τῆς σωζομένης
μοίρας εὐδαίμονες ὄντες.
Ο. ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις,
καὶ παρὰ θνητοῖς, Παλλὰς 'Αθάνα,
δράσομεν οὕτως ὡς σὺ κελεύεις·
μάλα γὰρ τερπνὸν κἀνέλπιστον
φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι.
ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1485. Θεά. C. θεᾷ, casu tertio. sed defendi potest: licet verius stimen Θεά. vide ad ver. 1225.

1486. αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν etc. sic versui praefigitur ΑΘ. perm in Cod. B. Recte.

1487. ναυσθλοῦσθε τὸν 'Αγαμέμνονος Παῖδ' εἰς 'Αθήνας. Legenm, τὼ 'γαμέμνονος Παῖδ', i. e. ῖδε dualiter. uterque enim debat Athenas proficisci. Sed τὸν ῖδα denotaret Oresten solum. ναυσθλοῦσθε (pro ναυσθλοῦσαι) ne erat Scaligeri conjectura, firtur ab A. et C. [Canteri ναυλοῦτε probat Mugravius.]

Huic iambo, Ἴτ', ὦ πνοαὶ, etc. nefigitur ΑΠΟΛ. seu persona Allinis in B. C. Non recte, opir: quia in veterum tragoediis o dii ἐκ μηχανῆς numquam, quod o, adhibentur. nam Castor et Ilus qui apparent in catastroe Helenae et Electrae Nostri, o uno tantum numine habendi sunt. Nescivit interpolator, Minervam fuisse sororem (ὁμοπάτριον) Dianae: Soph. Oed. Tyr. 166. Noster Ion. 467. Unde putavit Apollinem necessarium esse, propter ista, ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς, ver. 1489.

1490. ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης Μοίρας, etc. Distinguendum post εὐτυχίᾳ, non post Μοίρας. Ἴτε ἐπ' εὐτυχίᾳ, est, Ἴτε εὐτυχεῖς, εὐτυχῶς, ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ, Iph. Aul. 1523. Εὐδαίμονες τῆς μοίρας, est ἕνεκα τῆς μοίρας: ut, ὦ θύγατερ ἀθλία τύχης. Hecub. 425. ubi nunc legitur ἀθλίας. Pro εὐδαίμονες C. εὐδαιμόνος. perperam. ὄντες pro οὖσαι, Attice.

[1490. τῆς σωζομένης μοίρας. Aristides ed. Canter. T. III. p. 728. e. *Musgravius.*]

1497. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη. Precatio Poëtae, pro bono successu dramatis sui, ut in Oreste et Phoenissis, ubi scribitur *Nika*, quod praetulerim.

in Tauris.	Forte leg.
ιμπτάμενος	Ἀμπταμένα
ιήξαντα	Λήξαντε
:όνων	λόγων
αβὼν	λακὼν
όει Νόστον	νοσεῖ Νόστος
ρᾶ.	ἐρῶ.
ἰ ἐπ' ἔκβολον;	εἶπας ἐκβολήν;
φε	γε
ίλου τ' ἀδελφοῦ	φίλης τ' ἀδελφῆς
άμνεις	κάμνει
ἰαίτας	χλιδᾶς
ὀλένῃ;	ὠλέναις;
ίδωμ'	δίδως
λθον τὸν	ἠλθέτην
ώσαις	σώσῃς
οῖς ξένοις	τοῖν ξένοιν
:οτε	ποτ' ἂν
ενέσθω;	γενέσθαι;
:όλοις	μόλῃς
Τπνου	Ὕπνῳ
ατήρει	κατῆρες
:ρώρας	πρώραν
πωτίδων Ἀγκύρας	ἐπωτίδος Ἄγκυραν
Βοήν τιν'	Βοή τις
ερῶν	πέπλων
ἀγκύρας	ἀγκύλας
ἰς ταυτό γε	ἔσται τόδε
ὸν Ἀγαμέμνονος	τὼ 'γαμέμνονος.

ΤΕΛΟΣ.

P. ELMSLEY'S

REVIEW OF MARKLAND'S IPHIGENIA IN AULIDE.

(Quarterly Review N. XIV. (third edit. 1819.) p. 456 —

456 V. 46. *Σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως Πέμπειν* [illegible] *Συννυμφοκόμον τε δίκαιον. Nota πέμπειν sine augmento,* [illegible] *nescio an in anapaesticis legitime factum.* G. Compare Med. [illegible] *Οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον (ὄφελον Bentleius) Πρὸς* [illegible] *μένους ἐσιδέσθαι.* Mr. Porson has received Musgrave's emen[illegible] tion, *ὤφελον Ἐκ σοῦ.* Can *πρὸς σοῦ* be considered as a g[illegible] for *ἐκ σοῦ*? Bentley's emendation derives support from Ae[illegible] Pers. 917. *Εἴθ' ὄφελε* (vulgo *ὤφελε*), *Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρ*[illegible] Perhaps, however, the true reading is, *Ὤφελεν, εἶ Ζεῦ.* [illegible] augment is certainly omitted in Agam. 1561. *Τοῦτο. πρὸς* [illegible] *κάππεσε, κάτθανε.* In the passage now before us, we r[illegible] *πέμπει* without hesitation.

V. 73. *ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ, Χρυσῷ τε λαμπρ*[illegible] *βαρβάρῳ χλιδήματι. Scribi posset δὲ, ob praecedens μὲν, sed C*[illegible] *mens retinet τε.* M. *Μεν* is very significant in this expressi[illegible] and has no corresponding *δέ.* Compare Bacch. 453. *Ἀτὰρ* [illegible] *μὲν σῶμ' οὐκ ἄμορφος εἶ, ξένε.* Read *λευκήν τε* Bacch. 457.

V. 99. *ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν, Πέμπειν Ἀχ*[illegible] *θυγατέρ' ὡς γαμουμένην.* Markland proposes *στέλλειν* instead [illegible] *πέμπειν.* The poet probably wrote *ἄγειν.* The common read[illegible] was caused by *ἔπεμψα* in the preceding verse. A few examp[illegible] will sufficiently elucidate this matter. Soph. Aj. 330. *Φίλων* [illegible] *οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.* Every MS. of Sophocles, and ev[illegible] edition prior to that of Brunck, reads *νικῶνται φίλοι.* Eur[illegible] Suppl. 649. *παρὼν γὰρ τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.* All the MSS. r[illegible] *τοὺς παρόντας.* Ion. 1553. *Μὴ φεύγετ'. οὐ γὰρ πολεμίαν με λ*[illegible] *σετε.* So we venture to read on conjecture. The common read[illegible] is *με φεύγετε.* Herc. 548. *Κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις* [illegible] *πων;* The old editions read *νερτέροις πέπλων.* In a passage fr[illegible] an ancient grammarian quoted by Mr. Gaisford in the work bef[illegible] us, (Part I. p. 75. [p. 62. ed. Lips.]) we find the following wor[illegible]

Ἡ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Ταραντίνων. The last word, as Mr. Gaisford observes, is a slip of the pen for Λακεδαιμονίων.

V. 171. Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς ἴδοιμ' ἄν. V. 192. Κατείδον δὲ ἅπαντα συνίδρω. Heathius legit ὡς ἂν ἴδοιμ' ἄν, propter anastrophen. Verum puto ὡς ἂν ἰδοίμαν, pro ἰδοίμην. M. Neither the emendation of Heath, nor that of Markland can be admitted, as ὡς ἄν, in order that, always governs the subjunctive. Read therefore, ὡς ἰσιδοίμαν. In v. 649 of this play, read with Barnes εἰσορῶν instead of ὁρῶν. In the edition of Aldus, v. 617 of the Phoenissae is thus represented: Ἔξειμι. πατέρα δέ μοι δὸς ἰδεῖν. οὐκ ἂν τύχοις. Mr. Porson reads ἥξιμεν from the conjecture of Musgrave, and εἰσιδεῖν on the authority of many MSS. In the edition of Barnes we find the following most harmonious tetrameter trochaic, of which only the first three feet are vicious: Ἔξειμι· πατέρα δέ γέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. οὐκ ἂν τύχοις. Another reading is proposed in Barnes's note, which is, if possible, still more happy that which is exhibited in his text: Ἔξειμι χθονός· πατέρα δέ μοι δὸς ἰδεῖν. οὐκ ἂν τύχοις. 457

V. 209. Ἐξεπόνασεν. Forte, ἐξεπόνασσεν. M. Quid voluerit Marklandus, nescio. G. Read ἐξεπόνησεν. In the Doric of the tragedies ἐκπονεῖν cannot make ἐξεπόνασεν in the aorist.

V. 225. Πυῤῥότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ Ποικιλοδέρονας, οἷς παρεπάλλετο Πηλεΐδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. These are three tetrameter dactylic verses, which in the editions are otherwise divided. The common reading is Πηλείδας σὺν ὅπλοις. The resolution of the diphthong is lawful a choral song. So Πηλεΐδας Rhes. 906. Read also Ἐρεχθείδαι Med. 824.

V. 349. Ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' εὕρω κακόν. Scribendum opinor, εὑρον κακὸν, et ita Reiskius. M. If Markland had recollected his own emendation of Suppl. 1211, he would have removed all doubt, if any doubt can exist, of the propriety of reading εὕρον or ηὕρον.

V. 382. Τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρ' ἑρᾶς χρηστὰ λαβεῖν. Mr. Gaisford has received into the text the emendations of Heath, λέκτρα χρήσ' ἑρᾷς λαβεῖν. We feel no doubt that the poet wrote λέκτρ' ἑρᾷς χρηστῆς λαβεῖν. So Fragm. Inc. 157. Ὃν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν. Γυναικὸς is understood in both verses.

V. 407. Ξυνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ ξυννοσεῖν. Συσσωφρονεῖν γὰρ οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν, Plutarch. p. 64. C. et ita omnino legendum. Porson. This is one of the many passages in these three tragedies, in which the accidental assistance of Plutarch or Stobaeus has prevented the true reading from being irrecoverably lost. We regret that Plutarch has not also quoted

Iph. Taur. 678. *Δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ, Πρόδους σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος.* These two passages, together with Iph. Aul. 1141, of which we shall propose a correction in its proper place, and Iph. Taur. 166, where the metre requires *κεῖται*, are, we believe, the only instances of the elision of the diphthong *AI* which occur in these plays.

V. 417. *Μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας, Καὶ παῖς Ὀρέστης.* We should prefer *σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ.* So Iph. Taur. 22. *Παῖδ' οὖν ἐν [illegible]οις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ Τίκτει.*

V. 508. *Ταραχὴ γ' ἀδελφῶν [illegible]ς δι' ἔρωτα γίγνεται, Πλουτεῖαν τε δωμάτων. ἀπέπτυσα Τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.* The anapest may be expelled by reading *Ταραχὴ γ' ἀδελφῶν διά τ' ἔρωτα γίγνεται.* This emendation is so obvious, that we suspect that Heath, Markland, and others, were prevented from proposing it, by a doubt whether *διά τ' ἔρωτα* was equivalent to *δι' ἔρωτά τε.* A few examples will remove all doubt on the subject. Suppl. 383. *Ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ.* Ion. 1283. *Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ θ', ἵν' ἔσταμεν.* Herc. 477. *Κήδη ξυνάψων, ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς, Σπαρτῆς τε, Θηβῶν θ'.* So also Soph. Oed. Tyr. 253. Aj. 53. 492. Phil. 1294. El. 599, etc. Sometimes, instead of *τε*, the second conjunction is *καί.* So Aristoph. Vesp. 126. *Ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδροφόρων, Καὶ τῶν ὀπῶν.* These examples are sufficient to defend the common reading of Soph. Oed. Tyr. 541, *Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων*, where Mr. Elmsley reads *Ἄνευ γε.*

V. 638. *Ἀλλ', ὦ τέκνον, χρή. φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ Μάλιστα παίδων τῶνδ', ὅσους ἐγὼ 'τεκον.* Read *παίδων τοῦδ'.* Mr. Porson properly attributes these two verses to Clytaemnestra. He also rejects as spurious vv. 630, 635, 636, 637, and places 633 and 634 before 631 and 632. 458

V. 662. *Ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ᾠκίσθαι, πάτερ.* Read *ποῦ γῆς* without the article.

V. 664. *Μακρὰν ἀπαίρεις, ὦ πάτερ, λιπὼν ἐμέ; Omnes codd. μακράν γ' ἀπαίρεις. Recte.* M. If *μακράν γ' ἀπαίρεις* is right, as we believe it to be, the note of interrogation is wrong.

V. 677. *ΑΓ. Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός. ΙΦ. Ξὺν μητρὶ πλεύσας', ἢ μόνη πορεύσομαι; Forte πλεύσους', navigatura: quia de re futura loquitur.* M. The future of *πλέω* is not *πλεύσω*, but *πλεύσομαι* or *πλευσοῦμαι.* Neither is the future participle proper on the present occasion. It should be, *ξὺν μητρὶ πλέους'*, if the metre would admit that reading. The however, nothing wrong in the common reading, nor punctuation. Read, *Ξὺν μητρὶ πλεύσας'* (*μνήσομαι πατρός εἰ;*) *ἢ μόνη πορεύσομαι;* Here the preterite participle is

is the recollection of her father is supposed to come after, not luring, the voyage.

V. 700. *Τοῦ δ' Αἰάκου παῖς τις κατέσχε δώματα.* Read, *Τὰ δ' Αἰάκου.* This is a very common error.

V. 701. *ΑΓ. Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως πόρην. ΚΛ. Θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών; Vel θεοῦ, ut θεοῦ διδόντος. Per θεοῦ intelligit Nerea. M. Θεὸν legendum. Θεῶν est absurdum, θεοῦ tautologum.* Porson. We do not perceive the absurdity of *βίᾳ θεῶν*, *against the will of the gods*, an expression of very frequent occurrence in the tragedies. Read, *Τίνος διδόντος; ἢ βίᾳ θεῶν λαβών; Θεοῦ* is an interlineary gloss. Agamemnon answers, *Ζεὺς ἠγγύησε, καὶ δίδωσ' ὁ κύριος.* A double answer to a double question.

V. 733. *ΑΓ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει. ΚΛ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, καὶ σὺ δὲ φαύλ' ἡγῇ τάδε.* Musgrave reads, *ἐὰν σὺ φαύλ' ἡγῇ τάδε, etiamsi tu haec nihili facias.* As, however, two MSS. omit *καὶ*, we venture to propose *Οὐχ ὁ νόμος οὗτος. σὺ δὲ τί φαύλ' ἡγεῖ τάδε; Why do you consider these things as of little importance?*

V. 740. *Ἐλθὼν δὲ, τάξω πρᾶσσε, τἀν δόμοις δ' ἐγὼ, Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.* Markland proposes, *ἐλθὼν σὺ τάξω πρᾶσσε.* The alteration is not violent, but totally unnecessary. These lines ought to be printed as follows: *Ἐλθὼν δὲ, τάξω πρᾶσσε (τἀν δόμοις δ' ἐγὼ) Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.* The tragedies are full of parentheses of this kind, in which the speaker compares his own situation or occupation with that of the person of whom he is speaking, or *vice versa*. Such are *δυστάλας δ' ἐγὼ γέρων*, Suppl. 1034. *Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν*, Iph. Aul. 944. *ἐγὼ δὲ δυσσεβὴς καὶ δυστυχὴς*, Iph. Taur. 694. We wish that more attention were generally paid to the punctuation of such passages.

V. 796. *Ὡς ἔτυχε λήδ' ὄρνιθι πταμένῳ.* Perhaps, *Ὡς ἔτεκε λήδα σ' ὄρνιθι πταμένῳ* (or *πετομένῳ*.) See the notes on this passage.

V. 808. *οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν.* Although *ἐμπίπτειν* commonly governs the dative case, we recollect one passage, which, if the common reading is correct, will justify us in considering *Ἑλλάδ'* as the accusative. Soph. Oed. Col. 942. *Οὐδείς πυτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἐν ἐμπέσοι Ζήλος ξυναίμων.* Brunck reads *αὐτοῖς*, with the following note: *Aldus et codd. mendose αὐτούς.* The emendation, which is borrowed without acknowledgment from Heath, is perhaps unnecessary. Many verbs govern two different cases without any difference of signification. Hec. 587. *Δεινόν τε πῆμα* 459

Πριαμίδαις ἐπέζεσε, Πόλει τε τῇμῇ. Iph. Taur. 587. *Δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε Τὸ Ταντάλειον σπέρμα.*

V. 900. *Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ, Θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα. τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι; Non male scriberetur, Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι 'γὼ προσπεσεῖν.* M. So v. 1896. *Ἐμποδὼν γενήσομαι 'γὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεῷ;* Perhaps, however, the common reading is right. In the next verse, Markland reads *γεγῶτος* on the authority of three MSS., in which *γεγῶτος* is exhibited as a various reading. We prefer the common reading, in defence of which we subjoin two examples of the same construction. I. Aesch. Prom. 144. *Λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' Ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίλια Προσῆξε πλήρης δακρύων Σὸν δέμας ἰδεῖν.* II. Soph. Ant. 1001. *Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ Κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ, Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς.*

V. 1014. *Ψυχρὰ μὲν ἐλπίς. τί δὲ χρή με δρᾶν, φράσον.* V. 1365. *Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε.* In both of these verses *τί* occupies the place of a long syllable. In the former, Markland reads *ὅτι δὲ χρή*. Compare Soph. Ant. 1190. Eurip. Hel. 828. In the latter, Mr. Gaisford reads *ἐμὲ δὲ χρὴ τί δρᾶν τότε.* We disapprove of neither emendation, but if it were possible, we could wish to apply the same correction to both verses, as the fault of both is the same.

V. 1141. *Πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἂν σύ γε μέλλεις με δρᾶν.* The elision of the diphthong may be avoided by reading, *Πάντ' οἶδα, καὶ πεπύσμεσθ', ἃ σὺ μέλλεις με δρᾶν.* A similar change of number occurs immediataly afterwards, v. 1146. *Ἄκουε δή νυν' ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασι.* So also v. 516. *Λάθοιμι τοῦτ' ἄν, ἀλλ' ἐκεῖν' οὐ λήσομεν (οὐ λήσομαι Aldus).* V. 654. *Ἀσύνετά*) *νυν ἐροῦμεν, εἰ σέ γ' εὐφρανῶ.*

---

*) Mr. Gaisford reads *ἀξύνετα*. After a short vowel, we prefer *σὺν* to *ξὺν*, except where *ξὺν* is necessary to the metre. Mr. Porson says, in his note on Med. 11, *Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret.* In the Medea, Mr. Porson has exhibited *σὺν* at least four times where the verse would have admitted the other form. V 2. *Κόλχων ἐς αἶαν, πνανέας Συμπληγάδας.* V. 13. *Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.* V. 745. *Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.* V. 911. *Πολλὴν ἔθηκα σὺν θεοῖς προμηθίαν. Συμπληγάδας* is probably an oversight, but in the other three verses we conceive *σὺν* to be retained intentionally. In the second verse of the Orestes, which, in all the editions, is printed as follows, *Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θελήτορος*, Mr. Porson has adopted *οὐδὲ συμφορά*, the reading of Lucian, Stobaeus, and the majority of the MSS. See also his note on Phoen. 547.

V. 928. *Καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἣν μὲν ἡγῶνται καλῶς, Πεισόμεθ'. ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πείσομαι* (*οὐ πεισόμεθα Aldus*).

V. 1142. *Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμολογοῦντός ἐστί σου, Καὶ τὸ στενάζειν πολλά· μὴ κάμνῃς λέγων.* It is remarkable that the solecism *μὴ κάμνῃς* instead of *μὴ κάμῃς*, should have escaped the observation of every editor. It is noticed by Mr. Porson *ad Hec.* 1166. in his third edition.

V. 1144. *Ἰδού, σιωπῶ. τὸ γὰρ ἀναίσχυντόν με δεῖ, Ψευδῆ λέγοντα, προσλαβεῖν τῇ ξυμφορᾷ.* Read interrogatively, *τὸ γὰρ ἀναίσχυντον τί δεῖ. Why should I add falsehood to my other evils?*

V. 1149. *Ἔγημες ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ. Nescio quid* 460
sit ἔγημες, quod tamen habent omnes quas vidi editiones. Scribo Ἔγημας. M. *Ἔγημες* arose from *κἄλαβες*. Aldus reads in v. 895 of the Medea, *Ἐξέλθατ', ἀσπάσασθε, καὶ προσείπατε.* In the play now before us, all the MSS. read, v. 917, *Δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρειν* (*φέρει vulgo*) *φίλτρον μέγα.* Markland asks, *Num voluerunt φέρον?* These varieties mean nothing, nor is any plausible reading to be extracted from them.

V. 1164. *Τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι παῖδά σοι Τόνδ', ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς.* Is not *τλήμονος* the true reading?

V. 1171. *Ἆγ', ἢν στρατεύσῃ, καταλιπών μ' ἐν δώμασιν, Κἀκεῖ γενήσῃ διὰ μακρᾶς ἀπουσίας, Τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἔχειν δοκεῖς, Ὅταν θρόνους τῇσδ' εἰσίδω πάντας κενούς, Κενοὺς δὲ παρθενῶνας; ἐπὶ δὲ δακρύοις Μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεί. Vox ἢν et sensus postulant, opinor, στρατεύσῃς, ut γενήσῃ, modi subjunctivi, secundam personam.* M. *Γενήσῃ* is not the subjunctive, but the future. Read *εἰ στρατεύσει — γενήσει. Στρατεύομαι* occurs in v. 435 of the Phœnissæ, and *ἐστρατευόμην* in v. 967 of the play now before us. This passage, as it is commonly printed, contains another solecism besides *ἢν — γενήσῃ*. Read *μόνη καθῶμαι* in the last line, and transfer the mark of interrogation after *παρθενῶνας* to the end of the passage. Compare Soph. El. 266 — 274. Eurip. Alc. 945 — 949.

V. 1185. *Θύσεις δὲ τὴν παῖδ'. ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; Τί σοι κατεύξει τἀγαθὸν, σφάζων τέκνον;* Read, *Θύσας δὲ σὴν παῖδ', εἶτα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;* In v. 539 of the Supplices, Markland has properly changed *νοσφίσεις* into *νοσφίσας*. In the passage before us, *θύσας* is to be interpreted *ἰὰν θύσῃς*. So v. 124. *Καὶ πῶς Ἀχιλεὺς, λέκτρων ἀπλακὼν, Οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαρεῖ* (*vulgo ἐπαίρει*) *Σοὶ σῇ τ' ἀλόχῳ;* If any authority be required for altering *τὴν παῖδ'* into *σὴν παῖδ'*, we may mention that in v. 134 of this play, the edition of Barnes exhibits *τὴν παῖδ'* instead of *σὴν παῖδ'*. We agree with Markland in considering this variation as an error of the press.

V. 1209. *Πιθοῦ. τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν καλὸν, Ἀγέμεμνον, οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν. Demosthenes inseruisset ἄν.* M. We add, *neque omisisset Euripides.* One MS. reads *ἀντείπῃ*, but the poet probably wrote *ἀντερεῖ*. So Hippol. 402. *οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασι.* Alc. 618. *Ἐσθλῆς γὰρ (οὐδεὶς ἀντερεῖ) καὶ σώφρονος Γυναικὸς ἡμάρτηκας.*

V. 1239. *Ἴν' ἀλλὰ (ut saltem) τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν Μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις.* Mr. Hermann (*ad Vigerum*, n. 304) proposes *ἢν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις* So Aesch. Prom. 1013. *Σκέψαι δ' ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις, Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τροκυμία Ἔπεισ' ἄφυκτος.* In the passage before us, however, we prefer *πείσει*. Compare Hippol. 1088. *Δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσει λόγοις.*

V. 1265. *Πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα, Παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς.* By reading *Ἑλληνικῶν*, we may improve the sound of this verse, certainly without any injury to the sense. Lest our objection to unnecessary alterations of the text should be retorted against us, we wish the reader to know, that with respect to the termination of adjectives, the authority of the common copies of our poet's tragedies is absolutely null. In proof of this assertion, we will subjoin the Aldine reading of a few passages, which have been corrected by modern critics. Phoen. 30. *Ἔθηκαν. ἡ δὲ τῶν ἐμῶν (τὸν ἐμὸν) ἀθλίων πόνων*
461 *Μαστοῖς ὑφεῖτο.* Ibid. 1633. *Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κεῖσθ' ἀθλίοις (ἄθλιοι) κακοῖς.* Androm. 758. *Οὐ μὴ γυναικῶν δειλῶν (δειλὸν) εἰσοίσεις λόγον.* Suppl. 27. *Μόνον (μόνῳ) τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ.* Ibid. 73. *Ἴτ' ὦ ξυνῳδοὶ κακοὶ (κακοῖς).* Ibid. 658. *παλαιᾶς (παλαιοὺς) Κεκροπίας οἰκήτορας.* Ibid. 704. *Ἔκλινε γὰρ κέρας Τὸ λαιὸν ἡμῶν. δεξιὸν (δεξιοῦ) δ' ἡσσώμενον, Φεύγει τὸ κείνων.* *) Ibid. 765. *Ἔνιψεν αὐτῶν (αὐτὸς) τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;* Ibid. 1163. *Φίλον (φίλας) ἄγαλμ' ὄψομαι σῆς (ὄψομαί σε) μητρός.* Iph. Aul. 1223. *ἆρά σ' ὦ τέκνον, Εὐδαίμονος (εὐδαίμον') ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι.* In all these passages, and in a thousand more, the adjective has been corrupted by the vicinity of some other word.**)

---

*) To the examples quoted in Markland's note, add Heracl. 251. *Τὴν δ' ἐνγένειαν τῆς τύχης νικωμένην Νῦν δὴ μάλιστ' εἰσεῖδον.* Aesch. Theb. 520. *Κοὔπω τις εἶδε Ζηνὸς τοῦ (vulgo που) νικώμενον.*

**) Athen. p. 3, F. *Ὁ δὲ Χῖος Ἴων, τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν, ἐκέστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον.* Schweighaeuser, in his text, reads *Χῖον κεράμιον*, *a measure of Chian wine*, but in his notes appears inclined to retain *Χῖον*. That *Χῖον* is the true reading will appear beyond all doubt from the following passages of Aristophanes: Lys. 196. *Μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἶνον σταμνίον.* Eccl. 1118.

V. 1359. *ΑΧ. Εἰσορᾷς τεύχη φέροντας τούσδ'; ΚΛ. ὄναιο τῶν φρενῶν. ΑΧ. Ἀλλ' ὀνησόμεσθα. ΚΛ. παῖς ἄρ' οὐκέτι σφαγήσεται;* We read without hesitation, *Ἀλλ' ὀνήσομεν σέ.*

V. 1459. *Τίς μ' εἶσιν ἄξων, πρὶν σπαράξεσθαι κόμας;* We suspect that *πρὶν σπαράξεσθαι* is a solecism. The usual construction is *πρὶν γράψαι*; instead of which the tragedians not unfrequently say *πρὶν γράφειν,**) and sometimes *πρὶν γεγραφέναι,* **) but never, we believe, *πρὶν γράψειν.* In these three plays, we find *πρὶν δῦναι* Suppl. 468, *πρὶν ἐλθεῖν*, v. 696, Iph. Aul. 971. *πρὶν θανεῖν* Iph. Taur. 102, 529, 774, *πρὶν παλάξαι* v. 881, *πρὶν ἐλθεῖν* v. 989. In the present instance, as the middle form *σπαράξασθαι* seems to be improper, and as it is not probable that the passive aorist *σπαραχθῆναι* was corrupted into *σπαράξεσθαι*, we must read *πρὶν σπαράσσεσθαι.*

V. 1477. *Στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρετε, πλόκαμος ὅδε καταστέφειν.* The three last words are properly explained by Markland. *Here is my hair to crown.* So Androm. 412. *Ἰδού, προλείπω βωμόν. ἧδε χειρία Σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἁπαρτῆσαι δέρην.* So also Hippol. 293, if we retain the common reading, which ought not to be hastily rejected: *Κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀποῤῥήτων κακῶν, Γυναῖκες αἵδε συγκαθιστάναι νόσον.*

V. 1502. *Ἔθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος, Θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.* These are two of five verses, four of which are undoubtedly dimeter iambics. In order to reduce the fifth to the same measure, we ought to read, *Ἔθρεψας* (or perhaps *ἐθρέψαθ'*) *Ἑλλάδι με φάος.* If this is the true reading, the enclitic *με* must be considered as adhering to the preceding word. Another instance of the same licence appears in the Helena, v. 707. *Μενέλαε, κἀμοὶ πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς.* Here, however, we do not hesitate to read, *κἀμοὶ προσδοτέα τῆς ἡδονῆς.* In a fragment of 462
Aristophanes, preserved by Athenaeus (p. 95, F), we are inclined to read with Brunck: *Καὶ μήν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γε σοι τέτταρα Ἤψησα τακερά.* Mr. Porson reads (*ad Or.* 79) *ἀκροκώλι', ἃ γε σοι τέτταρα.* ***)

πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ Τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια. Vesp. 838. *Τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε.*

*) Eurip. Or. 1095. *Ὃς πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν, Νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος.* Androm. 578. *Χαλᾶν κελεύω δεσμὰ, πρὶν κλάειν τινά.*

**) Eurip. Phoen. 1152. *Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς, Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις;* Med. 78. *Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.* El. 1069. *Ἥτις θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγὰς*, etc. Aristoph. Lys. 322.

***) See Dawes, Misc. Crit. p. 211. ed. 1781. A distinction ought to be made between the tragic and the comic poets. When we

IPHIGENIA IN TAURIS.

5. [illegible]ς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς. For θυ- [illegible]δός. We subjoin Mr. Porson's note on Or. 368. [illegible]ς θυγατρὸς ἀνόσιον φόνον) θυγατρὸς *Ald. et pauci* [illegible] παιδός.

[illegible]93. Ἥκω δὲ, πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε Ἄγνωστον εἰς [illegible] ἄξενον. *Aliquando putavi legendum et distinguendum* Ἄ[illegible]ς, εἰς γῆν ἄξενο[illegible] G. W[illegible] prefer Mr. Gaisford's emend[illegible] to the common [illegible]g.

[illegible]. 193. Ἀλλάξα[illegible]δρασ[illegible]ῖς ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος. There is no such word in Greek as ἐξέδρασε. The aorist of ἐκδιδράσκω is ἐξέδραν, the third person of which is ἐξέδρα, as ἀπέδρα from ἀποδιδράσκω. Read Ἄλλαξεν δ' ἐξ ἕδρας ἱερᾶς ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος. So El. 737. Λέγεται (τὰν δὲ πίστιν Σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει) Στρέ-

---

have a proper opportunity, we will endeavour to demonstrate that Dawes's canon is not so strictly observed by the comic poets as is commonly imagined. With regard to the tragic poets, their practice may be conveniently described in the following canon: *In tragic iambics, the second syllable of a tribrach or of a dactyl ought not to be either a monosyllable which is incapable of beginning a verse, or the last syllable of a word.* We apprehend that this rule is never transgressed by Aeschylus or Sophocles. In this respect, as well as most others, the versification of Euripides is more licentious. In our observation on Suppl. 158. we have exhibited a few verses of this poet, in which the second syllable of a tribrach or dactyl is a monosyllable which cannot begin either a verse, or the second division of a verse which is divided by a perfect caesura. In a few other instances, the first and second syllables of the tribrach or dactyl are joined together in a word of two syllables. Or. 99. Ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους. Phoen. 404. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν. Suppl. 602. Διὰ δορὸς εἶπας, ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς; Iph. Aul. 1142. Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν ὁμολογοῦντός ἐστί σου. Ibid. 1164. Τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι παῖδά σοι. Ibid. 1460. Ἐγὼ μετά γε σου. μὴ σύ γ'. οὐ καλῶς λέγεις. Markland conjectures, Ἔγωγε μετὰ σοῦ. Bacch. 958. Ὅταν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς. Ion. 251. Τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς. We believe that we may safely venture to assert, that the surviving plays of Euripides will not furnish eight other verses similar to the eight foregoing. Verses of the following construction are also rare in the plays of Euripides, and do not occur at all in those of Aeschylus and Sophocles: Or. 651. Μενέλαε, ποῖ σὸν | πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Bacch. 826. Ξυνέθεσθε κοινῇ | τάδ', ἵνα βακχεύοιτ' ἀεί. In these verses the second syllable of the dactyl adheres more closely to the preceding than to the following syllables. After this long and dull note, we will recreate the reader with three trimeters written by Philip Melancthon, which, in Markland's first edition, are inserted between v. 262 and v. 263. of the Supplices: Τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυά σε χρεὼν, Τοῖς οὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀμύνειν εὐσεβές. Ἡ γὰρ τεκοῦσά σ' ἐστὶ θυγατὴρ Πιτθέως.

ψαι θερμὰν αἰέλιον Χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαντα δυστυχίᾳ βροτείᾳ. Ἐξ ἕδρας, *out of its place*, Bacch. 926, 929.

V. 340. Θαυμάσι' ἥκεις τὸν φανέντ', ὅστις ποτὲ Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον. *Olim erat* Ἕλληνος ἐκ γῆς: *mallem* Ἑλληνίδος, *et versui nil nocebit.* This is the observation of Barnes, who has admitted into his text, Ἕλλην, ὃς ἐκ γῆς, the emendation of Scaliger. We conceive that the poet wrote Ἑλληνίδος γῆς, and that the original reading was afterwards corrupted into Ἑλληνίδος ἐκ γῆς, the reading proposed by Barnes. From this corrupt lection the common text was probably formed by a transcriber, who knew that anapaests were not admissible 463
into the even places of the tragic *senarius*. Another instance of Ἕλλην in the feminine gender occurs in 495 of the same play: Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς; Read πατρίδος Ἑλλήνων. So Bacch. 20. Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν. Ion. 8. Ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις. In defence of the common reading of these two passages, Markland cites two other examples of the feminine Ἕλλην, both of which we believe to be corrupt. I. Aesch. Agam. 1263. ΚΛ. Καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι (ἐπίστασαι *Porsonus ex emendatione Marklandi*) φάτιν. ΧΟ. Καὶ γὰρ τὰ πυθόχραντα. δυσμαθῆ δ' ὅμως. That the Chorus, which was composed of the principat citizens of Argos (πρέσβος Ἀργείων, v. 864.) understood Greek perfectly, cannot reasonably be doubted. At the same time, there seems to be no sufficient reason for mentioning that accomplishment on the present occasion. We apprehend that the poet wrote, Καὶ μὴν ἄγαν γ' ἐμὴν ἐπίστασαι φάτιν. The chorus is importuning Cassandra to speak more fully respecting the impending death of Agamemnon. She replies, *You have heard my prophecy very fully.* *So also*, answers the Chorus, *we hear the Pythian oracles. Yet they are difficult to understand.* The common reading arose from the resemblance of *ΛΛ* and *Μ*. II. Eurip. Heracl. 131. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν πέπλων Ἔχει· τὰ δ' ἄλλα βαρβάρου χεροὸς τάδε. Read, Καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων. It is well known, that the ignorance of the transcribers respecting the double power of the initial *P* has been the cause of numerous corruptions.*) So in v. 94 of

*) Eurip. Hel. 499. Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστι, πλὴν ἵν' αἱ ῥοαὶ Τοῦ καλλιδόρακός εἰσιν Εὐρώτα μόνον. We have little doubt that the poet wrote πλὴν ἵνα ῥοαί. For information on the subject of the initial *P*, the student ought to consult Mr. Gaisford's notes on Hephaestion, pp. 219. 220. To the passages in which the double power does not take place, add Aesch. Eum. 232. Soph. Oed. Tyr. 1282. Eurip. Bacch. 1336. Theseo fr. 1. Aristoph. Vesp. 1067, where vv. 1066,

στος, ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε Κεῖται, τό τ' ἔγχος, χεστάτην Στένων στρατείαν. Ibid. 1092. Ὅστις φ νεανίαν τεκὼν Ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι. mentioned four instances of the feminine Ἕλλην, w to add a fifth.

V. 658. Πατρὸς θανόντος τήνδε τιμωρούμενος. the difficulty of accounting for the corruption prev proposing with confidence, Πατρὸς θανόντος αἷμα τ So Alc. 786. Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται. Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην. Cycl. 691. Εἰ φόνον ἐτιμωρησάμην.

464 V. 617. ΟΡ. Θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ Ἐγώ. θεᾶς γὰρ τῆσδε προστροπὴν ἔχω. ΟΡ. Ἄζηλ κοὐκ εὐδαίμονα. The construction of the third vers plified by reading in the second, προστρόπαι' ἔχω. v. Προστρόπαιον.

V. 650. Ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φ Ἄζηλα τάδε φίλοισι.

V. 691. τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ', οὐ κακῶς ἔχει, πράσσω πρὸς θεῶν, λύσειν βίον. One MS. reads two others λήσειν. The true reading, however, i Monk has properly edited λύειν instead of λύσειν, and ought to have edited λύω instead of λύσω, v. 1442 of the same play, Brunck's *Membranae* im λύσω for λύω.

V. 719. Ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σε π

ἑστηκὼς φόνου, as if the poet had written οὔπω διέφθορας in the passive sense. Harsh as the construction appears, which is produced by this emendation, the following passage, which Mr. Elmsley has not mentioned, proves that the emendation is not entirely destitute of probability. Hel. 294. Τὸ δ' ἔσχατον τοῦτ', εἰ μέλοιμεν εἰς πάτραν, Κλῄθροις ἂν εἰργοίμεσθα, τὴν ὑπ' Ἰλίῳ Δόντες Ἑλένην Μενέλεω μ' ἐλθεῖν μέτα. In translating the participle δοκοῦντες, we must suppose the preceding words to be Κλῄθροις ἂν εἴργοιέν με, τὴν ὑπ' Ἰλίῳ. We hope that future editors of Aristophanes will restore the old reading of Av. 46. Ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα, Τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πυθέσθαι δεομένω. κ. τ. ἑ. Kuster first adopted δεομένων from the Vatican MS. and has been tacitly followed by Brunck and Invernizius. In the tragedy now before us, the common copies read, perhaps rightly, v. 1348. τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὐτὸς (αὐτὸς recte Gaisf.) λόγος, Στείχειν ἵν' ἦσαν, χαίπερ οὐκ ἐωμένοις. We should prefer ἐώμενοι, if that reading were found in any MS. In the following passage, we do not require the authority of MSS. Heracl. 886. Τὸ δεύτερον δὲ, πούς ἐπαλλαχθεὶς ποδί, Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ σπὰς, ἐκαρτέρει μάχῃ. Read ἐκαρτέρει μάχῃ, that is to say, μάχῃ ἦν καρτερά. So Soph. Ant. 259. Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόδουν πάκοι, Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

V. 766. Καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν τ' ἐμοῦ θ' ὕπερ. Σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν πρὸς Ἄργος, ὅτι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν. Can ὅς be used in this kind of interrogation instead of τίς or ὅστις? Read, Σήμαινε τῷ χρή. So v. 256. Ἐκεῖσε δὴ πάνελθε, πῶς νιν εἶπετε, Τρόπῳ θ' ὁποίῳ.

V. 806. ΙΦ. Ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς σ' ἐγείνατο; ΟΡ. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ. Is ἐκπέφυκα παιδὶ good Greek? We should rather have expected, Πέλοπός γε παιδὶ παιδὸς ἐξέφυσέ με. *Yes, she bore me to the son of the son of Pelops.* Or perhaps, Πέλοπός γε παιδὶ παιδὸς, οὗ πέφυκ' ἐγώ. It may be observed, that in the answer to a question, γε signifies *yes*, as in the preceding example. See Suppl. 122, 146, 294, 575, 755, 766. Iph. Aul. 326, 721, 1362, etc. In the following passages we have changed Τ into Γ. Suppl. 135. ΘΗ. Ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας; ΑΔ. Τυδεῖ γε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαγενεῖ. *Yes, to Tydeus and Polynices the Theban.* Iph. Taur. 75. ΟΡ. Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα; ΠΤ. Τῶν κατθανόντων γ' ἀκροθίνια ξένων. The particle γε also signifies *yes*, when the second speaker assents to some observation made by the first speaker, and enlarges it. So Suppl. 161. ΘΗ. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας. ΑΔ. Ὅ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας. *Yes, which has been the ruin of many generals.* Mr. Gaisford has adopted an emendation of Mr. Porson's, ὃ δῆτα

465

πολλοὺς, the propriety of which we do not perceive. The particle δὴ is to be joined with πολλούς. For examples of this use of γε, see Iph. Aul. 334, 521, 661, 787, 1356, etc.

V. 905. *Ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.* Read, *τὸ κλεινὸν ὄμμα τῆς σωτηρίας.* Compare Iph. Aul. 354. where Markland has restored *ὄμμα* for *ὄνομα* on the authority of all the MSS. See *Porson ad Hec.* 485. *Or.* 1080.

V. 918. *Ὃδ' ἔστι γ' Ἀτρέως θυγατρὸς,' ὁμογενὴς ἐμοί. Omnes Gallici ἐμός. Bene, quamquam vulgata non male.* M. After the nominative case ὁμογενὴς, a transcriber is much more likely to convert ἐμοὶ into ἐμὸς, than ἐμός into ἐμοί. See our observation on Iph. Aul. 1266. For this reason, among others, we prefer the common reading of this passage. In the following instance, the construction is injured by the use of the possessive pronoun instead of the primitive: Heracl. 417. *Τῶν μὲν λεγόντων, ὡς δίκαιον ἦν (vulgo ἦ) ξένοις Ἰκέταις ἀρήγειν· τῶν δὲ, μωρίαν ἐμὴν Κατηγορούντων.* Read, *μωρίαν ἐμοῦ Κατηγορούντων, accusing me of folly*; not, as according to the common reading, *accusing my folly*. It is well known that *κατηγορῶ* governs the genitive of the person accused, and the accusative of the accusation. So Or. 28. *Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν. Why should I accuse Apollo of injustice?*

V. 937. *ΟΡ. Φοίβου κελευσθεὶς θεσφάτοις ἀφικόμην. ΙΦ. Τί χρῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον; Κελευσθεὶς δράσειν* is not Greek. Read therefore, *Τί χρῆμα δρᾶσαι;* So Ion. 1347. *ΠΤ. Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι λοξίας. ΙΩ. Τί χρῆμα δράσειν, λέγε. πέραινε σοὺς λόγους.* Here *δρᾶσαι*, which is proposed by Musgrave, is absolutely necessary.

V. 1044. *ΟΡ. Σοὶ δὴ τίς ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας; ΙΦ. Ἐγώ. θιγεῖν γὰρ ὅσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ.* Read, *Σὺ δ' ἢ τις ἄλλος.*

V. 1173. *ΙΦ. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει. ΘΟ. Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν. Anapaestum in quinta sede Editores intactum reliquerunt. Equidem τόδ' delendum putavi.* G. We are afraid that the word which Mr. Gaisford has expunged can hardly be spared without some other alteration of the verse. Hel. 95. *ΤΕΤ. Οἰκεῖον αὐτὸν ὤλεσ' ἅμ' ἐπὶ ξίφος. ΕΛ. Μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν;* Med. 1339. *Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ Ἔτλη ποθ'.* If it were certain, that the two particles ὃ οὐ could coalesce into one syllable, we should not hesitate to propose, *Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις ἔτλη τις ἄν.* The disposition of ὅ to unite with the following word (as *οὑγὼ*, *οὑφοβεῖτο*, etc.) and of οὐ to unite with the preceding word (as *μὴ οὐ*, *ἐγὼ οὐ*, *ἐπεὶ οὐ*, etc.) renders it not improbable that the crasis which we propose is legiti-

ite. We are unable, however, to produce any example of it, cept the common reading of Alc. 196, upon which very little iance can be placed.

V. 1213. *ΙΦ. Καὶ φίλων γ' οὐδεὶς μάλιστα. ΘΟ. τοῦτ' ξας εἰς ἐμέ. Οὐδεὶς scilicet πελαζέτω.* M. The only authority r *οὐδεὶς πελαζέτω* which we recollect at present, is the follow- g inscription, which is painted over one of the doors of the 466 artments of the Royal Academy in Somerset Place: *ΟΤΔΕΙΣ ΜΟΤΣΟΣ ΕΙΣΙΤΩ.* If we had been of counsel with the au- or of the inscription, we should have recommended *ΜΗΔΕΙΣ.* the verse under consideration, the true reading seems to be *δεῖ.*

V. 1480. *Ἴτωσαν εἰς σὴν, ξὺν θεᾶς ἀγάλματι, Γαῖαν, καθιρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.* So also Ion. 1180. *Θύσας δὲ γενέσεις θεοῖσιν, ἣν μακρὸν χρόνον Μένω, παροῦσι δαῖτες ἕστωσαν φίλοις.* We believe that no third instance of this form of the mperative occurs in the forty-four remaining Greek plays. In he first passage, we are inclined to read, *Ἴτων τε τὴν σήν.* So Aesch. Eum. 32. *Ἴτων πάλῳ λαχόντες.* In the Ion, the true read- ng appears to be *ἑστᾶσιν* The oldest examples of this impera- ive which we have observed, and which we do not suspect o be corrupt, occur in two fragments of Archestratus pre- erved by Athenaeus: P. 4. E. *Ἕστωσαν ὀ' ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες ξυνάπαντες.* P. 56. C. *Ῥυσαὶ καὶ δρυπεπεῖς παραπεισθωσάν ἐλαῖαι.* Archestratus was probably contemporary with Ari- otle. *Περιμαξάτωσαν* and *περιθέτωσαν* occur in a fragment of he *Μητραγύρτης* of Menander, p. 120, ed. Cler. In the age of Menander, the Attic language was in a state of rapid decline.

Before we take our final leave of Jeremiah Markland, we ink proper to mention, that if the reader is desirous of obtain- g information respecting his life, writings and opinions, Mr. Nichols's 'Literary Anecdotes of the Eighteenth Century' may be onsulted with more advantage than any other book which we re acquainted. To the fourth volume of that work is prefixed portrait of Markland, engreaved from a picture painted at Paris. t is the fashion to censure the foppery of our officers of dra- oons. We believe that few of them would *burn* for so much as his shy scholar, if he actually wore the clothes in which the ainter has represented him.

EURIPIDIS IPHIGENIAM TA

EX RECENSIONE AUG. SEIDI

(Ex Museo crit. Cantabrig. VI. p. 273.

273 V. 5. *τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια πα*
Τυνδαρείας παιδὸς Ἰφιγένεια παῖς. Noster Or. 5
ρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον. Ita Porsonus, cui
ne: *Θυγατρὸς Ald. et pauci MSS. plurimi παιδ*
quin saepius *παιδὸς* in *θυγατρὸς* a librariis muta
cor e. g. Euripidem scripsisse Bacch. 181. *δεῖ γά*
παιδὸς ἐξ ἐμῆς etc.

V. 9. *Ἀρτέμιδι, κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδο*
landum poëtico *κλειναῖς πτυχαῖσιν Αὐλίδος* prae
κλεινῆς πτυχαῖσιν Αὐλίδος. An corrupta etiam p
πέδον Σπάρτης Hel. 57. et *κλεινὰ Ἀθηνῶν ὁρίσματα*
Seidler. Jure *κλειναὶ* appellantur Sparta et Ath
item. Fortasse legendum *κοίλαις ἐν πτυχαῖσιν Αὐ*
λίδος κοίλους μύχους Iph. A. 1600. Dubio care
ctura, si eadem medicina sanari posset alter Eu
adjectivum *κλεινὸς* sententiam prorsus absurda
1106. *Κλειναὶ γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως* | *
Verba sunt enim servi ad conservas suas, Creusae
kii conjectura, *Κλεινὰν, γυναῖκες, ποῦ κ. Ε. δ. ε.*
test, etiamsi Attica forma *Κλεινὴν* pro Dorica *Κλ*
Legendum videtur *Φίλαι γυναῖκες.* Saepe permu
καινὸς post alios monui ad Herc. 38. [1])

) σφαγεῖσαν.] Male ἀφορμίσει Zimmermannus, Gaisfordius, 274
llerus, Matthiae. Sophocles Aj. 560. οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, ις ὑβρίσῃ. Ita recte, ni fallor, omnes edd. ante Brunckium, consentientibus codd. nonnullis ὑβρίσει reposuit, formam Atprorsus ignotam. Vide Mus. Crit. I. p. 363. Nec multo mo- essent ὑβριεῖ et ἀφορμιεῖ. Frustra subjunctivum in hujusli locis sollicitant viri docti, ut ad Suppl. 1066. in Censura nostri monui. Mox recte λάβῃ Schaeferus, Seidlerus, Mate. Auctor hujus emendationis Matthiae Gramm. Gr. §. 522. essarium esse λάβῃ monet Seidlerus. Omnes tamen infra v. 2. Οὐ, πρὶν γ' ἂν εἴποι τοὔπος (vel τοὔπος) ἑρμηνεὺς τόδε. non minus necessarium est εἴπῃ, quod scribendum primus mit Blomfieldius ad Aeschyli Prom. 795. (769. Stanl.)

V. 34. ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με, | ὅθεν νόμοισιν ἥδεται θεὰ | Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον. | τὰ λλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.] Ita Aldus, cujus scripturam aliter emendare conati sunt. Canteri conjecturam, ὅθ' ἑορτὰ- τοῖσιδ', adoptarunt Barnesius, Zimmermannus, Matthiae. dit Seidlerus ex emendatione Reiskii et Marklandi, ὅθ' ἐν νό- , τοῖσιν ἥδεται θεὰ | Ἄρτεμις, ἑορτὴ, τοὔνομ' ἧς καλὸν μό-. Sensus est, interprete Reiskio, *ubi inter leges illas, quibus ea gaudet, est festum, cujus solum nomen est pulchrum.* Sed , *ubi*, si bene memini, apud Euripidem non legitur, nisi in icis, ut infra vv. 1143. 1245. et in metro anapaestico, ut Tro. Bacch. 1384. Omnia recte Aldus, ni fallor, nisi quod soi errore τοῖσιν pro τοισίδ' dedit, ut infra v. 747. Explicant τοισίδ' quae mox leguntur Iphigeniae verba, θύω γὰρ (ὅντος νόμου καὶ πρὶν πόλει) | ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ. od ad ὅθεν attinet, animadvertere debebant viri docti qui ὅθι mendum censuerunt, non sequi τιμᾶται sed ἥδεται, nec Dia- in templo habitasse sed in coelo.

V. 50. μόνος δ' ἐλείφθη στῦλος (*Ald.* ἐλήφθη στύλος), ὡς μοι, | δόμων πατρῴων·] [Collatio Victoriana [1])] ἴσως ἐλεί- pro μόνος δ' ἐλείφθη. memorabilis variatio, in qua vereor ne at lectio genuina. Dedisse enim poëtam puto οἶος δ' ἐλείφθη 275
λος. Vocem οἶος librarius male legerat, ut saepe isti homines et οἶος permutarunt, teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 305. νος autem explicatoris est. SEIDLER. *Profecto vir doctissimus dormitavit*, ut ipse alicubi de Marklando ait Aut scripsit ctorius, aut scribere voluit, ἴσως ἐλείφθη. Ipsius Victorii conjectura est ἐλείφθη pro ἐλήφθη, quod in libris reperit. Similiter

1) De qua vid. Seidleri Praefatio.

scripsit ἴσως ᾧ τάνδε ad v. 159. ubi Aldus ὦ τάνδε, ἴσως τ
v. 217. ubi Aldus τὰς, ἴσως οἶδας ad v. 812. ubi Aldus οἶδα.

V. 64. ἀλλ' ἐξ αἰτίας | οὔπω τινος (*Ald.* τινὸς) πάρει
ἔμ' εἴσω δόμων, | ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.] Ra
praepositionem ἐς cadit ictus metricus, de quo Dawesius
Crit. p. 189. Euripides Or. 894. Φειδόμεθ'. ὦ δαίμων ἐς ἐμὲ π
ὅσος κακῶν. Ibid. 784. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγν
ἐμήν. Ita Porsonus, praeeunte Musgravio. Aldus utrobiqu
ἐμὲ dedit, Barnesius priore loco ἐς ἐμὲ, altero εἰς μὲ, ubi
scripti codices εἴς με, monente Porsono. Hoc fortasse verum
Sic noster Bacch. 804. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δόλιον εἴς με μη
El. 547. ἥκουσ' Ὀρέστου πρός με κήρυκες λόγων. Aeschylus
101. οὐδεὶς ὑπὲρ μου δαιμόνων μηνίεται. Aristophanes Vesp
ταῦτ' οὖν περί μου δέδοκται, μὴ διαφθαρῶ. Vide igitur an
loco reponendum sit εἴς μ'.

V. 67. Ὅρα, φυλάσσου, μήτις ἐν στέγῃ βροτῶν.] A
Cho. 924. Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Ubi
φυλάξω Aldus et Turnebus. Nostro loco convenientior vi
activa forma φυλάσσειν. Legendum, ni fallor, Ὅρα, φυλάσ
μήτις ἐν στέγῃ βροτῶν. Ita noster Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλ
σων μήτις σε λάθῃ, | τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, | κ
κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη | Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon Hell
V. 4, 28. τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστὰς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ἐ
τῆῳ ἐξελθών.

V. 89. λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ, | κίνδυνον
σαντ', Ἀθηναίων χθονὶ | δοῦναι τόδ'· ἐνθένδ' οὐδὲν ἐρρήθη
(*Ald.* πέρας).] Legendum, Ἀθηναίων χθονὶ | δοῦναι. τὸ δ' ἐ
θένδ' οὐδὲν ἐρρήθη πέρα. Τὸ ἐνθένδε sive τοὐνθένδε valet
των, μετὰ ταῦτα. Exempla praebet index Beckianus v. Ἐνθ
Sophocles Phil. 895. Πάπαι, τί δῆτα δρᾷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γ
276 *scripseris* τί δῆτ' ἂν δρῷμ', inquit Schaeferus, *nihil erit, q*
amplius requiri possit. Scripserat scilicet Brunckius, Πάπαι,
δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ; Idem poëta τὸ ἔνθεν dixit Oed.
476. Εἶεν. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ (malim πῇ) τελευτῆσαί με χρή;

V. 96. τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρᾷς | ὑψηλ
Nusquam alibi apud Euripidem γὰρ ita collocatum reperi in
rio caesuram neque penthemimerem neque post tertium pe
habente. Operarum quidem vitio legitur in Hervagiana prima
658. τί δ' οὐχ ὑπερβαίνουσι γὰρ τείχη θεοί; Quae scriptura in p
rasque sequentes manavit. Sed recte καὶ Aldina, quod e codd.
Parisiensibus revocavit Brunckius. Ejusdem erroris exempla vide
apud Porsonum ad Phoen. 277. 1495. Nostro loco numerum
esset ἀμφίβληστρα καὶ τοίχων, quod vereor ut sententia admitt
Vulgatam igitur sollicitare supersedeo. Infra legitur v. 695. ἐπ

μῆς ὁμοσπόρου | πτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν.
que locus minus numerosus est, propterea quod enclitiι, haud secus ac particula γὰρ, in initio versus aut sensstare non potest. Malim ἣν ἔδωκα σοὶ δ. ἔ. Perpaucos uripidem senarios offendes, qui caesuram habeant qualem iobus indicavi. Quotquot reperi, hic subjiciam. I. Hec. ξον, Καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου | Ἑκάβη, etc. Nus esset πρίν ποτ', quod legitur Tro. 74. Φρυγῶν ἀρίστου θ' Ἕκτορος δάμαρ. II. Suppl. 790. τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἤλπιτεπονθέναι | πάθος περισσὸν, εἰ γάμων ἀπεζύγην. Hoc in armine occurrit. Si secus esset, οὐκ ἂν ἤλπισ' ἄν fortasse et poëta. III. Bacch. 736. καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔόριν | μυκωμένην ἔχουσαν ἂν χεροῖν δία. Ita pro ἔχουσαν ἐν ίκα emendabam ad Heracl. 1031. IV. 131. Καὶ μὴν στολήν ηνά τε ῥυθμὸν πέπλων (vulgo Καὶ μὴν στολήν γ' Ἑλληνα, .) | ἔχει. τὰ δ' ἄλλα (τὰ δ' ἔργα uterque cod. Par.) βαρβάρου ίδε. Hic etiam ipse auctor sum scripturae, quam nunc in voco. V. Ibid. 436. ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ κτείνειν πολιτῶν παῖδας. αἰνέσαι δ' ἔχω | καὶ τανθάδ'. εἰ θεδοκεῖ τάδε | πράσσειν ἔμ', οὗτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις. Maθεοῖσι δή, ut θεοῖσι disyllabon sit, ut in eadem sede Ion. !. 764. Eadem varietas v. 178. ubi meam emendationem, εἴτι ε | ψυχὴν ἐπαίρει, occupavit etiam Matthiae [1]). VI. Herc. 277 ;ότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων. Malim γένοι' ἐμοὶ, si alioqui sanus est. VII. El. 1257. γοργῶφ' ὑπερτείνουσά α κύκλον. Legendum aut σοῦ κρατὸς, aut σῷ κάρᾳ. Hoc oster Med. 1371. Herc. 465.

110. ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ, | τολμητέον τοι ἐκ ναοῦ λαβεῖν | ἄγαλμα, πάσας προσφέροντε (*Ald.* προσ:) μηχανάς. | ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων, ὅποι κενὸν | δέμας ι.] Bothius [2]), πάσας προσφέροντε μηχάνας | ὥρας τε, γείσγλύφων ὅπου κενὸν, | δέμας καθεῖναι. Blomfieldius Mus. p. 191. γεῖσα τριγλύφων. Si τριγλυφος adjectivum est, levidetur, ὅρα δὲ γείσσων (vel γείσων) τριγλύφων ὅπου κεμας καθεῖναι. Recte Seidlerus: *Intellige sic*: ὅποι δέμας ι κενόν ἐστι, *i. e.* ὅπου κενόν ἐστι, ὥστε ἐνταυθοῖ δέμας

Euripides Hel. 554. Σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατώμοσα, | τὸν κ δόνακι χῶρον | Εὐρώταν, θανόντος, | εἰ βάξις ἔτυμος ἀνδρὸς Ita Aldus. Alii χλωρόν pro χῶρον. Lego, Σὲ γὰρ ἐκάλεσα, τόμοσα, | τὸν ὑδρόεντα δόνακι χλωρῷ | χλωρὸν Εὐρώταν, θαεἴτι βάξις | ἔτυμος ἀνδρὸς ἆδε μοι.

[1]) *Euripides' Werke verdeutscht von Friedrich Heinrich Bothe. Berlin*, Stettin, 1800—1803. Annotatio critica in Iphigeniam Tauritur tom. V. pp. 177—226.

ὄντας ἀλγυνεῖν. Hic etiam praestare videtur *ὅπου.* Rectius usurpantur *οἵ* et *ὅποι*, cum in utroque membro est motus significatio. Sophocles Ant. 228. *Τάλας, τί χωρεῖς, οἵ μολὼν δώσεις δίκην;* Euripides Or. 1678. *Χωρεῖτέ νυν ἕκαστος, οἵ προστάσσομεν* (sub. *χωρεῖν*). Telepho III. *Ἴθ' ὅποι χρῄζεις. οὐκ ἀπολοῦμαι | τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα.* Vulgo deest *σῆς.* Verba sunt Agamemnonis ad Menelaum. Sic etiam fragmentum XX. *Σπάρτην ἔλαχες. κείνην κόσμει. | τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.* Aut hujus aut illius est279 fragmentum V. *Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. Ἔνθα* utroque sensu usurpatur. Pro *ἐκεῖσε ὅπου* passim. Pro *ἐκεῖσε ὅποι* infra v. 1198. *Ἄγ' ἔνθα χρῄζεις. οὐ φιλῶ τἄῤῥηθ' ὁρᾶν.* Sophocles Phil. 1465. *κἄμ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως, | ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει.* Sic etiam *ἵνα.*

V. 123. *Εὐφαμεῖτ', ὦ πόντου | δισσὰς συγχωρούσας πέτρας | Εὐξείνου ναίοντες. | ὦ παῖ τᾶς Λατοὺς; Δίκτυν' οὐρεία,* etc.] Ita Aldus, quem per totum hoc carmen ita sequor, ut Seidleri aliorumque scripturam, si quando operae pretium videtur, cum lectore communicem, plerumque vero silentio praeteream. Dum enim in strophas et antistrophos, de quibus in hoc metro ne cogitavit quidem poëta, omnia distribuit Seidlerus, vulgatam lectionem saepenumero e sana corruptam reddit. Initium carminis ita constituit: *Εὐφαμεῖτ', ὦ | πόντου δισσὰς συγχωρούσας | πέτρας Εὐξείνου ναίοντες. | παῖ Λατοῦς, Δίκτυνν' οὐρεία,* etc. Fieri potuisse fateor, ut librariorum culpa pro *παῖ Λατοῦς* invectum sit *ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς.* Quanquam haec scriptura, modo corrupta sit, potius ex *ὦ Λατοῦς* nata videtur, quam e *παῖ Λατοῦς.* Ita fere pro *ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε,* quod ex codd. Parisiensibus reposuit Marklandus, aut *ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διὸς,* quae Porsoni est conjectura, olim legebatur apud Euripidem, vel potius Pseudeuripidem, Iph. A. 1570. *ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι, παὶ Διός.* Hanc ellipsin, quae tamen usitatior est quam ut illustratione egeat, usurpat noster infra v. 1230. *ὦ Διὸς Λητοῦς τ' ἄνασσα παρθέν', ἣν νίψω φόνον* etc. Item Ion. 1619. *Ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἄπολλον, χαῖρ'. ὅτῳ δ' ἐλαύνεται* etc. Nostro loco *ὦ Λατοῦς* proculdubio reposuisset Seidlerus, si vocalem in initio versus post brevem syllabam *τες* stare posse existimasset. Si consona opus est, potius *Λητοῦς ὦ Δίκτυνν' οὐρεία* legam quam *παῖ Λ. Δ. οὐρεία.* Ω post unam aut plures voces haud raro collocatur. Post unam collocat noster El. 167. *Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα, ἦλυθον, Ἠλέκτρα,* etc. Post duas Hel. 1467. *Φοίνισσα Σιδωνιὰς ὦ ταχεῖα κώπα,* etc. Sed quo minus vulgata temere sollicitem, obstat suspicio, nonni-

---

contra metrum. Nomina enim quorum genitivus desinit in *ης*, corripiunt *α* nominativi et accusativi.

hil vitii esse in verbis ὦ πόντου δισσὰς συγχωρούσας πέτρας Εὐξείνου ναίοντες, quae aves potius quam homines significare videntur.

V. 143. Ὦ δμωαὶ, δυσθρηνήτοις | ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, | τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾶν | ἀλύροις ἐλέγοις, | ἔ. ἔ. ἐν κηδείοις οἴκτοισιν | αἵ μοι συμβαίνουσ' ἄται | σύγγονον ἁμὸν κατα|κλαιομένα, ζωᾶς | οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων | νυκτὸς, τᾶς, ἐξῆλθ' ὄρφνα.] Duo vocabula βοᾶν et ζωᾶς metro simul et sententiae obsunt. His sublatis, locus hoc fere modo facile constituitur: Ὦ δμωαὶ, δυσθρηνήτοις | ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, καὶ | τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς | ἀλύροις ἐλέγοις· | ἔ ἔ, κηδείοις οἴκτοισιν, | αἵ μοι ξυμβαίνουσ' ἄται, | ξύγγονον ἁμὸν κατακλαομένα. | τοίαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων, | νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα. Plura hic consideranda veniunt. Versu 144. addidi καὶ, quod infra v. 223. post εἰκὼ exciderat, quod post ἔγκειμαι facile excidere poterat, quodque in eodem metro eandem sedem occupat apud Euripidem Tro. 124. Deinde delevi ἐν ante κηδείοις. Eandem praepositionem ante ναοῖσι expulit Marklandus v. 460. Verba autem αἵ μοι ξυμβαίνουσ' ἄται accipienda sunt quasi dixerit poëta, οἴκτοισι τῶν ἀτῶν, αἵ μοι ξυμβαίνουσιν. Ita noster Tro. 879. ποινὰς, ὅσοι τεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ φίλοι. Id est, ποινὰς φίλων, ὅσοι τεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ. Nonnullae edd. ὅσοις, aliae ὅσων, sed recte Aldina ὅσοι. Οἶκτος genitivum adsciscit Hipp. 1089. οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς. Mox ὀνείρων ex sententia Bothii uncis incluserunt Seidlerus et Matthiae. Rectius abest ζωᾶς, quod si per o Attico more scribatur, in hoc metro stare non potest. Denique τοίαν vel τοιάνδ' pro οἵαν reponendum esset, etiam si nullus esset hiatus. Nonnihil de hac re dixi ad Aeschyli Prom. 907. ubi recte τοῖον pro οἷον Robortellus.

V. 153. ὠλόμαν, ὠλόμαν. | οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι. | οἴμοι. φροῦδος γέννα. | φεῦ. φεῦ. τῶν Ἄργει μόχθων.] Seidlerus, ὠλόμαν, ὠλόμαν. οὐκ εἴσ' οἴκοι | πατρῷοί μοι. φροῦδος γέννα. | φεῦ φεῦ τ. Ἄ. μ. Idem mediam in πατρῷοι corripi vult, ut versus sit catalecticus, cujus ultima syllaba salvo metro brevis esse potest. Rectius fecisset, si γενεὰ pro γέννα reposuisset. Noster Hec. 160. τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα; | ποία δὲ πόλις; Ad haec Porsonus: *Cum γέννα secundam alibi semper, ni fallor, corripiat, cur hic producat? Legendum igitur videtur γενεὰ, et γέννα infra* 189. [191.] *cum Kingio.* Recte etiam Matthiae γενεὰν pro γένναν Hel. 1345. [1])

---

1) Hic locus ita legendus videtur: βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία χῆς | οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις, | λαῶν τε φθείρει γενεὰν, | ποίμναις τ' οὐχ ἱεῖ θαλερὰς | βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων. Metrum cum stropha conveniet, si in illa legatur v. 1550. θηρῶν ὅτε ζυγίους | ζεύξασ' ᾗεν θεὰ σατίνας

V. 186. οἶμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων. | ἔῤῥει φόως σκῆπτρων.281
Ἶμοι πατρῴων οἴκων. | τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων | Ἄργει βασιλέων,
ἐρχά. μόχθος δ' ἐκ μόχθων | ἀΐσσει δινευούσαις ἵπποισιν | πτα-
. ἀλλάξας | δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἄλιος. | ἄλλοις δ' ἄλλα
σέβα | χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα, | φόνος ἐπὶ φόνῳ, |
ε ἄχεσιν. Hanc difficillimam totius carminis partem merito ap-
lat Seidlerus. Tres primos versus ita dubitanter corrigo: οἶμοι,
Ἀτρειδᾶν οἴκων | ἔῤῥει φῶς, ἔῤῥει σκῆπτρον | (οἶμοι) πα-
ων οἴκων. Infra etiam v. 848. Orestes δόμοις φάος appella-
. Ad ἔῤῥει σκῆπτρον conferantur Pelei verba Andr. 1223. Οὐκ-
μοι πόλις, πόλις. | σκῆπτρά τ' ἔῤῥέτω τάδ' ἐπὶ (malim ὑπὸ)
αν. Verba πατρῴων οἴκων non *meam* sed *tuam paternam do-*
m significare mihi videntur. Mea enim sententia hoc carmen
quatuor ῥήσεις dividendum est. Iphigeniae tribuo versus 143
177. iterumque 208—235. Reliqua chori esse arbitror. Se-
ntur duo versus catalectici, τίν' ἐκ τῶν (liber Put. τίν' ἐκ τῆς
) εὐόλβων | Ἄργει βασιλέων ἀρχά, qui meam emendandi facul-
m longe superant. Deinde legendum, fere ut vulgo, μόχθος
κ μόχθων ἄσσει | δινευούσαις | ἵπποισι πτανοῖς. Quae verba
Pelopis equabus accipio, licet aliter sentiant Musgravius et
dlerus. Dativum δινευούσαις illustrat Matthiae Gramm. Gr.
390. Sequitur, ἀλλάξας δ' | ἐξ ἕδρας ἱερᾶς ὄμμ' αὐγᾶς | ἅλιος,
οις ἄλλα προσέβα | χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα, | πόνος
πόνῳ, ἄχεά τ' ἄχεσιν. Jacobsio debetur ἐξ ἕδρας, Marklando
ῆς, Barnesio ἄχεά τ' ἄχεσιν. Ἀλλάξας nominativus absolutus
, de quo vide ad v. 675. Frustra autem Seidlerus ἄλλαις, ὀδύ-
; scilicet, προσέβη pro προσετέθη accepto. Recte se habet
ζατα ἄλλοις—μελάθροις, i. e. ἄλλῃ γενεᾷ.

V. 199. ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέν|των Ταντα λιδᾶν ἐκβαίνει
οινά γ' ἐς οἴκους. σπεύδει | δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων,] Heathio auctore haec ita distribuit Matthiae, ut tres primi versus tetri sint acatalecti, quartus monometer. Heathio etiam debe-
ς ἐς οἴκους. Nemini autem scrupulum injecisse videtur istud γε, ll ab Euripide profectum esse aegre mihi persuaserim. Scripsit, allor, ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων | Ταντα λιδᾶν ἐκβαίνει ά τ' | εἰς οἴκους, σπεύδει τ' ἀσπούδαστ' | ἐπὶ σοὶ δαίμων. Or-
st, ἔνθεν ποινά τε εἰς οἴκους τῶν πρόσθεν δμαθέντων Ταντα-
ν ἐκβαίνει. Particula τε post plures voces in priore senten-282
membro posita multis exemplis confirmari potest. Sophocles
Τ. 758. Οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη | σέ τ'
ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα, etc. Ant. 120. ἔβα, πρὶν ποθ'
ἑλὼν | αἱμάτων γένυσιν | πλησθῆναί τε, καὶ στεφάνωμα πύρ-
| πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν. Phil. 141. φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν
ελέους | ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν. Hoc scilicet tan-
n numerosius maluit Sophocles; quam quod metri lex non

vetabat, φάσκειν δ' ἀκοῇ τε κλύειν αὐδὴν | τὴν Ἡρακλέου
λεύσσειν τ' ὄψιν. Euripides Hec. 846. Δεινόν γε, θνητοῖς
ἅπαντα συμπίτνει. | καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν, | φίλ
τιθέντες τούς τε (vulgo γε) πολεμιωτάτους, | ἐχθρούς τε τοὺς π
εὐμενεῖς ποιούμενοι. Phoen. 333. ἀνῆξε μὲν ξίφους | ἐπ' αὐ
χειρά τε σφαγὰν, | ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας. Heracl. 396. σ
πεῖ (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι) | ποίᾳ προσάξει στρατόπε
τ' ἄνευ δορὸς, | ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός. Ion.
Ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς | ὀρθῶς ἔκρανε, καὶ ξυ
ἐμοί τε σε, | σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' ηὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
1004. κάῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους, | ὅς νιν
μαργῶντά τ' ἔσχε, κεἰς ὕπνον | καθῆκε. Minus recte vulgo
μαργῶντος ἔσχε. In his omnibus sequitur in posteriore
aut alterum τὲ aut καί. Hactenus haec. Quae sequuntur
σπεύδει τ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων, Marklandus et
de Oreste dicta putant, quem paullo ante v. 169. all
Iphigenia, quemque paullo post v. 229. iterum alloc
si is locus secundum me constituendus est. Sed verba
nunc agitur, majori intervallo a prima fratris compellatio
distant, quam ut nude ἐπὶ σοὶ absque personae indicatione dic
potuerit. Si recte haec vulgo Iphigeniae tribuuntur, justo au
cior non esset, qui ἐπ' ἐμοὶ reponeret. Vix ullus enim error ho-
283 rum pronominum confusione frequentior est[1]). Sed melior vide
tur Bothii sententia, hos quatuor versus choro tribuendos
cujus dicto, σπεύδει τ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων, respond
Iphigenia, Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων δαίμων, etc. Meam senten
tiam de personarum distributione in hoc carmine supra decla

V. 203. ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων | δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας,
καὶ νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς | λοχείαν, στεῤῥὰν παιδείαν, | μοῖ
συντείνουσι θεαί. | ἁ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων, | ἂν πρωτόγο
θάλος ἐν θαλάμοις etc.] Legendum et distinguendum, Ἐξ ἀρ
μοι δυσδαίμων | δαίμων, τᾶς ματρὸς ζώνας, | καὶ νυκτὸς κεί
ἐξ ἃς | λοχίαν στεῤῥὰν παιδείαν | μοῖραι ξυντείνουσιν θεαὶ, |
μναστευθείσα ἐξ Ἑλλάνων, | τὰν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλά
etc. Dicit Iphigenia, monente Seidlero, malo se fato destin
esse jam inde a matris nuptiis, illaque nocte qua concepta

1) Euripides Hec. 858. τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς
τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν. εἰ δ' ἐμοὶ φίλος | ὅδ' ἐστὶ, χωρὶς τοῦ
κοὐ κοινὸν στρατῷ. Iph. A. 1385. καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμὲ φ
ψυχεῖν χρεών. | πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὴν ἔτεκες, οὐκ ἐμοὶ μέ
Cum sensus dispendio, ut mihi quidem videtur, vulgo utrobique
gitur σοί. Contrarium vitium est in Hel. 1595. Ἔτ', ὦ ξέν', εἰς
πρόσθεν (ἢ καλῶς ἔχει) | πλεύσωμεν; ἀρχαὶ γὰρ νεὼς μέλουσί μοι. L
gendum σοι constat e v. 1568.

d bis in vulgatis legitur ἐξ ἀρχᾶς, librariorum oscitantiae tri-
dum est, qui infra v. 707. προδοὺς pro ὁρῶν dederunt,
terea quod superiore versu legitur προδῷς. Mox λοχειῶν
ὲν παιδείαν Scaliger; metro repugnante. Metrum quidem
t it λοχιᾶν, quod reposuerunt Seidlerus et Matthiae, sed ve-
t λοχία pro λοχεία melioris notae sit substantivum quam παι-
t ἀνδρία. Scribendum λοχίαν, quod non est genitivus pluralis
ntivi, sed accusativus singularis adjectivi. Infra etiam v.
— vulgo legebatur λοχείαν pro λοχίαν. Λοχίαν στερρὰν παι-
hic appellavit poëta, quod στερρὰς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας
1031. Quod autem λοχίαν στερρὰν παιδείαν potius quam
π. dixit, id more suo fecit, qui infra v. 423. Φινεΐδας
ους ἀκτὰς dixerit, similemque ordinem passim exhibuerit.
a ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων, quae a nullo verbo pendent,
dici potest quantam interpretibus molestiam attulerint. Va-
. omnem emendandi conatum pronuntiat Seidlerus, neque
cultatem aliter expediri posse, quam statuendo nonnulla hinc
idisse. Atqui Bothius jam recte legendum conjecerat μνα-
θθεῖσα 'ξ Ἑλλάνων, qui tamen male articulum ἁ, qui in dati-
m τᾷ mutandus erat, prorsus delevit. Pendet hic dativus
superioribus verbis Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων δαίμων.

V. 228. καὶ νῦν κείνων μέν μοι | λάθα, τὸν δ' Ἄργει δμα-
ντα, | κλαίω σύγγονον, | ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον | ἔτι βρέφος,
νέον, | ἔτι θάλος ἐν χερσὶ | ματρὸς, πρὸς στέρνοισί | τ' Ἄργει
ηπτοῦχον Ὀρέσταν.] Vide an legendum, καὶ νῦν κείνων μέν 284
ι λάθα. | τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα σὲ κλάω, | ξύγγον', ὃν ἔλιπον
ιμαστίδιον | ἔτι βρέφος, ἔτι νέον ἔτι θάλος | ἐν χερὶ ματρὸς, πρὸς
ἔρνοισίν τ', | Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν. Ἔτι νέον ἔτι θάλος
ctum arbitratur Seidlerus pro ἔτ' ἔτι νέον θάλος, ut ἔτι μιν ἔτι
ἔφος v. 1250. Deinde Matthiae, ἐν χερσὶν ματρὸς πρὸς στέρ-
ις τ'. Numerosius est quod dedi, eoque paullo melius, prae-
rtim in penultimo carminis versu. Legitur tamen in fine carmi-
s apud nostrum Ion. 182. Φοίβῳ δουλεύσω, κοὐ λήξω | τοὺς
σκοντας θεραπεύων.

V. 250. Τοῦ ξυζύγου δὲ τοῦ ξένου τί (Ald. τἰ) τοὔνομ' ἦν;]
nsus est, opinor, ὁ δὲ σύζυγος τοῦ ξένου τί ὄνομα εἶχε. Nam
uterque genitivus ξυζύγου et ξένου ad eandem personam refe-
tur, vix patitur articulus ante ξένου positus. Secus esset, si
οῦ ξένου δὲ τοῦ ξυζύγου dixisset poëta. Ξυζύγου enim adjectivi
modammodo vim obtinet. Nemo autem nescit bene Graecum
se τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν, licet nemo unquam dixerit τὸν ἀγα-
ὸν τὸν ἄνδρα [1]). Sed legendum arbitror, Τῷ ξυζύγῳ δὲ τοῦ ξένου

1) Legendum τῳμῷ γ' ἀνδρὶ pro τῷ 'μῷ τἀνδρὶ apud Sophoclem

τί τοῖνομ' ἦν; Rectius enim dicitur τί σοι ὄνομά ἐστι, quam τί σου ὄνομά ἐστι. Noster Iph. A. 827. *Λήδας μέν εἰμι παῖς· Κλυταιμνήστρα δέ μοι | ὄνομα· πόσις δέ μοὐστὶν Ἀγαμέμνων ἄναξ.* Similiter Hel. 87. Aristophanes Eq. 1257. Pac. 185. 189. Av. 644.

V. 252. *ΙΦ. Πῶς δ' εἶδετ' αὐτούς, καὶ τυχόντες εἴπατε; | ΒΟΤ. Ἀκραις (Ald. ἀκταῖσιν) ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.*] Legendum videtur *Ποῦ* pro *Πῶς*, quod recte legitur v. 256. *Ἔπειτα δὴ πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε, | τρόπῳ θ' ὁποίῳ.*

V. 260. *Ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων | βοῦς ὑλοφορβοὺς (Ald. ὑλοφορβοὶ) πόντον εἰσεβάλλομεν,*] Imo, *τὸν ἐκρέοντα*. Contrarium errorem, *ἐκβησόμεσθα* pro *εἰσβησόμεσθα*, contra Marklandum defendere conatur Seidlerus ad v. 98. De confusione literarum κ et ις qui Bastium ad Greg. Cor. pp. 244. 720. consuluerit, plura non requiret.

V. 288. *ἡ δ', (Ald. ἥδ') ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον, | πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν | ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.*] Frustra Marklandus *ἐξ ἐχιδνῶν*, Musgra-
285 vius *ἐκ χαλινῶν*, *ex labiis*. Frustra etiam vulgatam defendit Seidlerus. Distinguendum videtur, *ἡ δ' ἐκ χιτώνων, πῦρ πνέουσα καὶ φόνον, | πτεροῖς ἐρέσσει.* Sub *χιτώνων* latere arbitror nomen loci, unde Furia *πτεροῖς ἐρέσσει*.

V. 295. *ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὡς θανούμενοι, | σιγῇ καμβ
θήμεθ'.*] Coll. Victoriana *θανούμενοι*. *Egregiam hanc lectionem θαμβούμενοι*, inquit Seidlerus, *quae unice nexui convenit, dolo quod non licuit loco suo reponere.* Tali invento convenit τὸ *δεινὸς μέλος* apud Aristophanem, *ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι*. Graece dicitur *θαμβοῦντες* ut *ταρβοῦντες*, non *θαμβούμενοι* ut *φοβούμενοι*.

V. 310. *ἄτερος δὲ τοῖν ξένοιν, | ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,*] Hinc Hesychius, monente Seidlero: *Ἀπέψα. ἀπέμασσεν.* Attamen Euripidem scripsisse arbitror *ἀπέψῃ* ut *ζῇ*. Utrumque enim verbum in eorum numero fuit, quae per η flectebantur. Praesens *ψῇ* (sic cum litera subscripta recte Matthiae Gramm. Gr. §. 194. 1. [1])) ut *ζῇ* legitur apud Sophoclem Trach. 680. infinitivus *περιψῆν* ut *ζῆν* apud Aristophanem Eq. 909.

Trach. 445. auctore Schaefero. Vulgatam sine vitii suspicione citat Porsonus ad Hec. 1117.

1) Omnes edd. *χρῇ* apud Sophoclem El. 55. Recte *χρῇ* Brodaeus ad Euripidis Hel. 525. Apud Aeschylum Ag. 1584 *ἀποχρῇ* pro *ἀπόχρη* secundum veteres grammaticos proculdubio dabit Blomfieldius.

V. 333. *πρὸς δ' ἄνακτα τῆσδε γῆς | κομίζομέν νιν. ὁ δ' (Ald. ὃδ') ἐσιδὼν, ὅσον τάχος | ἐς (Ald. ὡς) χέρνιβάς τε καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ (Ald. σφάγι' ἐξέπεμπέ) σοι.*] Suspectum habeo *ἐσιδὼν* in hoc metro. Caussam suspicionis supra declaravi ad v. 65. *Εἰσιδὼν* in senario occurrit vv. 108. 269. (ubi coll. Victoriana *ἐσιδεῖν* metro repugnante) 1015. Nostro loco scribendum videtur aut *εἰσιδὼν δ'* pro *ὁ δ' ἐσιδὼν*, aut una literula mutata *ὅδε δ' ἰδὼν*. Infra v. 757. mss. et edd. veteres *ἐκδώσω* pro *ἐκσώσω*.

V. 340. *Θαυμάσ' ἔλεξας τὸν φανέν θ', ὅστις ποτὲ (Ald. ὅστίς ποτε) | Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.*] Ita Aldus, et plerique edidit. Male Barnesius Scaligerum secutus *Ἕλλην ὅς*. Vid. Markl. ad h. l. et Lobeck. ad Ajac. v. 323. p. 272. seq. Seidler. *Ἕλλην* femininum agnoscit grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 97. *Ἕλλην γυνή. Φιλήμων Παιδαρίῳ. Ἑλλὰς ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ.* Glossa posterior, quam in indicem Sophocleum retulit Brunckius, vulgatam nostri loci scripturam non defendit. Multum enim interest inter masculinum *Ἑλλὰς* et femininum *Ἕλλην*. Altera magis ad rem esset, si pro Philemone infimae aetatis comico, tragici alicujus, vel etiam comici vetéris et probati, testimonium attulisset grammaticus. Eustathius p. 1077, 31. *ἔστι γὰρ κοινὸν καὶ τὸ Ἕλλην, ὡς δηλοῖ τὸ, Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται περὶ τῆς τύχης.* Vide Athenaeum p. 280. E. Verba *Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα* Apollodori Carystii sunt, cujus non multo major auctoritas est quam Philemonis. In tragicorum scriptis hodie manentibus quater legitur *Ἕλλην* femininum, semel apud Aeschylum, ter apud Euripidem. Aeschyli locus est Ag. 1263. *Καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι (ἐπίστασαι* Porsonus ex emendatione Marklandi) *φάτιν.* Verba sunt Casandrae ad chorum, qui respondet, *Καὶ γὰρ τὰ Πυθόχραντα. δυσμαθῆ δ' ὅμως.* Malim *ἐμὴν — φάτιν, meum vaticinium*, de cujus obscuritate queritur chorus. Vitium, modo vitium sit, ortum est ex similitudine literarum λλ et μ. Loci Euripidei sunt Iph. T. 341. 495. Heracl. 131. Primo loco mirari subit, si genuina est vulgata, poëtam *Ἕλληνος ἐκ γῆς* potius quam *ἐξ Ἑλλάδος γῆς* dixisse, qui *Ἑλλάδος ἐκ γᾶς* dixerit v. 448. *Ἑλλάδος στρατηγίας* v. 17. *Ἑλλάδος νεὼς* vv. 1292. 1345. 1386. Sed legendum videtur *Ἑλληνίδος γῆς*. Barnesius jam conjecerat *Ἑλληνίδος ἐκ γῆς*. De altero hujus fabulae loco infra suo ordine dicetur. Tertius est Heracl. 131. de quo nonnihil jam dixi ad v. 96.

V. 342. *Εἶεν. σὺ μὲν κόμιζε τοὺς ξένους μολών. | τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα.*] Pro *οἷα* Reiskius conjecerat *ὅσια* vel *οἵδε*. Seidler. Notandum etiam futurum *φροντιούμεθα*, quae forma nescio an nusquam alibi occurrat. Activa *φροντιεῖ* (vulgo

φροντίσει) legitur apud Euripidem Tro. 1234. φροντιῶ apud Aristophanem Nub. 125. Miror nemini adhuc in animum venisse indicem verborum conficere, quorum praesens desinit in ω, futurum in μαι. In hac re non semper sibi constant tragici. Ἐπαινέσεται v. c. dixit noster Bacch. 1193. ναύστολήσεται Tro. 1048. Idem tamen ἐπαινέσω Heracl. 301. ναυστολήσεις Suppl. 474. ναυστολήσων Hec. 634.

V. 358. τὴν ἐνθάδ' Αὐλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ, | οἳ (*Ald.* οἵ) μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι, | ἔσφαζον.] Recte οὓ μ' Piersonus, Marklandus, Zimmermannus. Loca quae οἵ μ' defen-
287dere videntur, partim male intellecta sunt, partim corrupta scriptura laborant. Allegat Seidlerus Sophoclem El. 958. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων | βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; Sed ibi ποῖ non cum μενεῖς sed cum βλέψασα construendum esse monuit vir doctus Mus. Crit. I. p. 205. Multis fraudi fuit similis constructio apud nostrum Herc. 1160. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν | εὔρω, πτερωτὸς, ἢ κατὰ χθονὸς, μολών; Ita distinguendum, sublata interrogationis nota, quae vulgo post εὕρω exhibetur. Frustra ποῦ reposuit Hermannus, quod rectius reposuisset ejusdem fabulae v. 74. ubi vulgo legitur, ποῖ πατὴρ ἅπεστι γῆς; Neque facile crediderim, Aeschylum scripsisse ποῖ Κλυταιμνήστρα Cho. 882.

V. 402. ἔβασαν, ἔβασαν ἄμικτον | αἶαν, ἔνθα κούρα | διατέγγει βωμοὺς | καὶ περὶ νίονας να|ῶν αἷμα βρότειον.] Ἄμικτον recte per ἄξενον explicat Brodaeus. SEIDLER. Isocrates Evagora p. 315. ed. Auger. τὸν δὲ τόπον ἄμικτον ὅλον παραλαβὼν καὶ παντάπασιν ἐξηγριωμένον, ἡμερώτερον καὶ πραότερον κατέστησα. Deinde legendum, ἔνθα κούρᾳ | Διὶ τέγγει βωμοὺς | καὶ περικίονας να|οὺς αἷμα βρότειον. Ceterum versus 402. cum sequente asynartetum conficit, quales sunt Archilochi apud Hephaestionem, Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον | ἐρέω, πολὺ φίλτατ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων. Ita Noster Med. 990. Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε | κηδεμὼν τυράννων. Hoc exemplum attulit Gaisfordius p. 341.

V. 414. φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ | πήμασι βροτῶν ἄπληστος ἀνθρώποις, | ὄλβου βάρος οἳ φέρονται | πλάνητες ἐπ' οἶδμα πόλεις τε | βαρβάρους περῶντες. | κενόδοξοι (*Ald.* κοιναὶ δόξαι)· γνώμα | δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, | τοῖσδ' εἰς μέσον ἥκει.] Κενόδοξοι etiam Zimmermannus et Matthiae, ut legendum censuerant Heathius, Marklandus, et Musgravius, quos fefellit corrupta strophici versus scriptura διατέγγει pro Διὶ τέγγει. Cod. E. et edd. recentiores ante Zimmermannum κεναὶ δόξαι, quod suprascriptum exhibent liber Put. et coll. Victoriana. Legendum κεινᾷ δόξᾳ. Forma poëtica κεινὸς hoc uno loco, quod sciam, apud Euripidem legitur. Olim legebatur κεινὸν apud Sophoclem Trach.

195. ubi nunc rectius legitur *κενὸν*, metro scilicet utramque formam admittente. Sed *ἐξεκείνωσεν* in senario apud Aeschylum Pers. 768. communem formam prorsus excludit. Superiora alii aliter accipiunt. Post *βάρος* distinguunt omnes ante Musgravium, qui verba *ὄλβου βάρος οἳ φέρονται* reddit *qui divitiarum onus* 288
reportant. Hunc sequuntur Seidlerus et Matthiae. Rectius alii *οἳ φέρονται πλάνητες ἐπ' οἴδμα, qui feruntur errabundi per fluctus.* Malim autem, *φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ | πήμασι βροτῶν, ἄπλητον* (vel potius *ἄπλατον*) *ἀνθρώποις ὄλβου βάρος. Βάρος ἄπλητον, pondus immensum*, dixit Sophocles Trach. 984. De his formis vid. Piersonus ad Moerin p. 24. Transeo ad verba *γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβον, τοῖσδ' εἰς μέσον ἥκει*, quae ab Hermanno ita explicari monet Seidlerus: *sententia aliis est non tenens modum in divitiis, aliis autem moderata.* Ita quoque locum accepisse videtur Matthiae, qui *τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει* exhibet. Sed haec interpretatio postulat ut in priore membro scribatur *γνώμα δὲ τοῖς μὲν ἄκαιρος ὄλβου.* Locus valde obscurus est, sed, ut mihi quidem videtur, non corruptus [1]). Magna difficultas est in verbis *εἰς μέσον ἥκει.* Dixit noster Ion. 1557. *ὃς εἰς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἠξίου, | μὴ τῶν πάροιθε μέμψις εἰς μέσον μόλῃ.* Idem loquendi modus, sed nihil inde lucis in nostrum locum.

V. 456. *Ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις | συνερεισθέντες, χωροῦσι νέον | πρόσφαγμα θεᾶς. σιγάτε, φίλαι. | τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ | ναοῖσι (Ald. ἐν ναοῖσι) πέλας τάδε βαίνει. | οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν (Ald. λάκε) | βουφορβὸς ἀνήρ. | ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως* etc.] Haec omnia choro recte tribuunt Seidlerus et Matthiae. In edd. superioribus Iphigeniae tribuuntur octo versus, choro quatuor, quorum primus est 463. *ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως.* Rectius autem locus procederet, si haec verba, quibus ad Dianam convertitur oratio, versum catalecticum sine intervallo exciperent. Fortasse legendum, *Ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμας | ξυνερεισθέντες, χωροῦσι νέον | πρόσφαγμα θεᾶς. οὐδ' ἀγγελίας | ψευδεῖς ἔλακεν βουφορβὸς ἀνήρ. | σιγᾶτε, φίλαι. τὰ γὰρ Ἑλλήνων | ἀκροθίνια δὴ | ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει. | ὦ πότνι'*, etc. Schaefero debetur *διδύμας.*

V. 480. *ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα, | μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω.* Frigidam hanc explicationem censet Marklandus, multo tamen frigidiora in ejus locum 289
substituit *ἔσεσθ' ἐοίκατε*, neque felicius Musgravius *αἰ αἰ κάτω.*

---

1) Hoc *μὲν*, cui nullum respondet *δὲ*, admonet me ut Sophoclem corrigam Ant. 620. *σοφία γὰρ ἔκ του | κλεινὸν ἔπος πέφανται, | τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν | τῷδε μὲν, ὅτῳ φρένας | θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.* Vulgo *τῷδ' ἔμμεν.*

V. 495. *Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος* jectura *Ἕλλην εἰ γεγὼς* numeris nocet. Cf. SEIDLER. Si vitiosum est *Ἕλληνος*, proculdubio *νων*. Noster Bacch. 20. *εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθ λιν*. Ion. 8. *ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλι*

V. 554. *OP. Παῦσαί νυν ἤδη, μήθ' ἑρωτή Τοσόνδε γ', εἰ ζῇ (Ald. ζῇ) τοῦ παλαιπώρου δά ἔστι. παῖς (Ald. πῶς) νιν, ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν ταραχθεὶς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων;* | *OP. Πατρὸς τιμωρούμενος.*] Plures versiculos appono, ut v τήνδε prorsus supervacaneum esse. Postulat tra doles, ni fallor, ut in ejus locum substituatur ejusmodi. Ita noster supra v. 78. *ἐπειδὴ πατρὸς μητέρα κατακτάς*. Alc. 736. *εἰ μή σ' ἀδελφῆς α* Oenco III. *ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην.* σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην.

V. 559. *ΙΦ. Φεῦ.* | *ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσ Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.*] Etsi caedes jure *κακὸν δίκαιον* appellari potest, vereo conveniat media forma *εἰσεπράξατο*, quod cum ctum *poenas sumere* significare videtur. Id certe *πράσσεσθαι* apud nostrum Phoen. 1645. *Οὐκ ἔ δίκην πράσσεσθέ νιν.* Legendum suspicor *κακὴ ὡς εὖ κακὴν οὖσαν αὐτὴν ἐτιμωρήσατο.* Noster *γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,* | *αὐτὸς κακίων μη νών.* Malim etiam *ἐξεπράξατο*. *Ἐκπράσσειν* pas pidem legitur, *εἰσπράσσειν*, si Beckio fides haben loco. Similem errorem, *εἰσενσαψάμην* pro *ἐξεν*

290

σεν, Ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες, longe numerosior est quam, ἦ δ' ἀνεβόησεν, Ἴτε δρομάδες ἐμαὶ κύνες. Cujusmodi nullum praeter hunc nostrum in tragicorum scriptis offendi. Musgravio placet ἀχάριτ', neutrum plurale adverbii loco. Equidem malim, Κακῆς γυναικὸς χάριν ἀχάριτον ὤλετο. Utramque mutationem, ἀχάριτον scilicet pro ἄχαριν, et ὤλετο pro ἀπώλετο, exemplis confirmare possum. Apud Euripidem Phoen. 1745. in plerisque libris legitur χάριν ἀχάριστον, in paucioribus χάριν ἄχαριν. Neutra lectio recte se habet. Postulat enim metrum ἀχάριτον. Verba χάριν ἀχάριτον dipodiam conficiunt trochaicam. Apud Aeschylum Cho. 40. strophen inchoat senarius, Τοιάνδε χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν. cui respondet in antistropho, Σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον (sic pro ἀδάμαντον recte Burneius), ἀπόλεμον τὸ πρίν. Repone in priore χάριν ἀχάριτον, et syllabam syllabae respondentem habebis. Praeter haec tria loca, legendum videtur φόνι' ἀχάριτά θ' pro φόνια χάριτας apud Euripidem Hel. 175. Diversae sunt ejusdem adjectivi formae ἀχάριτος et ἀχάριστος, ut ἄγνωτος et ἄγνωστος, ἀδάματος et ἀδάμαστος, ἀθέμιτος et ἀθέμιστος, ἀκόρετος et ἀκόρεστος. Quod ad ἀπώλετο attinet, ejusdem erroris exemplum praebet Sophocles Oed. C. 547. καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα, | νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον. Ita Aldus. Turnebus aliique ante Bothium, κἀπώλεσα. Recte Bothius, καὶ ὤλεσα. Nostro loco caussa erroris manifesta est. Scripsit Euripides, ut supra dixi, Κακῆς γυναικὸς χάριν ἀχάριτον ὤλετο. Librariorum culpa primo factum est χάριν ἄχαριν ὤλετο, deinde, ut versus omnes suos pedes integros haberet, χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. Ita fere v. 335. cum semel σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι in σφάγι' ἔπεμπέ σοι corruptum est, non defuit qui scribendo σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι versum claudicantem sanasse sibi videretur.

V. 617. *OP.* Θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται; | *ΙΦ.* 291
Ἐγώ. θεᾶς γὰρ τῆσδε προστροπὴν ἔχω. | *OP.* Ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα.] Frustra olim conjeci προστρόπαι' propter neutra pluralia Ἄζηλα et εὐδαίμονα, quae pendent a subaudito ἔργα. Frustra etiam Bothius Ἄζηλον. Phrynichus apud Bekkerum Anecdot. Gr. p. 4. Ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί. ἀντὶ τοῦ, ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν, ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις. Aristophanes Ran. 489. *ΔΙ.* Κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος εἴπερ δειλὸς ἦν. | ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην. | *ΞΑ.* Ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.

V. 642. Κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων | φανίσι μελόμενον φανίσιν αἱμακταῖς.] Alterum φανίσιν addidi ex conjectura, ut metra exaequarem. Seidler. Adoptavit hanc conjecturam Matthiae. Metro melius consultum erit, si legatur, φανίσι [βαρβάρων] μελόμενον αἱμακταῖς, ut obiter monui ad Sophoclis Aj. 599. Mus. Crit. I. p. 364. Χερνίβων βαρβάρων ut βάρβαρα φάσγανα

Seidler. Musgravium sequitur Zimmermannus. Legendum, ni fallor, ἐκεῖ κάτω. Ita noster Hec. 418. *Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.*

V. 492. *Πότερος ἆρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος | Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.*] Sensus est, *Πότερος ἆρ' ὑμῶν δεῦρο ἀγγέλλεται Πυλάδης ὠνομασμένος;* Respicit ad v. 249. *Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἕτερος πρὸς θατέρου.* Legendum autem, ni magnopere fallor, λέλεκται pro κέκληται. Recte λέλεκται cum participio conjungitur. Noster infra v. 1047. *Ταυτὸν χεροῖν σοι λέξεται μίασμ' ἔχων.*

V. 495. *Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;*] Conjectura Ἕλλην εἰ γεγώς numeris nocet. Cf. supra v. 340. Seidler. Si vitiosum est Ἕλληνος, proculdubio legendum Ἑλλήνων. Noster Bacch. 20. *εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν.* Ion. 8. *ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις.*

V. 554. *ΟΡ. Παῦσαί νυν ἤδη, μηδ' ἐρωτήσῃς πέρα. | ΙΦ. Τοσόνδε γ', εἰ ζῇ (Ald. ζῇ) τοῦ ταλαιπώρου δάμαρ. | ΟΡ. Οὐκ ἔστι. παῖς (Ald. πῶς) νιν, ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν. | ΙΦ. Ὦ συνταραχθεὶς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων; | ΟΡ. Πατρὸς θανόντος τήνδε τιμωρούμενος.*] Plures versiculos appono, ut videat lector hoc τήνδε prorsus supervacaneum esse. Postulat tragici sermonis indoles, ni fallor, ut in ejus locum substituatur αἷμα vel aliquid ejusmodi. Ita noster supra v. 78. *ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, | μητέρα κατακτάς.* Alc. 736. *εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.* Oeneo III. *ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην.* Cycl. 691. *εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην.*

V. 559. *ΙΦ. Φεῦ. | ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο. | ΟΡ. Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.*] Etsi Clytaemnestrae caedes jure *κακὸν δίκαιον* appellari potest, vereor ut huic notioni conveniat media forma *εἰσεπράξατο*, quod cum *δίκαιον* conjunctum *poenas sumere* significare videtur. Id certe significat *δίκην πράσσεσθαι* apud nostrum Phoen. 1645. *Οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.* Legendum suspicor *κακὴν*, ut sensus sit, *ὡς εὖ κακὴν οὖσαν αὐτὴν ἐτιμωρήσατο.* Noster Or. 504. *κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος, | αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κανών.* Malim etiam ἐξεπράξατο. *Ἐκπράσσειν* passim apud Euripidem legitur, *εἰσπράσσειν*, si Beckio fides habenda est, hoc solo
290 loco. Similem errorem, *εἰσεγραψάμην* pro *ἐξεγραψάμην*, apud Sophoclem Trach. 1169. nemo, quod sciam, adhuc correxit.

V. 566. *Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.*] Nequeo mihi persuadere ab Euripide profectum esse senarium tam scabrum atque auribus ingratum. Non eum defendunt ii quos attulit Seidlerus ad v. 1387. *λαβέσθε, κώπαις τε ῥόθια λευκαίνετε.* Nullus enim eorum est, quorum tertius pes dactylus sit aut tribrachys. Licet non valde numerosus sit hujusmodi senarius, *ἦ δ' ἀνεβόη-*

ἐν, Ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες, longe numerosior est quam, ἢ ὁ' ἐνεβόησεν, Ἴτε δρομάδες ἐμαὶ κύνες. Cujusmodi nullum praeter hunc nostrum in tragicorum scriptis offendi. Musgravio placet χάριτ', neutrum plurale adverbii loco. Equidem malim, Κακῆς γυναικὸς χάριν ἀχάριτον ὤλετο. Utramque mutationem, ἀχάριτον scilicet pro ἄχαριν, et ὤλετο pro ἀπώλετο, exemplis confirmare possum. Apud Euripidem Phoen. 1745. in plerisque libris legitur χάριν ἀχάριστον, in paucioribus χάριν ἄχαριν. Neutra lectio recte se habet. Postulat enim metrum ἀχάριτον. Verba χάριν χάριτον dipodiam conficiunt trochaicam. Apud Aeschylum Cho. 30. strophen inchoat senarius, Τοιάνδε χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον ἀκῶν. cui respondet in antistropho, Σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον sic pro ἀδάμαντον recte Burneius), ἀπόλεμον τὸ πρίν. Repone in priore χάριν ἀχάριτον, et syllabam syllabae respondentem habebis. Praeter haec tria loca, legendum videtur φόνι' ἀχάριτά τ' pro φόνια χάριτας apud Euripidem Hel. 175. Diversae sunt ejusdem adjectivi formae ἀχάριτος et ἀχάριστος, ut ἄγνωτος et ἄγνωστος, ἀδάματος et ἀδάμαστος, ἀθέμιτος et ἀθέμιστος, ἀκόρετος et ἀκόρεστος. Quod ad ἀπώλετο attinet, ejusdem erroris exemplum praebet Sophocles Oed. C. 547. καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόρευσα καὶ ἀπώλεσα, | νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον. Ita Aldus. Turnebus aliique ante Bothium, κἀπώλεσα. Recte Bothius, καὶ ὤλεσα. Nostro loco caussa erroris manifesta est. Scripsit Euripides, ut supra dixi, Κακῆς γυναικὸς χάριν ἀχάριτον ὤλετο. Librariorum culpa primo factum est χάριν ἄχαριν ὤλετο, deinde, ut versus omnes suos pedes integros haberet, χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. Ita fere v. 335. cum semel σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι in σφάγι' ἔπεμπέ σοι corruptum est, non defuit qui scribendo φάγι' ἐξέπεμπέ σοι versum claudicantem sanasse sibi videretur.

V. 617. ΟΡ. Θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται; | ΙΦ. Ἐγώ. Θεᾶς γὰρ τῆσδε προστροπὴν ἔχω. | ΟΡ. Ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, οὐκ εὐδαίμονα.] Frustra olim conjeci προστρόπαι' propter neutra pluralia Ἄζηλα et εὐδαίμονα, quae pendent a subaudito ἔργα. Frustra etiam Bothius Ἄζηλον. Phrynichus apud Bekkerum Anecdot. Gr. p. 4. Ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί. ἀντὶ τοῦ, ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν, ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις. Aristophanes Ran. 489. ΔΙ. Κατέκειτ' ἂν ὀφραινόμενος εἴπερ δειλὸς ἦν. | ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεμησάμην. | ΞΑ. Ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον. V. 291

V. 642. Κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων | φανίσι μελόμενον βανίσιν αἱμακταῖς.] Alterum φανίσιν addidi ex conjectura, ut metra exaequarem. Seidler. Adoptavit hanc conjecturam Matthiae. Metro melius consultum erit, si legatur, φανίσι [βαρβάρων] μελόμενον αἱμακταῖς, ut obiter monui ad Sophoclis Aj. 599. Mus. Crit. I. p. 364. Χερνίβων βαρβάρων ut βάρβαρα φάσγανα

Hel. 870. Vel, si mavis, *ῥανίσι* [*δυσσεβῶν*] *μελόμενον αἱματαῖς*. Idem metrum apud Sophoclem Oed. T. 1314. *ἄφατον, ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον*. Et apud Euripidem Phoen. 1302. *ποτέρου ἆρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω*. Herc. 1079. *φόνον ὁμοσπόρων ἐμεῖλες ἐκπράξειν*. Pritis hemistichium dochmiacum est, alterum ut Suppl. 781. *διπλάζεται τιμά*.

V. 646. *Σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ἰὼ* (*Ald.* ὦ) *νεανία*, | *σεβόμεθ', εἰς πάτραν ὅτι* (*Ald.* ὅτί) *ποτ' ἐπεμβάσῃ*.] Pro ὦ dedi *ἰώ*, metri causa. *Νεανία* trisyllabon est. SEIDLER. Matthiae etiam *ἰὼ νεανία*, vereor ut recte. Nam si *ἰὼ νεανία* scripsisset poeta, haec verba potius in initio sententiae quam *διὰ μέσου* collocaturus fuisse mihi videtur. Mox fortasse legendum, *εἰς πάτραν ὅτι πόδ' ἐπιμβάσει*. Malim etiam Tro. 455. *ποῦ σκάφος τὸ τοῦ στρατηγοῦ; ποῖ πόδ' ἐμβαίνειν με χρή;* Usitatissimus loquendi modus *βαίνειν πόδα*, de quo Porsonus ad Or. 1427. Ita noster Heracl. 169. *εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα*. Ibid. 802. *ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα*. Omnium consensu Euripidi repraesentatum est *πόδ'* pro *ποτ'* Hel. 75. 986. Priore loco legendum etiam *πτερῷ* pro *πέτρᾳ*.

V. 650. *Ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων*.] Legendum suspicor, *Ἄζηλα τάδε φίλοισι, θ. φ.*

V. 658. *Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;*] Veteres Attici, ut alibi monui, libentius *ταυτὸν* dicebant quam *ταυ-*
292*τό*. Malim igitur *πέπονθας ταυτὰ*, ut in Bacch. 189. *Ταυτά μοι πάσχεις ἄρα*. Sic etiam Aristophanes Eccl. 339. *Νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἀντίκρυς | ἐμοὶ πέπονθας*. Epicrates apud Athenaeum p. 570. B. *πεπονθέναι δὲ ταυτά μοι δοκεῖ | τοῖς ἀετοῖς*. Plato Euthyphrone p. 8. D. *Οὐκ οὖν ταυτά γε ταῦτα καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν*, etc. Polit. V. p. 468. D. *Πεισόμεθα ἆρα* (*ἢν δ' ἐγὼ*) *ταυτά γε Ὁμήρῳ*. Pro plurali accipiendum est *ταύτ'* apud nostrum Ion. 330. *πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταύτ' ἄλλη γυνή*.

V. 674. *Αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ* (*Ald.* σου), *βλέπειν ἡμᾶς φάος*. | *κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν*.] Reiskius *κοινῇ γ' ἔπλευσα*. Malim *κοινῇ δ' ἔπλευσα*. Ceterum nescio an scripserit Euripides, *κοινῇ δὲ πλεύσας, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν*. Ita certe scripsit Hipp. 22. *τὰ πολλὰ δὲ | πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ*. De hoc nominativi usu videantur scriptores quos allegat Matthiae Gramm. Gr. §§. 561. 562. In hac tragoedia occurrunt *ἀλλάξας* v. 193. *σωθεὶς* v. 695. *κτησάμενος* v. 696. *ἐλθὼν* v. 947. *εἰπὼν ἀκούσας θ'* v. 964.

V. 678. *δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι* (*πολλοὶ γὰρ κακοὶ*) | *προδοὺς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος*. | *ἢ καὶ φονεύσας, ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν | ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν*, | *ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν*.] Versum 679. propter elisam diphthongum merito suspectum habent viri docti. Vide an legendum,

προδοὺς σεσῶσθαί σ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος. Ita fere noster Ion. 293. Καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ; Ibid. 614. κἀτ' ἦ προδοὺς σύ μ', εἰς δάμαρτα σὴν βλέπῃς, | ἢ τἀμὰ τιμῶν, δῶμα συγχέας ἔχῃς. Digna etiam quae memoretur mihi videtur Erfurdtii conjectura a Seidlero allata, προδούς σε, σωθεὶς αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος. Verba hoc modo cohaerere censet Erfurdtius: σωθεὶς μόνος εἰς οἴκους δόξω τοῖς πολλοῖς ῥάψαι μόρον σοι, προδούς σε, ἢ καὶ φονεύσας. Malim σωθεὶς τ' ita accipiendum: δόξω τοῖς πολλοῖς ῥάψαι μόρον σοι, [ἢ] προδούς σε, σωθεὶς τ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος, ἢ καὶ φονεύσας.

V. 691. τὸ μὲν γὰρ εἰς ἐμ' οὐ κακῶς ἔχει, | πράσσονθ' ἃ πράσσω πρὸς θεῶν, λύσειν βίον.] Scripti codices λήσειν et λήγειν. Bene Graecum esse λύειν βίον ostendit Marklandus, quem tamen fugit id nostro loco reponendum esse pro λύσειν βίον. Omnes ante Monkium λύσειν pro λύειν Hipp. 671. λύσω pro λύω ibid. 1060. 293 Membranae Bruncklanae λύσω pro λύω etiam v. 1442.

V. 719. ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σε (*Ald.* διέφθειρέν μέ) πω | μάντευμα. καίτοι γ' ἐγγὺς ἔστηκας (*Ald.* ἕστηκα) φόνου.] Erfurdtius propter Porsoni regulam, quam profert ad Med. 675. legendum putat καίτοι κἀγγὺς. Seidler. Malim, καίπερ ἐγγὺς ἑστῶτος φόνου. Ita v. 486. οὐχ ὅστις Αἴδην ἐγγὺς ὢν τ' οἰκτίζεται, | σωτηρίας ἄνελπις. Andr. 996. τοῖα γὰρ αὐτῷ μηχανὴ πεπλεγμένη | βρόχοις ἀκινήτοισιν ἕστηκεν φόνου.

V. 760. τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς | λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.] Aeschylus Prom. 662. ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους | χρησμοὺς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους. Malim ἀπαγγεῖλαι et ἀπαγγέλλοντες.

V. 766. Καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν ἐμοῦ θ' ὕπερ. | σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν | πρὸς Ἄργος, ὅτι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν.] Pro ᾧ cod. B. ὡς: quod vult, opinor, οἷς. Markland. Cum his verbis contineatur interrogatio, vitiosum est σήμαινε δ' ᾧ χρὴ, nec minus vitiosum οἷς, quod Marklando in mentem venit. Reponerem σήμαινε δ' ὅτῳ χρὴ, si per metrum liceret. Ita Aeschylus Prom. 619. Σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε. Ubi soloecum esset ὅς pro ὅστις. Vulgo quidem legitur in eadem fabula v. 946. πατὴρ ἄναγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμους | αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους. Sed proculdubio legendum aut πρὸς ὧν γ' ἐκεῖνος, quod in uno codice reperitur, aut πρὸς ὧν ἐκεῖνος utraque particula deleta. Sensus est, ut alibi monui, *quaenam sint hae nuptiae, quae eum regno pulsurae sint.* Nostro loco si recte bis legitur χρὴ, aut σήμαινε τῷ aut σήμαιν' ὅτῳ scribendum.

V. 777. Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' εὑρήμεθα;] Mavult Marklandus εὑρήμεθον ob praecedens ὄντε. Non opus. Vid.

Matthiae Gramm. Gr. §. 300. p. 417. Semler. Marklando obsecutus est Zimmermannus. Primam personam dualem veteribus ignotam fuisse monui ad Aristophanis Ach. 733. p. 127. Utar hujus opportunitate loci ad eam quaestionem paullo accuratius tractandam. Apud veteres et probatos scriptores [1]) primam perso-
294nam dualem ter offendi, semel apud Homerum, bis apud Sophoclem. Homerus Il. Ψ. 485. *δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.* *Cum metri injuria*, inquit Heynius, *legerunt nonnulli περιδώμεθα ἠὲ λ. Sic Barocc. Harl. Townl. un. Vindob. et Schol. Aristoph. Acharn.* 771. *Eq.* 788. *Nub.* 644. Sic etiam Hesychius vv. *Δεῦρο* et *Περιδώμεθα*, aliique. Metro cautum erit, si scribatur cum elisione *περιδώμεσθ'*. Loci Sophoclei sunt Phil. 1079. *νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον. | ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι τάχει.* El. 948. *παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων | ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ' Ἀΐδης λαβὼν | ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.* Utrobique id ipsum fecisse videntur librarii, quod nostro loco factum voluit Marklandus. Propter nominativos duales *νὼ* et *μόνα* verba pluralia in dualia mutarunt. Primam personam pluralem nominativo duali conjungit Sophocles Ant. 58. *νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει | ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ | ψήφου τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.* Sic etiam Euripides Or. 1060. *ἀλλ' εἶ' ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος | δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.* Hel. 1065. *εἶτα πῶς ἄνευ νεὼς | σωθησόμεσθα κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας;* Ibid. 1101. *αἰτούμεθ', ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν | ῥίπτονθ', ἵν' οἰκεῖς ἀστέρων ποικίλματα.* El. 1241. *δεινὸν δὲ ναὸς ἀρτίως πόντου σάλον | παύσαντ', ἀφίγμεθ' Ἄργος.* Aristophanes Av. 4. *ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.* Ibid. 43. *κανοῦν δ' ἔχοντε καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας, | πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα, | ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.* Ibid. 120. *ταῦτ' οὖν ἵκέται* (malim *ἱκέτα*) *νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα.* Ibid. 650. *ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω.* Ibid. 664. *καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.* Plut. 445. *Καὶ μὴν λέγω. δεινότατον ἔργον παραπολὺ | ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν | ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα, | τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.* Propter nominativum dualem *ἀπολιπόντε* in ed. Flor. a. 1525. *φευξούμεθον* reposuit Ant. Fracinus, relicto tamen *διαμαχούμεθα* v. seq.

---

1) In horum numero non est habendus Athenaeus, qui Pompeianum quendam Philadelphensem ita loquentem inducit p. 98. A. *Στρομβιχίδη, κόμιζέ μοι ἐπὶ τὸ γυμνάσιον τὰς βλαύτας τὰς ἀφορήτους, καὶ τὴν ἐφεστρίδα τὴν ἄχρηστον. ἐγὼ γὰρ ὑποδησάμενος τὸν πώγωνα, προσαγορεύσω τοὺς ἑταίρους. ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος. κόμιζε δὲ τοῦ ἐλαίου τὴν λήκυθον. πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον, ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον.*

V. 806. *ΙΦ. Ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς σ' ἐγείνατο;* | *ΟΡ.* *Πέλοπός γε (Ald. τε) παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.*] Graece non dicitur *ἐκπέφυκα παιδί*. Legendum conjeceram aut *Πέλοπός γε παιδὶ παιδὸς ἐξέφυσέ με*, aut *Πέλοπός γε παιδὶ παιδὸς, οὗ πέφυκ' ἐγώ*. In hanc conjecturam incidit etiam Seidlerus. Fortasse scripsit Euripides *οὗ 'κπέφυκ' ἐγώ*. 295

V. 824. *ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισάτιδα (Ald. πισσάτιδα)* | *ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών,*] Noster Med. 384. *κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν* | *σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν*. Sic Aldus et omnes deinceps ante Brunckium, qui e Lascari revocavit *ἕλειν* pro *κτανεῖν*, genuinam lectionem pro interpretatione. Nostro loco legendum videtur *Οἰνόμαον ἑλών*, tum propter Pindari verba Olymp. I. 142. *Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν, παρθένον τε σύνευνον*, quae fortasse reapexit Euripides; tum propter anapaestum, cui paucissimi similes apud tragicos occurrunt. De hac re audiendus Porsonus Praefat. ad Hec. p. xxv. *Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, Ἱππόλυτος, Ταυροπόλος, tres ultimas syllabas anapaestum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis.* Nominativus *Ἱππόλυτος* sexies, accusativus *Ἱππόλυτον* quater in cognomine fabula occurrit, uterque semper ante vocalem, ut vitetur scilicet anapaestus. Sic etiam *Ταλθύβιος* Hec. 503. 727. Or. 886. Iph. A. 1563. Tro. 238. 621. *Ταλθύβιον* Iph. A. 95. et similia passim. *Νεοπτόλεμος* ante consonam bis legitur. Or. 1654. *γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην. ὃς δ' οἴεται* | *Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.* Tro. 1126. *αὐτὸς δ' ἥκει Νεοπτόλεμος, καινάς τινας* | *Πηλέως ἀκούσας ξυμφορὰς*, etc. Prior locus tum propter anapaestum suspiciosus est, tum quia *Νεοπτόλεμος* sine crasi duarum primarum syllabarum alibi apud tragicos non occurrit. Altero reponendum videtur *δεσπόνης*, quemadmodum in Med. 58. *δεσποίνης* pro *Μηδείας* e Lascari revocavit Porsonus. Loquitur enim Neoptolemi famulus, cujus *ῥῆσις* male vulgo Talthybio tribuitur. De *Ταυροπόλον* vide suo loco ad v. 1457. Addere poterat Porsonus *Ἐριχθόνιος*. Ion. 267. *ΙΩ. Ἐκ γῆς πατρὸς σοῦ πρόγονος ἔβλαστεν πατρί; ΚΡ. Ἐριχθόνιός γε. τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.* Conjecturam meam de hoc loco in Censura Edinburgensi XIX. p. 70. propositam, *Ἐριχθονίου γε* subaudito *ἔκγονός εἰμι*, non magni facio. Postea in mentem venit *Ἐρεχθέως γε*. Sed ne hoc quidem magnopere placet. Huc refer etiam *Ἰλιάδι* El. 4. ubi sine dubio legendum, *πτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰδαίᾳ χθονὶ* etc. Ita Sophocles Aj. 434. *ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς*, etc. [1]) Plura hujus li- 296

1) Euripides Hel. 27. *τοὐμὸν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν τὸ δυστυχὲς,* | *Κύπρις πρωτείνασ' ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ,* | *νικᾷ. λιπὼν δὲ βούσταθμ*

la apud Euripidem non occurrunt, quem solum e
usurpare innuunt Porsoni verba supra allata. Legi-
oud Aeschylum Prom. 838. χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα
, | σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται. Sed Ἰόνιος
s am in hoc metro corripere videtur. Producit qui-
metro dactylico, sed ex necessitate, propterea quod hoc
tres breves syllabas deinceps positas non admittit. Idem
ere in ἰσόθεος, Ἰταλία, Διογενὴς, aliisque multis hujus for-
vocibus, nemo nescit.

V. 828. ἔχω σ' ... σταν (... Ὀρέστα) τηλύγετον χθονὸς
πατρίδος, | Ἀργοῦσαν, ὦ φίλο] Malim, ἔχω σ', Ὀρέστα,
εν | χ. ἀ. π. Animo scribae obversabantur Agamemnonis
a Il. I. 142. τίσω δέ ἑ ἶσον Ὀρέστῃ, | ὅς μοι τηλύγετος τρέφε-
θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. Adjectivum τηλύγετος hoc uno loco, si bene
mini, apud Atticos poetas occurrit.

V. 837. ΟΡ. Ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ. | ΙΦ. Ψυ-
χὰ, τί φῶ; θαυμάτων πέρα καὶ λόγου | πρόσω τάδ' ἀπέβα (Ald.
ἐπέβα).] Haec omnia vulgo Iphigeniae tribuuntur. Plerique et-
iam distinctionem post ἐμοῦ, quam exhibet Aldina, non agnoscunt.
Si verbis ἐμοῦ ψυχὰ Orestem compellat Iphigenia, quae quidem
omnium fere interpretum sententia est, masculinum εὐτυχῶν de-
fendi potest ex Aeschylo Cho. 893. Οἳ 'γὼ, τέθνηκας, φίλτατ'
Αἰγίσθου βία. Non opus igitur Bothii conjectura εὐτυχοῦσ' ἐμὰ
297 ψυχὰ, quam adoptavit Zimmermannus. Sed locus corruptus est,
itaque, ni fallor, sanandus: Ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν τύ-
χαι. | τί φῶ; etc. Plurale τύχαι potius quam singulare τύχα re-
praesentandum arbitror, quia coll. Victor. et Musgravii liber Put.
ψυχᾷ exhibent. Εὐτυχῶν non est nominativus singularis, sed ge-
nitivus pluralis, cujus interpretatio ἐμοῦ, ut fieri solet, in tex-
tum irrepsit. Ex hac interpretatione colligo vulgatam scripturam
ψυχὰ etiam in exemplari fuisse quo usus est interpres. Alioqui
ἡμῶν potius quam ἐμοῦ super εὐτυχῶν scripsisset. Saepissime per-
mutantur ψυχὴ et τύχη, monente praeter alios Schaefero Meletem.
Crit. p. 117. Alterum exemplum apud Euripidem occurrit Suppl.

Ἰδαῖος Πάρις, | Σπάρτην ἀφίκεθ', ὡς ἐμὸν σχήσων λέχος. Quis non reponeret Ἰδαῖα, si per metrum liceret? Scripsit poëta, ni fallor, βούσταθμ' Ἰδαίας χθονός. Nomen proprium Πάρις e margine in textum irrepsit, ut Ἰφιγένειαν apud Aeschylum Ag. 1535. Ὀρέστου apud Euripidem Or. 1016. Καπανεὺς Phoen. 186. Φοῖβον Iph. T. 1237. Τροία Tro. 825. τοῦ Πενθέως Bacch. 1153. Ἥρα Hel. 247. 681. et alia. Cum versus jam septem pedibus incederet, Ἰδαῖος Πάρις pro Ἰδαίας χθονὸς Πάρις non male reposuit aliquis rei metricae peritus. Ἰδαῖος appellatur Paris apud Euripidem Or. 1364. Andr. 707. Iph. A. 1289.

22. Quod in eadem fabula v. 844. legitur, *κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ*, cum verbis *κρεῖσσον ἢ λόγοισιν* comparant Musgravius aliique.

V. 852. *Ἐγὼ δ' ἁ μέλεος* (*Ald. ἐγὼ μέλεος*) *οὐδ' ὅτε φάσγανον | δέρᾳ* (*Ald. δέρα*) *θῆκέ μοι μελεόφρων πατήρ.*] Jacobsio placet *ἔρᾳ θῆγέ μοι*. Equidem malim *δέρᾳ 'φῆκέ μοι*. Noster Hec. 1128. *ἔθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα*. Med. 633. *μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων | τόξων ἐφείης, | ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.*

V. 866. *Εἰ σύν γ' ἀδελφὸν, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσας.*] *Ἀπώλεσας* verte *occidisses*. Seidler. Recte. Subauditur enim *δι' ὀδύνας ἵν ἔβας*, aut tale quid. Noster Ion. 961. *Εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας κτείνοντά μοι.* Phoen. 1356. *Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης ἔτι κακά.* Ubi supplet schol. *τί ἐρεῖς; ἢ τριτάλας γένοιο, δηλονότι.*

V. 884. *πότερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναΐ, | ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ | θανάτῳ πελάσεις ἄρα, βάρβαρα φῦλα | καὶ δι' ὁδοὺς* (*Ald. διόδους*) *ἀνόδους στείχων·*] Marklandus conjicit *ἀνὰ* [*βάρβαρα φῦλα*], quod olim mihi placebat. Sed in vulgata nulla est offensio. Seidler. Zimmermannus *παρὰ βάρβαρα φῦλα*. Equidem Marklando assentior. Ceterum metrum hujus versus et sequentis iterum occurrit apud nostrum Herc. 1016. *Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα, | τότε μὲν περισαμότατος καὶ ἄριστος | Ἑλλάδι, τῶν Δαναΐδων* (ita Hermannus pro *τῶν τοῦ Δ.*) *παίδων.* Sic etiam, modo hujus syllabae suppleantur, Hel. 697. *Ὦ πᾶν κατ' ἄκρας δῶμ' ὃν πέρσας Πάρις, | τάδε καὶ σὲ διώλεσε, μυριάδας τε | χαλκεόπλων Δαναῶν* [*πολλάς*] [1]).

V. 912. *Οὐδέν μ' ἐπίσχει γ', οὐδ' ἀποστήσει* (*Ald. ἀπιστήσει*) *λόγου, | πρῶτον πυθέσθαι, τίνα* (*Ald. τιθέσθαι τινά*) *ποτ' Ἠλέκτρα πότμον | εἴληχε βιότου. φίλα γὰρ ἔστιν πάντ' ἐμοί.*] Codd. Pariss. omnes *ἐπίσχῃ* et *ἀποστήσῃ*, quod satis inconsiderate Marklandus recepit. Seidler. Coll. Victoriana *ἐπίσχῃ* et *ἀποστήσει*. Latet hic aliquid, quod indagare nondum potui. Non male legeretur, *Οὐ μή μ' ἐπίσχῃ γ', οὐδ' ἀποστήσει λόγου*. In priore membro haud raro legitur *οὐ μὴ* cum subjunctivo, in posteriore *οὐ* cum futuro. Ita Sophocles Oed. C. 450. *ἀλλ' οὔτε μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, | οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας* [2]) *ποτὲ | ὄνησις* 298

1) Paullo ante v. 676. legendum, *Ὁ Διὸς, ὁ Διὸς, ὦ πόσι, Μαίας | παῖς | ἐπέλασεν Νείλῳ.* Vulgo desunt duo verba *Μαίας τε*, quae eo minus sententiae quam metro necessaria sunt. Altero loco non male legeretur, *μυριάδας τε | χαλκεόπλων Δαναῶν ψυχάς. Μυριάδας ψυχὰς*, ut *μυριάδας πόλεις* apud incertum Rhes. 915. Vide an scripserit Euripides Bacch. 741. *μυριάσι χερσὶν* (vulgo *χειρῶν*) *ἀγόμενοι κανίδων.*

2) Malim *ἀρχῆς τῆσδε Καδμείοις*, *imperii hujusce in Thebanos*. Homerus Od. *Α.* 70. *ἀντίθεον Πολύφημον, ὃν κράτος ἐστὶ μέγιστον | πᾶσι Κυκλώπεσσι.*

[illegible]. El. 42. οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ | [illegible] οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον. Ubi Turnebi scriptur[illegible] ὑποπτεύσωσιν non minus soloecam reddit orationem, quam [illegible]tro permittente μηδ' ὑποπτεύσουσιν reposuisset. Οὐ μὴ [illegible] [illegible] confusum alibi non reperi. Cum οὐκ ἂν apud nostrum [illegible] 1069. Ὅμοιον. οὐ γὰρ ἂν κίχῃς μ' ἑλὼν χερί. Ita soloec[illegible] Facillima emendatio est κίχοις. Sed codices Parisienses [illegible] μὴ praebent, quod in contextum recepit Marklandus. [illegible] male conjecit nostro loco φίλα γάρ ἐστι ταῦτ' ἐμοὶ, cupio [illegible] scire.

V. 916. ΙΦ. Οὗτος δὲ ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκ[illegible] ΟΡ. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς τοῦδε κλῄζεται πατήρ. | ΙΦ. Ὅ[illegible] Ἀτρέως θυγατρὸς, ὁμογενὴς ἐμός (Ald. ἐμοί); | ΟΡ. Ἀ[illegible] μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος.] Lego, Εἰ δ' ἐστί γ' Ἀτρέως θυγ[illegible] (vel παιδὸς), ὁμογενὴς ἐμός (vel ἐμοί). Imo vero, si ex A[illegible] lia natus est, consanguineus meus est. Mox dicit v. 920. [illegible] τόθ' οὗτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με. Idem supra dixerat v. 60. [illegible] φίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ. Fieri igitur potuit, [illegible] post ejus e Graecia discessum, non ex Agamemnonis sorore, [illegible] ea mortua aut repudiata, ex alia uxore Pyladem genuerit Str[illegible]phius. Recte igitur illum ea conditione consanguineum appel[illegible] si ex amita sua natus est.

299 V. 930. Ἦ που νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;] Νοσοῦ[illegible]τας δόμους, ni fallor, accusativus absolutus est, de quo Herm[illegible]nus ad Vigerum n. 328. Matthiae Gramm. Gr. §. 562. 3. alii[illegible] praeter mea ad Heracl. 693. Allegat Matthiae Sophoclem O[illegible] C. 1119. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς | τέκν' εἰ φα[illegible] ἄελπτα μηκυνῶ λόγον. Addo Euripidem Or. 694. ὅταν γὰρ [illegible] δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν, | ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον [illegible] εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντα μὲν | χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν [illegible] λαβούμενος, | ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'. ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς, | τύχοις [illegible] αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλοις. Aldus αὐτῷ ἐντείνοντι habet, [illegible] nulli mss. αὐτὸς ἐντείνοντι, Stobaeus αὐτὸν ἐντείνοντι. H[illegible] scripturam una litera mutata adoptare debebat Porsonus, p[illegible] quam Brunckii conjecturam αὐτῷ τις pro τις αὐτῷ. Alterum ej[illegible]dem constructionis exemplum praebet eadem tragoedia paullo p[illegible] v. 800. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος, | εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα σ[illegible]φοραῖς ἐπαρκέσω; Sic etiam noster Suppl. 327. ὡς οὔτε [illegible] ξὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον. Aristophanes Eq. 783. ἐπὶ ταῖσι [illegible] οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως. Ita passim Attici, [illegible]bus praeivit Homerus Il. Ψ. 144. Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε [illegible] ἠρήσατο Πηλεὺς, | κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, | σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. Quae verba [illegible] Latine reddita video: *Sperchie, frustra tibi utique pater vovit Pe-leus, illuc me reversum dilectam in patriam terram, tibique co-*

abscissurum, mactaturumque sacram hecatomben. Imo, *illum servo* etc. *tibique* meam *comam se abscissurum*, etc. Hanc interpretationem postulat futurum activum κερέειν. Accu-ns με νοστήσαντα pendet a subaudito ὁρῶν. Idem nostro loco et, et in ceteris hujus constructionis exemplis. Ita etiam cleum locum σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Aj. 136. simi-a explicant viri docti, quos laudat Matthiae Gramm. Gr. 1. p. 799.

V. 931. *OP.* Οὔκ, ἀλλ' Ἐριννύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός. P. Ταῦτ' ἆρ' ἐπ' ἀκταῖς κἀνθάδ' ἠγγέλης μανείς. (*Ald.* μα-)] Legendum ἠγγέλθης auctore Porsono ad Hec. 666. ubi li-onnulli ἀπηγγέλη pro ἀπηγγέλθη. Frustra autem Bothius δ' sine καὶ, quod etiam si nihil significaret, post ταῦτα pro αῦτα usurpatum retineri posset. Noster Ion. 846. Οὐκ οἶδεν ς. ταῦτα καὶ μαντεύομαι. Sed ἐπ' ἀκταῖς κἀνθάδ' valet *hic* 300 *in littore.* Copula ad superiorem versum respicit.

V. 934. *ΙΦ.* Ἔγνωκα. μητρός σ' (*Ald.* μητρὸς) οὕνεκ' ἠλά-υν θεαί. | *OP.* Ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.] Si ti codices στόμι' ἐμβαλεῖν praeberent, libentius στόμιά γ' ἐμ-ῖν reponerem quam στόμι' ἐπεμβαλεῖν. Nam convenientius tur ἐμβαλεῖν quam ἐπεμβαλεῖν. Noster infra v. 1423. οὐκ εἶα, ις ἐμβαλόντες ἡνίας, | παράκτιοι δραμεῖσθε; Alc. 495. Οὐκ ρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Deinde particula γε minime a est. Aeschylus Ag. 550. Ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς Euripides Hec. 246. Ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' . Or. 1122. Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην. Phoen. . Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν. Cycl. 216. ' ἐκπιεῖν γέ σ', ἢν θέλῃς, ὅλον πίθον. Hel. 107. Ὥστ' οὐδ' ; γε τειχέων εἶναι σαφές. El. 273. Ὥστε στέγειν γε ταμὰ καὶ η καλῶς. Ibid. 667. Ὥστ' αὐτά γ' (vulgo Ὡς ταῦτά γ') ἐκ στόματος εἰρῆσθαι δοκεῖν. Nec tamen desunt exempla in qui-omittatur γε. Sophocles Trach. 629. Ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐ-ἡδονῇ κέαρ. Euripides Alc. 1087. Ὥστ' ἄνδρα τονδε μηκέθ' θαι βίῳ. Non addo Aeschylum Pers. 244. Euripidem Heracl. Hel. 1285. Abest quidem ab his γε, sed recte abest, pro-particulas quibus respondetur πῶς et πόσον.

V. 937. *OP.* Φοίβου κελευσθεὶς θεσφάτοις ἀφικόμην. | *ΙΦ.* ῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον;] Graece non dicitur κε-θεὶς δράσειν. Stare posset δράσων, ἀφικόμην scilicet. Sed uldubio legendum δρᾶσαι. Noster Ion. 1347. *ΠΥ.* Ἐνθύ-μοι τόδε τίθησι Λοξίας. | *ΙΩ.* Τί χρῆμα δράσειν; λέγε, πέ-ι σοὺς λόγους. *Malim* δρᾶσαι, inquit Musgravius, *ut mox* ι.

V. 940. ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ | εἰς χεῖρας , μεταδρομαῖς Ἐριννύων | ἠλαυνόμεσθα φυγάδες, ἔνθεν μοι

δὲ μου πρόσωπον ὡς ταχὺς πέπλοις. Hic. 831.
φρένας ἠλκώσεν. Heracl. 736. Οὐκ οὖν ὁρᾷς μ
γεται; Herc. 1231. Τί δῆτά μου κρᾶτ' ἀνεκάλυψ
σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν. Deinde δῆτ' pro δ
probante Seidlero. Recte quidem δῆτα pro δ
apud Euripidem Iph. A. 1207. Herc. 1146. Se
trum horum magnopere mihi arridet. Multo m
conjectura, εἰς τὰν Ἀθηνᾶς πόλιν ἔπεμψε Λοξία
detur aut δὴ 'ξέπεμψε, aut ἐξέπεμψε omisso δὴ,
riorum culpa in tragicorum scriptis apparet. 'A
plici ἔπεμψε usurpat noster El. 1282. Ζεὺς δ',
φόνος βροτῶν, | εἴδωλον Ἑλένης ἐξέπεμψ' εἰς
loco significat ἔπεμψεν ἐκ τοῦ ναοῦ, ut apud S
787. λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι |
Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην | ἄτιμον ἐξέπεμψεν, etc.

V. 991. θέλω δ' ἅπερ σύ· σέ (*Ald.* σοί) τε
(*Ald.* πόνον), | νοσοῦντά τ' οἶκον, οὐχὶ τῷ κτ
νοῦντί) με | θυμουμένη, πατρῷον ὀρθῶσαι θ
Marklando debetur κτανόντι. Rectius esset κτ
μην v. 27. ἔσφαζον v. 360. Legitur quidem
quod sequitur, ὡς δοκεῖ, efficit ut aoristus in
tionem accipiat. Veruntamen nescio an recte
participium. Verba τῷ κτενοῦντί με *illi qui m*
reddi possunt. Mox Marklandi conjectura ὀρθ
speciosa est.

V. 1010. ἄξω (*Ald.* ἥξω) δέ γ', ἥνπερ κα
σω, | πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ (*Ald.* εἴ σου) κατθανὼ

trum invexerat ἐνταυθοῖ [1]). Addere poterat, Attice non dici *αυθοῖ*, sed *ἐνταυθὶ*, ut *ἐνθαδὶ*, *ἐντευθενὶ*, *δευρὶ*, et similia. ae omnia a tragico sermone aliena esse satis notum est. Vide legendum, *ἄξω δέ σ', ἥνπερ καὐτὸς ἐντεῦθεν φύγω, | πρὸς οἶ-ν, ἥ σοῦ κ. μ. μ.*

V. 1042. *OP. Ποῖ δῆτα πόντου; νοτερὸν εἶπας (Ald. πόντου ερὸν εἶπεν) ἔκβολον; | ΙΦ. Οὐ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ ἐν;*] *Ποῖ* dixit pro *ποῦ*, quod haec res motum continet ad um. SEIDLER. Legendum, *Ποῦ δῆτα πόντου νοτερὸν εἶπας ολον;*

V. 1044. *OP. Σὺ δ' ἤ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας; | ΙΦ. ῶ. θιγεῖν γὰρ ὅσιον ἔστ' ἐμοὶ μόνῃ (Ald. μόνῃ).*] Optime Jabsius Exercitt. in Eur. p. 84. *σὺ δ' ἤ τις ἄλλος.* Vulgo *σοὶ δὴ ἄλλος.* SEIDLER. Haec conjectura si falsa est, nihil in his litecertum est. Vulgatam, quod miror, retinuit Matthiae.

V. 1055., *τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς.*] Marklans corrigendum suspicatur *ἂν πάντα.* At ipsum ἴσως locum te particulae *ἄν.* Sic Aeschyl. Agam. 1057. *ἐκτὸς δ' ἂν οὐσα μίμων ἀγρευμάτων, | πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'. ἀπειθοίης δ' ἴσως.* LER. Idem Suppl. 735. *ἴσως γὰρ ἦ κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, ἄγειν θέλοντες, ῥυσίων ἐφάπτορες.*

V. 1068. *ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς, | σὲ, καὶ σ' (Ald. καί σ') ἱκνοῦ-ι, σὲ δὲ φίλης παρηΐδος, | γονάτων τε, καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλ-ων, | μητρὸς, πατρός τε, καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.*] Bothius, *ἀ πρὸς σὲ δεξιᾶς | σῆς, καί σ' ἱκνοῦμαι.* Non male legeretur, *ἀ πρός σε δεξιᾶς | τῆς σῆς ἱκνοῦμαι.* Euripides Hipp. 605. *Ναὶ ς σε τῆς σῆς δεξιᾶς γ' εὐωλένου.* Sed longe melius, mea quia sententia, *ἀλλὰ πρός σε δεξιᾶς | ἱκέτις ἱκνουμαι*, literis *ΣΕ-ΙΣ* in *ΙΚΕΤΙΣ* mutatis. Sophocles Phil. 468. *Πρός νυν σε ρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον, | πρός τ' εἴ τι σοι κατ' οἶκον* 803 *προσφιλὲς, | ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον*, etc. me gemelli sunt hi loci.

V. 1080. *ὡς αὐτίχ' ἥξει τῆσδε κοίρανος (Ald. τύραννος) χθο-ς, | θυσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασται (Ald. κατείργασθαι), ξέ-ν.*] Male fecit Seidlerus, quod Marklandi conjecturam *ἐλέγ-ν* silentio praeteriit. Vitium est *ἐλέγχων* ejusdem generis ac

---

1) Antiphani tribuuntur sex senarii apud Stobaeum LXXIV. p. 317. qui Euripidis esse videntur: *Τίσασθε τήνδε. καὶ γὰρ ἐντεῦ-θοσεῖ | τὰ τῶν γυναικῶν. οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι, | ἢ ξυγγενείας οὔ-οὐκ ἀπώλεσαν | κακὴν λαβόντες. εἶτα δ' ὧδε τἄδικον | πολλαῖς ὑπεῖ-πε, καὶ χωρεῖ πρόσω, | ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται.* Hic etiam o legitur *ἐνταυθοῖ*, et mox, *εἶτα δ' οὐ τόϑ' ἅδικον——ὡς ἐξίτη-ἡ ἀρετὴ καθίσταται.*

ἔχειν apud Aeschylum Eum. 895. ἐπεύχονται apud Sopl Oed. C. 1024.

V. 1082. ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτύχας | ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερός,] Latinus interpres: *a patri fectrice manu.* Nota hunc adjectivi illius usum. SEIDLER. admodum hic παιδοκτόνον πατρὸς χεῖρα per abusionem πο νον χεῖρα appellavit poëta, ita in Hipp. 68. εὐπατέρειαν α xit pro εὐδαίμονα πατρὸς αὐλάν. Hoc moneo, ut vulgat loci scripturam haud prorsus absurdam esse ostendam.

V. 1108. ἀνίκα πύργων | οὐλομένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν, lim ἐπὶ ναυσὶν, ut Hel. 1147. τέρας, οὐ τέρας ἀλλ' ἔριν | ν νεφέλας ἐπὶ ναυσὶν ἄγων. Legitur ἐνὶ etiam apud nostrum 893. ubi malim ἐπὶ δαιτὶ, ut suo loco monui.

V. 1128. ὁ Φοῖβός θ' ὁ μάντις, ἔχων | κέλαδον ἐπ λύρας, | ἀείδων ἄξει λιπαρὰν | εὖ σ' (*Ald.* εἰς) Ἀθηναίων ἐ Male εὖ σ' pro εἰς Bothius, Zimmermannus, Seidlerus, M Legendum ὡς, auctore Marklando, cujus verba sunt: *Du Graeci scribant* εἰς ἐπὶ. *Frequenter occurrit* ὡς ἐπὶ. E collegerunt Wetstenius ad Lucae verba ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσ Apost. 17, 14. Hoogeveenius et Zeunius ad Vigerum Sturzius Lexico Xenophonteo v. Ὡς pp. 607. 616. aliique. rum paullo ante v. 1125. pro συρίζων δ' repone συρίζων θ'.

V. 1153. *Ποῦ 'σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ | ψις; ἦδη (Ald. ἑλληνὶς, ἢ δὴ) τῶν ξένων κατήρξατο; | ἀδύ ἀγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί;*] Aliae edd. ἢ δὴ et ἦ δὴ. et Valckenario ad Phoen. 576. debetur ἦδη. Legendum, ἀ ξένων (vel τοῖν ξένοιν ut vv. 1178. 1188.) κατήρξατο, | ἀδ ἐν ἀγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί; Aristophanes Ach. 393. 'στὶν ἤδη καρτέραν ψυχὴν λαβεῖν. Cod. Rav. ἆρα μοι pr
304 Fortasse legendum Ὥρα 'στὶν ἄρα κ. ψ. λ. Idem liber re pro ἦδη v. 608. [1]) Mox recte Bothius ἀδύτοις τ' ἐν ἀγνοῖς. pessime σώματ' ἀναλάμπει πυρί. Vulgatam non improbo. tamen, si consentirent libri, σῶμα δαίονται πυρὶ, ut in 918. πυρὸς δεινῷ φλογὶ σῶμα δαισθείς. Tro. 825. ἃ δέ σ μένα πυρὶ δαίεται. Jacobsio placet σῶμα δάπτονται πυρί.

V. 1173. *ΙΦ. Μητέρα κατειργάσαντο ποινωνῷ ξίφει. Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις ἔτλη τις ἄν.*] Vulgo τόδ' ἄν. Explicationem τόδ', quae metrum corrumpit, ejecimu cile enim ex praegressis intelligitur μητέρα κατεργάσασθαι. LER. Vereor ut abesse possit τόδ', quod ante Seidlerum

1) In Ion. 151. legendum, εἶθ' οὕτως ἀεὶ (*Ald.* ἀρὰ, Φοίβῳ | λατρεύων μὴ παυσαίμαν. Ἀεὶ cum λατρεύων conjungend

aisfordius. Noster Med. 1339. *οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ | ἔτλη πόθ'*. Hel. 95. *Οἰκεῖον αὐτὸν ὦλεσ' ἅλμ' ἐπὶ ξίφος.* 'Α. *Μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν;* Frustra hunc cum tentavi in Censura Trimestri. Hodie placet, *Ἀπόλλον, οὐδ' βαρβάροις τόδ' ἥλπισ' ἄν.* Subauditur *γενήσεσθαι.* Ita noster ipp. 97. *Ἦ κἀν θεοῖσι ταυτὸν ἐλπίζεις τόδε;* Ubi *εἶναι* supplent nterpretes. Hel. 662. *Τί φῶ; τίς ἂν τάδ' ἥλπισεν βροτῶν ποτέ;* mendationi meae optime convenit Iphigeniae responsum, *Πάσης ωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.*

V. 1181. *Καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.*] Malim *ν φρενῶν.* De qua varietate vide ad v. 942.

V. 1202. *Δίκαιος ἠὐσέβεια καὶ προμηθία.*] Noster Heracl. 31. *Ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, | δίκαιον. οὐ χρή ποτε δ'* (sic cod.) *ἀφελέσθαι | τιμᾶν θεούς* [1]). Suspiciosum est femininum *δίκαιος*, sed haec duo loca mutuo se defendere videntur.

V. 1206. *ΙΦ. Κἀκκομιζόντων δὲ δεῦρο τοὺς ξένους.* *ΘΟ. ἔσται τάδε.*] Legendum *Κἀκκομιζόντων γε*, si verum est quod atuit Porsonus ad Or. 614. conjunctiones *καὶ* et *δὲ* in eodem ntentiae membro haud occurrere apud istius aevi scriptores, nisi r librariorum errores, quales ipse indicat ad Hec. 1261. Phoen. 305 28. Simili errore paullo post v. 1218. *καὶ φίλων δ'* ex Hervaana prima in omnes deinceps editiones manavit, donec tandem *ἀ φίλαν γ'* ex Aldina revocavit Seidlerus.

V. 1209. *ΙΦ. Καὶ πόλει πέμψον τιν', ὅστις σημανεῖ.* *ΘΟ. ολας τύχας; | ΙΦ. Ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας.* *ΘΟ. Μὴ συναν- ίεν* (*Ald. συναντῶεν*) *φόνῳ;*] Non video quid hic significet *τύ- ς*, quod recte legitur v. 1410. *σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, χας.* Nec magis placet *δίκας*, quod cum eo permutare solent rarii [2]). Postulat sententia *Ποίους λόγους* aut tale quid. Deinde gendum *Μὴ ξυναντῶσιν φόνῳ;* Frustra vulgata utitur Seidlerus defendum *μόλοις* v. 1216. ubi recte Schaeferus *μόλῃς*.

---

1) Deinde recte Matthiae, *ὃ δὲ μή σε φάσκων, | ἐγγὺς μανιῶν κύνει. Σε*, quod vulgo deest, legitur etiam in cod. G.

2) Vide ad Heracl. 461. ubi uterque cod. Par. *καὶ δίκης*. Solum . indicavit Musgravius. Vide etiam ad v. 955. ubi quod conjeceam, *μείζω τῆς δίκης φρονῶν πολύ*, postea in cod. E. scriptum reri. Loquendi modum illustrat Aeschylus Ag. 384. *πνεόντων μεῖζον δικαίως*. Sed vulgatam *μείζω τῆς τύχης* confirmat comicus senaus, *ὀφρύν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα*, quem Euripidi (Fragm. ic. XXVI.) tribuit Musgravius. Sapientis officium esse *ταῖς τύχαις κολουθεῖν*, *καὶ μὴ μείζονα φρονεῖν τῆς δυνάμεως*, monet Isocraes Archidamo p. 32. ed. Auger. Apud nostrum Suppl. 528. *τύχῃ* pro *πῃ* inconsulto, ut videtur, dedit Hermannus.

V. 1213. *ΙΦ. Καὶ φίλων γ' οὐδεὶς μάλιστα. ΘΟ. τοῦτ' ἔπεξας εἰς ἐμέ.*] Marklandus et Heathius ad *οὐδεὶς* supplent *πελαζέτω*. Non meminerant viri docti, ita dicendum fuisse *μηδεὶς*, non *οὐδείς*. Supplendum potius est verbum, quod significet *admittendus est*. SEIDLER. Bothius, *Καὶ φίλην γ' οὐ δεῖ*. Malim, *Καὶ φίλων γ' οὐ δεῖ μάλιστα*, i. e. *ἐρημίας δεῖ*, ut paullo ante dictum est v. 1197.

V. 1285. *Θόας, ἄναξ γῆς τῆσδε, ποῦ κυρεῖ βεβώς;*] Malim *ποῖ κυρεῖ βεβώς*, i. e. *ποῖ βέβηκε;* Legebatur apud Sophoclem Trach. 40. *κεῖνος δ' ὅπου | βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε*. Brunckius *ὅποι* reposuit, collato tragico Rhes. 689. *Οἶσθ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες;*

V. 1309. *Ψευδῶς ἔλεγον αἵδε, καί μ' ἀπήλαυνον δόμων, | ὡς ἐκτὸς εἴης* (*Ald. ἦς*). *σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.*] Reliqui vitiosum versum, ut libri exhibent, quoniam ex multis, quae extant, emendationibus apud me quidem nulla satis habet fidei.

306 SEIDLER. Zimmermannus et Matthiae ex conjectura Piersoni, *Ψευδῶς λέγουσαί μ' αἵδ' ἀπήλαυνον δόμων*. *Ψευδῶς* ex interpretatione natum mihi videtur. Fortasse legendum, *Ἀλλ' ἔλεγον αἵδε* (*καί μ' ἀπήλαυνον δόμων*) | *ὡς ἐκτὸς εἴης*; Post literas *ἄγγ.* quae personam designant, facile excidere poterat *ἀλλ'*.

V. 1435. *Ποῖ ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ | Θόας;*] Inutilis est mea conjectura *Ποῖ δὴ* pro *Ποῖ ποῖ*. Noster Or. 278. *ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;* Ibid. 470. *Ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν | Μενέλαον;* Vulgo legitur apud Aeschylum Ag. 1096. *ἃ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;* Vide an hic etiam geminandum *ποῖ*, nisi magis placet *ποῖ δὴ* ut v. 1147. *ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;*

V. 1456. *Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ | τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν.*] Anapaestum vitaremus, si pro *θεὰν* vocem a vocali incipientem reponeremus, quemadmodum v. 825. *ἑλὼν* pro *κτανὼν* reposui. Talis emendatio cum non succurrat, vide an legi possit *Ταυροπόλην θεὰν*, ut hujus Musei tom. I. p. 352. monui ad Sophoclis Aj. 172. *Ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις.*

V. 1473. *ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασίγνητον χθονὸς, | Ἀγαμέμνονος παῖ. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ, Θόας.*] Imo, *σὴν κασιγνήτην*. Supra v. 374. *κασιγνήτῳ* pro *κασιγνήτῃ* coll. Victoriana. Mavult Reiskius, *ἀλλ' ἐκκομίζου σὺν κασιγνήτῳ*, ut *ἐκκομίζου* passivam significationem habeat. Sed unice verum est quod dedi. Confer v. 1362. *τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι | λαβὼν ἀδελφήν*, etc.

V. 1480. *ἴτωσαν εἰς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι | γαῖαν, καθ-δρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.*] Noster Ion. 1130. *Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, ἦν μακρὸν χρόνον | μένω, παροῦσι δαῖτες ἔστωσαν φίλοις*. Uterque locus suspiciosus est, propter tertiam pluralem imperativi in *ωσαν* terminatam. *Ἴτων* dixit Aeschylus Eum. 80.

καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ | ἄριστα δοῖεν. κεἰ παρ' Ἕλλήνων τινὲς, | ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται. Ἰόντων in vulgatis saltem exemplaribus exhibent Thucydides IV. 118. Plato Legg. XII. p. 956. C. Haec forma si legitima est, facile nostro loco reponitur εἰς σὴν ἰόντων. Altero loco legendum suspicabar ἑστᾶσιν. Antiquissima hujus formae exempla, quae quidem hodie supersint, quaeque indubiae sunt fidei, in Archestrati versibus ab Athenaeo allegatis occurrunt. P. 4. E. Ἕστωσαν δ' ἢ τρεῖς307 ἢ τέσσαρες οἱ ξυνάπαντες. P. 56. C. Ῥυσαὶ καὶ δρυπεπεῖς παρασείσθωσάν σοι ἐλαῖαι. Hic Aristotelis aequalis fuit. Occurrunt περιφαξάτωσαν et περιθέτωσαν apud Menandrum *Μητραγύρτῃ* p. 120. ed. Cler. Sed Menandri aetate Attice loqui jam desierant Athenienses.

C. I. BLOMFIELDI
ANIMADVERSIONES
IN SUPPLICES
EX EDITIONE MARKLANDI.

(Mus. crit. Cantabr. fascic. II.)

181 Cum in censura hujus libri, quam nuper summa cum eruditione atque acumine egit doctissimus Elmsleius, quaedam intacta praetermiserit, quae adhuc mendo laborare judicem, visum est horum nonnulla paullo accuratius expendere, et ad severioris critices normam exigere. Quapropter, ut *ἐκ τῶν πρώτων πρῶτον ἄρξωμαι λέγειν*, videamus Suppl. v. 1. qui ita se habet,

Δήμητερ, ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς,

ubi, ni omnia me fallunt, levi mutatione scribendum *Ἐλευσίνης χθονός*. Poetae *Ἐλεύσινος* pro *Ἐλευσίνιος* haud raro ponunt. Epicharmus Athenaei IX. p. 374. E. *δέλφακά τε τῶν γειτόνων Τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων, δαιμονίως ἀπώλεσα*, ubi legendum *τῶ γείτονος*. Etymologus vero p. 255, 3. exhibet *Ἐλευσινίοις*. Eratosthenes ap. Heraclid. Pont. Alleg. Homer. Brunck. Anal. T. I. p. 478. *Καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος*, ubi rectius Achill. Tat. Esagog. in Arati Phaenom. p. 100. ed. Juntae fil. exhibet *Ἐλευσίνης*. Et sic citat Jos. Scaliger ad Manil. p. 320. Eadem medicina dudum sanavi Antimachum apud Strabon. VIII. p. 364. *Δήμητρός τοι Ἐλευσίνης ἱερὴ ὄψ*. ubi vulgo *Ἐλευσινίης*. Ut rem conficiam, post v. 551. Iliadis *Σ*. in quibusdam exemplaribus legebatur, teste Eustathio, *Καρπὸν Ἐλευσῖνος Δημήτερος ἀγλαοδώρου*. Vides ipsum Eratosthenis versum, *Ἐλευσῖνος* pro *Ἐλευσίνης* scripto. His observationibus fretus corrigo Homer. Hymn. in Cerer. 266. *Παῖδες Ἐλευσίνων*, ubi editur *Ἐλευσινίων*. Ibid. 105. *Τὴν δὲ ἴδον Κελεοῖο Ἐλευσίνιοι θύγατρες*. vulgo *Ἐλευσινίδαο*. Virgil. Georg. I. 163. *Tardaque Eleusinae matris volventia plaustra.*

86. *Χορὸν, τὸν Ἀΐδας σέβει*. Legendum *Αἴδας*.

182 120. *Τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν*. Elmsleius *πάλιν*, minus bene, me saltem judice. In Aeschyli loco Suppl. 345. *πάλιν* non cum *αἰτοῦσι*, sed cum *ἐκδοὺς* construendum est.

122. *Λέγ', ἐκπαλύψας πρᾶτα, καὶ πάρες γόον.*
Dubio procul est legendum *καὶ παρεὶς γόον.*

160. *Ὁ δ' Οἰδίπου παῖς, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;*
Α. Ἀραῖς πατρῴαις, μὴ κασίγνητον κτάνῃ.
Corrige *κτάνοι. ne occideret.* Androm. 723. *Ἦ μὴ, ξίφος λαβοῦσ', ἀμυνάθοιτό σε Ἕδεισας;* Electr. 30. *Ἕδεισε μὴ φθονηθείη.* Iph. Aul. 709. *ἔθρεψε—Χείρων, ἵν' ἦθη μὴ μάθοι κακῶν βροτῶν.* Sic recte Musgravius pro *μάθῃ.* Contra in Alcest. 145. ubi editur, *Οὕπω τόδ' εἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθοι*, legendum *πάθῃ.* Vid. quae dixi ad Aesch. Theb. 29. In v. 160. *παῖς*, quod ab omnibus exemplaribus aberat, inseruit Gaisfordius. Eandem medelam adhibuit Erfurdtius, teste Scidlero.

165. *Ταυτὶ δικάζων ἦλθον, εἶτ' ἀπωλόμην.*
ταυτὶ comicum esse, atque a Tragicorum consuetudine abhorrere notavit Gaisfordius. Forsan legendum *Ἦλθον δικάζων ταῦτα, κἄτ' ἀπωλόμην.* Infra 750. *οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν, Κἄπειτ' ἀπωλόμεσθα.*

172. *ΘΗ. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας.*
ΑΔ. Ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
Porsonus *ὃ δῆτα πολλούς.* Elmsleius vulgatum tuetur. Sed particulae *δή γε*, sic conjunctae, vix alibi reperiuntur, nisi in locis corruptis. Herc. F. 1146. *Οἴμοι· τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς;* Nemo dubitabit reponendum esse *τί δῆτα.* (Et sic Elmsl. ad Heracl. 805.) Iph. T. 942. *ἔνθεν μοι πόδα Εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας.* Hic recte Scaliger *δῆτ'*. Heraclid. 632. *Πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.* Probabiliter rescribo *οἷα γ' ἢ 'π' ἐμοῦ παρουσία.* Bis *δή γε* expulit Hermannus ex Aristoph. Nub. 677. 783. Vide eum ad Viger. p. 790.

217. *πρὸς δὲ τοῖσι.* Melius videtur *τοῖσδε*, etiamsi duriuscule sonet particula *δὲ* intra tantillum spatium repetita. Infra 314. *Πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν* — Iph. A. 1373. *ὅδε δὲ συμφορᾶς τύχῃ.*

225. Virgula post *τρυφῶμεν* inserenda.

242. *Νέοις παραχθείς.* Ita quidem vulgatur, optime, quo-183
ad sensum: sed vereor ut Tragici hoc participio usi sint. Quare lego *ταραχθείς.*

269. *Ἄγ', ὦ γεραιαὶ, στείχετε.* Elmsleii lectio, *Ἀλλ' ὦ γεραιαὶ*, in Marklandi notis commemoratur.

294. Pro *ἐπὶ* leviter corrigendum *ἔπι.*

318. *Ἄνδρας βιαίους, καὶ κατείργοντας νεκρούς*
Τάφου τε μοίρας, καὶ πτερισμάτων λαχεῖν,
Εἰς τήνδ' ἀνάγκην σῇ κατασταθῆσαι χερί.
Omnino legendum, *εἰς τῶνδ' ἀνάγκην.*

321. *Νόμιμά τε πάσης ξυγχέοντας Ἑλλάδος.*

Comparari meretur Herodot. VII. 136. *κείνους μὲν γὰρ συγχέαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, ἀποκτείναντας κήρυκας.*

350. *Ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην.* Forsan *ἐξηνεγκάμην.* Infra 570. *Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται.*

357. Beckio, punctum post *δορὸς* delenti, minus recte obsequitur Editor Oxoniensis.

425. *εἰσαῦτις.* Scribendum *εἰσαῦθις.*

430. *γήπονος δ' ἀνὴρ πένης.* Aldus *γᾷ πόνος.* Lege *γάπονος.*

462. *Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,*
Τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ,
Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι.

Lego *καλὰς* cum Reiskio, et mox *δάκρυα δὲ τοῖς σώζουσι.*

506. *Οὔτ' ἄν γ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον*
Λέμας καπνοῦται.

Lego post alios *Οὐ ταρ' ἔτ' ὀρθῶς*, i. e. *οὔτοι ἄρα.*

579. *Κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον* perperam excuditur pro *κἀμοῦ νυν*, et in v. 590. *νῦν δέ τ' εἶ*, quod male Graecum est, pro *νῦν δ' ἔτ' εἶ.*

606. *ἡ ῥετὴ δ' οὐδὲν φέρει.* Rectius scriberetur *ἀρετή.*

652. Miror Elmsleio displicere voces, *εἰ δὲ καὶ στρατὸς Σῶς ἔστ' Ἀθηνῶν.* quippe Choro de Thesei salute satis constabat ex v. 648. ut jam recte atque ex ordine nuncium de exercitus salute interroget.

184 709. *Καὶ ξυμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν*
Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο.

Leg. *ξυμπατάξαντ' εἰς μέσον.* Creon sc. ac Theseus. Est nominativus, quod aiunt, pendens.

727. *Κυνέας θερίζων, κἀποδαυλίζων ξύλῳ.*

Canteri conjecturam *κἀποκαυλίζων* admiserunt recentiores. Quae tamen vox minus poetica est. Mallem equidem *κἀπολωτίζων.* Supra 458. *Ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους.* Iph. A. 793. *τίς κόμας—ἀπολωτιεῖ;*

744. 5. 6. Hos versus, a Diogene Laertio citatos, inter fragmenta retulit Barnesius, cum sedem eorum indicasset Theod. Canter. V. L. I. 6.

767. *Τάφῳ δέδονται.* Imo *δίδονται.*

770. *Οὓς δ' οὐκ ἔθαψε, πῇ νεκροὺς ἥκεις λιπών;*

Manifesto corrigendum *ποῦ*, quod non cum *ἥκεις*, sed cum *λιπὼν* construendum. Vid. Porson. ad Hecub. 1070. Hoc etiam evincit Homeri locus apud Markland. *Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;*

803. *τέκνων φιλτάτων στερεῖσθαι.* Lege *στέρεσθαι.*

807. *Κοινὸν ἐς Ἅϊδου καταβᾶσα.*

Elmsleius corrigit *Κοίν' εἰς Ἅϊδου.* Sed revocanda erat antiqua lectio *Κοινὸν ἐς Ἀΐδην.* Vid. Spanhem. in Callim. H. Jov. 59.

894. *Ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρᾷ τῇ φύσει διδοὺς*
Ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον, εἴς τ' ἄγρας ἰών.

Interpunge *ἔχαιρε, πρὸς τἀνδρεῖον εἴς τ' ἄγρας ἰών.*

ἰὼν πρὸς τἀνδρεῖον ut in Androm. 678. *Ἔβησαν εἰς τἀνδρεῖον.* Med. 394. *τόλμης εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον.* Heracl. 562. *πρὸς τὸ δεινὸν εἶμι.* Porro *ναίων ἔχαιρε* ut supra 233. *τιμώμενοι πόροισι.*

901. *Λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς.*

Legendum *ἐφεστὼς.* Supra 765. ex correctione Reiskii, *Ὅσοι πλείνοις ἔπτ' ἐφέστασαν λόχοις.*

957. *Νικᾷς· μένειν χρὴ τλημόνως.*

Rescribe *τλήμονας. μένειν τλημόνως* pro *patienter exspectare* 185 escio an satis Graece dicatur.

990. *Καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ*
Καπανέως ἤδη.

Non memini me alibi in eodem sententiae membro conjunctas disse particulas *δὴ* et *ἤδη.* Quare hic legerim *τάσδ' ἐσορῶμεν.*

1124. *Τάδε δὴ παίδων καὶ δὴ φθιμένων*
Ὅστᾶ φέρεται.

Jure Musgravium offendit duplicatum *δή*, et legendum conicit, *Τάδ', ἰδοὺ, παίδων ἤδη φθιμένων.* Mihi quidem potius detur *Ἀλλὰ τάδ' ἤδη παίδων φθιμένων.* Supra 804. *Ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω Παίδων φθιμένων.* Frequentissima haec formula. Hippol. 170. *Ἀλλ' ἤδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν.* Iph. T. 456. *Ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς δίδυμοι ξυνερεισθέντες χωροῦσι.* vulgo *διδύμοις.*) Aesch. Theb. 861. *Ἀλλὰ γὰρ ἥκουσ' αἵδ' ἐπὶ ῥᾶγος Πικρὸν Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη.* Pers. 150. *Ἀλλ' ἥδε χοῖς ἴσον ὀφθαλμοῖς Φάος ὁρμᾶται.* Soph. Antig. 155. *Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς—χωρεῖ.* Cf. etiam Ion. 393. Herc. F. 138. 442. Electr. 107. 1172. 1233. Forsan tamen praetulerit aliquis *Τάδε δὴ παίδων τῶν καπφθιμένων.*

1188. *Χάριν τ' ἀγήρων γ' ἕξομεν.*

Delenda est particula *γε.*

1194. *Ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τάδε.*

Haerent in ultima voce VV. DD. Interpunge, *Ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν, τάδε.*

IPHIGENIA IN AULIDE.

4. *Μάλα τὸ γῆρας τοὐμὸν ἄϋπνον,*
Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν.

Suspicor *τό τ' ἐπ' ὀφθαλμοῖς*. In priore versu *γὰρ* pro *τό* reponendum videtur.

9. *Οὔκουν φθόγγος γ' οὔτ' ὀρνίθων,*
Οὔτε θαλάσσης· σιγαὶ δ' ἀνέμων
Τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.

186 Locus non uno nomine mendosus. Si in plurali *σιγὴ* usquam usurpatum esset, forsan dici potuisset *σιγαὶ Εὔριπον κατέχουσιν*, ut apud Apollonium *σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην*. Sed totum locum hunc in modum relinge,

Οὐ μὴν φθόγγος γ', οὔτ' ὀρνίθων
Οὔτε θαλάσσης· σιγὴν δ' ἄνεμοι
Τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.

Notissima est formula *σιγὴν ἔχειν*. Hoc est quod dicit Theocriti saga, *σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται*.

14. *Ἔτι δ' ἡσυχία τῇδε κατ' Αὐλιν.*

Imo *τήνδε*, ut supra *τόνδε κατ' Εὔριπον*. Infra 813. *ταῖσι δ' Εὐρίπου ῥοαῖς*.

42. *Μὴ οὐ μαίνεσθαι, τί πονεῖς; τί πονεῖς;*
Τί νέον, τί νέον περί σοι, βασιλεῦ;

Versus aliter constituendos puto,

Μὴ οὐ μαίνεσθαι.
Τί πονεῖς; τί νέον περί σοι, βασιλεῦ;

«Ultimum *τί πονεῖς* in multis edd. deest.» *Markl.*

49. *Ἐγένοντο Λήδᾳ Θεστιάδι τρεῖς παρθένοι,*
Φοίβη, Κλυταιμνήστρα τ' κ. τ. λ.

Quicunque rem attentius inspexerit, mecum, ut opinor, sentiet, fabulam ex hoc versu revera incipere debere; omnia vero quae praeiverunt, pariter cum istis, quae ex Iphigenia in Aulide citata hodie non ibi comparent, ex alia hujus fabula *διασκευῇ* desumta fuisse. Simile est Prologi initium in altera Iphigenia, *Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν Θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου γαμεῖ κόρην, Ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλαστεν· Ἀτρέως δὲ παῖς Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε*. Cf. etiam Ionis initium, et Herculis Furentis; item Archelai, Meleagri, Phryxi, Telephi.

152. *Πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς.*

Lego, *Πάλιν ἐξόρμα, σεῖε χαλινούς*. Sophocl. Electr. 712. *ἡνίας χεροῖν Ἔσεισαν*.

335. *Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι· καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο*
Ἀποτρέπου τἀληθές. οὗτοι καταινῶ λίαν σ' ἐγώ.

Conjicio, *οὔτ' αὖ σ' ἐκτενῶ λίαν ἐγώ*.

355. Musgravii correctionem amplector, nisi quod *Πριάμου* 187
πεδίον et *ἐμπλήσοις* legendum putem.

363. *Κἄθ' ὑποστρέψας λέλησαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς.*

Lege, *λέληθας*. Obiter corrigo Alcest. 196. *οὔ πότ' ἐκλελή-σαι;* cum interrogatione. Vulgo *οὔποτ' ἐκλελήσεται.*

407. *Ξυνσωφρονεῖν σοὶ βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.* Cum hic versum tentarem ad Aeschyli Theb. 469. verba mortuo fabam. Nescio qua oscitantia Porsoni notam praetervideram. Pluchi locum indicat etiam Erfurdtius ad Sophocl. Ajac. p. 514. i plura loca ubi diphthongus eliditur sanare tentat. In Aeschyli rsu legi jubet, *Καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων.* In jus fabulae v. 1142. legit *Πάντ' οἶδα, καὶ πεπύσμεθ', ἃ σὺ λλεις με δρᾷν*, uti corrigit etiam Elmsleius. Equidem nescio non diphthongus *αι* cum sequente *α* crasin efficere possit, et cte legerentur *βούλομαι ἀλλ'—γίγνεται ἀσφαλῆ, βούλεται ἀν-ώπων*, pronuncianda quasi scripta essent *βούλομαιλλ', γιγνε-ισφαλῆ*. Aristoph. Ran. 509. *Περιόψομαι ἀπελθόντ'.*

410. *Οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τάδε πονεῖν ξὺν Ἕλλάδι;*
Lege *Ἆρ' οὐ δοκεῖ σοι.*

411. *Ἕλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα.*
Porsonus *θεῶν*, conferens vv. 702. 1615. Troad. 55. 986. m. 9. Hec. 58. 162. 837. Med. 1181. Phoen. 1008. Androm. 5. Soph. Electr. 696. Adjice Orest. 265. Androm. 270. Troad. 6. Soph. Oed. Col. 371.

579. *Εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες·*
Quare non *δ' ἐτρέφοντο?*

585. *Ἔρωτα δέδωκας, Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης.*
Miror Porsono h. v. citanti ad Med. 629. non displicuisse *δέ-ικας* in praeterito. Legendum, *Ἔρωτά τ' ἔδωκας, Ἔρωτί τ' τὸς ἐπτοάθης.* In Theognide, pro *Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο δωκε θεὸς*, Porsonus Advers. p. 318. corrigit *τοῦτό γ' ἔδωκε.*

589. *Ἐς Τροίας πέργαμα.* Lege, *Εἰς πέργαμα Τροίας.* Ejus-odi versus supra 572. *Μείζω πόλιν αὔξει.* 570. *Ἐσθλὸν σα-ς ἀεί.*

596. *Θεοί γ' οἱ κρείσσους, οἵ τ' ὀλβοφόροι*
Τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι τῶν θνατῶν. 188
Legendum *Τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι θνητῶν*, ejecto articulo. Herc. 634. *οἱ ἀμείνονες βροτῶν.* Andromed. fr. 20. *ὅστις εὐτυχὴς ν βροτῶν.* Phryxi fr. 15. *βροτῶν οἱ βλέποντες.*

599. *Τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων*
ἅπο, μὴ σφαλερῶς ἐπὶ τὴν γαῖαν,
ἀγανῶς δὲ χεροῖν, μαλακῇ γνώμῃ,
μὴ ταρβήσῃ μοι νεωστὶ μολὸν

τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμεμνόνιον.
μηδὲ θόρυβον, μηδ' ἔκπληξιν
ταῖς Ἀργείαις
ξείναι ξείναις παρέχωμεν.

Locus mendis inquinatissimus. In v. 600. male inseritur articulus, quem in hujusmodi locutionibus Tragici non usurpant. Vid. Iph. T. 332. Bacch. 188. ut male conjecerit Marklandus ἐπὶ τὴν γῆν. Legendum potius cum Heathio, ἐπὶ γαῖαν. Dein corrigendum existimo Ἀγαναῖς χερσὶν, μαλακῇ γνώμῃ. Quoties χερσὶν et χερσὶν confusa sint nemo est qui nesciat. Vid. ad Aeschyli Prometh. 60. Mox emendandum censeo Μὴ ταρβήσωμεν νεωστὶ μολὸν Τῶδε κλ. τ. et cum Gaisfordio Μηδ' αὖ θόρυβον. Vide Aeschyli fragmentum a me prolatum ad Theb. 55. ubi hodie lego μηδ' αὖ κρωσσούς.

607. Ὄρνιθα μὲν τόδ' αἴσιον ποιούμεθα,
Τὸ σόν τε χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφημίαν.

Mallem Τὸ σόν γε χρηστόν.

671. Ἔα γέ τ' · οὐ χρή τοι τάδ' εἰδέναι κόρας.

Edidit Gaisfordius, partim ex Marklandi emendatione, Ἔα τάδ' · οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας. Sed legendum puto, Ἔασον' οὐ χρ. Orest. 627. Ἔασον. Hippol. 521. Ἔασον, ὦ παῖ, ταῦτ' ἔγωὐ θήσω καλῶς. Aesch. Prometh. 340. Καὶ νῦν ἔασον · μηδέ σε μελησάτω.

677. Ζηλῶ σε μᾶλλον, ἤ με, τοῦ μηδὲν φρονεῖν.

Leviter corrigendum, Ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ 'μὲ, τοῦ μ. φ.

813. Μένω 'πὶ λεπταῖς ταῖσδέ γ' Εὐρίπου πνοαῖς.

Lege ταῖσιδ' Εὐρ.

189 885. Ἴν' ἀγάγῃς. Ut duceres. Scribe ἀγάγοις, ut supra 705. Ἵν' ἤθη μὴ μάθοι κακῶν βροτῶν.

904. Τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ · μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως
Σοὶ καταστέψας' ἐγώ νιν ἦγον.

Plene interpungendum est post ὅμως. Electr. 753. Ἥκουσ' ἀγὼ, τηλόθεν μὲν, ἀλλ' ὅμως.

961. Ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν καλῶς.

Lege Ἐν εὐμαρεῖ δέ. Ceterum hinc confirmatur Canteri lectio in Aeschyli Theb. 1074. Δράτω τε πόλις καὶ μὴ δράτω Τοὺς εἰσόντας Πολυνείκην.

1009. Ἄκουε δὴ νῦν. Scribendum δή νυν, ut in Orest. 231. 1179. Aristoph. Ran. 872. Eadem correctio fiat infra 1145. Suppl. 857. Iph. T. 758. Cycl. 440. Hel. 1041. Ion. 1539. Herc. Fur. 1255. Soph. Electr. 947.

1016. Ἢν δ' ἀντιβαίνῃ. Leviter corrigendum ad normam dialecti Tragicae ἦν hic et in Iph. T. 980.

1017. *Εἰ γὰρ τὸ χρῄζον ἐπίθετ', οὐ τοὐμὸν χρεὼν χωρεῖν.*

Quid hoc τὸ χρῄζον? Lege, *Εἰ γὰρ τὸ χρηστὸν πείσετ'.*

1177. *Ἀπώλεσέν σ', ὦ τέκνον, ὁ φυτεύσας πατήρ.*

Versus paullo numerosior evadet, si legamus *ὁ φιτύσας πατήρ.* vid. Porson. Appendic. ad Toup. p. 443.

1207. *Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῷν, μὴ δή γε πτάνῃς τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα.*

Piersonus conjecit, edidit Gaisfordius, *Εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς.* Sed mendosum est *νῷν.* Lego, *Εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμά, μὴ δῆτα κτάνῃς.* Elmsleio debetur *τἀμά.*

1242. *Ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἱκέτευσον πατρός.*

Marklandus conjecit *πάρος.* Gaisfordius *ἱκέτευσον τάδε.* Lege *ἱκέτευσόν τε πρός.* Cf. Phoeniss. 619. Aesch. Prom. 73. *πρὸς* autem et *πρῶς* (i. e. *πατρὸς*) facillime confundi potuerant.

1334–5. Hi versus Iphigeniae continuandi.

1349. *Εἰς Φόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἦλθον. ΚΛ. εἰς τίν', ὦ ξένε;* Musgravii correctionem *ἐγώ τι καὐτὸς*, quam recepit Cl. Editor, vix bene Graecam judico. Forsan legendum *Εἰς Φόρυβον ἐγώ τιν' αὐτὸς ἦλθον.* 190

1488. *ὡς δάκρυά γε σοὶ Δώσομεν ἀμέτερα, Παρ' ἱεροῖς γὰρ οὐ πρέπει.*

Lege *Πῶς δάκρυά σοι Δώσομεν ἀμέτερα;* Aesch. Theb. 1066. *Πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν, Μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβου;*

1210. *οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντεῖπεν βροτῶν.* Recte et acute Elmsleius *ἀντερεῖ.* Vulgatum frustra tuetur Hermann. ad Viger. p. 784. collatis Sophocl. Antig. 604. *τεὰν, Ζεῦ, τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχοι*, ubi linguae ratio postulat *κατάσχῃ*, quod habet MS. E. Electr. 800. *ἐπείπερ οὐκ ἐμοῦ καταξίως Πράξειας.* Hermannus ex Cod. Jenens. *κατ' ἀξίαν.* Sed lege cum Botheo *κατὰξί' ἄν.* Aesch. Choeph. 314. *τί ῥέξας τύχοιμ', ἄγναθεν οὐρίσας:* atque haec aut ipsius Hermanni correctio dixerim, an corruptio? Ibid. 590. *Ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι;* ubi legendum *λέγῃ.* Diversi modi ubique confunduntur. Sophocl. Ajac. 921. dudum emendavit Wakefieldius.

IPHIGENIA IN TAURIS.

78. *ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, Μητέρα κατακτὰς, διαδοχαῖς δ' Ἐριννύων Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες.*

Omnino legendum puto *ἐπεὶ δὲ διαδοχαῖς Ἐρινύων.* Infra 940. *Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κρυπτὰ Εἰς χεῖρας ἦλθε, παραδρομαῖς Ἐρινύων Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες.* Sed legendum iterum per in utroque loco *Ἐλαυνόμεσθα.* Aesch. Prom. 237. *Ὅπως*

558. *Πατρὸς θανόντος τήνδε τιμωρούμενος.* 192
msleius ait se, nisi a vulgatis nimis longe distaret, conjecturum
se *αἷμα τιμωρούμενος*. Mihi quidem probabiliter corrigere vi-
or *ἀντιτιμωρούμενος*. Supra 357. *ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην*.
sctr. 849. *Φονέα δὲ πατρὸς ἀντετιμωρησάμην*. Subaudiendum
tem *τήνδε*, quod ex glossemate in textum irrepsit.

810. *λέγειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ.*
ribendum *χρὴ σὲ*—

844. *Δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα*
Ἁμπτάμενος φύγῃ.
tus locus sic constituendus videtur:
Δέδια δ', ἐκ χερῶν μή με πρὸς αἰθέρα
ἁμπτάμενος φύγῃ.
ὦ Κυκλωπίδες ἑστίαι, ὦ πατρὶς
Μυκήνα φίλα,
χάριν ἔχω ζόας, χάριν ἔχω τροφᾶς,
ὅτι δόμοισι τόνδε ξυνομαίμον' ἐξ-
εθρέψω φάος.

885. *Πότερον κατὰ χέρσον*— Frequentior est in hujusmodi
rrogationibus numerus pluralis *πότερα*. Supra 97. *πότερα δω-*
τῶν προσαμβάσεις' Εμβησόμεσθα;

896. *πόρον ἄπορον ἐξανύσας.*
i legendum *πόρον ἐξ ἀπόρων?* Vide ad Aesch. Prometh. 59.

974. *Ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀποῤῥήξειν θανὼν,*
Εἰ μή με σώσει Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
ge *σώσοι. unless Phoebus* should *save me.* Hippol. 1178. ed.
nk. *ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων, Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέ-*
φει πόδα Ἱππόλυτος. Aesch. Pers. 369. *εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλ-*
ληνες κακόν.

1010. *Ἄξω δέ σ', ἥνπερ μὴ αὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσῃ.*
ἐνταυθοῖ Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 152. conjicit *ἔμπρο-*
σθεν. Posset etiam legi *ἐν τούτῳ*. Ceterum cum Aldus exhibeat
ερ καὐτὸς, corrige, *ἢν μὴ καὐτός*.

1025. *Ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;*
ge *ἐκσωθῆμεν*. Particulae *ὡς ἄν* conjunctivum postulant, quod 193
hi notavit Elmsleius. Vid. infra 1067. Alc. 740. Ion. 77. Aesch.
om. 675. Choeph. 554. Sed totum versum jure, ut opinor,
ezei Marklandus. Particulae *ὡς δὴ*, sic positae, haud raro in-
iuntur, *ὡς δὴ—ἄν*, nusquam, si bene memini.

1049. *Πείσασα μύθοις· οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί σφε.*
σφε, Marklandus *γε*, Aldus *σε*. Sed lege *νιν*.

1055. *Τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς,*
rklandi correctio, *ἴσως ἂν πάντα*, sensui officit. Verte, *May*
ry thing else turn out equally well.

1211. *I. Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. ΘΟ. εὖ γε κηδεύεις πόλιν.*
I. Καὶ φίλων δ' οὐδεὶς μάλιστα.

Elmsleius conjicit *καὶ φίλων δ' οὐ δεῖ μάλιστα.* Mihi quidem probabilius videtur *καὶ φίλων μηδεὶς μάλιστα.*

1218. *μηθὲν* Editores stare passi sunt pro *μηδὲν*, et in v. 1239. *γάννυται* pro *γάνυται*. In Cycl. 502. —*νου γάννυμαι δὲ δαιτὸς ἡ*— versus choriambicus est.

1302. *Οὐ πρίν γ' ἂν εἴποι τοῦπος ἑρμηνεὺς τόδε.*

εἴπῃ olim correxi ad Aesch. Prometh. 795.

1352. *ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια. Πόντῳ δὲ δόντες τὴν ἐμὴν καθίεσαν.* Fortasse legendum, *Πόντῳ δὲ, δόντες τῇ ἐμῇ καθίεσαν.*

P. ELMSLEY'S

REVIEW OF PORSON'S HECUBA.

(Edinburgh Review 1811. N. XXXVII. p. 64—95.)

THE present edition of the Hecuba of Euripides, with the pre-64
ce and notes of the late Mr. Porson, which is said, in the title-
ge, to have been printed in the year 1808, contains an adver-
ment, addressed by the booksellers to the reader, which is
ed on the ides of January in the current year. That part of the
me which contains the text of the poet, and the annotations
the illustrious editor, was actually given to the world in the
r specified in the title-page. Instead of the preface, Mr. Por-
prefixed to this imperfect edition the following brief declara-
of his future intentions.

»Monitum: Quatuor fabulis, postquam typis repetitae erunt, cedet Praefatio auctior aliquanto et emendatior, cum Indicibus locupletissimis.«

Mr. Porson having been prevented by death from proceeding
ther in his design, his friends have completed the new edition
the Hecuba, by reprinting the preface, with such additions as
Porson's papers enabled them to make to it. We are sorry
perceive, that these additions are so far from being considera-
, that, if they were printed separately, they would scarcely
upy a couple of pages. Every scholar, however, will be
teful for the smallest fragments of Mr. Porson's critical writ-
s. The Edinburgh Reviewers, in particular, willingly em-
ce the opportunity which is thus afforded to them, of deliver-
their sentiments on some of the principal doctrines propoun-
in the preface to the Hecuba. They take for granted, that
ry reader of this article is too well acquainted with that clas-
l and original production, to require a regular analysis of its
tents, or a formal demonstration of its merit.

Our readers will recollect, that the preface to the Hecuba
inally appeared in the year 1797; and that the supplement,
length of which is four times that of the original preface, was

tion of the Hecuba, ought » to devote his days an
study of Mr. Hermann's edition of the same tragec
sons who possess both editions, will do well in
one volume; adding, if they think proper, the *I*
poralis of the vehement and injudicious Wakefield,
lent strictures on Mr. Porson's Hecuba and Mr. V
tribe, which appeared in the Monthly Review
which are well known to be written by a gentl
Greek literature is more indebted than to any othe

The greater part of the original preface rela
anapests in tragic *senarii*. Should any scholar
century venture to maintain the admissibility of
included in a proper name, into any place of a
nerius except the first foot, he would assuredly
those persons, if any such persons remain, who
of the earth, or the circulation of the blood. B
rance of the preface to the Hecuba, critics were
sects upon this subject; the more rigid of whic
pests from all the even places; whereas the othe
promiscuously into any place except the last. M
with his usual strictness in attributing the merit of
improvements to the right owners, mentions an
the true doctrine, which is contained in the pr
Thesaurus Graecae Poeseos. By how little effec
followed, may be judged from the following wor
Hermann (M. p. 150.), which have been publis

»A trisyllabis pedibus tragici Graeci maxime abstinuerunt, »quamquam etiam in pari sede, sed admodum raro, anapaestus »invenitur. Idque et Hephaestio notavit, et nuper Brunckius de»fendit ad Soph. Oed. Col. 371. 1169. Philoct. 491. Vide Ae»schyli Prom. 353. 354.«

The lines of Aeschylus quoted in this antediluvian passage, are commonly read as follows: Ἑκατονταπάρηνον πρὸς βίαν χει-66 ρούμενον, Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς. According to Brunck, in his note on v. 265. *In priori scribere potuisset poëta* ἑκατονπάρηνον *vel* ἑκατοντάπρανον: *in altero* πᾶσ' *pro* πᾶσιν. The reading ἑκατοντάπρανον receives some support from a similar variation in Eurip. Herc. 611. Καὶ θῆρά γ' εἰς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον. The editions from Aldus to Barnes inclusive read τριπάρηνον. But the Attics always wrote ἑκατοντάλαντος, ἑκατόμνως, ἑκατόζυγος, ἑκατόστομος, etc., without the additional syllable. The Glasgow edition of Aeschylus reads ἑκατογκάρηνον, which Mr. Blomfield has properly altered to ἑκατογκάρανον. In Mr Blomfield's edition, the following verse is thus represented: Τυφῶνα θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς.

As our limits will not allow us to produce all the instances of unlawful anapests which are to be found in the common editions of the tragedies, we shall content ourselves with laying before our readers those which occur in Brunck's edition of Sophocles, being thirteen in number *). It must be remembered, that Brunck is a strenuous defender of anapests, which he seems to have regarded with compassion, as innocent and persecuted beings.

Oed. Tyr. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρῖψαι βίον. Mr. Porson (p. 11.) reads ἄμορον. Oed. Col. 371. Νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ, κἀξ ἁλιτηρίου (κἀξ ἁλιτηροῦ *Ald.*) φρενός. The true reading, κἀλιτηρίου, had been proposed by Toup, and is mentioned in Brunck's note. *Ibid.* 808. Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ πᾶ (καὶ τὰ *Ald.*) καίρια. Here also the true reading, καὶ τὸ καίρια, which is furnished by Suidas, was known to Brunck, but did not meet with his approbation. *Ibid.* 1169. Ὦ φίλτατ', ἐπίσχες οὕνεκ' εἶ. τί δ' ἔστι σοι. Read with Heath, Ὦ φίλτατε, σχές. Ant. 263. Κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Mr. Por-

*) Once for all, we beg leave to mention, that in this and other enumerations of the same nature, we by no means wish the reader to rely on the accuracy of our examination. This article would have been still more imperfect, if an accidental delay in the publication of it had not enabled us to supply several omissions, and to correct many errors.

son (*ad Med.* 139. 140. *p.* 17.) reads ἔφυγε. *Ibid.* 467. Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνεχόμην (ἠνσχόμην *Ald.*) νέκυν. Eustathius reads ἐσχόμην, as Mr. Porson observes (p. 19.). *Ibid.* 515. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατὰ χθονὸς (ὁ κατθανὼν *Ald.*) νέκυς. The manuscripts do not agree. Trach. 292. Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ. Read with Toup τὰ δὲ πεπυσμένῃ. Mr. Wakefield proposed τῶνδ' ἐπυσμένη, which reading Mr. Erfurdt justly denominates *horribile et inauditum*. *Ibid.* 717. Χείρωνα πημήναντα, χὦσά περ (χὥσπερ *Ald.*) ἂν θίγῃ. Mr. Erfurdt reads χὥσ-
67 περ ἂν θίγῃ. Aj. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. Several readings of this verse are mentioned by Mr. Porson (p. 10, 11; 63.), who appears to hesitate between οὔποτε γένοιτ' ἂν and οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ'. Perhaps the poet wrote, Οὐκ ἂν γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ *). *Ibid.* 706. The convertibility of δὲ and γὰρ, of which we shall have occasion to give more than one instance in the course of this article, is mentioned by Mr. Porson in his note on Med. 1083, and elsewhere. We do not object to Heath's emendation, ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος. Phil. 491. Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον. Mr. Porson, as we are informed, read δειράδ', ἤ. *Ibid.* 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα. Mr. Porson (p. 12.) proposes ἆρ' οὐ, or ἆρα without the negative particle. The latter emendation appears to us to be preferable.

A tragic *senarius*, according to Mr. Porson (p. 20.), admits an iambus into any place; a tribrach into any place except the sixth; a spondee into the first, third and fifth; a dactyl into the first and third; and an anapest into the first alone. So that the first foot of the *senarius* is capable of five different forms; the third of four; the fifth of three; the second and fourth of two; and the sixth of only one. Two hundred and forty different varieties of the *senarius* may be produced, without employing any combination of feet unauthorised by Mr. Porson's rule. The tragic poets, however, do not often admit more than two trisyllabic feet into the same verse; and never, if our observation be accurate, more than three. The admission of anapests into the second, third, fourth and fifth places, and of dactyls into the fifth place,

---

*) This mode of exhibiting the double ἂν is one of the most frequent. The following corrections are submitted to the judgment of our readers. Aeschyl. Choëph. 854. Οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἂν ὀμματωμένην. Soph. El. 913. Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ Τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἂν ἔλαθεν ἄν. Eurip. Tro. 537. Εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὢν ἂν ἔλαθεν ἄν. Bacch. 1309. τὸν γέροντα δὲ Οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν Κάρα· δίκην γὰρ ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν. Ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. Read, Ἔλυσε δ' αἰνὸν ἄχος. Herc. 185. Ἐροῦ, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἂν κρίνειαν ἄν.

increases the varieties of the comic *senarius* to seven hundred and ten. The number would be eleven hundred and twenty-five, if four hundred and fifteen combinations were not rejected, because they exhibit a tribrach or a dactyl immediately before an anapest *).

No regular tragic *senarius*, of whatsoever feet it is compo- 68
sed, can possibly exhibit two short syllables enclosed between two long ones, or more than three long syllables, without the intervention of a short one. A moment's consideration will satisfy the reader, that all such combinations of syllables are absolutely incompatible with the structure of the verse. The inability to employ four or more long syllables together, is productive of so little practical inconvenience, that the tragedians appear to have acquiesced in it without difficulty. The inadmissibility of two short syllables enclosed between two long ones, is a much more serious grievance. Many persons of great eminence have had the misfortune to bear names constituted in that unaccommodating form. Such were Aegialeus, Andromache, Andromeda, Antigone, Antiope, Bellerophontes, Hermione, Hippodamia, Hypsipyle, Iphigenia, Laodamia, Laomedon, Penelope, Protesilaus, Tiresias, and a great many more of equal fame. Although all these persons were admirably qualified by their names, as well as by their actions, to shine in epic poetry, unhappily not one of them is capable of being mentioned by name in a tragic *senarius* composed in the regular manner. There is also another class of persons not altogether so unfortunate, whose names

*) That all such combinations are to be rejected, was first distinctly taught by Dawes in the year 1745. In the year 1715, the great father of this department of criticism proposed the following verses as legitimate *senarii*, in the second edition of his Emendations of Menander and Philemon: P. 50. *Ἐξ ἰσταρίου γὰρ ἐκρέματο φιλοπόνως πάνυ.* P. 33. *Ἀχρειότερος· διπλάσια γὰρ ἐσθίει μάτην.* We have just noticed the continual confusion which subsists between *γὰρ* and *δέ*. In the year 1796, the use of a tribrach, although not of a dactyl, before an anapest, was defended by the learned Hermann. Three only of the thirteen instances which he produces (M. p. 158.), appear to be capable of creating any difficulty. Aristoph. Ach. 927. *Δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω, Ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος.* For *ἵνα μὴ καταγῇ* read *καὶ μὴ καταγῇ*. Nub. 662. *Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς Ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄῤῥενα.* A satisfactory correction does not occur to us. P. 246. *Ἰὼ Μεγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα, Ἁπαξάπαντα καταμεμυκτωτευμένα.* In addition to the tribrach before the anapest, we suspect that the passive sense of *ἐπιτρίψεσθε* is destitute of authority. We read: *Ἰὼ Μεγαρῆς, ὡς ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα, Ἁπαξάπαντες καταμεμυττωτευμένοι.*

are excluded only in some of the oblique cases: as Hippolytus, Neoptolemus, Oenomaus, Talthybius, etc. In favour of all such persons, and perhaps of the names of places which are formed in the same manner, the tragic poets occasionally transgress the ordinary rules of their versification. Proper names which cannot enter the *senarius* in the regular way, are admitted into it in two different manners. The first, of which Mr. Person has not spoken, consists in substituting a choriambus in the place of the first dipodia of the verse. This practice has been adopted by Aeschylus in two well-known instances. Theb. 494. *Ἐτεοκλέους σῆμα καὶ μέγας τύπος.* *Ibid.* 556. *Ἀμφιθεατὴς Ἀμπυξ· ὃ δὲ τοξεύει ἀνήρ.* The only other instance of this license, with which we are acquainted, is produced from a play of Sophocles by Priscian (p. 1328.): *Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.* The second and more usual mode of introducing proper names of this form into the verse, consists in admitting the two short syllables, and the following long syllable of the proper name, as one foot, into the second, third, fourth or fifth place of the verse. We have not observed more than one instance of this practice in the surviving plays of Aeschylus. Theb. 575. *Ἀλκὴν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω* (pronounced *Ἀμφιάρῳ*) *βίαν.* Sophocles and Euripides, however, will furnish examples in great abundance. In the Orestes of Euripides, the name of Hermione occurs in a *senarius* ten times. In nine of these instances, the anapest occupies the fourth place in the verse. This last circumstance is in a great measure the natural consequence of the predilection of the tragic poets for the penthemimeral *caesura*.

We have some doubts whether the tragedians ever extended this license to patronymics. We are not at present able to recollect any authority for the following emendation proposed by Mr. Porson (p. 38.): Soph. Phil. 1333. *Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἥμιν ἐντυχών.* We read: *Καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιοῦ.*

A few *senarii* may be found, which contain anapests in some of the four middle places, composed of the three first syllables of a proper name. Most of the following instances are borrowed from Mr. Porson (p. 24, 25.); and their number is so small, that we do not hesitate to consider them as corrupt, although we do not pretend to correct them. Soph. Aj. 1008. *Ἦ που Τελάμων, ὁ σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα.* The reading of this verse, as Mr. Porson observes, is uncertain. The different readings, with the authorities on which they depend, may be seen in Brunck's note. The anapest may be avoided, by adopting the emendation of Toup: *Ἦ πού με Τελάμων, σὸς πατήρ.* Phil. 793. *ὦ διπλοῖ στρατηλάται, Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ.* Mr. Hr-

mann reads (H. p. lxii.), *Πῶς ἄν, Ἀγάμεμνον καὶ Μενέλεως, ἀντ' ἐμοῦ*. In all probability, Mr. Hermann has long been convinced, that the first and fifth feet of this verse are such as Sophocles never exhibited. The poet might have written, if he had thought proper to do so, *Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ*. Eurip. Or. 459. *Ἀπωλόμην, Μενέλαε. Τυνδάρεως ὧδε Στείχει πρὸς ἡμᾶς*. If the fault is not in the word *Μενέλαε*, perhaps we ought to read, *Μενέλα', ἀπωλόμεσθα*. Iph. Aul. 1168. *Ἑλένην Μενέλαος ἵνα λάβῃ. καλὸν γένος. Μενέλαως* is an obvious correction; but we suspect that Euripides wrote: *Μενέλαος Ἑλέ-*70 *νην ἵνα λάβῃ. καλόν γ' ἔθος Καπῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτῖσαι τέκνα*. The intermediate step between *γ' ἔθος* and *γένος* is *γ' ἔθνος*. *Γένους* for *ἔθους* occurs in Athenaeus (p. 297, D.). The modern editions of Euripides read, *καλόν γε, νὼ*, etc.; which reading we do not presume lightly to abrogate. Hel. 86. *Ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος· ὁ δὲ φύσας πατὴρ Τελάμων· Σαλαμὶς δὲ πατρὶς ἡ θρέψασά με*. Herc. 220. *Ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών*. Read, *Μινύαισιν εἷς ὃς πᾶσι*. El. 314. *Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι Θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιήτιδες Ἀμαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ*. Mr. Hermann reads: *Μήτηρ δὲ Φρυγίοις ἐν σκυλεύμασιν Θρόνῳ Ἐμὴ κάθηται, πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσίδες*. Unfortunately, the first syllable of *σκύλευμα* is long. The following arrangement is at least exempt from any violation of the metre: *Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγῶν μὲν ἐν σκυλεύμασι Θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσιάδες*. The words *σκῦλα τε Φρυγῶν* occur in the Troades, v. 573. The particle *μὲν* is used as in Iph. Aul. 73. *ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ, Χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι*.

We form the same judgment of those verses, in which the three last syllables of a proper name of four or five syllables are used as an anapest without necessity. Aesch. Prom. 839. *Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται*. This is not a real instance, as we believe the first syllable of *Ἰόνιος* to be short. It is, indeed, sometimes made long for the convenience of the metre, like the first syllable of *Ἰταλία* or *ἰσόθεος*. It is short, however, in the Phoenissae of Euripides, v. 216, where the words *Ἰόνιον κατὰ* correspond with *ἴσα δ' ἀγάλμασι* in the antistrophe. In most of the editions, the first syllable of *ἴσα* is improperly circumflexed. Eurip. Or. 1654. *ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε*. The word *Νεοπτόλεμος* is commonly read in the tragedies as if it were written *Νουπτόλεμος*. In the present verse, however, if the common reading be correct, the contraction of the two first syllables does not take place. We suspect that one long syllable or two short syllables have been omitted after *Νεοπτόλεμος*. Iph. Taur. 825. *Ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον πτανὼν*

Read *Ὀλύμπιον ἅλιον*, from Pindar, Olymp. I. 142. The same variety occurs Med. 835. *Ibid.* 1456. *Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ πᾶ λοιπὸν ὑμνήσουσι Τανροπόλον θεάν.* We should prefer *Ταυροπόλον ἀεί.* Tro. 1126. *Αὐτὸς δ' ἀνῆκεν Νεοπτόλεμος, ναυτᾶς πομπὸς Πηλέως ἀκούσας ξυμφοράς.* Ion. 267. *Ἐκ γᾶς πατρός σου πρόσθεν ἔβλαστεν πατήρ; Ἐριχθόνιός γε. τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ἀφῆκε?* Perhaps we ought to read *Ἐριχθονίου γε, ἔκγονός εἰμι* being understood. El. 4. *Κτείνας δὲ τὸν τροπαιοῦχ' ὑπ' Ἰλιάδι χθονί.* For *ΙΑΙΑΔΙ* read *ΙΔΑΪΑΙ.*

The following verses may also be considered as in some degree licentious. Eurip. Herc. 2. *Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε.* *Ibid.* 701. *Εἰς καιρὸν οἶκον Ἀμφιτρύων' ἔχω πάρ.* 71 The second syllable of *Ἀμφιτρύων* is not necessarily short, and is lengthened more than once in the same play.

As the tragic trimeter iambic admits anapests when they are contained in proper names, so, it is not unreasonable to suppose, that the tragic tetrameter trochaic admits dactyls in similar circumstances, and for the same reason. The thirty-two tragedies, however, afford only two examples of this practice, both of which are probably corrupt: Eurip. Iph. Aul. 882. *Εἰς ἅρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόστος ἦν πεπρωμένος.* *Ibid.* 1352. *Πάντες Ἕλληνες. στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὔ σοι παρῆν.* Read *στρατὸς δὲ Μυρμιδών.* With regard to unnecessary dactyls in this metre, it may be observed, that they are liable to the same objections as unnecessary anapests in iambic verses, together with the additional objection, that they are divided between two words. Mr. Porson (p. 25.) produces three examples of this kind, of which the first alone deserves much consideration. Eurip. Or. 1533. *Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών, Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει, Ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε, τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, Παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψεται.* The obnoxious verse is thus corrected by the learned Hermann (H. p. lxiv.): *Ξύγγονόν τ' ἐμὴν τάδε Πυλάδην τε τὸν ξυνδρῶντά μοι.* In this verse, the rhythm is violated by the tribrach, which begins on the last syllable of a word of more than one syllable. We suspect that the word *Πυλάδην* has crept into the text from an interlinear gloss, and that the poet wrote, *Ξύγγονόν τ' ἐμὴν, τρίτον τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.* This use of *τρίτος* is not rare. So Eurip. Hippol. 1404. *Πατέρα τε, καὶ σὲ, καὶ τρίτην ξυνάορον.* Every person conversant with Greek MSS. is aware how often proper names supplant the words which are intended to represent them. See, for instance, Eurip. Med. 58. where Mr. Porson has restored *δεσποίνης* instead of *Μηδείας*, and Aristoph. Plut. 1173, where all the editions read *Πλοῦτος* instead of *Θεός*. Mr. Porson's

second instance of a divided dactyl is Iph. Aul. 324. *Οὔ, πρὶν ἂν θείξω Δαναοισι πᾶσι* (*Δαναοῖς ἅπασι Ald.*) *τἀγγεγραμμένα.* The true reading, *δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι*, which is exhibited in one MS., and is mentioned with approbation by Mr. Porson, has lately been admitted into the text by Mr. Gaisford. The suppression of the verb after *οὐ* renders the introduction of *γε* almost indispensably necessary. The third instance is from the same play, v. 354. *Ὡς δ' ἄνολβον εἶχες ὄμμα, σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν Χιλίων ἄρχων, Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός.* The meaning of these lines appears to be: *Do you remember how unhappy you were, because you were not able to land your army at Troy, although you had a thousand ships under your command?* If this interpretation be correct, the conjunction in the second verse must necessarily 72
be expunged. If we read *τὸ Πριάμου πεδίον*, the dactyl will disappear.

According to Mr. Porson (p. 26.), the poets of the sock agree with their brethren of the buskin, in excluding dactyls from trochaic verses, except in the case of proper names. In the eleven comedies of Aristophanes, we have not discovered any genuine instance of a dactyl in a verse of this measure. We have obseved, however, three verses, which appear to deserve greater attention than they have received. Ach. 220. *Καὶ παλαιᾷ· Λαμπατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται.* Eq. 327. *Πρῶτος ὢν; ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.* Pac. 1154. *Μυῤῥίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων.* It is almost superfluous to observe, that the two middle syllables of these three proper names are necessarily short. *Ἱππόδαμος*, in particular, cannot reasonably be supposed to be a Doric compound of *ἵππος* and *δῆμος*. We perceive, therefore, that in order to introduce these refractory names into tetrameter trochaics, Aristophanes has twice used a choriambus, and once an ionic *a minore*, in the place of the regular trochaic *dipodia*. The following instances of the use of dactyls, to which we are unable to make any additions, are given by Mr. Porson (p. 25.): Hermippus *apud Athen. p.* 486. *Α. Ἦν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιὼν, Τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.* We should be very happy, if we were able to rid ourselves of this dactyl as easily as of that which follows: *Comicus incertus apud Plutarch. Polit. Praecept. p.* 811. *Ἐ. Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, Μητίοχος δ' ἄρτους ἑποπτᾷ* (*l. ἑποπτεῖ*), *Μητίοχος δὲ τἄλφιτα, Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώξεται.* We vehemently suspect, that this important personage, who appears, from Plutarch, to have been a creature of Pericles, was not called Metiochus, but Metichus. If the reader will consult Alberti's note on the words *Μητίχου τέμενος* in Hesychius, he will be convinced that our conjecture is not destitute of foun-

dation. Names of a similar form are by no means uncommon: as *Φρύνιχος*, *Ὀλύμπιχος*, *Οἰώνιχος*, *Ἰαμήνιχος*.

We now return to the tragic *senarius*, respecting which we find two very important canons in the preface to the Hecuba, besides those which relate to the use of anapests. The first of these canons is, that the third and fourth feet must not be included in the same word, as in the following verse of Castorio the Solian, produced by Mr. Porson from Athenaeus (p. 454. F.): *Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον*. *Hoc si fieri posset*, says Mr. Porson (p. 28.), *omnis rhythmus, omnes numeri funditus everterentur*. This expression has in some instances been construed rather too strictly, as if it were necessary that a tragic *senarius*, which has neither the penthemimeral nor the hephthemimeral *caesura*, should at least have a pause after the third foot, like the following verses of Sophocles: Phil. 101. *Λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν*. *Ibid.* 276. *Σὺ δή, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς*. *Ibid.* 1369. *Ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς*. Such verses are, indeed, sufficiently common; but a certain number may also be produced, which have no regular pause at all in the two middle feet, Soph. Oed. Tyr. 615. *Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ*. *Ibid.* 809. *Κάρα δικλοῖς πέτροισί μου καθίκετο*. Ant. 95. *Ἀλλ' ἐς μὲ καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν*. Aj. 71. *Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας*. *Ibid.* 1228. *Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω*. El. 282. *Ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας*. To our ears, most of the preceding verses appear to be as destitute of *caesura*, as if the third and fourth feet of each were comprehended in the same word. Mr. Porson, however, has proved that the ancients, who must be allowed to have been better judges of these matters than the Edinburgh Reviewers, were of a different opinion. Mr. Porson has collected three apparent instances of the violation of his canon from Aeschylus, two from Sophocles, two from Euripides, and one from Neophro. Soph. Oed. Col. 372. *Εἰσῆλθε τοῖν τριοδίτοιν ἕρις κακή*. Mr. Porson reads *τρὶς ὀδίτοιν*, *divisim*. Aj. 969. *Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἄν κάτα*. As the tragedians do not say *ἐπεγγελᾶν κατά τινος*, Mr. Porson reads *τοῦδέ γ' ἐγγελᾷν ἂν κάτα*. Perhaps, however, the true reading is *τοῦδ' ἂν ἐγγελῶεν ἂν κάτα*. Eurip. Androm. 397. *Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσίν*. Neophro *apud Stob. xx. p.* 107. *ed. Grot. Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμήν*. Mr. Porson reads *ταῦτα δύρομαι* in both passages. The only tragic verse of any metre, to the best of our knowledge, in which *ὀδύρομαι* cannot be changed into *δύρομαι* by a similar alteration, occurs in a suspicious passage of Euripides: Phoen. 1750. *Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι*. Mr. Porson's second instance from Euripides is Iph. Aul. 1586, which we omit, as he has taught us that the

whole conclusion of that play, after the last song of the Chorus, was fabricated many centuries after the death of the poet. The three examples from Aeschylus cause a little more hesitation. Pers. 501. *Στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.* Mr. Porson reads, *Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.* Agam. 1261. *Ἦ κάρτ' ἄρ' ἄν (ἦ κάρτ' ἄγαν Hermannus H. p. 142.) παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.* Mr. Porson reads, *Ἦ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.* Suppl. 252. *Καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν, Εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.* Mr. Porson reads, *Καὶ πολλά γ' ἦν δίκαιον ἄλλ' ἐπεικάσαι.* The following emendation adheres more closely to the common reading: *Καὶ πολλά γ' ἄλλα μ' (vel ἄλλ' ἄν) εἰκάσαι δίκαιον ἦν.* Upon the whole, when we consider how frequently the first and second, the second and third, the fourth and fifth, and the fifth and sixth feet of the *scenarius* are included in the same word, we cannot agree with the learned Hermann (H. p. 141.), in attributing to chance the non-occurrence, or at least the extreme rarity, of verses which exhibit the two middle feet similarly conjoined. 74

Mr. Porson's second canon may be conveniently expressed in the following words: *The first syllable of the fifth foot of a tragic trimeter iambic must be short, if it ends a word of two or more syllables, unless the second syllable of the same foot is a monosyllable which is incapable of beginning a verse.* The monosyllables of most frequent occurrence which are incapable of beginning a verse, are *ἄν, αὖ, γάρ, δέ, δή, μέν, μήν, οὖν*, together with all enclitics. Dissyllables, in which the vowel of the second syllable is elided, are considered as monosyllables. This canon was originally promulgated rather obscurely in a note on v. 348. of the tragedy; which verse in most editions is thus represented: *Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν.* The true reading, *ἔμπαλιν*, had already been received by King on the authority of manuscripts: but it remained for Mr. Porson to show that the common reading violates a very important law of tragic versification. His words in the note in question are as follows:

»Quid velim melius fortasse intelligetur, si dicam, paucissimos apud Tragicos versus occurrere similes Ionis initio, *Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν.*«

In his note on v. 1464. of the Phoenissae, Mr. Porson remarks, that the following verse, forged in the name of Euripides by Teles, is inartificially constructed: *Καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ.* If Teles had written *κρυφθῶ δὴ τάφῳ*, he would not have offended against Mr. Porson's canon, as the particle *δή* cannot begin a verse, and therefore may be considered as in some degree adhering to the preceding word. Such verses,

however, as we shall hereafter show, are not of very frequent occurrence. The following verse, quoted in the same note, is of a better and more usual form: *Ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.*

Perhaps our readers will not be displeased at seeing a somewhat larger collection of real or apparent violations of Mr. Porson's canon, than is exhibited in the preface to the Hecuba. Our collection might be considerably increased by the examination of the fragments of the lost tragedies. But every thing relating to the fragments is so uncertain, that they are hardly legitimate objects of minute criticism. As an instance of the small reliance which can be placed on the accuracy of quotations made from memory, Mr. Porson (p. 42.) produces a verse of some tragic poet, which is twice cited by Plutarch: *Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς εἶ.* Muretus (*Var. Lect.* xv, 1.) destroys the metre, by changing *ἐκεῖνος* into *Ἀχιλλεύς*. In Bentley's Epistle to Mill (p. 14.), v. 27. of the Bacchae of Euripides, is thus exhibited: *Διόνυσον οὐκ ἔφασκον εἶναι τοῦ Διός.* If Bentley had been an old scholiast, and the Bacchae had been lost, we hardly believe that the true reading, *ἐκφῦναι Διός*, would have occurred to the most sagacious critic. Mr. Porson (p. 43.) observes, that the following verse of the Perithus of Euripides deserves consideration: *Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος.* Although Mr. Porson's caution with regard to this verse is perfectly justified by the preceding examples, we are inclined to believe that the poet wrote *πρὸς κεδνὸν λέχος*. The words *κεδνὸν λέχος* occur in v. 835. of the Hippolytus. In the surviving plays, we confine ourselves to those instances which are to be found in the Aldine editions of Sophocles and Euripides, and in Stanley's edition of Aeschylus. We quote the verses of Euripides throughout the whole of this article, according to the numeration of Barnes.

Aesch. Suppl. 206. *Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων (μετόπω σωφρονῶν Ald.) Ἴτω πρόσωπον (προσώπων Ald.) ὄμματος παρ' ἡσύχου.* From the reading of Aldus Mr. Porson (p. 39.) deduces *ἐκ μετωποσωφρόνων*. *Ibid.* 212. *Πάτερ, φρονούντας πρὸς φρονούσας ἐννέπεις.* Read with the MSS. and Aldus, *πρὸς φρονοῦντας*. *Ibid.* 274. *Χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη (μηνεῖται ἄκη Ald.).* We are not aware of any satisfactory emendation of this verse. *Ibid.* 995. *Λάθοιμι, χώρᾳ δ' ἄχθος αἰεὶ ζῶν πέλοι.* Read *ἀείζων* in one word, from *ἀείζως*, which is contracted from *ἀείζωος*. In the same manner, the *σκῶρ ἀείνων* of Aristophanes (Ran. 146.) must be considered as a contraction of *ἀέναον*. Pers. 321. *Νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος παρασχών.* Mr. Porson remarks (p. 38.), that the death

of Ariomardus, who, at the beginning of the play, is called the governor of Thebes in Egypt, could not occasion much affliction at Sardes. Mr. Porson conjectures that several words are lost, which ought to intervene between Ἀριόμαρδος and Σάρδεσι. Soph. Oed. Tyr. 1113. Γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος. So also Soph. Oed. Col. 1014. 1368. Ant. 740. Trach. 1177. Eurip. Phoen. 540. The recent editions are free from these errors. *Ibid.* 1482. Αἰ τοῦ φυτουγοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν. In this and nine other similar verses of the same poet, Mr. Porson (p. 37.) observes, that the second syllable of the pronoun must be considered as short, according to the well known practice of Sophocles. Oed. Col. 664. Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε πᾶνευ τῆς ἐμῆς Γνώμης ἔπαινῶ, Φοίβος εἰ προύπεμψέ σε. No emendation is proposed by Mr. Porson. *Ibid.* 1022. Εἰ δ' ἐγχρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν. So also Eurip. Phoen. 754. Alc. 674. Herc. 1338. Menalip. fr. 7. In these five verses, Mr. Porson (p. 37.) reads οὐδ' ἓν and οὐδ' εἷς. That this trifling alteration is of great consequence to the metre, may be demonstrated by the following pas-76 sages in Aristophanes. In v. 1039. of the Acharnians, the words οὐδενὶ μεταδώσειν terminate a catalectic iambic, in which the three syllables -ενὶ με- must of course be considered as a tribrach. In iambic verses of every kind, according to Dawes's well known canon, the middle syllable of a tribrach or dactyl must not terminate a word of more than two syllables. We must therefore read οὐδ' ἑνὶ as two words, by which alteration the rhythm is restored. In the Ecclesiazusae we find the two following tetrameter anapestics: V. 516. Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' εἶδα γυναικί. *Ibid.* 624. Μηδεμιᾶς ἡ τρύπημα κενόν. τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει. Unless we are much mistaken, no tetrameter anapestic can begin with a dactyl contained in a word of four syllables. Before the conclusion of this article, we shall have an opportunity of enlarging on this point. At present it will be sufficient to mention, that in the verses in question we must read οὐδὲ μιᾷ and μηδὲ μιᾶς, or more properly μὴ δὲ μιᾶς *). We

*) *Attici etiam*, says Mr. Porson (p. 37.), *circa posteriora Aristophanis tempora* οὐδὲ εἷς *et* μηδὲ εἷς *plene scripta usurpare coeperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti.* We have observed three instances of the hiatus in question, which in all probability are considerably more ancient than the later plays of Aristophanes. Crates *apud Athen. p.* 267, *E.* Ἔπειτα δοῦλον οὐδὲ εἷς κεκτήσεται, οὐδὲ δούλην. It appears by the *Parabasis* of the Knights, that Crates preceded Aristophanes in point of time. Cratinus *apud Etymol.* v. Βλισάζειν. Ὡς [δὲ] μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χοιρίδιον [ἦν], ὦ θεοί· Καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν· ἡ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἕν. Eupolis *apud Stobaeum* v. *p.* 31. Ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἓν χεῖρον φρονῶν, Ἐπι-

77 proceed in our enumeration. Soph. Trach. 1138. Ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μνωμένη. The true reading, μωμένη, was first proposed by Heath, who was unconscious of any defect in the metre. Aj. 1100. ποῦ δέ σοι λεῶν Ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν; Ἤγετ' is proposed by a learned writer in the Quarterly Review (III. p. 396.); and we believe that the same emendation has occurred to others. Ἄγομαι signifies, *I bring with me.* So Eurip. Or. 245. Ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου, Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων. Εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν, Εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα. The Atticism of ὧν for οὓς requires no explanation. Phil. 22. Ἁμοὶ προσελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδ' ἔτ' (τόνδε γ' *Ald.*), εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ. We have seen no probable emendation of this passage. *Ibid.* 533. Ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω. Mr. Porson (*ad Phoen.* 1419.) reads προσκύσαντε. *Ibid.* 731. Λόγου σιωπᾷς, κἀποπλήκτως ὧδ' ἔχει. Brunck tacitly reads κἀπόπληκτος, which correction, as Mr. Porson remarks (p. 38.), is as necessary to the construction as to the metre. El. 1488. Ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἶκος ἐστὶν τυγχάνειν. So Eurip. Med. 939. Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χερί. Aldus does not often add the paragogic *N* without necessity. Eurip. Hec. 343. Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν. Read ἔμπαλιν, as we have already mentioned. Or. 91. Οὕτως ἔχει τάδ', ὥστ' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς. Mr. Porson reads ἀπείρηκεν κακοῖς. *Ibid.* 1272. Θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖς ἢν φανῇ. Mr. Porson reads ἐχθροῖσιν φανεῖ. Phoen. 525. Ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλασθ' (πέπλασθ' *Ald.*) ἁρμάτων. Mr. Porson reads πίμπλαθ'. *Ibid.* 1413. Ἐνθένδε κα-

---

τίθηται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν. The last example is mentioned by Mr. Porson in the present edition. That the later tragedians imitated the comic poets, appears from the following verse of Dionysius the tyrant *apud Stobaeum* xxxviii. p. 149. Τοῖς οὐδὲν οὖσιν οὐδὲ εἷς ὅλως φθονεῖ. Another fragment of the same author is given by Stobaeus xcviii. p. 407. Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινόν ποτε Μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν· Θεῶν γὰρ ἕξειν βίοτον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς. Grotius reads μηδὲ ἓν ἔσεσθαι, without adverting to μηδὲν in the first verse. The marginal title to these lines is *Dionysius Tyrannus Alcmena.* The margin of Stobaeus is so little to be trusted, that we do not hesitate to read, Μήδει', ἔσεσθαι. Two of the fragments of Epicharmus, to which Mr. Porson alludes, are preserved by Stobaeus: *Tit.* xx. *p.* 105. Οὐδὲ εἷς οὐδὲν μετ' ὀργῆς κατὰ τρόπον βουλεύεται. *Tit.* xxxviii. *p.* 151. Τυφλὸν ἠλέησ' ἰδών τις, ἐφθόνησε δ' οὐδὲ εἷς. A third is given by Plutarch. *Consolat. p.* 110, *B.* Συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη, κἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν πάλιν, Γᾶ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω. τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν. To these authorities may be added Hipponax *apud Stobaeum* xxix. *p.* 129. Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

πας ἁρπάσαντες φασγάνων. The modern editions read ἁρπάσαντε. Androm. 846. Φεύγει τὸ τάυτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται. Mr. Porson proposes no emendation of this passage. Suppl. 80. Πρὸς τόνδε σηκὸν, ἵνθα πρῶτον φαίνεται. Markland reads πρῶτα after three MSS. *Ibid.* 158. Τί δὲ πλέον (τί πλεῖον *Pors.*); ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν. Mr. Porson (p. 41.) reads with two MSS. Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν. *Ibid.* 664. Κάδμου δὲ λαὸς ἦστο πρόσθεν πτελέων. The modern editions read πρόσθε. Iph. Aul. 530. Κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κἄτα ψεύδομαι. Mr. Porson proposes no emendation of this line. *Ibid.* 665. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, σύ θ' ἥκεις τῷ πατρί. Mr. Porson reads (p. 40.): Ὦ θύγατερ, ἥκεις καὶ σύ γ' εἰς ταυτὸν πατρί. *Ibid.* 1456. Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ δραμεῖν. Mr. Porson (p. 38.) reads δεῖ κεῖνον. Mr. Porson remarks (p. 40.), that his canon is violated three times in the spurious supplement to this play, v. 1589, 1612, 1613. In the Comnelinian fragment of the Danaë, which, if not the production of the same impostor, is every way worthy of him, one instance occurs, v. 4. Iph. Taur. 580. Κἄμοί· τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται. Mr. Porson (p. 41.) reads ὧδε γίγνεται. *Ibid.* 914. Εἵληχε βιότου· φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοῦ. Markland, who was directed merely by the sense, conjectured ἔστι. Tro. 464. Οὐκ ἀντιλήψεσθ', ἢ μεθήσεσθ'; ὦ κακαί. Mr. Burges properly reads78 after Musgrave: Οὐκ ἀντιλήψεσθ'; ἢ μεθήσετ', ὦ κακαί. Bacch. 1134. Χεῖρας, διεσφαίριζε σάρκας Πενθέως. Read σάρκα. Heracl. 530. Καὶ στεμματοῦτε, καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ. Mr. Porson has not mentioned this verse, which we are unable to correct, and which might be omitted without injury to the sense. *Ibid.* 640. Ὦ φίλτατ', ἦκεις ἆρα σωτὴρ νῷν βλάβης. Mr. Porson (p. 34.) reads νῷν σωτήρ. Hel. 772. Τί σοι λέγοιμ' ἄν τὰς ἐν Αἰγαίῳ συμφοράς. Musgrave reads after Reiske and one MS. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς. Ion. 1. Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν. Read νώτοις χαλκέοισιν. *Ibid.* 22. Φρουρὼ παραζεύξασα φύλακας σώματος. Mr. Porson (*ad Phoen.* 1419.) reads φύλακε. *Ibid.* 1016. Εἰς ἓν δὲ κραθὲν ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφέρεις. Read with Mr. Wakefield, Εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρὶς, φορεῖς. Herc. 465. Στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλες (*sic*) σῷ κάρᾳ. The modern editions rightly read ἀμφέβαλλε. *Ibid.* 582. Ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθεν, λέξομαι. Read πάροιθε. *Ibid.* 933. Ῥίζας δ' ἐν ὅσσοις αἱματώπους ἐκβαλών. Read αἱματῶπας. Rhes. 731. Ὦ ξυμφορὰ βαρεῖα Θρηκῶν συμμάχων. Mr. Porson (p. 40.) reads Θρηκὶ συμμάχῳ. *Ibid.* 928. Αἰνας· τρέφειν δέ σ' οὐ βροτείαν ἐσχάραν. Read βρότειον. To these *senarii* we add two tetrameter trochaics: Eurip. Iph. Aul. 880. Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'· ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ. Markland reads ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Hel. 1644. Οἵπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασθ' ἐκποδών. Mr. Porson (p. 47.) reads ἀφίστασ'.

It may not be superfluous to mention, that we have discovered no instance of the violation of Mr. Porson's canon in the fragments of Simonides of Amorgus and the other early iambic poets, from whom the tragedians probably derived it. It is also strictly observed in the Alexandra of Lycophron.

Mr. Porson has omitted to mention, although it appears that he was aware of the fact, that his canon is as applicable to those verses the first syllable of the fifth foot of which is a monosyllable which cannot begin a verse, as to those in which it terminates a word of two or more syllables. The instances to the contrary, which are to be found in the thirty-two tragedies, for the most part admit of very easy and satisfactory emendations.

Aesch. Suppl. 792. *Μελαινόχρως δὲ πάλλεται μου καρδία.* We recommend this verse, on more than one account, to the attention of our sagacious readers. Soph. Oed. Tyr. 435. *Ἥκιστ' τοιοῖδ' ἴφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ Μάντει· γενέσθαι δ', οἵ σ' ἴφυσαν, ἔμφρονες.* The Triclinian editions and Brunck read ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, to the advantage of the rhythm, but to the disadvantage of the sense. Read ὡς σοὶ μὲν δοκεῖ. Oed. Col. 115. *Τίνας λόγους ἐροῦσιν· ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν.* Read *ἐν δὲ τῷ μαθεῖν.* So in Eurip. Or. 787. three MSS. collated by Mr. Porson read: *Δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον. τῷ χρόνῳ γὰρ (δὲ edd.) κερδανεῖς.* In the Oedipus Coloneus, the common reading is exhibited by Suidas v. *Εὐλάβεια.* 795 *Ibid.* 1543. *Σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.* Mr. Porson (p. 34.), who considers ὥσπερ as one word, reads ὡς πρὶν σφὼ πατρί. Aj. 995. *Μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἦν δὴ νὺν ἔβην.* Read δή νυν. *Νυν* is here an enclitic, as in *τοίνυν.* Phil. 593. *Διὼμοτοι πλέουσιν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ Πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.* Read *ἢ μήν νιν λόγῳ.* El. 376. *Φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδέ μοι.* Read *εἰ δὲ τῶνδέ μοι.* Eurip. Hec. 729. *Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.* Mr. Porson, who considers οὐδὲ as one word, notices the error (p. 40.), without attempting to correct it. Or. 614. *Μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἄξια.* Bacch. 246. *Ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια.* The first of these verses might perhaps be corrected from the second. As, however, we have not observed either ἐστ' or ἔστ' in this position, except in these two passages, we are strongly inclined to read *ἐπαξία* in the first, and *ἐπάξια* in the second. Phoen. 406. *Εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.* Read *ἤν τι δυστυχῇς.* So Eurip. Suppl. 897. *χὠπότ' εὖ πράσσοι πόλις, Ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴτι δυστυχοῖ.* In the Phoenissae, the authorities quoted in Mr. Porson's note all concur in the common lection. *Ibid.* 892. *Εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται.* Mr. Porson reads *λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι*, with the following note: *Mox λόγοισι τοῖς ἐμοῖς (ἐμοῖσι Cant.) τις Ald. unde propter numeros τις transposui.*

Med. 710. *Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι.* Brunck and Porson read *ἱκεσία τε γίγνομαι* after two of the best MSS. Alc. 1083. *Ἔγνωκα καὐτός· ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.* Read *ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει.* Androm. 62. *Οἵκτω δὲ τῷ σῷ. δεινὰ γάρ τοι βούλεται.* Lascaris and Musgrave with all the MSS. read *δεινὰ γὰρ βουλεύεται. Ibid.* 229. *Ζήτει παρελθεῖν. τῶν κακῶν γὰρ μητέρων.* Read *τῶν κακῶν δὲ μητέρων.* Iph. Aul. 858. *Δοῦλος. οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.* Read *ἡ τύχη γὰρ οὐκ ἐᾷ.* Tro. 441. *Πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν. ὡς δὴ συντεμῶ.* Read *ὡς δὲ συντέμω. Ibid.* 1182. *Ὦ μῆτερ, ηὔδας, ἦ πολύν σοι βοστρύχων.* Read *ἦ πολὺν σοὶ βοστρύχων.* Heracl. 173. *Μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες, εἶπερ (εἰ Ald.) τοῦτο σέ.* Read *εἴτι τοῦτό σε.* Ion. 808. *Δέσποινα, προδεδόμεσθα. σὺν γάρ σοι νοσῶ.* The modern editions read *σὺν γὰρ σοὶ νοσῶ.* If the accented pronoun is right, we must read *σὺν σοὶ γὰρ νοσῶ.* El. 275. *Ἥρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας. οὐ γὰρ νῦν ἀχμή.* Read *οὐ γὰρ οὖν ἀχμή. Ibid.* 850. *Τλήμων Ὀρέστης· ἀλλὰ μὴ με κτείνετε.* Read *καίνετε.*

It may be laid down as a general rule, that the first syllable of the fifth foot must be short, if it is followed by the slightest pause or break in the sense. Aesch. Suppl. 761. *Καλῶς ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα.* Setting aside all consideration of the preceding observation, we do not hesitate to change *ταῦτ'* into *τάδ'*, and *τοῦτ'* into *τόδ'*, whenever they occur in this situation. Soph. El. 409. is the only other instance which we have observed. Soph. Oed. Col. 505. *Τοὐκεῖθεν ἅλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἦν δέ του.* The whole passage is thus to be read: *Ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα Χρὴ στέμμ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. Τοὐκεῖθεν ἅλσος, ὦ ξένη, τόδ'· ἦν δέ του Σπάνιν τίν' ἴσχῃς, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει.* *Ἅλσος* is the accusative, with *κατὰ* understood. So *τὸν Κιθαιρῶνος τόπον* Oed. Tyr. 1134. *Αἰγύπτου πέδον* Eurip. Hel. 2, etc. Eurip. Iph. Aul. 635. *Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ.* This verse, with several others in the same passage, is rejected by Mr. Porson as spurious. For this information we are indebted to Mr. Gaisford's republication of the three plays of Euripides edited by Markland.

The following verse of Euripides deserves consideration: Iph. Aul. 895. *Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.* Mr. Porson (*ad Med.* 333.) reads *τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.* The alteration is not proposed by Mr. Porson as necessary, nor is it so in fact. Soph. Oed. Tyr. 219. *Ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξῶ.* Eurip. Androm. 876. *Προδοὺς ἐάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν.* Ion. 1426. *Ἔστιν τι πρὸς τῷδ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς;*

It appears from what has been said, that the fifth foot of a tragic *senarius* cannot be as pondee, except in three cases. The

first case, the occurrence of which is by far the most frequent, is when both syllables of the fifth foot are contained in the same word. The second case is when the first syllable of the fifth foot is a monosyllable which is capable of beginning a verse, and which is not disjoined from the following syllable by any point in the sense. The third case is when the second syllable of the fifth foot is a monosyllable, which, by being incapable of beginning a verse or a sentence, is in some measure united to the preceding syllable. The Oedipus Tyrannus of Sophocles contains more than four hundred and twenty examples of the first case, more than fifty of the second, and only one of the third. We consider verses to which both the second and third cases apply, as belonging to the second. With this reservation, we doubt whether the thirty-two tragedies will afford fifty genuine instances of the third case. A considerable number is produced by Mr. Porson, which we will subjoin with several additions.

ΔΝ. Soph. El. 413. *Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴσοιμ' ἂν τάδε.* Eurip. Phoen. 1613. *Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὑροιμ' ἂν βίον.* *Ibid.* 1620. *Ἐγώ τε (ἐγὼ δὲ Ald.) ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.* Hippol. 294. *Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ' ἂν (συγκαθιστάναι Ald.) νόσον.* The MSS. read *συγκαθίστανται.* The correction was made by Musgrave, and is approved by Mr. Porson (p. 36.). Androm. 936. *Βλέπουσ' ἂν αὐγὰς, τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.* *Ibid.* 1185. *Οὗτος μὲν οὖν (οὑτός γ' ἂν ὡς Pors.) ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον.* Iph. Aul. 523. *Ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν (ὑπολάβοιμεν Ald.) λόγον.* Bacch. 1270. *Κλύοις ἂν οὖν τι, κἀποκρίνοι' ἂν σαφῶς (σοφῶς Ald.).* Heracl. 457. *Μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν λαβών.* *ΑΤ.* Aesch. Prom. 820. *Λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν.* *ΓΑΡ.* Aesch. Prom. 107. *Οἷόν τε μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα.* Soph. Trach. 308. *Ἄνανδρος, ἢ*
81 *τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν.* *Ibid.* 934. *Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας.* Phil. 422. *Νέστωρ ὁ Πύλιός ἐστιν; οὗτος γὰρ τά γε.* *Ibid.* 466. *Ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; καιρὸς γὰρ καλεῖ.* *Ibid.* 596. *Ὀδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλέον.* Eurip. Iph. Aul. 1146. *Ἄκουε δή νυν. ἀνακαλύψω γὰρ λόγους.* Iph. Taur. 678. *Δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι. πολλοὶ γὰρ κακοί.* Heracl. 304. *Τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν.* Hel. 1568. *Τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες· ἄρχειν γὰρ νεώς.* *ΓΕ.* Eurip. Iph. Aul. 1207. *Εἰ δ' ἐν λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κτάνῃς.* Markland reads after Pierson, *Εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῷν, μὴ δὴ κτάνῃς.* *ΔΗ.* Soph. Oed. Col. 265. *Ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δή τό γε.* *Ibid.* 1118. *Καὶ σοί γε τοὔργον τοὐμὸν ἔσται δὴ βραχύ.* This is the reading of Turnebus. Aldus omits *δή*, and Brunck reads *ὡς ἔσται βραχύ*, with the following annotation: *Vocula ὡς in Aldina perperam omissa.* It is impossible to collect from this note what reading is found in the

MSS. We prefer οὖν to Brunck's ὦ ς. Eurip. Hec. 421. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων. The true reading, Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων, is restored by Mr. Porson on the authority of Eustathius. To the authority of Eustathius may be added that of Hesychius: Γάμμοροι. ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. A similar error occurs in Suidas: Γάμβορος. ὁ ἀμέτοχος. Ion. 954. Τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε. MEN. Soph. Oed. Tyr. 142. Ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων. El. 357. Σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ. Eurip. Iph. Aul. 392. Φιλόγαμοι μνηστῆρες. ἡ δέ γ' ἐλπὶς, οἶμαι μὲν, θεός. MOI. Aesch. Choëph. 903. Κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς. Soph. Oed. Col. 982. Ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, οἴμοι μοι κακῶν. Phil. 788. Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἴμοι μοι τάλας. Eurip. Hec. 507. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρον. Suppl. 1145. Ἔτ' ἂν (ὅταν Ald.), θεοῦ θέλοντος, ἦλθοι μοι δίκα. Iph. Aul. 1212. Πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας. Iph. Taur. 942. Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες, ἔνθεν μοι πόδα. Hel. 478. Πῶς φής; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον. MOT. Eurip. Ion. 633. Ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου, πάτερ. Mr. Porson (p. 36.) appears to be inclined to read, ἄκουέ μου, πάτερ. We should prefer ἄκουσον, ὦ πάτερ. NIN. Aesch. Agam. 1061. Εἶσω φρενῶν λέγουσα, πείθω νιν λόγῳ. The poet wrote, πεῖθέ νιν λόγῳ. Soph. Phil. 593. Διώμοτοι πλέουσιν ἢ μήν νιν λόγῳ. We have already spoken of this verse, and of that which follows. NTN. Soph. Aj. 995. Μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δή νυν ἔβην. OTN. Soph. Trach. 720. Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γ' οὖν ἐμῇ. ΣΟΙ. Aesch. Prom. 649. Τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξὸν σοι γάμου. Soph. El. 432. Τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις. Eurip. Alc. 1088. Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν. The true reading is pointed out by Mr. Porson (p. 36.) after Valckenaer from Galen: Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει, κακόν. El. 1119. Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι βαρύς. Rhes. 868. Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ. ΤΙΣ. Eurip. Heracl. 517. Κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ. Rhes. 715. Βίον δ' ἐπαιτῶν, εἶρπ' ἀγύρτης τις λάτρις. TOI. Soph. Phil. 801. Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε. κἀγώ τοι ποτέ. Eurip. Or. 111. Καὶ πέμψομέν (πέμψομαι Ald.) γε θυγάτερ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.

Should the student be desirous of discovering the reasons which induced the tragic poets to observe the rules respecting the fifth foot of the *senarius*, which have been discovered and communicated to the world by Mr. Porson, we profess ourselves to be unable to give him better information, than that which is delivered by the learned Hermann in the following words (H. p. 109.):

» Caussa autem quare ista vocabulorum divisio displicere de-

82

bet; haec est. Quoniam in fine cujusque versus, ubi, exhausti jam propemodum pulmonibus, lenior pronunciationis decursus desideratur, asperiora omnia, quo difficilius pronunciantur, eo magis etiam aures laedunt: propterea sedulo evitatur illa vocabulorum conditio, quae ultimum versus ordinem longiore mora a praecedente disjungit, eaque re decursum numerorum impedit ac retardat.«

To illustrate this doctrine, we may conveniently revert to the first verse of the Ion, *Ἄτλας ὁ χαλκέους κίονας οὐρανόν*. It is by no means necessary to have enacted the part of Mercury in the Ion of Euripides, in order to be sensible of the relief which is afforded to the »exhausted lungs« of a corpulent performer by that variation of the verse in question which we have already proposed, *Ἄτλας, ὁ κίονας χαλκέους οὐρανόν*. That the comic poets were not quite so considerate of the lungs of their actors, appears as well by their neglect of this canon, as by the words of inordinate length which they sometimes employ: particularly by one of near eighty syllables, which occurs towards the conclusion of the Ecclesiazusae of Aristophanes. Hephaestion informs us (ch. 14.), that the *μακρὸν*, as it was called, of the comic *parabasis*, ought to be pronounced, *ἀπνευστὶ*, without taking breath. In the Birds of Aristophanes, the *μακρὸν* consists of thirteen and a half dimeter anapestics (v. 723–736.), *which* contain a hundred and thirty-four syllables. Upon the whole, it is not without reason that Mr. Hermann (H. p. 140.) exults in the following terms over the inaptitude of his rival to investigate the causes of those facts which he had sufficient sagacity to discover:

»Id sponte animadvertisset vir eruditissimus, si non satis haberet observare, sed in caussas etiam earum rerum quas observavit, inquirendum putaret.«

We are afraid that we shall exhaust the patience of our readers, although perhaps not their lungs, by the length of our observations on the following passage in Mr. Porson's preface (p. 43.):

»Nunc Iambicorum genus Comicis fere proprium leviter attingamus, quod vulgo vocatur Tetrametrum catalecticum. Duabus rebus a Comico senario hoc differt; primo, quod quartus pes semper iambus aut tribrachys sit oportet; secundo, quod
82 sextus pes anapaestum etiam admittit. Sed pes catalecticam syllabam praecedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine, ubi conceditur anapaestus. Quod de quarto etiam pede intelligi velim.«

We have long suspected, that Mr. Porson was mistaken in restricting to the case of proper names the use of anapests in the

fourth place of the catalectic tetrameter iambics of the comic poets. The appearance of the third edition of the preface to the Hecuba, without any modification of the doctrine proposed in the edition of 1802, has induced us to examine the question with considerable attention, and to present the result of our examination to our readers.

We have to observe, in the first place, that all the trisyllabic feet which are admissible into comic iambics, are employed with much greater moderation in the catalectic tetrameters, than in the common trimeters. The Plutus of Aristophanes, for instance, commences with two hundred and fifty-two trimeters, which are immediately followed by thirty-seven tetrameters, after which, the measure, although still iambic, becomes antistrophic. Nearly three fifths of the trimeters contain one or more trisyllabic feet in each verse. The thirty-seven tetrameters, on the contrary, exhibit only one tribrach and one dactyl, and not one anapest. In the earlier plays of Aristophanes, trisyllabic feet are used more unsparingly both in trimeters and in tetrameters. But the comparative rarity of those feet in tetrameters is nearly as observable in the Knights, the earliest remaining play of Aristophanes, which contains a considerable number of tetrameters, as in the Plutus, which was written after the versification of the comic stage had begun to assume an appearance of smoothness and regularity, which the contemporaries of the youth of Aristophanes were not desirous of exhibiting. In the second place, we must remark, that the eleven surviving comedies of Aristophanes contain more than six hundred tetrameter iambics, in which number of verses, the edition of Brunck exhibits only seventy anapests which the most obstinate critic will venture to defend. These seventy anapests are found in the following fifty-nine verses: Eq. 343, 345, 351, 352, 357, 359, 360, 407, 414, 415, 422, 424, 428, 433, 884, 896, 902, 903, 908, 909, 910. Nub 1046, 1050, 1062, 1063, 1066, 1075, 1077, 1083, 1372, 1427. Pac. 948. Thesm. 543, 545, 546, 547, 550, 558, 560, 561, 562, 567, 568. Ran. 910, 912, 915, 917, 918, 919, 920, 922, 932, 937, 939, 943, 948, 954, 962. Eccl. 288. If our seventy anapests were distributed equally among all the places of the verse, except the seventh, which may be considered as out of the question, we should find eleven or twelve instances of an anapest in the fourth place. If, upon actual inspection, we discover only three or four such instances, we believe that every person acquainted with the nature of chances, will allow us to attribute the smallness of the number to accident, unless it can be satisfactorily ascribed to some other cause. To exemplify the irregularities which so frequently disturb the cal-

culations of the critical arithmeticism, it will be sufficient to mention, that in the Lysistrata, which contains near seventy trimeters, Aristophanes has not used a single anapest in a verse of that measure; and that in the Thesmophoriazusæ, which play was written nearly at the same time, he has introduced the anapest fifteen times in the forty-three tetrameters which the play contains.

Before Mr. Porson's edition of the Hecuba appeared, the learned Hermann had taught the world, in his incomparable work on Metres (p. 176.), that the fourth foot of a catalectic tetrameter iambic might be an iambus, a tribrach, an anapest, or a proceleusmatic. Of the proceleusmatic he produces only one instance: Aristoph. Ran. 1063. *Πολλοῖς· ὅ γ' οὖν Πηλεὺς ἔλαβε δι' | διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.* Of the anapest he gives the nine following instances from Aristophanes: Eq. 421, 836. Nub. 1064, 1369, 1427. Thesm. 560. Ran. 930, 932, 937. Mr. Porson (p. 43–46.) has enabled us to increase the number of real and apparent instances to nineteen, including a few from other poets.

A. Aristoph. Eq. 421. *Ὦ δεξιώτατον πρέας, ὡς | σοφῶς γε προυνοήσω.* We heartily concur in Mr. Porson's omission of ὡς. B. *Ibid.* 836. *Ὦ τοῖσιν ἀνθρώποισι φανείς, | μέγιστον ὠφέλημα.* All the editions before Brunck read *ἀνθρώπους*. C. *Ibid.* 881. *Τονδὶ δ' ἄνευ χιτῶνος ὁρῶν | ὄντα τηλικουτονί.* Read with the Ravenna MS. and Brunck in his notes, *Τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶ | νος ὄντα τηλικοῦτον.* D. *Ibid.* 884. *Τοιουτονὶ Θεμιστοκλέης | οὐπώποτ' ἐπενόησε.* The common reading is *Θεμιστοκλῆς*, which ought not to be retained without necessity. E. Nub. 1040. *Καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις | τἀναντί' ἀντιλέξαι.* Read, *Τοῖσιν νόμοις καὶ ταῖς δίκαις.* F. *Ibid.* 1050. *Ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους | βελτίον' ἄνδρα πρίνω.* G. *Ibid.* 1063. *Πολλοῖς· ὅ γ' οὖν Πηλεὺς ἔλαβεν | διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.* The common reading is *ἔλαβε*, which exhibits a tribrach before an anapest. Mr. Porson reads, we apprehend from conjecture, *ἔλαβε δι' αὐτό. Διὰ τοῦτο* appears to us to be preferable to *δι' αὐτό*. H. *Ibid.* 1359. *οὐ γὰρ τόν' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύ | πτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι.* Read with Bentley and Porson *χρῆν σε τύπτεσθαί τε*. I. *Ibid.* 1427. *Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας, | καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί.* K. Thesm. 548. *Οὐπώποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ | σώφρων ἔδοξεν εἶναι.* Mr. Porson reads *ἐποίησ'*, the second syllable of which word is short. L. *Ibid.* 550. *Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, | Φαίδρας δ' ἁπάσας.* M. *Ibid.* 560. *Οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει | γυνὴ κατεσπόδησεν.* Mr. Porson reads *Οὐδ' ὡς ἐτέρα τὸν ἄνδρα τῷ | πελέκει κατεσπόδησεν.* This lection appears to be derived from Suidas: *Κατεσπόδησε. κατέκοψεν. ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατε-*

πεδόησε. καὶ κατεσκόδωσεν ὁμοίως. N. Ran. 912. *Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, | τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.* O. *Ibid.* 930. *Ἀ συμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον ἦν. | νὴ τοὺς θεούς, ἔγωγ' οὖν.* Mr. Porson reads *οὐ ῥᾴδι' ἦν.* At present we have not leisure to examine whether the comic poets ever use the adjective *ῥᾴδιος* in any other manner than impersonally, in the neuter gender and singular number. At all events, if the verse requires emendation, we should prefer the omission of *ἦν* to the alteration of *ῥᾴδιον. Οὐ ῥᾴδιον* without the substantive verb, occurs continually. If we retain the common reading, besides the anapest in the fourth place, to which we do not object, we shall have a division of the anapest similar to that in Ach. 107. *Εἰ προσδοκᾶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.* This division is sparingly adopted in the common trimeters, a much more licentious species of metre; and we have observed no instance of it in tetrameters, except the verse now before us. At the same time, we do not pretend to determine, whether the rarity of such anapests in tetrameters is to be attributed to accident or to design. Too few of these verses are preserved, to enable us to decide with confidence on every question relating to their structure. If the Thesmophoriazusae of Aristophanes had been lost, no metrical writer would have hesitated in pronouncing, that the catalectic *dipodia* or *κατάλειξις* of an iambic verse must necessarily be a bacchius, as *τραφῆναι, πολίτης, πονηρῶν, παρήσω.* A solitary instance of an ionic *a minore* occurs in that play, v. 547. *Ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, | Φαίδρας τε, Πη | νελόπην δέ.* This deviation from the ordinary form of the verse is the more remarkable, as it is not caused by necessity. The word *Πηνελόπην* might occupy five different positions in the verse, without producing any irregularity. P. Ran. 932. *Τὸν ξυνθὸν ἱππαλεκρυόνα | ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.* Q. *Ibid.* 937. *Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐ | δὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ.* We suspect that the poet wrote, *μὰ Δία, καὶ τραγελάφους.* So in Soph. El. 689, some copies read, *Οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργ' οὐδὲ πράτη*, instead of the common and true reading, *ἔργα καὶ πράτη.* R. Aristophanes *apud Athen. p.* 372. *B. Ὑρισοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους | σύκων ὁμοῦ τε μύρτων.* S. Plato Comicus *ibid.* p. 665. C. *Καὶ δὴ κέκραται. τὸν λιβανω | τὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε.* We suspect the true reading to be *ἐπιτίθησιν ἡ παῖς.* T. Cratinus *apud Suid. atque Etymol. v. Βὴ, et Eustath. p.* 768, 14. *Ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει.* Mr. Porson attributes this verse to the younger Cratinus. Eustathius simply says, *Κρατῖνος.* Suidas and the Etymologist add the name of the play, *Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ*, which most probably was the work of the elder Cratinus. Mr. Porson reads *ὡς προβάτιον.* We have no objection to *προβάτιον*, but we cannot so readily consent to exchange *ὥσ-*

δίζει. But we ere perfectly satisfied with the com

Of the nineteen preceding verses, the anape foot of six, marked A, B, C, E, H, K, has be corrections which may be considered as quite satis more, marked D, F, L, N, in which the anape in a proper name, do not militate against Mr. Por sufficient proportion of the nine which remain, app ed beyond the reach of emendation, to convince u mic poets did not scruple to employ an anapest place of a catalectic tetrameter iambic, whenever convenient to do so. Mr. Porson (p. 46.) adduces th are marked I, P, Q, R, S, without proposing an of them.

In confirmation of our opinion, we will tak applying Mr. Porson's canon to the sixth place, i fourth. The instances of an anapest in the sixth p have been able to collect, amount only to twelve will observe how great a reduction from this nu made by emendations, not one of which can be ca very improbable.

A. Aristoph. Eq. 889. *Οὐδ' αὖ μ' ἀάσεις· οὐ μὰ Δία. μὰ τὸν Ποσειδᾶ.* In order to avoid the da anapest, Mr. Hermann (M. p. 153.) properly reads of *οὐ μὰ Δία*, as in v. 886. B. *Ibid.* 412. *Ἠτσχόμ | μαχαιριδίων τε πληγάς.* The true reading, *μαχα* hibited in the Ravenna MS. and by Julius Pollux

1458. G. Thesm. 568. *Καὶ μὴν ἰδού. καὶ μὴν ἰδού.* | *λαβὲ θοιμάτιον, Φιλίστη.* H. *Ibid.* 570. *Τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες,* | *τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.* The pronoun was inserted by Brunck without any reason, and against all authority. I. Ran. 919. *Οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦν* | *τες. ἡλίθιος γὰρ ἦσθα.* Perhaps we ought to read *ἡλίθιος ἄρ' ἦσθα.* K. Archippus *apud* Athen. *p.* 227. *A.* 311, C. *Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δίφρων* | *ῥῖνας γαλεούς* ἐν πωλεῖ. L. Crates *ibid. p.* 267, *E. Οὔκουν μεταστρέψας σεαυ* | *τὸν ἅλσι πάσεις ἀλείφων.* Until a probable emendation of this verse is proposed, we are fairly entitled to decline its authority. M. Aristophanes *ibid. p.* 427, C. *Ἰλίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς,* | *τριακοσίων τράπεζαν.*

It will appear, on examination, that three only of the preceding verses, marked D, G, K, decidedly forbid our application of Mr. Porson's canon to the sixth place instead of the fourth. The fact is, that in this kind of verse, the comic poets admit anapests more willingly and frequently into the first, third, and fifth places, than into the second, fourth and sixth. Of the seventy anapests which we have observed in the eleven plays of Aristophanes, twenty-two, or nearly one third, occur in the first place. The first place having almost double the number which would accrue to it from an equal distribution, some of the other places must necessarily exhibit fewer anapests than their fair proportion.

As it is probable, that a more accurate examination than ours will discover anapests in Aristophanes which have escaped our notice, we think it necessary to state, that hitherto we have intentionally passed over in silence the following instances. Ach. 949. *Κρατῖνος, ἀεὶ κεκαρμένος* | *μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ.* This anapest would hardly be tolerable in a trimeter. The last editor of this play reads *Κρατῖνος αὖ*, comparing v. 854. Eq. 893. *Καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμ* | *πισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ.* This disjointed verse may be conveniently read as follows: *Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περι* | *ήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ.* Pac. 948. *Τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὁλὰς ἔχον,* | *καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν.* The Ravenna MS. reads *πάρεστ'*. The anapest in the first place is in our list. Lys. 316. *Τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως* | *πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.* Read with the old editions, *τὴν λαμπάδ' ἡμμένην. Ibid.* 368. *Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ Εὐριπίδου* | *σοφώτερος ποιητής.* The old editions read *οὐκ ἔστ' ἀνήρ*. Perhaps, however, the true reading is *οὐκ ἔστιν ἄρ'*, as in the Knights, v. 1079. *Οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάυκου σοφώτερος.* Lys. 372. *Τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων;* | *ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;* The δὴ was inserted by Brunck in order to sustain the metre. Read *τί δαὶ σὺ πῦρ*.

δίζ-ι. But we ere perfectly satisfied with the co

Of the nineteen preceding verses, the ana
foot of six, marked A, B, C, E, H, K, has
corrections which may be considered as quite sa
more, marked D, F, L, N, in which the ana
in a proper name, do not militate against Mr. P
sufficient proportion of the nine which remain, a
ed beyond the reach of emendation, to convince
mic poets did not scruple to employ an anap
place of a catalectic tetrameter iambic, whene
convenient to do so. Mr. Porson (p. 46.) adduces
are marked I, P, Q, R, S, without proposing
of them.

In confirmation of our opinion, we will t
applying Mr. Porson's canon to the sixth place
fourth. The instances of an anapest in the sixth
have been able to collect, amount only to twe
will observe how great a reduction from this
made by emendations, not one of which can be
very improbable.

A. Aristoph. Eq. 889. *Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις; μὰ Δία. μὰ τὸν Ποσειδῶ.* In order to avoid the
anapest, Mr. Hermann (M. p. 153.) properly read
of *οὐ μὰ Δία*, as in v. 886. B. *Ibid.* 412. *Ἠνεσχ*
| *μαχαιριδίων τε πληγάς.* The true reading, *μα*
hibited in the Ravenna MS. and by Julius Pollux

1458. G. Thesm. 568. *Καὶ μὴν ἰδού. καὶ μὴν ἰδού.* | *λαβὲ θοιμάτιον, Φιλίστη.* H. *Ibid.* 570. *Τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες,* | *τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.* The pronoun was inserted by Brunck without any reason, and against all authority. I. Ran. 919. *Οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦν* | *τες. ἡλίθιος γὰρ ἦσθα.* Perhaps we ought to read *ἠλίθιος ἄρ' ἦσθα.* K. Archippus *apud* Athen. *p.* 227. *A.* 311, C. *Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δέρων* | *ῥῖνας γαλεούς τε πωλεῖ.* L. Crates *ibid. p.* 267, *E. Οὔκουν μεταστρέψας σεαυ* | *τὸν ἅλσι πάσεις ἀλείφων.* Until a probable emendation of this verse is proposed, we are fairly entitled to decline its authority. M. Aristophanes *ibid. p.* 427, C. *Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς,* | *Συρακοσίων τράπεζαν.*

It will appear, on examination, that three only of the preceding verses, marked D, G, K, decidedly forbid our application of Mr. Porson's canon to the sixth place instead of the fourth. The fact is, that in this kind of verse, the comic poets admit anapests more willingly and frequently into the first, third, and fifth places, than into the second, fourth and sixth. Of the seventy anapests which we have observed in the eleven plays of Aristophanes, twenty-two, or nearly one third, occur in the first place. The first place having almost double the number which would accrue to it from an equal distribution, some of the other places must necessarily exhibit fewer anapests than their fair proportion.

As it is probable, that a more accurate examination than ours will discover anapests in Aristophanes which have escaped our notice, we think it necessary to state, that hitherto we have intentionally passed over in silence the following instances. Ach. 349. *Κρατῖνος, ἀεὶ κεκαρμένος* | *μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ.* This anapest would hardly be tolerable in a trimeter. The last editor of this play reads *Κρατῖνος αὖ*, comparing v. 854. Eq. 893. *Καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμ* | *πισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ.* This disjointed verse may be conveniently read as follows: *Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περι* | *ήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ.* Pac. 948. *Τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὁλὰς ἔχον,* | *καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν.* The Ravenna MS. reads *πάρεστ'*. The anapest in the first place is in our list. Lys. 316. *Τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως* | *πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.* Read with the old editions, *τὴν λαμπάδ' ἡμμένην*. *Ibid.* 368. *Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ Εὐριπίδου* | *σοφώτερος ποιητής.* The old editions read *οὐκ ἔστ' ἀνήρ*. Perhaps, however, the true reading is *οὐκ ἔστιν ἄρ'*, as in the Knights, v. 1079. *Οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.* Lys. 372. *Τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων;* | *ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;* The δὴ was inserted by Brunck in order to sustain the metre. Read *τί δαὶ σὺ πῦρ*.

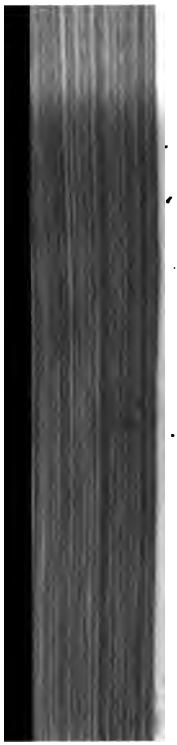

By reading τοῖς κτεσίν τε, we make one tetramet

P. 96, C. Pherecrates. Schweighaeuser, i
Corrigenda (p. 414.), has converted this fragm
serable tetrameters, on the authority of the L
The first seven words, Ὡς παρασκευάζεται δεῖπν
ἡμῖν, may perhaps be formed into the following
παρασκευάζεται | τὸ δεῖπνον εἴπαθ' ἡμῖν. The
fragment consists of six excellent dimeters: Καὶ
μαχος ἐγ | χέλειον ἡμῖν, τευθὶς, ἀρ | νεῖον κρέα
| ποῦς ἑφθὸς, ἧπαρ, πλευρὸν, ὀρ | νίθεια πλή
ρὸς ἐν μέλιτι, μερὶς κρεῶν. Perhaps the follow
the same poet (*apud Athen. p.* 56, *F.*) is part of t
Ῥαφανίς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει, | Καὶ θερμὰ λου
πνικτὰ, καὶ κάρυα. The verse may be complete
ρύκα for κάρυα.

P. 267, E. Crates:

A. Ἔπειτα δοῦλον οὐδὲ εἷς κεκτήσετ', οὐδὲ δε
B. Ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ δῆτ' ἀνὴρ γέρων διακονήσ
A. Οὐ δῆθ'· ὁδοιποροῦντα γὰρ τὰ πάντ' ἐγὼ π
B. Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; A. Πρόσεισιν
τῶν σκευαρίων ὅτι ἂν καλῇ τις. παρατιθοῦ,
αὕτη, παρασκεύαζε σαυτήν. μάττε, θυλακί
ἔγχει, κύαθε. ποῦσθ' ἡ κύλιξ; ἰοῦσα νίζε σ
ἀνάβαινε, μᾶζα. τὴν χύτραν χρῆν ἐξερᾶν τ
ἰχθὺ, βάδιζ'. ἀλλ' οὐδὲ τἀπὶ θάτερ' ὀπτός ε
οὔκουν μεταστρέψας σεαυτὸν ἁλσὶ πάσεις ἀλ

P. 301. B. Archippus: *Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἑψη-* ; *ἐντυχών.* Read, *Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκ'* | *ἑψητὸς ἐν-* *ῶν τις.* This verse may be added to the instances of the omis- ın of *τις* which are produced in Mr. Porson's note on Hec. 1161. idas v. *Ἄθυρμα* quotes the words *νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα* ım the *Ὀδυσσῆς* of Cratinus. If we read *νεοχμόν τι παρῆχθαι ἄ-* *υρμα*, we shall have the second hemistich of a tetrameter ana- stic, in which metre the beginning of the *Ὀδυσσῆς* was writ- ı, as we learn from Hephaestion, ch. 8.

P. 372. B. Aristophanes: *Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου* | *σικυοὺς,* *τρυς, ὀπώραν, Στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα.* The :ond verse may be completed by reading, *Στεφάνους ἴων, στε-* *ινους ῥόδων.* In the same fragment, one God says to another, *γὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγον χρόνον φήσας ἀφειλόμην ἄν.* Casaubon reads *σήσας*, and attributes these words to Aeolus. Schweighaeuser89 *es them to Boreas, and accommodates Casaubon's emendation* the metre, by reading *ῥυσῶν.* We believe that the poet wrote, *γον χρόνον φθάσας, If I had come a little earlier.*

P. 484, F. 527, C. Aristophanes: *Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτ'* *οῦ πέμποντος, ἀλλὰ μᾶλλον Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς, Συρα-* *σίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν* *υλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως.* In the first verse, Mr. Porson .45.) reads *ἐμάθετ' αὖτ'.* From the other fragments of the sa- ı play, the *Δαιταλῆς*, we collect that these words are spoken ' an old man, who is complaining of his prodigal son. We read, erefore, *ἔμαθε ταῦτ'.* Mr. Porson rejects the words *μέθυ ἡδέως* *ὶ φίλως* as desperately corrupt, but retains *κυλίκων* as the be- nning of a fourth verse. It is, however, an interpolation. In ıe passage of Athenaeus, the words of the poet end with *Λακαι-* *ῖν.* Hesychius: *Χῖον τὸν ἐκ Λακαίνης. ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶ-* *ν.* Read: *Χῖον ἐκ Λακαίνης. ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶνον Χῖον.* rhaps the first hemistich of the following verse was as follows: *ἐθύειν ἀεὶ, ζῆν ἡδέως.*

P. 499, C. Diphilus: *Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον* : *μεστόν.* We are informed by Mr. Gaisford, in his notes on ephaestion (p. 341.), that Mr. Porson considered this verse of iphilus as an asynartete, similar to some which conclude the *'*asps of Aristophanes, and to others which Mr. Gaisford has pro- uced. To these may be added, Cratinus *apud Athen. p. 553, E.* *Ἁπαλὸν δὲ σισύμβριον ἢ* | *κρίνον παρ' οὗς ἐθάκει· Παρὰ χρυσὶ δὲ* *ῆλον ἔχων* | *σκίπωνά τ' ἠγόραζον.* As the poets of the new co- ıedy had very little variety in their measures, we are inclined to epresent the verse of Diphilus as follows: *Ἔχω κενὸν λάγυνον,* | *γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν.*

P. 700. F. Plato: *Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ξυὶ λύχνον δίμυξον.* The omission of the article will convert these words into an asynartete of the kind mentioned in the preceding paragraph. By changing the order of the words, we may produce a tetrameter iambic: *Ἐνταῦθ' ἐπὶ τῶν κροτάφων ἄκρων | ξυὶ λύχνον δίμυξον.* Where the metre is so uncertain, an editor of Athenaeus would perhaps act most prudently in retaining the common reading.

Aristophanes occasionally introduces a very elegant species of verse, which we are willing to mention in this place, because it differs from the tetrameter iambic, only in having a cretic or paeon in the room of the third *dipodia*, and because it is frequently corrupted into a tetrameter iambic by the insertion of a syllable after the first hemistich. In technical language, it is an asynartete, composed of a dimeter iambic and an ithyphallic. It is called *Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον* by Hephaestion (ch. 15.), who has given the following specimen of it: *Ἑῷος ἀνίχ' ἱππότας | ἐξέλαμψεν ἀστήρ.* Twenty-five of these verses occur together in the Wasps of Aristophanes, beginning with v. 248. Two of them may be corrected as follows: V. 249. *Κύρρος χαμᾶθέν νυν λαβών, | τὸν λύχνον πρόβυσον.* The second syllable of *χαμᾶθεν* is long. V. 268. *Φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ᾖ, ποιεῖν | νεῖον μάλιστα.* In v. 1212 of the Clouds, the Ravenna MS. rightly reads: *Ἀλλ' εἰσάγων σε βούλομαι | πρῶτον ἑστιᾶσαι.* The following verse of Teleclides is adduced by Athenaeus (p. 485, F.): *Καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς.* Schweighaeuser has converted these words into the following tetrameter trochaic: *Καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐκ λεπαστῆς ἡδύπνου.* As the second syllable of *μελιχρὸν* ought to be short, perhaps the following asynartete with a dactyl in the first place may approach nearer to the true reading: *Καὶ μελιχρὸν οἶνον εἵλκεν ἐξ | ἡδύπνου λεπαστῆς.* The measure of these verses resembles the Latin Saturnian, except that the first hemistich of the Saturnian is catalectic. *Debunt malum Metelli | Naevio poëtae. Ἑῷος ἀνίχ' ἱππεὺς | ἐξέλαμψεν ἀστήρ.*

Respecting the dimeter iambics of the comic poets, Mr. Porson has said nothing; and we have very little to add to what has been said by Mr. Gaisford, p. 244. With the exception of the catalectic *dipodia*, they appear to admit anapests into every place, but more frequently into the first and third, than into the second and fourth. Strictly speaking, indeed, there is no difference in this metre between the second and fourth feet, as a system or set of dimeter iambics is nothing more than one long verse divided for convenience of arrangement into portions each

90

containing four feet. That the quantity of the final syllable of each dimeter is not indifferent, has been remarked as well by others as by Brunck, from whose hands we beg leave to rescue the following passage: Aristoph. Eq. 453. *Παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα, | γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις | καὶ τοῖς κόλοις, | χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.* This is the common reading. Brunck reads, *ex ingenio: Παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα, καὶ | γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις*, etc. If this reading were found in all the MSS., we should think it our duty to submit to it; but we cannot allow the division of the anapest which it exhibits to be introduced upon mere conjecture. We suspect that the poet wrote: *Παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατ', εὖ | γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις*, etc. It is well known that *Λ* and *ΕΤ* are continually confounded in manuscripts. In our account of Mr. Blomfield's edition of the Prometheus, we had occasion to remark, that the Aldine edition of Aeschylus reads *ἀρῶν* for *εὐρῶν* v. 580, and *ἀγμάτων* for *εὐγμάτων* v. 586. In the same manner, the *Ἀστράτευτοι*, a play of Eupolis mentioned by Hephaestion (ch. 15.), is called *Εὐστράτευτοι* in several MSS. *). The adverbs *εὖ* and *ἀνδρικῶς* are both applied to a verb signifying *To beat*, in the Wasps, v. 450. *Προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλαίαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς.* We conclude our observations on these verses by mentioning, that in v. 840. of the Knights, at the end of a system of them, we must read *ἐπαποπνιγείης* instead of *ἀποπνιγείης*, in order to prevent the lengthening of a short syllable before a mute and a liquid. The compound *ἐπαποπνιγείης* may be compared with *ἐπιδιαῤῥάγω* v. 701.

An expression occurs in Mr. Porson's remarks on the trochaic metre, which appears to have deceived more than one respectable scholar. Mr. Porson observes (p. 46.), that the cata-

*) In the Gentleman's Magazine for 1787 (p. 672.), the following words conclude a very learned and elaborate panegyric on Mr. Pitt. "Rome had cause to rejoice that Scipio was her consul; Britain, too, has reason to gratulate herself that Pitt is her minister. *Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ.* Pind. Ol. ii. Let not therefore objection be made to the youth of one, who may with confidence say, *εἰ δ' ἐγὼ νέος, Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.* Soph. Ant. 740. Or in the words of Menander: *Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω, Ἀλλὰ φρονοῦντος ἀνδρὸς εἰ λόγους ἐρῶ.*" If we read *ἀλλ' εἰ φρονοῦντος*, we shall have a reading, which, in our opinion, is preferable not only to that which is exhibited by this ingenious admirer of youthful ministers, but also to the original reading in Stobaeus LII. p. 201. *Ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνδρὸς ἐρῶ.* Grotius reads *ἀνδρός σ' ἐρῶ*, with the following note: *Addidi σ' versus causa.* The fragment is manifestly taken from some tragedian, but not from Euripides, if Mr. Porson's (*ad Hec.* 298.) observation on the initial letters *βλ*, *γλ*, etc. be correct.

be exemplified by prefixing a cretic to the fifth ve
tus of Aristophanes: *Ἀλλὰ γὰρ | μετέχειν ἀνάγκη
τῶν κακῶν.* The dactyl in the second place vitiat
this verse, considered as a tetrameter trochaic. C
will pardon us for explaining this passage in Mr. Pc
when we show that it seems to have been misun
excellent a scholar as Mr. Burges. In Mr. Porson'
Phoenissae, v. 616. has an anapest in the fourth pl
νόμεσθα πατρίδος. καὶ γὰρ ἤλθες ἐξελῶν. In his
verse, Mr. Burges remarks, *Raro et fortasse nu
chaicis tragicis anapaestus occurrit.* He proposes t
ἐξελαύνομαι χθονὸς γὰρ, or *πατρίδος ἐξελαυνόμεσθ
what remarkable, that an anapest in v. 621. of the
escaped Mr. Burges's observation: *Καὶ σὺ, μῆτερ
(f. οὐ θεμιστὸν) μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.* In Mr. P
of the Orestes, anapests occur in the five following
92728, 776, 787, 1528, 1530. The Iphigenia in
ply near twenty examples, including a few in wh
is contained in a proper name.

It is almost unnecessary to mention that, in t
pests are admissible only into the even places. It
be not altogether superfluous to observe, that the t
pear to have used anapests in the even places as wil
quently as tribrachs, in any place except the first
thirty-two tragedies exhibit about thirty-two inst
brach in the second, third, fourth, sixth or seve
veral of which appear to be corrupt.

Glasgow edition has an obelus before διπλῆ. The *caesura* may be restored by removing διπλῆ to the end of the verse. *Ibid.* 731. Ὦδε παμπήδην δὲ πᾶς λαὸς κατέφθαρται δορί; The true reading, Λαὸς πᾶς, has been restored by all the modern editors. Soph. Phil. 1402. Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος. Mr. Porson's emendation, which, in our opinion, is more ingenious than satisfactory, may be seen in Mr. Gaisford's notes on Hephaestion, p. 264. Eurip. Iph. Aul. 1385. Καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ (οὐδέ τι λίαν ἐμὲ codd.) φιλοψυχεῖν χρεών. Perhaps the poet wrote, Καὶ γὰρ οὐδέ τοι τι λίαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεών. *Ibid.* 1391. Τί τὸ δίκαιον τοῦτό γ' (τοῦ γ' Ald.); ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος. We do not pretend to correct the whole verse; but we have little doubt that the true reading of the latter hemistich is ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος. Ion. 532. Μαρτυρεῖς σαυτῷ. τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια. We quote this verse as an instance of licentious emendation. Barnes silently reads τὰ τοῦ θεοῦ μαθών. His motive for this alteration is unknown to us. We are unwilling to suppose that even the author of the sublime ode on Λεόπολδος αὐτοκράτωρ Τὸ Μαρλβόρου σαωθεὶς objected to the contraction of θεοῦ into one syllable, an instance of which occurs only ten lines before the verse in question.

Mr. Porson remarks (p. 50.), that in dimeter anapestics a dactyl is very seldom, *rarissime*, placed immediately before an anapest, so as to cause a concourse of four short syllables. Mr. Gaisford (p. 279.) has collected several instances of this concourse, which we will lay before our readers, with some additional examples which have occurred to us. Aesch. Theb. 874. ὕμνον Ἐρινύος, Ἰαχεῖν, Λίδα τ'. Eum. 952. Ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον. Suppl. 9. τὸν φυξάνορα Γάμον Αἰγύπτου. Soph. Ant. 941. Τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπήν. Aj. 205. Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὠμοκρατής. Read μέγας without the article. Eurip. Hec. 147. Ἵξ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Hippol. 1365. Οὐδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων. Mr. Gaisford properly reads ὑπερσχών. Alc. 81. Ὅστις ἂν ἐνέποι πότερον φθιμένην. Tro. 101. Μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου. *Ibid.* 177. Τάσδ' Ἀγαμέμνονος, ἐπακουσομένα. *Ibid.* 1252. Ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέκναψε βίου. Mr. Gaisford, who omits this line, probably reads ἐν σοὶ with Mr. Porson (*ad Hec.* 298.). Ion. 226. Εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων. El. 1319. Θάρσει. Παλλάδος ὁσίαν ἦξεις. *Ibid.* 1321. Σύγγονε φίλτατε· διὰ γὰρ ζεύγνυσ'. Aristoph. Pac. 169. Καὶ μύρον ἐπιχεῖς, ὡς ἦν τι πεσών. Av. 404. Καὶ πόθεν ἔμολον. This little verse is not anapestic, as appears by the following words, ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν, which Brunck has miserably corrupted, in order to accommodate them to his notions of the metre. Thesm. 822. Τἄντιον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι. Ran. 1525. Λαμπάδας

ἱερὰς, χἆμα προπέμπετε. Ephippus *apud Athen.* p. 322, E. Κάβιος, ἀφύαι, βελόναι, κεστρεῖς. Mnesimachus *ibid.* p. 403, C. Κάραβος, ἔσχαρος, ἀφύαι, βελόναι. More examples may probably be detected by diligent search; but those which we have produced are sufficient to prove that Mr. Porson's expression must be construed with some degree of latitude. According to Mr. Porson (p. 55.), there is no genuine instance of this license in tetrameter anapestics.

The anapestic dipodia may be composed of a tribrach and an anapest, for the purpose of admitting a proper name, which cannot otherwise be introduced into the verse. Anaxandrides *apud Athen.* p. 131, B. Αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενίδαν; Ἀργᾶν δ' ᾄδειν, καὶ κιθαρίζειν Κηφισόδοτον τὸν Ἀχαρνῆθεν. The second syllable of Ἀντιγενίδαν is evidently short.

In both kinds of anapestic verse, dactyls are admitted with much greater moderation into the second than into the first place of the *dipodia*. The eleven comedies of Aristophanes contain more than twelve hundred tetrameter anapestics, in which number we have remarked only the nineteen following examples of a dactyl in an even place, which, in this kind of anapestic metre, can only be the second foot of the verse, as Mr. Porson has observed (p. 51.): Eq. 524*, 805, 1327. Nub. 351*, 353, 400, 409*. Vesp. 389, 551, 671, 673*, 708*, 1027. Pac. 732. Lys. 500. Thesm. 790, 794. Ran. 1055. Eccl. 676*. In all of these verses, except those six which are marked with an asterisk, the preceding foot is also a dactyl. The same observations apply in a certain degree also to dimeter anapestics. When we find, therefore, in the Oedipus Coloneus of Sophocles (v. 1766.), Ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν, we do not hesitate to read ἔκλυεν. In the Electra
94 (v. 96.), where the MSS. and editions read Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε, Brunck has judiciously adopted the reading of the Scholiast, οὐκ ἐξένισεν. These trifling alterations require no authority to support them; but we would not go so far as to change the order of the words for the purpose of removing a dactyl out of an even place.

Of the nineteen tetrameters mentioned in the preceding paragraph, one only is destitute of a *caesura* after the first *dipodia*: Nub. 353. Ταῦτ' ἄρα ταῦτα Κλε | ώνυμον αὗται | τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι. Similar instances are exceedingly rare in dimeters. Mr. Gaisford has collected more than fifty instances of the violation of the *caesura* in dimeter anapestics, in six of which the foot which ought to be followed by the *caesura* is a dactyl. Aesch. Pers. 532. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν. The word ἀλλ' appears to have been inserted by Turnebus for the purpose of

completing the verse. Perhaps we ought to read, *Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ νῦν τῶν Περσῶν | τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων | στρατίαν ὄλεσας.* This emendation is corroborated by the first words of the play, *Τάδε τῶν Περσῶν τῶν οἰχομένων*, etc. At the same time, we are not free from suspicion that the poet wrote, *νῦν αὖ Περσῶν, now for the second time.* Agam. 1533. *ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' | ἔρνος ἀερθὲν, τὴν πολύκλαυτόν τ' | Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας*, etc. Mr. Porson (*ad Med.* 822.) remarks on this passage: *Dele inutilem copulam, et lege πολυκλαύτην.* We suspect that both the conjunction and the proper name are interpolated, and that we ought to read, *τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δράσας.* Either reading violates the *caesura.* *Idem Prometheo Soluto apud Strabonem, p.* 33. *Λίμναν παντοτρόφων Αἰθιόπων.* Both the sense and the reading of these words are uncertain. Soph. Ant. 156. *Τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεογμός.* The word *τῆσδε*, which is unnecessary to the sense, was added by Heath to complete the verse. Until a happier emendation is offered, perhaps an editor of Sophocles will do well in exhibiting this verse as it stands in the MSS. and old editions. Eurip. Iph. Taur. 460. *Ἐν ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει.* As the preceding verse ends with a vowel, Markland omits *ἐν*, and considers this verse as catalectic. Aristoph. Pac. 1320. *Κἄπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς.* Read with the assistance of the Ravenna manuscript, *κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν.*

Every person who has a tolerable ear, and is acquainted with the subject, will immediately perceive that the rhythm of the following verses is not quite perfect. Aesch. Prom. 1067. *Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.* Choëph. 1068. *Παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν.* Soph. Oed. Col. 1754. *Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.* Eurip. Med. 160. *Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι. Ibid.* 1408. *Ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν πάρα καὶ δύναμαι.* Suppl. 980. *Καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δή.* Iph. Aul. 28. *Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως.* The rhythm of the first hemistich of the first, second, fourth, fifth and seventh of these verses, and of the se-95 cond hemistich of the third and sixth, is rather dactylic than anapestic. The same effect is always produced, when the three last syllables of a word, which are capable of standing in the verse as an anapest, are divided, as in the preceding examples, between a dactyl and the following foot. In the Prometheus, Mr. Blomfield has judiciously adopted Bothe's emendation, *σοὶς γὰρ προδότας.* In comic anapestics, such faults may generally be corrected with great ease. Aristoph. Nub. 293. *Καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι.* Read, *Σέβομαι δῆτ', ὦ πολυτίμητοι. Ibid.* 420. *Ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς.* Read, *Ἀλλ' οὕνεκά γε.* Vesp. 687. *Ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι.* Read *σοι μειράκιον. Ibid.* 715. *Ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοί.* Read *ὁπότ' ἄν* as two words. Av.

494. *Εἰς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου.* Read, *Εἰς γὰρ δεκάτην. Ibid.* 569. *Ὧἶ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.* Read, *Ὧἶ δεῖ προτέρῳ.* Lys. 571. *Ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων.* Read, *Ἐκ τῶν ἐρίων καὶ κλωστήρων.* Thesm. 804. *Ναυσιμάχης μὲν (μὴν Brunck.) ἥττων ἐστίν.* Read, *Ἥττων μὲν Ναυσιμάχης ἐστίν.* Eccl. 516. *Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου.* Read, *Οὐδὲ μιᾷ γὰρ σοῦ δεινοτέρᾳ. Ibid.* 624. *Μηδεμιᾶς ἢ τρύπημα κενόν.* Read, *Μηδὲ μιᾶς ἦ.* Plut. 588. *Φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος.* Read, *Εἰ φειδόμενος καὶ βουλόμενος.*

We shall now take our leave for the present of this great critic, who, in the compass of a few pages, has thrown more light upon the subjects of his inquiry, than can be collected from all the numerous volumes of his predecessors. For ourselves, we have only to express a hope, that our strictures may contribute in some degree to the information of such younger students in Greek literature, as are disposed to peruse the preface to the Hecuba with that care and attention which it so eminently deserves, and without which its merits cannot be duly appreciated.

P. ELMSLEY'S REVIEW

OF HERMANN'S HERCULES FURENS.

(Classical Journ. XV. p. 199—218.)

THE Hercules Furens of Euripides is so full of difficulties, that 19
a reader of ordinary sagacity, who peruses it attentively in the very best edition, will hardly be able to find ten lines together, in which the received text is perfectly intelligible and satisfactory. Such, at least, is the impression with which we, whose trade it is to hunt after corruptions and obscurities in the writings of the ancients, have always risen from the perusal of this tragedy. We rejoiced, therefore, when we were informed, that an edition of it had been published by a person so well qualified to execute the duties of an Editor as Mr. Hermann; who reigns without a rival among the Greek critics of the only country, except our own, in which Greek criticism is cultivated. Among English scholars, Mr. Hermann does not appear to us to enjoy that portion of reputation, to which he is justly entitled. The English are exceedingly prone to undervalue the abilities of the learned on the continent. Mr. Hermann, in particular, is not only a German, but in consequence of his rashness in publishing an edition of the Hecuba of Euripides, in opposition to that of Mr. Porson, has the misfortune to stand as an object of scorn and derision in several parts of Mr. Porson's writings. It may be added, that Mr. Hermann is best known in England by his work on Greek and Latin metres; a book of which too much ill cannot easily be said, and which contains a smaller quantity of useful and solid information, in proportion to its bulk, than any elementary treatise, on any subject, which we remember to have seen. In all probability, he has long repented of writing that book. Whatever he may have been formerly, undoubtedly he is now a very considerable proficient in his art, although he has not altogether abjured the critical heresies of his youth. Few living or deceased scholars have labored more successfully in exploring the mysteries of the Greek language, and in exposing them to the popular eye.

quering difficulties is announced in the beginning which we subjoin.

»Quum Euripidis aliquam fabulam in publicis i terpretari constituissem, neque invenirem editionem quo pretio parabilis esset, nec textum haberet a mis, aut minus, quam par videretur, mutatum; i loci ad edendam aliquam hujus poëtae tragoedia tum aliis Herculem furentem, tum quod haec fabul est, tum quod non est ex his, quae in carminibu nihil proprium habent, tum denique quod diffic laborat, maximam partem vinci posse videbamur.«

The last words of this extract appear to prom rect text, and a more elaborate commentary, than actually given. It is possible, indeed, as the e pally intended for the use of the students who mann's lectures, that he may not chuse to dimin the *viva voce* interpretation, which he dictates to furnishing them with a printed explanation of the ges of his author. We, who are unacquainted wit in his professorial capacity, and consider him on have frequent occasion to complain both of his the Spartan brevity with which he speaks, when per to open his lips. We will produce the first brevity which occurs. V. 9. *Κρέων δὲ Μενοίκεως παῖδε, Ἦν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε Δαν ἡνίκ' εἰς ἐμοὺς Δόμους ὁ πλεινὸς Ἡρακλῆς ἵν ἦ*

er for a reference to some passage of similar construction. We cannot suppose, that in Mr. Hermann's judgment, the construction is so simple and obvious, as not to stand in need of any illustration.

Perhaps, however, as we have already observed, the editor reserves the interpretation and illustration of this and other similar passages, for his public or private prelections on this tragedy. We proceed, therefore, to the consideration of the manner in which he has performed what is now commonly considered as the most important function of an editor. We mean the emendation of the author's text.

Although manuscripts of this play exist, which have never yet been collated, there is good reason to suspect, that they do not materially differ from those which have already been examined. Whatever their value may be, Mr. Hermann probably had no opportunity of procuring access to them. The truth is, that the labors of Musgrave, and other editors of Euripides in former times, have nearly exhausted all the accessible sources of emendation, except conjectural criticism. It is chiefly, therefore, by the faculty of producing conjectural emendations, that a modern editor can hope to distinguish himself as an improver of the poet's text. And certainly there is no parallel in the annals of criticism to the manner in which the poor remains of the scenic poets have been torn and mangled by the critics of the present generation.

Compared with our Wakefield, of whom more hereafter, or with Bothe, Jacobs, Seidler, and many others of his own countrymen, Mr. Hermann presents an example of eminent moderation. Except in the choral odes, and other lyric parts of the tragedy, his own alterations of the received text are neither numerous nor violent. He has seldom admitted the emendations of his predecessors without sufficient reason. He has even passed over many of them in silence, which appear to us to be indubitably true. In the course of this article, we shall have occasion to mention several corrections of this kind, which Mr. Hermann has neglected.

Mr. Hermann's moderation, however, does not extend to every part of the play. His tenderness towards the received text instantaneously deserts him, when he hears the sound of the lyre, or sees the chorus preparing to cut capers in the orchestra. It seems to be now a settled point in the circles of Upper and Lower Saxony, that the word *monostrophic*, as well as the idea, is to be banished from the purlieus of the Attic stage. Not content with antistrophizing the στάσιμα μέλη, or regular choral odes, the modern school is resolved that no monody of one of the persons

of the drama, no lyric dialogue between two persons, or one person and the chorus, no short interjectional song of the chorus, expressive of grief, hope, terror, or joy, shall remain in its ancient state of monostrophicity. To antistrophize the lamentation of the chorus over the fate of Hercules's children, which occurs in the Hercules Furens, and the subsequent dialogue between the chorus and Amphitryon, would have been no easy task, as long as the strophes and antistrophes were expected to be of a certain length, and to be arranged in a certain order. But it is now discovered, that a single verse, or even a single word, is capable of making a complete strophe or antistrophe, and that the corresponding portions of the whole ode need not be disposed in any perceptible order. For the benefit of our younger readers, we will briefly describe the German process of antistrophization, according to the most recent improvements. Take a page of Plato, Demosthenes, or any other prose Greek author. Find as many pairs of lines as you can, taking care that both lines of the same pair bear some resemblance to each other in the arrangement of the long and short syllables. Suppose, for instance, that a faint resemblance subsists between the fourth line and the fourteenth, the fifth and the ninth, the seventh and the twenty-fourth, the tenth and the eleventh, and so on. Improve the resemblance by altering the text without scruple. Then intitle the fourth line *Strophe A*, the fourteenth *Antistrophe A*, the fifth *Strophe B*, the ninth *Antistrophe B*, and so on. When you have antistrophized as much of the page as you can, there will probably remain a considerable number of lines which refuse all assimilation or fellowship. As much of this brute matter as stands at the top of the page before your first strophe, must be intitled *Προῳδός*. Towards the middle of the page, a series of refractory syllables is called *Μεσῳδὸς*, and at the bottom, *Ἐπῳδός*. You are not restricted as to the number of *Μεσῳδοὶ*, but the fewer of them that you exhibit, the neater will your arrangement appear. The use of antistrophes composed entirely of dashes or asterisks,
203 is an excellent expedient to prevent the too frequent recurrence of *μεσῳδοί*. The preceding rules, added to a little practice, will soon enable you to antistrophize any dialogue of Plato or any oration of Demosthenes. Your task will be still easier, if you take in hand the writings of a poet. It seldom happens, that a poem is written with such studied and laborious irregularity, that no two verses exhibit the same kind of metre. The Greek tragedians, in particular, employ so many dochmiac verses in their irregular odes, that the metrical critic generally finds a great number of strophes and antistrophes ready prepared to his hand, which need no alteration to make them tally with each other.

We beg pardon of our readers for entertaining them with these fooleries, and we solemnly assure them, that the process above described can hardly be called a caricature of the manner in which Mr. Hermann has treated several parts of the play before us. That portion of it, for instance, which we have already mentioned, and which in Barnes's edition makes seventy-one lines (vv. 1016—1086.), is divided by Mr. Hermann into eleven strophes, and as many antistrophes, with a προφδὸς of eleven lines, a μεσφδὸς of one, and three trimeter iambics. The μεσφδὸς, which by a slip of the editor's pen is intitled ἐπφδὸς, is also a trimeter iambic, *Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου*, which is closely connected by the sense with the preceding words. The antistrophes are interspersed among the strophes without any method or order. That the reader may judge for himself, we subjoin the arrangement, denoting the strophes by the capital numerals, and the corresponding antistrophes by the small numerals of the Greek alphabet. *Α, α, Β, Γ, Δ, Ε, F, Ζ, Η, Θ, Υ, Ι, ι, ΙΑ, ια, ζ, θ, η, β, ς, ε, δ.* Those who wish to know more of this system of antistrophization, will do well in consulting Mr. Hermann's preface, which contains a considerable number of rules and observations respecting it, together with some other metrical subtilties, which on the present occasion we cheerfully pass over in silence.

Perhaps it may be necessary to inform some of our readers, that in the year 1794, a selection of Greek tragedies, in which the Hercules Furens was included, was edited by the learned Gilbert Wakefield. Deficient as Mr. Wakefield was in some of the qualities of a critic, particularly judgment, taste, and accuracy; his annotations on the six plays contained in his *Tragoediarum Delectus*, are not destitute of value, and ought not to be neglec-204 ted either by editors or by reviewers of editions. Our acquaintance with his critical writings was so exceedingly slight, that when the present occasion compelled us to examine his notes on the Hercules Furens with considerable attention, the peculiarities of his manner made a more lively impression on our minds, than will readily be understood by those scholars, to whom long and intimate acquaintance has rendered his stile of criticism familiar. On looking over the remarks on particular passages of this tragedy, which we are about to submit to the consideration of our readers, and which were mostly written before these preliminary pages, we observe that in more than one instance we have almost insensibly deviated from our natural course, and have inserted observations which would find a more proper place in a review of Mr. Wakefield's *Tragoediarum Delectus*, than in the present article. As, however, a strict adherence to the immediate subject

of the drama, no lyric dialogue between two persons, or one person and the chorus, no short interjectional song of the chorus, expressive of grief, hope, terror, or joy, shall remain in its ancient state of monostrophicity. To antistrophize the lamentation of the chorus over the fate of Hercules's children, which occurs in the Hercules Furens, and the subsequent dialogue between the chorus and Amphitryon, would have been no easy task, as long as the strophes and antistrophes were expected to be of a certain length, and to be arranged in a certain order. But it is now discovered, that a single verse, or even a single word, is capable of making a complete strophe or antistrophe, and that the corresponding portions of the whole ode need not be disposed in any perceptible order. For the benefit of our younger readers, we will briefly describe the German process of antistrophization, according to the most recent improvements. Take a page of Plato, Demosthenes, or any other prose Greek author. Find as many pairs of lines as you can, taking care that both lines of the same pair bear some resemblance to each other in the arrangement of the long and short syllables. Suppose, for instance, that a faint resemblance subsists between the fourth line and the fourteenth, the fifth and the ninth, the seventh and the twenty-fourth, the tenth and the eleventh, and so on. Improve the resemblance by altering the text without scruple. Then intitle the fourth line *Strophe A*, the fourteenth *Antistrophe A*, the fifth *Strophe B*, the ninth *Antistrophe B*, and so on. When you have antistrophized as much of the page as you can, there will probably remain a considerable number of lines which refuse all assimilation or fellowship. As much of this brute matter as stands at the top of the page before your first strophe, must be intitled *Προωδός*. Towards the middle of the page, a series of refractory syllables is called *Μεσωδὸς*, and at the bottom, *Ἐπωδός*. You are not restricted as to the number of *Μεσωδοὶ*, but the fewer of them that you exhibit, the neater will your arrangement appear. The use of antistrophes composed entirely of dashes or asterisks,
203 is an excellent expedient to prevent the too frequent recurrence of *μεσωδοί*. The preceding rules, added to a little practice, will soon enable you to antistrophize any dialogue of Plato or any oration of Demosthenes. Your task will be still easier, if you take in hand the writings of a poet. It seldom happens, that a poem is written with such studied and laborious irregularity, that no two verses exhibit the same kind of metre. The Greek tragedians in particular, employ so many dochmiac verses [illegible] irregular odes, that the metrical [illegible] nerally fi[illegible] ch strophes and antistroph[illegible] pared [illegible] l no alteration to make [illegible] h ear

We beg pardon of our readers for entertaining them with these fooleries, and we solemnly assure them, that the process above described can hardly be called a caricature of the manner in which Mr. Hermann has treated several parts of the play before us. That portion of it, for instance, which we have already mentioned, and which in Barnes's edition makes seventy-one lines (vv. 1016—1086.), is divided by Mr. Hermann into eleven strophes, and as many antistrophes, with a *προῳδὸς* of eleven lines, a *μεσῳδὸς* of one, and three trimeter iambics. The *μεσῳδὸς*, which by a slip of the editor's pen is intitled *ἐπῳδὸς*, is also a trimeter iambic, *Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου*, which is closely connected by the sense with the preceding words. The antistrophes are interspersed among the strophes without any method or order. That the reader may judge for himself, we subjoin the arrangement, denoting the strophes by the capital numerals, and the corresponding antistrophes by the small numerals of the Greek alphabet. *Α*, *α*, *Β*, *Γ*, *Δ*, *Ε*, *F*, *Ζ*, *Η*, *Θ*, *γ*, *Ι*, *ι*, *ΙΑ*, *ια*, *ζ*, *ϑ*, *η*, *β*, *ϛ*, *ε*, *δ*. Those who wish to know more of this system of antistrophization, will do well in consulting Mr. Hermann's preface, which contains a considerable number of rules and observations respecting it, together with some other metrical subtilties, which on the present occasion we cheerfully pass over in silence.

Perhaps it may be necessary to inform some of our [illegible] that in the year 1794, a selection of Greek tragedies, [illegible] the Hercules Furens was included, was edited by [illegible] Gilbert Wakefield. Deficient as Mr. Wakefield was in [illegible] qualities of a critic, particularly judgment, taste, [illegible] his annotations on the six plays contained in his [illegible] *Delectus*, are not destitute of value, and ought [illegible] ted either by editors or by reviewers of editions [illegible] tance with his critical writings was so exceed[illegible] when the present occasion compelled us to [illegible] the Hercules Furens with considerable attention [illegible] of his manner made a more lively impression [illegible] will readily be understood by those [illegible] intimate acquaintance has rendered his [illegible] On looking over the remarks on [illegible] gedy, which we are about to [illegible] readers, and which were mostly [illegible] [illegible], we [illegible]

is not expected in compositions of this kind, we have not thought it necessary to expunge our animadversions on Mr. Wakefield, of whom we are not likely to have a more convenient opportunity of speaking either well or ill.

In the following pages, it is our intention to give, in the first place, a few specimens of the alterations of the text which are made or proposed for the first time in the present edition. As these alterations are numerous in the lyric parts of the play, and as for the most part they are not very striking or brilliant, we think it inexpedient to give a complete detail of them. Such a detail would fatigue and disgust the common reader, without satisfying the professed critical scholar, who will naturally have recourse to the edition itself. We also intend to mention some passages, in which Mr. Hermann has retained the common reading, having what appears to us to be a better reading under his eye. We shall also produce a few emendations from books with which Mr. Hermann is probably unacquainted. The German critics appear to be entirely ignorant of the writings of their brethren in England during the last ten years; a period during which the English have labored very strenuously in the emendation and interpretation of the Attic poets. To the conjectures of others, we will take the liberty of adding some of our own, which would be very numerous and valuable, if we were able to propose a pro-
205 bable correction of one passage out of three in which we believe the common text to be corrupt.

Since the publication of this edition of the Hercules Furens, Mr. Hermann has published an edition of the Supplices of Euripides on nearly the same plan. In our last Number (p. 465.) we mentioned the Electra by mistake. A copy of the edition of the Supplices is now before us, and may possibly make the subject of an article in some future number of the Classical Journal.

Besides his own numeration of the verses, Mr. Hermann exhibits the numbers of Barnes and Musgrave at the top of every page. We follow the numeration of Barnes, which the majority of our readers will find more convenient than any other.

V. 13. *Λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγὼ, Μεγάραν τε τήνδε, πενθέρους τε, παῖς ἐμὸς, κ. τ. λ. Reposui Μεγάραν τε pro δὲ, ex conjectura; sibi flagitante linguae ratione hanc emendationem. Facillime aberrant in his particulis librariorum manus; et Beckius me docet idem et Reiskio placuisse.* WAKEFIELD. Mr. Person, whom we believe to have understood the difference between

δε and τε quite as well as Mr. Wakefield [1]), would have given the entire and undivided glory of this emendation to Reiske, or rather to the printers of the two earliest editions and the edition of Brubach, which read *Μεγάραν τε τήνδε*, as plainly as can be desired. Mr. Wakefield's practice is somewhat different. He seems to be of opinion, that an emendation is nothing the less creditable to the proposer, for having been already proposed two or three times by former critics. In imitation of Toup, after displaying his own sagacity through half a page, he frequently ends by informing the reader that he has just discovered the same correction or explanation in Musgrave's notes, or in some other book, which an ordinary editor would think it his duty to consult, before he began to arrange his notes for the press. We subjoin, as another specimen of his manner, his note on v. 1403. *Ζεῦγός γε φίλιον, ἄτερος δὲ δυσνυχής. Inveni in libris ζεῦγος δὲ φίλιον· quod eruditis auribus sat scio intentius auscultantibus statim vitium sonabit. Saltem requirit locus ζεῦγος δὴ φίλιον: ast hanc vocem metrum respuit: et nihil tertium est. Vera igitur restat conjectura nostra.* Here the paragraph ends, and the following words make a new one: *Postliminio ex Beckio didici Reiskium quoque similiter statuisse: nam Reiskii librum in meis non habeo.* Instead of this intolerable *verbiage*, Mr. Hermann is contented with exhibiting a note of five words. *Sic Reiskius. Vulgo ζεῦγος δέ.*

V. 17. *Ἠλεκτρύωνα. Vulgo Ἠλεκτρυῶνα. Vide Wesseling. ad Diod. Sic.* IV. 58. HERMANN. The correction had already been made by Barnes, who, however, retains *Ἠλεκτρυῶνος* Alc. 842. Mr. Hermann is not so accurate as we could wish in giving the

---

1) Eurip. Phoen. 55. *Τίκτω δὲ παῖδας παιδί, δύο μὲν ἄρσενας, Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν, Κόρας τε δισσάς.* Mr. Wakefield (*Critical Review*, April, 1801, p. 378.) makes the following remark on this passage: *Here we may see how the plainest proprieties can escape the notice of the most acute and accomplished critics; and should learn a lesson of modesty and humility from this occurrence. Nothing in emendatory criticism can be more clear and indisputable than the necessity of substituting*, *Κόρας δὲ δισσάς.* The remark is perfectly just, and might have been made with equal propriety on the following passage of the Orestes, Mr. Porson's edition of which play was reviewed by Mr. Wakefield three months before. V. 22. *Αἱ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς, Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγώ, Ἀρσὴν τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης.* Read, *Ἄρσην δ' Ὀρέστης.* Neither passage is corrected in the new editions of Euripides by Schaefer and Matthiae. We thought that we had detected a similar error in v. 841. of the play now before us, where Mr. Hermann silently reads, *Μάθῃ τε τὸν ἐμόν.* This reading, however, appears to be an error of the press, or a slip of the pen, as all the preceding editions read, *Μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν.*

praise of each emendation to its proper owner. A reader of the Hercules Furens, who derives his knowledge of the history of the text entirely from the notes of this edition, will ascribe many improvements to the editor, of which he is not the real author. At the same time we must observe, that Mr. Hermann is perfectly free from the suspicion of intentional plagiarism; and that the fault, for which we now censure him, is so universal among editors, that it is only the excess of it, which is a proper object of particular animadversion. If Mr. Hermann were informed of our censure, he would probably excuse himself by saying that the edition was prepared in a hurry. It exhibits several other marks of the editor's anxiety to finish in time for the Leipzig bookfair.

V. 35. *Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον, Κακὸν μέγιστον, ὡς ἔοικε, γίγνεται. Ἀνηγμένον amicus quidam Musgravii recte in ἀνημμένον mutare videtur.* HERMANN. Musgrave's friend properly refers to v. 478. In the next line, we hesitate between *κακὸν μέγιστον, a very great evil*, and *κακῶν μέγιστον, the greatest of evils.* We read without hesitation *κάκιστον ὅπλων* v. 161. We read also *σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτῶν*, instead of *βροτὸν*, v. 283. *Quam emendationem*, as Mr. Wakefield would say, *praeripuit nobis Porsonus Adversar.* p. 271.

V. 38. *Ὁ κλεινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄρχων Λύκος.* V. 541. *Λύκος σφ' ὁ κλεινὸς γῆς ἄναξ διώλεσεν.* V. 768. *Βέβακ' ἄναξ ὁ κλεινός. ὁ δὲ παλαίτερος | κρατεῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον.* We are surprised that in the third of these passages, Mr. Hermann has rejected the emendation of Pierson, *καινὸς* for *κλεινὸς*, which, in our opinion, ought to be adopted in the first and second. Compare v. 567. We are even inclined to read
207 *καινὸς* in all the passages mentioned by Pierson (*Verisim.* p. 223.). See also Eurip. Suppl. 1055. Hel. 1415.

V. 44. *Ἐγὼ δὲ, λείπει γάρ με τοῖσδ' ἐν δώμασι Τροφὸν τέκνων οἰκουρὸν, κ. τ. λ.* This passage is not noticed by a writer in the Quarterly Review, Vol. VII. p. 447. who denies that *τροφὸς* is ever used in the masculine gender. Read, *Τροφέα τέκνων οἰκουρόν.* In support of this alteration, it may be mentioned, that the manuscript of the Philoctetes of Sophocles in the British Museum (*Harl.* 5743.) reads *τροφὸς* for *τροφεὺς* v. 344. See Porson *Adversar.* p. 203.

V. 57. *Τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία. Ἧς μήποθ', ὅστις καὶ μέσως εὖνους ἐμοὶ, Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον. Temere tentatur versus* 58. *Mutata est constructio, quod in mente habebat, ἣν μήποτε λάχοι.* HERMANN. There is no occasion to resort to this mode of explanation, or to the emendations proposed by the other commentators. The accusative *ἔλεγχον* does

not relate to δυσπραξία, but to a suppressed infinitive, δυσπραξίας τυχεῖν. So v. 426. τόν τε πολυδάκρυον | ἔπλευσ' ἐς Αἴδαν, πόνων τελευτάν. Iph. A. 231. Ναῶν δ' εἰς ἀριθμον ἦλυθον, | καὶ θέαν ἀθέσφατον, | τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων | ὡς πλήσαιμι, μελίνον ἀδονάν. Hel. 1449. πᾶσαν δὲ χρῆν Γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις, Τμέναιον Ἑλένης κάμόν, ὡς ζηλωτὸς ᾖ. In these passages, the accusatives πόνων τελευτάν, μελίνον ἀδονάν, ὑμέναιον Ἑλένης κάμόν, are not connected with any particular word, but with the whole action described in the preceding words.

V. 95. Γένοιτό τἂν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν. Ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὐμὸς, ξύνήτωρ δὲ σός. Erfurdtii emendatio est γένοιτό τἄν. Vulgo γένοιτ' ἄν. Hermann. We should prefer, Γένοιτ' ἂν ἔτ' ἂν, ὦ θύγατερ. Ἔτι appears to us to be more suitable than τοι.

V. 107. Τπόροφα μέλαθρα καὶ γεραι|ὰ δέμνι', ἀμφὶ βάκτροις | ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην, | ἰαλέμων γόων ἀοι|δὸς, ὥστε πολιὸς ὄρνις. The common copies have ὑπώροφα and ἰηλέμων. See Or. 147. The difficulty of this passage consists in the five first words, which, if construed in the usual manner, necessarily signify the place to which the chorus is going. So Med. 668. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς Θεσπιῳδὸν ἑστάλης; The words in question, however, as the commentators justly remark, must be applied to the place from which the chorus comes. Barnes silently adds λιπὼν to the text, Musgrave proposes to change ἑστάλην into ἐξῆλθον. These corrections, which violate the metre, are properly rejected by Mr. Hermann, who adds: Αἱ μέλαθρα καὶ δέμνι' ἔρεισμα θέμενος idem est ac si dixisset, μέλαθρα καὶ θέμνια σὺν βάκτροις διαπορευόμενος. Sic in Ione 743. Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός. This explanation is not satisfactory to us. If we were desired to propose an emendation of the common text, we should be disposed to read ἐξέβην, or rather ἐξέβαν, for ἐστάλην. This alteration would set every thing208 to rights. The verb ἐκβαίνω governs an accusative in v. 82. of this tragedy, Ὡς υὔτε γαίας ὅρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρα. At the same time, we freely acknowledge that ἐξέβαν for ἐστάλην is a very violent alteration. It is remarkable, that in the verse of the Medea quoted above, Aldus reads ἱκάνεις instead of ἑστάλης.

V. 113. Τρομερὰ μὲν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα. V. 126. Γέρων γέροντα παρακόμιζε. As each of these verses is followed by three dimeter iambics, we are disposed to read πρόθυμ' and παρακόμιζ'. The elision in παρακόμιζ' requires the order of vv. 127, 128. to be altered, as the first of these two verses, as they are commonly arranged, begins with a consonant. This altera-

tion had already been proposed by Musgrave on account of the sense.

V. 114. *Ὦ τέκεα, τέκεα πατρὸς ἀπάτορ', | ὦ γεραιὲ, σύ τε τάλαινα μᾶ|τερ, ἃ τὸν Ἅιδα δόμοις | πόσιν ἀναστενάζεις.* These are three dimeter iambics followed by an ithyphallic. The common reading is, *Ἰὼ τέκεα, τέκεα.* The second syllable of γεραιὲ is short, as in vv. 447. 901. Mr. Hermann reads, *Ὦ τέκεα πατρὸς ἀπάτορ', ὦ | γεραιὲ, σύ τε τάλαινα μᾶ.* Mr. Wakefield pronounces *πατρὸς ἀπάτορα* to be a *portentous locution*, and reads, *Ἰὼ τέκεα, μέλεα πατρὸς, | ἀπάτορ'. Quam emendationem*, says Mr. Wakefield, *utroque pollice sine dubio laudaburit eruditi, cum sit ex intimis veterum venustatum thesauris deprompta.* As *πατρὸς ἀπάτορα* appears to us to be as good Greek as *παίδων ἄπαιδος* (Androm. 613.), *ἄπαιδας τέκνων* (ibid. 715.), *ἄφιλος φίλων* (Hel. 531.), and twenty other expressions in the tragedies, we cannot consent to praise Mr. Wakefield's emendation *with both thumbs*, as he desires.

V. 220. *Ὃς εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών. Vide Port. suppl. praef. ad Hec.* p. xxiii. [xxiv. *ed. postrem.*] HERMANN. Respecting this kind of anapaest, see the Edinburgh Review, Vol. XIX. pp. 69, 70. The reviewer proposes to read, *Μινύαισιν εἰς ὃς πᾶσι.* We may also read, *Μινύαις ὃς εἰς ἅπασι.* So in v. 60. of this play, *Ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν.* V. 422. *Βέλεσί τ' ἀμφέβαλλεν, | τὸν τρισώματον οἷσιν ἕ|κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.*

V. 227. *Τάδ' (alii τὰ δ') οὐ, τέκν', ὑμῖν οὔτε Θηβαίων πόλις, Οὔθ' Ἑλλὰς ἀρκεῖ.* Read, *Τὰ δ', ὦ τέκν', ὑμῖν.*

V. 247. *Τιμεῖς δὲ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι Γνώμαισιν ὄντες.* Mr. Hermann does not notice Mr. Wakefield's reading, *Γνώμαις ἰόντες*, which merits consideration. It may be observed, that in this passage the poet uses *πρέσβεις* in the sense of *γέροντες*. So also Aesch. Pers. 842. *Τιμεῖς δὲ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως.* These are the only examples of this plural which we have observed in the tragedies. It is well known, that in comic Greek and in prose, *πρέσβεις* always signifies *ambassadors*.

V. 270. *Ἐπεί σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐννέποντά με, Καὶ τάδε Θήβας εὐκλεῶς ὠνήσαμεν, Ἐν αἷς σὺ χαίρεις. Legebatur ὠνήσαμεν, quod interpretabantur* incoleremus, *repugnante aoristo.* Her-
209 MANN. The translation ought to be *incoluissemus*, or rather *administrassemus*. The latter sense of the verb *οἰκεῖν* is too familiar to need illustration. Compare Hippol. 486. El. 386. Antiop. fr. 12. We do not see the propriety of Mr. Hermann's emendation.

V. 280. *Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα (πῶς γὰρ οὐ φιλῶ, Ἄτικτον, ἀμόχθησα;) καὶ τὸ κατθανεῖν Δεινὸν νομίζω.* We should prefer, *πῶς γὰρ οὐ φίλα.*

V. 312. *Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων Ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν.* So Mr. Hermann exhibits this passage, without mentioning that all the editions prior to that of Musgrave read with a trochee in the first place, *Ἦν τις ὑβρίζων.* The modern reading was originally proposed by Dawes and Reiske, and was afterwards discovered by Musgrave in one of the Parisian manuscripts. Notwithstanding these authorities, we venture to submit the following correction to the consideration of our readers: *Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων Ἧντησ', ὑβρίζων ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν. Νῦν δ' οὐδὲν ἐσμεν. If Lycus*, says the foreman of the Chorus, *had come in the way of my arm, while it retained its strength, I could have put an end to his insolence* [1]) *without difficulty. But now we are good for nothing.* The verb ἐντᾶν governs either the genitive or the dative, and has frequently the same signification as ἐντυγχάνειν. So Soph. Oed. C. 1444. σφῷν (*read* σφὼ) δ' οὖν ἐγὼ θεοῖς ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν. Aj. 432. *Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δίς αἰάζειν ἐμοὶ Καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.* In the former of these passages, Brunck has injudiciously adopted the emendation of Triclinius, *μήποτ' ἐντῆσαι κακόν.* The same construction occurs in Herodotus ii. 119. *Καὶ ξεινίων ἤντησε μεγάλων.* Perhaps an Attic prose writer would have said, *καὶ ξενίων ἔτυχε μεγάλων.* In the following passage, it is not very certain whether the verb in question governs the genitive or the dative. Aesch. Suppl. 34. *ἐνθάδε λαίλαπι | χειμωνοτύπῳ, βροντῇ στεροπῇ τ', | ὀμβροφόροισίν τ' ἀνέμοις ἀγρίας | ἁλὸς ἀντήσαντες ὅλοιντο.* We suspect that one comma ought to be placed after *ἀνέμοις*, and another after *ἀντήσαντες*. For more information respecting this verb, we refer the reader to Damm and other lexicographers.

V. 325. *τἄλλα δ', εἰ πρόθυμος εἶ, Πρᾶσσ'. οὐ γὰρ ἀλκὴν χομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.* Read, *ᾗ πρόθυμος εἶ, as you desire.*

V. 408. *Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν | Μαιῶτιν ἀμφὶ κολυπόταμον | ἔβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν.* So these verses ought to be read and pointed. The common reading is *οἶδμα λίμνας*. Notwithstanding that these two words are joined together in v. 446. of the Hecuba, we read with very little hesitation, *Μαιῶτιν—λίμναν.* So Aristophanes Nub. 273. *Ἡ Μαιῶτιν λίμνην χεῖ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος.* The insertion of the three words *δι' Εὔξεινον οἶδμα* between *ἔβα* and *λίμναν*, is harsh but not unusual. 210

---

1) *Insolence* is a very inadequate translation of *ὕβρις*, but we are unable to recollect any single word which better expresses the sense.

sit ex intimis veterum venustatum thesauris deprompt
ἀπάτορα appears to us to be as good Greek as π
(Androm. 613.), ἄπαιδας τέκνων (ibid. 715.), ἄφιλο
531.), and twenty other expressions in the tragedi
consent to praise Mr. Wakefield's emendation with
as he desires.

V. 220. Ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολ
suppl. praef. ad Hec. p. xxiii. [xxiv. *ed. postre*
Respecting this kind of anapaest, see the Edinb
Vol. XIX. pp. 69, 70. The reviewer proposes to
σιν εἷς ὃς πᾶσι. We may also read, Μινύαις ὃς
in v. 60. of this play, Ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ'
V. 422. Βέλεσί τ' ἀμφέβαλλεν, | τὸν τρισώματον οἶσ
Ἐρυθείας.

V. 227. Τάδ' (αἰεὶ τὰ δ') οὐ, τέκν', ὑμῖν οὔτ
λις, Οὔθ' Ἑλλὰς ἀρκεῖ. Read, Τὰ δ', ὦ τέκν', ὑ

V. 247. Ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντ
ὄντες. Mr. Hermann does not notice Mr. Wakefi
Γνώμαις ἰόντες, which merits consideration. It m
ed, that in this passage the poet uses πρέσβεις in
γέροντες. So also Aesch. Pers. 842. Ὑμεῖς δὲ, πρέ
ἐν κακοῖς ὅμως. These are the only examples of this
we have observed in the tragedies. It is well know
mic Greek and in prose, πρέσβεις always signifies a

V. 270. Ἐπεί σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐννέποντά
Θήβας εὐκλεῶς ὠνήσαμεν, Ἐν αἷς σὺ χαίρεις. *Leg*
μεν, *quod interpretabantur* incoleremus, *repugnante*

V. 312. *Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων Ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν.* So Mr. Hermann exhibits this passage, without mentioning that all the editions prior to that of Musgrave read with a trochee in the first place, *Ἦν τις ὑβρίζων.* The modern reading was originally proposed by Dawes and Reiske, and was afterwards discovered by Musgrave in one of the Parisian manuscripts. Notwithstanding these authorities, we venture to submit the following correction to the consideration of our readers: *Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων Ἧντησ', ὑβρίζων ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν. Νῦν δ' οὐδὲν ἐσμεν. If Lycus*, says the foreman of the Chorus, *had come in the way of my arm, while it retained its strength, I could have put an end to his insolence* [1]) *without difficulty. But now we are good for nothing.* The verb ἐντᾶν governs either the genitive or the dative, and has frequently the same signification as ἐντυγχάνειν. So Soph. Oed. C. 1444. σφῷν (*read* σφὼ) δ' οὖν ἐγὼ Θεοῖς ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν. Aj. 432. *Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ Καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.* In the former of these passages, Brunck has injudiciously adopted the emendation of Triclinius, *μήποτ' ἀντῆσαι κακόν.* The same construction occurs in Herodotus ii. 119. *Καὶ ξεινίων ἤντησε μεγάλων.* Perhaps an Attic prose writer would have said, *καὶ ξενίων ἔτυχε μεγάλων.* In the following passage, it is not very certain whether the verb in question governs the genitive or the dative. Aesch. Suppl. 34. *ἐνθάδε λαίλαπι | χειμωνοτύπῳ, βροντῇ στεροπῇ τ', | ὀμβροφόροισίν τ' ἀνέμοις ἀγρίας | ἁλὸς ἀντήσαντες ὅλοιντο.* We suspect that one comma ought to be placed after *ἀνέμοις*, and another after *ἀντήσαντες*. For more information respecting this verb, we refer the reader to Damm and other lexicographers.

V. 325. *τἄλλα δ', εἰ πρόθυμος εἶ, Πρᾶσσ'. οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.* Read, *ἢ πρόθυμος εἶ, as you desire.*

V. 408. *Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν | Μαιῶτιν ἀμφὶ κολυπόταμον | ἔβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν.* So these verses ought to be read and pointed. The common reading is *οἶδμα λίμνας.* Notwithstanding that these two words are joined together in v. 446. of the Hecuba, we read with very little hesitation, *Μαιῶτιν—λίμναν.* So Aristophanes Nub. 273. *Ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος.* The insertion of the three words *δι' Εὔξεινον οἶδμα* between *ἔβα* and *λίμναν*, is harsh but not unusual.

1) *Insolence* is a very inadequate translation of ὕβρις, but we are unable to recollect any single word which better expresses the sense.

Mr. Hermann reads ἐξέπειθες, which is clearly th
The child is supposed to say, *Pray, papa, m*
Thebes.

V. 470. *Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον Ἥλε*
λον, ψευδῆ δόσιν. Vulgo Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.
quisquam, a Daedalo Herculi datam clavam esse
fuisse, dici potuisset ψευδὴς δόσις. Hermann.
emendation is liable to several very serious obje
first place, we suspect that the adjective δαίδαλος
in the writings of the Attic poets, who sometimes
gnate word δαιδάλεος. In the second place, the cl
if we may judge from the representations of it
seen in pictures and statues, was not at all rem
beauty of the workmanship, which we conceive t
meaning of the epithet δαίδαλον. If the ἀλεξητήρι
cules had resembled the *clouded cane* of Sir Plum
of the Lock, Mr. Hermann's emendation would be
In the third place, it may be observed, that in the
contains these two lines, Hercules is represented
self in the distribution of his property among his
To the first he gives the kingdom of Argos and
Nemean or Argive lion. On the second he best
his club. To the third he promises Oechalia, t
bow, the weapon with which he subdued the
It was clearly the intention of Euripides, to rep
skin and the bow, as appropriate gifts to the futu
Argos and Oechalia. This being the case, we ca

μην. We are persuaded that there is no such word in Greek, at least in Attic Greek, as ἀνδρία. The true form is ἀνδρεία *pena-*211 *cute*, like βασιλεία, δουλεία, νοθεία, παρθενεία, πτωχεία. Aristoph. Nub. 510. Ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας | οὕνεκα ταύτης. Read therefore, μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ. The construction of the subsequent words is as follows: Ἐγω δὲ [τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τριπτύχας] νύμφας ἠκροθινιαζόμην, Κήδη ξυνάψουσ' ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς, Σπάρτης τε, Θηβῶν θ'.

V. 490. Ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται Θνητῶν παρ' Ἅιδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω. The five words, εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται θνητῶν, are rendered by Barnes, *Si quis modo vocem exaudit mortuorum.* The common text seems to require *mortalium*, although the sense requires *mortuorum.* In the latter sense, we apprehend that the poet would rather say φθιτῶν than θνητῶν.

V. 529. Φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς. Γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος; ΜΕ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρὶ, Ἥκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις; HP. Τί φῄς; τίν' εἰς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ. The words ὦ φάος μολὼν πατρὶ, and the answer of Hercules, compel us to believe, that the two verses which are commonly attributed to Megara, ought to be given to Amphitryon. This supposition, however, is hardly consistent with the common reading of v. 530. which we suspect to be corrupt for this and the two following reasons. In the first place, if the poet had written Γύναι, he would probably have said τῆσδε instead of τῶνδε in the preceding verse. Secondly, the construction would be much more elegant, if the interrogative words τί καινὸν κ. τ. λ. were connected with the verb ἐκπύθωμαι. So Cycl. 94. Ἀλλ' ἥσυχοι γίγνεσθ', ἵν' ἐκπυθώμεθα Πόθεν πάρεισι κ. τ. λ. Perhaps the poet wrote, Φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς, Τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος. If we suppose τοῖσδε to have been omitted by the transcriber, in the same manner as θεὸν, or some other word, v. 149. ἡμῖν v. 328. ὑμᾶς v. 474. οὗτις v. 777. πέπλοισι v. 1159. we may also suppose γύναι to have been added to complete the verse.

V. 616. ΑΜ. Οὐκ οἶδεν Εὐρυσθεύς σε γῆς ἥκοντ' ἄνω; HP. Οὐκ οἶδεν. ἐλθὼν τἀνθάδ' εἰδείην πάρος. *Male interpretes:* veni, ut scirem prius, quomodo se hic res haberent. *Hoc dicit:* reversus, rei domesticae statum prius cognoverim. HERMANN. If by *cognoverim* Mr. Hermann means *I wish to know*, this is undoubtedly the true interpretation. But when Hercules pronounces these words, he is already well acquainted with the state of his domestic affairs, and is intent, not upon inquiry, but upon revenge. See the passage beginning with v. 565. Ἐγὼ δὲ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς

Πρακλέους | καλλινικον ἀείσω. In Attic Greek, th
δω or ᾄδω is generally ἀείσομαι or ᾄσομαι. This p
ever, affords an exception, if the common readi
The present ἀείδω would better agree with the prec

V. 720. Χώρει πρὸς αὐτὴν, καὶ κόμιζ' ἐκ δωμά
spect that Euripides wrote, κἀκκόμιζε δωμάτων.

V. 729. Στείχει. βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται
τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν, Ὁ παγκάκιστος. Scrib
βρόχοις δ' ἐν ἀρκύων γενήσεται. Reiskio et Pierson
χοισι δ' ἀρκύων δεθήσεται vel δεδήσεται. Hermann.
does not mention ἐνήσεται, the correction of Wal
to say the truth, hardly deserves to be mentioned.
Phoen. 569. Ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχε
Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ. Mr. Porson has the foll
the latter of these verses: *Et hunc versum spurium*
kenaerius, dissentiente Brunckio. Equidem non in
dulum esse, sed eo resecto, nimis abrupta erit s
igitur an legendum sit, Κεκλήσεται Θήβαισι. In S
γενέσθαι veram lectionem servavit Stobaeus p. 3.
the passage before us, we are inclined to make n
correction. We suspect the true reading to be,
κύων κεκλήσεται. Compare Androm. 502. Ἅδ' ἐ
τη|ρὰς βρόχοισι κεκλειμένα | πέμπομαι κατὰ γαίας.
thography is probably κεκλημένα, as in Hel. 983.
μεθ', ὡς μάθῃς, ὦ παρθένε.) Compare also Soph.
κέων πόθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους (ἐγκεκλημέν
ture κεκλήσομαι or κεκλείσομαι is also used by Ar

18. *Ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι.* See the Quarterly Review, Vol. VII. p. 450.

V. 754. *ΑΤ. Ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ. ΧΟ. Καὶ γὰρ διώλλυς κ. τ. λ.* The answer of the Chorus excites a suspicion that the preceding verse ought to be read as follows, *Ὦ πᾶσα Κάδμου γῆ, διόλλυμαι δόλῳ.* These two compounds are frequently interchanged. We subjoin part of Mr. Porson's note on Suppl. 495. *Διώλεσεν pro ἀπώλεσεν metrum postulat in senario apud Dion. Cass. citato a Gatakero A. M. P. X. p. 528. D.* The compound *διολλύναι* occurs at least ten times in this tragedy, besides the passage under consideration.

V. 861. *Εἶμί γ'. οὔτε πόντος οὔτω κύμασι στένων λάβρως* (*alii* 213 *λάβρος*). Read, *Εἶμι, κοὔτε κ. τ. λ.*

V. 878. *Ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανιάσιν λύσσας | χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς. Sic emendavi vulgatum μανίαισι λύσσας χορευθέντ' ἐναύλοις.* Hermann. Why does Mr. Hermann take no notice of the emendation of Tyrwhitt, *ἀναύλοις*, which Mr. Wakefield, as he informs us, *seorsim assecutus erat?* Compare the passages quoted by him.

V. 884. *Ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλεν δαίμων. Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς, τέκν', ἐκπνεύσετε. Ita Aem. Portus et Barnesius pro ἐκπνεύσατε.* Hermann. The Aldine and first Hervagian editions read *ἐπνεύσατε.* We believe the true reading to be, *Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται.* The future of *πνέω* is *πνεύσομαι* or *πνευσοῦμαι.* The first form is used by Euripides Androm. 555. *Πρῶτον μὲν οὖν κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις, Ἐμπνεύσομαι τῇδ'.* The second is exhibited by Aristophanes Ran. 1221. *Τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ. Θέω, to run, νέω, to swim, πλέω, to sail, ῥέω, to flow,* form their futures in the same manner as *πνέω. Πλέω,* for instance, makes either *πλεύσομαι* or *πλευσοῦμαι,* but never *πλεύσω.* The active form, indeed, occurs in the following passage of Sophocles, according to the edition of Brunck: Phil. 380. *Καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, Οὐ μήποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων.* This reading, however, was originally proposed by Heath, and afterwards adopted by Brunck, in compliance with Dawes's canon, which teaches that the subjunctive of the first aorist active or middle is never subjoined to the particles *οὐ μή* [1]). The common reading is *ἐκπλεύσῃς.*

---

1) See Dawes *Misc. Crit.* pp. 221, 222. *ed. Burgess.* The following passage militates against Dawes's canon. Aristoph. Vesp. 594. *Κοὐ μήποτέ σον παρὰ τὰς κάψας οὐρήσω, μηδ' ἀποπάρδω.* The future of *οὐρῶ* is *οὐρήσομαι.* See Aristoph. Pac. 1266. *Οὐρήσω* therefore must be the subjunctive. In Mr. Kidd's new edition of the *Miscellanea Critica*, we hope to see this canon thoroughly discussed.

V. 936. *Πάτερ, τί θύω, πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθέα, Καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω, Ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε; Ald. τί θυμῷ. Mss. Steph. τί θυῶ, quod hic probat, et recepit Musgravius. Cum Barnesio scripsi θύω.* Hermann. The true reading appears to be, *τί θύω i. e. τί θύων. Lineola imposita vocali, quae in fine vocis legitur, plerumque significat* Ny. So saith the great master of Greek palaeography, Frid. Jac. Bastius, in his *Commentatio Palaeographica* subjoined to Schäfer's edition of *Gregorius Corinthius*, p. 747.

V. 951. *Καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών.* So Hel. 1605. *Καί τις τόδ' εἶπε, δόλιος ἡ ναυκληρία.* Perhaps we ought to read in both passages, *Καί τις τότ' εἶπε.* Compare Alc. 529.

V. 959. *Κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων, Πρὸς οὐδέν' ἠμιλλᾶτο, κἀκηρύσσετο Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ καλλίνικος. Ald. κἀξεκηρύσσετο. Emendarunt Piersonus in Veris. p. 61. et Reiskius.* 214 Hermann. We suspect that the true reading is *κἀκκηρύσσεται.* Compare Soph. Oed. C. 1605. Trach. 769. Eurip. Alc. 182. etc.

V. 984. *Ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν Ἔπτηξε κρηπῖδ', ὡς λεληθέναι δοκῶν.* Read *ἀμφιβωμίαν* or *ἀμφιβώμιον* in one word. So Ion. 1279. *Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην Οἵαν ἔπλεξε. βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ, Ὡς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων.* Read also *ἀμφιβωμίους* for *ἀμφὶ βωμίους* Phoen. 1738. Ion. 52.

V. 988. *Ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνῃς, πάτερ. Σός εἰμι, σὸς παῖς. οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.* We read, *Σός εἰμι σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυσθέως, ὀλεῖς.* Compare Soph. Ant. 635. *Πάτερ, σός εἰμι.*

V. 1004. *Κἄῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους, Ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε, κεἰς ὕπνον Καθῆκε.* We should prefer, *Ὅς νιν φόνου μαργῶντά τ' ἔσχε.* So Phoen. 1163. *Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ κ. τ. λ.* In the passage before us, the genitive *φόνου* appears to be governed by *μαργῶντα*, not by *ἔσχε*. So Soph. Aj. 50. *Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου.* Which verse is thus translated by Johnson and Brunck, *At qui* (*Qui vero* Br.) *inhibuit manum avidam caedis?*

V. 1023. *Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δάΐε, | λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ. Canteri emendatio est ὦ δάΐε pro Aldino ὦ δαΐς.* Hermann. The emendation is by no means a good one, as ὦ δάΐε is an expression not used by the tragedians. Several other conjectures may be seen in Barnes's note. We suspect that the true reading is *ὦ τάλας.* This reading, at least, offends against neither sense nor metre. The resemblance, indeed, be-

tween ΔΑΙΣ and ΤΑΛΑΣ is far from striking [1]). But in this tragedy, we cannot afford to be very fastidious in this respect. In the edition of Aldus we find πέδον for πόρον, v. 80. πότμον for πόθον, v. 269. τελοῖς for τύχοις, v. 301. θεῶν for χρεών, v. 311. πύλας for πηγάς, v. 390. πατρός for πικρόν, v. 484. πέπλων for πρέπων, v. 548. λύσωμεν for λάβωμεν, v. 725. φονεύσας for πορεύσας, v. 838. πέπλων for τέκνων, v. 925. θυμῷ for θύων, v. 936. ἀθλίου for ἀγρίου, v. 1386. and other corruptions equally extraordinary.

V. 1032. *Ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς | ἄθλια λείψανα δυστάνου. Legebatur τάδε* [*pro τὰ*], *quod, ut ferri possit correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poëta scriptum esse.* Hermann. Read, *Ἴδεσθε δὲ τέκνα πρὸ πατρός.*

V. 1035. *Περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολύβροχ' ἀμμάτων | ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον | ἀμφὶ δέμας· τὰ δὲ λαῖνοις | ἀνημμένα ἀμφὶ κίοσιν οἴκων.* If we omit the second ἀμφὶ, the measure of the last verse will resemble that of vv. 1029. 1075. 1083. The preceding verse may be compared with vv. 1030. 1076. Mr. Wakefield observes, that the words τὰ μὲν are understood before Ἡράκλειον, and refer to v. 636. See another example of the same ellipsis in v. 570.

V. 1042. *Καδμεῖοι γέροντες, οὐ (σῖγα, σῖ|γα) τὸν ὕπνῳ πα-*215 *ρειμένον ἐάσετ' ἐκ|λαθέσθαι κακῶν;* So these verses ought to be exhibited.' The common reading is ἐάσατε λαθέσθαι. Ἐάσετε is the correction of Barnes, ἐκλαθέσθαι, of Mr. Hermann. Compare Aesch. Theb. 256. *οὐ (σῖγα) μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν;*

V. 1045. *Καὶ σὲ δακρύοις στένω, πρέσβυ, καὶ | τέκεα, καὶ τὸ καλλίνικον κάρα.* Mr. Hermann reads, *Καὶ σέ γε δακρύοις.* We read, *Κατά σε δακρύοις στένω*, that is, *καταστένω σε δακρύοις.* The verb καταστένω occurs three times in this tragedy, vv. 1039. 1115. 1141.

V. 1087. *Ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως Τὸν σὸν, κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες;* Mr. Wakefield reads ὑπερκόπως, and quotes Heath *ad Aesch. Agam.* 476. Mr. Hermann is silent.

V. 1094. *Ἰδού. τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος Νεανίαν Θώρακα καὶ βραχίονα Πρόσειμι θραυστῷ λαΐνῳ τειχίσματι; Ἡ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω. Friget, vehementer friget, nec loci granditatem spirat, humilis locutio, πρόσειμι τειχίσματι. Liquido mihi constat Euripidem non adeo negligenter venustam figuram administrasse, nec ad hunc quodammodo morem non scripsisse versus pulcherrimos: Ἰδού. τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος Νεα-*

1) In a comic fragment preserved by Athenaeus, to which we cannot immediately refer, the critics have detected ΔΑΙΣ in ΔΑΙΣ.

νίαν θάμνοις καὶ βραχίοσι, θρηνοῦσ' μεσόβροχα λαΐνῳ ταρίχευμα; Muro alligatus sum vinculis, ut in portu navis. WAKEFIELD. The fineness of the writing, rather than the neatness of the emendation, has induced us to give this note at length. We read, ἡμιθρέπτῳ λαΐνῳ ταρίχευμα, Ἥμαι, νεαροῖσι γείτοσιν θάκου ἔχων. What is here called ἡμίθρεπτον ταρίχευμα, is called ἀμφὶ βαγχὴς πίνον above, v. 1008. In the second of these verses, we have adopted the emendation of Musgrave. Mr. Hermann, who ought to have better understood the meaning of the particles ἦ μὴν, reads with Mr. Wakefield, Ἦ μὴν νεαροῖσι γείτοσιν θάκου ἔχω. Those who approve of our emendation of the preceding verse, will add ἡμίθρεπτος to their lexicons.

V. 1108. Ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον, Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος πόρης. According to the common reading, the meaning of this passage is, that Hercules does not see Sisyphus and his stone, but sees Pluto. So Aeschylus Prom. 244. ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε Ἐφρύξον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. Ibid. 260. Ἥμαρτες. ὡς δ' ἥμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ λέγειν Καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. Euripides Heracl. 455. Καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι Τέκν'. In these passages, the negative οὔτε or μήτε does not extend its influence to the following member of the sentence. The passage before us may be easily corrected as follows: Ἀλλ' οὔτι Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον, Πλούτωνά τ'. We may also read οὔτε σκῆπτρα, retaining οὔτε Σισύφειον. We prefer the former emendation. *The most common position of* οὔτι *is after* ἀλλά. Edinb. Rev. Vol. xix. p. 482. Perhaps we ought also to read ἠδὲ σκῆπτρα with Mr. Wakefield.

216 V. 1146. Οἴμοι, τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς, Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος τέκνων φονεύς, Κοὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, κ. τ. λ. *Non repugnem si quis malit* τί δῆτα. *Recte tamen se habere vulgatam puto.* HERMANN. Τί δῆτα is certainly the true reading, and has been admitted into the text by Mr. Schäfer. So Aeschylus Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει Ἐρρίψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Soph. Oed. T. 1159. Τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ, Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην; Eurip. Hippol. 1060. Ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Aristoph. Lys. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ, Ξυνωμόσαμεν ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ; Ibid. 1159. Τί δῆθ' ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν, Μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας. Three of these five examples are produced by Mr. Elmsley, (*ad Heracl.* 805.) who proposes τί δῆτα in the passage before us. Mr. Elmsley also observes, that a note of interrogation ought to be placed after φονεύς, and that the following words ought to begin a new

sentence and a new interrogation: *Οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, Ἢ φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἐξακοντίσας, Τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι, Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρὶ, Δύσκλειαν, ἣ μένει μ', ἀπώσομαι βίᾳ; Shall I not go and throw myself from a rock, etc.* So Androm. 1210. *Οὐ σπαράξομαι κόμαν; | οὐκ ἐπιθήσομαι | ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; Shall I not tear my hair, etc.* Hel. 550. *Οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, Τάφῳ ξυνάψω κῶλον;* Med. 878. *Οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι θυμοῦ;* Compare Aesch. Suppl. 845. *Οὐκ οὖν, οὐκ οὖν (supplendum ἔσονται) | τιλμοὶ, τιλμοὶ, καὶ στιγμοὶ, | πολυαίμων φόνιος | ἀποκοπὰ κρατός; Shall there not be pulling of the hair, etc.* This passage has not been rightly understood by the commentators.

V. 1155. *Ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος Εἰς ὅμμαθ' ἥξει φιλτάτων ξένων ἐμῶν.* The expression may be rendered more forcible, by reading with Reiske, *φιλτάτῳ ξένων ἐμῶν.* So Soph. El. 15. *Νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον.* Mr. Hermann has not noticed this emendation.

Vv. 1178—1213. This dialogue between Amphitryon and Theseus, which contains only thirty-six, verses, is divided by Mr. Hermann into ten strophes, ten antistrophes, and two *μεσῳδοί.* A different arrangement is exhibited by Mr. Seidler, (pp. 358—361.) which, if possible, is still more absurd and preposterous than Mr. Hermann's arrangement. Some of Mr. Seidler's readings, however, are worthy of attention: particulary *ἑκατογκεφάλοιο* for *ἑκατογκεφάλου*, v. 1188. and *ὁμοφύλιον* for *ὁμόφυλον*, v. 1200.

V. 1182. *Ἔτεκε μὲν οὑμὸς ἶνις τάλας, | τεκόμενος δ' ἔκτανε φοίνιον αἷμα τλάς.* For *ἔτεκε μὲν* Mr. Hermann reads *ἔτεκεν, ἔτεκεν.* We propose, *Ἔτεκε μέν νιν οὑμὸς ἶνις τάλας, | τεκόμενος δ' ἔκτανε, φόνιον αἷμα τλάς.*

V. 1210. *Ἰὼ παῖ, | κάτασχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ', ὅπως* | 217
βρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον ἐξάγῃ, | κακὰ θέλων κακοῖς συνάψαι, τέκνον. So these verses are written and divided in the common editions. Mr. Hermann writes, *Κάτασχε λέοντος ὅπως ἀγρίου θυμὸν*, with the following note: *Non ausus sum mutare κάτασχε, quod Porsonus, probatum ad Hecubam v. 836. tamen ad Orest. 1330. dubitat, an sit in κατίσχε mutandum. Ordinem verborum mutavi. Vulgo enim λέοντος ἀγρίου θυμόν γ', ὅπως, ita ut ὅπως sequentibus jungatur. Illud γ', nisi metricis debetur, ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset ἀγρίου θυμὸν ὅπως, appositis numeris β' γ' α' errorem corrigere voluit.* There can be no doubt, we think, that γ' was inserted for the purpose of making a trimeter iambic. Compare v. 753. It seems equally

certain, that the imperative of *κατέσχον* is always *κατάσχες*. Mr. Elmsley (*ad Oed. T.* 663.) reads and divides as follows: *Ἰὼ ταί, κατά|σχεθε λέοντος ἄγριον θυμὸν, ὡς | δρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον, ἐξάγει, | κακὰ θέλων κακοῖς ξυνάψαι, τέκνον.* *Δρόμον* is the emendation of Reiske.

V. 1237. *Οἰκτρὸς γάρ εἰμι, τἄμ' ἀποκτείνας τέκνα.* *Γάρ εἰμι pro πάρειμι Piersonus in Veris. p.* 245. *et Reiskius.* HERMANN. We subjoin two examples of the contrary fault. Soph. Aj. 634. *Κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων, ἢ νοσῶν μάταν.* Phil. 1337. *Ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλούς, Ἕλενος ἀριστόμαντις.* Read *παρ' Ἅιδᾳ* and *παρ' ἡμῖν*.

V. 1254. *Οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθία θανεῖν.* *Sic edd. Barnes. Musgr. Veteres σ'· omittunt.* HERMANN. Compare Hel. 1051. *Οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιτ', οὐδὲ σιγήσειεν ἄν Μέλλοντ' ἀδελφῇ ξύγγονον κατακτανεῖν.* Here also the editions before that of Barnes omit the pronoun.

V. 1271. *Ποίους πότ' ἢ λέοντας, ἢ τρισωμάτους Τυφῶνας, ἢ γίγαντας, ἢ τετρασκελεῖς, Κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα; Non invenuste Reiskius τετρασκελῆ. Et hoc et vulgata defendi potest e v.* 181. *Τετρασκελές θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος.* HERMANN. We prefer *τετρασκελῆ*. Instead of *Τυφῶνας*, Mr. Elmsley (*ad Aristoph. Ach.* 1082.) proposes to read *Γηρυόνας*. There is no great resemblance between the two names, but it is impossible to account for the mention of Typhon among the labors of Hercules, or for the application of the epithet *τρισώματος* to that hundred-headed monster. It is given to Geryon in v. 423. of this tragedy: *Τὸν τρισώματον οἷσιν ἔ|κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.* So also Aeschylus Agam. 879. *Τρισώματος τὰν Γηρυὼν ὁ δεύτερος κ. τ. λ.* The epithet *τρισώματος* is also applied to Cerberus, and to the Chimaera.

V. 1279. *Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον, Παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς.* Mr. Hermann passes over in silence the emendation of Reiske and others, *τὸν λοίσθιον—πόνον, ultimum laborem*, which appears to us to admit of hardly any doubt. Compare v. 22. *Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους,*
218 *Τὸ* (*f.* *τὸν*) *λοίσθιον δὲ, Ταινάρου διὰ στόμα Βέβηκ' ἐς Ἅιδου. Τλῆναι πόνους* (or *μόχθους*) is an expression of very frequent occurrence. There is a passage in this play, which might be adduced in defence of the common reading of the passage before us. V. 830. *Ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως, Ἥρα προσάπτει καινὸν αἶμ' αὐτῷ θέλει, Παῖδας κατακτείναντι.* Here, however, Mr. Hermann reads *κοινὸν αἷμ'* with Mr. Wakefield.

V. 1314. *Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, Οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.* *Εἴπερ οὐ* appears to us to be a

solecism. Soph. Oed. C. 626. *Κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.* Read therefore, *εἴπερ ἀψευδεῖς λόγοι.* A similar variety occurs in the Prometheus of Aeschylus v. 185. where the edition of Turnebus and several MSS. read *οὐ παράμυθον* instead of *ἀπαράμυθον.* Dr. Butler justly observes, that there is no such adjective as *παράμυθος.*

V. 1406. *ΗΡ. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. ΘΗ. Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥᾴων ἔσῃ.* So the common copies. Mr. Hermann silently reads after Musgrave, *Ὡς δή τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥᾴων ἔσει;* We read, *Ὡς δὴ τὸ φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσει. As if you would be the better for this gratification.* This is a common meaning of the particles *ὡς δή.* So Androm. 233. *Τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων, Ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα.* We may also read, *Ὡς δὴ σὺ φίλτρον κ. τ. λ.*

V. 1410. *Οὕτω πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις; Legebatur οὕτως.* Hermann. Perhaps the true reading is *οὗτος, heus tu.* So Alc. 776. *Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;* Med. 922. *Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας;* Aristophanes Eq. 821. *ὁτιή σε φιλῶ; παῦ παῦ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά* [1]). *Οὗτος* is rather an impolite mode of address, and therefore is frequently used when the speaker means to say something uncivil. In the verse before us, Theseus tells Hercules that his present dejection is a contrast to the fortitude with which he underwent his labors. The passage seems not to have been understood by Portus and Barnes, who translate, *Itane* malorum *tuorum non amplius memor es? Πόνων* means *laborum*, not *malorum.*

---

1) Instead of *παῦ παῦ' οὗτος*, the MSS. and old editions read *παῦ' οὗτοσί.* Brunck reads *παῦσαί γ' οὗτος. Παῦ παῦ'* was formed from *παῦε παῦε* by the same rapidity of pronunciation, which converted *τύχῃ ἀγαθῇ* into *τυχαγαθῇ.* Photius: *Παῦ, τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως.* In the same manner, *παῖε παῖε* seems to have been contracted into *παῖ παῖε.* Aristoph. Pac. 1119. *Παῖ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν μαρτύρομαι.* The first syllable of this verse, which is wanting in the common copies, was intended by Dawes, who first introduced it, for the vocative of *παῖς.* Brunck translates, *Percute, percute, percute istum Bacin.* The Ravenna MS. reads, *Ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.* This is perhaps a conjectural emendation. With regard to *παῦ, παῦε, Graecarum elegantiarum saporem medullitus percipienti salivam sat scio movebit emendatio nostra facillima pariter et speciosa: qua nihil verius e tripode.* It is unnecessary to name the author of these words.

P. ELMSLEY'S NOTES

ON THE AIAX OF SOPHOCLES.

(Mus. critic. Cantabrig. III. p. 351—369.)

351 V. 9. Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα Στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. The use of τυγχάνει for τυγχάνει ὤν is defended by Erfurdt against Fischer (*ad Welleri Gram. Gr.* IV. p. 8.) and Porson (*ad Hec.* 712.), who join τυγχάνει with στάζων. See a note on this question, in the first number of the *Museum Criticum*, p. 65. We confess that we are more inclined to take part with Erfurdt than with Porson. The two passages in the Electra (v. 46. 315.) seem to us to be quite decisive. The following consideration, also, has some weight with us. As τυγχάνω and κυρῶ appear to be exactly synonymous in all their various significations, we are very unwilling to admit, that a construction, which is lawful when the poet employs κυρῶ, is unlawful when he employs τυγχάνω. We find κυρῶ without a participle twice in the present tragedy: v. 314. Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε. v. 984. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος. Several other examples are collected by Erfurdt, in his note on Ant. 483. [487.] *ed. min.*

V. 15. Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως, Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί. In the common copies, the comma precedes ὅμως, instead of following it. The same fault, as we conceive it to be, appears in the following passage: Eurip. Hec. 568. Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ' ὅμως, Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν. Read also, Androm. 26. Κεἰ πρὶν μὲν, ἐν κακοῖσι κειμένην ὅμως, Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆλε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν, κἀπικούφισιν κακῶν. Compare Alc. 938. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως. So also Aesch. Choeph. 113. Μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Pers. 295. Λέξον κατασκᾶς, κεἰ κακοῖς στένεις ὅμως, Τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν Τῶν ἀρχελείων.

352 V. 24. Κἀγὼ 'θελόντης τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ. Read θελόντης without the mark of elision. Aldus reads 'κεῖνος with the mark

of elision at the beginning of a verse, v. 275. Although in the present instance θελόντης is preceded by a vowel, the analogy of the parent word θέλω shews that that circumstance is not material. We believe that neither θελόντης nor ἐθελόντης is found in any other passage of the tragedians.

V. 32. *Κατ' ἴχνος ᾇσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.* Mr. Porson mentions (*Adversar.* p. 101.) that a manuscript of Suidas reads κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅπου. If this is the true reading, the sense is, *I am not able to learn where he is.* Compare vv. 6; 7. This tragedy contains two other examples of the same expression. v. 103. *Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;* v. 890. *Ἀλλ' ἀμένηνον ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.* So also Oed. T. 926. *Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ' εἰ κάτισθ' ὅπου.* Ant. 318. *Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;* Read also Oed. C. 1217. *Λύπας ἐγγυτέρω. τὰ τέρ | ποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου, | ὅταν τις* etc.

V. 97. *ΑΘ. Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾕχμασας χέρα; ΑΙ. Ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.* We should prefer *Ὡς οὔποτ'*. So v. 38. *ΟΔ. Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ; ΑΘ. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.* In the answer to a question, ὡς is used to confirm some assertion which has been made before. See the context of these two passages.

V. 108. *Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης.* Read ἑρκείου. Erfurdt, who passes over ἑρκίου in silence, seems to have forgotten his own words (*ad Ant.* 483. [487.] *ed. min.*): *Ἑρκείου haud dubie rectius est quam ἑρκίου.* See Aesch. Choëph. 559. 569. 651. Eurip. Tro. 17. 483. When a word of three syllables, of which the first and third are long, is always placed in the *senarius* as ἑρκείου is placed in the present verse, there is reason to suspect that the second syllable is also long. In the following fragment of the younger Cratinus (*ap. Athen.* p. 460. F.) the old editions read ἕρκιος, although the metre requires ἑρκεῖος: *Εἰς τὸ*
κυλικεῖον ἐνεγράφην· Ζεύς ἐστί μοι Ἑρκεῖος· ἐστὶ φρατόριος· τὰ τέλη τελῶ.

V. 172. *Ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις.* Lobeck has a very long and learned note on the use of *Ταυροπόλα* for *Ταυροπόλος*. If both these forms are legitimate, it is probable that Euripides wrote, Iph. T. 1457. *Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλην θεάν.* The common reading, *Ταυροπόλον θεὰν*, exhibits an anapest of a very unusual kind. See the Edinburgh Review, Vol. XIX. p. 70.

V. 179. *Ἦ χαλκοθώραξ, ἤ τιν' Ἐνυάλιος | μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις | μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν.* Schol. *Διαστέλλει*

τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑποῦργον τοῦ μείζονος. καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων. This interpretation, as Brunck justly observes, is absurd. Even if we allow Mars and Enyalius to have been different deities, we cannot suppose that the poet would designate Mars by a single word, which is equally applicable to Enyalius. Brunck has adopted the emendation of Johnson, Ἦ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος. So also Bothe and Lobeck. This emendation ought not to be admitted, unless it can be proved that ὅστις is capable of being used instead of τις, *aliquis*. Reiske proposes σοί τιν' Ἐνυάλιος, Musgrave μή τιν' Ἐνυάλιος, Hermann (*ad Hec.* 991.) ἤ τιν' Ἐνυάλιος. Erfurdt reads, ὁ χαλκοθώραξ ἤ τιν' Ἐνυάλιος. The object of all these conjectures is to get rid either of the first or of the second ἤ, so as to connect the adjective χαλκοθώραξ with the substantive Ἐνυάλιος. A better mode of accomplishing this end than any which we have mentioned, is to read, Ἦ χαλκοθώραξ εἴτιν' Ἐνυάλιος. So v. 879. Τίς ἂν δῆτά μοι—τὸν ὠμόθυμον εἴποθι πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι. Phil. 1204. ξίφος εἴποθεν, | ἢ γέννυ, ἢ βελέων τι προπέμψατε. This pleonastic use of εἰ, which the editors of Sophocles do not appear to have understood, has not escaped the observation of Weiske, whose words we subjoin, (p. 115. *ed. Oxon.*): *Offendit particula εἰ adjuncto pronomine τις, ut apud Zosimum* v. 8. Εὐτρόπιος δὲ πάντας, ὧν εἴτις λόγος (qui aliquo essent numero), ἐκποδὼν καταστῆσαι βουλόμενος *etc. Sed sic imminuunt Graeci τὸ* τὶς *et* τινὲς, aliquis, nonnulli, *ut dubitationis notam*, εἰ, *structura minus accurata, praeponant. Loca in Xenoph. Ind. sub* εἰ *monstravi.* These words might pass for a note on the passage before us, according to our representation of it. 354

V. 205. Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατὴς, etc. *Male vulgo ante* μέγας *articulus iteratur.* Erfurdt. The same correction is made by Mr. Blomfield *ad Aesch. Prom.* 981. (p. 206. *ed. sec.*), and by the Edinburgh Reviewer, V. XIX. p. 93.

V. 210. Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος. Porson's tacit emendation (*ad Hec.* 120.), Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος is rejected with contempt by both Lobeck and Erfurdt, the former of whom seems half inclined to believe, that Porson's insertion of σὺ was a mere slip of the pen. These editors defend the common reading by the comparison of the well known *senarii* of Aeschylus, which begin with the words Ἱππομέδοντος and Παρθενοπαῖος. They ought to have recollected, that these two proper names cannot be admitted at all into the tragic *senarius*, without a violation of the metre. The anapest, which the tragic poets usually employ on these occasions, causes as great a violation of the ordinary rules of the metre, as the trochee, which Aeschylus has admitted in

these two instances. The proper name *Τελεύταντος*, on the contrary, is perfectly well adapted to the measure in which it is used, especially if the last syllable be lengthened by position, as in the present instance. *Ἐνήλλακται*, a word of exactly the same quantity, occurs in the next preceding line but one. So also *Ἐρεχθειδῶν* v. 202. and *ἀνεῤῥήγνυ* v. 236. Honest Bothe, who does not appear to have been aware of Porson's emendation, goes a shorter way to work, and bravely cuts out *Τελεύταντος*, leaving only the words *Παῖ τοῦ Φρυγίου*. He observes, that from Tecmessa's account of her family (vv. 487. 488.) her father appears to have been so great a man, that he may fairly be called *the Phrygian κατ' ἐξοχήν*. In the same manner, we presume, as Buonaparte is called *the Corsican*. Leaving this solution of the difficulty to the consideration of our readers, we shall content ourselves with 355
mentioning, for the comfort of such of them as prefer Porson's emendation, that another instance of the omission of *σὺ* after a word ending with *ου*, may be found in his *Adversaria*, p. 65. In the tragedy before us, one manuscript omits *σὺ* after *ποῦ*, v. 1100.

V. 235. *Ὧν τὴν μὲν ἔσω 'σφαζ' ἐπὶ γαίας, | τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεῤῥήγνυ*. This appears to be the true reading. The transition from the feminine singular to the neuter plural, has proved a stumbling-block to the transcribers and editors. Aldus and most of the manuscripts read *ὧν τὴν μὲν ἔσω*, and *τὰς δὲ πλευροκοπῶν*. The modern editions read, from the emendation of Triclinius, *ὧν τὰ μὲν εἴσω*, and *τὰ δὲ πλευροκοπῶν*. *Τὰ δὲ πλευροκοπῶν* is found in the Iena manuscript *a manu secunda*, in one Oxford manuscript (*Dorvill.* B.), and perhaps in the two Moscow manuscripts, if any reliance can be placed on the silence of the collator [1]).

V. 278. *Ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ Πληγή τις ἥκοι*. Erfurdt reads *ἥκῃ* on the authority of Suidas and one ma-

---

1) Erfurdt has been betrayed into innumerable errors by relying on the silence of Johnson, who collated four manuscripts of the Ajax in the Bodleian Library at Oxford. In this very passage, all the manuscripts collated by Johnson agree with Aldus in reading *τὰς δὲ πλευροκοπῶν*. Yet Johnson, who reads *τὰ δὲ*, exhibits *τὰς δὲ* as the reading of only two of his four manuscripts. The kindness of a friend at Oxford, whose accuracy may be relied upon, enables us to state the readings of the Bodleian manuscripts, in this and several other instances, with perfect security. The Bodleian Library now possesses six manuscript copies of this tragedy, two of which formerly belonged to Dorville. A seventh copy is in the Library of Trinity College, and an eighth in the British Museum among the Harleian manuscripts. An accurate collation of these eight copies would be a valuable contribution to an improved edition of Sophocles.

nuscript. Perhaps the true reading is ἥκει. The words μὴ ἔχῃ or μὴ ἥκοι signify *ne venerit*. Erfurdt justly remarks, that ἥκω does not signify *venio*, but *veni*. In the same manner, οἴχομαι signifies *abii*, not *abeo*. Both these verbs are more nearly allied to ἀπῄνθα than to ἔρχομαι. Now it is well known, that after
356 δέδοικα μή, ὅρα μή, etc. the Greeks frequently employ the indicative to express that sense which the Latins express by the preter-perfect of the subjunctive. Thus, the Chorus in the Orestes of Euripides, believing that Orestes is dead, says to Electra, v. 208. Ὅρα παροῦσα, παρθέν' Ἠλέκτρα, πέλας Μὴ κατθανών σε σόγγονος λέλησθ' ὅδε. See Budaeus (p. 252. ed. 1548.), Hoogeveen (pp. 708. 709.) etc. Among the examples produced by these grammarians, is the following passage of Demosthenes (*Περὶ Παραπρεσβείας*, p. 342, 8.): Καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην, ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποιήκει. Are we to read ἐμπεποίηκε with Lambinus and Markland, or ἐμπεποιήκῃ with Reiske? We do not condemn the subjunctive, but we strongly suspect, that if Demosthenes had employed it in this passage, he would have said ἐμπεποιηκὸς ᾖ. The orators generally, if not always, express this subjunctive and its corresponding optative by the auxiliary verb and the participle. Thus we find in the same oration βεβοηθηκὼς ᾖ p. 345, 29. συμβεβηκὸς εἴη p. 351, 9. πεποιηκότες εἴητε (εἶτε) p. 363, 19. δεδωκότες εἶεν p. 382, 25. ἐνεοραικὼς εἴη p. 401, 18. ἀναπεπτωκότες ἦτε p. 411, 3. To return to Sophocles, the same arguments which induce us to suspect that ἥκει is the true reading in the verse before us, incline us to propose βέβηκε, Phil. 493.

V. 301. Τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινι Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολὺν, Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰὼν. In our opinion, Lobeck and Erfurdt have done ill in not reading ἐκτίσαιτ' with Musgrave and Bothe. Although Tecmessa makes use of the plural number, αὐτῶν, she alludes to the flagellation which Ajax was about to inflict on Ulysses, when he was called out of his tent by Minerva. See vv. 105—110. If we retain ἐκτίσαιτο, Ajax must be understood to speak of what he had already done, not of what he intended to do. Compare Trach. 793. Τὸ δυσπάρυνον λέκτρον ἐνδατούμενος Σοῦ τῆς καλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, Οἷον κατακτήσαιτο λυμάντην βίου. Musgrave observes, that
357 if the poet had represented Ajax as speaking of a past transaction, he would not have added ἰὼν to ἐκτίσαιτο.

V. 312. Ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐκπεπλῆσθ' ἔπη, Εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος. Mr. Porson (*ad Hec.* 847.) says of this passage: *Facillimam emendationem φανείη praetervidere Viri docti,*

quam tamen adsumere potuerat e MS. Brunck. Φαναίην *contra linguam et metrum est,* φανοίην *contra linguam.* Brunck, who first admitted φανοίην into the text, believed it to be the optative of the second aorist ἔφανον. In this acceptation, φανοίην is certainly *contra linguam.* The second aorist ἔφανον does not exist; and if it existed, its optative would be φάνοιμι. But if we agree with Buttman, as quoted by Erfurdt, in considering φανοίην as the optative of the contracted future φανῶ, it may be safely pronounced a legitimate Greek word. Mr. Elmsley, in his note on Oed. T. 538. points out ἐροίη in Xenophon, and διαβαλοίην in Plato. With regard to the construction, Erfurdt properly compares ἀφειδήσοι Ant. 414. ἀφαιρήσοιτο Phil. 376. So Xenophon *Sympos.* 1, 7. Ὡς δὲ πάνυ ἀχθόμενος φανερὸς ἦν, εἰ μὴ ἔψοιντο, συνηκολούθησαν. We prefer φανοίην to φανείη for the following reason. The difference between εἰ μὴ φανοίην and εἰ μὴ φανείη, is the same as that between εἰ μὴ φανῶ and ἐὰν μὴ φανῇ. Εἰ μὴ φανοίην has the same relation to εἰ μὴ φανῶ, as εἰ μὴ φανείη has to ἐὰν μὴ φανῇ. Now it appears to us, that the active future is rather more proper in this passage than the passive subjunctive. We would rather say, *I will burn your house, if you do not put ten pounds in a certain place,* than, *I will burn your house, unless ten pounds are put in a certain place.* Compare Ant. 806. Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου Εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς, - Οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἄν etc. Ibid. 324. Κόμψευέ νυν τὴν δόξαν. εἰ δὲ ταῦτα μὴ Φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι Τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. The passages before us would be exactly similar to these passages, if the poet had put the threats of Ajax into his own mouth, instead of throwing them into Tecmessa's narrative. Lobeck reads φανοίην with Brunck. Erfurdt reads φανείη with Porson. Bothe reads neither φανοίην nor φανείη, but rejects the verse as spurious. 358

V. 314. Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε. The scholiast reads κύροι *diserte.* With the exception of one passage (Oed. C. 1159.), which we believe to be corrupt, the barytone form κύρω, like δόκω and ὤθω, is found only in the writings of the grammarians. Perhaps, however, the annotation of the scholiast may be considered as a sufficient reason for changing κυρεῖ into κυροῖ. So Phil. 542. Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον Ἑλένου' ἰμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι. A similar variety of both reading and construction occurs in v. 727. of the present tragedy, where Erfurdt says, Ἀρκέσοι an ἀρκέσει scribas, *ad rationem grammaticam nihil interest, sed illud meliores codices tuentur.* A third instance occurs in v. 755. where some manuscripts read θέλει, but all the editions read θέλοι. In all passages of this kind, the op-

tative appears to us to be preferable to the indicative, but not so much so, as to justify us in introducing it upon mere conjecture[1]).

V. 331. *Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι (al. διαπεφοιβᾶσθαι) κακοῖς.* The feeble and unnecessary word *ἡμῖν*, separated as it is by the sense from the remainder of the line, is exceedingly offensive. In the following instance, the offensiveness is diminished by the emphasis which falls on *ἡμῖν*. Hel. 1310. *Ἔστει τάδ', οὐδὲ μέμφεται πόσις ποτὲ Ἡμῖν. σὺ δ' αὐτὸς, ἐγγὺς ὢν, εἴσει τάδε.* The following punctuation, although not quite free from objection, pleases us better than that of the common copies: *Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος λέγεις, Ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.* Compare v. 216. *Μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς | νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.*

V. 379. *Ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων τ' ἀεὶ | κακῶν ὄργανον, τέκνου Λαρτίου.* Brunck, Lobeck, and Erfurdt read with one manuscript, *ἁπάντων ἀεὶ*. We prefer *πᾶν θ' ὁρῶν*, or *ἁπάντων δ' ἀεὶ*, for a reason which will be given in our note on v. 1050.

V. 382. *Ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Γέλων, Atticam formam, exhibent Mosq. B. et Suidas in ἄλημα. Sed a Tragicis illam, nisi metrum cogat, non usurpari, monuit Lobeckius.* Erfurdt. In other words, *γέλων* is never followed in the same verse by a word beginning with a vowel. *As the accusative γέλωτα* was more familiar to the transcribers than *γέλων*, perhaps we may be allowed to suspect, that they have banished *γέλων* from every verse in which *γέλωτ'* would stand. A similar alteration seems to have been made in the following hexameter: Eurip. Hel. 388. *Χρυσοκέρωτ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν.* The Attic poets, if we mistake not, always decline *βούκερως, εὔκερως, χρυσόκερως*, etc. like *λεώς*. We do not attribute much im-

---

1) Johnson's translation of the present verse is, *Interrogavitque quo demum in statu res erat.* Every school-boy knows that he ought to have written *esset*. In this passage, as in many others, the Greek optative is correctly rendered by the Latin imperfect of the subjunctive. In the present case, however, the correspondence of the two languages must be considered as purely accidental. In the Greek, the optative is caused by the preterite *ἀνήρετο*. In the Latin, the subjunctive is caused by the interrogative particle—not used as a direct interrogation. There is nothing in the Greek language which resembles this use of the Latin subjunctive. The difference between the two languages will at once appear, if we change the preterite *ἀνήρετο* into the present, the future, or the imperative. The Greek optative will then disappear, whereas the Latin subjunctive will remain. The words *Ask him who he is*, for instance, will be in Greek, *Ἐροῦ αὐτὸν ὅστις ἐστὶν*, in Latin, *Interroga eum quis sit.*

portance, therefore, to Lobeck's reason for rejecting γέλων in the verse before us. The common reading is preferable, however, on account of the elision. See our note on v. 1101.

V. 384. *Ἴδοιμί νιν, καίπερ ὢδ' ἀτώμενος.* So Aldus and the scholiast. Notwithstanding the silence of Brunck, we feel very little doubt that this verse wants a syllable in all the ancient copies, and that the reading of the modern editions, *Ἴδοιμι δή νιν*, is found in no manuscript, except those of the Triclinian recension. Perhaps the poet wrote, *Ἴδοιμ' ἐγώ νιν.* So Aesch. Choëph. 265. *Πρὸς τοὺς κρατοῦντας, οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.* In the present passage, *ἐγὼ* appears to have been lost before *νιν*. In the following passage, *νιν* was lost after *ἐγώ*: Eurip. Ion. 81. *Ἴων' ἐγώ νιν πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.*

V. 396. *Ἕλεσθ', ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα | ἕλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν γένος.* The metre of these two verses is the same. The Aldine reading of the first verse is, *Ἕλεσθέ μ', ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα.* Brunck reads with some manuscripts, *Ἕλεσθέ μ', ἕλεσθ' οἰκήτορα*, and alters the corresponding verse of the antistrophe, *Πολὺν, πολύν με δαρόν τε δὴ*, so as to accommodate it to his own emendation of the strophe. Bothe, Lobeck and Erfurdt follow Brunck.

V. 403. *Ποῖ τις οὖν φύγῃ; | ποῖ μολὼν μενῶ; | εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, | τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας, | μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα*, etc. The three words *τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας* may be said to be fairly given up by the commentators, whose observations we invite the reader to peruse in their own words. In so desperate a case, there is no harm in proposing emendations which are not altogether satisfactory. We propose, therefore, *Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, | τάδε δ' ὁμοῦ πέλας.* We believe the meaning to be *εἰ τὰ μὲν ἀγαθὰ φθίνει, τάδε δὲ κακὰ πάρεστι.* This correction suits the metre perfectly well. The corresponding words of the antistrophe are, *Ἐξερῶ μέγ', οἷον οὔ | τινα Τροία στρατοῦ.* The first syllable of *Τροία* is short, as in v. 1190. For another instance of the corruption of *τάδε* into *τοῖς*, see Eurip. Iph. T. 650. We want nothing except an instance of the union of the two synonymous words *ὁμοῦ πέλας.* Compare *αὖθις πάλιν*, etc.

V. 428. *Οὗτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.* After *οὗτοι* we ought to read *οὐδὲ* instead of *οὔτε*. See Aesch. Eum. 299. Eurip. Med. 469. Alc. 1040. Heracl. 64. Herc. 316. See also Aesch. Prom. 435. with the remark of the Edinburgh Reviewer, Vol. XVII. p. 492.

V. 455. *εἰ δέ τις θεῶν Βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.* One of Erfurdt's manuscripts (*Mosq. A.*) reads *φύγοι*

τ' ἄν, *i. e. φύγοι τάν.* In one of the Oxford manuscripts (*Laud.*) τ is written in red ink over ν. We have little doubt that φύγοι τὰγ is the true reading.

V. 469. Ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που. Instead of ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἄν, two manuscripts (*Mosq. B. Dorvill. B.*) read
361 ὧδ' ἂν Ἀτρείδας. One manuscript (*Dresd. A.*) reads ὧδ' Ἀτρείδας ἄν. The common reading is unobjectionable. Compare v. 111. Μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ. Else it would be easy to read, Ἀλλ' ὧδ' ἂν Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που. A similar correction may be made with more probability in the following passage: Eurip. Alc. 646. Γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην. If Mr. Wakefield had found ὧδ' ἂν Ἀτρείδας ἂν in his copy of the Ajax, perhaps he would have commented on it in the following terms: *This repetition of the particle ἄν in Greek authors is equally singular and awkward; and yet there are instances of indubitable legitimacy in this respect, though, as it appears to us, much to their discredit. In the present we would gladly relieve the clumsiness of this expedient by reading with several manuscripts,* Ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που. See the Critical Review, Jan. 1801, p. 9. If a single instance of this repetition of ἄν is discreditable to a writer, what excuse can we make for our poet, who exhibits eight or ten such instances in this single tragedy? See vv. 155. 525. 537. 1058. 1073. 1078. 1144. 1246. 1339. Brunck does not seem to have made up his mind on this subject. He says in his note on v. 537. *invenuste geminatur ἄν.* But he has inserted the following words in his index to Aristophanes: Ἂν *eleganter geminatur,* Θ. 196. *B.* 572. 581. *N.* 1396. *A.* 218. To confess the truth, these words, *eleganter, venuste,* etc. are a kind of expletives, which we verbal critics are accustomed to use without attaching much meaning to them. The same construction may be called elegant in one place, and inelegant in another, according as we wish to defend or attack the reading in which it is exhibited. It must be observed, that when the verb is in the subjunctive mood, the repetition of the particle is not only inelegant, but improper. Ἂν *geminatum cum indicativo et optativo saepissime, cum subjunctivo*
362 *nunquam conjungunt Attici.* These are the words of the Edinburgh Reviewer, Vol. XVII. p. 238. If the common reading of the following passage is correct, the Reviewer's *nunquam* must be interpreted *very rarely.* Aristoph. Eq. 1108. Ὁπότερος ἂν σφῶν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ, Τούτῳ παραδώσω τῆς Ἡνυκὸς τὰς ἡνίας. Perhaps we ought to read, Ὁπότερος ἂν σφῶν νῦν με μᾶλλον εὖ ποιῇ.

V. 514. Ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω, Πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρὶδ' ἥστωσας δορὶ, καὶ μητέρ'. ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φι-

σαντά με Καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας. We consider this passage, if the common representation of it be correct, as much more discreditable to the author, than all those passages in which he has offended Mr. Wakefield, as we have lately seen, by too frequent an use of the particle ἄν. It is a most wanton violation of propriety, to represent Ajax as the murderer of one of his mistress's parents, particularly of her mother. We are not ignorant, indeed, that such accidents occasionally happened in the heroic age in which Ajax flourished, and which Hesiod distinguishes from the brazen age which preceded it, by the epithets δικαιότερον καὶ ἄρειον. But we know of no age or state of society, in which the mention of such a transaction would not be carefully avoided in a tender and pathetic speech, like the present address of Tecmessa to Ajax. We commend Bothe, therefore, who, in *his* Ajax, represents the parents of Tecmessa as both deceased before the destruction of their country. The words of Bothe's Tecmessa are: Καὶ μητέρ' ἤδη μοῖρα, τὸν φύσαντά τε, Κατεῖχεν, Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας. Erfurdt reads, Καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε Καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας. The alteration of the received text is slight, and we should be very happy, for the sake of the poet's credit, if we could bring ourselves to think it probable. Besides other objections to Erfurdt's emendation, it appears to us, that the common reading agrees better with the two next following verses: Τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; Τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι. If Tecmessa, in the two verses in which she mentions the loss of her parents, lays that stress on it which Erfurdt's reading seems to express, nothing can be more impertinent than her que-3(stion, Τίς πλοῦτος; compared with the words of Andromache, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. We think, therefore, that she mentions the loss of her parents merely as a subordinate incident to the loss of her country, and that country, father, and mother are all included in the word πατρίς.

V. 560. Οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μήτις ὑβρίσῃ. Brunck, Bothe, Lobeck, and Erfurdt read ὑβρίσει with several manuscripts. We believe that ὑβρίσῃ is right, and we are certain that ὑβρίσει is wrong. The future of ὑβρίζω is ὑβριῶ. See the Quarterly Review, vol. VII. p. 454.

V. 570. Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰς ἀεί, Μέχρις οὗ (al. μέχρις ἂν) μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ. Lobeck and Erfurdt have adopted ἕως τ' ἂν γένηται, the emendation of Hermann (*Praef. ad Hec.* p. liv.) They might have read ἕως γένηται, comparing v. 557. As these emendations are violent, and as the common reading, whether we read μέχρις οὗ or μέχρις ἂν, is objectionable on more

than one account, we are inclined to reject v. 571. as spurious. Perhaps it was inserted by some scrupulous critic, who thought that the expression γηροβοσκὸς εἰς ἀεὶ, in the preceding verse, required some qualification. The words εἰς ἀεὶ may be translated, *as long as they live*. Compare Oed. T. 275. Trach. 1204.

V. 599. Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων, | παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος | Ἰδαίᾳ μίμνω | λειμωνίᾳ πόᾳ μήλων | ἀνήριθμος etc. So Aldus. The difficulty of this passage consists in the three words λειμωνίᾳ πόᾳ μήλων, out of which it is impossible to elicit either sense or metre. The Triclinian editions and Lobeck read, λειμωνίᾳ μήλων πόᾳ. Brunck reads, λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων, with the consent of most of the manuscripts, including five out of six of those in the Bodleian Library. The sixth reads λειμωνείᾳ πόᾳ, μήλων. Ποίᾳ or ποιᾷ is the proper orthography, whether the first syllable be long or short. Bothe reads λειμωνίδι μηλοπόᾳ. Λειμωνίδι is undoubtedly right, and was suggested to Bothe by a happy mistake of Johnson's, who exhibits λειμώνιδι (*sic*) as the reading of the
364two Baroccian manuscripts at Oxford. Erfurdt reads, λειμωνίδι ποίᾳ μήλων, and says in his note, ποίᾳ μήλων, *licet corruptum, servare placuit*. Perhaps the true reading is, λειμωνίδι ποίᾳ μέλων. Μέλειν and μέλεσθαι are used by the tragic poets in the sense of *belonging to, conversant with, dwelling among*, etc. The following examples, among others, are supplied by *Beck's index* to Euripides. I. Iph. T. 642. Κατολοφύρομαί σε τὸν χερνίβων | ζανίσι βαρβάρων μελόμενον αἱμακταῖς. We have supplied the word βαρβάρων to complete the verse. II. Hel. 194. Ναύτας Ἀχαιῶν | τις ἔμολεν, ἔμολε, | δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων, | Ἰλίου κατασκαφὰν (*f.* κατασκοπὰν) | πυρὶ μέλουσαν Ἰδαίῳ. Compare Hec. 931. III. Hel. 1176. Νῦν δ' οἱ μὲν Ἅιδᾳ μέλονται κάτω, | τείχεα δὲ, φλογμὸς ὥστε Διὸς, ἐπέσυτο φλόξ. Our emendation affords exceedingly good sense, but is liable to some objection on account of the metre. The common reading of the antistrophic verse (615.) is, Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβότας. The Scholiast reads οἰοβώτας, which reading Erfurdt has admitted into his text. The Triclinian editions read Νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰωβότας. Although Triclinius is perhaps guilty of the insertion of the particle, we believe him to be innocent with regard to οἰωβότας, which is found in Erfurdt's *Augustanus Secundus*. If Triclinius had not found this reading in his copy of Sophocles, he would not have changed the order of the words in the corresponding verse of the strophe. Οἰωβότας accords perfectly well with our reading of the strophic verse. Yet we suspect that οἰοβότας is the true reading. The strophes and antistrophes of this ode do not resemble each other so exactly as could be wished. Compare, for instance, the pair of verses which immediately precede that pair with which

we are now engaged. The strophic verse is, *Ἰδαῖα μἰμνω;* the antistrophic, *Κρατοῦντ' ἐν Ἄρει.*

V. 684. *Κρεῖσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων, ἢ νοσῶν μάταν. Elegantius quiddam requiri videtur, et quod magis ex Athenis redoleat, videlicet κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, pro κρεῖττόν ἐστιν αὐτὸν κεύθειν. Ita jubent metra.* Lobeck. The *argumentum a metro* is certainly powerful, and we do not very well know how to evade it. In other respects, the common reading pleases us better than Lobeck's emendation, which Erfurdt has adopted. Compare Soph. Oed. T. 1368. *Κρεῖσσων γὰρ ἥσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.* Mr. Elmsley, in his note on this verse, silently reads *παρ' Ἅιδᾳ* in the present passage. *Ἅιδᾳ κεύθων*, without the preposition, can signify nothing except *ἐν Ἅιδᾳ κεύθων*, which expression is probably a solecism. Although the Attic poets say both *εἰς Ἅιδου* and *εἰς Ἅιδην*, and even *Ἅιδην* without the preposition (Soph. Ant. 822.), we apprehend that they never say *ἐν Ἅιδῃ*, but only *ἐν Ἅιδου*. If *ἐν Ἅιδῃ* occurs at all, it may be compared with *ἐν Ἀθάνᾳ*, Eurip. Heracl. 754. The expression *παρ' Ἅιδᾳ κεύθων* may be compared with *κεῖται παρ' Ἅιδῃ*, Oed. T. 972. We take this opportunity of correcting a trifling error which has escaped the attention of the critics. Eurip. Med. 1059. *Μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας. Παρ' Ἅιδην* is proper only where there is the idea of motion. See Soph. Oed. C. 1552. Eur. Alc. 237. Read, therefore, *παρ' Ἅιδῃ.*

V. 726. *Τὸν τοῦ μανέντος κἀπίβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες.* We should prefer, *κἀπιβουλευτοῦ στρατῷ.* Compare v. 1055. *Ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον. Verbale casum verbi sui regit, quod utriusque linguae scriptoribus solenne est.* These are Brunck's words, in his note on Ant. 787. Those readers to whom this construction is not familiar, may obtain all the information respecting it which they can desire, by examining the passages quoted by Hermann, in his notes on Viger, n. 47.

V. 741. *Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.* The words *ἔνδοθεν στέγης* are rightly interpreted *ἐκ τῆς στέγης* in a gloss published by Brunck. See also Lobeck's note. The following gloss is less satisfactory: *Παρήκειν. ἀντὶ τοῦ ἥκειν. ἢ παρὰ περισσή.* It appears to us, that neither *ἥκειν* nor *παρήκειν* is capable of being used in any signification which will make sense of this passage. The Scholiast explains *παρήκειν* by *παριέναι.* But *παριέναι*, the infinitive of *παρέρχομαι*, means rather *to pass in* than to *pass out;* and *παριέναι*, the infinitive of *παρίημι*, means rather to *let in* than to *let out. Περᾶν* is the verb best suited to the sense of the passage. We abstain from proposing improbable conjectures; and the silence

of the commentators is our only reason for calling the attention of our readers to this difficulty.

V. 791. *Οἴμοι, τί φῄς, ὦνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;* v. 1154. *Ὦνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.* Aldus reads *ὦ 'νθρωπε* in both verses. Turnebus reads *ἄνθρωπε* in the former, and *ὦ "νθρωπε* in the latter. Brunck, Bothe, and Erfurdt read *ὦ "νθρωπε* in the former, and *ἄνθρωπε* in the latter. Lobeck reads *ἄνθρωπε* in both verses. The six Bodleian manuscripts agree with Brunck, except that two of them read *ὦνθρωπε* instead of *ὦ "νθρωπε* v. 791. With the exception of these two verses, we have not observed the vocative *ἄνθρωπε* in the tragedies, either with or without the interjection. These two verses also exhibit the only instances which we have observed in the tragedies of this kind of crasis or elision, excepting *ὦναξ* or *ὦ 'ναξ*, which occurs very frequently.

V. 869. *Κουδεὶς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος. Συμμαθεῖν hic transitivum est, et valet διδάξαι.* Brunck. Erfurdt compares *apprendre, to learn*, etc. The words *με συμμαθεῖν* signify *so that I may learn*, and are an instance of a construction which occurs in almost every page of the tragic poets. So, in this tragedy, v. 672. *Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.* v. 884. *Καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν ταχει μολεῖν.* (Compare Aristoph. Eq. 925. *Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους | σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.*) v. 1069. *νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ πολίμνας πεσεῖν.*

V. 921. *Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι, Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.* Brunck reads *ὡς ἂν ἀκμαῖος*, with the following annotation: *Sic omnino legendum. Ejecerat librariorum imperitia particulam ἄν, quae salva structurae lege abesse non potest. Ὡς ἂν ἀκμαῖος μόλοι*, quam tempestivus veniret! *Vide quae notavimus ad Comici Plutum* 1037. *ubi exempla ostendunt verbum optativi modi non adhiberi sine ἄν, quando in altero membro est conditionalis particula εἰ, quae et ipsa optativum adsciscit.* We spare ourselves the trouble of transcribing, and our readers the trouble of perusing, what Wakefield (*Silv. Crit.* II. p. 127.) Hermann (*ad Vigerum*, n. 284.) Bothe, Lobeck, and Erfurdt have written on this passage. All these critics justly reject Brunck's emendation, but seem to acquiesce in his interpretation, *quam tempestivus veniret!* If this interpretation is correct, we agree with Brunck in believing, that *ἄν* must be inserted in some manner or other. But why may not *μόλοι* be a real and proper optative, which, as is well known, never assumes *ἄν*? The passage may be thus translated: *Where is Teucer? If he comes at all, I wish that he may come in time to compose his brother's body.*

367

Utinam is one of the thousand and one significations of the particle ὡς. So El. 126. *Κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορὼν Ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.* Ibid. 1226. *ΗΛ. Ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις ἀεί.*

V. 950. *ΤΕ. Οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα. ΧΟ. Ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.* So Aldus. Some manuscripts read δ' instead of γ'. Others omit both particles. Two copies exhibit ἤνυσας for ἤνυσαν. These varieties do not assist us in supplying the syllable which is lost. The reading of the Triclinian recension, *Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν*, is worthy of its author. Brunck, Lobeck, and Erfurdt read, *Ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν.* Bothe reads, *Ἄγαν δ' ὑπερβριθές γ' ἂν ἄχθος ἤνυσαν.* We should prefer to either of these readings, *Ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἤνυσαν.* We formerly imagined that we had detected the hand of the poet as follows: *Ἄγαν γε, χὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.* Compare *χὑπεροῤῥωδοῦσα*, Eurip. Suppl. 344. At present, however, we think this reading hardly worth mentioning.

V. 985. *οὐχ ὅσον τάχος Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις, ὡς κενῆς Σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;* No editor has noticed this instance of a trimeter iambic beginning with a word which cannot begin a sentence. The true reading seems to be, *Δεῦρ' αὐτὸν ἄξεις δῆτα.*

V. 994. *Ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ Μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην.* The Edinburgh Reviewer (vol. XIX. p. 79.) observes, that the metre requires *νυν* to be considered as an enclitic. See a note on *ἄκουε δή νυν* in the second number of the *Museum Criticum*, p. 189. 36

V. 998. *Ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανών.* Read *θεῶν τινος.* The tragic poets usually say *θεῶν τις* rather than *θεός τις.* See vv. 455. 1057. Oed. T. 42. 396. Ant. 598. Trach. 119. Phil. 196. El. 696. In the same manner, *ἐχθρῶν τις* is better than *ἐχθρός τις*, *φίλων τις* than *φίλος τις*, etc.

V. 1047. *Οὗτος, σὲ φωνῶ. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν Μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει. Recte Schaeferus punctum post φωνῶ delevit, jungens σὲ φωνῶ* (jubeo) *μὴ ξυγκομίζειν.* ERFURDT. The same punctuation is exhibited in Mr. Elmsley's note on Oed. T. 350. Compare also Phil. 101. and v. 764. of the present tragedy.

V. 1049. *Τίνος χάριν τόσονδ' ἀνάλωσας λόγον;* So Brunck, Bothe, Lobeck, and Erfurdt. All the preceding editions, and the greater part of the manuscripts, read *ἀνήλωσας.* All the modern Atticists teach, that the verb *ἀναλῶ* or *ἀναλίσκω* preserves

the vowel α unchanged in those inflexions, in which other verbs change it into η. If the reader wishes to know their sentiments at large, he has nothing to do but to follow the clue which is presented to him in Brunck's notes on this verse. See particularly Valckenaer *ad Phoen.* 591. in whose words we subjoin the reason which is assigned for the immutability of the vowel in this verb: *Litera verbi, semper producta, non erat augmenti capax, propterea formas vulgares ἀνήλωκα, ἀνήλωσα, ἀνήλωμαι* etc. *repudiantes Attici scribere sueverant ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι* etc. We have two reasons for believing, that the doctrine contained in these words is erroneous. In the first place, these pretended Atticisms violate the analogy of the language, which is much more strictly preserved in the ancient dialects, than in that corrupt jargon, which the Alexandrian grammarians considered as the standard of the Greek language, because it happened to be their own mother tongue. If ἀναλῶ makes ἀνάλωσα on account of the long vowel, why do we find ἠρίστησα, ἤθλησα (Soph. Oed. C. 564.), ἦσα,
369 ἦξα, instead of ἀρίστησα, ἄθλησα, ᾶσα, ᾶξα? If the long α had been supposed by the Athenians to supersede the augment, they would have written and pronounced ἄρα, ἀράμην, ἀλάμην, rather than ἦρα, ἠράμην, ἠλάμην, as the α is long in the oblique modes of these aorists. In the second place, we find *ἀνήλωσα* etc. in inscriptions which were engraved long before the Attic dialect began to decline from its purity. The following words occur in the Choiseul inscription, which was engraved in the same year (Olymp. XCII. 3.), in which the Philoctetes of Sophocles was acted: ΑΘΕΝΑΙΟΙ ΑΝΕΛΟΣΑΝ ΕΠΙ ΓΛΑΥΚΙΠΠΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΕΣ ΒΟΛΕΣ ΕΙ ΚΛΕΓΕΝΕΣ ΗΑΛΑΙΕΤΣ ΠΡΟΤΟΣ ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕ. That is: *Ἀθηναῖοι ἀνήλωσαν ἐπὶ Γλαυκίππου ἄρχοντος, καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἧ Κλεγενὴς Ἁλαιεὺς πρῶτος ἐγραμμάτευε* [1]). In the Sandwich Inscription, which is preserved in the Library of Trinity College in this University, and which has been copiously illustrated by Taylor [2]),

---

1) See the Memoirs of the Academy of Inscriptions, T. XLVIII. p. 337. In this inscription, as in others of the same age, the *γάμμα* has the modern form of the *λάμβδα*, and the *λάμβδα* nearly resembles the Latin L. In the seventh line we find the words *ΔΙΤΛΛΟΙ ΗΕΡΧΙΕΙ ΚΑΙ ΣΤΝΑΡΧΟΣΙΝ*, i. e. *Διύλλῳ Ἐρχιεῖ καὶ συνάρχουσι*. We vehemently suspect, that instead of *ΔΙΤΛΛΟΙ*, we ought to read *ΔΡΤΛΛΟΙ* (*Γρύλλῳ*), and that this Gryllus the Herchian was the father of Xenophon. Diog. Laërt. II. 48. *Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἐρχιεύς*. As the Choiseul marble is preserved at Paris, it will not be difficult at some future time to confirm or confute our conjecture by referring to the original.

2) Although Taylor has in general been very successful in filling up the *lacunae* of this inscription, he has missed the true reading in

e find the word *ΑΝΗΛΩΘΗ* in the thirty-first line of the an- rior face. This inscription, although less ancient than the for- er, was set up while Demosthenes was a little boy, and, in our idgment, vastly outweighs the authority of Libanius, which is roduced by that judicious grammarian Thomas Magister, in fa- our of *ἀνάλωσεν*.

(Mus. crit. Cantabrig. IV. p. 469—488.)

V. 879. Strophe.

1.	*Τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων*	*τις ἂν δή μοι*,469
2.	*ἁλιαδᾶν ἔχων ἀὐπνους ἄγρας,*	*ἀϋπνους ἔδρας,*
3.	*ἢ τίς Ὀλυμπιαδᾶν θεῶν,*	*ὀλυμπιάδων*
4.	*ἢ ῥυτῶν βοσπορίων ποταμῶν ἴδρις,*	
5.	*τὸν ὠμόθυμον εἰποθι πλαζόμενον*	
6.	*λεύσσων ἀπύοι; σχέτλια γὰρ*	
7.	*ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων,*	
8.	*οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,*	
9.	*ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.*	

V. 925. Antistrophus.

1.	*Ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ*	
2.	*στερεύφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν*	*στερεόφρον*
3.	*μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων.*	
4.	*τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ', ἄναξ,*	*Deest ἄναξ*
5.	*ἀνεστέναζες ὠμόφρον', ἐχθοδόπ' Ἀ-*	*ὠμόφρων*
6.	*τρείδαις, οὐλίῳ ξὺν πάθει.*	*σὺν*
7.	*μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος*	
8.	*πημάτων, ἥμος ἀριστόχειρ*	
9.	** * * * ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.*	*Nulla lacuna*

We believe that there is hardly any portion of the tragedies Sophocles, which has suffered so much from the violence of njectural emendation, as the preceding strophe and antistrophe. is not easy to decide, whether Triclinius or Brunck has been ost successful in waging war against the common text. The re- nt editors, Bothe, Lobeck and Erfurdt, have also exerted their

---

o or three places in which it does not appear to be irrecoverably st. In the thirty-seventh and thirty eighth lines of the anterior ce, read as follows: [*Εἰσκομ*]*ιδὴ τῶν τριπόδων καὶ τῶν βοῶ*[*ν, καὶ*]*ντηκόσιη, καὶ τρο*[*φὴ τοῖς βοσ*]*ί, καὶ ξύλων τιμὴ τῶν ἐπ*[*ὶ*] — In is inscription the diphthong *ου* is constantly written *ο*.

470emendatory powers very conspicuously [1]). We have given our own arrangement, adding in the margin the various readings of the Aldine edition. As several of them do not affect the metre, we pass them over without particular remark, and proceed to animadvert on the rest. In the first verse of the strophe, ὄψι is the emendation of Hermann (*de Metris*, p. 441.) and is adopted by Bothe, Lobeck, and Erfurdt. It is surprizing, that so simple and easy a correction did not occur to Brunck, and even to Triclinius. In the second verse, the second syllable of ἀΰπνους is short. This verse is composed of a trochaic *dipodia* and a single dochmiac. Compare v. 903. Ὦ τάλας, ὦ ταλαίφρων γύναι. If Hermann (*ubi supra*), Bothe, Lobeck, and Erfurdt had been aware of this fact, they would have been spared the necessity of torturing the second verse of the antistrophe into a double dochmiac. In the fourth verse, Erfurdt omits ἴδρις on the authority of the two Moscow manuscripts. We prefer the addition of a word in the antistrophe. In the second verse of the antistrophe, the manuscripts and editions fluctuate between στερεόφρον and στερεφρόν. The latter reading is required by the metre, and is exhibited by the Scholiast. In the fourth verse, we have added the word ἄναξ from conjecture. Compare vv. 166. 191. 510. 593. 901. It is remarkable, that the Triclinian copies omit ἄναξ in the first of these passages: Χήμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' / ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρὶς, ἄναξ. As Triclinius, however, acknowledges
471that the omission was made by himself, in his tender care of the metre, we do not insist on it as an argument in favour of the addition of ἄναξ in the verse before us. It is somewhat more to our purpose, to mention that the same word has disappeared from the common copies of Euripides, Herc. 1178. It is supplied by Hermann in his note. The omission is much less easy to account for in this passage, than in the passage before us, in which we ought to mention, that several copies read ἀναστέναζες for ἐνστέναζες. In the fifth verse, the manuscripts are divided between

---

1) In the Preface to the small edition of Sophocles, published by Schaefer in 1810, the licentiousness of the modern editors of that poet is censured in the following terms. After lamenting that Valckenaer did not execute his intention of editing Sophocles, Schaefer adds: *Qui enim postea, Valckenario succenturiati, in Sophoclis Σωφρονιστῷ Criticen factitarunt, viri sane docti et ingeniosi, quamquam, ut mihi quidem videtur, paullo calidiores——sed praestat tacere, quem in argumentum ingredi, quod cum olim obiter tetigissem, sensi me amisisse.* We have seldom seen a neater example of the figure of rhetoric called ἀποσιώπησις. Schaefer's edition, which we had not an opportunity of examining before the first part of these Notes was printed off, is little else than a mere repetition of Brunck's text.

ἀμόφρων and ὠμόφρον. We read ὠμόφρον'. The metre of this verse is the same as that mentioned in Porson's preface to the Hecuba, p. xii. See vv. 911. 957. In the last line, all the modern editions, except that of Bothe, insert Ἀχιλλέως from the emendation of Triclinius. The last verse of the strophe seems to be compounded of a dochmiac, and the second hemistich of a trimeter iambic. Compare Ant. 1275. 1298. The same description may be given of the verse before us, if we consider Ἀχιλλέως as a trisyllable. We should prefer some addition which would produce a more exact syllabic resemblance between the two verses. We may read, Ἐν Δαναοῖς ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι. The safest course, however, is to mark the defect by asterisks, as we have done.

V. 900. Ἰώ μοι ἐμῶν νόστων. | ἰώ μοι, κατέπεφνες ἄναξ | τόνδε συναύταν. | ἰὼ τάλας. ἰὼ ταλαίφρων γύναι. So these lines are written and divided in the Aldine edition. For the manner in which they are represented by Triclinius, Brunck, and Brunck's successors, we must refer to their respective editions. We read, Οἴμοι ἐμῶν νόστων. | οἴμοι, κατέπεφνες, ἄναξ, | [με] τόνδε συνναύταν. | ὦ τάλας, ὦ ταλαίφρων γύναι. We prefer οἴμοι to ὤμοι, which we wish to see entirely banished from Attic poetry. See Soph. Oed. Col. 820. with Brunck's note. As the metre requires the insertion of a short syllable between ἄναξ and τόνδε, we have inserted με with some hesitation. Compare Eurip. Heracl. 434. Οἴμοι, τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με Ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; another instance of the omis- 472
sion of με occurs in the present tragedy, v. 1008. All monosyllables, however, are so liable to be omitted by the transcriber, that we are at liberty to insert that which best agrees with the sense and the metre, without assigning any particular cause for the omission. See vv. 384. 951. 1028. 1211. If the corresponding syllable in the antistrophe were long, we should insert καὶ in the present passage. [1])

V. 921. See the third Number of the M. C. p. 366.

V. 950. See the third Number of the M. C. p. 367.

V. 957. Γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσιν. The modern editors read τοῖσι on account of the metre. The true reading is probably τοῖσδε. So τῷδ' ἄχει v. 948. Aldus reads ταῖσι for ταῖσδε, Oed. C. 458.

V. 964. Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν Ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ. In the ancient editions, and in

---

1) Read Ant. 948. Καίτοι [καὶ] γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ, | καὶ Ζηνὸς ταμιεύσας γονὰς χρυσορύτους. Compare Aj. 552. Καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, etc.

those of Brunck, Lobeck, Schaefer, and Erfurdt, a comma is very improperly interposed between ἔχοντες and οὐκ ἴσασι. These three words signify, *do not know that they have*. Bothe omits the comma, but retains Brunck's version: *Nam stulti bonum tenentes manibus, non ante id animadvertunt, quam amiserint.* We should not have noticed the error in the punctuation of this passage, if we did not wish to call the attention of the reader to the construction of οἶδα, to which we shall have occasion to advert in our Note on v. 1081. See vv. 1155. 1316. See also Oed. C. 797. with Brunck's note.

V. 966. Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς, Αὐτῷ εἰ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυγεῖν, etc. *Schol.* Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκε. μᾶλλον ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἤπερ ἐκείνοις γλυκύς. Musgrave compares, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. Brunck and his successors are silent. Would not a better sense be produced by reading εἰ κείνοις γλυκύς? We have already proposed the same correction in v. 179.

473 V. 969. Τί (*al.* πῶς) δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα; Schaefer is the only editor who has adopted Porson's emendation, τοῦδέ γ' ἐγγελῶεν. *At nihil mutandum est*, says Erfurdt, *tum quod hujusmodi versus non nimis infrequentes sunt, tum propter citatum a Lobeckio locum El.* 833. Εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων | εἰς Ἅιδαν ἐλπίδ' ὑποί | σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας | μᾶλλον ἐπιβάσει. Verses like that before us can hardly be said to occur not unfrequently, unless Porson's enumeration of them is defective. See the Preface to the Hecuba, p. xxx. In the Electra, κατ' ἐμοῦ (*f.* κατά μου) τακομένας is equivalent to ἐμοῦ καταταμένας. Compare v. 187. Ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι. See Markland, *ad Suppl.* 829. (Κατά με πέδον γᾶς ἕλοι.) We find κατὰ δὲ τακόμενοι for κατατακόμενοι δὲ, Ant. 977.

V. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. This use of the negative particle is *elegant*. See our observation on v. 469. The second οὐ is commonly followed by ἀλλά. So Aristoph. Ach. 421. ΕΤ. Τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΕΙ. οὐ Φοίνικος, οὔ· Ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος. Demosthenes περὶ Παραπρεσβείας, p. 372, 13. Οὐ γὰρ Αἰσχίνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρίνεται, οὔ· ἀλλ' ἡ εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαβέβληται. So also pp. 399, 24. 413, 16. 421, 17. etc. Sometimes, however, as in the passage before us, this is not the case. So Aristoph. Ran. 1308. Αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ. Menander *apud Athen.* p. 434. C. p. 108. *Cler.* Α. κοτύλας χωροῦν δέκα Ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδυ χρυσοῦν, Στρουθία, Τρὶς ἐπέπιον [1]) μεστὸν

1) The common reading is ἔπιον. Bentley (*Emendd.* p. 44.) reads ἐξέπιον. We prefer ἐπέπιον, respecting which compound the reader

γ'. Β. Ἀλεξάνδρου πλέον Τοῦ βασιλέως πέπωκας. Α. οὐκ ἴλατ- 474
τον, οὔ, Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Β. μέγα γε.

V. 985. 994. See the third Number of the M. C. p. 867.

V. 998. 1047. 1049. See the third Number of the M. C. p. 868.

V. 1050. Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντά θ' ὃς κραίνει στρατοῦ. *Sic scriptum in C. T. quod aliorum librorum lectioni praestat* δοκοῦντα δ'. Brunck. This alteration, which is adopted by Bothe, Lobeck, Schaefer, and Erfurdt, is the very reverse of an improvement. When the same word is repeated in this manner in both members of a sentence, the particle τε ought not to be admitted into the latter member, unless it appears in the former. The following passages, among others, may be produced in defence of the common reading of this verse: Oed. T. 312. 1224. 1489. Oed. C. 1342. 1389. 1399. Ant. 807. Phil. 683. 779. El. 105. 267. 987. 1171. 1446. In all these passages, μὲν is understood in the first member. In those which follow, it is expressed: Oed. T. 4. 25. 66. 219. 259. 521. Oed. C. 141. 279. 610. Ant. 93. 200. 897. 1068. Trach. 791. 1197. Aj. 506. Phil. 1370. El. 88. 193. 959. When τε is contained in the first member, it ought to be repeated in the second. So Aj. 835. Καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους, Ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη. See Brunck's Note. El. 1098. Ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, Ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; This reading is silently exhibited by Brunck. The preceding editions read δ' instead of θ' in both passages.

V. 1081. Ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἃ βούλεται, πάρα, Τὰύτην νόμιζε τὴν πόλιν. χρόνῳ ποτὲ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν, εἰς βυθὸν πεσεῖν. The sense requires πεσεῖν ἄν, or πεσεῖσθαι. 475

---

may consult his Lexicon. It occurs as well in other places, as in a fragment of Eupolis (*apud Athen.* p. 17. E.) part of which is commonly represented as follows: Ὃς δὲ πρῶτος ἐξεῦρε τὸ πρῶτ' ἐπιπίνειν, Πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἐπίσταθ' ἡμῖν εὑρών. Read, Α. * * * τίς δὲ πρῶτος ἐξηῦρεν τὸ πρῲ πιπίνειν; Β. Πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἡμῖν ἐπίστασ' εὑρών. See the following lines. According to Casaubon, ἐπιπίνειν signifies *majora pocula poscere finita coena.* The adverb πρῲ, which we have restored, shews that breakfast rather than supper is here spoken of. Compare the complaint of the old man in the Συνεξαπατῶν of Bato (not Plato): Ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβών, Ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον Ἀλλότριον αὐτοῦ· καὶ ποτοὺς ἐωθινοὺς Πίνει διὰ σὲ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένον (*Athen.* pp. 103. C, 279. A.) When the Athenians wished to display great hospitality, they invited their friends ἐλθεῖν πρῲ λελουμένους, or, as we should say in English, *to come to breakfast, dress for all day.* See Aristoph. Av. 131. Lys. 1064.

Compare v. 977. *Ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, Δοκεῖν πεύειν ἄν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.* Read, therefore, *χρόνῳ πότ' ἂν Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν.* This correction has the additional merit of filling up a disagreeable *hiatus*. But we must not dissemble, that the necessity of inserting ἄν in passages like that before us, is not universally admitted. See Brunck ad *Aesch. Pers.* 738. *Soph. El.* 442. *Eurip. Phoen.* 899. *In re notissima*, says Brunck, *exemplorum multitudine supersedendum est.* The number of examples will be very much reduced, if we pass over all those w[illegible] infinitive of the aorist can be converted into the imp[illegible]uture by the alteration of a single letter, as δέξασθ[illegible]42. If we scruple to make this alteration, how are [illegible] of such barbarous infinitives as *συγκαταβιώσαι[illegible]άξασθαι*? See Hemsterhuis (*Miscell. Observatt.* v[illegible]IV. p. [illegible]) quoted by Brunck *ad Pers.* 738. The two following exam[illegible] which we have never seen noticed, are more formidable [illegible] than any others which we have observed in the tragedies. I. Aesch. Theb. 433. *Θεοῦ τι γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν, Καὶ μὴ θέλοντος, φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐμποδὼν σχεθεῖν.* Σχεθεῖν is the infinitive of ἔσχεθον, a poetical form of ἔσχον, the aorist of ἴσχω and ἴσχω. We know not how to dispense with ἄν, or to insert it without violating the metre. II. Eurip. Or. 1527. *Μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην. Stultus es, si putas me cruentaturum tuum collum.* So Portus. If this were a comic verse, we would read without hesitation τλῆναι ἄν as two syllables, comparing Aristoph. Eq. 1175. Lys. 116. But we have no authority for introducing this *crasis* into a tragedy. Leaving these two passages to the consideration of our sagacious readers, we proceed to animadvert upon a third, which requires a physician as much as either of the others. Soph. Phil. 1329. *Καὶ παῦλαν ἴσθι τῇσδε μήποτ' ἐντυχεῖν Νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος* [1])
476 *Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.* This is the common reading. Even if ἐντυχεῖν were the infinitive of the future, it

---

1) Brunk reads ἕως τ' ἂν οὗτος ἥλιος, and is rather angry with Hoogeveen for quoting the Gospels in his observations on the particle ὡς. *Exempla e libris sacris*, says Brunck, *quibus sanctiores non doctiores fimus, non attingo.* If he had happened to cast his eye upon the following passage in the Greek Bible, perhaps it would have induced him to admit, that a verbal critic might derive some advantage even in the way of his trade from the perusal of the Scriptures, II. Sam. 12. 12. *Ὅτι σὺ ἐποίησας κρυβῇ, κἀγὼ ποιήσω τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐναντίον παντὸς Ἰσραὴλ, καὶ ἀπέναντι τοῦ ἡλίου τούτου.* Compare Demosthenes περὶ Στεφάνου, p. 516, 15. *Εἰ μὲν γὰρ ἔχεις, Αἰσχίνη, τῶν ὑπὸ τουτονὶ τὸν ἥλιον εἰπεῖν ἀνθρώπων, ὅστις ἀθλιος* etc.

would still cause a double solecism. In the first place, ἐντυγχάνω does not govern the accusative. Secondly, ἴσθι ought not to be joined to the infinitive, but to the participle. See our observation on v. 964. The true reading is, Καὶ παῦλαν ἴσθι τῇσδε μήποτ' ἂν τυχὼν etc. The expression ἴσθι μήποτ' ἂν τυχὼν is equivalent to ἴσθι ὅτι οὔποτε ἂν τύχοις. Compare v. 407. of the same play: Ἐξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ Γλώσσῃ θιγόντα, etc. Before we conclude, we think it necessary to observe, that we do not object to such expressions as μέλλων θανεῖν (Eurip. Iph. T. 484.), νόστον ἐλπίζω λαβεῖν (ibid. 1016.), etc. in which the notion of futurity is contained in the governing verb. The passages to which we wish to direct the reader's attention, are those of which the governing verb is δοκῶ, νομίζω, οἶμαι, φημὶ, or some other verb which is equally applicable to the past, the present, and the future.

V. 1100. Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν Ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν; *Haec minime adducor, ut cum Porsono praefat. ad Hec. p.* xl. *vitiosa esse credam: efficit enim elisio, ut duo postrema vocabula in unum coëant. Nec verendum, ne, si hoc modo statuamus, aliis cadentibus nova subnascantur vitia, velut* ὥστ' εἴτις δύο *Trach.* 946. ἀλλ' ἤ νῦν κακός. *Trach.* 347. [1]) *quae cum similibus propterea non offendunt, quod inter-* 47
punctione in medium quartum pedem incidente, spatium pulmonibus ad renovandas vires relinquitur. Vid. quae monui ad Phil. 22. [*El.* 350.] Erfurdt. Erfurdt's defence of the common reading of the present passage deserves to be attentively considered. We all know, since we have been instructed by Porson, that v. 485. of this tragedy, Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, is a better verse than v. 1091. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς, and that the fault of the latter verse is the want of the elision after the third foot. It is evident, that if Erfurdt's doctrine were true, the want of the elision would be rather a merit than a fault, inasmuch as whatever has a tendency to unite the third and fourth feet of the tragic *senarius* in one word, is injurious to the rhythm of the verse. See Porson, p. xxix. If the two words καλλιστεῖ' ἀριστεύσας are to be considered as more closely connected than the two words γνώμας ὑποστήσας, the

1) The former of these examples in nothing to the purpose, as the enclitic τις exempts this verse from the operation of Porson's Canon. See Porson, p. xxxiv. In the latter example, it appears to us, that if the two monosyllables ἀλλ' ἤ are to be considered as one disyllable, on account of the elision, the opportunity of taking a long breath in the middle of the fourth foot, will not justify the spondee in the fifth place.

verse which contains the latter pair of words ought to be regarded as better than that which contains the former pair. We believe the truth to be, that the Attic poets, in the matter of the *caesura*, occasionally take the liberty of treating the vowel or diphthong which causes an elision, as if it appertained to the preceding word. If we suppose, v. 435. to have been pronounced, *Τὰ πρῶτα καλλιστεῖα ῥιστεύσας στρατοῦ*, we shall immediately perceive the use of the elision after the third foot of a *scazon* which has neither the penthemimeral nor the hephthemimeral *caesura*. The elision produces a kind of hephthemimeral *caesura*. In this instance, the elided and the eliding vowels are the same, but this circumstance is not material. See our remark on v. 382. In confirmation of our hypothesis, it may be mentioned, that the comic as well as the tragic poets, exhibit verses, the *caesura* of which would be much more offensive without the elision, than it is with it. So Aristoph. Ach. 830. *Θάῤῥει, Μι-*
478 *γαρίκ'. ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου Τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας.* If we read, *ἀλλ' ἧς τὸ χοιρίον ἀπέδου*, the verse will be hardly endurable. [1]) It may be presumed, that the pronunciation was, *ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδια πέδου*. The same consideration applies to the following verses of the same poet: Vesp. 967. *Ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους*. Av. 1523. *Εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα*. Ran. 488. *Οὗ τὰν ἕτερός γ' αὖτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. ἀλλὰ τί*. So also Eupolis *apud Erotianum v. Μυττωτόν: Τὰ συκάρι' ἐποίησε μυττωτὸν πολύν*. The two following verses of Aristophanes do not offend against Dawes's Canon: Nub. 29. *Ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους*. Vesp.

---

1) See Dawes, *Misc. Crit.* p. 211. ed. 1781. Dawes's Canon is violated in the eighth fragment of the second Thesmophoriazusae of Aristophanes. The conclusion of this fragment is thus exhibited by Brunck: *Διύπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρυν, Χιδώνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας, Σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα, Πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια, Ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. ἀλλ' οὐδ' ἂν λέγων Ἀνύσαιμ'*. The reading of these lines, as far as relates to the present question, is subject to no uncertainty. We do not pretend to be well versed in the histrionic art; yet, from what we have observed in an English theatre, we conjecture that an Athenian actor, in pronouncing this long list of female ornaments, would recite the whole as if it were one word, in imitation of a child saying his lesson by heart. Pronounced in this manner, the two words *ὑποδερίδας ἑλικτῆρας* would sound like one word of nine syllables. There are a few verses in the surviving comedies of Aristophanes, which it is not easy to reconcile with Dawes's Canon. As Nub. 884. (*Ὃς ταῦτα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα*) is wanting in many copies, it cannot be insisted on. If it is genuine, it must be compared with Lys. 52. *Μηδ' ἀσπίδα λαβεῖν. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι*.

69. Οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν. Yet even in these, we suspect that an Athenian ear would hardly have tolerated φίλον, or any similar word, instead of πατέρ'. To return to the tragedians, it is obvious, that our hypothesis respecting the elision, although very different from that of Erfurdt, is equally applicable to the verse under consideration, Ἕξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν, and to two others which resemble it. Soph. Phil. 22. Ἅμοὶ προσελθὼν σῖγα, σήμαιν' εἴτ' ἔχει. Eurip. Heracl. 530. Καὶ στεμματοῦτε, καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ [1]). If we suppose the first syllable of οἴκοθεν to be attracted by the elision 479
to the preceding word, the verse will cease to be an exception to Porson's Canon. At the same time, we frankly confess, that we are not satisfied with this solution of the difficulty. Among the verses of this tragedy to which Porson's Canon applies, we find fifteen which have an elision after the first syllable of the fifth foot. See vv. 7. 111. 272. 285. 328. 463. 535. 593. 1100. 1119. 1122. 1128. 1144. 1365. 1370. If fifteen may be considered as the average number of each tragedy, the whole thirty-two tragedies must contain almost five hundred such verses. Supposing the number to be only three hundred, we cannot persuade ourselves, that if the tragic poets had had a free choice between the iambus and the spondee in three hundred instances, they would have employed the iambus two hundred and ninety-seven times, and the spondee only three times. The smallness of the latter number compared with the former, plainly evinces, that the general rule applies to those verses which have the elision, as well as to those which want it, although it is not improbable that ἥγεῖτ' in the verse before us, was not quite so offensive to the ear as ἦκεις would have been. This verse, therefore, must either be corrected, or be allowed to pass as one of seven or eight instances of the violation of Porson's Canon. Ἦγετ' has been proposed, and ἡγεῖτ' has been attributed, with some appearance of probability, to stupid transcribers, who did not understand the middle form ἄγεσθαι, especially when connected

1) In the last of these three verses, the active form, κατάρχετ', would suit the metre admirably, if any authority could be produced for the use of it in this sense. It is somewhat remarkable, that this is not the only passage in Euripides, in which the middle form of this verb appears to rebel against the metre. Androm. 1198. ΧΟ. Ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ. | Θανόντα δεσπόταν γόοις | νόμῳ τῷ νεοτέρων κατάρξομαι. ΠΗ. Ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ, | διάδοχα δ', ὦ τάλας ἐγὼ | γέρων καὶ δυστυχὴς, δακρύω. There is some appearance, that the words of Peleus are antistrophic to those of the chorus. In that case, we must read κατάρξω. A few lines afterwards (v. 1218.) the copies fluctuate between διαντλήσομαι and διαντλήσω.

with the genitive ὧν. We are not satisfied, however, with ἧγε' as applied to the conduct of an army, and we prefer the active
480 form ἦγαγ'. Eurip. Suppl. 13. οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ Ἄδραστος ἦγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνίκει θέλων. The expression οἴκοθεν ἄγειν occurs in the Ajax, v. 1052. Whether we read ἧγε' or ἦγαγ', the genitive ὧν is liable to no objection on account of the interposition of two words been λεῶν and it. Compare Oed. T. 147. τῶνδε γὰρ χάριν Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται. Before we terminate this long note, we must take the liberty of expressing our surprize, that Erfurdt, whose words we have prefixed to it, should adopt Hermann's mode of accounting for the observation of Porson's Canon. The lungs of an Athenian must have been constituted very differently from those of an Englishman, if they would have been fatigued and exhausted by pronouncing the verse in question as it is commonly written. See Hermann *ad Hec.* 347. p. 109.

V. 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. The true reading, οὐ σμικρὸν φρονεῖν, is thrown away by Lobeck, and carefully picked up by Erfurdt. Lobeck properly compares Eurip. Heracl. 387. Ἔστιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν.

V. 1126. ΜΕ. Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ΤΕΤ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. If the former of these two verses stood alone, we should be inclined to read κτείνοντα, comparing the following passage of Euripides, in which Lascaris and Musgrave read κτείνασα: Androm. 809. Πόσιν τρέμουσα, μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων Ἐκ τῶνδ' ἀτίμως; δωμάτων ἀποσταλῇ, Ἢ κατθάνῃ, κτείνουσα τοὺς οὐ χρὴν (*vulgo* χρὴ) θανεῖν (*alii* κτανεῖν). See the annotations on this passage. But the criticism of Teucer, which savours more of comedy than of tragedy, as the Scholiast justly remarks, would hardly be applicable to κτείνοντα. There are also some passages in the tragedies, in which an attempt or wish to kill is expressed by the aorist ἔκτεινα instead of the imperfect ἔκτεινον. In the Ion of Euripides, Creusa says to her son, v. 1291. Ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. So also v. 1500. Ἔκτεινά σ' ἄκουσα.

481 V. 1129. Μή νυν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος. The only commentator, to the best of our knowledge, who has animadverted on the imperative ἀτίμα, is the author of the following *scholium*, which was first published in the Florentine edition of 1522. Ἄτιμα. ἤγουν ἀτίμους ποίει. ἀτιμάζω τὸ καταφρονῶ, ἀτιμῶ τὸ ἄτιμον ποιῶ. καὶ ἠτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ. It is probable that the author of these words found, in his copy of

Sophocles, *ἄτιμον* the imperative of *ἀτιμοῦν*, which we apprehend to be the true reading. - *Ἀτιμᾶν* is not an Attic verb, although it occurs in Homer. Instead of *ἀτιμῶσι*, which is quoted from Xenophon (*de Rep. Athen.* 1, 14.) by H. Stephanus (*Thes. L. G.* III. p. 1554.), Stephanus himself, in his edition of Xenophon, properly reads *ἀτιμοῦσι* from Stobaeus. At the end of the same treatise (3, 12.), *ἀτιμῶνται* is a manifest error for *ἠτίμωνται*. In Attic prose, the verb *ἀτιμοῦν* never has any other signification than that of inflicting the legal punishment of infamy, called *ἀτιμία*. The tragic poets sometimes confound *ἀτιμοῦν* with *ἀτιμάζειν*. So Aesch. Suppl. 651. *Οὐδὲ μετ' ἀρσένων | ψῆφον ἔθεντ', ἀτιμώ | σαντες ἔριν γυναικῶν*. So Robortellus and the modern editors. Aldus and Turnebus read *ἀτιμάσαντες*, which form does not suit the metre so well as *ἀτιμώσαντες* in this passage, and has been improperly substituted for it in other passages. In a passage of Plato (*Apol. Socr.* p. 30. D.) quoted by H. Stephanus (*ubi supra*), the common copies read *ἀτιμάσειεν* to the injury of the sense, but the true reading, *ἀτιμώσειεν*, is exhibited by Stobaeus, and is justly preferred by Forster. Of the two following verses of Euripides, we suspect that the former ought to be corrected from the latter: Iph. A. 943. *Θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη*. Hel. 462. *Ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα*. It is by no means immaterial to the present question to observe, that the words *πατρὸς ἀτίμωσιν* are used by Aeschylus (Choëph. 433.) in a sense which they could not bear, if *ἀτιμῶσαι* were incapable of being used instead of *ἀτιμάσαι*. If what we have said, fails of satisfying the reader, that *ἄτιμον* is the true reading in the passage before us, we have something to urge in favour of *ἄτιζε*. This verb is applied to the denial of burial to the dead in the following passage of Euripides. Suppl. 18. *Εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν Δοῦναι θέλουσι, νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν*. The manuscripts read *ἀτιμάζοντες*. The same variety occurs in the Alcestis, where Aldus reads, v. 1040. *Οὗτοι σ' ἀτιμάζων, οὐδ' ἐν αἰσχροῖσι τιθείς*. In the verse under consideration, we may suppose *ἄτιζε* to have been corrupted into *ἀτίμαζε* by a careless transcriber, and *ἀτίμαζε* to have been turned into *ἄτιμα* by a diligent one. It is to be hoped, that few of the readers of the *Museum Criticum* are so ill versed in our art, as not to be aware, how often the common reading is two degrees removed from the true reading. We mean no disrespect to Reiske, when we assert, that if he had found the following reading in his copy of Sophocles, *Μὴ νῦν ἀτίμαζε θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος*, he would have been at least as likely to propose *ἄτιμα* as *ἄτιζε*. Upon the whole, however, we prefer *ἄτιμον*.

V. 1145. *Χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφείς.* The modern editions, without any exception, read *κρυβείς*. The manuscripts are divided. We believe that *κρυφεὶς* is the true reading. This question has been discussed elsewhere.

V. 1180. *Ἔχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε Κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.* v. 1334. *Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.* We request the reader to consider what we are about to say, as a continuation of Porson's note on Hec. 1166. Although the imperative of the aorist is hardly ever subjoined to the prohibitive particle *μὴ* in the second person, it is sometimes so employed in the third person, as in the two passages before us. We also find *μελησάτω* Aesch. Prom. 332. *εἰσελθέτω* ibid. 1001. *δοκησάτω* Theb. 1044. *ἐπελθέτω* Suppl. 587. *ἀξιωθήτω* Soph. Oed. T. 1449. *εἰσβήτω* Eurip. Tro. 1049. etc. The subjunctive, however, occurs much more frequently than the imperative, especially in prose, and is often misunderstood by the commen-
483 tators and translators. Thus, in v. 388. of the Prometheus, *Μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ*, Brunck informs us that *δέδοικα* is understood. It is not necessary to resort to this mode of interpretation. If the metre would admit *βαλέτω*, the reading might be changed, without the slightest alteration in the sense. In the same manner, we might read *κινήσῃ and νικήσῃ* in the two passages which have given occasion to this note, if the metre did not require *κινησάτω* and *νικησάτω*. Aeschylus introduces the expressions *μὴ δοκησάτω τινὶ* and *μηδέ τῳ δόξῃ* into the same speech, Theb. 1044. 1048. These two expressions are as perfectly synonymous, as the solecism *μὴ νόμισον*, which is mentioned in Porson's note on Hec. 1166. and the correct expression *μὴ νομίσῃς*. [1])

V. 1182. *Ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας Παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω, Τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.* *Apud Etymol. M. in ἔς τε hic locus ita legitur: ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ, quam scripturam praeferenti*

---

1) Aristoph. Eccl. 285. *Ὥρα προβαίνειν, ὦνδρες, ἡμῖν ἐστι. τοῦτο γὰρ χρὴ Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ, Ἡμᾶς.* Aristophanes seldom, if ever, prefixes *ὡς* to the subjunctive, in the sense of *ἵνα*, without adding *ἄν*. Read, *καὶ μήποτ' ἐξολίσθῃ* (i. e. *ἐξολισθέτω*) *Ἡμᾶς*. Concerning the confusion of *καὶ* and *ὡς*, see Markland *ad Iph. A.* 173. and Schaefer's notes on Gregorius Corinthius, pp. 24. 25. An example occurs in the Gorgias of Plato, p. 449. A. *Μᾶλλον δὲ, ὦ Γοργία, αὐτὸς ἡμῖν εἰπὲ τίνα σε χρὴ καλεῖν, ὡς τίνος ἐπιστήμονα τέχνης.* The translators treat this passage as if the common reading were *καὶ τίνος*.

Schaefero [illegible]n ausim accedere. Participio μεληθεὶς causa indicatur τοῦ μολεῖν. Sic Oed. Col. 782. *ἦπω γὰρ οὐχ ὡς ὁρᾶν τι βουληθεὶς. El.* 1096. [1100.] *τί βουληθεὶς πάρει.* Erfurdt. Erfurdt appears to believe, that the words *ἕς τ' ἐγὼ μόλω* signify *while I am gone; in my absence.* We cannot reconcile the common reading with this interpretation, which seems to require the future participle *μελησόμενος*; not to mention, that as *μόλω* is the subjunctive of an aorist, the words *ἕς τ' ἐγὼ μόλω* cannot possibly signify *while I am gone*, although they might be rendered *until I go*, if the context admitted that interpretation. In this passage, however, *μολεῖν* does not signify *to go*, but *to come* 48
or *to return*, as in vv. 688. 804. 921. etc. Johnson's translation of the words *ἕς τ' ἐγὼ μόλω, τάφου μεληθεὶς τῷδε*, is perfectly correct: *Donec ego rediero, sepulcrum huic curavero.* Compare the expression *τάφου μεληθεὶς* with *εἴτων μέλεσθε, see after dinner*, Eurip. Hippol. 109.

V. 1217. *Γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου | πρόβλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν | ὑπὸ πλάκα Σουνίου, | τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμεν Ἀθάνας. Omnino cum Johnsono legendum est προσείποιμ' ἄν.* Heath. Brunck has adopted this emendation, taking the credit of it to himself, according to his usual practice. Bothe, Lobeck, Schaefer, and Erfurdt also read *προσείποιμ' ἄν.* We wish that one of these seven critics had pointed out the fault of the common reading. We will not allow ourselves to suppose, that any person to whom the language of the tragedians is familiar, can object to the transition from the singular *γενοίμαν* to the plural *προσείποιμεν.* We are equally unwilling to suppose, that so many learned men were offended by the use of the optative *προσείποιμεν* instead of the subjunctive *προσείπωμεν.* Compare Phil. 824. *Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε, Ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι Χἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.* Alexis *apud Athen.* p. 340. C. *εἴτινας μᾶλλον φιλῶ Ξένους ἑτέρους ὑμῶν, γενοίμην ἔγχελυς, Ἵνα Καλλιμέδων ὁ Κάραβος πρίαιτό με.* So also Aristoph. Av. 1337. *Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας, | ὡς ἄν ποταθείην | ὑπὲρ ἀτρυγέτου | γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.* We give these lines as they are written in Brunck's *membranae* and the Ravenna manuscript. According to the Scholiast, they are taken from the Oenomaus of Sophocles. As we do not believe that an Attic writer, even in a choral ode, would have prefixed *ὡς ἄν* to the optative in the sense of *ἵνα*, we suspect that the passage in question is borrowed from Simonides, or one of the other lyric poets. Admitting, however, *ὡς ἄν ποταθείην* to be a genuine Atticism, and to signify *ut volarem*, it will not justify *ὅπως προσείποιμ' ἄν* in the passage before us, although it might justify *ὅπως ἄν προσείποιμι.* When the particles

485 ὡς ἄν or ὅπως ἄν signify *in order that*, they must not be separated by the verb which they govern. See Eurip. Iph. A. 171. with the remark of the Quarterly Reviewer, vol. VII. p. 455. If all the copies read *προσείποιμ' ἄν*, we would propose *προσποιμεν* without hesitation.

V. 1225. *Δῆλος δέ μοι 'στὶ (δ' ἐμοί 'στι Br.) σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.* Read, *Δῆλος δέ μούστί.* The nature of this *crasis* is now so well understood, that we attribute it to mere inadvertence, that Lobeck, Schaefer, and Erfurdt have not introduced it.

V. 1227. *Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.* So Brunck, Bothe, and Schaefer, with the consent of several manuscripts and Eustathius. We prefer this orthography to the other form, *ἀνοιμωκτεὶ*, which Lobeck and Erfurdt have recalled. The fullest and best account of these adverbs which we have seen, is given by Mr. Blomfield, in his note on Aesch. Prom. 216. [208.] *Ὥστ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.* To Mr. Blomfield's enumaration may be added *ἀνωμοτὶ* (Herod. II. 108.), *παγγενὶ* (Euseb. Hist. Eccl. V. 21.), and perhaps a few others. In the remains of the Attic poets we find, *ἀνατὶ*, *ἀστενακτὶ*, *ἀσταχτὶ*, *πανδημὶ*, *πανομιλὶ*, *ἀμοχθὶ*, *ἀκλητὶ*, *ἐγερτὶ*, *Σκυθιστὶ*, *Δωριστὶ*, etc. The reader will observe, that most of these words are of such a form, that the last syllable can *hardly be necessarily* long in a *senarius*, especially a tragic *senarius*. It would be difficult to construct a tragic *senarius* in which the last syllable of *ἀμοχθὶ*, for example, could not be considered as short. This is the reason why we find so few verses which can be compared with that now before us.

V. 1228. *Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.* Brunck is silent. One of Erfurdt's manuscripts (*Dresd. B.*) reads, *Σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.* Three others exhibit traces of the same reading, either by adding the second *σὲ* (*Aug.* B.) or by omitting *ἐκ* (*Aug. C. Mosq. B.*) One Oxford manuscript (*Dorvill. B.*) adds the second *σὲ*, and omits the words *ἐκ τῆς*, which are supplied between the lines. The reading in question
486 is certainly much more elegant than that of all the editions. So Ant. 441. *Σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα.* El. 1445. *Σέ τοι, σὲ κρίνω, καὶ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος Χρόνῳ Θρασεῖαν.* Aristoph. Ran. 171. *Οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα.* [1])

---

1) Perhaps, *Οὗτος, σέ τοι λέγω, σὲ τὸν τεθνηκότα.* See a note on the expression *σέ τοι λέγω*, in the Quarterly Review, vol. IX. p. 360. Compare Aristoph. Av. 274. *Οὗτος, ὦ σέ τοι* — Ibid. 406. *Ἰὼ Ἔκοψ, σέ τοι καλῶ.* Plut. 1099. *σέ τοι λέγω, Ὁ Καρίων, ἀνάμεινον.*

V. 129[illegible] Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον, Προδένι' ἀδελφεδοῦν ὄλκειον πρεῶν. Δυσσεβέστατον does not agree with Ἀτρέα, but with δεῖπνον. The comma, therefore, must be expunged. This observation is made by the Quarterly Reviewer, vol. VII. p. 455.

V. 1338. Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ, Οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν, etc. *Sic bene membr.* [*Laud. Bodl. Barr. Harl. Mosq. A. Dresd. B.*] *et Aldus. In reliquis veteribus* οὐκ ἄν ἀτιμάσαιμ' ἄν, *labante metro, qui fulciendo Triclinius* γε *inseruit.* Brunck. The manuscript which Brunck calls *membranae* possesses very high authority, inasmuch as the text which it exhibits, although exceedingly corrupt, has been less tampered with by the transcribers, in their awkward attempts at emendation, than that of any other manuscript which has yet been examined. In the present instance, however, οὔκουν, the reading of the *membranae* and of many other manuscripts, appears to be a conjectural emendation of οὐκ ἄν, the reading of the remainder of the manuscripts, which offends against the metre. The true reading is probably, Οὔ τἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν. Οὐ τἂν (οὔτοι ἄν) is always confounded in manuscripts with οὔτ' ἄν (οὔτε ἄν), and in passages where the particle τε is improper, is frequently corrupted into οὐκ ἄν. Οὐκ ἄν, again, when the metre requires it, is changed into οὔκουν or οὐκ ἄν γ'. We subjoin a few examples of parts of this process. I. Aesch. Suppl. 306. Οὐκοῦν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐηραίρῳ βοΐ; The context appears to require us to read without the interrogation, Οὐκ ἄν (or οὐ τἂν) πελάζοι. II. Soph. Ant. 747. Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥττω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. So Aldus. The Augsburg manuscript reads, Οὐκ ἄν ἕλοις. The true reading is exhibited in Erfurdt's first edition. In his second edition, he injudiciously recalls the Aldine lection. III. Eurip. Med. 867. [863. *Pors.*] Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι. See the various readings in Porson's note. He reads, Οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ'. IV. Aristoph. Ran. 488. Οὔκουν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. ἀλλά τι. *Another man would not have done so.* Brunck reads from conjecture, Οὐκ ἄν ἕτερος ταῦτ'. The Ravenna manuscript reads, Οὔκουν ἕτερός γ' αὖτ'. We suspect that Aristophanes wrote, Οὐ τἂν ἕτερός γ' αὖτ'.

V. 1368. Σόν γ' ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν, κεκλήσεται. *Sic scripsi cum Porsono ad Phoen.* 1366. *et Hermanno ad Orph. Argon.* 1176. *Vulgo* σὸν ἄρα. Σὸν γὰρ ἄρα *MS. Trin. apud Porson. l. c.* [*Laud. Bodl.*] *August. C.* et *utraque Juntina.* Σὸν γὰρ ἄρ' *Mosq. A.* Σὸν γὰρ *Dresd. B.* Erfurdt. The true reading is, Σὸν τἄρα τοὔργον. The propriety of introducing τοι will be made evident by comparing the following passages. Aesch.

Choëph. 923. *Σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.* Soph. El. *Σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ.* Eurip. Heracl. 733. *Σύ τοι βραδύνεις, κοὐκ* (*f.* οὐκ) *ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν.* It is to be observed, that in the two Oxford manuscripts which read *σὸν γὰρ ἄρα τοῦργον*, δὴ is written over *γάρ*. *Δὴ* is not the interpretation of *γὰρ*, but of *τοι*. It is well known that δὴ and *τοι* are frequently interchanged. See Porson, *ad Or.* 476. *Med.* 1115.

V. 1379. *Καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν, βροτούς.* Ought we not to read ὅσων? So v. 115. *Χρὼ χειρί. φείδου μηδὲν, ὥσπερ ἐννοεῖς.* Trach. 1123. *Οὐδὲν ξυνίημ', ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.* El. 319. *Φησίν γε, φάσκων δ', οὐδὲν, ὧν λέγει, ποιεῖ.* Ibid. 1048. *Φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.*

488 V. 1402. *Ἄλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται | χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοιλὴν κάπετον | χερσὶ ταχύνετε. τοὶ δ' ὑψίβατον | τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων | θέσθ' ἐπίκαιρον. μία δ' ἐκ κλισίας | ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον | κόσμον φερέτω.* We doubt whether the Attic poets, except in the Doric parts of the tragedies, ever use τοὶ as the nominative plural of either ὁ or ὅς. The licence which they take, seems to consist in using those cases of the prepositive article which begin with τ, instead of the corresponding cases of the relative article, as τὸν for ὃν, etc. In the present passage, Suidas (v. *Ἀμφίπυρον*) reads *τὸν δ' ὑψίβατον*. This reading, although preferable to that of the common text, is not quite correct. The answer to *ἀλλ' οἱ μὲν* is not τὸν δ' ὑψίβατον, but *μία δ' ἐκ κλισίας*. Read, therefore, *τόν θ' ὑψίβατον*. We have remarked, that δ' and θ' are much more frequently confounded than δ' and τ'. See vv. 428. 831. 836. of the present tragedy.

INDEX
RERUM IN NOTIS
AD
EURIPIDIS IPHIGENIAM IN AULIDE
ET
IPHIGENIAM IN TAURIS
MEMORABILIUM.

Αγχίπολις, *ἀγχίπολος* T. 1525.
Adrastus, quis A. 268.
Aeschylus Agam. 1207. not. A. 394. 1263. em. T. 541. Eumen. 487. not. T. 1471.
ἄθρανστα an locum in Prologo habuerit A. 1.
αἴσσω trisyll. A. 12.
αἰφνης vox recentioribus frequentata A. 1581.
ἄκρα πρύμνας A. 240.
ἄκραν χεῖρα προσβαλεῖν A. 951.
Αλαὶ T. 1452.
Alae exercitus A. 120.
Alciphron III. 25. defensus T. 1202.
ἀμὸς A. 1455.
ἄν, geminatum cum fut. indic. T. 894. non semper exprimitur A. 1199. 1209. 1215. cum *ἵνα* A. 549. parum Graece usurpatur A. 728. *ἂν* et *ἦν* A. 1016.
ἀνὰ Dorice pro *σὺν* A. 754.
Anachronismi Tragicorum T. 125.
Anacoluthon T. 947.
ἄναντα difficilia A. 448.
Anapaesticum systema initio fabulae A. 1.
Anapaesti, quare aliis numeris admiscentur T. 198.
Anapaestus dactylo subjunctus A. 659. in paribus locis facile emendatur T. 710. in secundo loco A. 62. 719. T. 516. 947. in quarto loco A. 416. 508. 652. 754. 809. 1267. T. 335. 587. in quinto loco A. 649.
ἀνθρώπων vox ex interpolatione adjecta A. 72.
ἀνίημι remitto; *ἀφίημι dimitto* A. 571.
ἀνικέτευτος non supplicans A. 1003.
ἀντάω cum accus. A. 150.
Anthologia p. 520. em. T. 1404.
ἀντὶ subintelligitur A. 1230.
ἀντιπάρθενος, *ἀφτιπάρθενος* voces ignotae A. 105.
ἀντιτίθημι cum dativo T. 558.
ἄξενος Pontus T. 125.
Aoristus sine *ἄν* pro futuro A. 462. primus et secundus in Tragoed. T. 770.
ἀπιστεῖν, *ἀπειστεῖν* A. 634.
ἀπλακὼν non *ἀμπλακὼν* scribunt Attici A. 124.
ἀπὸ i. e. *ἀπόθεν* A. 669.
ἀποστερεῖσθαι A. 1203.
ἀπότροφον procul a matre nutritam A. 1204.

Ἀργείοισιν et ἀνθρώποισιν permutantur A. 72.
Arethusa fons A. 170.
Aristophanes Ran. 624. em. T. 1010. Av. 109. not. ibid. Vesp. 1156. em. T. 1207. Eccles. 639. not. T. 1010.
Aristotelis κρίσις Poët. c. xv. not. A. 1375.
ἀρκεῖ et ἄρχει A. 1418.
ἀρυσόμεν, ἄρωμεν T. 117.
Ἄρτεμις hymnus in Dianam A. 1470.
Articulus in accusativo Atticis otiose positus T. 1171.
ἀσπὶς pro ἀσπιδηφόρος A. 189.
Athenaei II. 14. locus mendosus T. 1010.
ἀτυχῆσαι τοῦτο excidere A. 1457.
Augmentum omissum A. 47. 594.
Αὐλίδα accus. a nom. Αὐλις bis tantum in Euripide A. 88.
Aulis et Chalcis ponte junctae A. 120.
αὐτὸς pro σὺν A. 422. abundat 1139.

B.

βλέπειν et λεύσσειν confunduntur A. 1219.
Brodaeus de metro parum solicitus A. 275.

Γ.

γὰρ initio versus T. 452. pro δὲ in quaestionibus subitis T. 936.
γε pro γὰρ et γοῦν A. 448.
γένυ T. 1151.
γῆ, πόλις A. 535.
γοῦνασι, γόνασι A. 1221.

Δ.

δαίμων θεὸς vel θεὰ locutio insolita A. 1514.
δὲ et τε an poni debeant initio versus T. 194.
δεῖ cum accus. personae et gen. rei A. 1150.
δεξιᾶς ἕκατι A. 866.
δεσποσύνη, *dominatus* T. 439.
δεῦρο A. 627.
δὴ et δαὶ A. 1444.
διὰ A. 1036.
διαίμων *cruentus* A. 1514.
Dio Chrysostomus p. 576. Addenda ad A. 25.
Diodorus Siculus I. 3. em. T. 687.
Diphilus Athenaei p. 247. C. notat. T. 535.
Diphthongus αι finalis Tragicis saepe eliditur, nusquam ου A. 828. ει, an nunquam corripiatur in Troch. vel Iamb. A. 909.
δίχα γενέσθαι T. 952.
Dorica in Choris non semper praelata A. 240. non solent poni in Trochaicis A. 357.
Dormio, εὐφήμως pro *morior* A. 143.
δύο Attice, non δύω A. 1247.
δυσμενὴς et δυσγενὴς permutantur T. 592.

E.

Ἐα extra versum A. 517.
Educationis bonae commoda A. 564.
ἐξῆς *prope* A. 627.
ει terminatio Attica A. 675.
εἰ ἄν T. 582.
εἴξασιν A. 848.
εἰς subintelligitur post verba motus A. 80.
εἴ τι δὴ T. 494.
ἐκ pro ὑπὸ A. 726.
ἐκδώσειν et ἐνδώσειν A. 132.
ἐκπλήσσειν λόγου T. 773.
Elisio vocalis initio vocis A. 254.
Ἕλλην γῆ pro Ἑλλὰς T. 541.
Ellipsis, in qua vox diversi modi repetenda est ex ultima parte sententiae T. 258.
ἐλπὶς *expectatio* A. 786.
ἐμὲ excidit T. 687.
ἐν saepe omittunt Attici T. 990.
ἐνάρχεσθαι κανᾶ A. 955.
ἐνδεής τινος A. 978.
ἕνεκα subintelligitur A. 370.
ἐν εὐμαρεῖ = εὐμαρὲς etc. A. 969.
Ennius notatur A. 6. 138. 448.
ἑνὸς excidit T. 687.
ἐξάπτειν cum genit. A. 1216.
ἐξορμᾶν A. 151.
ἐξωνόμασεν *profatus est*. A. 1062.
ἐπαινῶ quid sign. A. 440.
ἐπ' ἀκταῖς *in litore*, ἐπ' ἀκτὰς *ad litus*. A. 807.

ἐπιφημίζειν *nuncupare* A. 150.
Ἐριννύων disyllabon T. 931.
Eubulus Athenaei A. 370.
εὐλογεῖν, εὖ λέγειν A. 1116.
εὐμήκης τύχη A. 595.
εὐνὴ *uxor* A. 1355.
Εὔξεινος Pontus T. 125.
Euripides μισόγυνος, μισολάκων T. 658. Menelaum contemsit A. 304. laevem compositionem sectatus est T. 770. raro conjungit duo substantiva ὁμοιοτέλευτα A. 816. 887. ab Homero dissentit A. 282.
Euripides Alcest. 23. T. 951. ib. 1102. T. 347. ib. 708. T. 955. Androm. 677. A. 736. ib. 808. T. 1010. Bacch. 728. T. 955. ib. 1288. T. 1074. Hec. 425. T. 1490. Ion. 1543. A. 407.
ἔχειν τὰ πράγματα *summa rerum potiri* A. 367.
ἔχων ὁ *maritus* A. 63.

F.

Formula locutionis γέγηθ' ὡς γέγηθα etc. A. 649.

H.

ἡ articulus pro ὦ adverb. vocandi A. 446.
ἡγοῦ *existimare debes* A. 734.
ἠδὲ vox bene Attica A. 812.
ἡμιθέων et ἠϊθέων A. 173.
ἡνίκα sine ἂν cum indicativo T. 347.
ἡνίκ' ἂν δ' T. 1217.
Herodotus I. 126. suspectus A. 726.
ἧς communes Graeci, ἧσθα Attici A. 335.
ἦσθα et οἶσθα A. 325.
Hesychius em. A. 994.

Θ.

θεράπναι, θεράπαιναι A. 1499.
θριγκώματα T. 73.

I.

Iambus octodecim syllabarum T. 832.
ἰαχὰ, ἰακχὰ A. 1036.
ἰδοὺ extra versum A. 649.
ἱκετεύω ante πρὸς subintell. A. 1233. an nunquam cum genitivo construatur A. 1242.
ἵνα *ubi* cum indicativo A. 349.
Interpolationes in vett. Auctt. bene multae A. 268.
Joannes S. Evang. xix. 39. em. T. 610.
Ionica quaedam in Tragoediis T. 36.
ἵπταμαι vox parum probata A. 796.
ἴτω T. 116.
Ἰφιγένειαν male scrib. putat Marklandus A. 592.

K. C.

καὶ et δὲ permutantur A. 1616. καὶ et ὡς A. 173.
καινὸν et κλεινὸν confunduntur A. 1263.
κακὰ irrepsit e gl. T. 687.
κάκιζε = κακὴν ποίει A. 1436. plerumque sign. ὀνείδιζε ibid.
κατονομάζειν A. 150.
Catullus Euripidem respexit A. 1073.
κατῳκτίσθην active A. 685.
κεκτήμην sine augmento A. 404.
κλεινὴ usitatum *urbium* epitheton T. 9.
κληδουχεῖν T. 1463.
κληδοῦχος Diana T. 132.
κοίρανος et τύραννος confunduntur T. 1081.
κτανεῖ vox nihili T. 291.
Κύκλωπες Architecti A. 152.

Λ.

λαιμότομος active A. 775. passive T. 444.
λατρεύω cum accus. T. 1113.
λέγοντας in SS. *quaerentes* A. 313.
Lectus, *uxor* A. 103.
λέληψαι, εἴληψαι A. 363.
Leunclavius not. A. 634.
λεύσσειν et βλέπειν confunduntur A. 1219.
λέχος, λέκτρον *uxor* A. 103.
λίαν primam saepe producit A. 304.
Libanius em. A. 1220.
λιπαρεῖν quare primam produc A. 304.

Lucas S. Evang. xxiv. 34. interpungendo emend. A. 315.
Lucianus V. H. p. 682. Explic. T. 1368.
Λυδαὶ πολύχρυσοι A. 786.
λύειν βίον T. 692.
Lycophro Stobaei p. 491. em. T. 1217.
λωτὸς tibia A. 1036.

M.

μ' vix pro *μοι* ponitur A. 492. 814.
Macho Athenaei not. A. 23.
Manuscripti optimi dialectorum analogiam respuunt A. 357.
μάτην falso A. 1006.
μεγίστη pro *μεγάλη* A. 1378.
μεθίημι cum accus. *μεθίεμαι* cum gen. A. 310.
μείλιχον et *μείλινον* A. 234.
μὲν in oppositionibus locum priorem sibi vindicat A. 1309. aliquando supprimitur T. 1550.
Menander fr. ccii. em. A. 1341.
Menelaus inepte jactabundus A. 502.
μέρος pro parte vestra T. 1288.
μέσος abundat T. 45.
μετὰ A. 1036.
μέτεσσι i. q. *μετουσία ἐστί* T. 1288.
μὴ supprimitur A. 355. *μὴ* sequente vocali T. 1010. *μὴ οὐ* monosyllabon A. 791. *μὴ δῆτα*, orantis, A. 1207.
μὴν initio versus T. 890.
Minerva curru invecta A. 250.
μοι ἐστὶν, μοῦστιν A. 828.
μόνος praecipuus, eximius T. 898.
μυθέω an nunquam in usu A. 789.
Μωνυχίοις pro *Ἀττικοῖς* A. 250.

N.

ν et *σ* quando concurrunt in diversis pedibus saepe dirimuntur per *γ'* A. 959. 979.
ναυάτης vox parum Graeca T. 1380.
νιν accusativum, non dativum A. 150.
Nomina in *οῦχος* permulta nullum habent verbum cognatum T. 1463.
Nominativus absolutus T. 349.
νοσεῖν Tragicis dicitur quodcunque non recte procedit T. 1018.
Nox mali ominis vocabulum A. 148.
νυν encliticum A. 141. 412.
νῦν modo, nuper T. 327.
νῶϊ pro *νῶϊν* soloecum A. 1207.

O.

ο et *α* coalescunt in *ω* A. 644.
ὃ quae res A. 468.
οἰκεῖν, οἰκίζειν A. 662.
οἰκεὺς A. 860.
Οἰνώνη vetus nomen Aeginae A. 609.
οἶσθα δῆτά μ' ὅστις ὢν A. 867.
ὄλεθρος pro *ὀλέθριος* A. 1382.
Olympus, tibicen A. 577.
ὄμμα et *ὄνομα* A. 354.
ὁρίζομαι v. med. an utatur Euripides T. 969.
ος et *α* confusa A. 456.
ὅσας χεῖρας T. 362.
ὁσίας ἕκατι dicis caussa T. 1461.
ὅτι in SS. *nempe* A. 513.
οὐ negat, *μὴ vetat A. 1440.*
οὐ ποῦ interrogative A. 670.
οὐδὲν de mortuis A. 1251.
οὐδὲν ἄλλο pro masculino vel femininо T. 827.
οὔκουν, οὐκοῦν T. 1190.
οὔνομα et *ὄνομα* in Tragicis T. 36.

Π.

παῖ et *τέκνον* de eadem, in eadem sententia vel versu T. 258.
πάλιν forsan omissum T. 995.
παρὰ et *πρὸς* permutantur A. 646.
παρωσχεῖν δίκην T. 944.
παρευτρεπίζειν T. 725.
παρῇδα trisyllabon A. 187.
Participium vice infinitivi A. 567.
Paulus S. v. Thessalonicenses.
πείθεσθαι ἐκ τινὸς A. 726.
Pelei et Thetidis nuptiae plenilunio celebratae A. 717.
πεπτωκότα τὰ A. 1343.
πέρα ultra T. 91. *πέρα δίκης, παρὰ δίκην* A. 396.
περὶ subinteligitur A. 1117. ex gl. irrepsit A. 370.

περίζωμα an *de armis* dicatur A. 1071.
περινοεῖν τι *vafri quid mente agitare* A. 838.
περισπᾷν ξίφος vix Graeca locutio T. 296.
πευκὴ *laricea tabella* A. 39.
Pindarus Pyth. X. em. T. 1368.
Πίσα, Πίσσα T. 1.
πλεκταὶ *funes* T. 1408.
Pleonasmus A. 791.
Plutarchus saepe ex memoria citat A. 443.
πνεῦμα *mens* T. 1317.
Poëtica conceduntur in Choris A. 1333.
πολύθυροι *multiplices* T. 727.
πολύκλαυτος, πολύκλαυστος A. 778.
πολὺς, i. q. μέγας A. 952. *saepe* T. 362.
πομπαῖς *missu* A. 150.
πότνα vox scenae ignota A. 1136.
Praepositiones a verbis suis aliquando sejunctae T. 1371.
Priscianus em. T. 1380.
πρὸ et πρὸς in compos. A. 1098.
Prologus Iph. Aul. deperditus A. 1.
προσευτρεπίζειν T. 725.
προσούρισας, προσούδισας A. 1151.
προσπεσεῖσθαι *amplecti* A. 1191.
προτέλεια et προτελίζειν A. 433.
προὐκάλυπτεν *tegendo praetendebat* T. 312.
πτέρυξ quid A. 120.
πῶς δοκεῖς χαίρων *summo gaudio affectus*. A. 1590.

P.

ρ in compositis a v. ῥύω saepius duplicatur A. 420.

Σ.

Sigmatismus T. 495. 1068.
Sipylus, urbs A. 951.
Scolion vetus Athenaei XV. p. 695. A. 407.
σκόπει subintelligitur T. 321.
σοι pro γὰρ restituend. A. 407.
Sophocl. Aj. 1129. not. A. 268. Oed. Tyr. 433. em. T. 1068. ib. 1280. em. T. 687. ib. 1469. em. T. 1201.
στενόπορος, στενόπορθμος A. 168.
στῆσαι χορούς *saltare* etc. A. 786.
Stobaeus citatus A. 27.
σὺ τίς εἶ; formula T. 1360.
Syllabae mediae vocum praetermissae A. 130.
—— vocum ultimae depravationi maxime obnoxiae A. 89.
σὺν in compos. ante σ incept. ν finalem retinet A. 407.
Synaphia Anapaestica violata A. 600. T. 460.
συνενέγκαι δ' ὅμως *prosit tamen* A. 724.
Synizesis A. 194. T. 1048.
σύριγξ *fistula* A. 1036.
Schema Alcmanicum A. 195.
—— ἀνακόλουθον A. 492.
—— Ionicum T. 341.
—— Colophonium A. 194.
—— Χαλκιδιακὸν T. 820.

T.

τάδε A. 57. 149.
τάδε, ταῦτα T. 587.
ταῖς δὲ pro ταύταις δὲ A. 254.
τἀμὰ pro ἐγὼ T. 1057.
τἂν pro τοι ἂν A. 965.
Taphii Piraticam exercebant A. 287.
Tempora praesens et futurum permutantur A. 458.
Tetrarchiae Thessaliae T. 125.
Theopompus (Com.) notatur A. 304.
Thessalonicenses 2 Ep. i. 9. explic. A. 669.
τι et τε A. 252.
τοῖς pro οἷς non pro τούτοις T. 747.
τότε et πότε A. 46.
τοὔνεκα et οὕνεκα A. 102.
Tragici libentius utuntur numero plurali A. 624.
τρέχειν *navigare* T. 427.
τριγχώματα *parietes* T. 73.
τρίχωμα *capillitium* T. 73.
Trochaici versus pes quartus A. 384.

T. V.

Verba transitiva, quae pede sermone nullum nisi patie accusativum adsciscunt, a

poëtas eleganti deflexione alium passionis ipsius adjunctum habent T. 225.
Virgines morituras a Tragicis dictae *Ἅιδῃ νυμφεύειν* A. 460.
Vocalis in fine versus elidi nequit, nisi syllaba longa praecedat. A. 929.
Vox activa pro media A. 624.
ὕπνος vox mali ominis A. 145.
ὑπὸ A. 1056.
ὑπότροπον reducem A. 1204.
ὑστερεῖσθαι A. 1205.

Φ.

Φάρσαλος γῆ A. 812.
φθείρεσθαι, πλανᾶσθαι. T. 276.
conf. Brunck. ad Sophocl. T. 1500. Schweighaeuser. pian. T. III. p. 126.
φόνον reatum caedis T. 1171. 1
φωσφόρῳ θεᾷ Dianae T. 21.

X.

χρεών ἐστιν EMOI τοῦτο π locutio parum Graeca A. 15

Ω.

ὦ σέ τοι A. 855.
ὡς quoniam A. 173. pro *ἐς* T.
ὡς et *καὶ* permutantur A. 1
ὥστε subintelligitur A. 1350.
μὴ saepe omittuntur T. 138

INDICES

IN

ELMSLEII ET BLOMFIELDI ANNOTATIONES.

I. INDEX SCRIPTORUM.

Aeschylus.
Agamemnon 190. 199. 200. 214. 215. 224. 227. 229. 231. 232. 263. 277. 298.
Choephorae 206. 216. 219. 241. 248. 300. 307. 325.
Eumenides 206. 280. 282.
Persae 190. 217. 274. 275. 276. 277. 300.
Prometheus 194. 196. 210. 221. 224. 247. 251. 277. 296. 299. 326.
Septem ad Thebas 196. 239. 240. 295. 320. 326.
Supplices 229. 234. 255. 256. 260. 261. 289. 297. 325. 329. 330.
Fragmenta 240. 277.
Alexis. v. Athenaeus.
Anaxandrides. v. Athenaeus.
Antimachus 234.
Antiphanes. v. Athenaeus. Stobaeus.
Archestratus. v. Athenaeus.
Archilochus 216.
Archippus. v. Athenaeus.
Aristophanes.
Acharnenses 230. 249. 268. 257. 269. 318. 322.
Aves 201. 208. 222. 275. 277. 278. 322. 327. 328.
Ecclesiazusae 196. 197. 220. 257. 278. 326.
Equites 226. 253. 266. 268. 269. 273. 299. 308. 312. 320.
Lysistrata 196. 269. 278. 292. 296. 320. 322.
Nubes 235. 249. 266. 268. 272. 276. 277. 291. 322.
Pax 249. 253. 269. 277. 299.
Plutus 222. 252. 278. 328.
Ranae 219. 239. 256. 267. 269. 293. 318. 322. 328. 329.
Thesmophoriazusae 266. 267. 269. 278.
Vespae 197. 199. 200. 206. 208. 272. 273. 277. 293. 322.
Fragmenta 197. 267. 269. 271. 322.
Athenaeus 196. 222. 251.
Alexis 327.
Anaxandrides 276.
Antiphanes 268.
Archestratus 233.
Archippus 269. 270. 271.
Bato 319.
Crates 257. 269. 270.
Cratinus 271.
Cratinus iunior 301.
Diphilus 271.
Ephippus 276.
Epicharmus 254.

Epicrates 220.
Eupolis 319.
Hermippus 253.
Mnesimachus 76.
Pherecrates 270.
Plato comicus 267. 272.
Teleclides 272.
Bato. v. Athenaeus.
Bekkeri Anecdota 215.
Crates. v. Athenaeus.
Cratinus. v. Athenaeus. Etymolog. M. Eustathius. Suidas.
Cratini Διονυσαλέξανδρος fabula 267.
Cratini Ὀδυσσῆς fabula 271.
Demosthenes 304. 318.
Diogenes Laert. 314.
Dionysius tyrannus. v. Stobaeus.
Diphilus. v. Athenaeus.
Ephippus. v. Athenaeus.
Epicharmus. v. Athenaeus. Plutarchus. Stobaeus.
Eratosthenes 234.
Erotianus. Eupolis 322.
Etymologicon M. 284. Cratinus 257. 267.
Eupolis. v. Athenaeus. Erotianus. Stobaeus.
Euripides.
Alcestis 196. 200. 203. 218. 227. 228. 235. 239. 261. 299. 300. 308. 325.
Andromacha 211. 221. 254. 261. 292. 293. 297. 299. 300. 323. 324.
Bacchae 190. 198. 204. 206. 207. 208. 225. 248. 259. 260.
Cyclops 200. 218. 227. 240.
Electra 197. 198. 206. 207. 209. 222. 223. 227. 228. 251. 252. 261.
Hecuba 207. 212. 218. 225. 227. 258. 263. 300.
Helena 197. 199. 201. 202. 207. 208. 209. 210. 212. 219. 220. 222. 223. 224. 225. 227. 230. 231. 240. 251. 286. 287. 292. 294. 297. 298. 306. 310. 325.
Heraclidae 196. 199. 201. 202. 207. 208. 212. 215. 228. 230. 231. 235. 261. 317. 322. 330.
Hercules 190. 207. 208. 212. 216. 225. 228. 235. 240. 247. 248. 251. 252. 259. 298.
Hippolytus 196. 197. 200. 210. 221. 228. 229. 230. 231. 275. 296.
Ion 190. 198. 202. 203. 204. 208. 212. 213. 217. 220. 221. 223. 225. 227. 230. 232. 240. 252. 259. 261. 263. 275. 294. 307.
Iphigenia Aulidensis 195. 198. 202. 206. 209. 212. 214. 228. 235. 251. 252. 253. 254. 255. 261. 275. 287. 325.
Iphigenia Taurica 199. 201. 205. 235. 240. 251. 252. 277. 307. 310.
Medea 190. 191. 194. 197. 202. 216. 223. 225. 228. 231. 252. 311. 329.
Orestes 194. 197. 198. 204. 206. 209. 218. 222. 223. 225. 227. 232. 251. 252. 258. 260. 320.
Phoenissae 191. 196. 197. 198. 204. 208. 212. 213. 219. 224. 225. 227. 251. 260. 274. 294.
Rhesi scriptor 191. 225. 232. 259.
Supplices 190. 196. 198. 199. 200. 201. 207. 226. 231. 240. 286. 324. 325.
Troades 207. 210. 220. 223. 224. 230. 248. 252. 261. 275.
Fragmenta 191. 200. 209. 218. 229. 231. Danae 259.
Eustathius ad Hom. Cratinus 267.
Hermippus. vid. Athenaeus.
Hesychius 214. 263. 271.
Hipponax 258.
Homerus 222. 225. 226. 234.
Inscriptio a Choiseulio edita 314.
Inscriptio Sandvicensis 314. 315.
Isocrates 216.
Menander 233. 273. 318.
Muesimachus. v. Athenaeus.
Moeris 292.
Neophron. v. Stobaeus.
Pherecrates. v. Athenaeus.
Photius Lex. 299.
Pindarus 223.
Plato 220. 325. 326.
Plato comicus. v. Athenaeus.
Plutarchus. Epicharmus 258. comici incerti fragmentum 253.
Sophocles.
Aiax 205. 248. 250. 254. 258. 260. 275. 289. 292. 298. Aiacis

codices Bodlei. Cantabrig. et Londin. 303.
Antigona 194. 201. 211. 217. 222. 241. 277. 301. 305. 317. 328. 329.
Electra 214. 216. 222. 226. 240. 241. 248. 260. 276. 297. 313. 318. 320. 328. 330.
Oedipus Coloneus 193. 204. 206. 219. 225. 226. 230. 247. 260. 261. 262. 276. 289. 299. 301. 305.
Oedipus tyrannus 192. 200. 211. 228. 260. 296. 301. 324.
Philoctetes 206. 208. 209. 211. 222. 229. 248. 250. 251. 258. 260. 275. 286. 293. 298. 304. 305. 320. 323. 327.
Trachiniae 213. 214. 216. 217. 218. 227. 232. 242. 258. 304. 330.
Stobaeus.
Antiphanes 229.
Dionysius tyrannus 258.
Epicharmus 258.
Eupolis 257. 258.
Neophron 254.
Suidas 263. Cratinus 267. 271.
Teleclides. v. Athenaeus.
Xenophon 206. 305. 325.

αἷμα τίσασθαι, τιμωρεῖσθαι 218.
Αἰσχινάδης. de prosodia h. v. 253.
ἄμικτος 216.
ἀμφιβώμιος 294.
ἂν geminatum 248. 308.
ἂν duplex cum subjunctivo 308.
ἂν pro ἦν 240.
ἀνάλωκα, ἀνάλωσα 314.
ἀνδρεία 291.
ἀνδρία 213. 291.
ἄνθρωπε 312.
ἀνήλωκα, ἀνήλωσα 314.
ἀντᾶν 289.
Ἀντιγενίδης 276.
ἀπέψα, ἀπέψη 214.
ἀπολωτίζειν 236.
ἀποχρῇ 214.
ἀτιμάζειν 325.
ἀτιμᾶν 325.
ἀτιμοῦν 325.
ἀχάριστος, ἀχάριτος 219.
ἀχθεὶς 235.
βαίνειν πόδα 220.
βάρος 217.
γάννυμαι 244.
γὰρ quomodo in trimetro collocetur 206.
γε in responsionibus 201.
γέλων, γέλωτα 306.
γενεὰ 210.
γέννα 210.
δαίδαλος 290.
[illegible]

ἐκπέμπειν 228.
ἐκπεφυκέναι cum
Ἐλεύσινος 234.
Ἕλλην femininur
ἐμπίπτειν cum a
ἔμπροσθεν 228.
ἔνθεν i. e. ἐκεῖσε
τὸ ἔνθεν 206.
τὸ ἐνθένδε 206.
ἐνὶ 230.
ἐνταυθοῖ 229.
ἐπαποπνίγεσθαι 2
ἐπιζεῖν 194.
ἐπιπίνειν 319.
ἐρκεῖος 301.
ἕρκιος 301.
ἐς non habet ictum
ευ et ᾱ confusa
εὖ κἀνδρικῶς 273
ἐφεῖναι 225.
ὁ ἥλιος οὗτος 32
ἡμίθραυστος 295.
θαμβεῖσθαι 214.
θελόντης 300. 301
θυγάτηρ et παῖς
ἰέναι πρὸς τἀνδρεῖ
ἱκέτης ἱκνοῦμαι 2
Ἰόνιος. de prosod
Ἱππόδαμος. de pr
ἴσως locum tenen
229.
[illegible]

κελεύεσθαι cum infinitivo futuri 227.
κλείειν. κεκλήσομαι, κεκλείσομαι 292.
κύρειν 305.
κυρεῖν sine participio 300.
Λακρατίδης. de prosodia h. v. 253.
λοχία 213.
Μαιῶτις λίμνη 289.
μαργᾶν φόνου 294.
μέλειν, μέλεσθαι 310.
μὲν, sequente δὲ, omissum 319.
μὴ cum subiunctivo praesentis 195.
μὴ cum tertia persona imperativi aoristi 326.
μηδὲ εἷς 257.
μηδ' εἷς 257.
μηθὲν 244.
μήτε—τε 296.
Μητίοχος 253.
Μήτιχος 253.
μολεῖν 327.
μου, μοι 228.
μυριάδες cum substantivo eiusdem casus 225.
Νεοπτόλεμος quadrisyllabum 223. 251.
ξὺν, σὺν 194.
ὅδε cum infinitivo 197.
ὅθι 205.
οἶδα cum nominativo participii 318.
οἶδμα λίμνας 289.
οἶκτος cum genitivo 210.
ὄμμα et ὄνομα confusa 202.
ὁμογενὴς ἐμοὶ, ὁ. ἐμοὶ 202.
ὄμως 300.
ὅποι, ὅπου 208. 232.
οὐ repetitum 318.
οὐ μὴ cum subiunctivo aoristi 293.
οὐ μὴ cum subiunctivo in priore membro, sequente οὐ in posteriore cum futuro 225.
οὐδὲ εἷς, οὐδ' εἷς 257.
οὐ ῥᾴδιον 267.
οὔτε—τε 296.
οὔτοι — οὔτε, οὔτοι — οὐδὲ 307.
οὗτος 299.
ὄφελον 190.
παῖ (i. e. παῖε) 299.
παιδία (i. e. παιδιά) 213.
παῖς omissum 209.
παρὰ. κεύθειν παρὰ, κεῖσθαι παρὰ 311.
Πάρις Ἰδαῖος 224.
παῦ 299.
περί μου 206.
πλεύσω 192. 293.
πνεύσομαι, πνευσοῦμαι 293.
ποῖ δὴ 232.
ποῖ ποῖ 232.
πρέσβεις 288.
πρὶν cum infinitivo futuri 197.
πρός μι 206.
πρύμνα, πρύμνη 208. 209.
ϱ producit praecedentem syllabam 199.
ῥᾴδια alienum ab comicis 267.
σείειν χαλινούς, ἡνίας 238.
σιγαὶ 238.
στρατεύεσθαι 195.
συγχεῖν τὰ νόμιμα 235. 236.
Ταυροπόλη 232.
ταυτὸν, ταυτὸ 220.
τε. de collocatione h. v. 192. 211.
τηλύγετος 224.
τί δῆτα — 296.
τις. θεῶν τις, φίλων τις, ἐχθρῶν τις 313.
τοὶ pro οἱ 330.
τοισίδε 205.
τρίγλυφος 207.
τρίτος 252.
Τροία prioie syllaba correpta 307.
συγχάνειν sine participio 300.
φανοίην 305.
φροντιοῦμαι 215.
φυλάσσειν μὴ — 206.
Χῖον ἐκ Λακαίνης 271.
χρῆ 214.
ὦ post unam aut plures voces collocatum 209.
ὦ ἄνθρωπε 312.
ὡς, utinam 313.
ὡς cum subiunctivo sine ἄν apud Aristoph. 326.
ὡς δὴ 299.
ὡς ἐπὶ 230.
ὥσπερ et ὡς apud comicos 268.
ὥστε—γε 227.

III. INDEX LATINUS.

Accusativus absolutus 226. 287.
adverbia in σῐ vel ῑ 328.
anapaestici dimetri raro dactylum ante anapaestum habent 275 sq.
anapaestus in nominibus propriis in senario 223.
aoristi infinitivus sine ἄν post δοκεῖν et similia verba 320.
augmenti omissio 190.
constructio πρὸς τὸ σημαινόμενον 194. 201.
crasis. αι α 289. αι αν 320. ἀρετῇ 286. χὑπὲρ — 313. οὐδὲ pro ὃ οὐδὲ 202.
diaeresis. Πηλεΐδας et similia 191.
dimetri iambici leges 272.
dualis persona prima 222.
futuri activi et medii usus promiscuus in quibusdam verbis 216.
Gryllus 314.
imperativi tertia persona pluralis in ωσαν 232. 233.
nomina propria e margine in textum saepe illata 224.
nominativus absolutus 220.
optativus futuri 305.
optativus cum particulis finalibus praecedente praesenti tempore 327.
pluralis persona prima nominativo duali iuncta 222.
pluralis pro singulari, ἄζηλα, ἀνόητα, ἀνδρεῖα 219.
praeteriti activi optativus et subiunctivus 304.
senarii tragici leges 198. 207. 246. sqq. 254. sqq. 321. 322. 323.
tetrametri iambici leges 264. sqq.
tetrametri trochaici leges 252. 253. 273. sqq.
tmesis 318.
versus Euripideus τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος 272.
Xenophontis pater Gryllus 314.

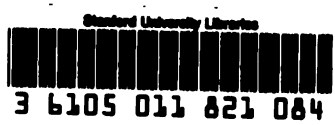

PA3473
A3
1822

Stanford University Libraries
Stanford, California

Return this book on or before date due.